Ma Ảnh Kiếm

Contents

Ma Ảnh Kiếm **2**
1. Dương Thiệu Ân . . . 2
2. Xảo Tử Đồng Tiếu . . . 9
3. Đối Mặt Bạo Kiếp . . . 20
4. Chính Đạo Thượng Nhân Hạ Nhân Lụy Tình . . . 30
5. Chứng Tích Định Nghiệp . . . 40
6. Bên Bờ Nô Vực . . . 52
7. Hạ Đẳng Nhân, Thượng Đảng Nhân . . . 61
8. Dị Tâm Bất Dung Tình . . . 67
9. Hoang Mộng Dị Tình . . . 77
10. Vọng Ngọn Hý Lộng Phi Yến Trang . . . 84
11. Tà Nhân Chính Đạo . . . 92
12. Sắc Ngôn Bản Thân . . . 104
13. Bóng Sắc Tử Thần . . . 113
14. Huyết Môn . . . 122
15. Sắc Tử . . . 129
16. Cuồng Phong Dị Nộ . . . 136
17. Hành Xử Bí Ẩn . . . 143
18. Bụi Gian Hồ, Oán Tha Nhân . . . 150
19. Sát Tử Kiếm Vương . . . 160
20. Bóng Tình, Oán Tình . . . 168
21. Đường Vào U Minh . . . 178
22. Ý Tình Vô Minh . . . 188
23. Phán Quyết Tử Thần . . . 195
24. Đối Diện Đối Tâm . . . 202
25. Mẫu Đơn Chi Hoa . . . 210
26. Bẫy Tình Mỹ Kế . . . 215
27. Băng Phương Vũ . . . 223
28. Giáo Trường Dị Đấu . . . 236
29. Bướm Vờn Hoa Nở . . . 244
30. Tâm Nhân Bất Định Nhân . . . 251
31. Ve Sầu Thoát Xác . . . 261
32. Bóng Tình Sắc Hận . . . 269
33. Nền Móng Võ Lâm . . . 275
34. Bóng Tình Sắc Máu . . . 283
35. Bóng Tối Dĩ Vãng . . . 291
36. Vuốt Râu Hùm Vờn Mặt Rồng . . . 295
37. Bóng Sắc Võ Lâm . . . 303
38. Đoạn Tình . . . 311
39. Vị Thâm Tình . . . 318
40. Ảo Tình Mộng . . . 324

41. Ảo Mộng Giăng Tình 333
42. Hoạt Sát 345
43. Trên Đỉnh Thiên Vân Sơn 356
44. Vương Nữ Ngọc Bích 363
45. Ảo Vọng Sụp Đổ 369
46. Oán Tình 376
47. Gieo Tình Di Nghiệp 382
48. Phân Định Thực Hư 391
49. Tri Diện Tri Âm 396
50. Kiếm Uy 400
51. Võ Lâm Minh Chủ 406
52. Đoạn Kết 411

Ma Ảnh Kiếm

Giới thiệu
Sự xuất hiện của thư sinh khiến những nàng kiều nữ xinh đẹp cũng phải chú nhãn nhìn đến. Rồi nhu

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ma-anh-kiem

1. Dương Thiệu Ân

Trong màn mưa phùn của tiết trời lập xuân. Tiết trời của sự sinh sôi những mầm sống mới, nhưng chính bầu trời u ám lại khiến cho Dương Chân trở nên ảm đạm.

Dương Châu khoát lên đầu bầu trời ảm đạm, mặc dù vậy tại "Bích Hoa Lâu" vẫn nhộn nhịp.

Tọa lạc ngay tại trung tâm Dương Châu phồn hoa đô hội. Bách Hoa Lâu đúng là một mặt thu nhỏ của Dương Châu bởi sự nhộn nhịp của nó. Sự nhộn nhịp lúc nào cũng có ở Bách Hoa Lâu cho dù thời tiết có xấu đến mấy. Tòa lầu với những mái vòm cong vút, những dãy hoa đăng mời chào khách thập phương. Hơn thế nữa, còn có những trang mỹ nữ, tợ những nàng tiên kiều diễm trong những bộ cánh đủ màu sắc tạo nên sự quyến rũ lạ thường mà không một vị khách nào có thể làm ngơ trước sức quyến rũ đó.

Trong màn mưa phùng đó, một thư sinh vận bạch y thả bước chậm rãi đến trước ngưỡng cửa đại sảnh Bách Hoa Lâu. Y dừng bước ngay ngưỡng cửa, lấy tay phải phủi lớp bụi nước đóng trên hai bờ vai mình, rồi mới bước vào.

Nếu ở Bách Hoa Lâu có những nàng kiều diễm đẹp như tranh vẽ thì thư sinh đúng là một trang mỹ nam tử với khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú. Dáng người thư nhã mà bất cứ một nữ nhân nào khi đối diện hẳn cũng phải mơ mình có một ý trung nhân như chàng.

Sự xuất hiện của thư sinh khiến những nàng kiều nữ xinh đẹp cũng phải chú nhãn nhìn đến. Rồi như thể từ thư sinh có một sức quyến rũ mời gọi, mà chẳng ai bảo ai, họ cùng bước đến nghinh đón.

Những nàng kiều nữ nhao nhao mời gọi thư sinh, nhưng đáp lại lời mời gọi đó, thư sinh chỉ ban phát cho họ ánh mắt gợi tình và nhu nhã. Y từ tốn nói:

- Tại hạ đến Bách Hoa Lâu để tìm một người.

Những nàng kiều nữ vồn vã hỏi:

- Chàng tìm ai … Chàng tìm ai …

Điểm một nụ cười mỉm, thư sinh ôn nhu nói:

- Tại hạ mạo phạm tìm chủ nhân Bách Hoa Lâu Hoàng Cang tôn giá.

- Chàng vào đây đi, để Thiên Thiên gọi Hoàng đại gia đến bồi tiếp chàng.

Thư sinh nhìn kỹ, điểm nụ cười mỉm, khẽ gật đầu rồi nói:

- Tại hạ làm phiền cô nương vậy.

Y nói rồi bước thẳng đến chiếc bàn đặt ngay gốc đại sảnh. Những nàng kiều nữ bâu quanh y.

Người đứng gần nhất ghé miệng vào tai y như thể muốn thả luồng hơi thở thơm tho của mình vào khứu giác thư sinh. Thư sinh thản nhiên tiếp nhận luồng hơi thở thơm tho của nàng.

Y từ tốn nói:

- Phiền cô nương cho tại hạ một cân rượu.

Nàng kiều nữ hối hả đi lấy rượu cho y.

Ả kiều nữ đứng sau lưng, choàng tay qua cổ thư sinh. Nàng ta như thể muốn gác cằm lên vai y, thậm chí còn dán cả thân mình lên lưng gã.

Thư sinh như đã quá quen với những cảnh này trong những kỹ lâu, nên chấp nhận sự lả lơi của ả kiều nữ.

Ả kiều nữ nhỏ nhẽ nói:

- Công tử … sẽ ở lại với thiếp chứ.

Thư sinh nhìn ả điểm nụ cười rồi nói tiếp:

- Khi nào tại hạ gặp được Hoạch Cang tôn giá sẽ bồi tiếp cô nương.

Ả kiều nữ sáng mắt, rạng rỡ hẳn lên:

- Chàng không dối thiếp chứ.

Thư sinh ôn nhu nói:

- Tại hạ không biết nói dối.

Giọng nói của y nghe thật trầm và ấm áp như rót mật vào tai ả kiều nữ. Chỉ nghe giọng nói của thư sinh thôi mà mặt nàng đã đỏ bừng e thẹn như những trang tiểu thư khuê các, đầu tiên gặp y trung nhân đã từng mơ tưởng trong giấc mộng.

- Hỷ Hỷ muốn biết tên của chàng.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi gã. Nụ cười thật gợi tình, khiến cho những ả kiều nữ đang quây quanh phải ngẩn ngơ cả người. Tất nhiên người ngây ngất nhất tức là Hỷ Hỷ.

Như thể ban phát cho những nàng kiều nữ kia nụ cười đa cảm và đầy gợi tình đó, thư sinh mới nhướng mày nói với Hỷ Hỷ:

- Hỷ Hỷ cứ đặt cho ta một cái tên cũng không sao.

Hỷ Hỷ bẽn lẽn, lả lơi nguýt thư sinh rồi nói:

- Hỷ Hỷ sẽ đặt tên cho chàng nghe.

- Tại hạ sẽ nhớ mãi cái tên mà Hỷ Hỷ cô nương ban tặng.

Hỷ Hỷ nguýt thư sinh rồi nhỏ nhẽ nói:

- Hỷ Hỷ đặt cho chàng một cái tên …

Nàng ngập ngừng như thể suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Cái tên Tống Ngọc thư sinh.

Thư sinh mỉm cười nói:

- Cũng được … Nhưng tiếc một điều cái tên này tại hạ đã nghe thiên hạ nhắc đến nhiều rồi. Nếu tại hạ nhận, sợ rằng Tống Ngọc sẽ bảo tại hạ là người mạo danh sao. Tâm của tại hạ không thích bị người khác hiểu lầm mình là kẻ mạo danh.

Hỷ Hỷ nheo mắt:

- Vậy Hỷ Hỷ biết đặt cho chàng tên gì đây. Hỷ Hỷ không thể đặt tên cho chàng rồi.

- Vậy cô nương cứ gọi tại hạ là Dương Thiệu An.

- Dương Thiệu An …

Thư sinh gật đầu.

Hỷ Hỷ bá cứng lấy cổ thư sinh, dán chặt người mình vào lưng y. Nàng nhỏ nhẽ nói vào tai Thiện An:

- Dương tướng công.

Thiệu An khẽ gật đầu.

Hỷ Hỷ nhỏ nhẽ nói tiếp:

- Khi nào xong chuyện với Hoạch tôn giá, chàng lên thư phòng với thiếp nhé.

- Ta không bao giờ từ chối lời thỉnh cầu của giai nhân.

Bầu rượu một cân được đem đến đặt trước mặt Dương Thiệu An. Cùng lúc đó Hoạch Cang cùng hai gã gia nhân từ cửa hậu bước lên chính sảnh. Hoạch Cang người tầm thước, lực lưỡng, đúng là một kẻ vai u thịt bắp. Chỉ thấy bộ tạng của Hoạch Cang thôi, bất cứ ai cũng phải e dè. Hoạch Cang đứng ngay cửa hậu quan sát gã thư sinh.

Hoạch Cang ra dấu cho những nàng kiều nữ lui bước. Thư sinh nhìn Hoạch Cang.

Hai người chạm mắt với nhau. Thư sinh điểm nụ cười mỉm thật lả lơi cầu tình. Nụ cười của y khiến cho họ Hoạch buông một tiếng thở ra như thể vừa trút xong một gánh nặng.

Y cùng hai gã gia nhân bước đến trước mặt Dương Thiệu An. Hoạch Cang nhìn Dương Thiệu An nói:

- Công tử muốn gặp Hoạch mỗ.

Thiệu An lấy trong ống tay áo một cuộn giấy đặt lên bàn, rồi nhìn Hoạch Cang nói:

- Tại hạ thỉnh tôn giá mở ra xem.

Hoạch Cang cầm lấy cuộn giấy trải ra bàn. Đó là một bức họa vẽ chân dung Hoạch Cang với hàm râu quai nón xồm xoàm, bên dưới bức họa truyền thần là dòng chư thảo:

"Dị Thần Sát Hoạch Cang. Hắc Đạo".

Hoạch Cang nhìn Thiện An:

- Công tử đã vẽ Hoạch mỗ.

Không trả lời thẳng vào câu hỏi của Hoạch Cang, Dương Thiệu An hỏi ngược lại y:

- Người trong bức họa này có phải là Dị Thần Sát Hoạch Cang tôn giá.

Hoạch Cang gật đầu:

- Đúng là Hoạch mỗ.

Dương Thiệu An ôm quyền nói:

- Tôn giá là một trong những đại cao thủ của võ lâm Hắc đạo.

- Không sai, hẳn công tử định bán bức họa này cho Hoạch mỗ.

Thiệu An bưng bầu rượu, từ từ đứng lên. Y nhìn Hoạch Cang, ôn nhu nói:

- Tại hạ không bán mà sẽ tặng cho Hoạch tôn giá.

- Công tử tặng cho Hoạch mỗ à.

Thiệu An gật đầu.

Hoạch Cang dòm Thiệu An nói:

- Công tử tặng ta bức họa này, ta không biết lấy gì tặng lại cho công tử.

Thiệu An ôn nhu nói:

- Tôn giá có một thứ tặng lại cho tại hạ … Một thứ mà tại hạ rất muốn tôn giá tặng.

Hoạch Cang cau mày:

- Công tử muốn ta tặng lại cái gì nào.

Thiệu An thản nhiên đáp lời:

- Cái mạng của tôn giá. Hoạch tôn giá tự kết liễu mình hay đợi tại hạ ra tay.

Nghe Thiệu An nói, bất giác Hoạch Cang thối lại nửa bộ. Y nhìn Thiệu An với hai luồng uy nhãn xăm xoi và lạ lẫm.

Nụ cười mỉm lả lơi lại hiện trên miệng Thiệu An. Y vẫn giữ chất giọng thật ôn nhu từ tốn, chẳng có chút biểu lộ gì gọi là có hận có thù với họ Hoạch.

- Hoạch tôn giá có cần tại hạ giải thích vì sao tại hạ đến lấy mạng tôn giá không?

- Hoạch mỗ rất muốn biết.

- Chỉ có lý do duy nhất tại hạ giết tôn giá vì tôn giá là vị thần sát Hoạch Cang, người của Hắc đạo.

Hoạch Cang sa sầm mặt:

- Lý do đó mà công tử đến lấy mạng ta?

Thiệu An thản nhiên gật đầu:

- Mỗi một lý do đó thôi … Tại hạ là người của Bạch đạo, nên phải lấy mạng người của Hắc đạo. Đó là lý do duy nhất mà tại hạ đến tìm tôn giá.

Mặt Hoạch Cang sa sầm:

- Ngươi chắc điên rồi … hay ngươi muốn đi tìm cái chết mà dẫn thân vào Bích Hoa Lâu vuốt râu hùm Dị Thần Sát Hoạch Cang.

Hoạch Cang vừa nói vừa chỉ tay vào mặt Thiệu An:

- Lấy cái mạng chó của gã cho Hoạch mỗ.

Lệnh của Hoạch Cang phán ra, ngay lập tức hai gã gia nô Bích Hoa Lâu lòn tay ra sau lưng rút khoái đao. Hai gã đó vừa rút được ngọn khoái đao thì cũng rống lên một tiếng:

- Ối!

Cả hai chỉ rống lên một tiếng duy nhất, bỏ đốc đao ôm lấy tam tinh lảo đảo rồi đổ sầm, nện mặt xuống đất.

Thủ pháp phóng ám tiễn của Thiệu An khiến Hoạch cang giật mình. Y xuất thủ quá nhanh, nhanh đến độ Hoạch Cang gần như chẳng kịp phát hiện thủ pháp của Dương Thiệu An.

Hoạch Cang lùi lại một bộ.

Lúc này Dương Thiệu An mới dốc cân rượu đổ lên bức họa truyền thần của Hoạch Cang.

Rượu tràn lên bức họa làm lem chân dung của Hoạch Cang.

Thiệu An đổ xong tịnh rượu một cân làm nhòe bức họa của Hoạch Cang rồi nhìn y từ tốn nói:

- Tại hạ đã tiễn Hoạch tôn giá.

Hoạch Cang nghiến răng, rít giọng nói:

- Ngươi tiễn ta hay ta tiễn ngươi.

Cùng với lời nói đó, Hoạch Cang vỗ luôn một chưởng công thẳng vào Dương Thiệu An.

Bằng một bộ pháp thần kỳ, Thiệu An vừa lách tránh chưởng công của đối phương, vừa vươn trảo thộp vào hổ khẩu. Chỉ hơi nhích người về phía sau nửa bộ, Dương Thiệu An kéo nhẹ Hoạch Cang về phía mình. Công hụt đối thủ, chưa kịp biến chiêu thủ bộ thì bị Thiệu An kéo về phía trước, họ Hoạch chới với không sao gượng lại được. Khi gã trụ được thân ảnh thì tam tinh đã bị chỉ pháp của Thiệu An điểm tới.

Chỉ pháp của Thiệu An chạm nhẹ vào tam tinh của Hoạch Cang liền dừng lại. Mặc dù chỉ chạm nhẹ vào tam tinh thôi, nhưng sát khí tử thần từ đầu ngọn chỉ vẫn khiến họ Hoạch rùn mình.

Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Ai sẽ tống tiễn ai?

Giọng nói của Dương Thiệu An rất ôn nhu từ tốn nhưng Hoạch Cang vẫn rợn cả người với cảm giác gay buốt cột sống. Y cứ thừ người ra không đáp lời Thiệu An.

Điểm nụ cười mỉm, Thiệu An nói:

- Tôn giá không trả lời được à.

Sắc diện Thiệu An đỏ rần. Mấy mươi năm ngang dọc giang hồ võ lâm với ngoại danh Dị Thần Sát, ngoại danh mà giới Hắc đạo ai cũng ngưỡng mộ nếu không muốn nói e dè, nay lại rơi vào tình cảnh này, hỏi sao Hoạch Cang không thẹn cho được.

Hoạch Cang miễn cưỡng nói:

- Hoạch mỗ nghĩ … công tử hẳn còn lý do nào khác hơn lý do đã nói với Hoạch mỗ.

Thiệu An lắc đầu:

- Chẳng có lý do nào khác hơn lý do đó cả.

- Chỉ vì Hoạch mỗ là người của Hắc đạo nên phải chết sao?

- Chỉ một lý do đó thôi. Không chỉ mình tôn giá chết mà còn nhiều người của Hắc đạo phải chết nữa. Hắc đạo là tiện nhân, một là chết hai là nô nhân cho Bạch đạo. Đó là ý của tạo hóa.

- Nô nhân … Nghĩa là Hoạch mỗ còn có cơ hội làm nô nhân.

- Tôn giá đã nhận ra lời nói của Thiếu An đúng rồi à?

Hoạch Cang méo xệch mặt, răng trên cắn vào môi dưới nhưng không thốt nửa lời.

Thiệu An tư tốn nói:

- Tôn giá đồng ý làm nô nhân chứ.

Hoạch Cang miễn cưỡng nói:

- Hoạch mỗ đã là bại tướng. Ta không còn sự lựa chọn nào. Công tử muốn xử ta thế nào cũng được.

- Vậy Thiếu An cho tôn giá một cơ hội sống, cơ hội làm nô nhân.

Vừa nói Thiếu An vừa điểm vào tịnh huyệt của Hoạch Cang. Bị điểm huyệt vào Tịnh huyệt, Hoạch Cang buột miệng hỏi:

- Đã cho Hoạch mỗ làm nô nhân sao còn điểm huyệt vào Hoạch mỗ.

Thiệu An mỉm cười từ tốn nói:

- Nô nhân khác với những con người bình thường chỗ nào.

- Hoạch mỗ không biết.

- Không biết thì Thiệu An sẽ nói cho tôn giá biết … Nô nhân khác với những người bình thường là bị đóng dấu … Cuộc đời của nô nhân mang hình dáng một con người, nhưng là con người động vật. Cuộc đời của một con chó e rằng hơn cuộc đời của nô nhân.

Thiệu An nói rồi, lấy luôn một khối ngọc để sẳn trong ngực áo. Hoạch Cang lỏ mắt nhìn.

- Ngươi định làm gì Hoạch mỗ.

- Đóng dấu tôn giá.

- Vừa nói Thiệu An vừa vận công vào khối ngọc. Khối ngọc trên tay Thiệu An sáng hẳn lên.

Thấy khối ngọc tỏa sáng, Hoạch Cang biến sắc xanh rờn. Y lặp bặp nói:

- Dương đệ tử …

- Trở thành nô nhân cũng hơn là chết.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì Thiệu An đóng khối ngọc vào ngay trán Hoạch Cang.

Một làn khói bốc lên ngay giữa trán họ Hoạch, cùng với tiếng rống của y, tiếng rống của họ Hoạch khiến những nàng kiều nữ tuôn chạy vào đại sảnh, nhưng tất cả đều thừ người ra nhìn cảnh tượng đó. Không màn đến những ả kiều nữ đang dõi mắt nhìn mình, Thiệu An rút khối ngọc lại, trả vào ngực áo. Trán Hoạch Cang đỏ ửng, hiện rõ hai chữ "Nô Nhân".

Thiệu An nhìn Hoạch Cang:

- Kể từ bây giờ ngươi không còn là Hoạch Cang nữa. Mà là nô nhân thứ nhất vinh dự cho ngươi đó.

Trong khi Thiệu An nói thì Hoạch Cang cứ lỏ mắt nhìn y. Thiệu An mỉm cười, giải huyệt đạo cho Hoạch Cang.

Vừa được Thiệu An giải tịnh huyệt, Hoạch Cang rống lên:

- Ta giết ngươi.

Lời vừa thốt ra, Hoạch Cang chồm tới Thiệu An, những tưởng như muốn ăn tươi nuốt sống y bằng tất cả sự căm thù, căm phẫn của mình. Nhưng một ánh chớp nhoáng lên khi Thiệu An cắt hữu thủ thành một vòng cung lướt qua vồ Hoạch Cang.

Ánh chớp bạc biến mất thì Thiệu An chấp tay sau lưng, trong khi đó Hoạch Cang vẫn vươn song thủ tưởng chụp đến gã nhưng lại đứng phổng ra như bị trời trồng.

Thiệu An nhìn Hoạch Cang:

- Ta đã nói rồi, đời nô nhân rẻ mạt lắm, còn thua một con chó.

Hoạch Cang cứ nhìn Thiệu An chăm chăm. Cục yết hầu chạy lên chạy xuống như y đang nuốt cái gì đó. Mãi một lúc Hoạch Cang mới nói:

- Ta đứt đầu rồi ư?

Ý nói dứt câu thì máu trào ra quanh cổ y, máu phún lên đầy thủ cấp của y, trượt dần tới trước rồi rơi xuống sàn gạch Bách Hoa Lâu.

- Bộp Thiệu An thản nhiên chứng kiến cái chết của họ Hoạch bằng vẻ mặt thật hoan hỷ.

Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Dương Thiệu An chẳng biểu cảm một nét gì thương cảm cho người vừa chết bởi sát chiêu tử thần của y.

Những ả kiều nữ rú lên, ôm lấy mặt chẳng dám nhìn cảnh tượng đó.

Thiệu An thả bước đến bên Hỷ Hỷ. Hỷ Hỷ nhìn Thiệu An bằng ánh mắt thất thần.

Nàng gần như bủn rủn cả tứ chi khi tiếp nhận ánh mắt của Thiệu An rọi vào mình. Nụ cười mỉm gợi cảm lại hiện ra trên hai cánh môi mỏng của Thiệu An. Cũng vẫn nụ cười gợi cảm tình tứ đó, nhưng giờ đây Hỷ Hỷ lại có cái nhìn khác hẳn với lần trước.

Thấy vẻ mặt hồi hộp của nàng, Thiệu An từ tốn nói:

- Nàng sợ tại hạ?

Hỷ Hỷ miễn cưỡng gật đầu:

- Hỷ Hỷ đang sợ.

- Việc làm của Thiệu An khiến nàng sợ.

Hỷ Hỷ gật đầu thừa nhận lời nói của Thiệu An.

Thiệu An nhướng mày ôn nhu nói:

- Nàng khác với Hoạch Cang. Hoạch Cang là người của Hắc đạo nên y phải trở thành nô nhân. Nếu y không muốn trở thành nô nhân thì y phải chết. Còn nàng là người bình thường. Thiệu An đâu làm gì nàng.

Nắm tay Hỷ Hỷ, Thiệu An nói tiếp:

- Nàng còn có ý bồi tiếp tại hạ không?

Hỷ Hỷ không đáp lời Thiệu An, mà lại gật đầu.

Tạo một nụ cười mỉm khích lệ Hỷ Hỷ, Thiệu An nắm tay nàng dìu đi. Y đưa Hỷ Hỷ về gian thư phòng của nàng, rồi đóng cửa lại. Thiệu An bế Hỷ Hỷ lên khỏi sàn gạch đưa đến đặt nằm dài trên tràng kỹ.

Thiệu An ngồi xuống bên Hỷ Hỷ. Y nhìn nàng hỏi:

- Nàng hết sợ chưa?

- Vẫn còn sợ.

- Thế thì đâu còn hứng thú để giao hoan với ta.

Nói rồi Thiệu An đứng lên, y nhìn Hỷ Hỷ rồi lấy một nén vàng đặt trên bụng nàng:

- Hy vọng lần sau nàng sẽ không sợ ta. Ngược lại với cái sợ nàng phải cho hoan hỷ với những gì ta đã làm.

Y điểm một nụ cười gợi tình như thể ban tặng cho Hỷ Hỷ rồi thả bước ra cửa. Thiệu An chưa kịp mở cửa thì Hỷ Hỷ đã nhỏm lên gọi:

- Dương công tử.

Y dừng bước quay lại.

Hỷ Hỷ miễn cưỡng nói:

- Hỷ Hỷ không bồi tiếp công tử … Hỷ Hỷ xin trả lại nén vàng này cho người.

Thiệu An khoát tay:

- Nàng hãy giữ lấy. Ít ra thì ta và nàng đã bước vào thư phòng của nàng.

- Nhưng …

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thiệu An nhướn lên:

- Không sao … Ta lại ghé đến đây lần sau mà … Cứ giữ lấy nén vàng đó xem như ta gởi cho nàng chờ cuộc tái ngộ lần sau.

Thiệu An nói xong mở cửa bước thẳng ra chẳng ngoái đầu nhìn lại. Hỷ Hỷ toan gọi y lần nữa, nhưng rồi lại thôi. Rời thư phòng của Hỷ Hỷ, Thiệu An bước xuống gian đại sảnh.

Y nhìn lại xác Hoạch Cang và hai gã gia nhân Bách Hoa Lâu:

- Tự ngươi đi tìm cái chết cho ngươi.

Y nói rồi ung dung quay bước đi thẳng ra ngoài Bách Hoa Lâu, mặc nhiên với những ánh mắt của các nàng kiều nữ đang nhìn theo mình. Bầu trời Dương Châu vẫn khoát một màu xám xịt trong màn mưa phùn lất phất.

2. Xảo Tử Đồng Tiếu

Hai người một già một trẻ dừng bước trước cửa Bách Hoa Lâu, đã đóng cửa im ỉm.

Lá cờ tang treo trước cửa Bách Hoa Lâu khiến cho lão già cau mày.

Lão già lẩm nhẩm nói:

- Chuyện gì đã xảy ra cho Hoạch lão đệ Thư sinh đi cạnh nhìn qua lão già:

- Thúc phụ! Trong Bách Hoa Lâu đang có đại tang. Thúc phụ còn định vào làm gì?

- Đổng Tiếu! Ngươi đừng có nghĩ càng đó nhé.

Thư snh giả lả cười. Nụ cười trên miệng y thật ngộ nghỉnh, khi hiện ra làm khỏa lấp lòng người. Y chỉ lá cờ tang:

- Những nàng kiều nữ trong Bách Hoa Lâu hẳn đang đội tang. Hay là Thúc phụ tìm kỹ lâu khác đi. Dương Châu đâu có thiếu kỹ viện.

Đổng Tiếu vừa nói vừa nhìn lão trượng.

Lão trượng gắt gỏng nói:

- Ta không phải đến Bách Hoa Lâu để tìm kiều nữ … Ngươi nhớ điều này nhé.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Thế mà con cứ ngỡ từng ấy tuổi rồi Thúc phụ vẫn còn nhã hứng như thuở còn là Đào Hoa Tặc ấy chứ.

Lão trượng lường Đổng Tiếu. Lão thở hắt ra rồi nói:

- Ta đã quên cái danh Đào Hoa Tặc đó rồi … ngươi đừng nhắc lại làm chi nữa …

Lão nói rồi đi thẳng đến Bách Hoa Lâu. Chẳng có ai ra mở cửa cho lão. Đổng Tiếu bước đến bên lão già nói:

- Thúc phụ … Chẳng có ai ra mở cửa đâu … Chúng ta đi nơi khác đi.

Lão già làu bàu nói:

- Ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi … Không phải ta đến Bách Hoa Lâu để tìm kỹ nữ …

mà đến để tìm Hoạch nhị thúc của ngươi.

- Hoạch nhị thúc biết Thúc phụ đến chứ?

- Nếu biết thì lão Hoạch đã đoán ra rồi.

Lão già nói rồi lại gõ cửa nhưng chẳng có ai ra mở cửa. Lão buột miệng nói:

- Quái lạ thật … Bộ tất cả chết hết rồi sao.

Đổng Tiếu nói:

- Thúc phụ để cho con.

Đổng Tiếu vừa nói vừa thẳng chân đá thật mạnh vào cửa tòa kỹ lâu.

- Rầm.

Lão già tròn mắt nhìn gã:

- Ngươi làm cái gì vậy.

- Có làm như vậy nhị thúc Hoạch Cang mới nghe.

- Ngươi định phá tòa kỹ lâu của nhị thúc ngươi đó à.

- Tiểu điệt chỉ đá vào cửa thôi chứ đâu có phá tòa kỹ lâu của nhị thúc.

Đổng Tiếu vừa nói dứt câu thì cửa dịch mở. Y nhìn lại lão già nói:

- Thúc phụ thấy không … Cách thức của con linh ứng hơn thúc phụ.

Lão trượng nhìn Đổng Tiếu:

- Ta nhức đầu với ngươi mất.

Người mở cửa Bách Hoa Lâu chẳng phải ai khác mà là Hỷ Hỷ. Nàng nhận ra ngay lão trượng đi cùng Đổng Tiếu.

- Đổng đại thúc …

Đổng Chư vuốt râu nhìn Hỷ Hỷ nói:

- Bách Hoa Lâu đã có chuyện gì xảy ra vậy.

Vừa nói Đổng Chứ vừa bước vào gian chính sảnh Bách Hoa Lâu. Đập ngay vào mắt lão là xác của Hoạch Cang còn chưa được liệm vào áo quan.

- Hoạch Cang nhị đệ …

Đổng Chư hối hả bước đến bên xác Hoạch Cang. Lão nhìn qua những ả kiều nữ đang đứng quanh xác Hoạch Cang, hỏi:

- Các ngươi cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.

Hỷ Hỷ thuật lại tất cả mọi chuyện vừa mới xảy đến cho Bách Hoa Lâu. Nghe Hỷ Hỷ nói Đổng Chư liền mở tấm trùm xác Hoạch Cang. Lão nheo mày khi nhận ra dấu triệt với hai chữ "nô nhân" đóng trên trán họ Hoạch.

Đổng Chư lẩm nhẩm nói:

- Chuyện này xảy ra thật sao?

Lão buông tiếng thở dài rồi hỏi Hỷ Hỷ:

- Các ngươi ở lại đây lo hậu sự cho nhị thúc.

Những nàng kỹ nữ gật đầu.

Đổng Chư nhìn lại Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu theo ta.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Thúc phụ … Chúng ta vừa mới đến Bách Hoa Lâu … Giờ cũng đã khuya quá rồi … Vả lại …

Lão Đổng lắc đầu:

- Hây … Ngươi đừng nói nhiều … Đi theo ta … Hay ngươi muốn lưu lại Bách Hoa Lâu.

Đổng Tiếu gượng nói:

- Thúc phụ hiểu ý con mà.

Đổng Tiếu chỉ xuống chân mình:

- Chân của con đã rã rời rồi.

Đổng Chư gắt gỏng nói:

- Ai bảo ngươi không học võ công.

Đổng Tiếu xụ mặt. Y làu nhàu nói:

- Học ba thứ đó để làm gì.

Đổng Chư chỉ xác Hoạch Cang:

- Đổng tiểu tử … ngươi nhìn Hoạch nhị thúc của ngươi đó. Người trước đây là Dị Thần Sát, một trong những cao thủ Hắc đạo, tiếng tăm vang dội khắp trên giang hồ võ lâm. Thế mà bây giờ lại bị đóng trán nô nhân.

Đổng Chư trừng mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng tiểu tử … Ngươi là niềm tin của thúc phụ … ngươi lại chẳng ra làm sao cả.

Đổng Tiếu cuối mặt nhìn xuống:

- Thúc phụ lại chửi Đổng Tiếu rồi. Chửi ngay trước mặt những mỹ nhân này thì làm sao con có thể kế thừa đại danh Đào Hoa Tặc của thúc phụ.

Đổng Chư hừ nhạt rồi lại nhìn những nàng kiều nữ:

- Hỷ Hỷ … Ta tạm thời giao lại Bách Hoa Lâu cho ngươi chăm nom quán xuyến. Còn những người khác …

Lão buông tiếng thở dài:

- Ai ở lại thì ở. Còn như người nào không ở lại thì hãy về quê. Kể từ hôm nay Bách Hoa Lâu sẽ đóng cửa.

Lão nói rồi bước lại bên Đổng Tiếu:

- Đổng tiểu tử, đi theo ta.

Chẳng cần nói thêm tiếng nào nữa, Đổng Chư nắm tay Đổng Tiếu hối hả quay bước bỏ đi một mạch rời Bách Hoa Lâu. Đổng Tiếu đi bên cạnh Đổng Chư, mặt chầm vầm không thèm nói tiếng nào.

Đổng Chư dừng bước nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi sao vậy?

Đổng Tiếu giả lả nói:

- Con có sao đâu … Sao thúc phụ không giao Bách Hoa Lâu cho con. Đổng Tiếu làm chủ Bách Hoa Lâu cũng được vậy.

- Giao Bách Hoa Lâu cho ngươi à?

Đổng Tiếu gật đầu nói:

- Thúc phụ yên tâm … Đổng Tiếu mà làm chủ nhân Bách Hoa Lâu thì chẳng mấy chốc thúc phụ sẽ phát tài đại lộc à.

- Ta phát tài hay nhận một cái chết như nhị thúc Hoạch Cang của ngươi?

- Nhị thúc Hoạch Cang thì có thù có hận với người ta, chứ Đổng Tiếu có thù hận với ai đâu. Hay thúc phụ cứ bắt con rày đây mai đó, chẳng có chỗ nào dừng chân. Mười tám năm nay Đổng Tiếu đã đổi hết bao nhiêu đôi giày. Thúc phụ biết rồi đó.

- Nhờ có đổi vài chục đôi giày, rày đây mai đó mà hôm nay ngươi còn đi bên cạnh ta.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Bây giờ thì Đổng Tiếu không muốn đi nữa rồi. Người ta nói an cư mới lập nghiệp.

Con có đâu cứ đi long nhong giống mãi giống Thúc phụ … Biết đến bao giờ an cư lập nghiệp.

Đổng Tiếu nắm tay Đổng Chư:

- Thúc phụ cứ để con quán xuyến tòa Bách Hoa Lâu thay Nhị thúc vậy.

- Cái gì đến thì cứ đến. Tiểu tử không cần hối hả như vậy.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Bây giờ thúc phụ đưa con đi đâu?

- Dị nhân cốc …

Đổng Chư gật đầu:

- Chúng ta sẽ đến đó Đổng Tiếu lắc đầu khoát tay:

- Không không … Đổng Tiếu không muốn đến đó đâu.

- Sao tiểu tử lại không muốn đến?

Đổng Tiếu nhăn nhó nói:

- Tại sao thúc phụ và Đổng Tiếu không lưu lại Bách Hoa Lâu. Tòa lâu đó vừa đẹp vừa đầy đủ tiện nghi cho con và thúc phụ. Có đâu lại đến Dị Nhân cốc. Nơi đó vừa buồn vừa gặp những người … Người chẳng ra người. Họ làm sao đó.

Lão Đổng gắt gỏng quát:

- Tiểu tử thúi này …

Lão vừa quát vừa thộp trảo vào yết hầu Đổng Tiếu:

- Tiểu tử ngươi có đi không thì nói nào?

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Thúc phụ sai Đổng Tiếu đâu, thì Đổng Tiếu đi đó mà. Đổng Tiếu biết thúc phụ không muốn giết con đâu …

Đổng Chư nạt ngang, nói:

- Ai nói với ngươi ta không dám giết ngươi chứ?

Đổng Tiếu gượng nói:

- Nếu như Thúc phụ muốn giết con thì đã giết từ lâu rồi. Đâu đợi đến ngày Đổng Tiếu trưởng thành như hôm nay.

Đổng Chư buông tiếng thở dài rồi rút tay lại.

Đổng Tiếu nhìn Đổng Chư:

- Thúc phụ đâu nỡ giết con phải không?

- Từ lúc còn ngang dọc giang hồ một người ta không thể giết được chính là ngươi.

- Con cũng biết vậy. Thúc phụ không giết Đổng Tiếu bởi Đổng Tiếu là người duy nhất kế thừa chức nghiệp Đào Hoa tặc của thúc phụ.

Đổng Chư cau mày nhìn Đổng Tiếu. Lão khẽ buông tiếng thở dài, buông một câu nghe thật nhạt nhẽo:

- Thật là nghiệp chướng.

Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Nếu thúc phụ không nghĩ con là sư đồ thì con có thể quay lại Bách Hoa lâu để không làm chướng mắt người.

Đổng Chư nạt ngang:

- Ta muốn ngươi đến Dị Nhân Cốc.

Nói rồi lão nắm tay Đổng Tiếu:

- Đi …

Lão vừa lôi Đổng Tiếu thì y chợt rống lên:

- Ôi cha … Không xong rồi.

Lão Đổng nhìn lại Đổng Tiếu:

- Cái gì không xong nào.

Đổng Tiếu chỉ vào bụng mình:

- Cái bụng của con.

- Cái bụng của ngươi sao?

- Cái bụng của Đổng Tiếu hành hạ Đổng Tiếu, và sẽ hành hạ thúc phụ.

Đổng Chư cau mày:

- Ngươi nói gì? Ta không hiểu.

Đổng Chư nói đến đây thì ngưng bặt. Hai lỗ tai lão giần giật. Lão như nghe thấy điều gì bất thường, liền thộp tay Đổng Tiếu kéo vào hốc tối.

Đổng Tiếu toan mở miệng nói thì Đổng Chư đã thộp tay bịt miệng y lại. Đổng Tiếu tròn mắt chưa biết chuyện gì thì đã thấy xa xa có hai chiếc lồng, cùng một cỗ kiện sơn son thiếp vàng do tám gã đại lực khiêng.

Hai chiếc đèn lồng do hai nàng cung nữ cầm đi trước dẫn đường. Đoàn kiệu đi ngang qua trước mặt Đổng Chư và Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu liếc trộm Đổng Chư khi đoàn kiệu đi ngang qua. Y nhận ra ngay vẻ mặt trang trọng của Đổng Chư. Lão có vẻ căn thẳng cực độ.

Đoàn kiệu đi thẳng đến Bách Hoa lâu.

Đổng Chư nói:

- Chúng ta may mắn …

Đổng Tiếu nhìn Đổng Chư hỏi:

- Thúc phụ như biết người ngồi trong kiệu.

Đổng Chư buông một câu cụt ngủn:

- Biết.

- Thúc phụ sợ người đó.

Đổng Chư nhíu mày nhìn Đổng Tiếu:

- Sao ngươi biết ta sợ?

Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Khi đoàn kiệu đi ngang qua, con thấy rõ những nét căng thẳng hiện lên trên mặt Thúc phụ. Phàm những người có nét mặt đó là những người đang sợ. Sao thúc phụ sợ y dữ vậy …

Bộ thúc phụ có thù có hận với y sao?

- Ta chẳng có thù có hận gì với y cả. Chẳng qua Hắc đạo và Bạch đạo không cùng đi chung một con đường.

- Không cùng đi chung một con đường? Thế thì hai cú làm hai đường mà đi có gì mà phải sợ nhỉ. Có một con đường mà hết bên kia dành rồi lại bên này dành. Theo Đổng Tiếu cứ nhường quách đường đi cho họ … Giang hồ mênh mông, thiếu gì đường để đi.

- Ngươi nói thế mà nghe được. Đúng là đầu hủ đậu, chẳng hiểu gì cả.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Thúc phụ biết vì Đổng Tiếu có cái đầu hủ đậu không. Mặc dù con là kẻ thông minh tuyệt đỉnh trên giang hồ. Nhưng vẫn có cái đầu hủ đậu.

Đổng Chư hất mặt gắt gỏng nói:

- Sao ngươi không biết phát huy được sự thông minh của ngươi.

- Tại sao ư? Bởi vì trong đầu con luôn có một câu hỏi:

Song thân mình là ai? Mà câu trả lời thì ở trong đầu thúc phụ. Nên dần dần con biến thành đầu đậu hủ đó.

- Ta có biết cũng không nói cho ngươi, ngoại trừ …

- Ngoại trừ gì?

- Ngoại trừ ngươi phải là thiên hạ đệ nhất võ lâm, một kỳ tài của Hắc đạo.

- Hê … thì con đã là kỳ tài rồi đây.

- Tiểu tử mà là kỳ tài ư?

- Nếu con không là kỳ tài, sao lại luôn ở bên đại cao thủ Hắc đạo chứ. Có là kỳ tài mới đi cùng thúc phụ được phải không?

- Nói thế mà cũng nói. Nếu ngươi là kỳ tài thì ngươi không phải núp bóng tối này khi thấy cỗ kiệu kia đi qua.

- Hê … Thúc phụ nói Đổng Tiếu này nhút nhát ư? Con chẳng qua bị thúc phụ kéo vào bóng tối này thôi, chứ đâu có phải sợ người ngồi trong kiệu đó chứ. Nếu thúc phụ muốn, con sẽ chứng minh cho thúc phụ thấy. Đổng Tiếu này chẳng sợ ai cả … Chỉ cần …

Đổng Chư gay gắt nói:

- Ngươi thử chứng minh ngươi là người kỳ tài cho ta xem nào?

- Được … Thúc phụ sẽ phải khâm phục khẩu phục.

Nói dứt câu bất thình lình Đổng Tiếu bỏ chạy rượt theo đoàn người và kiệu. Hành động của Đổng Tiếu quá ư bất ngờ khiến Đổng Chư chẳng thể cản lại kịp. Lão toan thi triển khinh công đuổi theo nhưng Đổng Tiếu đã chạy xa rồi, nên phải trụ bộ nhăn mặt, làu bàu nói:

- Tiểu tử thúi! Ta cực khổ bao nhiêu năm tháng để rồi ngươi phải chết một cách vô lý quá. Ngươi đúng là kẻ có cái đầu hủ đậu. Tiểu tử, ngươi đúng là kẻ có cái đầu bã đậu.

Lão nói mà cứ đứng thừ ra, chỉ còn biết lấy mắt dõi theo Đổng Tiếu mà buông tiếng thở dài. Lão Đổng làu nhàu nói:

- Ta biết làm sao bây giờ … biết làm sao bây giờ Trở lại Đổng Tiếu, chạy một mạch quay lại Bách Hoa lâu thì bắt kịp cỗ kiệu sơn son thếp vàng. Chớp thấy Đổng Tiếu chạy đến, hai ả cung nữ nhanh như cắt rút trường kiếm giấu trong đèn lồng. Cả hai đồng loạt xuất thủ. Hai đóa hoa kiếm chia làm hai đường thượng và hạ cực kỳ nhân chụp tới Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nghe tiếng kiếm khí thì hai mũi kiếm đã chạm vào trang phục của chàng.

Đổng Tiếu thét lên:

- Dừng tay …

Hai ả cung nữ liền dừng kiếm chiêu, nhưng vẫn đặt mũi kiếm vào tử huyệt của Đổng Tiếu. Nhìn hai ả cung nữ, Đổng Tiếu nặng một nụ cười giả lả. Mặc dù nụ cười của Đổng Tiếu thật giả lả nhưng vẫn tạo ra sự hoan hỷ khi nó đập vào mắt hai ả cung nữ đó.

Đổng Tiếu vừa cười vừa nói:

- Tại hạ chỉ là một thư sinh … Một thư sinh bình thường.

Ả cung nữ đứng bên phải nghiêm giọng nói:

- Ngươi có ý gì sao lại rượt theo kiệu của chủ nhân?

Đổng Tiếu nói ngay:

- Tại hạ ngưỡng mộ … Ngưỡng mộ.

Vừa nói Đổng Tiếu nhìn về phía cỗ kiệu, ôm quyên nói:

- Tiểu sinh là Đổng Tiếu, từ lâu đã ngưỡng mộ minh chủ. Nay vô tình biết minh chủ ngồi trong kiệu này, tại hạ muốn đến bái kiến.

Giọng nói trầm trầm từ trong kiệu phát ra:

- Cho tiểu tử đó đến đây.

Hai ả cung nữ từ từ thu hồi kiếm, tra vào trong vỏ.

Đổng Tiếu nhìn họ, mỉm cười nói:

- Tại hạ những tưởng đâu nhị vị cô nương không biết mỏi tay chứ.

Nói rồi Đổng Tiếu đi thẳng đến trước rèm kiệu, ôm quyền xá, rồi nói:

- Tiểu sinh vô cùng hoan hỷ vì được minh chủ cho diện kiến.

Rèm kiệu khẽ vén lên rồi sụp ngay xuống. Giọng nói trầm trầm cất lên:

- Tiểu tử, sao ngươi biết bổn tọa ngồi trong kiệu này.

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Tiểu sinh chẳng dám giấu … Tiểu sinh biết được Thượng tôn minh chủ ngồi trong kiệu là nhờ cái lỗ mũi à.

Giọng nói kia liền lên tiếng khi nghe câu nói này của Đổng Tiếu:

- Lỗ mũi? Tiểu tử nói thế có ý gì?

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Cổ nhân có câu tiếng đồn xa, có mũi phải ngửi gần. Tiểu sinh biết được Thượng tôn minh chủ ngồi trong kiệu vì lỗ mũi của tiểu sinh ngửi được thần uy của Thượng tôn minh chủ.

- Thần uy mà cũng có mùi ư?

- Người khác không ngửi được, nhưng tiểu sinh ngửi được. Bởi lỗ mũi tiểu sinh đặc dị hơn người bình thường, và thứ hai nữa, tiểu sinh biết được Thượng tôn minh chủ qua cái mùi của người bởi vì tiểu sinh lúc nào cũng ngưỡng mộ Thượng tôn minh chủ … Và tâm niệm phải gặp Thượng tôn minh chủ một lần …

- Tiểu tử đã gặp được bổn tọa rồi đó … Ngoài sự ngưỡng mộ ra, ngươi có mục đích gì khác không?

- Tất nhiên đã ngưỡng mộ thì tiểu sinh cũng rất muốn được Thượng tôn minh chủ ban tặng cho cái gì đó để có thể làm bằng chứng với các bằng hữu của mình. Tiểu sinh đã may mắn gặp được Thượng tôn minh chủ và được minh chủ ưu ái ban tặng kỷ vật.

- Thế tiểu tử muốn bổn tọa ban tặng cái gì nào?

- Tiểu sinh không dám đòi hỏi … Mà chỉ mong nhận được cái gì đó ở Minh chủ.

- Bổn tọa tặng cho ngươi một chiêu thức võ công.

Đổng Tiếu lắc đầu nói:

- Không dám giấu Minh chủ … tiểu sinh không thích võ công à.

- Thế ngươi muốn gì ở bổn tọa nào?

- Tiểu sinh chỉ xin một chỉ ngôn của Minh chủ.

- Ngươi muốn bổn tọa giáo huấn gì?

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh kính thượng tôn minh chủ chỉ giáo sự khác biệt giữa Hắc đạo và Bạch đạo là chỗ nào ạ.

- Tại sao tiểu tử hỏi bổn tọa câu hỏi đó.

- Bởi vì tiểu sinh nghĩ Thượng tôn minh chủ là người duy nhất có thể lý giải điều này, có thể nhìn ra sự khác biệt giữa Hắc đạo và Bạch đạo. Nên mới mạo muội xin Thượng tôn minh chủ chỉ giáo.

- Tiểu tử cho mình là người của Hắc đạo hay Bạch đạo?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tiểu sinh không biết mình là Hắc đạo hay Bạch đạo nữa.

- Bản thân ngươi, ngươi cũng không biết à?

- Tiểu sinh không biết nên mới mạo muội hỏi Thượng tôn minh chủ để thẩm chứng xem mình là Hắc đạo hay Bạch đạo đấy mà.

- Được … Bạch đạo là những con người quang minh lỗi lạc. Hiệp nghĩa quên mình. Còn Hắc đạo là những kẻ tiểu nhân, nham hiểm. Hành tung gian trá khó lường. Những kẻ đó chỉ làm người khi trở thành nô nhân cho Bạch đạo mà thôi.

Nghe câu nói này bất giác xương sống Đổng Tiếu gai lạnh.

Giọng nói của Minh chủ lại cất lên:

- Bổn tọa đã chỉ giáo cho ngươi rồi đó … Ngươi hãy xem mình là người của Bạch đạo hay Hắc đạo.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Đã làm người thì ai cũng muốn mình là người quang minh chính đại, hiệp nghĩa quên mình. Lỗ mũi của tiểu sinh ngửi không sai. Tiểu sinh ngửi được mùi quang minh chính đại …

Có lẽ tiểu sinh là người của Bạch đạo.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích vì được Thượng tôn minh chủ mở đường Bạch đạo cho tiểu sinh …

Đổng Tiếu ôm quyền xá:

- Lời vàng của Thượng tôn minh chủ, tiểu sinh luôn ghi nhớ trong lòng … Để theo đường Bạch đạo mà Minh chủ đã chỉ giáo. Tiểu sinh cáo từ.

Đổng Tiếu nói rồi quay bước nhưng tiếng của Minh chủ đã cất lên:

- Đứng lại.

Đổng Tiếu dừng bước nhìn lại cỗ kiệu:

- Thượng tôn minh chủ còn chỉ giáo điều gì cho tiểu sinh nữa à?

- Lần sau tiểu tử đừng chặn kiệu bổn tọa nữa nghe. Nếu không cái lỗ mũi ngươi sẽ không còn dính trên mặt ngươi nữa đâu.

- Tiểu sinh sẽ không dám mạo phạm Thượng tôn minh chủ một lần nữa. Nếu Minh chủ thấy hành động của tiểu sinh quá ư mạo phạm, tiểu sinh khấu đầu tạ tội, sẽ không có lần sau đâu ạ. Tiểu sinh xin Minh chủ tặng cho tiểu sinh vật gì đó của người để mỗi khi nhớ đến Minh chủ, tiểu sinh ngửi vật đó là được rồi.

- Tiểu tử ngươi quá tham lam đó.

- Với người mình ngưỡng mộ thì tham lam là một đức tính tốt à.

- Nói rất hay, biết làm vừa lòng kẻ khác.

Nói rồi từ trong kiệu, một lưỡi trủy thủ sáng ngời vụt lướt ra. Đổng Tiếu chỉ thấy ánh chớp sáng ngời thì ngọn trủy thủ đã ghim trên búi tóc rồi. Đổng Tiếu rút người lại.

- Tiểu sinh còn … còn sống chứ.

- Nhớ mà giữ lấy ngọn trủy thủ của bổn tọa.

Tám gã phu kiệu khiên chiếc kiệu đi thẳng đến trước cửa Bách Hoa Lâu.

Đổng Tiếu nhìn theo cỗ kiệu sơn son thếp vàng một lúc rồi mới quay bước bỏ chạy. Y để mặt ngọn trủy thủ ghim trên búi tóc mình.

Quay lại chỗ Đổng Chư, Đổng Tiếu nhìn quanh không thấy lão đâu, liền lớn tiếng gọi:

- Thúc phụ …

Một tiếng động nhẹ sau lưng Đổng Tiếu. Đổng Chư như từ dưới đất chui lên. Với thuật Túc Hóa cốt, y có thể giấu thân trong bất cứ cái hốc nhỏ nhất nào. Lão bước đến bên Đổng Tiếu:

- Tiểu tử, cái đầu của ngươi sao ngu đến vậy.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Cớ gì Thúc phụ cứ chửi Đổng Tiếu mãi thế.

Đổng Chư nhìn Đổng Tiếu từ đầu đến chân:

- Ngươi đã gặp người trong kiệu rồi chứ?

Đổng Tiếu lấy ngọn trủy thủ, đưa đến trước mặt Đổng Chư:

- Tất nhiên con đã gặp. Có gì đâu mà phải sợ chứ?

- Y không giết ngươi là may lắm rồi.

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Thương tôn minh chủ không giết Đổng Tiếu còn tặng cho con ngọn trủy thủ này để kết mối giao hòa bằng hữu. Kể từ bây giờ Đổng Tiếu là xá đệ của Thượng tôn minh chủ.

Lão Đổng trố mắt thật to nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi nói lại một lần nữa coi.

- Thúc phụ không tin thì xem ngọn trủy thủ này … Nó có đúng là của Thượng tôn minh chủ không?

Lão Đổng nhìn lại ngọn trủy thủ có chuôi nạm vàng, rồi gật đầu:

- Đúng là của Minh chủ võ lâm.

Đổng Tiếu xoa tay nói:

- Thúc phụ tin rồi chứ … Chính Thượng tôn minh chủ cùng với Đổng Tiếu dùng ngọn dao này để cắt máu ăn thề, kết nghĩa bằng hữu …

Lão Đổng cau mày:

- Tiểu tử, sao ngươi có thể làm được chuyện đó.

Đổng Tiếu nhún vai:

- Có gì đâu mà khó chứ … Thượng tôn minh chủ mặc dù là Bạch đạo nhưng cũng là con người. Còn Đổng Tiếu là kẻ thông minh kỳ tuyệt trên giang hồ. Hai người gặp nhau chẳng khác nào Bá Nha gặp được Tử Kỳ …

Nặn nụ cười xởi lởi, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Nói không quá lời … Nếu như Đổng Tiếu không tự nhận mình là xá đệ thì Thượng tôn minh chủ đã gọi mình là đại ca rồi.

Một lần nữa, đôi mắt của lão Đổng lại mở to hết cỡ những tưởng hai con ngươi sẽ lọt thỏm ra ngoài hốc mắt. Lão ngập ngừng hỏi:

- Ngươi nói sao? Ngươi và võ lâm Minh chủ kết tình huynh đệ … nếu như ngươi không tự nhận mình là xá đệ thì lão quỷ đó sẽ gọi ngươi bằng đại ca …

Đổng Tiếu thản nhiên gật đầu. Y thở hắt ra rồi nói:

- Tất nhiên rồi. Nhưng Đổng Tiếu đâu muốn mình là đại ca của Thượng tôn minh chủ.

Dù sao thì thượng tôn minh chủ cũng là người cao niên hơn Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu chắc lưỡi:

- Thúc phụ! Gặp Thượng tôn minh chủ lần này, Đổng Tiếu thấy đắc lợi vô cùng.

- Đắc lợi gì nữa …

- Thượng tôn minh chủ còn muốn truyền thụ võ công cho Đổng Tiếu, nhưng tính tình của Đổng Tiếu, Thúc phụ biết rồi … Con đâu có thích học võ công.

Thở hắt ra, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Tội nghiệp cho Thượng tôn minh chủ … Con không chịu học võ công của Thượng tôn minh chủ đại ca, nên mặt Thượng tôn minh chủ bỗng chốc trở nên ủ dột đến tội nghiệp.

Hây … Thậm chí Thượng tôn minh chủ còn rơi lệ vì sự khước từ của Đổng Tiếu … Nhưng Đổng Tiếu chẳng biết phải làm sao bây giờ.

Lão Đổng đứng ngây mặt nhìn Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhìn lão:

- Thúc phụ sao nhìn con dữ vậy?

Lão Đổng cau mày:

- Không biết ta có nghe lầm không? Hay có nên tin vào những lời của ngươi nói không?

- Thúc phụ không tin vào lời của Đổng Tiếu à?

Đổng Tiếu lấy lại ngọn trủy thủ tra xuống ống giày mình rồi nói:

- Ngọn trủy thủ này là vật chứng cho lời của con. Còn nếu thúc phụ không tin thì cứ đi tìm Thượng tôn minh chủ đại ca mà hỏi … Những lời Đổng Tiếu nói là hư hay thực …

Lão Đổng trố mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Ta không thể nào hiểu nổi … Ta không thể nào hiểu nổi …

Đổng Tiếu nhìn lão mỉm cười rồi từ tốn nói:

- Thúc phụ … Thượng tôn minh chủ giờ đã là đại ca của Đổng Tiếu rồi … Vậy người cũng gọi Thúc phụ là Bá Bá phải không?

Lão Đổng cau mày:

- Ngươi đừng nói càn. Thúc phụ của ngươi chẳng dám gặp lão quỷ đó đâu.

- Thúc phụ không dám nhưng con thì gặp. Và rất là có uy với Thượng tôn minh chủ.

Điều thúc phụ không làm được thì Đổng Tiếu làm được. Vậy con có tài hơn thúc phụ rồi.

Thúc phụ hãy nói cho Đổng Tiếu biết song đường của con là ai đi.

Lão Đổng nhìn Đổng Tiếu bằng ánh mắt khe khắc rồi nói:

- Được! Xem như ngươi là kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Ta sẽ nói …

Đổng Tiếu vồn vã hỏi:

- Song đường của Đổng Tiếu là ai?

Nhìn Đổng Tiếu, lão Đổng nhạt nhẽo đáp lời:

- Song đường của Đổng Tiếu là những người nổi tiếng trên giang hồ võ lâm. Nổi tiếng hơn cả Thượng tôn minh chủ ca ca của ngươi nữa đó. Ngươi chịu rồi chứ.

Đổng Tiếu trố mắt nhìn lão:

- Nói như thế mà cũng gọi là trả lời người ta. Thúc phụ đúng là tiểu nhân Hắc đạo mà.

Biết mà không nói.

Lão Đổng bất ngờ thộp trảo vào yết hầu Đổng Tiếu bóp chặt lại. Đổng Tiếu há hốc miệng như cá bị chết ngộp. Đôi mắt Đổng Tiếu mở to nhìn lão Đổng trợn trừng. Hừ nhạt một tiếng, Đổng Chư nói:

- Cái họa nô nhân còn treo trên đầu ngươi đó. Khi nào không còn cái họa đó ta sẽ nói cho ngươi biết song đường của ngươi.

Lão nói rồi buông trảo khỏi yết hầu Đổng Tiếu. Trảo thủ của lão Đổng vừa rút về thì Đổng Tiếu ho khùng khục. Y ho đến độ trào cả nước mắt ra khóe. Đổng Tiếu vừa ho vừa nói:

- Đổng Tiếu sẽ méc với Thượng tôn minh chủ ca ca. Thúc phụ định giết chết Đổng Tiếu để buột Thượng tôn minh chủ ca ca chết theo Đổng Tiếu vì người đã lỡ thề độc, đồng sinh đồng tử với Đổng Tiếu.

Lão Đổng tròn xoe mắt nhìn Đổng Tiếu. Lão lại toan vươn trảo nhưng lại nghĩ sao rút trảo về.

- Ngươi …

Đổng Tiếu nhìn Đổng Chư, ho khan một tiếng nữa rồi nói:

- Thúc phụ không sợ con là huynh đệ với Thượng tôn minh chủ sao?

Lão Đổng thở hắt một tiếng rồi nói:

- Ta biết rồi.

- Biết thì mai mốt đây thúc phụ đừng xử con như vậy nữa. Kẻo Đổng Tiếu có mệnh hệ nào thì sợ …

Lão Đổng cướp lời Đổng Tiếu:

- Ngươi sợ gì?

Nặn nụ cười giả lả, Đổng Tiếu nói:

- Đổng Tiếu chết không có gì ân hận, bởi Thúc phụ đã nuôi con bấy lâu nay. Con chỉ sợ Thượng tôn minh chủ ca ca biết được con chết bởi tay Đổng thúc phụ thì chắc chắn ca ca sẽ không bỏ qua chuyện này … người sẽ truy sát … Vô tình Đổng Tiếu hại Đổng thúc phụ.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Đổng Tiếu không muốn điều đó xảy ra chút nào.

Đổng Chư mím hai cánh môi:

- Thôi được, ta không hành xử mạnh tay với tiểu tử nữa.

Lão nói rồi lặng lẽ bước đi.

Đổng Tiếu vội vã bước theo sau lưng lão Đổng. Lão Đổng dừng bước nhìn Đổng Tiếu:

- Tiểu tử, ngươi đã có Thượng tôn minh chủ ca ca rồi. Ngươi còn định theo Đào Hoa tặc này làm gì nữa.

- Hây … Cho dù Đổng Tiếu có Thượng tôn minh chủ lão ca ca nhưng đâu thể bỏ thúc phụ được. Đổng Tiếu được thúc phụ nuôi dạy thì phải theo thúc phụ chứ … Đúng không nào?

Thở hắt ra một tiếng, lão Đổng nói:

- Ngươi có thể quay lại Bách Hoa lâu với ca ca của ngươi mà … còn theo ta thì phải đến Dị nhân cốc.

- Đổng Tiếu vẫn thích theo thúc phụ hơn … Thúc phụ với con đã từng song hành ngược khắp giang hồ … Chẳng lẽ nay có cái mới lại quên thuở hàn vi với thúc phụ sao? Đổng Tiếu đâu phải là con người như vậy.

Huống chi Thúc phụ tuổi cũng đã xế chiều, phải cần có Đổng Tiếu hầu hạ chứ, và con cũng muốn kế nghiệp cái danh Đào Hoa tặc của thúc phụ.

Vuốt chòm râu đen mượt, lão Đổng nói:

- Ta tưởng đâu quên mất cái chết Hắc hoa đạo của mình rồi chứ.

3. Đối Mặt Bạo Kiếp

Dị Nhân cốc.

Nằm lọt thỏm trong thung lũng Mai Hoa Thung, chung quanh là những dãy núi bạt ngàn. Trong thung lũng Mai Hoa Thung quanh năm nhuộm những sắc màu rực rỡ của muôn ngàn cánh hoa rừng, nhưng hơn tất cả là màu vàng rực rỡ của mai. Tiết trời đang mùa đâm chồi nẩy lộc, nên cả Mai Hoa Thung nhuộm màu vàng rực rỡ trông như một bức tranh thủy mạc vừa thơ mộng và quyến rũ ngây ngất, bất cứ người lữ khách nào đặt chân đến đó.

Trong thung lũng nhuộm sắc màu vàng đó, Dị Nhân cốc là những dãy nhà bằng thảo tranh, lọt thõm trong những khu vườn hoa mai bạt ngàn. Chính những mái thảo xá điểm xuyên thêm cho Mai Hoa Thung vẻ thơ mộng và bình yên, và thoát tục.

Khi ánh tà dương hắt xuống nắng vàng nhàn nhạt lên Mai Hoa Thung, càng làm cho khung cảnh nơi đây thêm quyến rũ lạ thường. Chợt trong sự tỉnh lặng và thơ mộng đó, những tiếng kêu oanh oách của lũ chim trời cất lên. Rồi chúng vụt bay lên không trung như thể hớt hãi, hoảng sợ. Sự tỉnh lặng của Mai Hoa Thung như thể bị phá tan bởi đàn chim trời nhốn nháo trốn chạy cái gì vừa mới đến phá tan sự tỉnh lặng, yên bình của chốn hoang vu tiêu sơn.

Cái gì đã khiến cho lũ chim trời hốt hoảng, sợ hãi chạy trốn như thể nhận ra sự nguy hiểm rình mò chực chờ bắt lấy chúng. Nỗi sợ hãi của lũ chim rừng khởi phát từ một con người đang thả bước chậm rãi tiến vào Dị Nhân Cốc. Kẻ đó chẳng phải ai khác mà chính là Dương Thiệu An. Trong bộ dạng thư sinh, nhàn du thanh lịch, chấp một tay sau lưng. Thiệu An thả bước chầm chậm theo con đường độc đạo duy nhất tiếng vào Dị Nhân cốc. Hai bên đường là những cánh mai vàng rực, như muốn thò ra níu lấy y. Sự xuất hiện của Thiệu An như một kẻ phá bỉnh đối với không gian tỉnh lặng của Mai Hoa Thung, khiến lũ chim trời hốt hoảng lao

lên bầu trời chiều để trốn chạy. Dương Thiệu An đúng là kẻ xa lạ đối với sự tỉnh lặng vùng hoang sơn Mai Hoa Thung này.

Thiệu An thỉnh thoảng lại dừng bước, đảo mắt ngắm nhìn khung cảnh quyến rũ của vùng đất Dị Nhân cốc. Không gian như tranh vẽ kia như thể tác động đến tâm thức của Thiệu An, nên thỉnh thoảng y lại gật đầu, điểm một nụ cười mỉm gợi tình.

Tất nhiên Thiệu An biết trong những dãy mai vàng rực kia luôn có những ánh mắt dõi theo chân mình. Mặc dù biết nhưng Thiệu An vẫn thản nhiên như người không biết đến những ánh mắt lấp ló đó. Y dừng lại trước một táng mai đại thụ. Ngắm những đóa hoa mai vàng rực, Thiệu An bẻ lấy một cành, rồi tiếp tục rảo bước đi.

Cầm theo nhánh mai vàng trên tay, Thiệu An đi thẳng một mạch đến tòa nhà bằng cây, được dựng ngay giữa thung lũng Mai Hoa Thung. Ngay trước tòa mộc lâu là tấm bia đá với những dòng chữ thảo sắc nét.

"Dị Nhân Cốc" Thiệu An đứng trước tấm bia đá đó, điểm một nụ cười mỉm, nhẩm đọc dòng chữ trên tấm bia, rồi ung dung tiến vào mộc lâu.

Dừng chân trước ngưỡng cửa mộc lâu, Thiệu An nhìn những con người ngồi trên những chiếc ghế đôn bằng danh mộc, được đánh bóng lên nước nổi vân.

Có hai mươi người tất cả, đang có mặt trong mộc lâu này.

Họ ngồi thành một hình vòng cung như thể đã có sự chuẩn bị bồi tiếp Dương Thiệu An.

Thiệu An bước qua ngưỡng cửa mộc lâu, tiến đến trước mặt hai mươi người đó, rồi ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ là Dương Thiệu An … Đến Dị Nhân cốc để thỉnh giáo cốc chủ Dị Nhân cốc Khâu Đại Nham.

Người ngồi ngay chính giữa có đôi mắt thổ lô. Hai con ngươi lồi đến độ những tưởng chúng sẽ lọt ra ngoài, lên tiếng:

- Lão phu chính là Khấu Đại Nham, cốc chủ Dị Nhân cốc.

Thiệu An nhìn Khấu Đại Nhâm:

- Tại hạ đã nhận ra tôn giá … Trên võ lâm giang hồ người có đôi mắt to nhất chính là Cốc chủ Khấu Đại Nhâm.

Nghe Thiệu An nói, cốc chủ Khấu Đại Nhâm sa sầm mặt. Khi chân diện lão sa sầm, đôi thần nhãn xem chừng càng lộ hơn nữa. Khấu Đại Nhâm từ từ đứng lên rồi từ tốn nói:

- Lão Khấu chưa từng biết mặt công tử. Chẳng hay công tử đến Dị Nhân Cốc có điều chi cần thỉnh giáo lão Khấu.

Thiệu An điểm nụ cười mỉm, lia mắt nhìn qua những người còn lại. Uy nhãn của Thiệu An dừng lại rọi vào mỹ phụ ngồi bìa. Tiếp nhận ánh mắt của Thiệu An, bất giác đôi lưỡng quyền của mỹ phụ thẹn thùng ửng hồng.

Thiệu An nhìn mỹ phụ, ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, quí nương đây là Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Vị Thanh ôn nhu đáp lời Thiệu An:

- Ngọc diện hồ ly là bổn nương.

- Tiếng tăm của quí nương vang dội khắp võ lâm Hắc đạo … Thiệu An rất ngưỡng mộ quí nương.

Nói rồi Thiệu An ôm quyền xá Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Xá Triệu Vị Thanh rồi, Dương Thiệu An mới nhìn lại cốc chủ Khấu Đại Nhâm.

Y ôm quyền nói:

- Trong Dị Nhân cốc, cốc chủ là người có chức phận cao thâm nhất. Còn ngoài võ lâm thì cốc chủ được giới Hắc đạo đặt cho mỹ danh thiết diện vô tư … Người phán xử tất cả những mối hiềm khích xảy ra trong giới

võ lâm Hắc đạo. Lời nói của cốc chủ nặng tợ thái sơn, mà bất cứ nhân vật nào trong giới Hắc đạo cũng có thể đều nghe theo. Dương Thiệu An vô cùng ngưỡng mộ uy danh của cốc chủ.

Khấu Đại Nhâm vuốt cằm rồi nói:

- Dương công tử nói quá cho lão phu rồi. Lão được chư vị bằng hữu nể mặt, chẳng qua vì có chút vô tư thôi. Biết phân định cái gì đúng cái gì sai thôi.

- Cốc chủ khiêm tốn, khiến cho Dương mỗ càng ngưỡng mộ hơn.

Thiệu An ôm quyền nói tiếp:

- Tại hạ lặn lội từ xa đến Dị Nhân Cốc … Cốc chủ không thể cho tại hạ một cái ghế ngồi để nghỉ chân ư?

- Khấu mỗ thất lễ với công tử.

Lão vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức hai người khiêng ngay một cái ghế bằng danh mộc tiến vào. Họ đi khập khiểng như thể người này phải dựa vào người kia mới khiêng nổi chiếc ghế đó. Đặt chiếc ghế bên cạnh Thiệu An, hai người đó lặng lẽ lui bước trở ra.

Thiệu An ôm quyền:

- Đa tạ Cốc chủ.

Nói rồi y thản nhiên ngồi xuống ghết, bắt chân chữ ngũ.

Khấu Đại Nhâm ngồi trở lại ghế của mình, rọi đôi mắt lồi vào mặt Dương Thiệu An.

Lão ve cằm, nghiêm giọng nói:

- Dương công tử có thể cho Khấu lão phu biết mục đích Dương công tử đến đây không?

- Nếu tại hạ giấu cốc chủ thì sao phải đạo với người. Nếu giấu thì tại hạ chẳng đến đây làm gì?

- Thế công tử đến đây với mục đích gì?

Thiệu An ôm quyền nói:

- Trước tiên tại hạ muốn hỏi cốc chủ, Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc là vùng đất thế nào?

- Theo ý của công tử.

- Theo ý của tại hạ đây là vùng đất của tiên cảnh, hữu tình. Khó có cơ nơi nào trên cõi đất trung thổ sánh bằng. Một vùng đất như tranh vẽ, vừa đẹp vừa nên thơ, lại vừa rất bình yên.

Khấu Đại Nhâm gật đầu từ tốn đáp lời:

- Đa tạ công tử đã có lời khen. Khấu lão phu cũng có cùng một suy nghĩ như công tử.

Dương Thiệu An ôm quyền, khách sáo đáp lời Khấu Đại Nhâm:

- Đa tạ cốc chủ đã có cùng suy nghĩ như tại hạ. Cảm kích … cảm kích.

Nghe câu nói khách sáo của Dương Thiệu An, Khấu Đại Nhâm cau mày. Lão đổi giọng có phần gay gắt nói:

- Dương đệ tử lặn lội từ xa đến Dị Nhân cốc không chỉ để hỏi lão Dị nhân Khấu Đại Nhâm này về những chuyện cảnh vật vảnh như vậy.

- Có những chuyện vặt vảnh nhưng lại thuộc về suy nghĩ của tại hạ à. Thí dụ tại hạ muốn hỏi Khấu cốc chủ, vùng đất Mai Hoa Thung của Dị nhân cốc này vừa đẹp vừa quyến rũ thơ mộng, đấy thì có nên để những kẻ Hắc đạo trú ngụ không?

Câu nói này của Thiệu An khiến cho đôi chân mày chổi xể của Khấu Đại Nhâm cau hẳn lại. Lão gằn giọng nói:

- Công tử nói vậy có ý gì.

Thiệu An mỉm cười. Vẫn một nụ cười đôn hậu và gợi tình. Y từ tốn nói:

- Ý của tại hạ là không nên để cho vùng đất thơ mộng Mai Hoa Thung này nhem nhuốc bởi những con người hạ đẳng của giới Hắc đạo. Mai Hoa Thung vừa đẹp, vừa nên thơ thì không thể ở trong tay của những kẻ Hắc đạo, để nó mất đi vẻ đẹp vốn có của nó. Nó phải do những con người Bạch đạo thanh cao cai quản.

Khấu Đại Nhâm từ từ đứng lên. Đôi thần nhãn của lão đã lồi giờ muốn lồi hơn bởi trừng mắt nhìn Thiệu An. Lão cởi dây lụa buột búi tóc, để tóc phủ xuống tận bên vai.

Khấu Đại Nhâm gằn giọng nói:

- Công tử có ý đuổi lão Khấu ra khỏi Dị Nhân cốc?

Thiệu An lắc đầu khoát tay:

- Ồ không … Ý của tại hạ khác hẳn với ý của cốc chủ.

- Thế ý của công tử thế nào?

Dương Thiệu An nhướng mày nói:

- Ý của tại hạ là muốn cốc chủ và những người có mặt trong Dị Nhân cốc này trở lại đúng cương vị mà tạo hóa ban cho các vị. Đó là cuộc sống nô nhân. Cuộc sống của những con người hạ đẳng, chỉ biết phục tùng những người cao quí trong giới Bạch đạo.

Nghe Thiệu An thốt ra câu này, sắc diện Khấu Đại Nhâm đỏ bừng. Lão bộc lộ tất cả cơn giận dữ qua sắc diện của mình. Nhìn Khấu Đại Nhâm mà ngỡ rằng mắt lão đã đứng tròng.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Dương công tử biết mình đang ở đâu không?

Thiệu An thản nhiên đáp lời lão Khấu:

- Tại hạ đang ở Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc.

- Đúng rồi … Dương công tử đang ở Mai Hoa Thung Dị Nhân Cốc. Thế còn người đang đối thoại với công tử?

- Cốc chủ Khấu Đại Nhâm, người được giới Hắc đạo ngưỡng mộ phong là Thiết Diện Vô Tư.

- Đúng … Lão Khấu này được bằng hữu Hắc đạo phong cho mỹ danh Thiết Diện Vô Tư.

Nên lời của lão Khấu thốt ra nặng tựa thái sơn. Bây giờ lão Khấu phán ngôn buột Dương công tử phải rời ngay khỏi Dị Nhân Cốc Mai Hoa Thung, không được bén mảng đến đâu nữa.

Nếu không thì Dương công tử phải nhận hậu quả chết người.

Thiệu An nhún vai lắc đầu:

- Cốc chủ đừng nóng giận như vậy, tại hạ đến Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc lần này đã có chủ đích trước rồi. Chưa thực hiện xong chủ đích thì đâu có thể đi được. Cốc chủ có quyền chọn một trong hai điều. Một là trở thành nô nhân của giớ Bạch đạo. Hai là chết.

Trở thành nô nhân thì mới có cơ hội được sống. Tại hạ nói rất thành tâm, hy vọng cốc chủ sớm nhận ra sự thành tâm của dta này.

Lão Khấu tái mặt, đanh giọng nói:

- Bổn cốc chủ chưa thấy kẻ nào ngông cuồng tự cao tự đại như ngươi. Hẳn là người có ý tìm đến gây sự hiềm khích để chuốt lấy cái chết mà. Ngươi tưởng mình là người của Bạch đạo rồi muốn tìm người Hắc đạo phải nhất nhất tuân theo ý của ngươi sao.

Thiệu An thản hiên nói:

- Tại hạ rất thích thú với lời nói này của cốc chủ.

- Ngươi sẽ chẳng còn chút hứng thú nào với lời nói của lão Khấu đâu.

Lão Khấu dồn nội lực vào song thủ, quát lớn:

- Tiểu tử, hãy đỡ chưởng của lão Khấu.

Hai đạo phách không chưởng với sức mạnh di sơn đảo hải được Khấu Đại Nhâm phác tán chia làm hai, thượng và hạ công thẳng Dương Thiệu An. Mặc dù thấy lão Khấu xuất chưởng tập kích mình nhưng Thiệu An chẳng một chút khẩn trương, hay lo lắng gì, mà thậm chí vẫn bình yên tọa thị trên chiếc ngai. Khi hai đạo phách không chưởng gần chạm được đến y thì chỉ một cái điểm mũi giày, thân ảnh của Thiệu An cùng với chiếc ghế lướt lên cao ba trượng, để sóng chưởng của lão Khấu lướt qua dưới chân mình.

Vô hình trung đạo phách không chưởng của lão Khấu đánh trượt Thiệu An lại vỗ thẳng vào hai gã thuộc hạ dưới trướng vừa mới bưng ghế vào cho Thiệu An.

- Bình bình …

Hai gã đó hứng trọn hai đạo phách không chưởng của lão Khấu bị đẩy văng ra ngoài cửa tòa Mộc lâu, nằm duỗi dài chẳng thể nào gượng dậy được.

Thiệu An từ từ hạ chiếc ghế xuống chỗ cũ. Y nhìn lão Khấu từ tốn nói:

- Nội lực của cốc chủ quả là lợi hại nhưng cho dù lợi hại cỡ nào thì cốc chủ vẫn là người Hắc đạo. Đã là người Hắc đạo thì phải trở thành nô nhân.

Thiệu An đổi giọng khe khắt:

- Đó là thiện ý. Bất cứ ai chống lại thiện ý đều phải nhận lấy cái chết.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Thiệu An vũ nhẹ tay phải. Một ánh chớp bạc lướt nhanh không thể tưởng. Thánh ánh chớp bạc đó, Khấu Đại Nhâm không né tránh mà vươn tay thộp lấy.

Những tưởng đâu lão Khấu đã có thể thộp được ánh chớp bạc do Thiệu An phóng ra nhưng thật bất ngờ ánh chớp bạc vừa nằm gọn trong tay lão Khấu thì lão rống lên:

- Ôi …

Cùng với tiếng thốt đó là những giọt máu nhiễu xuống từ thủ pháp của lão Khấu. Sắc diện tái nhờn tái nhợt, lão Khấu từ từ xòe bàn tay. Giữa lòng hữu thủ của lão là chiếc ám tiễn hình cánh sao đâm sâu vào, làm rách toạt.

Mười chín người còn lại của Dị Nhân cốc đang ngồi vụt đứng lên. Thì ngay lập tức một làn mưa sa ám tiễn thoát ra chẳng khác nào màn lưới thiên la địa võng chụp tới họ.

Họ đều là những cao thủ Hắc đạo nhưng không một ai kịp né tránh màn mưa ám tiễn của dta. Những chiếc ám tiễn lạ một điều không lấy mạng những người đó mà chỉ ghim vào tịnh huyệt khiến tất cả đồng loạt đều bất động đứng phỗng ra như bị trời trồng.

Tất cả đứng trơ mắt nhìn Thiệu An đứng lên.

Lão Khấu lùi lại một bộ, trong khi Thiệu An thò tay vào ngực áo lấy khối ngọc triệt có khắc hai chữ nô nhân.

Y điểm nụ cười mỉm, nhìn Khấu Đại Nhâm:

- Cốc chủ trước … hãy chọn lựa, làm nô nhân hay tiếp nhận cái chết đến với mình.

Thiệu An vừa nói vừa bước đến trước mặt lão Khấu. Buông thỏng hữu thủ theo thân mình. Lão Khấu rống lên:

- Chết thì chết … lão Khấu không thể làm nô nhân cho các ngươi.

Lão vừa nói dứt câu thì Thiệu An dựng một ngón chỉ lên trước mặt. Chỉ pháp của Thiệu An tỏa sắc xanh rờn. Y từ tốn nói:

- Các ngươi hãy xem lão cốc chủ Khấu Đại Nhâm chết như thế nào để quyết định sự lựa chọn của mình. Trở thành nô nhân hoặc là chết.

Thiệu An vừa nói vừa toan điểm ngọn chỉ xanh rờn vào tam tinh lão Khấu. Bất kể đến sống chết, lão Khấu rống lên một tiếng, dụng tả thủ thi triển một thế trảo cầm nả thủ thộp vào chấn tâm của đối phương.

Thiệu An không thèm né tránh mà công chỉ pháp vào tam tinh của lão. Bóng sắc tử thần gần như đã ở ngay trên đầu lão Khẩu thì đệ tử đột ngột xuất hiện. Y thét lớn:

- Dừng tay …

Bằng một thủ pháp cực kỳ nhanh, Dương Thiệu An vừa hóa giải chiêu công của mình, vừa chuyển tiếp điểm vào tịnh huyệt của Khấu Đại Nhâm.

Lão Khấu hứng trọn lấy chỉ khí của Thiệu An, đứng thừ ra như tượng, mồ hôi xuất hạn ướt đẫm mặt lão.

Dương Thiệu An từ từ quay mặt nhìn lại. Y chấp hữu thủ ra sau lưng nhìn Đổng Tiếu từ đầu tới chân, rồi ôn nhu nói:

- Ngươi là ai?

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Đại ca không biết tiểu đệ nhưng tiểu đệ thì lại biết rất rành đại ca. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đại ca chính là gã thư sinh đã lấy mạng Hoạch Cang, chủ nhân Bách Hoa Lâu.

- Ngươi nói đúng đó. Ngươi biết ta ư?

Đổng Tiếu vừa cười vừa nói:

- Nếu tiểu đệ không đến kịp thời chắc Dương đại ca sẽ giết sạch những dị nhân của Dị Nhân cốc rồi.

- Ngươi muốn cứu họ nên cản tay tại hạ?

- Chẳng lẽ đại ca muốn giết họ lắm à?

- Đã là Hắc đạo thì chỉ có hai con đường để chọn. Một là chết, hai là phải làm nô nhân.

Ngươi là người của Hắc đạo?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Đại ca hiểu sai rồi. Đổng Tiếu là người của Bạch đạo.

- Tại hạ chưa từng biết ngươi.

- Đại ca tất là chưa biết Đổng Tiếu rồi. Bởi Đổng Tiếu là bậc kỳ tài thông minh có một không hai, chỉ đứng sau Thượng tôn minh chủ. Chính vì đứng sau Thượng tôn minh chủ nên tiểu đệ bị cái bóng của Minh chủ ca ca che mất.

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Chính vì cái bóng quá lớn của Thượng tôn minh chủ mà chẳng còn ai nhận ra tiểu đệ cả.

Đôi chân mày của Thiệu An cau lại. Y gắt gỏng nói:

- Ngươi vừa nói gì vậy?

- Đại ca không hiểu à?

- Ta vừa nghe ngươi nói Minh chủ là ca ca của ngươi.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng như vậy à. Thượng tôn minh chủ không chỉ là ca ca mà còn là tri kỷ đồng sinh đồng tử nữa à.

Đổng Tiếu vừa nói vừa lấy ngọn trủy thủ đưa đến cho Thiệu An xem.

- Đại ca nhất định sẽ nhận ra ngọn trủy thủ này.

Nhìn ngọn trủy thủ, đôi chân mày Thiệu An cau lại. Y gằn giọng nói:

- Ở đâu các hạ có ngọn trủy thủ này.

- Thì còn ở đâu nữa, ngoài Thượng tôn minh chủ ca ca tặng cho Đổng Tiếu để nhanh chân đến đây mà gặp Dương huynh.

Chân diện Thiệu An lộ nét nghi vấn:

- Minh chủ phái các hạ đến đây để gặp Thiệu An?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Nếu tiểu đệ chậm trễ thì chắc chắn kết cục sẽ bi thảm. Mà người tạo ra bi thảm hẳn chính là Dương ca ca chứ không phải Đổng Tiếu tiểu đệ rồi.

Thiệu An cau mày rít giọng hỏi:

- Minh chủ phái các hạ đến nói gì với ta nào?

Đổng Tiếu gãy rồi nhu hòa nói:

- Minh chủ ca ca nói nhiều lắm. Nhưng tụ trung chỉ có một ý là tất cả người của Dị Nhân Cốc đều là bằng hữu của Thượng tôn minh chủ ca ca, nên Dương huynh không được làm hại đến họ.

Thiệu An càng cau mày khi nghe câu nói này của Đổng Tiếu. Y lắc đầu nói:

- Dương mỗ chưa từng nghe qua Hắc đạo bá nhân là bằng hữu của mình. Chuyện này nghe thật lạ tai.

Đổng Tiếu nhún vai nói:

- Dương huynh nghe lạ tai bởi vì Dương huynh lúc đó chưa gặp Đổng Tiếu. Còn bây giờ đã biết Đổng Tiếu rồi hẳn chẳng còn gì lạ tai nữa. Tiểu đệ rất sẵn lòng giải trình cho huynh biết vì sao minh chủ nói người của Dị Nhân cốc là bằng hữu của Minh chủ.

Thiệu An gằn giọng nói:

- Ta muốn nghe lời giải trình này.

- Có gì đâu mà Dương huynh nói là giải trình này với giải trình nọ chứ.

Đổng Tiếu chỉ lão Khấu:

- Khấu cốc chủ lại Đại thúc của Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu lần lượt chỉ từng người:

- Người này là Ngạc Thoại nhị thúc, còn đây là tam thúc, tứ thúc, ngũ thúc …

Đổng Tiếu chỉ đến Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh:

- Còn đây là Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh cô cô của tiểu đệ. Dương đại ca có công nhận cô cô của tiểu đệ đẹp không. Ánh mắt của cô cô liếc đến ai thì gã đó phải say lòng đó.

Ánh mắt của cô cô vừa lẳng lơ vừa gợi tình. Chỉ liếc qua thôi, ai bắt được cũng động lòng trắc ẩn.

Đổng Tiếu bước đến trước mặt Thiệu An, nói tiếp:

- Mặc dù là mỹ nhân nhưng ca ca nên biết cô cô Ngọc diện hô ly đấy nhé, nên phải tránh xa cô cô ra. Kẻo ca ca sẽ rớt vào bẫy tình của cô cô đó.

Thiệu An cướp lời Đổng Tiếu:

- Các hạ nói tiếp vì sao họ là bằng hữu của Minh chủ.

Đổng Tiếu nhún vai:

- Đến bây giờ mà ca ca cũng chưa hiểu ư? Đổng Tiếu là nghĩa đệ sinh tử với Thượng tôn minh chủ. Những người này là thúc thúc và cô cô của Đổng Tiếu. Theo đúng nghĩa đạo thì Thượng tôn minh chủ cũng phải

gọi họ là Thúc thúc và cô cô … Nhưng vì chức phận của Minh chủ ca ca quá cao nên thôi không gọi theo lẽ đạo đó được. Dương đại ca suy ra những người Dương đại ca định biến thành nô nhân là thù hay bạn nào?

Thiệu An buông tiếng thở dài:

- Minh chủ phái các hạ đến để cản tay ta?

- Không chỉ để cản tay Dương đại ca mà còn muốn bảo với Dương đại ca rằng Dị Nhân cốc là bằng hữu với Minh chủ. Nên Dương đại ca phải kính trọng không được vô lễ với những cao nhân ở Dị Nhân Cốc. Nếu như Đổng Tiếu đến chậm một bước thì Dương ca ca đã giết họ, hoặc đóng dấu nô nhân vào trán họ. Điều đó làm sao ca ca gánh nổi nếu lọt đến tay Thượng tôn minh chủ ca ca. Đổng Tiếu cũng có lỗi với Thượng tôn minh chủ ca ca nữa.

Thiệu An buông tiếng thở dài.

Thiệu An trả lại ngọn trủy thủ cho Đổng Tiếu. Y vừa trả ngọn trủy thủ vừa nói:

- Điều này quá ư lạ lùng đối với ta.

- Lạ thì ai mà chẳng lạ. Nhưng chắc chắn Minh chủ ca ca sẽ rất hoan hỷ khi Đổng Tiếu đến kịp để cản tay Dương ca ca không tạo nghiệp quả chết người này.

Dương Thiệu An nhìn Đổng Tiếu từ đầu đến chân. Y nheo mày nhỏ giọng nói:

- Được! Dương mỗ tạm tin ngươi.

Thiệu An nói rồi quay bước.

Đổng Tiếu nối gót theo:

- Dương ca ca! Chúng ta đã là người nhà với nhau rồi. Huynh vội vã đi sớm vậy. Ở lại đây đối ẩm với tiểu đệ và những vị thúc thúc chứ.

Thiệu An dừng bước nhìn Đổng Tiếu:

- Ta sẽ quay lại khi gặp Minh chủ.

Nói dứt câu Dương Thiệu An thi triển ngay khinh công siêu phàm băng mình thoát đi.

Chỉ trong chớp mắt thân ảnh của y đã mất hút trên con đường dẫn ra ngoài Mai Hoa Thung.

Đổng Tiếu nhìn theo bóng Thiệu An, thở phào một tiếng.

Đổng Tiếu nhìn lại ngọn trủy thủ trên tay mình nghĩ thầm:

- Nếu không có ngọn trủy thủ này, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu thì những cao nhân của Dị Nhân cốc từ trong một tòa lầu cùng với Đổng Chư tuôn ra. Khấu Đại Nhâm vồn vã hỏi Đổng Tiếu:

- Đổng tiểu điệt! Ngươi là huynh đệ kết nghĩa với Minh chủ võ lâm sao?

Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Ơ … Thì đó là thiện ý mà.

- Lão Minh chủ Chung Hảo Kiệt không biết hiền điệt là người Hắc đạo ư?

Đổng Tiếu nhăn mặt nói:

- Đổng Tiếu làm gì qua mặt được Thượng tôn minh chủ. Tất nhiên là người biết Đổng Tiếu là người của Hắc đạo rồi, nhưng Thượng tôn minh chủ kết tình huynh đệ đồng sinh đồng tử.. Khấu Đại Nhâm cau mày:

- Quá lạ lùng …

Đổng Tiếu cướp lời Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc có gì lạ lùng đâu? Dù Hắc đạo hay Bạch đạo cũng là người võ lâm.

Huống chi Đổng Tiếu lại có duyên với Thượng tôn minh chủ nữa … Nhưng …

Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Đổng hiền điệt nói nhưng là nhưng cái gì. Theo ta biết võ lâm minh chủ có ý buột tất cả giới võ lâm Hắc đạo chúng ta phải trở thành nô nhân cho giới võ lâm Bạch đạo.

Đổng Tiếu gật đầu. Chàng làu bàu nói:

- Chẳng biết ai đặt ra cái lệ Bạch đạo và Hắc đạo để làm gì cơ chứ. Chia như vậy chỉ thêm rắc rối cho con người thôi. Cái gì là Bạch đạo, và cái gì là Hắc đạo nào. Chỗ nào phân biệt được điều này. Đổng Tiếu nói nhưng ở đây là có ý khác.

- Hiền điệt có ý gì?

Đổng Tiếu nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Tiểu điệt hỏi thật Khấu đại thúc và các chư vị thúc thúc, kể cả cô cô Triệu Vị Thanh nữa.

Khấu Đại Nhâm ve cằm rồi gật đầu nói:

- Hiền điệt nói đi.

- Đổng Tiếu nói ra mong các thúc thúc và cô cô bỏ qua cho. Đổng Tiếu hỏi thật, cái gã Dương Thiệu An khi nãy có đánh lại các vị thúc thúc không?

Nghe Đổng Tiếu hỏi câu này, mặt người nào người nấy cũng đều sượng sùng với những nét bối rối.

Đổng Tiếu nhìn lướt qua mọi người, nhướng mày nói:

- Thấy vẻ mặt của thúc thúc, Đổng Tiếu đã nhận ra ngay mọi người đã bị y đánh bại phải không?

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Võ công của gã họ Dương dó quá ư cao siêu. Đại thúc không phải là đối thủ của y.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm buông tiếng thở dài. Sau khi buông tiếng thở dài, Khấu Đại Nhâm nói:

- Nếu y quay lại.

Đổng Tiếu cướp ngay lời của Khấu Đại Nhâm:

- Chữ "nhưng" của văn bối là cái ý này đây. Thật ra Minh chủ ca ca chỉ cho Đổng Tiếu một cơ hội duy nhất để cứu các thúc thúc và cô cô lần này thôi … Một khi gã họ Dương kia quay lại, Đổng Tiếu không thể cản tay được gã nữa.

Đổng Chư chen vào:

- Đổng hiền điệt không thể nói với Minh chủ được à?

- Đổng thúc phụ tưởng gặp Thượng tôn minh chủ ca ca là dễ lắm vậy … Huống chi Thượng tôn minh chủ còn … còn khẳng định với Đổng Tiếu, Hắc đạo và Bạch đạo không thể đi chung một đường. Và rất muốn Đổng Tiếu rời khỏi Hắc đạo đầu nhập Bạch đạo. Nhưng Đổng Tiếu không nỡ bỏ các vị thúc thúc nên từ chối …

Đổng Tiếu thở ra, chàng nhìn Khấu Đại Nhâm.

- Đại thúc, Hoạch Cang thúc thúc đã chết rồi. Đổng thúc phụ sẽ nói với đại thúc.

Nhưng theo ý của Đổng Tiếu thì bỏ quách Dị Nhân cốc cho gã họ Dương đó đi. Chúng ta tìm chốn khác nương thân cũng được. Tranh dành chi cái chỗ đất khỉ ho cò gáy này. Chỉ có được mỗi cái khung cảnh tráng lệ, nên thơ thôi.

Khấu Đại Nhâm thở ra, lắc đầu nói:

- Có bỏ Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc, chúng ta cũng khó tìm ra một nơi nào để dừng bước trên chốn giang hồ.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Có gì mà không có … Giang hồ mênh mông thiếu gì chỗ để nương thân.

Nhìn Đổng Tiếu, Khấu Đại Nhâm nói:

- Hiền điệt thì có mối quan hệ với Minh chủ, võ lâm Bạch đạo có thể không truy lùng ngươi. Người chúng ta thì e rằng khó qua được kiếp họa này.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Hây … các vị thúc thúc … Đổng Tiếu cho dù được Thượng tôn minh chủ ưu ái. Nhưng nhất định không bỏ các thúc thúc và cô cô đâu. Các thúc thúc và cô cô đi đâu, Đổng Tiếu sẽ theo đó.

Khấu Đại Nhâm nhìn sang Đổng Chư:

- Lão Đổng nghĩ sao?

- Khấu huynh, có lẽ chúng ta không rời khỏi Dị Nhân cốc.

Ngạc Thoại bước đi khập khiễng đến bên Khấu Đại Nhâm và Đổng Chư, ôn nhu nói:

- Khấu đại ca, Đổng Chư ca ca, chúng ta là những con người dị dạng. Chúng ta sẽ đi đâu để không bị giới võ lâm Bạch đạo phát hiện?

Y buông một tiếng thở ra, rồi nói tiếp:

- Theo ý Ngạc lão đệ. Chúng ta cứ lưu lại đây quyết một trận sống mái với giới võ lâm Bạch đạo để giữ Mai Hoa Thung Dị Nhân cốc. Chúng ta không thể cứ cúi đầu nhẫn nhục được nữa.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không được … Không được. Ngạc thúc thúc nói vậy nghe sao được. Chỉ mỗi mình gã Dương Thiệu An thôi đã có thể khống chế bao nhiêu người, huống chi Đổng Tiếu biết trong trướng Thượng tôn minh chủ ca ca còn biết bao nhiêu người nữa. Người nào cũng có võ công cao đến gấp năm gấp mười Dương Thiệu An.

Ngạc Thoại nhìn Đổng Tiếu:

- Biết như vậy rồi, nhưng Đổng hiền điệt bảo chúng ta phải làm sao đây. Tất cả chúng ta đều là Dị Nhân rất dễ bị phát hiện.

- Thà là dễ bị phát hiện còn hơn chường mặt ra cho người ta thấy.

Đổng Tiếu nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc … Đổng Tiếu … Khấu đại thúc … Đổng Tiếu nghĩ có một cách duy nhất để tránh họa nô nhân này, đó là đi trốn à.

- Biết như thế rồi, nhưng trốn ở đâu.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Trốn ở đâu thì sao Đổng Tiếu biết được. Nhưng có một người biết.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh lên tiếng:

- Ngươi nói ai biết chỗ trốn nào?

Đổng Tiếu chỉ Đổng Chư:

- Còn ai nữa ngoài thúc phụ của Đổng Tiếu. Với kinh nghiệm ngang dọc giang hồ, thúc phụ tất biết chỗ nào kín để trốn Thượng tôn minh chủ ca ca và gã họ Dương kia.

Đổng Chư nhìn Đổng Tiếu:

- Ta biết như vậy, nhưng chẳng lẽ chúng ta chỉ biết trốn thôi sao?

Lão buông tiếng thở dài nhìn qua Khấu Đại Nhâm:

- Khấu huynh, lão Đổng đến huynh lần này để mong thỉnh cầu huynh hiệu triệu giới võ lâm Hắc đạo … để có thể đường hoàng ngang nhiên đối đầu giới Bạch đạo.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Hây … Thúc phụ, chuyện đó để tính sau. Còn bây giờ, trước tiên là bảo toàn lực lượng trước đã. Đợi thúc phụ hợp lực được mọi người thì e rằng Dị Nhân cốc đã tan tành thành bình địa. Thây chất thành từng đống đó. Việc gì trước mắt thì hãy làm trước, việc gì sau thì sẽ lo sau …

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Đổng hiền điệt nói đúng.

Lão nhìn lại Đổng Chư:

- Đổng lão đệ, việc của lão đệ chúng ta sẽ bàn sau, nhưng trước tiên chúng ta có một việc phải làm lúc này là dời Dị Nhân cốc càng sớm càng tốt. Nếu Dương Thiệu An quay lại, chúng ta còn ở đây e rằng … Tất cả sẽ gặp đại họa diệt thân.

Đổng Chư nói:

- Khấu đại ca, chúng ta đã có Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Thúc phụ, Đổng Tiếu chỉ xin được một lần thôi. Đâu có lần thứ hai.

Đổng Tiếu vừa nói vừa nhủ thầm:

"Đổng thúc phụ chẳng biết gì cả, trong tình huống khó sử, Đổng Tiếu chỉ nói bừa. Bây giờ gã họ Dương đó quay lại không chừng kéo theo Minh chủ thì mạng của Đổng Tiếu cùng khó giữ được chứ nói là xin cho các vị thúc thúc." Ý nghĩ đó lướt qua, Đổng Tiếu nói với Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại thúc, không bàn nữa. Nước xa không chửa được lửa gần. Chúng ta phải cứu mình thôi, để cứu mình thì chỉ có một cách duy nhất là đi trốn.

Chàng gãi đầu nói:

- Không phải trốn mà phải gọi là hành tung xuất quỷ nhập thần. Hành tung có xuất quỷ nhập thần thì đối phương mới chẳng thể nào tìm được cách đối phó.

Nhìn lại Đổng Chư, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Thúc phụ, Đổng Tiếu nói đúng chứ.

Lão Đổng hừ nhạt rồi nói:

- Miệng lưỡi của ngươi thì lúc nào cũng nói được. Chỉ có một thứ, ngươi chẳng bao giờ làm được. Đó là thụ học võ công.

Đổng Tiếu nhìn Đổng Chư gượng cười. Chàng nghĩ thầm:

"Nếu học võ công của các vị thúc thúc … Nếu không không nhờ đến cái miệng giảo hoạt của Đổng Tiếu thì e rằng giờ này tất cả đã là nô nhân của Dương Thiệu An rồi."

4. Chính Đạo Thượng Nhân Hạ Nhân Lụy Tình

Dương Thiệu An đã uống đến cân rượu thứ ba nhưng y vẫn không làm sao quên được tràn tiếu ngạo của Chung Hảo Kiệt minh chủ, khi y thuật lại những chuyện xảy ra tại Dị Nhân Cốc. Thiệu An nhìn vào chén rượu bưng trên tay mình. Y như thể thấy khuôn mặt hóm hỉnh của Đổng Tiếu ngay trong chén rượu. Sự tưởng tượng khiến cho mặt Thiệu An sa sầm với cảm giác bực bội, khó chịu.

Y bâng quơ nói:

- Đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi độc nhất vô nhị trên đời này. Sao tên tiểu tử đó lại có thể tuông ra những lời dối trá mà không biết ngượng miệng.

Thiệu An dốc chén rượu trút hết vào miệng mình. Rượu không khỏa lấy được nỗi bực bội vốn dĩ đã có trong tâm thức sau khi Chung Hảo Kiệt minh chủ thẩm chứng nhân cách của Đổng Tiếu.

Thiệu An buông tiếng thở dài, như thể vừa mới bị một cú lừa mà Đổng Tiếu biến y thành một gã hề. Nỗi muộn phiền kia còn dâng ngập trong tâm thức của Thiệu An thì lại nghe một giọng nói sang sảng cất lên ngay ngưỡng cửa tửu điếm:

- Ai là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu An.

Người thốt ra câu nói đó là một hán nhân trung niên với bộ mặt đầy sẹo, trông thật gớm ghiếc. Chỉ nhìn thấy bộ mặt của người đó thôi thì bất cứ ai cũng phải e dè, bởi những vết sẹo trên mặt gã chứng minh y là một con người xem trò chém giết như một trò đùa.

Thiệu An nhìn hán nhân trung niên. Như thể có một sức hút mãnh liệt toát ra từ khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Thiệu An nên gã hán nhân trung niên dời ánh mắt sáng ngời rọi vào mặt y.

Khuôn mặt thanh lâm, tuấn tú của Thiệu An không cần y tự xưng nhưng hán nhân trung niên đã nhận ra y là ai. Gã liền đanh giọng nói:

- Ngươi là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu An?

Thiệu An không đáp lời mà bưng bầu rượu chuốc vào chén. Chuốc đầy chén rượu, y mới bưng lên.

Hán nhân trung niên gằn giọng nói:

- Thiệu An, ngươi biết ai đang đứng trước mặt ngươi chứ?

Thiệu An không cần nhìn gã mà thản nhiên buông một câu thật vô nghĩa:

- Tiểu nhân hạ đẳng.

Nghe Thiệu An thốt ra câu nói đó, hán nhân trung niên rít giọng nói:

- Ngươi nói ai là tiểu nhân hạ đẳng. Loạn đao hồn Cù Bá Đạo này ư?

Hừ nhạt một tiếng, Cù Bá Đạo nói tiếp:

- Cả giới võ lâm Bạch đạo sợ ngươi, nhưng Cù mỗ thì không, Cù mỗ tự tìm ngươi đây.

Tìm ngươi để lấy cái mạng của ngươi đó. Nếu ngươi có bản lĩnh, hãy đấu với Cù mỗ trăm chiêu xem kẻ nào là tiểu nhân hạ đẳng. Thiệu An cau mày, bưng chén rượu đầy, từ từ đứng lên.

Cù Bá Đạo nhìn Thiệu An, lòn tay ra sau lưng rút ngọn khoái đao rồi lớn tiếng nói:

- Ngươi nhận lời chứ?

Thiệu An nhướng mày. Nụ cười giả lả nhưng không thiếu nét gợi tình hiện lên hai cánh môi mỏng. Y từ tốn nói:

- Cù các hạ tự cho mình là đệ nhất cao thủ Hắc đạo?

- Cù mỗ dám tự hào điều đó.

Thiệu An ôm quyền:

- Ngưỡng mộ … Ngưỡng mộ… Cù Bá Đạo nạt ngang:

- Ta chỉ muốn ngươi đấu với ta thôi, chứ không cần sự ngưỡng mộ.

Thiệu An mỉm cười nói:

- Nếu các hạ đỡ được chén rượu này của tại hạ, tại hạ rất sẵn lòng giao thủ trăm chiêu với các hạ, thậm chí còn bái các hạ nữa đó.

- Chén rượu của ngươi có cái gì mà ghê gớm thế.

- Các hạ muốn thấy ư?

- Cho ta thấy đi.

Lời còn đọng trên cửa miệng Cù Bá Đạo thì chén rượu cũng thoát ra khỏi tay Thiệu An.

Chén rượu đầy lướt đi không nhanh như thể nó muốn giữ lại số rượu trong chén không cho trào ra.

Chén rượu lướt đi đủ cho Bá Đạo thấy Thiệu An muốn dùng chén rượu đó công trực tiếp vào mặt gã. Không thèm tránh né, Cù Bá Đạo dựng khoái đao chém xả vào chén rượu.

- Chát …

Lưỡi khoái đao của họ Cù chém đứt đôi chén rượu làm hai. Cù Bá Đạo chưa kịp thu đao về thì rống lên một tiếng thật lớn. Y loạng choạng thối bộ.

Tất cả người trong tửu điếm không ai có thể tin vào mắt mình.

Khi kịp nhận ra ha nửa mảnh chén rượu đã ghim vào mắt Cù Bá Đạo. Nếu tả đúng hai con ngươi của họ Cù biến thành hai chén rượu đầy.

- Keng …

Ngọn khoái đao tuột khỏi tay họ Cù rơi xuống sàn gạch tửu điếm tạo ra thứ âm thanh khô khốc nghe thật chói tai. Y buông đao, quờ quạng nói:

- Mắt của ta đâu rồi? Sao lại như thế này?

Thiệu An buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Giờ thì Cù các hạ không thể nào giao thủ với tại hạ rồi. Thậm chí không đáng làm nô nhân nữa.

Vừa nói Thiệu An vừa chậm rãi bước ra cửa. Tất cả mọi người trong tửu điếm đều ngồi thừ ra như thể hóa thành tượng. Khi Thiệu An đi ngang qua họ, Cù Bá Đạo ôm lấy chân Thiệu An. Y gào lên:

- Trả lại cho ta đôi mắt … Trả lại ta đôi mắt.

Thiệu An gỡ tay Cù Bá Đạo ra khỏi chân mình. Y dùng chân đẩy Cù Bá Đạo ra xa rồi nói:

- Đừng chạm vào tại hạ để nhuộm sự nhơ nhuốc qua tại hạ.

Nói rồi gã quay bước thẳng ra cửa tửu điếm mặc nhiên để cho Cù Bá Đạo với sự tàn phế hành hạ.

Rời tửu điếm, Thiệu An chấp tay sau lưng chậm rãi thả bước đi. Cù Bá Đạo đã nhận lãnh sự bực bội của Thiệu An giáng vào, nhưng cho dù trút sự bực bội đó vào Cù Bá Đạo nhưng trong tâm Thiệu An vẫn âm ỉ ngọn lửa uất hận lạ thường và lại càng nghĩ đến Đổng Tiểu.

Bất giác Thiệu An dừng bước. Y dừng bước vì cảm nhận có ánh mắt nào đang dõi theo từng bước chân của mình. Y điểm một nụ cười mỉm rồi lại tiếp tục bước đi. Chẳng khác nào một gã công tử nhàn du, một tay chấp sau lưng, Thiệu An ung dung quay lại biệt trang của mình.

Nhìn phong thái ung dung tự tại của Thiệu An, chẳng ai ngờ được y vừa mới giáng họa xuống cho Cù Bá Đạo.

Bước vào tiền sảnh tòa biệt trang, Thiệu An vẫn không quay lưng lại. Y nhìn lên tấm hoành y có dòng chữ "Thượng Tôn Chính Đạo". Vẫn không quay mặt nhìn lại, Thiệu An ôn nhu nói:

- Đại sư đến đây tìm vãn bối có điều chi chỉ giáo không?

Cùng với lời nói của Thiệu An thì một vị cao tăng Thiếu Lâm đội mũ rộng vành từ ngoài cửa bước vào. Vị cao tăng lột bỏ chiếc mũ rộng vành rồi chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Nghe câu phát hiệu đó rồi, Thiệu An mới từ từ quay mặt nhìn lại. Vị cao tăng Thiếu Lâm trang trọng nói:

- Dương thiếu hiệp đã biết lão nạp là người xuất gia.

Thiệu An bước đến trước mặt vị cao tăng Thiếu Lâm ôn nhu nói:

- Bước chân của những kẻ xuất gia nhất là những cao tăng Thiếu Lâm khác hẳn với những bước chân của người ngoài chốn trần tục. Những bước chân của đại sư tạo nên trong thính nhĩ của Thiệu An sự khoan thai, nhẹ nhàng của kẻ thoát tục.

- A di đà phật … Lão nạp phải một phen ngạc nhiên vì sự tinh tường của Dương thiếu hiệp. Lão nạp bái phục kỳ tài võ lâm.

Vừa nói vị cao tăng Thiếu Lâm vừa ôm quyền xá.

Thiệu An vội khoát tay cản lại.

- Đại sư đừng làm thế, tại hạ chỉ là phận hậu bối so với đại sư.

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Tay lần chuỗi hạt, vị cao tăng võ lâm nói tiếp:

- Lão nạp là Tuệ Thông, thừa phật dụ của Phương trượng Chỉ Thiện đến gặp Dương thiếu hiệp.

Thiệu An ôm quyền từ tốn nói:

- Đại sư Chí Thiện phái Tuệ Thông đại sư gặp vãn bối có điều chi cần chỉ giáo.

- A di đà phật! Bần tăng không dám buông lời chỉ giáo Dương thiếu hiệp mà chỉ muốn đàm đạo với thiếu hiệp thôi.

- Thiếu Lâm có điều gì muốn đàm đạo với vãn bối.

- A di đà phật! Thời gian vừa qua giới Hắc đạo luôn rơi vào những tình huống căng thẳng. Hết người này chết đến người kia chết. Mà người gây ra tình huống căng thẳng đó chính là Dương thiếu hiệp. Bần tăng thừa phật dụ của Phương trượng Chí Thiện đến thỉnh cầu Dương thiếu hiệp dừng ngay những việc làm đa sát.

Thiệu An cau mày. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vãn bối mạo phạm hỏi đại sư một câu.

- A di đà phật! Dương thí chủ cứ hỏi.

Thiệu An chắp tay sau lưng nghiêm giọng nói:

- Phương trượng đại sư Chí Thiện và các cao tăng trên Tung sơn Thiếu Lâm cho rằng những việc làm của vãn bối là sai sao?

- A di đà phật! Sai hay không thì Dương thiếu hiệp tự suy ngẫm sẽ biết. Còn bần tăng không dám nói việc làm này sai, việc làm kia đúng.

- Đại sư không nói được à?

- Bần tăng tin vào sự thông tuệ của thiếu hiệp có thể phân định việc gì đúng, việc gì sai.

Thiệu An nhếch môi cười mim, rồi chỉ bức hoành phí:

- Đại sư nhìn xem, dòng chữ trên bức hoành phí kia là dòng chữ gì.

Tuệ Thông đại sư nhìn lên bức hoanh phí:

- Thượng tôn chính đạo.

Thiệu An gật đầu, ôn nhu nói:

- Đại sư, chính tại hạ vì thượng tôn chính đạo mà hành sự. Nên tại hạ xét việc làm của mình hoàn toàn đúng với chính đạo chân lý làm người.

- A di đà phật! Thế thiếu hiệp có thể cho lão nạp biết chính đạo là gì không?

- Chính đạo luôn thuộc về Bạch đạo.

- Còn Hắc đạo là vô nghĩa, vô đạo, vô chính ư?

- Tất cả bọn người theo Hắc đạo, theo tiểu sinh, là hạng vô nhân, tiểu nhân, cần phải đưa bọn chúng về với chỗ đứng của chúng trong cõi đời này. Tại hạ muốn đưa chúng quay lại đúng thân phận của chúng, là hạng người hạ đẳng, nô nhân.

- A di đà phật! Đó là ý của Dương thiếu hiệp?

- Vâng, đó là ý của Dương Thiệu An.

- A di đà phật! Thế thiếu hiệp có nghĩ người Hắc đạo hay Bạch đạo cũng đều là người không? Đã là con người đều như nhau cả. Tất cả chúng sinh đều bị trầm luân trong vòng sinh tử luân hồi. Nên có người tốt và người xấu, chứ không thể phân biệt được Hắc đạo hay Bạch đạo.

Thiệu An lắc đầu:

- Đó là ý của phật môn. Trong cửa phật có thể vì sự từ bi hỷ xả mà không phân biệt được trắng hay đen. Còn tại hạ là người trần tục, tất phải biết cái gì là trắng cái gì là đen.

Làm con người thì cũng có người này người nọ. Chỉ có những con người trong Bạch đạo mới là thượng nhân, còn kẻ trong Hắc đạo chỉ có thể là hạ nhân. Võ lâm chính vì không có sự phân biệt này nên bấy lâu nay luôn xảy ra những cuộc tranh đoạt giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

Không phân biệt đâu là người thượng đẳng, đâu là người hạ đẳng, nên mới để cho Hắc đạo sánh bước cùng với Bạch đạo. Thậm chí có những lúc bọn Hắc đạo ma đầu khuấy động võ lâm, làm chủ giang hồ. Hôm nay thì không, Thiệu An sẽ thượng tôn chính đạo, buột tất cả người Hắc đạo phải quay lại đúng chỗ đứng của họ là những hạ nhân hoặc là những nô nhân không hơn không kém.

Nghe Thiệu An thốt ra câu này, Tuệ Thông buông tiếng thở dài, niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Chờ cho vị cao tăng niệm dứt câu phật hiệu, Dương Thiệu An mới ôm quyền nói:

- Tại hạ nói vậy không sai chứ? Trong ánh mắt tại hạ, Thiếu Lâm tự là người cao nhân thượng đẳng trong cõi đời này.

- A di đà phật! Chư vị tăng huynh ở Thiếu Lâm tự không bao giờ nghĩ mình là thượng nhân trong cuộc đời này.

- Vậy đại sư có điều gì chỉ giáo cho tại hạ?

Tuệ Thông đại sư nhìn Dương Thiệu An, tay lần chuỗi bồ đề, ôn nhu nói:

- Theo ý của bần tăng, Bạch đạo và Hắc đạo cũng như tay mặt và tay trái. Mất một cánh tay thì kẻ đó là người tàn phế … hay nói cách nào đó bàn tay cũng như bề mặt và bề trái. Một bàn tay mất đi một mặt thì chẳng còn là bàn tay nữa.

Tuệ Thông đại sư ôm quyền:

- Thiếu hiệp là đóa kỳ hoa vạn cổ chí kim không thấy được trong võ lâm nên bần tăng thỉnh cầu thiếu hiệp hiểu sâu câu nói này của bần tăng.

- Ý đại sư muốn Thiếu An phải hiểu như thế nào?

- Tất cả đều là chúng sinh trong cõi phù dung luân hồi này.

Thiệu An lắc đầu:

- Tại hạ không thể chấp nhận người hạ đẳng Hắc đạo sánh bước ngang với Dương Thiệu An. Tất cả bọn Hắc đạo trong võ lâm phải quay lại đúng chỗ của họ.

Buông tiếng thở dài, Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Thiếu hiệp đã nói vậy rồi, bần tăng chẳng còn gì để đàm đạo với thiếu hiệp.

Tuệ Thông đại sư nhìn vào mắt Thiệu An:

- Phật môn có câu "hãy tránh xa sát nghiệp", bất cứ ai tạo sát nghiệp không bao giờ đạt được sự thanh thản của tâm hồn. Sát nghiệp chỉ tạo ra những hậu quả tối tăm cho mình và cho con người.

- Thiệu An sẽ nhớ câu giáo huấn này của đại sư.

- A di đà phật …

Tuệ Thông đại sư ôm quyền:

- Lão tăng cáo từ. Dương thiếu hiệp bảo trọng. Một bước đi sai ngàn đời ân hận.

Nói dứt câu, Tuệ Thông đại sư đội lại chiếc mũ rộng vành rồi bước đi thẳng ra cửa.

Thiệu An cau mày khi thấy sàn gạch để lại những dấu chân Tuệ Thông đại sư.

Tuệ Thông đại sư ra khỏi cửa tiền sảnh, Thiệu An mới nhìn lại bức hoành phí có dòng chữ "Thượng Tôn Chính Đạo." Đôi chân mày của y nhíu lại. Thiệu An nhẩm nói:

- Ta thượng tôn chính đạo mà sai ư?

Thiệu An lắc đầu:

- Không, việc làm ta không sai. Hôm nay Thiệu An thượng tôn chính đạo, ngày mai mọi người có quyền phán xét Thiệu An. Còn hiện tại không ai có quyền phán xét Dương Thiệu An.

Lời nói đó còn đọng trong tâm tưởng Dương Thiệu An, một nữ nhân đội mũ rộng vành có rèm che mặt bước vào. Sự xuất hiện của nữ nhân vận hắc y dạ hành kéo theo một làn xạ hương khỏa lấp khắp gian đại sảnh biệt trang.

Thiệu An quay mặt nhìn lại.

Nữ lang không cởi bỏ chiếc nón rộng vành mà chỉ giũ nhẹ đôi ngọc thủ ra sau lưng. Một luồng nhu khí phát ra từ hai ống tay áo của nữ lang, đóng cửa đại sảnh lại.

Thiệu An thản nhiên trước hành động của nữ lang.

Nữ lang nhỏ nhẹ nói:

- Dương công tử không hỏi ta là ai hay sao?

- Điều đó tại hạ cảm thấy quá dư thừa. Tại sao tại hạ phải hỏi cô nương là ai khi cô nương đã biết tại hạ.

Điểm một nụ cười mỉm gợi tình, Thiếu An nói tiếp:

- Điều mà tại hạ muốn hỏi, là hỏi cô nương tìm đến đây có mục đích gì?

Nữ lang thả bước uyển chuyển tiến đến trước mặt Thiệu An. Nàng dừng chân ngay trước mặt y, rồi nhỏ nhẽ nói:

- Công tử đoán xem, ta tìm đến công tử với mục đích gì?

Thiệu An nhún vai:

- Tại hạ không có thói quen tò mò đi tìm suy nghĩ của người khác.

- Dương công tử có tin trên đời này có một nữ nhân, chỉ vừa diện kiến công tử, đã tơ tưởng suốt năm canh không.

Đôi chân mày của Thiệu An thoạt nhíu lại.

- Cổ nhân có câu nam nữ thọ thọ bất tương thân. Nhưng cũng có những câu:

con người không tự kìm chế được tình cảm khởi phát từ con tim mình.

Y điểm nụ cười mỉm:

- Người đó hẳn là cô nương.

Nữ lang gật đầu:

- Đúng, ta không kìm chế được sự khởi phát rung động của con tim nên mới tìm đến Dương công tử.

Thiệu An khoanh tay trước ngực:

- Giờ thì ta đã có thể hiểu được mục đích của nàng.

- Mục đích của ta là gì?

- Đi tìm tiếng nói của con tim. Nhưng đó chỉ là tiếng nói của trái tim nàng thôi. Còn sự đáp lại còn chờ trái tim Thiệu An sẽ thốt ra lời nói nào.

Buông một tiếng thở dài, Thiệu An nhướng mày nói tiếp:

- Rất tiếc ta lại không biết được phía sau tấm rèm là sắc hoa như thế nào?

- Đôi khi người ta cũng nên giấu chân diện của mình.

Thiệu An khẽ gật đầu:

- Sự bí ẩn luôn làm cho tại hạ có sự phấn khích.

- Mong rằng đó là sự thật mà ta nghe.

- Lúc nào tại hạ cũng nói ra sự thật của lòng mình. Chẳng có gì dấu diếm một người đi tìm tình yêu nơi mình cả. Thế cô nương tìm đến Thiệu An cho Thiệu An cái gì nào.

Nữ lang chỉ vào ngực mình:

- Cho tất cả.

Đôi chân mày Thiệu An nhướng lên:

- Cho tất cả?

Nữ lang gật đầu.

Thiệu An hỏi:

- Cô nương sẽ không đòi hỏi gì sao?

Nàng lắc đầu:

- Không …

Thiệu An chắp tay sau lưng rồi nói:

- Tại hạ có được diễm phúc như thế nào đây?

- Diễm phúc đó như thế nào còn tùy thuộc vào sự tiếp nhận của Dương công tử.

- Thiệu An rất sẵn lòng nhận sự ban tặng của người khác. Chẳng còn ai chối bỏ trái cấm mà người ta trao cho mình. Nhưng ở đây e rằng không tiện. Thiệu An có chỗ thanh tịnh hơn để chiếm nghiệm trái cấm mà cô nương ban tặng.

Nhìn nữ lang, Thiệu An ôn nhu nói:

- Cô nương đồng ý đến nơi đó chứ?

Nàng gật đầu.

Thiệu An dẫn nữ lang đến gian thượng phòng của mình. Trong gian thượng phòng đó, tất cả vật dụng đều bằng bạc. Trên kệ có những tịnh rượu nổi tiếng trung thổ, được niệm kín.

Ngay giữ gian phòng là một hồ nước bằng đá hoa cương được đánh nhẵn mặt, lên nước bóng ngời. Trong hồ đã có nước và một lớp hoa tươi phủ lên mặt.

Phía đối diện với hồ nước là chiếc tràng kỹ với hai cái gương đồng đặt hai bên. Chỉ bước vào gian thượng phòng này thôi đã cảm nhận được sự khoan khoái lạ thường. Sự khoan khoái mà bất cứ ai cũng hình ra những khoái lạc trần tục khi quay về với bản năng của mình.

Thiệu An lấy một tịnh rượu mở nắp, dốc lên miệng tu luôn một hơi dài rồi nói với nữ lang.

- Cô nương tìm đến Thiệu An, tất có sự tự tin ở bản thân mình.

Nàng gật đầu:

- Tôi tin sẽ không làm Dương công tử thất vọng.

- Tại hạ nghĩ mình sẽ không thất vọng.

Y nói rồi điểm nụ cười mỉm gợi tình khích lệ nàng. Nữ lang như được nụ cười gợi tình của Dương Thiệu An khích lệ, mà từ từ kéo ống tay áo lên. Hữu thủ của nàng chìa ra trước mặt Thiệu An. Một cánh tay với làn da trắng nõn, thanh mảnh. Một cánh tay với tất cả những đường nét thật hoàn hảo.

Thiệu An khẽ gật đầu nói:

- Cánh tay của cô nương thật đẹp.

- Một cánh tay đẹp chưa hẳn là một thân hình đẹp.

Thiệu An gật đầu:

- Đúng! Chỉ một cánh tay thôi chưa thể nói được tất cả vẻ đẹp của mỹ nữ. Đã là một mỹ nữ thì tất cả đều phải hoàn thiện, hoàn mỹ.

Nàng quay lưng lại với Thiệu An, bộ hắc y từ từ trượt qua vai nàng.

Một bờ vai thon thả, đầy đặn và gợi mời.

Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Huynh thấy thế nào.

- Rất hợp nhãn tại hạ. Một bờ vai tuyệt mỹ. Tại hạ nhìn bờ vai của cô nương thôi đã có thể hình dung ra những gì còn lại được giấu sau những mảnh lụa vô nghĩa kia.

Lớp lụa đen lại trượt tiếp qua khỏi vai nàng để phơi tấm lưng trần trắng nõn với đường cong ngay giữa. Một đường cong mà bất cứ hoa nhân nào cũng muốn chiêm ngưỡng để có thể phác hoạ thành nét đẹp cho bức tranh của riêng mình.

Lớp lụa đen dừng lại ngay vùng tiểu yêu để cho Thiệu An có thể thấy rõ tất cả sự gợi cảm của bờ lưng thon thả, gợi tình.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai cánh môi của Dương Thiệu An. Y buột miệng nói:

- Đẹp lắm.

Lời nói Thiệu An như khích lệ nữ lang, khiến cho tất cả trang phục của nàng trôi tuột xuống dưới hai gót chân. Một thể pháp cân đối đầy đặn.

Một thể pháp ngồn ngộn sức sống biểu lộ qua từng đường cong hoàn mỹ, chỉ có thể vì thể pháp đó như một bức tranh được khắc tạo ra bởi đôi tay chăm chút của tạo hóa.

Vòng tiểu yêu của nàng kết hợp với đôi môi căng tròn tạo nên một sức quyến rũ mà bất cứ nam nhân nào cũng phải thèm khát khi bắt gặp nó. Một khi đã thèm khát thì phải chiếm hữu. Chiếm hữu bằng sự chinh phục của bản thân mình.

Thiệu An lấy tịnh rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt xuống bàn.

Nữ nhân nói:

- Công tử nghĩ sao?

Thiệu An im lặng bước đến sau lưng nàng. Dùng một ngón chỉ, đặt nhẹ vào gáy của nữ lang. Y từ từ vuốt ngón chỉ đó chạy dọc theo xương sống nàng rồi dừng lại trên chiếc tiểu yêu nhỏ nhắn. Lớp da ốc li ti nở rộ khắp thể pháp của nữ lang. Lớp da ốc biểu lộ những xúc cảm do Thiệu An mang đến thông qua ngón chỉ của y.

Thiệu An nhỏ nhẹ nói:

- Ta rất thích những nữ nhân như nàng. Có lẽ trái cấm của nàng hẳn là vừa ngon vừa ngọt mà bất cứ nam nhân nào cũng đều tơ tưởng.

Vừa nói Thiệu An vừa vuốt ve đôi môi căng tròn của nữ lang. Y đưa lần bàn tay lên vai nữ lang rồi từ từ quay nàng lại đối mặt với mình. Nếu không có chiếc mũ rộng vành và rèm phủ che mặt thì nàng đã là một mỹ nữ lõa lồ đứng ngay trước mặt Thiệu An. Chỉ có chiếc mũ và tấm rèm phủ che chân diện nàng chia cắt cánh mắt không rọi đến chân diện mà thôi.

Thiệu An cũng chẳng màng đến chuyện phải xem chân diện của nữ lang như thế nào.

Nàng đã tự tìm đến gã, đã tự thoát y phơi tấm thân lõa lồ ra trước mắt y thì rất tự tin vào nhan sắc của mình. Chỉ chiêm nghiệm phần thể pháp của nàng thôi, nó đã tạo ra một sức quyến rũ mê hoặc lòng người, nói chi đến khuôn mặt.

Nữ lang nhỏ nhẽ nói:

- Trái cấm đã thuộc về chàng.

- Trái cấm đã thuộc về Thiệu An.

Nữ lang gật đầu. Thiếu An rọi mắt xuống đôi nhủ hoa tròn trịa và cân đối, rồi đi lần xuống bên dưới. Bất giác y thối bộ lại hai bước, từ tốn nói:

- Thiệu An thích một trái cấm tròn trịa.

- Trái cấm tròn trịa là trái cấm như thế nào?

- Một sự trọn vẹn, nàng đã có một thể pháp tuyệt vời, tất phải có một khuôn mặt tuyệt vời. Hãy cho ta chiêm ngưỡng dung nhan mà hãy còn là điều bí ẩn đối với ta.

Nữ lang lưỡng lự rồi nói:

- Khi thấy dung nhan này … Ta sợ …

- Đừng nghĩ ta sẽ e dè với khuôn mặt của xú nữ.

- Không, ta không sợ mình là một xú nữ.

- Thế nàng sợ điều gì?

Nữ lang im lặng, rồi như thể không kềm chế được sự thôi thúc của Thiệu An mà đưa tay lên vịn vào vành môi. Nữ lang buông tiếng thở dài nói:

- Dương công tử sẽ không quá ngạc nhiên.

- Tạ ngạc nhiên vì có sự quen biết với nàng.

- Ta sợ một điều khác.

Nàng nói dứt câu liền giở chiếc mũ rộng vành có rèm phủ. Chân diện của Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh đập vào mắt Thiệu An. Nàng nhìn Thiệu An bằng ánh mắt say đắm.

Bất giác Thiệu An phá lên cười khanh khách.

Nghe Thiệu An cười, Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh đỏ mặt thẹn thùng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao chàng cười.

Thiệu An nhìn thẳng vào mắt Triệu Vị Thanh:

- Nàng định dùng mỹ nhân kế với ta sao?

Vị Thanh lắc đầu:

- Không, Vị Thanh đến tìm Thiệu An không có một mưu kế gì cả. Đến bằng sự thổn thức của trái tim mình.

Thiệu An nhướng mày nhìn Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh:

- Chẳng có mưu kế gì cả ư?

- Vị Thanh nói thật. Vị Thanh đã yêu chàng.

Thiệu An với bầu rượu tu một ngụm dài rồi đặt bầu rượu xuống bàn. Y nhìn lại Ngọc diện hồ ly, ôn nhu nói:

- Nàng đúng là đẹp lắm. Nàng đúng là một nữ nhân mà Thiệu An rất thích đó. Một nữ nhân có đầy sức quyến rũ, có cả sự gợi cảm và có tất cả những gì để khiến trong lòng ta phải xao động, háo hức, và đòi hỏi nhưng …

Thiệu An bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Vị Thanh miễn cưỡng nói:

- Nhưng sao?

- Nhưng rất tiếc Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh là người của Hắc đạo. Trong tâm của Thiệu An, người Hắc đạo chỉ có thể là hạng người hạ đẳng, nô nhân. Đã là người hạ đẳng nô nhân thì sao có thể giao tình với Dương Thiệu An được chứ.

Vị Thanh đỏ mặt khi nghe Thiệu An thốt ra câu này, nàng miễn cưỡng nói:

- Vị Thanh có là người Hắc đạo thì cũng là con người. Sao lại xem Vị Thanh như hạng người hạ đẳng.

Thiệu An cau mày:

- Hạ đẳng nô nhân thì sao là con người, có thể là một con người nhưng không phải là người.

Thiệu An nói rồi thò tay vào ngực áo lấy miếng ngọc triệt có khắc hai chữ nô nhân. Y ngắm miếng ngọc triệt, từ tốn nói:

- Nàng đã tìm đến Thiệu An, tất đã quyết định sự lựa chọn của mình. Điều đó rất tốt cho nàng. Nàng sẽ là nô nhân trong biệt trang của Dương Thiệu An.

Ngọc diện hồ ly biến sắc. Nàng hồi hộp nói:

- Thiệu An không nghĩ ta tìm đến với Thiệu An vì tình sao?

Nhìn lại Ngọc diện hồ ly, Thiệu An ôn nhu nói:

- Đó là ý nghĩ của nàng. Còn trong tâm tưởng của ta thì Ngọc diện hồ ly vẫn là hạ nhân, nô nhân. Mà hạ nhân Hắc đạo làm sao có tình với Thiệu An được, bởi vì ta là thượng nhân Bạch đạo. Hắc đạo và Bạch đạo chỉ có một mối quan hệ duy nhất, chủ nhân và nô nhân.

Thiệu An nói rồi bước đến toan ấn ngọc triệt nô nhân vào trán Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Ngọc diện hồ ly luống cuống toan phản kháng lại nhưng Thiệu An đã nhanh tay hơn điểm vào tịnh huyệt của nàng.

Triệu Vị Thanh biến sắc, hối hả nói:

- Vị Thanh chấp nhân chết chứ không biến thành nô nhân.

- Hãy nhận lấy thân phận của mình.

Y vừa nói vừa toan ấn dấu ngọc triệt nô nhân vào tam tinh Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Một giọng nói sang sảng cất lên ngay cửa thượng phòng.

- Dừng tay …

Thiệu An rút ngay ngọc triệt về khi nghe giọng nói đó.

Y nhìn lại cửa thượng phòng.

Giọng nói sang sảng kia cất lên, trong khi Thiệu An lại biểu lộ tất cả sự thuần phục tôn kính của mình.

- Triệu cô nương có thể thoát xác thành bướm. Đó là đặc ân cho những ai biết tìm đến chính đạo võ lâm.

5. Chứng Tích Định Nghiệp

Đổng Tiếu nằm duỗi dài trên thảm cỏ xanh mượt, gác tay lên trán ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm với những táng mây bồng bềnh trôi trên cao.

Những táng mây, Đổng Tiếu tưởng tượng ra đủ những hình nhân trong tâm trí mình.

Lão Đổng với khinh thuật siêu phàm đã lướt đến ngay trên đầu Đổng Tiếu nhưng y vẫn không nhận ra sự xuất hiện của lão mà ngâm nga hát:

"Hữu sở tư, nãi tai hại hải nam Hà dụng ván vi quân.

Song chầu đại mạo trâm, dọng ngọc thiêu liêu chi.

Vãn quan hữu tha tâm lạp tạp thôi thiêu chi.

Thôi thiêu chi, đương phong đương kỳ khôi.

Tùng kim dĩ vãng, vất phục tương tư. Tương tư dữ quân tuyệt.".

Nghĩa:

"Người yêu tôi, ở lại phía nam biển lớn lớn, cần chi hỏi tặng gì cho chàng.

Em sẽ tặng cây trâm đồi mồi, có hai hạt châu.

Và dùng xâu ngọc mạ bá buột nó.

Nhưng khi nghe tin chàng hai lòng, em đã bẽ gãy và đốt bỏ.

Rồi tung mớ tro cho bay theo gió.

Từ nay trở đi không còn nhớ nhau.

Chuyện nhớ nhau xem như dứt khoát với chàng.".

Lão Đổng vuốt râu càu nhàu nói:

- Tiểu tử, ngươi ca cái con khỉ gì thế … Ngươi đã yêu rồi sao?

Đổng Tiếu vội vã ngồi lên. Y giả lả cười rồi đưa tay chỉ lên những táng mây trôi:

- Thúc phụ … con thấy …

Đổng Chư nhìn theo tay Đổng Tiếu:

- Ngươi thấy gì trên những đám mây đó?

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Tại thúc phụ không thấy thôi chứ, người thông minh tuyệt thế như con mới thấy …

Thúc phụ nhìn kỹ đi …

Lão Đổng nhìn theo tay của Đổng Tiếu:

- Ta có thấy gì đâu.

- Nó tan mất rồi.

Lão Đổng nhìn sững Đổng Tiếu hỏi:

- Ngươi nói cái gì tan?

- Một đôi uyên ương vừa mới chia lìa.

Lão Đổng nheo mày:

- Ngươi có điên không vậy? Ngươi thấy cái gì trên trời mà như kẻ thất thần, thất sắc vậy. Cái gì là đôi uyên ương?

Đổng Tiếu cười giả lả:

- Thì khi nãy có một táng mây tụ hình giống như một đôi trai gái yêu nhau, nhưng phải chia tay nhau đấy mà. Bây giờ thì nó lại ra hình thù khác.

Lão Đổng vuốt râu nhìn Đổng Tiếu, lắc đầu nói:

- Ngươi cùng mọi người trốn đến quỷ cốc này chỉ nhằm để nằm ỳ ra thả hồn theo những táng mây mà mơ mà mộng, mà ca mà hát sao?

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Thì con đang suy nghĩ đó mà.

Lão Đổng hừ nhạt:

- Suy nghĩ? Thế còn bí kíp tục hóa cốt mà ta trao cho ngươi luyện thì ngươi có suy nghĩ không?

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Con suy nghĩ rất nhiều về tuyệt hảo công phu của thúc phụ …

- Thế ngươi đã luyện tới đâu rồi?

- Đúng ra thì con có thể luyện thành tuyệt hảo công phu của thúc phụ … Nhưng …

Nhưng Lão Đổng gắt giọng nói:

- Vì những đám mây kia chứ gì?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Không, không … vì còn phải suy nghĩ nên chưa luyện thành đó thôi.

- Ngươi nói gì? Vì ngươi suy nghĩ nên chưa luyện thành công phu Tục hóa cốt.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Đúng như thúc phụ nói ạ.

Lão Đổng làu bàu nói:

- Tục hóa cốt có gì để ngươi suy nghĩ.

Đổng Tiếu ve cằm, nheo mày nói:

- Khi luyện Tục hóa cốt của thúc phụ con mới phát hiện ra công phu của thúc phụ cao minh khó có công phu nào sánh bằng, nên con phải suy nghĩ. Càng suy nghĩ con càng nhiệm ra tuyệt hảo công phu Tục hóa cốt của thúc phụ ảo diệu phi thường, mênh mông như biển đông, mà người luyện công chẳng khác nào đi trong biển cả mênh mông, không biết bến bờ nào sẽ đến … Nếu không khéo kẻ hành giả sớm bị chết hụt trong biển cả mênh mông ảo diệu đó.

Lão Đổng cướp lời Đổng Tiếu:

- Rồi sao nữa. Phải chăng chính vì sự chết chìm trong biển cả mênh mông của Tục hóa cốt mà ngươi không dám luyện.

Đổng Tiếu ôm quyền xá:

- Thúc phụ dạy rất đúng. Chỉ còn sợ bơi trong biển cả mênh mông Tục hóa cốt rất dễ bị chết chìm nên con tạm thời gác lại không luyện mà chỉ suy nghĩ về tuyệt quả công phu của thúc phụ thôi.

Lão Đổng lườm Đổng Tiếu:

- Tiểu tử, ngươi còn gì để nói không?

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Con chỉ hiểu như thế thôi à.

Lão Đổng trừng mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Tiểu tử nghe ta nói đây, ngươi có tin ta sẽ cắt lưỡi ngươi không? Cái lưỡi giảo hoạt nói gì cũng được. Muốn nói là nói, ngươi tưởng ta không biết cố tật làm biếng của ngươi à?

Ngươi không chịu luyện công phu nên bày vẽ ra biển đông biển tây, để rồi ngươi chết chìm.

Ngươi tâng bốc ta để không luyện võ công chứ gì?

Đổng Tiếu nhăn mặt, ngập ngừng nói:

- Thúc phục, xin đừng hiểu lầm con. Con nói thật đó, con càng nghiên cứu càng thấy mình lạc vào dòng.

Lão Đổng quát lớn:

- Thôi, tiểu tử đừng nói càn nữa. Ta không muốn nghe ngươi nói đâu. Ngươi đã thấy rồi đó, gã Dương Thiệu Ân kia cũng chỉ hơn ngươi có một vài tuổi thôi nhưng võ công của y lại xuất quỷ nhập thần, kinh thiên động địa. Chỉ một mình gã đuổi các vị đại thúc nhị thúc và cô cô, từng người ra khỏi Dị Nhân cốc Mai Hoa Thung, phải lánh nạn đến quỷ cốc Hắc Mộc Nhai này. Ngươi có được một phần của gã không? Hay ngươi chỉ biết nằm dài ra bãi cỏ thả hồn theo những đám mây.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Thúc phụ, có võ công rồi thì được gì ạ?

Lão Đổng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Có võ công thì được gì à? Trong khi Dương Thiệu Ân ngang dọc giang hồ hành xử bằng hữu và các vị thúc thúc của ngươi bắt làm nô nhân. Còn ngươi thì cứ thả hồn dưng dưng theo những đám mây. Ngươi có đáng là niềm hy vọng của mọi người không?

Đổng Tiếu cúi đầu nhìn xuống.

Chàng lí nhí nói:

- Con đâu có muốn tranh đoạt với người ta.

Lão Đổng thở dài rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi nghe cho rõ đây. Cho dù ngươi không muốn tranh đoạt với Dương Thiệu Ân, nhưng ít ra ngươi cũng phải lo đến chư vị thúc thúc của ngươi có nỗi lo như thế nào. Chẳng lẽ ngươi muốn tất cả chư thúc thúc lẫn bản thân ngươi đều trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo sao? Ngươi thích làm nô nhân lắm à?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Thúc phụ, tất nhiên con không muốn làm nô nhân rồi.

- Không muốn làm nô nhân sao ngươi lại bàng quan như vậy. Trao cho ngươi bí kíp Tục hóa cốt, ngươi nằm phơi ra thảm cỏ, ngắm nhìn những táng mây bồng bềnh trôi trên trời, ngâm nga hát. Chừng nào ngươi mới luyện thành bí kíp Tục hóa cốt của ta chứ?

Đổng Tiếu xụ mặt, gượng nói:

- Trước sau gì con cũng luyện thành.

Đổng Chư hừ nhạt nói:

- Trước sau gì cũng luyện thành. Thế ngươi không muốn biết lai lịch và thân phận của ngươi, cũng như tung tích của cha mẹ ngươi à?

Đổng Tiếu nghe lão Đổng nói điều này liền phấn khích hẳn lên, vồn vã hỏi:

- Thúc phụ, tất nhiên con muốn biết lai lịch và tung tích của song thân chứ … Nếu con không muốn biết thì hóa ra mình chẳng có cội có nguồn sao?

- Muốn biết mà ngươi lại chểnh mãng như vậy. Sao ngươi không tự hỏi vì lý do gì mà ta không thố lộ thân phận của ngươi cho ngươi biết. Không nói đến song thân ngươi suốt bao năm qua.

Đổng Tiếu nhìn Đổng Chư, chàng cúi mặt nhìn xuống, nhỏ giọng nói:

- Con có lỗi … Nhất định con sẽ luyện thành võ công của thúc phụ.

Lão Đổng thở hắt ra rồi nói:

- Tiểu tử, ta đã hội kiến với Khấu đại thúc của ngươi rồi. Ta sẽ nói rõ lai lịch và thân phận của ngươi.

Đổng Tiếu phấn khích hẳn lên, rồi không kiềm chế được ôm chầm lão Đổng:

- Thúc phụ, thúc phụ nói thật chứ? Thúc phụ sẽ nói cho con biết thân phận và lai lịch của con?

Lão Đổng gật đầu:

- Ta sẽ nói.

Đổng Tiếu ôm xiết bờ vai của lão Đổng. Lão quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi làm cái trò gì thế?

- Con thương thúc phụ quá à …

Lão Đổng gỡ tay Đổng Tiếu ra, và nhìn y nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng quá phấn khích như thế. Chưa chắn ngươi biết được thân phận và lai lịch của ngươi rồi là điều đại hạnh đâu.

- Con biết, nhưng dù sao thì con cũng có gốc, có nguồn chứ không phải một kẻ từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên.

Lão Đổng hừ nhạt rồi nói:

- Đi theo ta.

Lão Đổng đưa Đổng Tiếu đi về gian thảo xá. Trong đó Khấu Đại Nhâm đã ngồi chờ sẵn. Lão Đổng bước đến bên, nói nhỏ vào tai lão Khấu.

Nhìn Lão Đổng, Đổng Tiếu nghĩ thầm:

"Chẳng biết Đổng thúc phục còn giở trò gì nữa đây?" Sau khi hội ý với Khấu Đại Nhâm rồi, lão Đổng mới nhìn lại Đổng Tiếu:

- Tiểu tử, hôm nay chính Khấu đại thúc sẽ nói rõ thân phận của ngươi cho ngươi biết, nhưng trước khi ta nói, ngươi phải thực hiện hai việc.

Đổng Tiếu quỳ sụp xuống, rồi nói:

- Khấu đại thúc, Đổng thúc phụ, con sẵn sàng làm tất cả mọi việc mà thúc phụ và đại thúc chỉ giáo. Chỉ mong đại thúc cho con biết lai lịch và thân phận của con.

Khấu Đại Nhâm nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng hiền điệt, chúng ta không biết hôm nay sống, nhưng ngày mai có còn sống hay không, hay lại trở thành nô nhân của giới Bạch đạo, nên quyết định nói rõ tất cả cho ngươi biết sự thật về ngươi. Nhưng trước khi nói ra điều đó, ngươi phải làm hai việc. Thứ nhất ngươi phải luyện thành …

Khấu Đại Nham nhìn sang lão Đổng.

Lão Đổng trang trọng nói:

- Ngươi phải luyện thành Tục Hóa cốt của ta.

Đổng Tiếu nhìn lên lão Đổng:

- Con hứa sẽ luyện thành.

Lão Đổng khoát tay:

- Không phải hứa mà phải luyện thành.

- Vâng, con sẽ luyện thành Tục hóa cốt của thúc phụ.

Lão Đổng hỏi:

- Điều thứ hai ngươi phải luyện thành Tuyệt kỹ khinh công Vạn Thể Di Bộ của Khấu đại thúc.

Đổng Tiếu gật đầu, háo hức nói:

- Chỉ cần Đổng thúc phụ và Khấu đại thúc chỉ giáo, con sẽ tụ thành ngay.

Lão Đổng cau mày:

- Ta nói nghiêm túc chứ không phải dùng lời xảo ngôn, đa ngôn như ngươi đâu. Bao nhiêu lâu nay chỉ mỗi một tuyệt công Tục hóa cốt, ngươi cũng không tụ thành. Nay luyện một lúc hai tuyệt đỉnh công phu của ta và Khấu đại thúc … biết bao giờ ngươi mới tụ thành chứ. Nếu như ngươi không tụ thành thì đừng bao giờ nói đến chuyện Khấu đại thúc sẽ thố lộ lai lịch của ngươi.

Đổng Tiếu sụp lạy lão Đổng và lão Khấu rồi khẩn thiết nói:

- Khấu đại thúc, Đổng thúc phục, con hứa chỉ trong một ngày sẽ luyện thành hai tuyệt công đó.

Lão Đổng gắt giọng nói:

- Trong một ngày ngươi sẽ luyện thành ư?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Con hứa mà.

- Tiểu tử có định dùng xảo ngôn để che mắt ta và Khấu đại thúc của ngươi không vậy?

Đổng Tiếu chỉ vào ngực mình:

- Lần này, con nói bằng tâm của mình, bằng tất cả sự thành bái đối với Đổng thúc phục và Khấu đại thúc. Nam tử hán đại trượng phu xuất ngôn cửu đỉnh. Nếu con nuốt lời …

Khấu Đại Nham khoát tay:

- Hiền điệt, ta không cần con thề độc mà muốn con thực hiện tất cả lời nói đó bằng nhuệ khí của mình, bằng tất cả nghị lực và tinh thần của con.

Đổng Tiếu đứng lên:

- Con hứa.

Lão Đổng lừ mắt:

- Lần này thì ngươi không được lừa gạt ta và Khấu đại thúc ngươi đó.

- Con đã quyết định thì sẽ làm được. Thúc phụ và Khấu đại thúc hãy tin con.

Khấu Đại Nhâm nhìn Đổng Tiếu nói:

- Ta tin lời hiền điệt.

Hai người bắt đầu truyền thụ những công phu đắc ý nhất của mình cho Đổng Tiếu. Lần này thì ngay cả lão Đổng cũng không ngờ Đổng Tiếu lại chí tâm rèn luyện võ công như vậy.

Cả Khấu Đại Nham lại càng bất ngờ hơn khi nhận ra Đổng Tiếu tăng tiến gần như ngoài sức tưởng tượng của lão. Chỉ trong một ngày tiếp thụ hai môn công phu Tục Hóa Cốt và Vạn Tướng Di Bộ, nhưng khi bước qua ngày thứ hai, khi ánh bình minh vừa ló dạng thì Đổng Tiếu đã có thể thi triển được cả hai môn công phu đó. Mặc dù chưa thể nói chàng thi triển Vạn Tướng Di Bộ và Tục Hóa Cốt được như Khấu Đại Nham và Đổng Chư, nhưng sự thành tựu của Đổng Tiếu có thể nói là một kỳ tích khiến cho hai người phải vô cùng ngạc nhiên, nếu không muốn nói là sững sờ.

Đổng Tiếu thi triển Vạn Tướng Di Bộ vùn vụt lướt qua một khu bãi tre dày đặt mà khi quay lại trên trang phục của chàng chỉ bị có hai vết sướt, điều đó khiến Khấu Đại Nham buột miệng nói:

- Hiền điệt, hôm nay đại thúc mới tin con là đóa kỳ hoa của giới võ lâm Hắc đạo.

Đổng Tiếu vừa thở vừa ôm quyền nói:

- Đa tạ Khấu đại thúc đã khen ngợi.

Lão Đổng nói:

- Đến lượt ta muốn thấy ngươi thi triển Tục Hóa Cốt.

Lão nói rồi chỉ vào khóm tre bít rịt, chỉ có duy nhất một cái lỗ nhỏ bằng một chậu hoa:

- Hãy chui qua chỗ đó đi.

Đổng Tiếu nhìn chiếc lỗ, rồi vận công, thể pháp của chàng như mềm hẳn ra. Chàng chui qua cái lỗ chỉ to hơn một gang tay mà chẳng khó khăn gì.

Nhìn Đổng Tiếu thi triển Tục Hóa Cốt những tưởng đâu chàng chẳng có xương cốt gì.

Lão Đổng reo lên:

- Có thế chứ, sao hôm nay ngươi có thể giỏi như vậy. Ngươi giỏi hơn ta tưởng, tiểu tử quả là kỳ tài … kỳ tài …

Đổng Tiếu quay trở lại. Mồ hôi trên mặt chàng còn đang nhễ nhại bởi vận dụng quá nhiều nội lực để thi triển hai tuyệt công của lão Đổng và lão Khấu.

Ôm quyền xá lão Đổng và lão Khấu, Đổng Tiếu nói:

- Khấu đại thúc, Đổng thúc phụ, con đã làm tròn lời nói của mình … giờ con muốn biết thân phận và lai lịch của mình.

Lão Đổng vuốt râu.

Đổng Tiếu nhìn lão Đổng miễn cưỡng nói:

- Thúc phụ, là thúc phụ đã hứa với con là … Con nghĩ lần này thúc phụ sẽ không giấu lai lịch của con nữa.

Lão Đổng chau may hất mặt nói:

- Hê … Đổng Tiếu này … Ta hỏi sao hôm nay ngươi giỏi như vậy chứ?

Đổng Tiếu gượng cười, dùng tay áo quệt mồ hôi ướt đẫm mặt rồi nói:

- Dạ, vì con muốn thúc phụ và đại thúc vui vẻ. Đại thúc và thúc phụ vui vẻ sẽ cho con biết lai lịch của con, và song thân con hiện đang ở đâu?

Nhìn sang lão Đổng, rồi mới quay lại đối nhãn với Đổng Tiếu, Khấu Đại Nhâm từ tốn nói:

- Hiền điệt, con muốn biết lắm à?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Khấu đại thúc, bấy lâu nay con luôn nghĩ đến điều đó. Cũng như hôm nay bằng tất cả ý chí và nghị lực của mình, con đã vượt qua hai thử thách mà trong tâm con không bao giờ nghĩ tới chỉ nhằm một mục đích duy nhất là muốn biết song thân là ai. Họ đang ở đâu?

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài:

- Hiền điệt theo ta.

Khấu Đại Nham dẫn Đổng Tiếu quay lại gian nhà tranh. Lão chỉ chiếc đôn rồi nói:

- Con hãy ngồi xuống đây.

Đổng Tiếu lưỡng lự ngồi xuống.

Nhìn Đổng Tiếu, Khấu Đại Nham vuốt râu, đôi mắt lồi của lão gần như không chớp, chỉ chăm chăm rọi vào Đổng Tiếu. Một hồi lâu, lão thở ra rồi nói:

- Thời gian qua mau quá, cuối cùng rồi con cũng trưởng thành. Con đã trưởng thành nên cái điều con cần biết phải được biết. Ta không thể giấu được con nữa, nhưng con phải hứa với ta rằng, dù biết được sự thật này thì con cũng phải luôn lượng sức mình trước khi quyết định hành động làm bất cứ việc gì.

- Khấu đại thúc, con hứa.

Khấu Đại Nham mỉm cười, nhìn Đổng Tiếu. Từ trước đến nay, lần đầu tiên Đổng Tiếu mới thấy được nụ cười trên môi Khấu Đại Nham. Vốn bình nhật hàng ngày, chàng không bao giờ thấy lão cười, cho dù đó là một nụ cười mỉm. Chính vì thiếu hẳn nụ cười nên mặt lão cứ trơ ra và càng lạnh băng hơn với đôi mắt thồi lồi.

Khấu Đại Nham tằng hắng như thể lấy giọng rồi nói:

- Đổng hiền điệt, trong võ lâm giang hồ trước đây chia làm hai đạo, Hắc đạo và Bạch đạo. Người thuộc Hắc đạo bị liệt vào những bá nhân gian ác thấp hèn. Còn Bạch đạo là những chính nhân quân tử. Cớ sự phân chia đó bởi vì Hắc đạo có những môn võ công tàn độc, còn Bạch đạo thì tự cho võ công của họ là chính.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Khấu đại thúc, con lại nghĩ khác.

Khấu Đại Nham nhìn Đổng Tiếu nói:

- Con nghĩ thế nào?

- Con nghĩ chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo gì cả, cũng chẳng có thứ võ công nào là võ công Hắc đạo hay võ công Bạch đạo. Mỗi một võ công có đặc thù và uy lực riêng của nó.

Nhưng môn v nào cũng chỉ để bảo vệ mình, để hành hiệp cứu người. Và bất cứ môn võ công nào cũng có thể giết người.

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Đó cũng là ý nghĩ của cha mẹ con. Nhưng giới võ lâm thì đâu có nghĩ vậy. Họ phân chia một cách hồ đồ. Thế mới có Hắc đạo và Bạch đạo.

Lão Khấu vuốt râu và nói tiếp:

- Lúc cha mẹ con sinh thời, Bạch đạo và Hắc dạo đều có thực lực ngang nhau. Bên Hắc đạo thì có Môn chủ Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn. Và chính Thiên Diện Ma Tôn là ngoại tổ của con.

Đổng Tiếu tròn mắt hỏi:

- Ngoại tổ của con là Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn?

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Vậy còn bên Bạch đạo là ai?

- Bạch đạo có Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ.

Vuốt râu, Khấu Đại Nham từ tốn nói tiếp:

- Môn chủ Thiên Diện Ma Tôn Hà Chuẩn và Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ đều là những anh hùng cái thế, võ công hai người đạt đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh do đó được giới võ lâm suy tôn một người là Minh chủ Hắc đạo, còn người kia là Minh chủ Bạch đạo, nhưng tự biết họ cân tài, cân sức với nhau nên không hề chạm trán với nhau.

Đổng Tiếu xoa tay:

- Khấu đại thúc, thế thì tốt quá.

- Nếu cứ như thế thì võ lâm luôn bình lặng. Hắc đạo một đường, Bạch đạo một đường, chẳng ai đụng đến ai. Nhưng rồi một ngày kia, môn chủ Hắc đạo Thiên Diện Ma Tôn và Thiên Can Thần Chỉ bất ngờ hẹn quyết đấu với nhau. Nguyên cớ vì sao thì không một người nào biết.

Đổng Tiếu cau mày:

- Cả võ lâm Hắc đạo và Bạch đạo mà không ai biết nguyên cớ ư?

- Chuyện can qua này thuộc về những tiền nhân, những người như ta làm sao xen vào được. Lúc bấy giờ ta cũng chẳng có chức phận gì trong Hắc đạo cả.

Khấu Đại Nham buông tiếng thở ra:

- Phận ai nấy giữ mà.

Đổng Tiếu nói:

- Vậy ngoại tổ Thiên Diện Ma Tôn và Thiên Can Thần Chỉ, ai thắng ai?

- Cho đến bây giờ cũng không ai biết người nào thắng, bởi cuộc phó hội hai người hoàn toàn giữ bí mật. Không một người nào biết được và ai thắng thì cũng chẳng ai biết. Nhưng cuộc hội kiến giữa môn chủ và Thiên Can Thần Chỉ trở thành một bí mật trong chốn võ lâm giang hồ, chẳng người nào phát hiện ra được.

Lão Khấu bưng lấy bầu rượu tu một ngụm, rồi nói tiếp:

- Trước khi môn chủ rời đại đường Hắc đạo đi phó hội với Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ đã trao toàn bộ quyền chưởng Hắc đạo cho Bạch Diện Tiên Cô Hà Tịnh Cơ.

Đổng Tiếu nói:

- Khấu đại thúc, Bạch Diện Tiên Cơ Hà Tịnh Cơ phải chăng là mẫu thân của con?

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Không sai. Bạch Diện Tiên Cơ chính là mẫu thân của hiền điệt, còn phụ thân của hiền điệt là giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh, là sư đồ mà Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ ái mộ nhất.

Đổng Tiếu cau mày:

- Sao lạ vậy?

- Hiền điệt nói lạ là sao?

- Phụ thân là sư đồ ái mộ của Thượng Quan Kỳ lão tiền bối sao lại có thể là tướng công của Bạch Diện Tiên Cơ mẫu thân?

- Đây mới là câu chuyện chính. Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ trao lại môn chủ Bạch đạo cho giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh. Sau khi lão đi phó hội với Môn chủ Hà Chuẩn thì Lâm Chí Khanh tạm thời chấp chưởng chức vị Minh chủ Bạch đạo.

Buông một tiếng thở dài, Khấu Đại Nham nói tiếp:

- Phụ thân và mẫu thân của hiền điệt, một người là Hắc đạo thánh cô, còn người kia là chấp chưởng Minh chủ Bạch đạo, nhưng khi gặp nhau lại nẩy sinh tình cảm. Hai người quyết định thành thân để hòa hợp Hắc Bạch nhị đạo.

Đổng Tiếu xuýt xoa:

- Khấu đại thúc, điều đó tốt quá rồi.

Khấu Đại Nham lắc đầu:

- Chẳng tốt chút nào.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Hòa hợp hai phái Hắc Bạch là tốt quá, sao lại chẳng tốt. Chẳng tốt là làm sao chứ?

Khấu Đại Nham vuốt râu, tọng thêm một ngụm rượu rồi nói:

- Cuộc tình của song thân hiền điệt vốn là hai người có ý tốt nhưng vô tình phạm vào đại giới quy của Bạch đạo lẫn Hắc đạo. Thánh cô và Lâm đại hiệp bị trục ra khỏi giang hồ.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Vậy cũng được, song thân của con được thanh thản vui vẻ không vướng bận chuyện thị phi.

- Nói như hiền điệt thì dễ quá. Ai cũng có thể gác kiếm rút lui giang hồ. Nhưng không như hiền điệt nghĩ đâu, mặc dù bị trục ra khỏi võ lâm nhưng cả Thánh cô và Lâm đại hiệp vẫn là người của võ lâm. Lại còn phân biệt như những kẻ phản bội lại bằng hữu. Một ngày kia Thánh cô bắt hiền điệt đến trao cho lão Đổng.

Khấu Đại Nham ngần ngừ nhìn chàng:

- Ta nói ra điều này để hiền điệt hiểu, Đổng Chư trước đây là Đào Hoa Tặc. Mặc dù mang cái danh là Đào Hoa Tặc, nhưng trong tâm ý chỉ tôn thờ có một người.

Đổng Tiếu nói:

- Đại thúc không nói ra thì con cũng có thể đoán được. Thúc phụ nhất định tôn thờ mẫu thân rồi.

- Sao hiền điệt biết?

- Bởi khi thúc phụ dặn con bôn ba giang hồ thì đã biểu lộ điều đó. Có lúc người rất thương con nhưng đôi khi lại nhìn con như chiếc gia trong mắt.

- Tình yêu là như vậy đó, Thánh cô biết Đổng Chư yêu mình nên mới trao hiền điệt lại cho y. Người cũng dặn khi nào hiền điệt trưởng thành thì trao lại cho hiền điệt vật này.

- Mẫu thân có để lại kỷ vật cho con ư?

- Tất nhiên phải có kỷ vật cho hiền điệt chứ?

Lão Khấu quay chiếc bàn một vòng, một chiếc hộc bí mật lộ ra. Lão lấy trong hộc đó ra một chiếc tráp, rồi mở tráp, đặt lên bàn. Khấu Đại Nham nói tiếp:

- Trong tráp có cái gì thì đại thúc không biết.

Đổng Tiếu tròn mắt:

- Đại thúc giữ chiếc tráp bấy lâu này mà không biết có cái gì trong đó à?

- Thánh cô di ngôn chỉ có hiền điệt mới mở tráp.

Đổng Tiếu sững sốt nhìn Khấu Đại Nham. Chàng nghĩ thâm:

"Nếu mình là Khấu đại thúc thì hẳn đã mở ra xem trong tráp có gì rồi." Khấu Đại Nham ôn nhu nói tiếp:

- Thánh cô giao hiền điệt cho Đổng Chư rồi ra đi. Từ đó chẳng biết người nơi nào.

- Phụ thân con có biết mẫu thân đi đâu không?

- Ngay cả giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh cũng mất tích cùng với mẫu thân. Đại thúc không nghe giới võ lâm Bạch đạo nhắc đến người.

Đổng Tiếu cau mày:

- Lạ thật. Hết ngoại tổ và Thiên Can Thần Chỉ mất tích, giờ lại đến mẫu thân và phụ thân mất tích. Các người đó đi đâu nhỉ?

- Nếu chỉ có thế thôi thì không nói làm gì. Nhưng có chuyện đáng phải nói là giới Bạch đạo nổi lên một cao thủ kỳ tuyệt, người đó là Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Khi Chung Hảo Kiệt trở thành Minh chủ Bạch đạo thì kể từ đó Bạch đạo lấn lướt dần Hắc đạo và sau cùng biến Hắc đạo thành những kẻ hạ nhân. Sự thể ngày hôm nay thì hiền điệt đã biết rồi đó.

Lão buông tiếng thở dài:

- Đại thúc sợ rằng Minh chủ Bạch đạo Chung Hảo Kiệt sẽ tìm ra tung tích của hiền điệt nên mới bàn với lão Đổng, dẫn hiền điệt lang bạt giang hồ, hầu tránh tai mắt của Minh chủ Bạch đạo. Cho nên hôm nay hiền điệt đã trưởng thành, đại thúc mới nói tất cả cho hiền điệt biết. Có biết thân phận mình rồi, hiền điệt cũng phải che giấu. Một khi thân phận của hiền điệt đến tai võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt, đại thúc nghĩ lão chẳng để yên cho hiền điệt đâu. Vậy làm bất cứ việc gì, hiền điệt cũng phải suy tính lợi hại.

Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Đại thúc quá lo cho con rồi, dù sao con cũng là huynh đệ đồng sinh đồng tử với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Lão Khấu vuốt râu, lắc đầu:

- Hiền điệt đừng nói với ta những lời nói đó. Thật ra những gì hiền điệt nói với Dương Thiệu An tại Dị Nhân cốc mà ta đã nghe chẳng qua đó chỉ là những xảo ngôn thôi. Ta chỉ thắc mắc một điều, tại sao trong tay hiền điệt lại có ngọn trủy thủ của Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Đổng Tiếu sượng mặt. Chàng giả lả cười. Mặc dù giả lả cười nhưng nụ cười của chàng cũng rất tươi, tạo ra sự hoan hỷ cho người đối diện.

Đổng Tiếu vừa cười vừa nói:

- Nói cách nào đó thì con là kẻ thông minh nhất trên đời.

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài rồi nói:

- Hẳn hiền điệt đã đoán ra vì sao ta và Đổng Chư phải khổ luyện tuyệt công Vạn Tướng Di Bộ và Tục Hóa cốt chứ?

Đổng Tiếu gượng cười, khẽ gật đầu:

- Con hiểu.

- Hiểu như thế nào?

Đổng Tiếu xoa trán mình:

- Nếu con đoán không lầm, đại thúc và thúc phụ truyền hai tuyệt đại công đó cho con cốt để con chạy trốn nếu lỡ chạm mặt với Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân.

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Hiền điệt đã hiểu ý của đại thúc rồi đó.

Lão nhìn Đổng Tiếu:

- Hiền điệt không thể trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo, nhất là nô nhân cho Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

- Con biết vì sao đại thúc có ý đó rồi. Phải chăng con là giọt máu kết hợp giữa Hắc đạo và Bạch đạo, là hậu nhân của Môn chủ Hà Chuẩn và đại đồ đệ của Thiên Can Thần Chỉ Thượng Quan Kỳ?

Khấu Đại Nham vuốt râu gật đầu, ôn nhu nói:

- Hiền điệt phải là võ lâm minh chủ. Có là võ lâm Minh chủ thì mới có thể cởi cái họa kiếp cho những kẻ khổ hạng trong giới Hắc đạo.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Đại thúc đã kỳ vọng vào con, nhất định con sẽ không phụ lòng đại thúc. Không chỉ con là võ lâm Minh chủ, còn phải tìm ra những uẩn khúc của tiền nhân và song thân.

Lão Khấu cau mày:

- Hiền điệt nói có quá lời không?

Đổng Tiếu bẽn lẽn nói:

- Thì ... thì cứ nói, còn làm tới đâu thì con cố làm tới đó, nhưng con sẽ không biến thành nô nhân đâu.

Khấu Đại Nham gật đầu:

- Đại thúc cầu mong con đừng biến thành nô nhân là được rồi.

- Nhất định con sẽ không là nô nhân.

Lão Khấu vuốt râu rồi nói:

- Cái gì cần nói, ta đã nói tất cả với hiền điệt. Hiền điệt đã lớn khôn, đủ trí thông minh để suy xét trước khi làm bất cứ việc gì. Có một điều con nên nhớ, hiền điệt là người của Hắc đạo, lại là giọt máu của Thánh cô. Trong mắt Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, hiền điệt là người hạ đẳng. Nếu y bắt được hiền điệt chẳng khác nào bắt được kẻ thù cho nên hiền điệt cần phải che đậy hành tung của mình.

Đổng Tiếu ôm quyền gật đầu nói:

- Con sẽ ghi nhớ lời huấn ngôn này của đại thúc.

Khấu Đại Nham cầm chiếc tráp đặt vào tay chàng:

- Vật này là của hiền điệt. Hiền điệt hãy giữ lấy.

Nhận lấy chiếc tráp, Đổng Tiếu quỳ xuống sụp lạy.

Khấu Đại Nham đỡ Đổng Tiếu lên từ tốn nói:

- Cuối cùng thì hiền điệt cũng phải biết tất cả thôi mà.

Khấu Đại Nham nói đến đây bất ngờ quay ngoắc ra cửa:

- Ai ...

Lão và Đổng Tiếu bước ra ngoài thảo xá thì gặp Đổng Chư.

Lão Khấu nói:

- Đổng lão đệ có thấy ai vừa mới ở đây không?

Đổng Chư lắc đầu:

- Đệ nào thấy người nào?

Lão Khấu nhìn xuống đất, lão cau mày khi thấy dấu chân để lại trên mặt đất. Lão buông tiếng thở dài nhìn Đổng Tiếu:

- Kể từ hôm nay, hiền điệt phải tự bảo trọng lấy mình.

Nghe giọng trang trọng của Khấu Đại Nham, ngay cả Đổng Chư cũng phải lo lắng. Lão nhìn qua Đổng Tiếu:

- Tiểu tử nghe đại thúc của ngươi nói rồi chứ. Ngươi đừng thả hồn theo những táng mây nữa mà có thể vong mạng hoặc trở thành nô nhân bất cứ lúc nào. Ngươi đừng có nói mình là tiểu đệ đồng sinh đồng tử của võ lâm Minh chủ đó.

Lão vừa nói dứt câu thì Ngọc Thoại hối hả cùng Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh bước vào.

Ngọc Thoại nói:

- Khấu đại ca, người của võ lâm Bạch đạo lại kéo đến quỷ cốc Hắc Mộc Nhai.

Khấu Đại Nham nheo mày nói:

- Sao võ lâm Bạch đạo lại phát hiện ra chúng ta nhanh như vậy?

Đổng Tiếu lên tiếng:

- Họ phát hiện ra chúng ta thì chúng ta lại bôn tẩu thôi.

Chàng nhìn Đổng Chư:

- Thúc phụ, bao nhiêu năm xuôi ngược giang hồ, chắc chắn thúc phụ sẽ tìm được chốn dung thân.

Đổng Chư nghiêm mặt nói:

- Khấu đại ca, chúng ta một trận sinh tử với chúng.

Khấu Đại Nham buông tiếng thở dài:

- Đổng lão đệ, hãy để ta ra tiếp Dương Thiệu Ân. Ta chấp nhận chết để các người được sống trong quỷ cốc Hắc Mộc Nhai.

Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Khấu đại ca, không chỉ có Dương Thiệu Ân mà còn có cả Minh chủ Chung Hảo Kiệt đến đây nữa.

Lão Khấu lộ vẻ khẩn trương rồi nói với Ngọc Diện Hồ Ly:

- Triệu muội, Đổng lão đệ, ta giao Đổng Tiếu cho hai người tìm cách ly khai khỏi quỷ cốc Hắc Mộc Nhai này. Tất cả mọi chuyện ở đây hãy để ta giải quyết.

Đổng Chư lưỡng lự:

- Khấu đại ca ...

Khấu Đại Nham thở ra nói:

- Tạm thời cứ như thế đi, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhỏ nhẻ nói:

- Khấu đại ca, hãy để Đổng Tiếu đi cùng với muội được rồi. Còn Đổng ca ở lại cùng với đại ca lo cho những người của Dị Nhân cốc.

Đổng Chư nhìn Khấu Đại Nham nói:

- Đại ca, Triệu muội nói như thế cũng đúng. Đệ không nên theo Đổng Tiếu, dù sao thì y cũng đã lớn rồi.

Khấu Đại Nham suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy cũng được.

Lão nhìn lại Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh:

- Triệu muội, bảo hộ cho Đổng Tiếu. Nếu Bạch đạo có Dương Thiệu Ân thì Hắc đạo chúng ta chỉ còn kỳ vọng mỗi Đổng Tiếu thôi.

- Muội biết, đại ca yên tâm. Muội sẽ luôn để mắt đến Đổng Tiếu.

Lão Khấu vuốt râu rồi nói:

- Được, đại ca tin vào muội.

Khấu Đại Nham nhìn lại Đổng Chư và Ngọc Thoại.

Đổng Chư và Ngọc Thoại đồng lên tiếng:

- Đồng sinh, đồng tử.

Nhìn ba vị thúc thúc, Đổng Tiếu không kiềm được lòng. Chàng nói:

- Thúc phụ, đại thúc, nhị thúc … cho hiền điệt đi với.

Khấu Đại Nham nhìn lại Đổng Tiếu trang trọng nói:

- Nếu nghĩ đến các vị đại thúc, hiền điệt nên nghĩ đến thân phận của mình.

Nói rồi lão cương quyết nói với Đổng Chư và Ngọc Thoại:

- Chúng ta đi.

Ngọc Thoại nhìn Vị Thanh:

- Muội bảo trọng.

Vị Thanh khẽ gật đầu:

- Nhị ca yên tâm. Bảo trọng.

6. Bên Bờ Nô Vực

Ngọc Diện Hồ Ly chỉ chiếc tráp trên tay Đổng Tiếu:

- Trên tay ngươi là cái gì thế?

- À … báu vật của mẫu thân trao lại đấy mà.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa mở nắp chiếc tráp. Bên trong là một xâu chuỗi có mặt được đúc bằng cẩm thạch lên nước nổi những đường vân óng ả.

Đổng Tiếu ngắm xâu chuỗi rồi tự đeo vào cổ mình.

Ngọc Diện Hồ Ly nói:

- Phải mẫu thân ngươi là Thánh cô?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Cô cô nói đúng rồi.

Đổng Tiếu buông tiếng thở ra nhìn về phía trước nói:

- Cô cô, chúng ta phải làm sao?

- Thế ngươi tính làm sao?

Đổng Tiếu nheo mày:

- Thực tâm tiểu điệt không muốn bỏ các vị thúc thúc trong lúc này. Chẳng lẽ thấy biến lại bỏ chạy thì đâu phải là anh hùng hảo hán. Nhưng …

Ngọc Diện Hồ Ly cướp lời chàng:

- Nhưng sao?

- Nếu tiểu điệt không nghe lời đại thúc, sợ rằng đại thúc …

Đổng Tiếu chưa kịp nói hết câu thì bất thình lình Ngọc Diện Hồ Ly điểm vào tịnh huyệt chàng.

Đổng Tiếu tròn mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô, sao lại điểm huyệt tiểu điệt.

- Ta có điều khó xử của ta.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Cô cô có điều khó xử à? Khó xử sao lại điểm huyệt tiểu điệt. Hành động của cô cô khó hiểu quá.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đổng Tiếu, ngươi và Thượng tôn minh chủ là huynh đệ đồng sinh đồng tử, nên Thượng tôn minh chủ muốn gặp ngươi.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhíu lại. Chàng nhìn Triệu Vị Thanh rồi miễn cưỡng nói:

- Cô cô nói vậy có ý gì nào? Tiểu điệt không hiểu, phải chăng …

Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Ngọc Diện Hồ Ly nhìn chàng từ tốn nói:

- Đổng Tiếu, nếu như cô cô trao ngươi cho Thượng tôn minh chủ, ngươi có giận cô cô không?

Đổng Tiếu ngây người, một lúc sau chàng mới nói:

- Cô cô định trao tiểu điệt cho Thượng tôn minh chủ ư?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Đúng là ta có ý đó.

Đổng Tiếu trang trọng nói:

- Tại sao cô cô có ý đó?

Ngọc Diện Hồ Ly đỏ mặt. Mãi một lúc mới nói:

- Ta có điều khó xử.

- Điều khó xử của cô cô phải chăng là không muốn những vị thúc thúc phải trở thành nô nhân cho giới Bạch đạo, nhất là nô nhân cho Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt?

Ngọc Diện Hồ Ly lưỡng lự rồi gật đầu:

- Đúng như vậy.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Vậy cô cô hãy giải huyệt cho tiểu điệt đi?

- Giải huyệt rồi, ngươi sẽ bỏ chạy.

Đổng Tiếu mở to mắt hết cỡ nhìn Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô sợ tiểu điệt bỏ chạy sao?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Nếu cô cô nghĩ vậy là sai rồi. Không, tiểu điệt không bỏ chạy đâu. Tiểu điệt chỉ sợ một điều …

- Ngươi sợ điều gì?

- Cho dù cô cô có trao tiểu điệt cho Thượng tôn minh chủ thì các vị thúc thúc cũng khó tránh được họa nô nhân.

Ngọc Diện Hồ Ly lắc đầu:

- Thượng tôn minh chủ cần ngươi hơn là cần những huynh đệ của ta.

- Nghĩa là Thượng tôn minh chủ có tiểu điệt rồi tất sẽ không buộc những vị thúc thúc làm nô nhân?

Ngọc Diện Hồ Ly gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

- Cô cô nghĩ như vậy sao còn chưa giải huyệt cho tiểu điệt, để tiểu điệt đến tham kiến Thượng tôn minh chủ.

- Ngươi không nói hai lời chứ?

Đổng Tiếu cau mày nói:

- Cô cô đừng mất thời gian nữa, tiểu điệt không có ý bỏ đi đâu.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhìn vào mắt Đổng Tiếu.

Vừa được giải huyệt, Đổng Tiếu nói:

- Chúng ta đi!

Triệu Vị Thanh lạnh lùng hỏi:

- Đi đâu?

- Còn đi đâu ngoài mỗi một lối duy nhất là gặp Thượng tôn minh chủ. Hay cô cô sợ tiểu điệt bất ngờ bỏ chạy? Cô cô đừng nghĩ đến điều đó có được không?

- Ta không nghĩ đến điều đó. Nhưng …

- Nhưng sao?

- Ngươi là kẻ giảo hoạt khó lường.

Mặt Đổng Tiếu sa sầm:

- Ai nói với cô cô tiểu điệt là kẻ giảo hoạt khó lường.

- Dương Thiệu Ân và Thượng tôn minh chủ.

Đổng Tiếu cau mày:

- Cô cô đã gặp hai người này?

Ngọc Diện Hồ Ly im lặng.

Đổng Tiếu nói:

- Cô cô im lặng, tất đã thừa nhận.

- Ta thừa nhận đã thừa nhận đã gặp Dương Thiệu Ân và Thượng tôn minh chủ.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh nhìn Đổng Tiếu:

- Ta có điều khó nói với ngươi.

- Đã là con người thì ai cũng có những điều khó nói với người khác. Nhưng tiểu điệt có thể đoán được ý của cô cô. Chúng ta đi.

Đổng Tiếu đi trước, Ngọc Diện Hồ Ly đi sau như thể canh giữ không cho chàng có cơ hội bỏ trốn.

Đổng Tiếu chợt dừng bước hỏi Ngọc Diện Hồ Ly:

- Cô cô quyết định trao tiểu điệt cho Dương Thiệu Ân và Thượng tôn minh chủ, vậy cô cô có nghĩ đến sự phẫn nộ của Khấu đại thúc và thúc phục cũng như những người khác không?

Ngọc Diện Hồ Ly buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ta thà phụ bá nhân còn hơn để bá nhân phụ ta.

- Bá nhân là ai? Cô cô phụ ai, và ai phụ cô cô?

Triệu Vị Thanh nhìn chàng rồi nói:

- Ta thà phụ Khấu Đại Nham và những người bằng hữu trong Hắc đạo chỉ để có được một người.

- Ai? Thượng tôn minh chủ chăng?

- Dương Thiệu Ân.

Đổng Tiếu lỏ mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh, chàng ngập ngừng nói:

- Bá nhân phụ cô cô là Dương Thiệu Ân?

Triệu Vị Thanh cắn răng vào môi dưới, khẽ gật đầu.

Đổng Tiếu buột miệng nói:

- Quái thật, cô cô sợ Dương Thiệu Ân phụ cô cô? Phụ là sao? Chẳng lẽ hai người …

Đổng Tiếu xoa trán nhìn chăm chăm vào Ngọc Diện Hồ Ly:

- Giờ thì tiểu điệt có thể đoán vì sao Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân lại phát hiện ra chỗ ẩn náu của các vị thúc thúc sớm như vậy. Nhất định kẻ thố lộ quỷ cốc Hắc Mộc Nhai cho Thượng tôn minh chủ biết chính là cô cô.

Triệu Vị Thanh im lặng không đáp lời nào.

Đổng Tiếu gằn giọng nói:

- Cô cô, tiểu điệt nói có đúng không?

Ngọc Diện Hồ Ly thở ra rồi gật đầu:

- Chính ta đã thố lộ ra chỗ ẩn náu của Dị Nhân Cốc.

- Cô cô bỏ tất cả tình bằng hữu kết nghĩa trong Dị Nhân Cốc vì một người, người đó là Dương Thiệu Ân?

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh mím chặt hai cánh môi, nhìn Đổng Tiếu:

- Ta biết mình có lỗi.

- Biết mình có lỗi, khi đã làm rồi, cô cô mới tự nhận lỗi về mình. Cô cô tưởng tượng xem, chỉ vì Dương Thiệu Ân mà cô cô giao tất cả những sinh mạng bằng hữu mình cho y?

Đổng Tiếu thở hắt ra rồi nói:

- Nếu như tất cả mọi người đều chết bởi tay sát chiêu của Dương Thiệu Ân. Lời nói nhận lỗi và trách bản thân mình của cô cô có ý nghĩa gì không?

Chàng lắc đầu thở ra rồi nói tiếp:

- Tiểu điệt những tưởng đâu cô cô giao tiểu điệt cho Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân với mục đích bảo đảm sự tồn sinh của các vị thúc thúc, nhưng xem chừng cô cô không có ý đó. Cô cô giao tiểu điệt cho Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân, hẳn cũng vì một người. Người đó chính là Dương Thiệu Ân?

Chân diện của Ngọc Diện Hồ Ly sượng sùng, miễn cưỡng nói:

- Ta đã là người của Bạch đạo.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Cô cô là người của Bạch đạo mặc kệ cô cô, tiểu điệt thấy ghét cô cô rồi. Cô cô đúng là con tắc kè bông luôn biến đổi màu để chu toàn cho bản thân mình.

Ngọc Diện Hồ Ly tròn mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi …

- Đừng bao giờ cho tiểu điệt thấy mặt cô cô nữa.

Đổng Tiếu nói rồi liền cảm nhận ngay trong tâm thức mình bùng khởi phát một cơn cuồng nộ không sao kềm chế được. Chàng rít giọng nói:

- Tự Đổng Tiếu này đi nộp mạng cho Thượng tôn minh chủ và Dương Thiệu Ân. Không cần đến cô cô nữa.

Nói rồi Đổng Tiếu thi triển luôn Vạn Tướng Di Bộ vùn vụt bỏ đi. Ngọc Diện Hồ Ly hốt hoảng thét lên:

- Hê, tiểu tử ngươi đừng bỏ trốn.

Đổng Tiếu không dừng bước nhưng lên tiếng đáp lại lời Ngọc Diện Hồ Ly:

- Ta không bỏ trốn đâu mà cô cô sợ. Cô cô rán mà lo cho bá nhân của cô cô.

Mặc dù Đổng Tiếu chỉ mới tụ thành Vạn Tướng Di Bộ, nhưng trong lúc không kềm chế được cơn phẫn uất khi phát hiện ra sự phản bội của Ngọc Diện Hồ Ly, chàng thi triển tuyệt công cực kỳ huyền ảo. Lời của chàng vọng đến thính nhĩ của Ngọc Diện Hồ Ly thì thân ảnh đã mất hút rồi.

Ngọc Diện Hồ Ly những tưởng Đổng Tiếu bỏ trốn mà dậm chân, trách mình:

- Ta dại quá, để ngươi sổng rồi.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh có biết đâu Đổng Tiếu đâu có ý bỏ chạy giữ mạng mình. Chàng thi triển Vạn Tướng Di Bộ lướt vụt qua hàng cao thủ Bạch đạo đang đứng áng ngữ trước cửa thảo sảnh mà lao vào trong.

Vừa lao vào thảo sảnh, Đổng Tiếu vừa thét:

- Đổng Tiếu tiểu sinh có điều muốn nói … Đổng Tiếu tiểu sinh có điều muốn nói.

Trong thảo sảnh, Dương Thiệu Ân toan ấn ngọc triệt nô nhân vào trán Khấu Đại Nham, nghe tiếng Đổng Tiếu liền dừng tay lại.

Tất cả những người của Dị Nhân cốc điều bị điểm huyệt đứng ngây ra như tượng khi thấy Đổng Tiếu lao vào. Khấu Đại Nham lẫn Đổng Chư và mọi người khác nhăn mặt lộ vẻ thất vọng cực kỳ.

Thượng tôn minh chủ đang ngồi trên chiếc đôn cũng đứng lên khi thấy Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu bước thẳng đến trước mặt Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, ôm quyền xá:

- Lần thứ hai tiểu sinh tham kiến tôn giá.

Chung Hảo Kiệt chấp tay sau lưng. Lão chưa kịp nói thì Đổng Tiếu nhìn sang Dương Thiệu Ân, toét miệng cười giả lả:

- Dương đại ca, tiểu đệ có điều muốn nói ra, nhưng trước khi tiểu đệ chưa nói ra điều này thì Dương đại ca khoan đóng nô nhân ngọc triệt vào trán của Khấu đại thúc.

Đổng Tiếu nói rồi giả lả cười nhìn lại Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Chàng ôm quyền xá:

- Tiểu sinh và Thượng tôn minh chủ là hai kẻ hữu duyên.

Chung Hảo Kiệt từ từ ngồi xuống rồi nói:

- Triệu Vị Thanh cô nương đưa ngươi đến gặp bổn tọa à?

- Đó là ý của cô cô, và cũng là ý của Thượng tôn minh chủ. Nhưng nếu Minh chủ tin vào cô cô có thể dẫn tiểu sinh tới thì lầm rồi. Tiểu sinh có thể đi bất cứ lúc nào, cô cô không cản được chân tiểu sinh đâu. Tiểu sinh tự đến đó.

Đổng Tiếu ve cằm ôn nhu nói:

- Tiểu sinh đến không phải để cầu xin Minh chủ tha cho những vị thúc thúc của tiểu sinh đâu.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Trước đây bổn tọa tưởng ngươi là người ngưỡng mộ bổn tọa nên tặng cho mi một ngọn trủy thủ. Nay bổn tọa biết ngươi là một hạ nhân thì lời nói của ngươi không đáng cho bổn tọa để tai đến.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử đừng nói càn rằng bổn tọa là đại ca của ngươi đó nhé. Ngôn phong của ngươi trơ trẻn đến độ bổn tọa nực cười.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Khi gặp Thượng tôn minh chủ trước Bách Hoa lâu tại Dương Châu, Minh chủ ngồi trong kiệu phủ rèm. Tiểu sinh không thấy nhân dạng lẫn dung mạo của người, nên nghĩ Minh chủ tuổi tác cũng chỉ đáng là đại ca của tiểu sinh nên tiểu sinh gọi người là đại ca.

Nay …

- Nay thì sao?

- Nay tiểu sinh nhận ra dung mạo và nhân dạng của người tuổi hẳn đáng bậc trưởng tôn của tiểu sinh, nên không dám gọi là đại ca nữa mà mạo phạm gọi người là thúc thúc, bá bá, hay lão nhân gia cũng được. Minh chủ không cho là tiểu sinh mạo phạm chứ?

Chung Hảo Kiệt từ tốn đứng lên, chỉ tay vào mặt Đổng Tiếu:

- Vọng ngôn, hỗn láo, ai là thúc thúc, bá bá của ngươi?

Đổng Tiếu thản nhiên chỉ Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Ngoài Minh chủ ra thì còn ai?

Chân diện Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Ngươi …

Đổng Tiếu ngơ mặt, ngây ngô trông thật nực cười. Chàng khoát tay nói:

- Thượng tôn minh chủ thúc thúc, bá bá, lão nhân gia đừng giận tiểu sinh. Nếu Thượng tôn minh chủ cho lời nói của tiểu sinh là mạo phạm đến người, tiểu sinh chỉ thỉnh cầu Minh chủ hãy cho tiểu sinh một cách xưng hô cho đúng đạo chính nghĩa làm người.

Sắc diện của Chung Hảo Kiệt đỏ rần. Lão cứ ngậm miệng chẳng thể nào thốt thành lời.

Đổng Tiếu ôm quyền kính cẩn nói:

- Tiểu sinh thỉnh cầu Minh chủ, hay Minh chủ buột tiểu sinh phải hồ đồ hỗn láo gọi Minh chủ là …

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Chung Hảo Kiệt. Lão trừng mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Im …

- Tiểu sinh không dám nói nữa.

Chung Hảo Kiệt từ từ ngồi xuống.

Lão nhìn Đổng Tiếu trang trọng nói:

- Ngươi đến cầu xin bổn tọa tha cho bọn Dị Nhân Cốc này?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tiểu sinh không dám đến cầu xin bổn tọa.

Nghe chàng thốt câu này, mọi người chỉ muốn cười phì. Chung Hảo Kiệt cau mày nói:

- Ngươi nói cái gì thế?

Đổng Tiếu ôm quyền xá, thành kính nói:

- Tiểu sinh nói tiểu sinh không dám cầu xin bổn tọa.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Ngươi nói kiểu gì thế?

Đổng Tiếu nhìn lên Chung Hảo Kiệt:

- Bổn tọa không nghe tiểu sinh nói à?

Chung Hảo Kiệt bật cười thành tiếng. Lão vừa cười vừa nhìn Đổng Tiếu:

- Tiểu tử gọi ta là bổn tọa à?

- Dạ tiểu sinh nghĩ xưng hô thế mới tỏ lộ được sự thành kính với bậc trưởng tôn của mình.

- Ngươi ngay ngô hay đang xảo ngôn với ta đó?

- Tiểu sinh không dám xảo ngôn với bổn tọa.

Chung Hảo Kiệt nheo mày:

- Đủ rồi, ngươi chỉ có thể gọi ta là …

Chung Hảo Kiệt nheo mày, rồi bất giác chân diện lão lộ vẻ lúng túng và bối rối. Lão miễn cưỡng nói:

- Gọi ta là Minh chủ được rồi.

Đổng Tiếu nói ngay:

- Tiểu sinh xin tham kiến Minh chủ.

Nghe chàng nói mà Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt cũng chẳng có chút gì phấn khích, ngược lại còn buông tiếng thở dài lắc đầu. Lão trang trọng nói:

- Tiểu tử tìm đến bổn Minh chủ có mục đích gì? Đừng nói với ta là ngươi sẽ van xin cho bọn Dị Nhân cốc được tự do. Ngay cả bản thân ngươi cũng không có đặc ân của ta đâu.

- Tiểu sinh chưa làm được gì cho Minh chủ, đâu dám đòi hỏi đặc ân. Huống chi tiểu sinh biết mình là hạng người hạ nhân hơn hẳn những vị thúc thúc nữa. Nhưng tiểu sinh có điều muốn nói ra. Điều muốn nói ra đó chỉ có thể thố lộ với một mình Minh chủ mà thôi.

- Ta đang ở đây, ngươi cứ nói.

Đổng Tiếu nhìn lên, ôm quyền trịnh trọng nói:

- Không dám giấu Minh chủ, tiểu sinh là giọt máu duy nhất của Thánh cô Hắc đạo Hà Tịnh Cô và giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh. Gã tiểu tử mà Minh chủ rất muốn bắt đó.

Chung Hảo Kiệt nhìn chằm chằm Đổng Tiếu:

- Tiểu tử biết như thế sao dẫn xác đến đây.

- Tiểu sinh dẫn xác đến chỉ vì những vị thúc thúc của mình thôi. Minh chủ phái cô cô đến bắt tiểu sinh, chứng tỏ Minh chủ cần tiểu sinh, bởi vì tiểu sinh là người hạ đẳng nhất trong những người hạ đẳng. Nhưng cô cô đã không làm được chuyện đó mà chính tiểu sinh mò đến gặp Minh chủ. Bấy nhiêu đó Minh chủ cũng đã chứng nhận lòng thành bái của tiểu sinh rồi. Tiểu sinh không trốn mà lại tự nạp mình chứng tỏ tiểu sinh luôn ngưỡng mộ uy nghi Thượng tôn chính đạo của Minh chủ.

- Nói thế nghe được, thế ngươi không sợ bổn Minh chủ giết ngươi ư? Hoặc biến ngươi thành nô nhân ư?

Đổng Tiếu thò ngón tay trỏ vào mũi, khởi lấy một cục mũi, vẽ trên hai ngón tay. Hành động của chàng khiến Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Ngươi làm cái trò gì thế?

- Tiểu sinh rất xúc động khi nghe Minh chủ nói câu này.

- Ngươi xúc động là sao?

- Xúc động bởi vì muốn nói ra điều mình sắp nói.

- Nghe ngươi nói mà bổn Minh chủ tò mò muốn nghe đó.

Đổng Tiếu ôm quyền ngẩng nhìn lên, khịt mũi rồi nói:

- Minh chủ đã cho tiểu sinh gọi người bằng Minh chủ, tất đã có ý chấp nhận tiểu sinh vào hạng người của người. Nay Minh chủ giết tiểu sinh chẳng khác nào vung dao chém đạo chính nghĩa, huống chi tiểu sinh ở hàng hậu nhân của người. Làm vậy Minh chủ không áy náy sao?

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Tiểu sinh biết tâm trạng của Minh chủ chẳng muốn giết tiểu sinh đâu. Ai nỡ lấy mạng người ngưỡng mộ mình, dù tiểu sinh là người hạ đẳng, nhưng lại là người ngưỡng mộ Minh chủ nhất.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử ngươi nói hay lắm. Thế bổn tọa không giết ngươi nhưng lại buộc ngươi làm nô nhân. Ngươi đồng ý không?

- Minh chủ bảo tiểu sinh như thế nào, tiểu sinh sẽ làm như vậy. Nhưng tiểu sinh làm tất cả chỉ mong Minh chủ đừng giết những vị thúc thúc của tiểu sinh, hay bắt họ làm nô nhân cho người.

Chung Hảo Kiệt suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bổn tọa đồng ý.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

Chàng vừa nói dứt câu thì Khấu Đại Nham thét lên:

- Đổng Tiếu, ta thà chết, tất cả mọi người thà chết, ngay cả ngươi cũng thà chết chứ nhất định không được làm nô nhân cho Chung Hảo Kiệt.

Đổng Tiếu cau mày nhìn Khấu Đại Nham. Buông tiếng thở dài, chàng nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ đã nói rồi, sao còn không thả những vị thúc thúc.

- Bổn tọa còn chờ sự quyết định của ngươi.

- Nhất ngôn cửu đỉnh …

Chung Hảo Kiệt gật đầu.

Đổng Tiếu bước ngay đến bên Dương Thiệu Ân giật phắt lấy ngọn triệt ấn. Thấy chàng giật đồ trên tay mình, Dương Thiệu Ân và tất cả mọi người của Dị Nhân cốc đều biến sắc xuất hạn mồ hôi.

Đổng Chư phải lên tiếng:

- Đổng Tiếu, ngươi đừng làm vậy.

Đổng Tiếu nhìn Đổng Chư, rồi quay lại trước mặt Chung Hảo Kiệt, từ tốn nói:

- Minh chủ suy nghĩ chưa?

- Hãy làm điều ngươi vừa nói đi.

- Tiểu sinh rất sẵn lòng thực hiện điều mình vừa nói, nhưng chỉ sợ cho Minh chủ thôi.

- Ta sợ gì?

Đổng Tiếu thở hắt ra, rồi nói:

- Tiểu sinh vốn dĩ là người ngưỡng mộ Minh chủ nhất trong những người ngưỡng mộ, thậm chí còn được Minh chủ ban thưởng cho ngọn trủy thủ, lúc nào cũng đeo bên mình, khư khư lấy như giữ báu vật vô giá, hay giữ chính đôi con ngươi của mình. Nay bỗng dưng trên đầu tiểu sinh xuất hiện hai chữ "nô nhân". Tất nhiên chuyện này sẽ lan truyền khắp thiên hạ.

Mà tiểu sinh thì đã nói với mọi người rằng Thượng tôn minh chủ là đại ca đồng sinh đồng tử, giờ còn lại là người dưới trướng của Minh chủ….. Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tiểu sinh hổng biết thiên hạ sẽ nghĩ gì, không chừng họ lại nói những kẻ ngưỡng mộ Minh chủ đều là nô nhân … Thậm chí họ còn xầm xì nghĩa đệ của Minh chủ là nô nhân, không chừng thân phận của Minh chủ cũng là nô nhân.

Chung Hảo Kiệt đứng phắt lên:

- Tiểu tử … ngươi …

Đổng Tiếu ôm quyền cúi đầu thành kính nói:

- Tiểu sinh hồ đồ giải trình cho Minh chủ định liệu. Còn điều thứ hai tiểu sinh muốn nói … và hôm nay phải nói tất cả ra mà thôi. Hiện thời tiểu sinh đang giữ bí mật, cực kỳ có lợi cho Minh chủ. Đó là bí mật về … về …

Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Chung Hảo Kiệt.

Chàng nhận ra ánh mắt của Chung Hảo Kiệt sáng lên. Lão buột miệng nói:

- Về điều gì?

- Bí mật sợi dây của mẫu thân gởi gắm trao lại cho tiểu sinh, chỉ được trao lại cho tiểu sinh mà thôi, thậm chí phải chờ tiểu sinh trưởng thành mới trao.

Khấu Đại Nham biến sắc, xanh rờn. Lão nhìin Đổng Tiếu vẻ hằn học những tưởng muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Đổng Tiếu trịnh trọng lấy sợi dây chuyền có mặt ngọc thạch cho Chung Hảo Kiệt xem.

Nhận sợi dây chuyền có mặt cẩm thạch, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đó là bí mật gì?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Điều này khó nói, rất khó nói …

- Tại sao khó nói …

- Vì đây là điều khó nói, mà chỉ nói ra khi Minh chủ thực hiện lời nói của mình.

Chung Hảo Kiệt đứng lên, nhìn Đổng Tiếu:

- Tiểu tử thúi, bổn tọa biết ý của ngươi rồi. Được, bổn tọa cho ngươi cơ hội thực hiện sự báo đáp ân nghĩa đối với bọn Dị Nhân cốc này. Bổn tọa sẽ không đặt chúng vào kiếp nô nhân để đổi lấy bí mật của tiểu tử.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

- Tiểu tử đừng vội mừng, bọn Dị Nhân Cốc sẽ không làm nô nhân nhưng phải lưu lại quỷ cốc Hắc Mộc Nhai này … đến khi nào ngươi giao cho bí mật của sợi dây có mặt đá cẩm thạch này.

- Minh chủ sợ tiểu sinh bỏ trốn?

- Trung thổ không có chỗ dừng chân cho ngươi nếu ngươi bỏ trốn.

- Tiểu sinh biết điều đó mà. Nếu bỏ trốn tiểu sinh đã bỏ trốn rồi.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Đi theo ta.

Lão cùng Đổng Tiếu ung dung rời tòa thảo sảnh. Tất cả những người của Dị Nhân cốc đều dõi theo từng bước chân của Đổng Tiếu và Chung Hảo Kiệt. Khóe mắt của Khấu Đại Nham xuất hiện hai dòng lệ. Lão tắc nghẹn nhưng không thể thốt thành lời, và cũng chẳng làm gì được trong tình cảnh bị điểm huyệt.

7. Hạ Đẳng Nhân, Thượng Đảng Nhân

Đổng Tiếu ngồi trên ghế xà ích, giữ dây cương. Dương Thiệu An và Chung Hảo Kiệt đang đứng dưới đất. Chung Hảo Kiệt nói:

- Giờ bổn tọa gọi ngươi bằng họ Đổng hay họ Lâm?

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Tiểu sinh quen với họ Đổng rồi. Minh chủ cứ gọi tiểu sinh là Đổng hiền điệt.

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt chau lại với vẻ mặt bất nhẫn:

- Ngươi không thể là hiền điệt được.

- Thì là Đổng huynh đệ.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt:

- Ngươi là huynh đệ của bổn tọa?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Không, không … tiểu sinh đâu dám cho mình có phúc phần đó.

Chung Hảo Kiệt hừ nhạt một tiếng.

Đổng Tiếu nhìn lão, rồi ôm quyền nói:

- Minh chủ muốn gọi tiểu sinh là gì cũng được.

- Bổn tọa sẽ gọi ngươi là Đổng nô.

Đổng Tiếu cau mày:

- Đổng nô? Đổng nô có ý gì?

- Nô nhân họ Đổng.

- Nếu nô nhận thì trên trán phải có dấu triệt nô nhân.

Đổng Tiếu xoa trán mình:

- Tiểu sinh đâu có dấu triệt đó, sao gọi là Đổng nô? Hay tiểu sinh đóng lại dấu triệt lên trán để khi đi đến đâu ai cũng biết tiểu sinh là nô nhân của Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra một tiếng.

Đổng Tiếu mỉm cười nói tiếp:

- Nếu có dấu triệt trên trán tiểu sinh, sợ răàng đi đến gặp lão tiên sinh … Vạn Kiến Sư Giang Hoài … Tiên sinh lại chẳng buồn tiếp tiểu sinh.

Nói rồi Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Minh chủ cứ gọi tiểu sinh là Đổng Tiếu cho rồi.

- Được, ta sẽ gọi ngươi là Đổng Tiếu.

Chung Hảo Kiệt nhìn Đổng Tiếu nói tiếp:

- Ngươi nhớ những gì ta nói chứ, nhớ những gì ngươi phải làm rồi chứ?

Đổng Tiếu gượng cười, nói:

- Tiểu sinh muốn quên cũng không được, muốn trốn cũng không xong, bởi những vị thúc thúc đang ở trong tay Minh chủ.

- Tiểu tử nói thế đủ rồi.

Lão nhìn sang Dương Thiệu Ân:

- Ân nhi sẽ giám sát hành động của ngươi đó.

Đổng Tiếu nhìn lại Dương Thiệu Ân.

Hai người đối mặt nhìn nhau, Đổng Tiếu giả lả nói:

- Được đi cùng với Dương đại ca, tiểu đệ vô cùng hoan hỷ.

Dương Thiệu Ân điểm nụ cười mỉm:

- Ta hy vọng ngươi luôn nhớ Dương mỗ là người giám sát ngươi.

- Tiểu đệ không bao giờ quên.

Thiệu Ân điểm mũi giày lướt lên ngồi cạnh Đổng Tiếu. Y ôm quyền nói với Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ bảo trọng.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Ân nhi bảo trọng, nghĩa phụ sẽ theo dõi từng bước đi của con.

- Ân nhi sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng đâu.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Đi đi …

Đổng Tiếu chần chừ chưa vội giật dây cương.

Chung Hảo Kiệt chau mày nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi còn chờ gì nữa?

Đổng Tiếu gãi đầu nói:

- Nghe Dương đại ca và Minh chủ từ biệt nhau, tiểu sinh cảm thấy xúc động quá, nhưng chẳng biết lấy ai từ biệt.

Chàng khép dây cương vào hai chân mình rồi ôm quyền hướng về phía Chung Hảo Kiệt.

Chàng chưa kịp nói thì Chung Hảo Kiệt xua tay:

- Không cần, bổn tọa không cần ngươi thốt ra những lời nói như Ân nhi.

- Ơ …

Đổng Tiếu mở to mắt hết cở nhìn Chung Hảo Kiệt rồi gượng nói:

- Tiểu sinh đâu có đặng phúc phần như Dương đại ca đây có đặng một người nghĩa phụ uy danh lừng lẫy như Minh chủ.

Thở hắt ra một tiếng, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Tiểu sinh chỉ muốn nhờ Minh chủ nhắn gởi lời của tiểu sinh đến các vị thúc thúc Dị Nhân cốc, nhắn các thúc thúc bảo trọng.

Mặt Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Bổn tọa không nhắn lời của tiểu tử.

- Một lời nói cũng nhắn không được. Thôi vậy, Minh chủ thay những vị thúc thúc từ biệt tiểu sinh vậy.

Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bổn tọa cũng không thể thay thế những gã đó được. Bổn tọa không phải là hạng người hạ đẳng.

- Chuyện nhỏ như thế mà xem ra cũng khó trong giới võ lâm.

Đổng Tiếu nhìn lên trời, nói:

- Từ biệt mây nhé, mây bảo trọng. Ta cũng bảo trọng. Nhắn gởi dùm ta.

Nói rồi Đổng Tiếu giật dây cương cho đôi tuấn mã khởi nước kiệu. Nhưng đôi song mã kéo cỗ xe chạy đến ngưỡng cửa tam quan tòa Tổng đàn võ lâm Bạch đạo thì Đổng Tiếu bỗng ghìm cương lại.

Dương Thiệu Ân cau mày hỏi:

- Sao ngươi lại ghìm cương ngựa?

- Tiểu đệ còn có chuyện này chưa kịp nói với Minh chủ.

Nói rồi chẳng đợi Dương Thiệu Ân trả lời, Đổng Tiếu nhảy ngay xuống đất, chạy lại trước mặt Chung Hảo Kiệt. Mặt lão lộ vẻ bất nhẫn, gắt giọng nói:

- Sao ngươi còn quay lại làm gì?

Đổng Tiếu cởi hầu bao chìa ra:

- Minh chủ, chẳng lẽ Minh chủ phái tiểu sinh đi làm chuyện lớn với cái hầu bao trống rỗng sao?

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra lắc đầu:

- Sao tiểu tử ngươi chộn rộn như vậy chứ?

- Nếu không chộn rộn thì không có ngân lượng, tiểu sinh biết lấy cái gì và uống trên đường đây.

- Tất cả đã chuẩn bị cho Thiệu Ân rồi, tiểu tử không cần phải lo.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Đó là phận Minh chủ lo cho Dương đại ca. Giữa đường Dương đại ca lại giở chứng thượng nhân, không chịu đi cùng với tiểu sinh … Tiểu sinh biết lấy cái gì mà dùng ạ?

Chung Hảo Kiệt chỉ còn biết lắc đầu khi phải miễn cưỡng nghe những lời nói ngây ngô của Đổng Tiếu. Lão miễn cưỡng cởi hầu bao, đổ vào tay Đổng Tiếu tất cả mười hạt ngọc dạ minh châu.

- Giữ lấy mà dùng.

Đổng Tiếu gãi đầu.

Chung Hảo Kiệt nhíu mày:

- Tiểu tử còn đòi gì nữa?

- Ngọc dễ rơi rớt, Minh chủ không cho tiểu sinh luôn chiếc hầu bao của người để đựng ngọc à?

- Có đồ vật của ta ngươi lại …

- Có Dương đại ca đi cạnh, tiểu sinh nào dám hồ đồ nữa ạ. Chẳng qua tiểu sinh ngoa ngôn xảo ngữ với những vị thúc thúc cùng để tôn vinh Minh chủ thôi.

- Tiểu tử đúng là miệng lưỡi.

Lão nói rồi đặt chiếc hầu bao vào tay Đổng Tiếu:

- Giữ lấy.

Nói xong, Chung Hảo Kiệt quay bước đi thẳng vào trong tòa đại đường võ lâm. Đổng Tiếu ôm quyền xá từ phía sau lưng lão:

- Minh chủ bảo trọng.

Chờ cho Chung Hảo Kiệt khuất dạng hẳn vào trong tòa Tổng đàn võ lâm, Đổng Tiếu mới quay lại cỗ xe. Bước lên xe, cầm lấy dây cương, chàng nhìn sang Dương Thiệu Ân:

- Dương đại ca không chờ lâu chứ?

Dương Thiệu Ân nhìn lại Đổng Tiếu, điểm nụ cười mỉm nói:

- Ta không phải là đại ca của ngươi.

- Không là đại ca vậy là Dương huynh.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa giật dây cương cho đôi tuấn mã kéo cỗ xe rời tòa Tổng đàn võ lâm Bạch đạo.

Dương Thiệu Ân nói:

- Ta cũng không phải huynh đệ với ngươi.

- Thế người là gì của tại hạ nào?

- Ngươi là người hạ đẳng nhất trong những hạng người hạ đẳng.

Đổng Tiếu cướp lời Thiệu An:

- Còn người là giống người thượng đẳng nhất trong giống người thượng đẳng.

Mặt Dương Thiệu Ân sa sầm. Y gắt giọng:

- Ngươi nên khéo giữ mồm giữ miệng.

- Khéo giữ mồm, giữ miệng là sao?

- Biết giữ ngôn phong kẻ trên người dưới.

Đổng Tiếu quệt mũi rồi nói:

- Thì tại hạ có nói gì đâu. Chỉ muốn xác lập quan hệ giữa tại hạ với Dương các hạ cho dễ xưng hô đấy mà. Còn tại hạ biết mình là hạ nhân thấp kém, nhưng hạ nhân thấp kém vẫn có ngôn phong riêng của hạ nhân thấp kém. Nếu buộc tại hạ phải nói giống như … như …

Đổng Tiếu nhìn Dương Thiệu Ân giả lả cười:

- Gọi bằng gì nhỉ?

Thiệu An nghiêm mặt nhìn Đổng Tiếu:

- Ngọc diện sát tử Dương Thiệu Ân.

- Hây … đó là mỹ danh của người … Còn trong mối quan hệ với tại hạ kia. Chẳng lẽ cứ phải gọi là thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân, hay giống người thượng đẳng.

Thiệu An sa sầm mặt:

- Im, gọi ta bằng các hạ được rồi.

- Khó quá.

- Khó là sao?

- Sao lại không khó chứ. Các hạ nghĩ sâu một chút sẽ thấy cái khó đó ngay.

Đổng Tiếu quệt mũi, chắc lưỡi nói:

- Có lẽ thượng đẳng nhân ít suy nghĩ nên không thấy khó, còn hạ đẳng nhân thì luôn suy nghĩ nên lúc nào cũng thấy khó.

- Nói cho ta biết khó chỗ nào.

- Bổn hạ đẳng nhân xin được giải trình cho giống người thượng đẳng nhân biết à?

Nghe Đổng Tiếu thốt ra câu này, trên mặt Dương Thiệu An tắt lịm nụ cười mỉm lúc nào cũng nở trên hai cánh môi. Y cau mày nói:

- Ta không thích nghe những lời nói như thế này.

- Ơ … không muốn nghe cũng được. Này nhé, hai từ "các hạ" và "túc hạ" thường dành cho những người ngang hàng với nhau. Nếu tại hạ gọi thượng đẳng nhân là các hạ, hóa ra tự đánh đồng mình với thượng đẳng nhân. Vô tình tại hạ lại gieo tiền lệ bất nhất đánh đồng giống người hạ đẳng nhân với Dương huynh sao. Vô tình tại hạ bất kính với Minh chủ và giống người thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân à?

Dương Thiệu An cáu gắt nạt ngang:

- Ngươi nói như thế đủ rồi.

Đổng Tiếu nhìn Thiệu An:

- Tại hạ nói thế có gì sai không ạ?

- Ngươi không thể đánh đồng Bạch đạo và Hắc đạo được.

- Tại hạ biết ý của …

Đổng Tiếu lại bỏ lửng câu nói giữa chừng. Y nhìn về phía trước lầu bầu như thể nói với chính mình:

- Đại ca cũng không được, Dương huynh cũng không tốt, các hạ càng không xong, gọi tục danh thì bất kính.

Đổng Tiếu chắc lưỡi:

- Biết gọi bằng gì đâu? Hay cứ phải im như thóc khi bên cạnh có một người ngồi chung xe.

Thở hắt ra một tiếng, Thiệu An gằn giọng nói:

- Im lặng thì hay hơn.

- Đổng Tiếu này im lặng hóa thành tượng … Không được, tượng thì là tượng, người thì là người. Người đâu thể thành tượng được.

Thiệu An đỏ mặt, gay gắt nói:

- Ngươi gọi ta bằng gì cũng được.

Đổng Tiếu nhíu mày điểm nụ cười mỉm:

- Vậy Đổng Tiếu này gọi người là giống người thượng đẳng nhân nhé.

Chân diện Thiệu Ân như thể chảy dài xuống. Nét tuấn tú khôi ngô được thay bằng sắc nét tàn nhẫn và lạnh lùng:

- Ngươi còn câu gì để nói không?

Đổng Tiếu gượng cười:

- Thượng đẳng nhân không muốn cười?

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Thượng đẳng nhân nghe được đó.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Thế thì được rồi.

Đổng Tiếu vừa nói vừa trao dây cương vào tay Dương Thiệu An.

Thiệu An trừng mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi cầm cương hay ta cầm cương?

Đổng Tiếu giả lả nói:

- Ai cầm cương cũng được mà. Đã ngồi chung một xe rồi thì hạ đẳng nhân hay thượng đẳng nhân cũng chưởng một xuồng. Thượng đẳng nhân đừng có lười biếng.

- Ngươi …

Đổng Tiếu khoát tay:

- Hê … Minh chủ thượng tôn phái Thượng đẳng nhân giám sát Đổng Tiếu này chứ đâu có lệnh cho Đổng Tiếu này hầu hạ Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân thở hắt ra rồi miễn cưỡng cầm lấy dây cương.

Đổng Tiếu vén rèm xe nhìn vào trong. Chàng nhận ra ba vò rượu được niêm cẩn thận.

Thuận tay y với lấy một vò. Chưa kịp khui nắp thì Thiệu Ân giật lấy vò rượu trên tay y, trừng mắt nói:

- Rượu của ta ngươi không được uống.

- Thì ra rượu của Thượng đẳng nhân, hạ đẳng nhân không được uống. Nếu không uống thì …

Đổng Tiếu nhìn về phía trước làu bàu:

- Không cho uống thì hạ đẳng nhân đành phải nhịn thèm vậy.

- Ngươi không muốn nhịn cũng phải nhịn.

Đổng Tiếu gượng cười. Chàng dựa lưng vào thành khoang xe, ngẩng mặt nhìn lên trời rồi lấy giọng lớn tiếng hát:

”Thu phong tiểu tiểu sâu sát nhân.

Xuân diệt sầu nhập diệt sầu, tọa trung hạ nhân, thùy bất hoài lệnh ngã bạch đầu.

Hồ địa dã tiêu phong, thọ mộc hà tu tu.

Ly gia nhật xu viễn, y đới nhật xu hoán.

Tâm tư bất năng ngôn, trường trung xa luân.”.

Chuyển dịch:

”Gió thu rì rào buồn não người.

Ra cũng buồn vào cũng buồn.

Trong bạn có ai không buồn đâu?

Khoe tóc tôi bạc. Đất hồ nhiều bão táp.

Cây cối cũng héo khô, xa nhà ngày càng xa.

Dải áo ngày càng rộng. Nỗi lòng không nói được.

Tâm trạng rối mù như bánh xe quay.”.

Đổng Tiếu hát rồi, bất giác thét lớn lồng lộng:

- A … a … a …

Tiếng thét của Đổng Tiếu khiến Thiệu Ân phải giật mình. Y nhìn sang Đổng Tiếu gắt gỏng nói:

- Đổng nô …

Nghe Thiệu Ân gọi mình là Đổng nô, Đổng Tiếu càng lấy hơi thét lớn hơn:

- A … a … a …

Thiệu An vỗ vai Đổng Tiếu:

- Ngươi làm sao vậy?

Đổng Tiếu nhìn lại Thiệu Ân:

- Thượng đẳng nhân không biết đấy thôi. Khi hạ đẳng nhân Đổng Tiếu này buồn thì hay hát, hát rồi thì phải là làng bởi vì thiếu rượu. Không có rượu hạ đẳng nhân lại hát và lại rống lên như thể để vơi đi nỗi buồn bực trong lòng.

Đổng Tiếu nói dứt câu lại rống cổ thét:

- A … a … a …

Thiệu An nhăn mặt:

- Thôi thôi … đủ rồi … đủ rồi …

Thiệu An vừa nói vừa bê vò rượu đặt vào tay Đổng Tiếu, làu bàu nói:

- Rượu đây, ngươi đừng hát nữa.

Đổng Tiếu ôm lấy bầu rượu:

- Đa tạ Thượng đẳng nhân. Đa tạ Thượng đẳng nhân.

Thiệu An thở hắt ra một tiếng, gắt gỏng nói:

- Lỗ tai ta không thích tiếng hát và tiếng thét của ngươi.

- Hạ đẳng nhân có rượu rồi sẽ không hát không la nữa.

Nói dứt câu Đổng Tiếu mở nắp vò rượu, dựa lưng vào vách khoang xe uống.

Kể từ đó chàng không nói gì đến Thiệu Ân mà cứ ôm vò rượu uống hết hơi này đến hơi khác, đến khi vò rượu ba cân cạn nhách liền quẳng xuống vệ đường, dựa lưng vào thành khoang xe, ngẩng mặt nhìn trời cao thăm thẳm. Chẳng mấy chốc những tiếng ngáy pho pho phát ra từ cửa miệng của Đổng Tiếu.

Nghe tiếng ngáy của Đổng Tiếu, Dương Thiệu Ân miễn cưỡng nhìn lại chàng.

Y thở hắt ra một tiếng, vỗ vai Đổng Tiếu nói:

- Đổng Tiếu, ngươi ngủ đó à?

Mặc cho Dương Thiệu Ân vỗ vai mình, Đổng Tiếu vẫn không có một phản ứng gì.

Dương Thiệu Ân cau mày, nhăn mặt khi thấy hai bên mép Đổng Tiếu rỉ hai hàng nước bọt. Đã vậy Đổng Tiếu còn dựa đầu vào vai y.

Dương Thiệu Ân đẩy Đổng Tiếu ra nhưng rồi gã lại dựa đầu vào vai y như cũ.

Thiệu An bất nhẫn rít giọng cay độc:

- Trên đời này có bao nhiêu gã Hắc đạo hạ nhân như ngươi. Ta thề sau chuyến đi này sẽ giết sạch chẳng chừa một tên nào.

8. Dị Tâm Bất Dung Tình

Đổng Tiếu vươn vai dụi mắt, ngồi thẳng lên. Chàng không thấy Thiệu Ân ngồi bên. Còn cỗ xe thì dừng ngay ngã ba đường. Bóng tà dương đang lặn dần xuống.

Đổng Tiếu nhìn quanh nhưng không thấy Thiệu Ân, liền lớn tiếng gọi:

- Thượng đẳng nhân … Thượng đẳng nhân …

Gọi đến lần thứ hai thì Thiệu Ân từ một táng cây đại thụ bước ra.

Nụ cười giả lả lại hiện trên hai cánh môi của Đổng Tiếu.

Thiệu Ân bước đến bên cỗ xe song mã nhìn Đổng Tiếu:

- Lần sau ngươi nên uống ít rượu một chút.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Rượu của huynh … À quên … rượu của Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân ngon quá nên hạ đẳng nhân uống mới lăn kềnh ra ngủ như vậy. Hẳn là chúng ta đã đi xa rồi nhỉ.

Thiệu Ân bước lên ngồi bên Đổng Tiếu. Y nhìn Đổng Tiếu nói:

- Đi đường nào?

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Thượng đẳng nhân không biết à?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nếu ta biết thì đã khiến ngựa đi rồi.

- Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của Thượng đẳng nhân không nói cho Thượng đẳng nhân đi đường nào ư?

Nghe Đổng Tiếu thốt ra những lời như thế này, chẳng thể nào Thiệu Ân mỉm cười nổi.

Y buông tiếng thở ra rồi nói:

- Nghĩa phụ chỉ phái ta theo giám sát ngươi thôi.

- Hóa ra là vậy.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân đanh giọng nói:

- Nói cho ta biết đi đường nào?

Đổng Tiếu quệt mũi rồi bất ngờ nhảy xuống đất. Đứng dưới đất chàng nhìn lên Dương Thiệu Ân. Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Sao ngươi lại xuống đất?

Đổng Tiếu giả lả cười nói:

- Hạ đẳng nhân trước khi đi chọn đường của Thượng đẳng nhân trước đã.

- Ngươi nói vậy là nghĩa gì?

- Nói thế mà Thượng đẳng nhân cũng không biết nữa? Nếu không đi đường của Thượng đẳng nhân vừa mới đi thì bụng của hạ đẳng nhân vỡ ra mất. Nếu để cho nó vỡ ra thì Thượng đẳng nhân ngửi không được đâu.

Nói rồi Đổng Tiếu bỏ chạy một mạch về phía táng cây đại thụ bên đường, Dương Thiệu Ân đỏ mặt, quay đi nơi khác. Y lầu bầu nói:

- Đúng là đê tiện.

Một lúc sau Đổng Tiếu từ trong táng cây đại thụ quay trở ra, vừa đi vừa xoa bụng.

Chàng bước lên ngồi vào chỗ của mình, cầm lấy dây cương, rồi nhìn sang Dương Thiệu Ân, vừa cười vừa nói:

- Con đường đi của Thượng đẳng nhân đúng là thoải mái vô cùng.

Mặt Thiệu Ân đỏ bừng lên. Y bất giác vươn trảo thộp lấy yết hầu Đổng Tiếu:

- Ngươi có tin ta giết ngươi không?

Dương Thiệu Ân mất hẳn vẻ lịch lãm của mình mà thay vào đó là sự cáu gắt đến tàn nhẫn. Y thốt ra câu nói bằng chất giọng gay gắt, chỉ nghe thôi xương sống đã gai buốt, lạnh người.

Đổng Tiếu rùng mình, ngập ngừng nói:

- Tại hạ đã làm gì mà Thượng đẳng nhân bỗng dưng nổi giận như vậy?

Thiệu Ân rút trảo công lại, buông tiếng thở dài nói:

- Ta không muốn nghe những lời nói nhơ nhuốc của ngươi nữa. Ngươi nên nhớ, lúc này ta đang giám sát ngươi, và toàn bộ Dị Nhân cốc hiện nằm trong tay nghĩa phụ ta. Sinh mạng của bọn hạ nhân đó sống chết tùy thuộc vào ngươi đó.

Đổng Tiếu từ từ giật dây cương cho đôi tuấn mã rẽ sang trái. Vừa điều khiển đôi tuấn mã, Đổng Tiếu vừa nói:

- Xem chừng hạ đẳng nhân và Thượng đẳng nhân không thể hòa hợp với nhau được.

Chàng buông tiếp một tiếng thở dài, rồi nhìn sang Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Nếu như Thượng đẳng nhân không thể hòa hợp được với hạ đẳng nhân, hạ đẳng nhân này có thể đi một mình mà không cần đến sự giám sát của Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Hồ đồ, chức nghiệp của ta là phải theo ngươi như hình với bóng.

- Vậy ư?

- Đó là chỉ ngôn của Thượng tôn minh chủ nghĩa phụ.

Đổng Tiếu quệt mũi, nghiêm giọng nói:

- Giám sát thì đành phải chấp nhận sự hòa hợp chẳng muốn có này, nhưng không biết người có chấp nhận không?

Nói rồi, Đổng Tiếu chú nhãn nhìn về phía trước.

Thiệu Ân hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Quyết định đi đâu là quyền của hạ đẳng nhân.

Thiệu Ân quay lại không đáp lời Đổng Tiếu.

Thiệu Ân cảm nhận như có cái gì đã đang thay đổi trong Đổng Tiếu. Chất giọng ngây ngô đã được thay bằng chất giọng nhạt nhẽo lạnh lùng. Chính sự thay đổi đó khiến y phải tò mò nhìn Đổng Tiếu.

Thiệu Ân thở ra:

- Ta nghĩ giữa ta và ngươi nên có một khoảng cách.

- Khoảng cách phân chia hạ nhân và thượng nhân.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta muốn có khoảng cách đó.

- Còn tại hạ thì chẳng muốn có khoảng cách đó chút nào. Nhưng thế nào giữa hạ đẳng nhân Đổng Tiếu và Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân cũng có khoảng cách mà.

Nói rồi chàng giật mạnh dây cương cho đôi tuấn mã chuyển sang nước đại rầm rập phi trên quang lộ. Khi mặt trời xế bóng thì hai người đến trấn Cửu Châu.

Đổng Tiếu dừng xe trước một khách điếm khá khang trang. Chàng bước xuống xe nhìn Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Hạ đẳng nhân sẽ nghĩ đêm ở đây. A ... Hạ đẳng nhân nói cho Thượng đẳng nhân biết, khách điếm dành cho những kẻ hạ đẳng như Đổng Tiếu này thôi, nên rất ô uế. Nếu Thượng đẳng nhân không ngại thì cùng hạ đẳng nhân lưu trong khách điếm. Bằng như ngại thì ngồi ngoài này.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu. Y bước xuống xe.

Vừa đặt chân xuống đất, y nói:

- Dương mỗ không phải là gã xà ích giữ xe ngựa cho ngươi.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Tùy Thượng đẳng nhân vậy.

Nói rồi Đổng Tiếu đi thẳng một mạch vào trong khách điếm. Chờ cho Đổng Tiếu khuất dạng hẳn rồi, Dương Thiệu Ân mới thả bước chậm rãi theo sau chàng.

Đổng Tiếu thấy Thiệu Ân bước qua cửa nhưng vờ như không thấy. Thiệu Ân nhìn chàng có vẻ lưỡng lự, rồi quyết định bước đến bàn Đổng Tiếu.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta ngồi chung với ngươi được chứ?

Nhìn Thiệu Ân, Đổng Tiếu ôn nhu đáp lời:

- Mời, có đủ chỗ cho Thượng đẳng nhân ngồi mà.

Nói rồi miệng Đổng Tiếu điểm nụ cười giả lả.

Đổng Tiếu bưng chén rượu tự uống, không màng đến Thiệu Ân.

Thiệu Ân ngoắc gã điếm chủ:

- Một vò rượu năm cân.

Gã điếm chủ hối hả bưng rượu bày ra bàn. Thiệu Ân chuốc rượu vào chén uống luôn một lúc ba chén.

Chờ Thiệu Ân uống xong đặt chén xuống bàn, Đổng Tiếu mới nói:

- Thượng đẳng nhân uống rượu của hạ đẳng nhân thấy thế nào?

- Rượu thì không phân biệt hạ đẳng hay thượng đẳng….. Đổng Tiếu lắc đầu nói:

- Nói như thế sai rồi, người ta có thể phân biệt rượu ngon hay không ngon, hảo tửu hay không hảo tửu, danh tửu hay là rượu tầm thường, nhưng không phân biệt con người là hạ nhân hay thượng nhân mới đúng.

Chàng nói rồi bưng chén rượu của mình uống cạn. Đặt chén rượu xuống bàn, Đổng Tiếu đứng lên nhìn qua những bàn có thực khách đang ngồi uống, lớn tiếng nói:

- Chư vị bằng hữu huynh đệ, chúng ta cho Đổng Tiếu này hỏi một câu không?

Mọi con mắt thực khách đều đổ dồn đến Đổng Tiếu.

Chàng nói:

- Nếu chư vị trả lời đúng, tại hạ xin mạn phép thết đãi chư vị huynh đệ tất cả rượu có trong khách điếm này.

Mọi người nhao nhao hẳn lên.

Bàn đối diện một gã hán ngân gầy như cây tre miễu đứng lên, ôm quyền hướng về phía Đổng Tiếu nói:

- Công tử có điều chi muốn hỏi à?

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Tại hạ chỉ hỏi huynh đài một câu thôi. Trên cõi nhân sinh này, người ta phân biệt con người bằng gì?

- Ơ … thì chỉ phân biệt qua hình dạng thôi. Người này khác người kia ở mắt, mũi và miệng, dáng đi dáng đứng. Nếu không thì cũng khác tên và họ.

- Nếu có hai người giống nhau như đúc, như hai giọt nước thì phân biệt bằng cách nào?

- Ơ … cái này …

Gã lắc đầu:

- Tại hạ không biết.

Mặt của Đổng Tiếu nhíu lại, nhăn nhó:

- Có thế mà các hạ cũng không biết. Vậy ở đây có ai trả lời dùm tại hạ không ạ?

Từ ngoài cửa một thiếu nữ trạc mười tám đôi mươi vận võ phục bước vào:

- Công tử có cần hỏi đến Thục A Di này không?

Đổng Tiếu nặn nụ cười giả lả rồi nói:

- Ai trả lời câu hỏi này, tại hạ cũng đều muốn nghe.

- Vậy để ta trả lời cho công tử vậy!

- Tại hạ rất sẵn sàng lắng tai nghe cô nương nói.

- Nếu có hai người giống nhau như hai giọt nước thì chỉ có thể phân biệt họ qua tính cách, người tốt và kẻ xấu thôi.

Đổng Tiếu ôm quyền xá:

- Đa tạ cô nương đã chỉ giáo. Lời chỉ giáo của cô nương đúng là lời vàng thước ngọc, giải tỏa những thắc mắc cho tại hạ. Nhân đây tại hạ xin được bồi đáp lại cho cô nương và chư vị bằng hữu ở đây số rượu tại khách điếm này.

Đổng Tiếu ngoắc gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị bước đến, chàng nói:

- Tại hạ phiền điếm chủ bưng hết rượu trong khách điếm ra đãi cho chư vị bằng hữu và vị cô nương kia.

Gã điếm chủ phấn khích hẳn lên. Lão khum người nói:

- Tiểu nhân làm ngay … làm ngay …

Gã dợm bước đi thì Đổng Tiếu níu lại, gã liền hỏi:

- Công tử còn sai khiến gì tiểu nhân không ạ?

- Tại hạ không dám sai khiến gì điếm chủ hết mà chỉ nói điếm chủ đừng tự xem mình là tiểu nhân trước tại hạ. Đã là người thì ai cũng ngang như nhau cả.

- Dạ dạ, tôi sẽ ghi nhớ lời nói này.

Rượu được bày ra, mọi người đua nhau uống.

Thiệu Ân không màng đến những gì Đổng Tiếu làm, mà cứ ngồi lầm lì uống rượu như người bàng quan.

Thục Á Di bưng chén rượu bước qua bàn Đổng Tiếu. Nàng nheo đôi mày vòng nguyệt nhìn Thiệu Ân. Nàng nhìn cứ như bị khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của họ Dương hút lấy đôi thu nhãn gần như không chớp. Đổng Tiếu tò mò nhìn nàng.

Chàng tằng hắng.

Nghe tiếng tằng hắng của Đổng Tiếu, Thục Á Di mới nhìn lại. Nàng điểm nụ cười mỉm.

Đổng Tiếu giả lả cười với nàng.

Thục Á Di nhìn lại Dương Thiệu Ân rồi nói:

- Dương huynh, không nhận ra Thục muội này sao?

Dương Thiệu Ân ngẩng lên nhìn nàng. Nụ cười mỉm gợi tình hiện lên hai cánh môi của y.

Thục Á Di nói:

- Huynh đến Phi Yến trang của muội một lần, không nhớ sao?

Thiệu Ân nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi. Thì ra là Thục tiểu thư.

Đổng Tiếu nói:

- Thì ra Thục cô nương và …

Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng một lúc mới nhìn Thục Á Di hỏi:

- Tại hạ mạo phạm hỏi cô nương thuộc người nào?

Á Di sững sờ:

- Công tử nói vậy là có ý gì?

- Ơ … tại hạ chỉ tò mò nói.

Thiệu Ân lên tiếng nói:

- Phi Yến trang của Thục Tùng Nhân trang chủ là thiên hạ đệ nhất trang. Tiếng tăm lẫy lừng trong giới Bạch đạo, ngươi nên kính trọng tiểu thư một chút.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tại hạ đã biết tiểu thư là người nào rồi. Hai người có thể hòa hợp với nhau, tại hạ mời tiểu thư.

Đổng Tiếu nhường ghế cho nàng.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu rồi quay lại Thục Á Di:

- Thục tiểu thư, lâu nay tại hạ không ghé Phi Yến trang để hỏi thăm lão trang chủ. Thất lễ vô cùng, không biết bọn Hắc đạo ở Cửu Châu như thế nào rồi?

Thục Á Di phấn khích nói:

- Dương huynh, tất cả bọn Hắc đạo ở Cửu Châu đều đã bị phụ thân muội thu phục rồi.

Dương Thiệu Ân ôm quyền:

- Tiếng tăm của Phi Yến trang chủ lẫy lừng võ lâm, tại hạ ngưỡng mộ vô cùng. Có dịp tại hạ sẽ đến viếng thăm trang chủ.

Đổng Tiếu chen vào:

- Hây, nhân dịp này Thượng đẳng nhân nên ghé thăm Phi Yến trang chủ cũng được mà.

Đằng nào thì chúng ta cũng phải đến Phi Yến trang thôi.

Thiệu Ân nhìn sang Đổng Tiếu:

- Ta không nói với ngươi.

Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Vậy Đổng Tiếu này xin cáo từ.

Chàng rời bàn của mình nhưng vẫn nghe Thục Á Di nói với Dương Thiệu Ân:

- Dương huynh, sao Đổng công tử lại gọi huynh là Thượng đẳng nhân.

Thiệu Ân lắc đầu, gượng cười nói:

- Hắn nói năng lung tung, tiểu thư đừng nghe những gì hắn nói.

- Chư vị bằng hữu, ở đây ai lạ hạ đẳng nhân thì Đổng Tiếu này sẽ khoản đãi tất cả. Còn ai không phải là hạ đẳng nhân thì Đổng Tiếu này … xin tự uống một mình. Và cũng tự tính kim lượng một mình mà thôi.

Thực khách trong tửu điếm nhao nhao hẳn lên tự cho mình là hạ đẳng nhân.

Thế là cả một bàn đồ ăn thức uống được bày ra, tạo nên cảnh nhốn nháo thật nực cười.

Uống vào lời ra, gã hán nhân như cây tre miễu nốc cả một bầu rượu rồi đứng lên nói:

- Cái gì thượng đẳng nhân với hạ đẳng nhân.

Nhìn lại Thiệu Ân, chỉ vào y, gã hán nhân nói:

- Gã tự cho mình là Thượng đẳng nhân à? Gã có khùng không vậy?

Đổng Tiếu nói:

- Huynh nói nho nhỏ, kẻo đến tai Dương đại ca.

Gã vỗ ngực mình:

- Đến tai gã thì đã sao nào, gã không biết Cửu Châu này có Nhâm Đạt Hoa công tử à?

Nhâm Đạt Hoa hất mặt nói:

- Tiểu huynh đệ biết gã đụng đến Nhâm Đạt Hoa là đụng đến ai không. Đụng đến Nhâm Đạt Hoa là đụng đến huyện lệnh Cửu Châu đó.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- À hóa ra Nhâm huynh là trưởng tôn của huyện lệnh đại nhân.

Nhâm Đạt Hoa gật đầu:

- Đúng.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Hạnh ngộ … Hạnh ngộ …

Nhâm Đạt Hoa khẽ gật đầu:

- Tiểu huynh đệ, để ta qua nói với gã cuồng tâm đó, gã nên biết thân phận của gã.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Mời Nhâm huynh.

Nhâm Đạt Hoa sửa lại trang phục bước qua bàn Thiệu Ân và Thục Á Di.

Họ Nhâm nhìn Thục Á Di:

- Thục cô nương nhớ tại hạ chứ?

Á Di ôn nhu nói:

- Ta biết công tử, và huyện lệnh đại nhân thường hay sang biệt trang của lão nhân gia.

- Thế còn gã ngồi chung với cô nương là ai vậy? Y là ai mà dám tự cho mình là Thượng đẳng nhân?

Nhâm Đạt Hoa vừa nói vừa vỗ vai Dương Thiệu Ân:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Lời còn đọng trên môi Nhâm Đạt Hoa thì tay gã bị gạt qua bên, Thiệu Ân đứng phắt dậy, điểm chỉ pháp vào tam tinh gã. Gã mở to hai con ngươi, rùng mình một cái, mồ hôi xuất hạn bởi tiếp nhận ánh mắt sát tròng của Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhạt nhẽo nói:

- Nhâm công tử có tin tam tinh của mình sẽ thủng không?

Câu nói này của Thiệu Ân khiến Nhâm Đạt Hoa rùng mình. Gà lắp bắp nói:

- Ngươi biết ta là huyện lệnh của Cửu Châu chứ?

- Nếu cha công tử là một cao thủ hắc đạo thì ngươi chẳng thể nói được câu đó đâu.

Thục Á Di nói:

- Dương huynh, tha cho Nhâm công tử đi.

Thiệu Ân nhạt nhẽo nói với Nhâm Đạt Hoa:

- Ngươi nên biết giữ phận mình. Nếu ngươi chẳng biết phân định rõ trắng đen thì ngươi sẽ chết bởi tay ta đó.

Nói dứt câu, tả thủ của Thiệu Ân vỗ nhẹ vào vùng hạ đẳng của họ Nhâm.

Nhâm Đạt Hoa thối liền ba bộ, mắt trừng trừng, khụp hẳn người xuống. Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Ngươi mới thoát một cái chết đó.

Nhâm Đạt Hoa xét nét rồi lui nhanh ra khỏi khách điếm. Theo sau chân Nhâm Đạt Hoa, bọn thực khách lần lượt bỏ đi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu bưng chén rượu hướng về phía Thục Á Di:

- Tại hạ mời tiểu thư.

Thiệu Ân lên t nói với Á Di:

- Thục tiểu thư, y là người của Hắc đạo.

Nghe Thiệu Ân nói, Đổng Tiếu chau mày rồi phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Thục cô nương, tại hạ là người của Hắc đạo, vậy cô nương có uống với tại hạ chén rượu này không?

Á Di lắc đầu nói:

- Bổn cô nương không uống rượu với những nhân vật Hắc đạo.

- Tại sao vậy?

- Hắc đạo và Bạch đạo không thể chung một đường.

Đổng Tiếu đứng lên:

- Thế mà khi nãy tại hạ cứ tưởng đâu Thục cô nương biết phân định con người chứ?

Chàng cười khẩy rồi nói:

- Thục cô nương không uống, tại hạ đành uống một mình vậy. Xem chừng nữ nhân Bạch đạo cũng khó gần gũi được.

Nói rồi chàng dốc chén rượu uống cạn, thản nhiên ngồi xuống độc ẩm một mình, chẳng màng đến Á Di và Thiệu Ân.

Một lão trượng từ ngoài cửa bước vào. Lão chống gậy bước đến bàn Đổng Tiếu, chìa cái muỗng đến trước mặt chàng:

- Thượng nhân, làm ơn cho lão …

Đổng Tiếu nhìn lão từ từ đứng lên. Chàng nắm lấy bàn tay có sáu ngón của lão già:

- Lục chỉ … bá bá có nhận ra Đổng Tiếu này không? Đổng Tiếu đây này.

Nhướng đôi chân mày bạc phếch, mắt lem nhem, lão trượng nghiên mắt nhìn Đổng Tiếu.

Lão lè nhè nói:

- Phải … phải Đổng tiểu tử thường đi chung với Đào Hoa Tặc Đổng Chư không?

- Chính hiền điệt đây.

Chàng vừa nói dứt câu thì chớp thấy Thiệu Ân đứng lên.

Đổng Tiếu lách bộ đứng che lão trượng.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Lục chỉ thần thâu Quảng Ngụ.

Vừa nói Thiệu Ân vừa quay mặt lại nhìn, bất giác y và Đổng Tiếu đối nhãn nhau.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Đổng Tiếu, tránh ra bên.

- Tránh ra để làm gì?

- Ta phải đóng triệt nô nhân lên trán lão.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Ta không cho ngươi làm điều đó.

Thiệu Ân lững thừng bước đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Ngươi tránh ra không?

Đổng Tiếu gượng cười, giả lả nói:

- Ngươi không thấy Quảng bá bá như thế nào ư? Người đã là gì và phải sống như thế nào à?

- Ta không cần đến cuộc sống lão.

Thiệu Ân nhếch môi cười mỉm, trong khi mồ hôi lại vã ra trán Đổng Tiếu.

Những giọt mồ hôi trên trán Đổng Tiếu đập vào mắt Thiệu Ân, khiến y lộ vẻ đắc ý.

Y đặt tay vào ngực áo toan lấy ngọc triệt.

Đổng Tiếu chờ cho tay Thiệu Ân vừa lần vào ngực áo mới bất ngờ rút ngọn trủy thủ dấu dưới ống giầy chích vào yết hầu y.

Đôi thần nhãn của Đổng Tiếu như đóng đinh vào mắt Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhếch môi nói:

- Ngươi dám đâm ngọn trủy thủ đó vào yết hầu ta không?

- Có thể lắm đó. Còn ngươi thì không dám giết Đổng Tiếu này rồi, bởi ngươi lấy mạng ta thì đâu có ai tìm ra được bí mật sợi dây chuyền ngọc thạch này.

- Ta lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào cũng được. Giết ngươi còn dễ hơn lấy đồ trong ngực áo đó.

Đổng Tiếu nghiêm giọng:

- Vậy sao ngươi không ra tay đi, đầu Đổng Tiếu này cũng sẽ rơi xuống như Hoạch thúc thúc, nhưng trước khi ta chết thì ngọn trủy thủ này chắc chắn kịp xuyên vào yết hầu ngươi bằng tất cả nghị lực của ta.

Câu nói này của Đổng Tiếu khiến mặt của Thiệu Ân bất giác sa sầm với những nét căng thẳng.

Đổng Tiếu thở ra chậm rãi nói:

- Sao ngươi có thể tha tội cho một gã Nhâm Đạt Hoa công tử vừa kiêu căng, vừa lố bịch, nhưng lại không thể bỏ qua cho một lão trượng tuổi tác xế chiều.

- Lão là Hắc đạo …

Đổng Tiếu rít giọng nói:

- Ngươi chán nghe ta hát, ta thét thì ngược lại ta rất chán ngán giọng nói và ngôn phong của ngươi. Hai cchúng ta cùng chết nhé.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Đừng làm chuyện hồ đồ. Trong tay ngươi còn có những sinh mạng của bọn người Dị Nhân Cốc.

Răng trên của Đổng Tiếu cắn vào môi dưới đến rịn máu. Những âm thanh ken két phát ra từ cửa miệng chàng:

- Thiệu Ân, ngươi có đồng ý để cho Quảng bá bá của ta bình yên sống nốt những ngày còn lại không?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi gật đầu:

- Thôi được, ta đồng ý với ngươi.

Thở hắt ra một tiếng, Đổng Tiếu nói với lão Lục chỉ thần thâu Quảng Ngụ:

- Bá bá, đừng nên để gã này thấy mặt người nữa.

Lục chỉ thần thâu khẽ gật đầu.

Đổng Tiếu từ từ rút ngọn trủy thủ lại, nhưng vẫn đứng án ngữ trước Lục chỉ thần thâu.

Hai người đối nhãn nhìn nhau một lúc, Thiệu Ân mới quay bước trở lại.

Buông một tiếng thở dài như thể vừa trút xong một gánh nặng trên vai mình, Đổng Tiếu vội vã lấy ra một hạt dạ minh châu đặt vào tay Lục chỉ thần thâu.

Chàng dẫn lão ra tận cửa khách điếm rồi nói:

- Bá bá, hãy tìm chốn nào đó thanh bình mà ẩn tích mai danh.

Lục chỉ thần thâu nhìn chàng.

Đổng Tiếu hối thúc lão:

- Bá bá đi đi.

Lục chỉ thần thâu rớm nước mắt.

Lão lắp bắp nói:

- Hiền điệt bảo trọng. Nếu có cơ hội hiền điệt hãy đến ngôi cổ miếu thần hoàng ngoại trấn Cửu Châu.

- Tiểu điệt sẽ đến đó.

Đổng Tiếu chờ lão Quảng Ngụ đi hẳn rồi mới quay vào trong khách điếm. Chàng bước đến bên bàn của Thiệu Ân và Thục Á Di. Nhìn hai người Đổng Tiếu từ tốn nói:

- Nếu như Đổng Tiếu này có làm điều chi sơ xuất, mong Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân và Thục Á Di cô nương bỏ qua cho.

Thiệu Ân nhìn lên Đổng Tiếu bằng thứ ánh mắt chẳng có chút thiện cảm gì.

Y từ tốn nói:

- Ta chẳng quan tâm đến ngươi. Có một điều duy nhất ta nói cho ngươi biết, ngươi làm bất cứ điều gì cũng nên nhớ rằng Dương mỗ là người giám sát ngươi và có quyền sai khiến ngươi.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tại hạ sẽ ghi nhớ điều này.

Nói rồi, hai cánh môi Đổng Tiếu điểm một nụ cười mỉm. Nụ cười của chàng trông thậ thóm hỉnh nhưng không thiếu nét giả lả. Nheo mắt với Thục Á Di, Đổng Tiếu nói:

- Tại hạ ngang dọc khắp giang hồ ngay từ lúc tóc còn để chỏm, nhưng chưa bao giờ thấy người nào xinh đẹp như Thục tiểu thư. Tiểu thư đúng là một mỹ nữ nhan sắc vẹn toàn.

Nghe Đổng Tiếu buông lời khen tặng mình, sắc diện của Á Di ửng hồng e thẹn. Nàng giả lả đáp lời Đổng Tiếu:

- Ta không đáng như lời công tử nói đâu.

- Hây … Tiểu thư khách sáo với tại hạ rồi. Tại hạ nói thật đấy mà.

Chàng cười khẩy rồi nói tiếp:

- Phàm là Thượng đẳng nhân thì ai cũng đẹp cả.

Chỏi tay lên mặt bàn, Đổng Tiếu nhìn qua Thiệu Ân:

- Ví như những huynh đệ lúc nãy. Họ đều là Thượng đẳng nhân nên Đổng Tiếu này mới phải bồi tiếp người ta. Thượng đẳng nhân Dương Thiệu Ân có đồng ý với tại hạ không?

Thiệu Ân nhếch môi cười mỉm rồi nói:

- Phận của ngươi phải như vậy.

- Tại hạ luôn biết phận của mình, nên cố làm hết phận của một hạ đẳng nhân. Duy có một điều hạ đẳng nhân không làm được.

Thiệu Ân cau mày hỏi:

- Điều gì?

- Hạ đẳng nhân Đổng Tiếu này không bao giờ mất ngân lượng cho Thượng đẳng nhân ở khách điếm này, Dương Thiệu Ân Thượng đẳng nhân phải tính toán dùm tại hạ à.

- Ta không nệ hà những tiểu tiết như ngươi.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Cảm kích … cảm kích …

Nhìn lại Thục Á Di, Đổng Tiếu nói:

- Hạ đẳng nhân Đổng Tiếu không dám quấy rầy nhị vị. Xin cáo lui ra ngoài.

Chàng nói dứt câu liền quay bước đi thẳng ra cửa. Chợt Đổng Tiếu dừng chân ngay ngưỡng cửa khách điếm, quay lại nói với Thiệu Ân:

- Thượng đẳng nhân nhớ thanh toán mọi phí tổn cho lão điếm chủ đấy nhé.

Thiệu Ân cau mày khoát tay.

Đổng Tiếu cười khẩy rồi đi thẳng ra ngoài cỗ xe song mã.

9. Hoang Mộng Dị Tình

- Đổng công tử là ai vậy?

Thiệu Ân nhìn Thục Á Di nói:

- Một gã công tử thuộc giới Hắc đạo, được đặc ân của nghĩa phụ.

- Y là người của Hắc đạo à. Đã là người của Hắc đạo sao hắn lại đi chung với huynh?

- Y được may mắn hơn những gã Hắc đạo khác.

Nàng nhìn Thiệu Ân mỉm cười rồi nói:

- Hình như Dương huynh không thích y lắm.

- Bất cứ một gã Hắc đạo nào cũng đều không có trong tầm mắt của Thiệu Ân này.

- Phụ thân của muội cũng thường nói như huynh.

- Phi Yến trang chủ là người được giới võ lâm Bạch đạo ngưỡng mộ vì cả tính cương trực và hào phóng của người.

- Dương huynh ngưỡng mộ phụ thân của muội?

Thiệu Ân gật đầu:

- Rất ngưỡng mộ. Những người như trang chủ ta đều rất ngưỡng mộ. Ở Trang chủ có sự phân định rõ ràng Hắc đạo và Bạch đạo.

Thục Á Di nhìn Thiệu Ân, từ tốn nói:

- Phụ thân được Dương huynh ngưỡng mộ, muội vô cùng hoan hỷ. Nhưng …

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Nhưng có lúc, muội thấy phụ thân không thể đánh mất chính đạo của mình. Người trở nên tàn nhẫn đến lạnh lùng.

Thiệu Ân nhướng mày nhìn nàng:

- Tàn nhẫn lạnh lùng là sao?

- Ơ … thì nhiều khi muội thấy phụ thân quá ư tàn bạo với những nô nhân Hắc đạo trong Phi Yến trang.

Thiệu Ân nhìn nàng điểm nụ cười mỉm. Y nhún vai nói:

- Hành động của Phi Yến trang chủ khiến muội áy náy.

Nàng gật đầu:

- Thỉnh thoảng muội cũng áy náy khi tận mắt chứng kiến lão nhân gia hành hình những nô nhân Hắc đạo.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn rồi nhìn Á Di nói:

- Muội không phải áy náy làm gì. Tất cả bọn nô nhân Hắc đạo đều đáng bị trừng phạt cả. Đó là sự phân định giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

- Nhưng dù sao họ cũng là con người như chúng ta.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Muội đừng xem chúng là con người như chúng ta. Nếu độ lượng thì muội chỉ nên xem chúng như những nô nhân thấp hèn. Nhìn chúng bằng ánh mắt đó đã là may mắn cho bọn chúng rồi.

Thiệu Ân nhìn Á Di nói tiếp:

- Ngày mai, huynh sẽ đến tham kiến Phi Yến trang chủ.

Thục Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Huynh nói đến thì phải đến đó.

- Nhất định huynh sẽ đến mà.

- Muội sẽ báo với lão nhân gia chuẩn bị nghênh tiếp Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, sát tinh của bọn ma đạo.

Thiệu Ân nhướng đôi chân mày lưỡi kiếm. Nhân diện khôi ngô anh tuấn của Thiệu Ân đập vào mắt Á Di. Nàng bẽn lẽn nói:

- Phụ thân thế nào cũng mở dạ yến khoản đãi Dương huynh.

- Dương Thiệu Ân này không muốn làm phiền Phi Yến trang chủ đâu.

- Sao huynh lại nói vậy? Huynh ghé thăm Phi Yến trang là điều vinh hạnh cho Phi Yến trang mà.

- Muội về nhớ cho huynh gởi lời chúc vấn an đến lão trang chủ.

- Muội sẽ nói, nhưng huynh phải nhớ đến đó.

Thiệu Ân gật đầu:

Thiệu Ân tiễn Á Di ra đến tận cửa khách điếm. Thiệu Ân nói:

- Muội bảo trọng.

- Huynh không cần phải lo. Bây giờ chúng ta có thể đi đêm về tắt cũng không sao. Bởi tất cả bọn ma đạo đều đã bị Bạch đạo khắc chế cả rồi.

- Huynh thích sự an bình của những ngày này.

Nàng liếc Thiệu Ân bằng ánh mắt gợi tình rồi nói:

- Muội sẽ đón huynh.

- Huynh sẽ đến.

Thục Á Di đi rồi, Thiệu Ân mới thả bước đến bên cổ xe. Y không thấy Đổng Tiếu ngồi trên ghế xà ích liền lên tiếng:

- Đổng Tiếu …

Đổng Tiếu vén rèm thò đầu ra:

- Sao lại ra đây?

- Ngươi hỏi ta câu ngớ ngẩn như thế à?

- Tại hạ những tưởng đâu Thượng đẳng nhân cùng với Á Di cô nương ở trong khách điếm đó suốt đêm chứ?

- Nam nữ thọ thọ bất thân.

Thiệu Ân vừa dứt lời thì Đổng Tiếu buông luôn một câu:

- Mỡ dâng tới miệng mèo mà còn bày đặc chê.

Nghe Đổng Tiếu thốt ra câu này, mặt Thiệu Ân nóng bừng lên. Y miễn cưỡng nói:

- Cách sống của bọn hạ nhân Hắc đạo đúng như ngươi nghĩ. Còn những người thuộc giới Bạch đạo không như ngươi tưởng đâu.

- Thế ư … Nếu không có cách sống của bọn hạ nhân Hắc đạo, e rằng hổng có Bạch đạo thượng nhân đâu. Còn nếu như Thượng đẳng nhân nói Bạch đạo là những con người khí khái.

Hê … nếu như Thượng đẳng nhân nghe được những lời Nhâm Đạt Hoa nói với Hạ đẳng nhân Đổng Tiếu này thì sẽ nóng rần cả mặt đó.

Đổng Tiếu quệt mũi rồi phủ rèm xuống. Vừa phủ rèm Đổng Tiếu vừa nói:

- Trong khoang xe này rất chật chội, Thượng đẳng nhân mà vào trong này với Hạ đẳng nhân coi chừng lây cái mùi của hạ đẳng nhân đó. Với lại khi hạ đẳng nhân ngủ thì thường trung tiện … mùi đó càng khó ngửi lắm.

- Dương mỗ không bao giờ ngủ chung với ngươi.

Đổng Tiếu vén rèm:

- Đa tạ … đa tạ … mùi của hạ đẳng nhân không sao ngửi được như mùi của Thượng đẳng nhân đâu.

Đổng Tiếu nói đến đây thì lão điếm chủ hối hả bước ra.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Hê … Thượng đẳng nhân đã trao ngân lượng chưa mà lão hối hả chạy ra kìa.

Thiệu Ân cau mày sa sầm mặt.

Lão điếm chủ hối hả bước đến, ôm quyền khom người trước mặt Thiệu Ân:

- Dương công tử, tiểu nhân đã chuẩn bị gian phòng thượng khách cho công tử. Mời công tử …

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Tại hạ đa tạ điếm chủ.

- Thượng đẳng nhân đi đến đâu cũng có người hậu dịch, ai mà không thích nhỉ. Hê, lão có lòng thì đem cho tại hạ vài vò rượu ngon và ít thức ăn nóng nhé.

Lão điếm chủ rối rít nói:

- Lão sẽ đem ra ngay.

- Tại hạ chờ lão điếm chủ.

Lão nhìn lại Thiệu Ân:

- Mời Dương công tử.

Thiệu Ân được lão điếm chủ đưa đến một gian phòng thượng khách cách biệt hẳn với tòa khách điếm của lão.

Lão nhìn Thiệu Ân:

- Dương công tử, có người đang chờ công tử trong phòng.

- Ai chờ ta?

- Lão cũng không biết.

Thiệu Ân nhìn lão điếm chủ:

- Được rồi, Dương mỗ sẽ biết người đó là ai thôi.

- Có cần gì công tử cứ sai bảo tiểu nhân.

Thiệu Ân khẽ gật đầu.

Chờ lão điếm chủ đi rồi, Thiệu Ân mới mở cửa bước vào. Vừa bước vào căn phòng, đập ngay vào mắt Thiệu Ân là tấm kim bài lệnh chủ của Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Dọi mắt nhìn về phía tràng kỹ, phía sau tấm rèm lụa màu hồng, Thiệu Ân thấy bóng người nằm duỗi dài trên đó.

Y tự hỏi thầm:

"Ai nằm sau tấm rèm kia? Chẳng lẽ nghĩa phụ theo chân mình?" Vừa nghĩ Thiệu Ân vừa thả bước đến trước tấm rèm. Y chợt đứng như pho tượng nhìn vào tấm rèm lụa màu hồng. Một dáng nữ nhân quen thuộc nằm sau đó.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Minh chủ phái cô đến đây đưa tin gì cho tại hạ?

Cánh tay nõn nà thò ra từ từ vén tấm rèm lụa lên, nữ nhân cố ý làm từ từ để Thiệu Ân có thể nhìn thấy đôi chân trần thon thả, và cân đối của nàng.

Thiệu Ân cau mày vì khi tấm rèm được vén lên hẳn rồi, khuôn mặt lả lơi nhưng lại rất xinh đẹp của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh đập vào mắt y.

Y nhìn Triệu Vị Thanh thấy nàng mặc mỗi chiếc ngoại y mỏng tanh, có thể nhìn xuyên qua để thấy những đường cong của cơ thể.

Thiệu Ân sượng sùng, phải quay mặt chỗ khác né tránh.

Y đanh giọng nói:

- Sao lại là nàng?

Vị Thanh nhỏ nhẻ ôn nhu nói:

- Thiếp và chàng đã là người cùng một con đường rồi, sao chàng còn tránh mặt thiếp?

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Ai nói ta và nàng chung một con đường.

- Thiếp giờ đã là người của Minh chủ, đã là người của Bạch đạo rồi. Đâu còn là người của Hắc đạo nữa.

Thiệu Ân buông tiếng thở ra, rồi nói:

- Trong mắt của Dương Thiệu Ân này, Ngọc Diện Hồ Ly vẫn là người của Hắc đạo, cho dù nàng có được nghĩa phụ thâu nạp vào Bạch đạo, thì trong nàng vẫn có dòng máu Hắc đạo gớm ghiết và đáng kinh tởm.

Triệu Vị Thanh chỏi tay từ từ ngồi lên:

- Chàng quá cố chấp rồi. Nếu thiếp là người của Hắc đạo thì sao được Minh chủ ban cho lệnh bài của người để thỏa mãn ước nguyện của mình.

Thiệu Ân thở ra, rồi nói:

- Nghĩa phụ trao cho nàng tấm lịnh bài Minh chủ, phái nàng đến để truyền đạt điều gì với Dương mỗ?

Triệu Vị Thanh thả chân xuống tràng kỹ, đôi chânc ủa nàng như thể xé tấm ngoại y ra làm hai để phơi vùng đùi non trắng nõn. Vị Thanh ôn nhu nói:

- Minh chủ chẳng truyền đạt gì với chàng cả.

- Nghĩa phụ không truyền đạt gì với ta ư?

- Không!

- Không? Vậy thì ta cáo từ.

Nói rồi, Thiệu Ân sải bước về phía cửa nhưng Triệu Vị Thanh đã đứng lên, gắt giọng nói:

- Đứng lại.

Thiệu Ân dừng bước, gay gắt nói:

- Nàng đừng quên trong mắt ta nàng vẫn là người Hắc đạo, cho dù nàng có được nghĩa phụ thâu nạp thì ta vẫn không quên nàng là người Hắc đạo.

Nói dứt câu Thiệu Ân lại toan bước, nhưng Ngộc Diện Hồ Ly đã nhanh hơn, lướt qua mặt, dang tay chận ngay trước cửa căn phòng. Thân thể nàng như phơi ra trước mặt Thiệu Ân.

Thân thể nàng không thể nói là xấu được, mà ngược lại ngồn ngộn sức quyến rũ gợi tình.

Từ khuôn mặt, đến vùng thượng đẳng có đôi nhũ hoa tròn căng, vùng tiểu yêu nhỏ nhắn phối hợp với đôi chân thon dài, tất cả tạo nên một sức quyến rũ lạ thường. Nhưng đối với Thiệu Ân, y lại hết sức dửng dưng với những đường nét đầy sức quyến rũ dục tình đó.

Mặt Dương Thiệu Ân như đanh hẳn lại. Y gằn giọng nói:

- Nàng muốn gì?

Từ từ thả tay xuống, buông thỏng theo thân mình, nhưng mắt vẫn đăm đăm nhìn vào Thiệu Ân, Triệu Vị Thanh như thể muốn nuốt chửng nhân dạng của họ Dương vào đôi thu nhãn của mình.

Nàng ôn nhu nói:

- Minh chủ nói với thiếp bất kể người nào là ai, miễn là người của Bạch đạo, nếu thấy tấm lịnh bài của Minh chủ thì xem như thấy người và phải tuân theo những chỉ ngôn của người giữ tấm lịnh bài đó. Chàng đã thấy tấm lịnh bài Minh chủ, chẳng lẽ lại muốn chống lại ý của Minh chủ ư?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tại hạ không bao giờ có ý chống lại nghĩa phụ.

- Thế sao chàng lại vội vã bỏ đi khi nghe thiếp nói.

Thiệu Ân đanh giọng:

- Tại hạ đã hỏi nàng rồi. Nghĩa phụ có khẩu lịnh gì sai khiến tại hạ không?

- Nghĩa phụ Minh chủ của chàng không có khẩu dụ, nhưng thiếp thì có.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Không thể được, nàng muốn ra khẩu dụ chỉ huấn cho tại hạ à?

Y cười khẩy:

- Điều đó không thể được. Trong con mắt của ta, nàng vẫn là ma đầu Hắc đạo.

Triệu Vị Thanh thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Thiếp là người đang giữ lịnh bài của Minh chủ.

Thiệu Ân miễn cưỡng hỏi:

- Tại sao nàng lại có tấm lịnh bài Minh chủ của nghĩa phụ.

- Chính tay Minh chủ trao cho thiếp.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta quá đổi bất ngờ.

Triệu Vị Thanh mỉm cười:

- Bất ngờ và thậm chí ngạc nhiên, nhưng chàng có chống lại lệnh của kim bài này không?

Thiệu Ân im lặng.

Triệu Vị Thanh bước lại cầm lấy tấm lịnh bài Minh chủ đưa đến trước mặt Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, nếu như nhà ngươi không chống lại kim bài lịnh của Minh chủ thì hãy nghe ta truyền khẩu dụ.

- Thiệu Ân ta sẵn sàng nghe khẩu dụ của Minh chủ.

Vị Thanh mỉm cười nói:

- Dương Thiệu Ân, nghe khẩu dụ của Minh chủ đây.

- Thiệu Ân đang lắng nghe.

Rít một luồng chân khí căng phồng lòng ngực, Triệu Vị Thanh nghiêm giọng nói:

- Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh yêu Dương Thiệu Ân, si tình và say đắm phong thái cũng như dung mạo của Dương Thiệu Ân, nên đã lập ra những chiến tích mà những người khác không làm được. Nay Minh chủ muốn Thiệu Ân đáp lại tình của Triệu Vị Thanh.

Triệu Vị Thanh sẽ là hôn thê của Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Không được …

Vị Thanh gắt giọng nói:

- Chàng cãi lại kim bài lịnh Minh chủ ư?

Thiệu Ân bối rối nói:

- Ta không dám chống lại lịnh của Minh chủ.

- Thế sao chàng lại dám chống lại ý của thiếp?

Thiệu Ân bặm hai cánh môi im lặng không đáp lời nàng. Y buông tiếng thở dài, nhỏ giọng nói:

- Ta không dám chống lại lịnh của nàng, nhưng con đường diệt trừ Hắc đạo, Thượng tôn chính đạo buột tất cả những người thuộc Hắc đạo phải quay lại đúng chỗ của chúng trong cõi nhân sinh này còn dài. Chức nghiệp của ta chưa hoàn thành, do đó ta không muốn lập thê tử để gây vướng bận.

Y buông tiếng thở ra rồi nói tiếp:

- Ngoài kia còn một gã Hắc đạo ngang nhiên, ung dung tự tại trong cõi đời này, ta đâu thể vì bản thân mình.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu nói này bằng chất giọng thật nhu hòa và có phần khuất phục, Triệu Vị Thanh liền điểm nụ cười mỉm, trả tấm kim bài lịnh của Minh chủ vào giá gỗ đặt trên bàn rồi ôn nhu nói:

- Thiếp không làm khó cho chàng đâu, và cũng không hề bắt chàng phải xem thiếp là vị hôn thê.

Nàng bước đến trước mặt Thiệu Ân, ngẩng đầu nhìn y, và nói tiếp:

- Thiếp chỉ mong muốn mỗi một điều, chàng hãy đối xử tốt với thiếp là được rồi.

Thiệu Ân im lặng.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, nếu ánh mắt của Triệu Vị Thanh long lanh gợi tình bao nhiêu thì đôi thần nhãn của Thiệu Ân khô hoảnh bấy nhiêu.

Khác hẳn với vẻ bình nhật hàng ngày, Thiệu Ân có khuôn mặt đa tình, gọi mời, cuốn hút nữ nhân thi bây giờ là những nét lạnh lùng, nhạt nhẽo đến bất ngờ, y như đã trở nên băng giá.

Y không đáp lời của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh mà cứ đứng trơ ra như một pho tượng trước sức cám dỗ và sự quyến rũ toát ra từ thể pháp nàng.

Triệu Vị Thanh nhìn Dương Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Nàng từ từ trút cả ngoại y của mình. Chiếc ngoại y bằng lụa mỏng còn lại duy nhất từ trên người nàng từ từ trôi tuột xuống sàn gạch.

Thân thể của nàng trong một trạng thái đầy phấn khích, tuôn trào nhựa sống dục tình, và chẳng còn mảnh vải nào trên người, lại được tôn tạo lên bằng ánh sáng từ hai ngọn đèn hắt vào. Thế nhưng Thiệu Ân vẫn dửng dưng bất động.

Vòng tay của Triệu Vị Thanh vòng qua bá lấy cổ Thiệu Ân. Nàng vồn vã nói:

- Thiếp yêu chàng … Thiếp yêu chàng nhiều lắm … Thiếp có thể làm tất cả mọi việc vì chàng.

Nghe Ngọc Diện Hồ Ly nói những lời đó, nhưng Thiệu Ân vẫn như pho tượng vô tri vô cảm mặc nhiên với thực tại đang diễn ra chung quanh mình. Y thản nhiên một cách vô tình.

Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh cũng không màng đến điều đó. Nàng kiễng chân dùng hai cánh môi mọng ướt tình lần tìm đến đôi môi của Thiệu Ân.

Đôi ngọc thủ của Vị Thanh bá cứng lấy cổ y. Mười ngón tay bấu chặt vào lưng họ Dương. Nàng ngấu nghiến đôi cánh môi của gã như thể muốn hòa nhập môi mình vào miệng y. Nàng muốn đôi cánh môi là một, vòng thể pháp thì sẽ phủ lên người, tan ra và hòa nhập vào thân thể của Thiệu Ân.

Toàn thân Triệu Vị Thanh tỏa ra hơi nóng hầm hập, hơi nóng của dục tình, hơi nóng của sự háo hức mà nàng muốn có được. Chỉ mới hôn Dương Thiệu Ân mà Vị Thanh đã cảm thấy được niềm khoái cảm ngọt lịm khỏa lấp toàn bộ tâm trí nàng.

Nàng nhả hai cánh môi của Thiệu Ân, áp đầu vào ngực y:

- Dương huynh, thiếp yêu chàng … yêu chàng nhiều lắm. Ngay từ buổi đầu chàng đến Dị Nhân Cốc … thiếp đã yêu chàng, yêu bằng tất cả trái tim của mình.

Nàng vừa nói vừa kéo Thiệu Ân đến tràng kỹ.

Thiệu Ân chẳng khác nào một xác chết vô hồn vô cảm chìu theo những đòi hỏi của Ngọc Diện Hồ Ly Triệu Vị Thanh.

Nàng vòng tay bá cứng lấy cổ Thiệu Ân, rồi tự lột bỏ y phục cho y. Thiệu Ân vẫn đứng trơ ra như pho tượng, mặc nhiên với những gì Vị Thanh làm.

Thể pháp của Thiệu Ân cuối cùng rồi cũng chẳng khác gì Vị Thanh.

Nàng nhìn thể pháp y với tất cả sự ngưỡng mộ, mà không sao thốt ra thành lời.

Nàng bá cứng lấy cổ Thiệu Ân, rồi tự ngã người nằm xuống tràng kỹ kéo theo y ngã sấp lên người nàng. Mười ngón tay của Vị Thanh bấu vào lưng Thiệu Ân. Nàng bấu thật chặt như thể muốn xé y thành nhiều mảnh trong sự khích động tột cùng của mình.

Môi nàng lần tìm mọi ngóc ngách trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Thiệu Ân, bất kể với ánh mắt vô hồn, vô cảm của y. Vị Thanh vẫn cuồng nhiệt, mơ hồ nói:

- Chàng là của thiếp … Thiếp muốn có chàng. Chàng hãy ban cho thiếp sự ngọt ngào của chàng đi. Thiếp muốn trao cho chàng tất cả. Thiếp sẽ là nô nhân của chàng … Chết vì chàng, sống cũng vì chàng.

Nàng vừa nói vừa bấu chặt những ngón tay vào lưng Thiệu Ân. Thể pháp nàng phả ra những luồng hơi nóng hầm hập lan cả qua thể pháp Thiệu Ân.

Vị Thanh ưỡng người lên thều thào nói trong hơi thở:

- Chàng hãy cho thiếp … Chàng hãy cho thiếp đi.

Hai hàm răng Thiệu Ân bất giác nghiến lại:

- Ta hận nàng.

Vị Thanh đâu còn nghe được lời nói của Thiệu Ân nữa khi lời nói đó thốt ra thì nàng cũng rơi tọt vào vùng khoái cảm ngọt ngào mà thể pháp đang đòi hỏi. Nàng chẳng khác nào một chiếc vỏ kiếm đầy dục tình, giữ chặt lấy cái gì ở trong đó rồi bật ra những tiếng rên đầy cảm xúc dục tình.

10. Vọng Ngọn Hý Lộng Phi Yến Trang

Đổng Tiếu xoa cằm mình bởi cảm giác ngứa ngáy. Chàng kịp nhận ra những sợi râu bắt đầu chớm mọc.

Đổng Tiếu gãi đầu, làu bàu nói:

- Một đêm thôi … chỉ một đêm trằn trọc, mình đã già rồi ư?

Vừa nói Đổng Tiếu vừa vén rèm. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Thiệu Ân đã ngồi trên ghế xà ích tự bao giờ. Ánh dương quang chói hắt xuống khiến Đổng Tiếu lòa mắt, phải dùng tay che lại. Chàng nhăn mặt nhìn Thiệu Ân:

- Hê … Thượng đẳng nhân làm gì thức giấc sớm quá vậy. Đường chúng ta đi còn dài.

Người đừng dậy sớm mà hao tổn sức khỏe đó.

Thiệu Ân vẫn im lặng không đáp lời Đổng Tiếu.

Chui ra ngồi xuống cạnh Thiệu Ân, Đổng Tiếu cau mày nhận ra vẻ mặt Thiệu Ân có nét tư lự, lạ lùng. Chàng giả lả cười nói:

- Thượng đẳng nhân, đêm qua trong khách điếm, thượng đẳng nhân không ngủ được à?

Buông tiếng thở dài, Thiệu Ân nói:

- Đừng gọi ta bằng thượng đẳng nhân nữa.

Đổng Tiếu nhướng mày với vẻ ngạc nhiên. Chàng nhìn Thiệu Ân như nhìn một quái nhân vừa mới từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Một đêm đã có sự thay đổi à? Không gọi ngươi bằng Thượng đẳng nhân thì biết gọi bằng gì đây.

- Gọi gì cũng được.

Thốt ra câu nói đó, khuôn mặt của Thiệu Ân trông thật trầm mặc, như rơi vào cõi hư vô nào đó. Trông y như thể vừa bước ra từ một cơn ác mộng.

Đổng Tiếu ve cằm nói:

- Lạ quá! Vậy Đổng Tiếu gọi là Dương huynh được chứ? Dù sao thì cũng lớn tuổi hơn Đổng Tiếu mà.

Thiệu Ân gật đầu:

- Được! Cứ gọi ta là Dương huynh.

Đổng Tiếu dùng ngón tay khuê mép trái mép trái tim mình như thể vừa có một con ruồi đậu vào.

Chàng giả lả nói:

- Đêm qua huynh ngủ ngon chứ?

- Không!

Thiệu Ân vừa nói vừa giật dây cương. Đôi tuấn mã chậm rãi kéo cỗ xe chạy về phía trước.

Đổng Tiếu nói:

- Ngủ trong khách điếm có giường có chăn sao lại ngủ không ngon. Bộ Dương huynh còn giận Đổng Tiếu à?

- Ta ngủ không ngon. Ngươi chỉ biết thế được rồi.

Đổng Tiếu vỗ vai Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói:

- Ngươi muốn nói gì?

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Dương huynh nhìn Đổng Tiếu xem.

Thiệu Ân miễn cưỡng quay sang nhìn Đổng Tiếu.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhướng lên.

- Dương huynh thấy có gì lạ không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thấy điều gì lạ cả!

- Tại huynh không quan sát kỹ mà thôi!

- Vậy ngươi muốn ta nhìn thấy gì nào?

Đổng Tiếu dùng tay ve cằm và vùng nhân trung của mình rồi nói:

- Đổng Tiếu mọc râu rồi.

- Nam nhân thì phải mọc râu chứ có gì là lạ. Ngươi không có râu mới là điều lạ lùng.

- Hôm nay huynh nói rất hay. Cổ nhân nói nam tu nữ nhũ. Nam nhân thì phải có râu, nữ nhân thì nhứt định phải có …

Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng, nặn nụ cười cầu tình rồi nói:

- Nữ nhân thì phải có vú.

Thiệu Ân nhìn qua chàng:

- Bọn Hắc đạo các ngươi ngôn phong thô thiển quá.

Đổng Tiếu nhướng mày đáp lời Thiệu Ân:

- Hây … Đổng Tiếu có cái tật nghĩ sao thì nói vậy thôi. Có râu thì nói có râu. Có vú thì nói có vú … Chẳng lẽ người Bạch đạo lại có cách nói khác …

Bật ra tiếng cười khành khạch, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Dương huynh là người Bạch đạo. Vậy ngôn phong của người Bạch đạo thì thế nào, Dương huynh có thể cho Đổng Tiếu biết không?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Giới Bạch đạo không có cách nói xúc ngôn và hồ đồ như bọn Hắc đạo.

- Vậy ư? Huynh thử thí dụ cho đệ biết được không?

Thiệu Ân nhìn qua Đổng Tiếu:

- Thí dụ gì nào?

Đổng Tiếu chỉ vào mắt mình:

- Thế mắt của nữ nhân gọi bằng gì nào?

- Thu nhãn.

Đổng Tiếu chỉ vào miệng:

- Hai cánh môi.

- Đôi cánh hoa.

Đổng Tiếu chỉ vào ngực:

- Còn vú?

- Đôi gò bồng đảo.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Vậy là Đổng Tiếu đã biết rồi. Nếu như gặp lại Thục Á Di tiểu thư Phi Yến trang, Đổng Tiếu sẽ tả cô ta giống như ngôn phong của giới Bạch đạo.

Thiệu Ân cau mày:

- Ngươi tả như thế nào?

Đổng Tiếu xoa cằm rồi nói:

- Thục tiểu thư có đôi thu nhãn long lanh, ướt át. Và luôn có gió mùa thu. Những chiếc lá thu vàng trong thu nhãn của tiểu thư. Thu nhãn của tiểu thư thật là đẹp. Ngoài thu nhãn ra cô nương có đôi cánh hoa sặc sỡ sắc màu trên mặt. Ôi đôi cánh hoa nở to như muốn che cả mặt tiểu thư …

Thiệu Ân khoát tay:

- Đủ rồi … Đủ rồi …

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Dương huynh nghe được chứ?

- Ta nghe ngươi nói ra câu nói đó không chừng Thục Á Di cắt lưỡi ngươi luôn đó.

- Hê … Đổng Tiếu đâu có sợ điều đó xảy ra.

- Tại sao không sợ?

- Bởi sau lưng Đổng Tiếu đã có lá bùa hộ mạng của Minh chủ rồi.

- Minh chủ quá xa không cứu kịp ngươi đâu.

Đổng Tiếu nhún vai:

- Uy danh của Minh chủ lẫy lừng khắp võ lâm, ai dám đụng đến Đổng Tiếu chứ?

- Ngươi đừng quên mình là người của giới Hắc đạo. Đặc ân của ngươi không có nhiều đâu.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Dương huynh không nói, Đổng Tiếu cứ ngỡ mình là người Bạch đạo. Thậm chí còn tưởng mình là chí cốt với Minh chủ nữa.

Thiệu Ân cau mày:

- Giữ miệng! Ngươi có thể mất mạng bởi cái miệng của mình đó.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Dương huynh đừng nói - Ngươi không tin lời ta nói à?

- Không phải Đổng Tiếu không tin nhưng Dương huynh nói sai rồi.

- Ta nói sai gì?

Đổng Tiếu ve cằm rồi nói:

- Dương huynh phải nói như thế này mới đúng. Đổng Tiếu! Ngươi có thể mất mạng bởi hai cánh hoa của ngươi đó.

Đổng Tiếu thốt dứt câu thì Thiệu Ân nhướng mày nhìn gã. Rồi như không dằn được, gã phá lên cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:

- Hai cánh hoa … Ngươi nói ta không thể nhịn được.

Đổng Tiếu vẫn bình nhiên, chẳng biểu lộ gì. Chờ cho Thiệu Ân cười xong rồi, Đổng Tiếu mới nói:

- Đổng Tiếu dùng ngôn phong của giới Bạch đạo sao huynh cười.

- Ngươi dùng câu nói đó không đúng chỗ chút nào.

Thiệu Ân lại phá lên cười.

Đổng Tiếu bất giác cũng phá lên cười theo y. Nghe Đổng Tiếu cười, Thiệu Ân cắt ngang tràng tiếu ngạo của mình nhìn sang Đổng Tiếu:

- Có gì mà ngươi cười.

- Thấy Dương huynh vui vẻ cười nên Đổng Tiếu cười theo đó mà.

Chân diện Thiệu Ân nghiêm hẳn lại.

Y thở ra một tiếng bâng quơ nói:

- Hắc đạo có được mấy người như Đổng Tiếu?

- Chỉ có một mà thôi - Chỉ có một thôi à?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Chỉ có một thôi. Đổng Tiếu cũng tiếc. Sao trước đây mẫu thân thánh cô không chịu cho ra vài chục gã Đổng Tiếu. Bây giờ thì đây đã có nhiều bào huynh bào đệ. Chứ đâu phải một mình như thế này. Buồn chết đi được.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân.

Y hỏi:

- Ngươi thích như thế à?

- Ai mà không thích có đông huynh đệ chứ?

Đổng Tiếu nhìn sang Thiệu Ân:

- Đổng Tiếu hỏi thật Dương huynh một điều nhé.

- Hỏi đi.

- Sao huynh lại căm thù giới Hắc đạo như vậy?

Thiệu Ân nghiêm mặt nhìn về phía trước. Y im lặng không trả lời Đổng Tiếu, bất giác liên tưởng đến những việc xảy ra với Triệu Vị Thanh.

Cảm giác tởm lợm bất giác trào lên miệng Thiệu Ân. Y cảm nhận thân mình đã có cái gì thật nhơ nhuốc phủ kín khắp cả người. Chỉ cảm giác đó thôi, Thiệu Ân bất giác rùng mình.

Thấy Thiệu Ân rùng mình, Đổng Tiếu cau mày.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Ta có sự phân định Hắc đạo, Bạch đạo. Vì sao ta hận Hắc đạo ư? Bởi vì ta là người của Bạch đạo.

- Chỉ có thế thôi à?

- Chỉ có thế thôi.

- Huynh lạ quá. Nếu huynh là người của Hắc đạo thì huynh sẽ hận Bạch đạo chứ?

Thiệu Ân nhìn sang Đổng Tiếu:

- Ta không bao giờ là người của Hắc đạo. Vĩnh viễn không bao giờ.

- Không khỏa lấy được khoảng cách giữa Hắc đạo và Bạch đạo.

- Với ta thì không.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Vậy sao? Đổng Tiếu và Dương huynh lại ngồi chung tên một cỗ xe.

Chàng chỉ xuống ghế:

- Không xa nhau lắm.

- Sự bắt buộc.

Thốt ra lời nói này, Thiệu Ân lại liên tưởng đến cảnh hồi đêm. Y bất giác buông tiếng thở dài.

Phi Yến thiên trang hiện ra trước mắt hai người. Đổng Tiếu giật dây cương cho đôi tuấn mã phi nhanh hơn. Chàng dừng cỗ xe trước cửa Phi Yến trang.

Trang chủ Phi Yến thiên trang Thục Tùng Nhẫn và Thục Á Di đã đón ngay ngoài ngôi tam quan. Từ ngôi tam quan dẫn đến tòa đại sảnh Phi Yến thiên trang là hai hàng gia nhân Phi Yến trang. Người nào cũng nai nịch gọn gàng, đứng thành hai hàng dọc tạo thành một hành lang đón Dương Thiệu Ân.

Đổng Tiếu nhìn sang Dương Thiệu Ân, nhỏ giọng nói:

- Xem chừng Phi Yến trang chủ rất trọng Dương huynh. Chỉ nhìn qua Đổng Tiếu có cảm tưởng lão trang chủ đang nghinh tiếp hiền tế của mình vậy?

Thiệu Ân nheo mày:

- Ngươi đừng nói càn có được không?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Được được … Đổng Tiếu sẽ cố giữ hai cánh hoa của mình.

Thiệu Ân chực bật cười thành tiếng bởi câu nói của Đổng Tiếu nhưng rồi nén lại kịp.

Y và Đổng Tiếu bước xuống đất. Hai người tiến đến trước mặt Phi Yến trang chủ. Lão có dáng người oai vệ, tầm thường, cùng hàm râu quai nón trông rất kiêu hãnh và cao ngạo.

Dương Thiệu Ân ôm quyền xá:

- Thiệu Ân bái kiến trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền đáp lễ:

- Không dám nhận … Không dám nhận … Ngọc Diện Tử Sát ghé qua trang viện của lão phu đã là điều vinh hạnh cho lão phu rồi.

- Thiệu Ân có việc đi qua phải ghé đến tham kiến trang chủ.

Đổng Tiếu nhìn lão, chàng ôm quyền xá, toan mở miệng thì Thục Tùng Nhẫn khoát tay nói:

- Bổn trang chủ đã biết ngươi là ai. Không cần ngươi đa lễ.

Đổng Tiếu sững sờ.

Chàng từ từ thả tay xuống, gượng cười nói:

- Đổng Tiếu quên … mình là ai.

Chàng vừa nói vừa liếc qua Thục A Di, làu bàu nói:

- Thu nhãn như hai cánh hoa, tiểu yêu, và vùng … xấu ơi là xấu.

Thục Tùng Nhẫn nói với Dương Thiệu Ân:

- Lão phu mời Dương thiếu hiệp.

- Mời trang chủ.

Hai người song hành bước qua ngôi tam quan. Đổng Tiếu dợm bước theo thì bị hai gã gia nhân cản lại.

Đổng Tiếu tròn mắt:

- Cái gì thế này?

Gã gia nhân có bộ mặt rổ gằn giọng nói:

- Ngươi là Hắc đạo, không được đi cùng với trang chủ và Dương thiếu hiệp.

Gã chỉ tàu ngựa:

- Chỗ của ngươi ngoài kia kìa.

Đổng Tiếu nhún vai nói:

- À … Hóa ra Phi Yến trang chủ chỉ tiếp Dương huynh thôi. Còn Đổng Tiếu thì là hạng hạ nhân Hắc đạo nên không muốn tếp chứ gì?

Đổng Tiếu ve cằm:

- Cũng được … Hắc đạo và Bạch đạo thường không chung một con đường. Không tiếp cũng không sao.

Trong khi Đổng Tiếu nói thì Thiệu Ân và Thục Tung Nhẫn dừng bước. Tùng Nhẫn từ tốn nói:

- Dương thiếu hiệp biết qui giới của Minh chủ. Lão phu làm theo qui giới của Thượng tôn minh chủ.

- Tại hạ không dám trách trang chủ.

Nói rồi hai người dợm đi tiếp thì Đổng Tiếu lên tiếng nói:

- Dương huynh …

Thiệu Ân nhìn lại chàng.

Đổng Tiếu rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi nói:

- Dương huynh, Thục trang chủ là chính nhân quân tử Bạch đạo, nên không muốn tiếp Đổng Tiếu. Có lẽ trang chủ sợ thân phận của Đổng Tiếu làm ô uế Phi Yến thiên trang. Vậy Dương huynh cứ lưu lại Phi Yến thiên trang bồi tiếp trang chủ. Còn Đổng Tiếu thì tiếp tục đi hết đoạn đường còn lại của mình nhé.

Đổng Tiếu nói rồi ôm quyền xá:

- Chúc Dương huynh vui vẻ.

Thiệu Ân bối rối nói:

- Đổng Tiếu, ngươi không được đi một mình.

- Vậy Dương huynh đi cùng với Đổng Tiếu chứ?

Thục Tùng Nhẫn nhìn Đổng Tiếu miễn cưỡng nói:

- Đổng tiểu tử, không phải bổn trang chủ không tiếp ngươi. Nhưng vì Hắc đạo, Bạch đạo khác nhau. Nên phiền ngươi xuống dưới tàu ngựa chờ Dương thiếu hiệp.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Đa tạ thịnh tâm của Thục trang chủ.

Nghe Đổng Tiếu thốt ra câu nói này, Thiệu Ân thở phào nhẹ nhỏm.

Thục Tùng Nhẫn mỉm cười, vuốt hàm râu quai nón rồi nói tiếp:

- Ngươi cứ xuống tàu ngựa nghỉ ngơi. Bổn trang chủ sẽ cho người dọn bữa ăn cho ngươi.

Đổng Tiếu ve cằm, nhướng mày nói:

- Đa tạ trang chủ có lòng chiếu có đến Hạ đẳng nhân Đổng Tiếu. Nhưng rất tiếc Đổng Tiếu không thể chấp nhận sự sắp xếp của trang chủ.

Chàng vỗ vào túi gấm đeo bên hông:

- Hạ đẳng nhân Đổng Tiếu có rất nhiều ngân lượng. Nên muốn lưu lại Cửu Châu thì có thể tìm đến khách điếm hoặc kỹ lâu lớn nhất Cửu Châu này. Còn như trang chủ muốn lưu Đổng Tiếu lại thì …

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói tiếp:

- Đổng Tiếu xin nói thật với trang chủ. Đổng Tiếu thích lưu lại trong tòa chính lâu của trang chủ thôi. Hoặc nếu trang chủ sợ Đổng Tiếu với thân phận hạ đẳng nhân sẽ làm ô uế tòa chính lâu của Phi Yến trang thì ở đây còn một chỗ có thể Đổng Tiếu lưu lại được.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu:

- Ngươi thích chỗ nào ngoài tòa chính lâu mà bổn trang chủ dùng để bồi tiếp Dương thiếu hiệp.

Đổng Tiếu ve cằm, điểm nụ cười mỉm cầu tình. Nụ cười của chàng mặc dù giả lả nhưng vẫn có sức hút kỳ quặc thu lấy ánh mắt của Thục Á Di.

Đổng Tiếu ve cằm nói:

- Nói ra nếu không đúng, trang chủ miễn thứ cho tiểu sinh.

- Cứ nói, chỉ cần ngươi không vào chính lâu là được rồi.

- Dạ, tiểu sinh sẽ không vào chính lâu lưu ngụ mà chỉ cần ngụ ở khuê phòng của Thục tiểu thư thôi à.

Thục Á Di đỏ mặt, nóng bừng. Nàng vừa thẹn vừa mắc cỡ đến độ như khối than hồng vừa áp vào chân diện mình.

Ngay cả Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn cũng đỏ rần cả mặt.

Lão muốn nói nhưng cổ họng cứ như nghẹn lại.

Đổng Tiếu ôm quyền nói tiếp:

- Tiểu sinh sẽ ngụ tại khuê phòng của Thục Á Di tiểu thư. Trên chính lâu thì trang chủ tiên sinh tiếp Dương huynh. Còn dưới khuê phòng thì Thục tiểu thư tiếp tiểu sinh. Như thế huề, chẳng ai hơn ai. Trang chủ cũng bận và tiểu thư cũng bận. Mỗi người tiếp một người.

Đổng Tiếu nhìn lại Thục Á Di:

- Thục tiểu thư đồng ý chứ ạ? Tại hạ hứa sẽ không làm gì tiểu thư đâu. Mã còn sẽ đối xử tốt với tiểu thư như Đổng Tiếu đối xử với những nàng kiều nữ ở Bách Hoa Lâu.

Đổng Tiếu vừa thốt dứt câu thì Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn gầm lên:

- Bổn trang chủ giết ngươi.

Lão vừa nói dứt, toan phát tác phách không chưởng tập kích Đổng Tiếu, nhưng Thiệu Ân đã kịp cản lại:

- Trang chủ …

Thục Tùng Nhẫn thở hồng hộc:

- Dương thiếu hiệp … gã tiểu tử …

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Trang chủ bớt giận. Đổng Tiếu hiện đang giữ trọng trách của Minh chủ. Lấy mạng y thì lấy lúc nào cũng được nhưng lúc này thì không được. Ngôn phong của giới Hắc đạo thường như vậy. Trang chủ đừng bận tâm, hãy bỏ qua. Một ngày nói đó y phải trả lại những uất hờn hôm nay cho trang chủ.

Lão Thục nghiến răng thở ra rồi từ từ dịu lại:

- Lão phu nghe theo lời của Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn lại Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhìn lại Thiệu Ân:

- Nếu không được như vậy, Đổng Tiếu sẽ rời Cửu Châu đi một mình.

Thiệu Ân gượng cười:

- Đổng Tiếu, chúng ta đã đến Phi Yến thiên trang rồi, chẳng lẽ lại phụ lòng trang chủ đã chuẩn bị chu đáo tiếp chúng ta sao. Nếu như ngươi muốn cùng Thiệu Ân và Thục trang chủ vào chính sảnh Phi Yến thiên trang thì cũng được. Trang chủ đâu có khách khí gì sợ thân phận ngươi làm ô uế chính lâu của người.

- Đó là Dương huynh nói, còn Thục trang chủ thì đâu có nói gì. Nhìn bộ mặt của Thục trang chủ là đủ biết không tiếp Đổng Tiếu rồi.

Thiệu Ân nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ …

Lão Thục lườm Đổng Tiếu miễn cưỡng nói:

- Đổng tiểu tử, bổn trang chủ sẽ tiếp ngươi.

Đổng Tiếu đẩy hai gã gia nhân qua một bên rồi ung dung bước qua ngôi tam quan tiến đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân. Chàng nhướng mày nói:

- Nhìn bộ mặt trang chủ, tiểu sinh chẳng có chút hứng thú nào rồi … Nhưng vì Dương huynh mà phải lưu lại Phi Yến thiên trang của trang chủ đó.

Đổng Tiếu bất giác vỗ vai Thục Tùng Nhẫn.

Lão đỏ mặt sượng sùng.

Đổng Tiếu nói:

- Trang chủ, cười lên đi nào.

Hai cánh mũi của Phi Yến thiên trang chủ những tưởng phát ra lửa khi nghe câu nói này của Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu mỉm cười, rồi chấp tay sau lưng, ung dung bỏ đi trước, mặc nhiên với ánh mắt hậm hực của Phi Yến thiên trang chủ và Thiệu Ân dõi theo sau lưng chàng.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn sang Thục Tùng Nhẫn nói:

- Thục trang chủ, lúc nãy …

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu quai nón, từ tốn nói:

- Bổn trang chủ biết sự khó xử của Dương thiếu hiệp. Nhưng sau này nếu có cơ hội, Dương thiếu hiệp hãy dẫn tên tiểu tử Đổng Tiếu xấc xược về Phi Yến thiên trang. Đích thân bổn trang chủ sẽ hành xử gã. Hắn phải chịu tất cả mọi cực hình tra khảo đau đớn nhất mới thỏa mãn sự phẫn nộ hôm nay của bổn trang chủ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vãn bối hứa. Nếu có cơ hội sẽ đích thân dẫn đầu hắn về giao cho Thục trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu, cười mỉm rồi nói:

- Lời của Dương thiếu hiệp như gáo nước mát làm dịu lửa giận trong tâm tưởng của lão phu.

- Trang chủ vì Thiệu Ân phải chịu đựng sự hỗn xược, xấc láo của Đổng Tiếu, tại hạ áy náy vô cùng.

Thục Tùng Nhẫn, trang chủ Phi Yến thiên trang cười giả lả rồi gượng nói:

- Không sao, không sao. Bổn trang chủ biết Dương thiếu hiệp còn phải chịu đựng nhiều hơn cả ta nữa kìa.

Thục Á Di xen vào:

- Thục Á Di không bỏ qua sự xúc xiểm của Đổng Tiếu đâu, nhất định Thục Á Di sẽ trừng trị gã.

Nàng nói rồi nhìn qua Thiệu Ân.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười gợi tình trên khuôn mặt khôi ngô anh tuấn của Thiệu Ân khiến Á Di phải bẽn lẽn, thẹn thùng. Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ai cũng muốn trừng trị tiểu tử Đổng Tiếu cả. Nhưng không phải lúc này.

Á Di nói:

- Á Di phải buột gã rơi nước mắt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân:

- Á Di đã quyết định rồi, không ai cản được đâu. Á Di là người như vậy đó.

Lão giả lả cười rồi nói:

- Hãy bỏ qua tên tiểu tử thúi Đổng Tiếu đó đi … Mời thiếu hiệp.

Hai người lại tiến bước song hành về phía tòa chính lâu Phi Yến trang.

Thiệu Ân vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Chẳng biết Đổng Tiếu được nghĩa phụ giao chức nghiệp gì mà lại được đặc ân không bị đóng dấu triệt nô nhân.

11. Tà Nhân Chính Đạo

Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn bưng chén rượu, nói với Dương Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp, lão phu mời.

Thiệu Ân bưng chén nói:

- Mời trang chủ!

Hai người không màng đến sự có mặt của Đổng Tiếu, cho dù chàng ngồi chung với họ trên đại sảnh chính lâu. Mỗi người ngồi riêng một bàn, nhưng xem ra Đổng Tiếu như người thừa chẳng ai nhìn tới. Chàng như thể bị cách ly ra khỏi những người chung quanh mình.

Mặc dù vậy thỉnh thoảng Đổng Tiếu lại nhận được ánh mắt liếc trộm của Thục Á Di.

Đổng Tiếu cũng không màng đến thức ăn lẫu rượu để trên bàn mình. Chống tay tựa cằm, Đổng Tiếu cứ lấy mắt nhìn xuống những dĩa thức ăn và bầu rượu, nhưng chẳng hề đụng đến.

Trông Đổng Tiếu như một người chán nản, ngán ngẫm trước những dĩa thứa ăn và bầu hảo tửu. Chính thái độ của Đổng Tiếu khiến Thục Tùng Nhẫn phải bất nhẫn.

Lão uống rượu với Thiệu Ân một tuần rượu rồi mà vẫn không thấy Đổng Tiếu có biểu hiện gì. Chàng ngồi bên mâm thức ăn mà như thả hồn đi đâu đó, còn cái xác thì ở lại với vẻ tư lự, thờ ơ.

Thục Á Di nhìn Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân rồi quay sang Đổng Tiếu.

Nàng thở hắt ra, rồi từ tốn nói:

- Đổng công tử …

Như thể người giật mình tỉnh giấc, Đổng Tiếu vỗ nhẹ vào má mình. Chàng nhìn Á Di giả lả cười:

- Tiểu thư muốn nói gì ạ?

Á Di điểm nụ cười rồi nói:

- Công tử thả hồn đi đâu vậy mà cứ ngồi thừ ra chẳng màng gì đến thức ăn và rượu.

Hay công tử sợ trong rượu và thức ăn của Phi Yến thiên trang có độc. Phàm những nhân vật Hắc đạo hay có sự hoài nghi, có phải như vậy không?

Đổng Tiếu khoát tay:

- Tiểu thư hiểu lầm tại hạ rồi. Thu nhãn của tiểu thư không nhìn thấy tại hạ, và hai cánh hoa của tiểu thư nói cũng không đúng ý tại hạ.

Nghe Đổng Tiếu thốt ra câu nói này, Thiệu Ân buột đặt chén rượu xuống bàn, nhìn sang Đổng Tiếu ôn nhu nói:

- Đổng Tiếu, ta nghĩ Thục trang chủ lấy lệ thượng khách mà tiếp ta và ngươi. Ngươi không nên để trang chủ thất vọng về phong thái của mình.

- Dương huynh dạy rất đúng. Đổng Tiếu sẽ không để trang chủ đây thất vọng vẽ mình nên mới dụng ngôn phong của giới Bạch đạo với Thục tiểu thư.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại. Y buông tiếng thở ra:

- Chúng ta không nên làm mất thêm hòa khí nữa.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Đổng Tiếu sẽ theo chỉ ngôn của Dương huynh.

Đổng Tiếu nhìn lại Á Di:

- Tiểu thư, tại hạ quả thật không hề nghĩ trong rượu và thức ăn của Phi Yến thiên trang có độc đâu. Trang chủ có lá gan to cỡ nào cũng không dám hạ độc tại hạ. Vì lúc này tại hạ còn đang giữ trọng trách của Thượng tôn minh chủ. Nếu trang chủ hạ độc, chẳng may Đổng Tiếu chết thì có ai gánh nổi trách nhiệm mà Đổng Tiếu đang gánh đâu.

Á Di gượng cười:

- Thế sao công tử lại không uống, không ăn.

- Tại hạ là khách của Phi Yến thiên trang, muốn ăn, muốn uống thì ít ra cũng phải có một lời mời. Tại hạ những tưởng đâu trang chủ bày thức ăn rượu thịt ra để tại hạ ngắm và ngửi thôi, nên không dám đụng đũa.

Á Di nhướng mày nói:

- Công tử khách sáo quá. Đã bày ra là đã mời công tử rồi.

Đổng Tiếu chỉ vào lỗ tai mình:

- Tại hạ chẳng nghe ai mời cả.

Á Di thở ra, bưng chén rượu của nàng, mời:

- Á Di mời công tử được không?

Đổng Tiếu tự chuốc rượu vào chén, rồi bưng lên:

- Cung kính không bằng tuân lệnh, tiểu thư đã mời tại hạ thì sao tại hạ từ chối được. Chỉ sợ trang chủ không đồng tình thôi.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi được Á Di mời rượu đã là một đặc ân may mắn lắm rồi. Uống nhanh lên đi rồi bổn trang chủ còn cho ngươi xem chỗ ở của bọn nô nhân Hắc đạo.

Đổng Tiếu cau mày nhưng rồi gượng cười. Chàng nhìn Thục Á Di:

- Mời tiểu thư.

- Mời.

Á Di dốc chén rượu uống cạn.

Chờ Á Di đặt chén xuống, Đổng Tiếu mới đổ chén rượu vào miệng mình. Hai má Đổng Tiếu phùng lên, mắt trợn trừng.

Thiệu Ân nhăn mặt:

- Ngươi làm sao vậy?

Đổng Tiếu không trả lời Thiệu Ân mà cứ phùng má trợn mắt rồi những âm thanh sùng sục phát ra từ cổ họng chàng.

Thục Tùng Nhẫn sa sầm mặt:

- Đổng tiểu quỷ, ngươi làm cái khỉ gì thế?

Đổng Tiếu ra dấu mang ngay cái ống nhổ đến.

Thục Tùng Nhẫn gay gắt nói:

- Rượu của bổn trang chủ đâu có độc mà ngươi đòi nhổ ra.

Đổng Tiếu khoát tay không nói mà lại ra dấu đem ống nhổ cho chàng.

Á Di vỗ tay. Một ả a hoàn bước vào.

Á Di nói:

- Đưa ống nhổ cho Đổng công tử.

Ả a hoàn đem ống nhổ vào đặt xuống bên Đổng Tiếu. Chàng phun số rượu ngậm trong miệng vào ống nhổ. Thuận tay với lấy vò rượu tu một họng đầy rồi lại nhổ ra. Chẳng mấy chốc vò rượu cạn sạch chẳng còn lấy một giọt, trong khi ống nhổ thì lại đầy vun.

Đổng Tiếu thở hắt ra một tiếng rồi nói với Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ đã dùng xong vò rượu của trang chủ ban tặng.

Tùng Nhẫn đanh mặt gằn giọng:

- Ngươi làm vậy có ý gì?

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi có ý gì?

Đổng Tiếu vuốt cổ mình, ôm quyền nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh đã dạy Đổng Tiếu phải giữ phong thái để trang chủ không thất vọng.

Á Di cau mày:

- Đó là phong thái của Đổng Tiếu công tử sao?

- Tại hạ kính trọng Thục trang chủ và Á Di tiểu thư. Nếu không thì đã nhổ tất cả rượu ra sàn chính lâu rồi đó.

- Ngươi làm vậy gọi là kính trọng sao?

- Đổng Tiếu biết làm vậy là không phải, nhưng có giải thích Thục trang chủ, Á Di tiểu thư và Dương huynh đây mới thấy được sự kính trọng của Đổng Tiếu.

Thục Tùng Nhẫn gắt giọng nói:

- Tại sao làm như vậy ngươi lại nói là kính trọng ta.

Đổng Tiếu ôm quyền đứng lên, từ tốn nói:

- Trang chủ! Tại hạ thú thật rượu của trang chủ ban cho tại hạ uống không được, nhưng vì là rượu ban của trang chủ nên buột tại hạ phải uống mà không bỏ được.

Chàng thở hắt ra rồi nói:

- Trang chủ còn nhớ câu chuyện của Khuất Nguyên trầm mình xuống dòng Mịch La không?

Thục Tùng Nhẫn cau mày:

- Chuyện của Khuất Nguyên có can hệ gì đến chuyện ngươi phun rượu đâu?

- Ậy … Tại hạ phun rượu ra mà không nuốt, có liên quan đến Khuất Nguyên đó.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên:

- Đổng tiểu tử, nếu ngươi giải trình có lý, bổn trang chủ sẽ ban thưởng cho ngươi trăm nén vàng ròng, nếu không có lý … ngươi hãy tự móc một con ngươi của ngươi đi.

Đổng Tiếu chớp mắt:

- Trăm nén vàng đổi một con ngươi của Đổng Tiếu … Ít quá.

Chàng nhìn Á Di:

- Một con thu nhãn của Á Di tiểu thư đổi bao nhiêu nén vàng ròng.

Á Di đỏ mặt.

Thục Tùng Nhẫn gay gắt nói:

- Ngươi chê ít, bổn trang chủ cho thêm trăm nén nữa.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Cũng tạm được. Mong trang chủ giữ lời.

- Quân tử đại trượng phu như bổn trang chủ không biết nuốt lời như bọn Hắc đạo các ngươi.

- Ở đây mà cứ Hắc đạo với Bạch đạo. Mệt quá!

Thục Tùng Nhẫn hối thúc Đổng Tiếu:

- Đổng tiểu quỷ, giải trình đi. Giải không được thì hãy tự móc mắt mình.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Trước khi vãn bối giải thích, vậy trang chủ có biết truyền thuyết về Khuất Nguyên tể tướng nước Sở không?

Thục Tùng Nhẫn sượng sùng nói:

- Ta chỉ biết Khuất Nguyên trầm mình xuống dòng Mạc La thôi.

- Trước khi trầm mình, Khuất Nguyên có để lại sở từ như một lời chân tình của Khuất thừa tướng.

Á Di nhìn sững Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Trang chủ đừng cho văn bối là một con mọt sách đấy nhé.

- Bổn trang chủ không nghĩ ngươi là một kẻ có kiến văn đâu. Phàm đã là Hắc đạo thì sao có kiến văn uyên bác được chứ.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Hây, trang chủ cứ nghĩ thế mãi. Hắc đạo cũng có người biết đọc sách cũng như Bạch đạo có người chẳng biết tí chữ nào, mà chỉ mỗi giỏi một chuyện thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Thục Tùng Nhẫn đỏ mặt:

- Ngươi đừng hóng nữa, nói thẳng vào chuyện đi. Nếu không thông thì cứ móc mắt mình ra. Chứ đừng có quanh co dài dòng.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Văn bối nói ngay đây mà. Trước khi Khuất Nguyên trầm mình có để lại sở từ. Nhưng trong sở từ nổi tiếng với mỗi một câu trần tình của lão thừa tướng, đó là …

Đổng Tiếu ngưng lời, lấy giọng rồi nói tiếp:

- "Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai túy, ngãy độc tỉnh." Có lẽ Khuất Nguyên thừa tướng tự cho mình là người thanh bạch, thanh cao nên mới nhảy ùm xuống dòng Mịch La mà chết đuối, hoặc làm mồi cho cá.

Thục Tùng Nhẫn cướp lời Đổng Tiếu:

- Chuyện đó có can hệ gì đến chuyện ngươi phun rượu.

- Trang chủ nóng quá! Đổng Tiếu chưa giải trình hết mà. Nhưng trước khi Đổng Tiếu giải trình phần sau, mong trang chủ cho Đổng Tiếu thấy số kim lượng mà Thục trang chủ đã nói.

- Ngươi đừng lo, ta không nói hai lời.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Tất nhiên Đổng Tiếu biết trang chủ không nói hai lời rồi, nhưng vốn dĩ là người của Hắc đạo thì hay hoài nghi giống như Thục tiểu thư nói. Do đó thấy còn hơn là không thấy à.

Á Di nói:

- Thế công tử biết giữ lời không?

- Tất nhiên rồi, Đổng Tiếu sẽ nhướng một con mắt thật to để tiểu thư dùng hai ngón tay móc ra.

Đổng Tiếu bất giác nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, ngón tay của nữ nhân, ngôn phong Bạch đạo gọi là gì?

Thiệu Ân nhăn mặt, lắc đầu:

- Ta không can hệ vào chuyện này.

- Vậy cũng được.

Đổng Tiếu nhìn lại Thục Á Di:

- Tiểu thư cho tại hạ thấy ngân lượng đi.

Thục Á Di vỗ tay rồi phán lịnh:

- Đem hai trăm thỏi kim lượng ra đây.

Bốn gã gia nhân lực lưỡng, khiêng bốn chiếc mâm vàng ròng bước ra, đặt bốn cái mâm đó ngay trên sàn gạch chính lầu.

Á Di đứng lên, bước đến bên bốn mâm vàng:

- Đổng công tử, vàng có rồi đó.

Thục Tùng Nhẫn mỉm cười:

- Ngươi đã được thấy vàng rồi.

Đổng Tiếu rời bàn bước đến nhặt lấy một thỏi vàng, đưa lên mũi ngửi.

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Đối với người Hắc đạo như Đổng Tiếu thì vàng lúc nào cũng có mùi thơm.

Á Di nói ngay theo sau khi Đổng Tiếu vừa dứt lời:

- Với Á Di, con mắt của Đổng công tử thơm hơn.

- Xem ra tiểu thư quá căm thù Đổng Tiếu rồi đó. Chẳng biết vì sao tiểu thư căm thù Đổng Tiếu như vậy?

- Vì sao ư? Đổng công tử tự mình có thể nghiệm ra mà.

- Phải chăng Đổng Tiếu đã mạo phạm, đòi lưu ngụ ở khuê phòng của tiểu thư? Đó chỉ là một lời nói thôi, mà tiểu thư để bụng căm hận Đổng Tiếu ư?

- Rất căm hận. Ngươi đã thốt ra câu nói đó là bất nhã trước mặt Dương huynh.

Đổng Tiếu tròn mắt nhìn nàng:

- Vì Dương huynh?

- Đúng!

Chàng phá lên cười, rồi lại nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh nghe Á Di tiểu thư nói không? Chỉ vì có Dương huynh mà nàng ấy căm hận Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu chắc lưỡi:

- Ái cha! Xem ra Dương huynh có số đào hoa vô cùng.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Đổng Tiếu! Ta không can hệ vào chuyện này.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Được rồi! Được rồi! Huynh sẽ không can hệ vào chuyện này.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ, tiểu sinh giải trình tiếp đây.

- Nói đi.

- Trang chủ đừng quá gấp, con mắt của tiểu sinh vẫn còn nguyên đây nè.

- Đừng quanh co nữa.

- Vâng vâng, tiểu sinh không dám quanh co. Thế này nhé, người đời sau khi nghe chuyện của Khuất Nguyên có tìm đến dòng Mịch La. Và có người để lại câu nói:

"Nước sông tưởng sạch ra rửa mặt, nước sông tưởng dơ ra rửa chân. Cớ gì lại làm như Khuất Nguyên." - Cũng không liên can gì đến chuyện ngươi phun rượu.

- Hê, lần này thì có liên quan rồi đó.

- Nói cho ta nghe thử xem.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Khi tiểu sinh vừa bưng chén rượu thì Dương huynh nói với tiểu sinh rằng tiểu sinh không được làm cho trang chủ thất vọng vì người đã lấy lễ thượng khách mời tiểu sinh và Dương huynh.

- Ta có nghe câu nói này!

Đổng Tiếu bưng chén lên, chuốc rượu vào, rồi bất ngờ nhổ luôn một bãi nước bọt vào trong chén rượu. Chàng dâng chén rượu hai tay trao cho Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn quoắc mắt, gằn giọng:

- Ta không uống chén rượu dơ bẩn đó, đổ đi.

Đổng Tiếu ôm quyền xá:

- Tuân lệnh trang chủ.

Chàng nói rồi đổ chén rượu xuống sàn gạch sảnh lầu. Vừa đổ chén rượu Đổng Tiếu vừa nói:

- Rượu dơ thì phải đổ nó đi. Như vậy mới phải.

Trả chén rượu lại chỗ cũ, Đổng Tiếu nhìn Thục trang chủ:

- Rượu của trang chủ mời tiểu sinh cũng dơ như vậy, nhưng tiểu sinh không đổ nó vì làm vậy sẽ thất kính với trang chủ. Nên tiểu sinh sực nhớ đến câu nói người đời sau dành cho Khuất thừa tướng, nước sông tưởng sạch ta ra rửa mặt, nước sông tưởng dơ thì ta rửa chân.

Tiểu sinh thầm đổi ngược lại:

"Rượu ngon thì ta uống, rượu dơ thì sáng mà súc miệng" đó mà.

Thục Tùng Nhẫn từ từ đứng lên:

- Tiểu tử, ngươi đã xúc phạm nói rượu của bổn trang chủ dơ. Ngươi hãy nói cho ta biết dơ chỗ nào.

Đổng Tiếu xoa tay:

- Có ngay … Có ngay …

Chàng bưng ngay bầu rượu của mình, vừa đi vừa lắc, rồi nói với Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ xòe tay ra dùm cho tiểu sinh à.

Thục Tùng Nhẫn xòe tay ra, Đổng Tiếu dốc bầu rượu trút lên tay lão.

Rượu trào ra và ngay lập tức có xác một con ruồi nằm ngay giữa lòng bàn tay của họ Thục.

Mặt lão sững ra, đỏ rần:

- Ơ …

Đổng Tiếu cười khẩy rồi nói:

- Trong rượu của trang chủ có một con ruồi. Thế là dơ hay là sạch ạ.

- Ngươi …

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Cái gì cũng có nguyên nhân cả. Tiểu sinh đã giải trình rồi. Hẳn trang chủ không có gì để nói chứ?

Sắc diện Tùng Nhẫn đỏ rần:

- Tại sao trong bầu rượu có một con ruồi?

- Vậy mà trang chủ cũng hỏi. Có con ruồi bởi vì rượu của Phi Yến thiên trang không được sạch.

Chàng lại nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh, Đổng Tiếu không làm mất mạch Dương huynh chứ?

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu khẽ lắc đầu.

Chàng nhìn lại Thục Á Di:

- Lời giải trình của tại hạ, Thục tiểu thư mãn nguyện chứ? Hẳn không còn gì để móc mắt tại hạ.

Thục Á Di buông tiếng thở dài.

Nàng quay lại ngồi vào chỗ cũ:

- Quá đáng thật.

Đổng Tiếu chỉ số kim lượng:

- Giờ thì số kim lượng này thuộc về tại hạ.

- Công tử cứ giữ lấy.

- Đa tạ tiểu thư.

Đổng Tiếu quay lại chỗ ngồi của mình. Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn vào chàng.

Đổng Tiếu đưa hữu thủ lên trước mặt giũ một cái. Năm sáu xác ruồi trong ống tay áo của chàng rơi ra phủ đầy mặt bàn. Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Ruồi trong Phi Yến thiên trang nhiều quá.

Nghe chàng nói câu này, sắc diện của Thục trang chủ và Thục Á Di càng đỏ hơn. Cả hai những tưởng bị hứng trọn hai gáo nước sôi tát thẳng vào mặt.

Á Di nhìn Đổng Tiếu nghĩ thầm:

- Ngươi sẽ phải trả giá cho chuyện này.

Những con người gầy gò trơ xương lần lượt đi qua trước mặt Đổng Tiếu, Thiệu Ân và Thục Tùng Nhẫn. Trên lưng họ là những khối đá nặng chịch, những tưởng xương sống có thể gãy ra bất cứ lúc nào bởi sức nặng của những tảng đá đó. Ngoài khối đá trên lưng, trên thân hình của những người đó hằn những dấu roi tím bầm.

Thục Tùng Nhẫn chấp tay sau lưng nói với Thiệu Ân nhưng lại muốn cho Đổng Tiếu nghe:

- Dương thiếu hiệp, trong những tảng đá này là những sợi chỉ kim lượng mà bọn nô nhân Hắc đạo phải đào từ dưới địa đạo mang đến đây. Sau đó sẽ có bọn khác lấy những sợi chỉ vàng trong những khối đá này cho bổn trang chủ.

Y vuốt râu:

- Với số kim lượng mà Đổng Tiếu vừa lấy của lão phu thì bọn nô nhân này phải làm cực khổ thêm một con trăng nữa mới có thể đem lại đủ số mà lão phu vừa mất đi.

Một gã nô nhân như thể lực tàn sức kiệt, té quỵ xuống. Ngay lập tức một trận mây da nện xuống người gã.

Chứng kiến cảnh đó, Đổng Tiếu phải nhắm mắt lại.

Chàng thở hắt ra một tiếng, rồi quát lớn:

- Dừng tay …

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, đây là địa phận của Phi Yến thiên trang. Bọn nô nhân Hắc đạo này là của Phi Yến trang chủ. Người muốn làm gì thì làm. Ngươi đừng xen vào.

Mặc cho Thiệu Ân nói, Đổng Tiếu vẫn chạy đến giật phắt ngọn roi của gã gia nhân Phi Yến thiên trang. Chàng quắc mắt nói:

- Ngươi không nghe ta nói à?

Gã gia nhân nhìn chàng.

Đổng Tiếu thở dài rồi nói:

- Ngươi không thấy người này đã kiệt sức rồi sao?

- Hắn là nô nhân thì có can hệ gì với ngươi chứ?

Đổng Tiếu mím môi:

- Để bổn thiếu gia nói chuyện với trang chủ các ngươi. Nhưng trước khi ta chưa nói gì thì ngươi không được hành hạ người này.

- Ngươi đi mà nói với chủ nhân.

Đổng Tiếu lườm gã đó rồi quay lại chiếc lồng có Thục Tùng Nhẫn và Thiệu Ân. Chàng bước đến trước mặt Tùng Nhẫn, ôm quyền nhỏ nhẻ nói:

- Trang chủ là người quan minh lỗi lạc, rộng lượng bao dung, nên tiểu sinh mới có lời đề nghị này.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu rồi nói:

- Đổng công tử nói xem, bổn trang chủ nghe có lọt lỗ tai không.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh đã lấy của trang chủ hai trăm nén vàng ròng, giờ tiểu sinh mong trang chủ nhận lại.

- Công tử chắc có điều kiện với lão phu.

- Tiểu sinh không dám nói là điều kiện, mà chỉ thỉnh cầu.

- Thế công tử thỉnh cầu ta điều gì nào?

- Tiểu sinh muốn dùng hai trăm nén kim lượng đó chuộc những nô nhân sức kiệt lực tàn.

Chàng nói dứt lời, Thục Tùng Nhẫn phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Đổng công tử không tiếc số kim lượng mình đang có à?

Giả lả cười, Đổng Tiếu nói:

- Tiểu sinh còn có nhiều kim lượng hơn thế nữa. Nên không cần số kim lượng nhỏ nhoi đó. Với lại hai trăm nén kim lượng kia tiểu sinh lấy từ trong tay trang chủ, thì nay trả lại cũng đâu có gì. Với lại tiểu sinh biết trang chủ cũng không cần đến những nô nhân Hắc đạo sức tàn lực kiệt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn chàng. Lão vuốt râu rồi nói:

- Sao Đổng công tử không để dành số kim lượng đó, để phòng xa một khi mình trở thành nô nhân.

- Hây … Tiểu sinh có rất nhiều kim lượng. Với lại tiểu sinh rất khó trở thành nô nhân vì sau lưng tiểu sinh có Thượng tôn minh chủ và Dương huynh đây.

Thiệu Ân chen vào:

- Ngươi hãy tự lo cho mình sau này … Đừng nghĩ đến ta.

- Đổng Tiếu chỉ nói thế thôi chứ đâu dám nhờ đến Dương huynh.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu gật đầu:

- Thôi được, nể mặt Dương thiếu hiệp, ta đồng ý.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh cảm kích sự độ lượng của trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Ta đồng ý với công tử nhưng có một người sức cạn lực tàn ta muốn giữ lại.

- Trang chủ muốn giữ lại ai?

- Cái gã mà công tử vừa mới cứu khỏi trận roi da đó.

- Người như vậy mà trang chủ để lại làm gì?

- Công tử không biết đấy thôi. Trước khi trở thành nô nhân bị phế bỏ võ công, thì hắn đã từng là Tàn Hồn Kiếm Khách.

- Tàn Hồn Kiếm Khách?

Thục Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đúng, hắn là Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân.

Đổng Tiếu miễn cưỡng nói:

- Trước đây người đó là Tàn Hồn Kiếm Khách, nay thì đã là phế nhân rồi, trang chủ cần gì đến y nữa.

Nhìn sang gã gia nhân, Tùng Nhẫn nói:

- Đưa gã lại đây.

Hai gã gia nhân xốc nách Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân lôi xềnh xệch đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn.

Châu Thứ Vân chỏi tay cố gượng ngẩn đầu lên nhìn Thục Tùng Nhẫn.

Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân nhìn Thục Tùng Nhẫn bằng hai luồng uy nhãn hừng hực, sắc mặt căm thù và uất hận. Y gằn giọng nói:

- Thục lão tặc, lão có hành hạ thể xác, đày đọa như thế nào thì Châu mỗ cũng không phục. Các ngươi tự nhận mình là chính nhân quân tử, nhưng lòng dạ nhơ nhuốc, tham lam.

Châu Thứ Vân cười khẩy, cố gượng đứng lên:

- Hôm nay Châu mỗ có thể chết nhưng ngày mai … cũng đến lượt các ngươi thôi.

Thục Tùng Nhẫn gằn giọng nói:

- Đưa hắn đến đây.

Hai gã gia nhân Phi Yến thiên trang xốc Tàn Hồn Kiếm Khách kéo đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Châu Thứ Vân, Đổng công tử đây là người con của thánh cô tiên tử và Lâm Chi Khanh đó.

Thứ Vân nhìn Đổng Tiếu:

- Có đúng như vậy không?

- Chính tiểu sinh.

- Đổng công tử, mọi người đều kỳ vọng vào công tử. Sao công tử lại ở đây. Có lý nào công tử đã trở thành nô nhân rồi ư?

- Không bao giờ.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Hôm nay gã chưa trở thành nô nhân của bổn trang chủ, nhưng ngày trở thành nô nhân của gã cũng không còn lâu đâu.

Châu Thứ Vân nhìn sang Thục Tùng Nhẫn:

- Bạch đạo các ngươi có làm gì cũng không khuất phục được chúng ta đâu. Ta tin vào một ngày nào đó … Một ngày nào đó.

- Ngươi vẫn tin ư?

Vừa nói Thục Tùng Nhẫn vừa tung một quả đấm thôi sơn đánh thẳng vào yết hầu của Châu Thứ Vân.

Hứng trọn một thoi quyền chí mạng của Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn, yết hầu của Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân vở toan ra ngay trước mắt Đổng Tiếu. Đầu Thứ Vân giật ngược ra sau, rồi đổ nhào xuống đất.

Đổng Tiếu chết lặng như thể biến thành pho tượng. Mãi một lúc chàng mới thét lên:

- Thục trang chủ …

Vừa thét Đổng Tiếu vừa toan áp vào lão, nhưng Thiệu Ân đã nhanh hơn, vươn trảo thộp lấy yết hầu Đổng Tiếu:

- Ngươi không được mạo phạm trang chủ.

Đổng Tiếu thở hồng hộc, rồi từ từ dịu lại. Chàng nhếch miệng gượng cười, vừa gở trảo công của Thiệu Ân ra khỏi yết hầu mình, vừa nói:

- Thục trang chủ hành xử lấy mạng một người sức cùng lực cạn như Tàn Hồn Kiếm Khách thì đâu có phải là anh hùng hảo hán.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nói:

- Đổng công tử biết vì sao bổn trang chủ giết hắn không?

Đổng Tiếu buột miệng hỏi:

- Vì sao?

Thục Tùng Nhẫn phủi hai tay vào nhau. Lão vừa phủi vừa nói:

- Trước kia Tàn Hồn Kiếm Khách là một cao thủ lẫy lừng trong giới Hắc đạo. Nếu không muốn nói giới Hắc đạo có y chẳng khác nào hổ thêm cánh. Y cũng là người kề cận với Thánh cô tiên tử, mẫu thân của Đổng công tử, nhưng nay thì không.

Lão vuốt râu nhếch hai cánh môi nở nụ cười đắc ý nhìn Đổng Tiếu:

- Hôm nay y không phải là Tàn Hồn Kiếm Khách mà trở thành một con ruồi.

Thục Tùng Nhẫn nói dứt câu phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão chẳng khác nào những mũi giáo vô hình đâm vào tim vào óc của Đổng Tiếu.

Nghe Thục Tùng Nhẫn cười mà chân diện Đổng Tiếu biến sắc, nhợt nhạt khó coi. Đôi song thủ run lên bần bật.

Chàng nhủ thầm:

"Ta rất tiếc trước đây không chịu luyện võ công." Đổng Tiếu bước đến bên cái xác của Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân.

Thiệu Ân lẫn Thục Tùng Nhẫn chăm chăm nhìn vào Đổng Tiếu. Hai người cùng một ý tưởng trong đầu:

- "Đổng Tiếu làm gì với cái xác đó." Ý niệm kia còn đọng trong đầu họ, thì Đổng Tiếu cúi xuống bế xác Tàn Hồn Kiếm Khách Châu Thứ Vân, thả bước bỏ đi.

Thục Tùng Nhẫn lớn tiếng nói:

- Đổng tiểu tử, ngươi tính làm gì với cái xác đó?

Đổng Tiếu dừng bước nhạt nhẻo đáp lời Phi Yến thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn:

- Ta đi tìm phận sự của một người sống đối với một người chết.

- Ý của ngươi là lo cho gã họ Châu này có một nấm mồ chứ gì?

- Đúng.

Thục Tùng Nhẫn gằn giọng nói:

- Ngươi không có quyền. Hắn là nô nhân thì xác của hắn phải làm thức ăn cho quạ và kềnh kềnh thôi. Tất cả bọn nô nhân đều không ai có một nấm mồ nào cả.

Nghe Thục Tùng Nhẫn nói dứt câu, Đổng Tiếu tiếp tục ôm xác Châu Thứ Vân đi. Hành động phản kháng của chàng khiến lão Thục bất nhẫn, quát lớn:

- Tiểu tử muốn chết ư?

Đổng Tiếu vừa thả bước đi vừa nói:

- Lão trang chủ có quyền giết Đổng Tiếu nhưng không có quyền ngăn cản ta làm phận sự của kẻ hậu bối đối với bậc trưởng tôn.

- Ngươi …

Thục Tùng Nhẫn thốt ra một chữ "ngươi" đó, toan lắc vai xông đến sau lưng Đổng Tiếu, nhưng Thiệu Ân kịp giữ lão lại.

Thục Tùng Nhẫn miễn cưỡng nhìn qua Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp….. Thiệu Ân nhỏ giọng từ tốn nói:

- Trang chủ, người chết rồi cũng nên có một nấm mồ.

- Dương thiếu hiệp vị nể gã tiểu tử đó nhiều quá rồi.

- Ngay cả nghĩa phụ của Thiệu Ân cũng còn để cho Đổng Tiếu được tự do mà chưa biến y thành nô nhân.

Thục Tùng Nhẫn thở ra, nheo mày nhìn Đổng Tiếu. Lão làu bàu nói:

- Bổn trang chủ hận tên tiểu tử thúi này. Bổn trang chủ hận mình không có quyền đày đọa hắn.

- Thời điểm này không phải là lúc để trang chủ trút hận vào Đổng Tiếu, xét cho cùng, Đổng Tiếu vẫn có cái quyền của một người sống lo cho người chết.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nghĩa tử là nghĩa tận … Thiệu Ân mong trang chủ hãy chìu y một lần.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu, gượng nói:

- Nếu không nể Dương thiếu hiệp, bổn trang chủ không để chuyện này xảy ra đâu. Lão phu nghĩ cũng lạ thật … Hẳn minh chủ đã biết tên tiểu tử này là con của Thánh cô tiên tử rồi mà vẫn để cho hắn ung dung tự tại … Tự cho mình có những cái quyền năng với gới Bạch đạo của chúng ta.

- Nghi vấn của trang chủ chỉ có mỗi một mình nghĩa phụ trả lời được mà thôi.

Thiệu Ân nhìn lại Đổng Tiếu đang đi xa dần, khẽ lắc đầu rồi mới quay bước rời khu vực thuộc Phi Yến thiên trang.

Lão Thục miễn cưỡng bước theo y.

Lão vừa đi vừa nghĩ thầm:

"Hẳn gã tiểu tử này đang giữ một thứ gì đó mới được đặc ân của minh chủ."

12. Sắc Ngôn Bản Thân

Ngồi trên tràng kỹ với vẻ mặt tư lự, Đổng Tiếu hình dung lại những sự việc xảy ra, những gì mình đã chứng kiến, mà tự trách thầm:

"Ta sao lại là một kẻ vô dụng. Nếu trước đây cha mẹ mình làm được những chuyện lớn không để cho những cuộc tàn sát giữa hai phái Hắc đạo và Bạch đạo xảy ra, thì nay mình chẳng làm được gì." Đổng Tiếu buông tiếng thở dài, lắc đầu ngao ngán. Chàng buột miệng trách mình:

- Ta phải làm gì đây nhỉ?

Có tiếng gõ cửa.

Nhìn ra cửa, Đổng Tiếu nhủ thầm:

- Ai đến đây?

Vừa nói chàng vừa đứng lên, bước ra mở cửa.

Vừa mở cửa, Đổng Tiếu đứng thừ ra như pho tượng bởi một mũi kiếm sắc và nhọn đã điểm vào yết hầu chàng.

Người điểm kiếm vào yết hầu Đổng Tiếu chẳng ai khác chính là Thục Á Di.

Đổng Tiếu thối bộ lần vào trong. Á Di vẫm điểm mũi kiếm vào tử huyệt Đổng Tiếu, bước theo chàng. Nàng hất tả thủ đóng sập cửa phòng lại.

Á Di nghiêm giọng nói:

- Đổng Tiếu công tử biết thời khắc gì đến rồi chứ?

Đổng Tiếu gượng cười, từ tốn nói:

- Tiểu thư định lấy mạng tại hạ à?

Á Di gật đầu:

- Không sai! Ta sẽ giết ngươi.

- Tiểu thư có ý lấy mạng tại hạ phải chăng vì hai trăm lạng kim lượng. Nếu đúng vì hai trăm lạng kim lượng thì tiểu thư thu kiếm lại đi. Đổng Tiếu đã trả lại toàn bộ cho phụ thân của tiểu thư rồi.

Á Di lắc đầu:

- Ta giết ngươi không phải vì hai trăm lượng, mà là vì ngươi đã sỉ nhục ta.

- Tại hạ chưa từng sỉ nhục cô nương.

- Không ư? Đổng công tử đòi lưu ngụ trong khuê phòng của Á Di … Đó không phải là sỉ nhục à?

- Thế sao tiểu thư không nghĩ Thục trang chủ đã sỉ nhục tại hạ trước. Buột tại hạ phải lưu ngụ tại tàu ngựa. Hẳn lão trang chủ có ý xem tại hạ giống như trâu ngựa ư?

- Đó là ý của cha ta, ta không can dự đến.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Đổng Tiếu. Chàng ôn nhu nói:

- Ngay cả Thục trang chủ phụ thân của tiểu thư cũng rất muốn lấy mạng Đổng Tiếu đó.

Chàng nhún vai:

- Thục trang chủ rất muốn, nhưng lại không dám. Bởi vì sau lưng tại hạ còn có Thượng tôn minh chủ. Nếu tại hạ chết bởi tay Thục trang chủ, e rằng Thục trang chủ gánh không nổi đâu. Phụ thân của tiểu thư còn gánh không nổi thì sao tiểu thư có thể gánh nổi được.

- Nói như thế Đổng công tử nghĩ rằng Á Di này không dám lấy mạng công tử sao?

Giọng nói của nàng khe khắc đến độ Đổng Tiếu phải giật mình, chàng buột miệng nói:

- Tiểu thư không sợ nhưng còn phụ thân của tiểu thư, Phi Yến trang chủ Thục Tùng Nhẫn.

- Lão nhân gia không liên quan đến chuyện này.

- Nói thế thì sai rồi. Không chừng chuyện tiểu thư làm lại gây ra họa cho Thục trang chủ.

Á Di hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta làm ta chịu.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Đúng là tiểu thư làm tiểu thư chịu, nhưng Thục trang chủ có làm đâu mà vẫn phải chịu đại họa này. Nếu tại hạ mất mạng bởi kiếm chiêu của tiểu thư thì nhất định Thượng tôn minh chủ sẽ trút cơn thịnh nộ lên Thục trang chủ.

Á Di cau mày:

- Tại sao lại trút giận lên đầu phụ thân ta được?

- Có thế mà tiểu thư còn hỏi tại hạ nữa. Trang chủ là phụ thân của tiểu thư. Cha mà không biết dạy con thì tất nhiên phải bị trừng trị rồi.

Đổng Tiếu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Thôi tiểu thư hãy tra kiếm vào vỏ đi. Đây chưa phải là thời khắc tiểu thư lấy được mạng của Đổng Tiếu đâu.

Lời còn đọng trên môi của Đổng Tiếu, bất thình lình Thục Á Di đâm thẳng mũi kiếm đến trước. Đổng Tiếu không ngờ Á Di lại có hành động đó. Chàng chỉ kịp phản xạ theo bản năng của mình, vô tình lại dụng đến thuật vận tướng di bộ của Khấu Đại Nhâm.

Mặc dù Đổng Tiếu phản xạ cực nhanh nhưng vẫn bị mũi kiếm cắt qua vai.

Đổng Tiếu thốt lên:

- Ối cha …

Máu tuôn ra ướt đẫm một bên áo của Đổng Tiếu.

Đâm hụt chệch một nhát kiếm, Á Di rít giọng nói:

- Hôm nay bổn cô nương quyết lấy mạng ngươi.

Nàng vừa nói vừa chém một nhát kiếm chí mạng vào cổ Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu không ngờ Á Di lại có sự phẫn nộ như vậy. Chàng kịp ngã người ra sau để né tránh nhát kiếm. Như đang đuổi giết một kẻ thù bất cộng đái thiên, Á Di phát động kiếm chiêu vùn vụt, không ngừng cung kích Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu buột phải dụng đến thuật "vạn tướng di bộ". Thân pháp của chàng nhanh nhẹn, Á Di công hụt, chém vào các vật dụng trong thư phòng, phát ra những tiếng kêu loảng xoảng.

Vốn chưa có kinh nghiệm giao thủ lần nào, Đổng Tiếu mặc dù dụng "vạn tướng di bộ", nhưng cũng không khỏi lúng túng trước những sát chiêu của Thục Á Di.

Tuy tránh được hai mươi chiêu kiếm của Á Di, nhưng Đổng Tiếu vẫn bị dồn ép về phía tràng kỹ. Bất thình lình chàng vấp phải tấm rèm dưới chân mà trượt chân.

Đổng Tiếu ngã ngửa trên tràng kỹ.

Á Di mím môi vung kiếm toan chém sả xuống chàng. Bóng sắc tử thần gần như đã hiện ra ngay trong đầu Đổng Tiếu.

Chàng nhắm mắt nhắm mũi, vung tay vung chân như thể muốn đỡ lấy lưỡi kiếm đó.

Những tưởng đâu lưỡi kiếm của Á Di chém thẳng xuống đầu Đổng Tiếu, nhưng nói chỉ dựng qua khỏi đầu chàng thì dừng lại.

Á Di đứng thẳng ra như pho tượng bị chôn chân dưới đất.

Đổng Tiếu nhắm mắt chờ mãi nhưng chẳng thấy lưỡi kiếm hạ xuống, liền từ từ mở mắt ra. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Á Di đứng trong tư thế lăm lăm, mặt đỏ bừng, còn mũi giày của chàng thì đang điểm nhẹ vào vùng thượng đẳng của nàng.

Đổng Tiếu ngập ngừng nói:

- Tại hạ chết … tiểu thư và Thục trang chủ không gánh được đâu.

Á Di đanh giọng nói:

- Đổng tặc, mau giải huyệt cho bổn cô nương. Nếu không ta sẽ nói với Dương đại ca.

Đổng Tiếu nhướng mày nhìn nàng:

- Tiểu thư bị điểm huyệt à? Ai điểm huyệt tiểu thư?

- Chính ngươi.

- Tại hạ?

Đổng Tiếu vừa nói vừa từ từ rút chân lại, rồi ngồi lên nhìn sửng nàng:

- Tại hạ điểm huyệt tiểu thư hồi nào?

- Ngươi đã có dụng ý dùng mũi chân điểm huyệt ta.

Đổng Tiếu rít một luồng chân khí căng phồng lòng ngực, rồi từ từ thở ra. Chàng nhìn xuống chân mình. Vừa chắt lưỡi, Đổng Tiếu vừa đưa chân phải lên vuốt ve nói:

- Sao ta thương bàn chân của ta quá. Ngươi thật là thông minh. Nếu như không có ngươi thì bổn thiếu giá đã tán mạng bởi sát chiêu của ả tiểu thư hung tợn này rồi.

Đổng Tiếu nói rồi đứng lên. Chàng chắp tay sau lưng nhìn Thục Á Di:

- Tiểu thư vừa nói gì nhỉ? … Tiểu thư sẽ mách với Dương Thiệu Ân huynh để huynh ấy xử tại hạ à?

- Dương huynh sẽ không tha hành động vô lễ của ngươi với Á Di đâu.

Chàng nhướng cao đôi chân mày lưỡi kiếm:

- Thế ư?

Thở hắt ra một cái, Đổng Tiếu nói:

- Thục tiểu thư, nếu tại hạ không có được sự may mắn như thể có cao nhân giúp đỡ thì hẳn giờ hồn đã chu du cõi a tỹ, gặp diêm vương lão nhân gia rồi. Lúc đó tại hạ chỉ còn biết mách với Diêm vương lão nhân gia rằng tại hạ vừa mới bị chết oan uổng trong tay một ả tiểu thư đỏng đảnh và hung tợn.

Đổng Tiếu hừ nhạt một tiếng, vỗ nhẹ vào má nàng:

- Sao tiểu thư xinh đẹp thế này mà ác thế chứ. Đúng là cha nào con nấy. Lần đầu gặp tiểu thư tại khách điếm, nghe tiểu thư nói, tại hạ những tưởng tiểu thư là người tốt. Hóa ra lại là kẻ xấu xa, với tâm địa hung tàn.

Đổng Tiếu chắt lưỡi:

- Tiếc … tiếc thật.

Nghe Đổng Tiếu nói, sắc diện Á Di đỏ rần như bị tạt nước sôi vào ngay chính diện.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Ngươi xúc phạm ta, Dương huynh sẽ không tha thứ cho ngươi đâu.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Ý … tiểu thư mang Thiệu Ân ra hù dọa Đổng Tiếu đó à?

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Được, tiểu thư không cần phải ngong ngóng. Tại hạ sẽ gọi Thiệu Ân đến ngay. Gọi Thiệu Ân đến cho y biết …

Đổng Tiếu giả lả cười.

Thấy nụ cười bí hiểm trên miệng chàng, Á Di buột miệng hỏi:

- Biết gì?

- Biết gì ư? … Nam nữ thọ thọ bất tương thân, thế mà tiểu thư ngang nhiên xông vào thư phòng của tại hạ … Có ý gì chứ?

- Ta chỉ muốn giết ngươi thôi.

- Đổng Tiếu nghĩ tiểu thư có ý khác.

Đổng Tiếu vừa nói vừa giật dây lụa thắt lưng của nàng.

Á Di biến sắc:

- Ngươi …

Chẳng thèm màng đến Á Di, Đổng Tiếu lột nốt ngoại y của nàng. Trên người Á Di chỉ còn chiếc yếm hồng nhạt. Nàng chửi bới:

- Đổng Tiếu … dâm tặc … Ngươi định làm gì?

- Tiểu thư sẽ biết ngay đây mà.

Chàng vừa nói vừa quệt máu trên bờ vai mình trét vào mặt Thục Á Di.

Nàng trừng mắt mở to hết cở nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi …

Thục Á Di lấy hơi thét lớn:

- Cứu người … Cứu người.

Những tưởng đâu Đổng Tiếu sẽ bịt miệng nàng, nhưng không ngờ chàng cũng thét theo nàng:

- Cứu người … Cứu người … Cứu người …

Á Di chưng hửng, ngậm miệng lại, nhìn Đổng Tiếu tiến gần như muốn lòi hai con ngươi ra khỏi hốc mắt. Nàng không sao hiểu được hành động của Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu tiếp tục gào:

- Cứu người … Cứu người …

Thiệu Ân xông vào.

Y đứng ngây người ra nhìn cảnh tượng trong thư phòng của Đổng Tiếu mà chẳng hiểu chuyện gì cả.

Đổng Tiếu ôm lấy bờ vai đang rỉ máu của mình.

Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh, cứu muội …

Đổng Tiếu cũng nói theo nàng:

- Dương huynh, cứu Đổng Tiếu …

Thiệu Ân cau mày:

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Á Di chưa kịp lên tiếng thì Đổng Tiếu chỉ nàng lắc đầu nói:

- Không thể nào tưởng tượng được … Không thể nào tưởng tượng được … Trời sập Đổng Tiếu cũng không nghĩ ra Thục tiểu thư lá ngọc cành vàng lại xông vào thư phòng của tiểu đệ … toan … toan …

Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Thiệu Ân.

Mặt Đổng Tiếu mếu máo trông thật nực cười. Chàng vừa mếu vừa nói:

- Dương huynh biết không? … Nàng ấy toan … toan cướp đoạt cái … cái trong trắng nam nhân của Đổng Tiếu.

Nghe Đổng Tiếu thốt ra câu này, mặt Á Di đỏ bừng. Nàng những tưởng như vừa hứng trọn một gáo nước sôi vào mặt mình. Nàng muốn nói nhưng cổ họng như có khối than hồng chận ngang, chẳng thể nào thốt được thành lời.

Á Di gào lên:

- Ngươi …

Đổng Tiếu nạt ngang:

- Im …

Á Di chưng hửng bởi câu nói này mà bất giác ngậm miệng im lặng như nghe lệnh phán của bề trên.

Đổng Tiếu nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, chúng ta phải rời khỏi Phi Yến thiên trang càng nhanh càng tốt. Đổng Tiếu không tin được nơi đây lại ô uế như thế này … Nàng ta xông vào phòng Đổng Tiếu …

buột Đổng Tiếu phải trao cho nàng sự trong trắng nam nhân của mình. Ả nói theo Hắc đạo là nàng ta định cưỡng dâm Đổng Tiếu đó.

Á Di há hốc miệng. Lệ trào rơi khóe mắt nàng.

Đổng Tiếu thấy Á Di khóc, vội nói:

- Ta nói không đúng sao nàng còn khóc. Nàng biết nam nữ thọ thọ bất thân, thế mà nửa đêm xông vào phòng, bắt ta phải cởi y phục, còn nàng lại ngang nhiên cởi bỏ dây lụa thắt lưng, và lột cả ngoại y của mình.

Á Di bặm môi, nấc nghẹn:

- Ngươi …

Đổng Tiếu tròn mắt:

- Còn ngươi với ngỗng gì nữa. Bổn thiếu gia đạo lý luân thường, thế là nàng cho ta một kiếm chí mạng.

- Ngươi …

Dương Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, có đúng như vậy không?

- Huynh còn hỏi nữa? Thư phòng này của Thục trang chủ sắp cho Đổng Tiếu. Chứ có phải thư phòng của ả đâu.

Đổng Tiếu chỉ Thục Á Di, lắc đầu chắt lưỡi.

Thục trang chủ từ ngoài bước vào. Lão cau mày nói:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Thục trang chủ, lần sau nếu như trang chủ có nhã ý muốn làm nhạc gia của Đổng Tiếu thì cũng nên dùng cách khác. Tỷ như trải thảm đỏ từ ngoài ngôi tam quan vào để đón Đổng Tiếu. Chứ đừng có làm những chuyện bất ngờ như thế này, Đổng Tiếu ngại lắm.

- Bất ngờ gì?

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Thì … Thì …

Thục Tùng Nhẫn nhìn lại Á Di:

- Á Di … sao lại thế này?

Nàng bật khóc:

- Cha cứu con với.

Thục Tùng Nhẫn cách không giải huyệt cho nàng.

Vừa được giải huyệt, Á Di thét lên:

- Ta giết ngươi …

Nghe Thục Á Di thốt ra câu nói đó, Đổng Tiếu lòn tay ra sau lưng Thiệu Ân. Trường kiếm của nàng chém sả tới thì Thiệu Ân dùng hai ngón chỉ kẹp lại.

Y nhìn thẳng vào mắt Thục Á Di:

- Tiểu thư không nên làm như vậy?

Mặt Á Di đỏ bừng và lộ đầy sát khí. Nàng gằn giọng nói:

- Dương huynh tin hắn?

Đổng Tiếu nói:

- Chuyện sờ sờ ra như vậy, còn gì mà không tin chứ?

Câu nói này của Đổng Tiếu càng khiến cho Á Di sượng sùng hơn. Nàng nhìn Thiệu Ân, miễn cưỡng nói:

- Dương huynh tin lời của hắn không?

Thiệu Ân im lặng.

Á Di bật khóc:

- Huynh tin hắn!

Thiệu Ân vẫn không đáp lời nàng.

Sự im lặng của Thiệu Ân chẳng khác nào một gáo nước lạnh xối vào mặt Á Di. Nàng bặm hai cánh môi, lệ trào ra khóe mắt, rồi vụt bỏ chạy ra khỏi thư phòng của Đổng Tiếu.

- Đổng tiểu tử, ngươi làm gì Á Di?

- Trang chủ đi mà hỏi nàng. Tại hạ có nói ra thì trang chủ cũng không tin. Mà tin làm sao được khi tại hạ nghi ngờ trang chủ có nhúng tay vào chuyện này.

- Chuyện gì?

- Thì chuyện trang chủ muốn làm nhạc gia của Đổng Tiếu đó mà.

Đổng Tiếu nặn nụ cười giả lả.

Sắc diện Thục Tùng Nhẫn đỏ rần:

- Hắc đạo hạ nhân như ngươị…. Đổng Tiếu khoát tay:

- Hắc đạo hạ nhân thế mà có vị tiểu thư Bạch đạo thượng nhân mò tới phòng đó.

Thục Tùng Nhẫn rít lên:

- Ngươi…. - Đổng Tiếu không nói sai đâu. Chuyện gì thì trang chủ thấy rồi đó.

Mặt Thục Tùng Nhẫn sượng sùng. Lão nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt vừa thẹn vừa giận, miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Vết thương trên bờ vai của Đổng Tiếu rất nặng. Trang chủ, Thiệu Ân còn có chút phận bảo vệ cho hắn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt hàm râu quai nón:

- Lão phu biết …

Lão nói rồi nhìn Đổng Tiếu bằng ánh mắt căm phẫn như thể cảnh báo chàng một lời sát tủ, mới chịu dời bước khỏi thư phòng của chàng.

Lão Thục đi rồi, Thiệu Ân nhìn lại Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, chuyện xảy ra có đúng như vậy không?

Đổng Tiếu gãi đầu, xoa trán, giả lả nói:

- Dương huynh, thật hư thế nào đều do bản thân mình thôi. Huynh muốn nghĩ đây là thật cũng được, hư cũng chẳng sao. Tất cả do mình.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Duy chỉ có một điều rất thực, Đổng Tiếu muốn nói với huynh.

- Ta đang nghe.

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Chúng ta phải rời khỏi Phi Yến thiên trang càng sớm càng tốt.

- Tại sao?

- Đổng Tiếu sợ.

- Sợ cái gì? Phải chăng ngươi sợ Thục Á Di. Mà sợ một người tương tư một người rồi làm càng.

- Huynh hẳn không muốn Đổng Tiếu chết trước khi để cái bí mật kia cho Thượng tôn minh chủ?

Thiệu Ân nhìn thẳng vào mắt Đổng Tiếu. Y muốn hỏi đó là bí mật gì nhưng rồi lắc đầu xua đi ý tưởng đó.

Đổng Tiếu như đoán được suy nghĩ của Thiệu Ân, liền nói:

- Huynh chắc chắn không muốn Đổng Tiếu chết bất đắc kỳ tử phải không?

- Đúng - Thế thì chúng ta mau lên đường thôi.

- Trước khi ta muốn biết thực hư câu chuyện vừa rồi.

Đổng Tiếu tròn mắt:

- Thật tâm Dương huynh muốn biết ư?

Thiệu Ân gật đầu.

Đổng Tiếu mỉm cười, lột chiếc áo đẫm máu của mình:

- Huynh băng bó cho Đổng Tiếu, Đổng Tiếu sẽ nói thực hư câu chuyện vừa rồi.

- Ngươi đặt yêu sách với ta? Hay ngươi thích ta?

- Dương huynh cũng có cái hay hay, nên Đổng Tiếu thích huynh chăm sóc cho mình.

- Bất cứ chuyện gì trên đời này ngươi cũng đều có thể nói được ư?

- Nói vậy là nói quá cho Đổng Tiếu rồi. Cũng tùy chuyện mà nói chứ.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu, nụ cười sởi lởi hiện lên miệng y. Thiệu Ân nói:

- Ngươi cũng có những cái hay hay.

Thiệu Ân băng bó xong vết thương cho Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu toan lấy chiếc áo đẫm máu mặc vào thì Thiệu Ân khoát tay:

- Ta có một bộ hành trang phụ của mình. Ngươi có thể lấy nó mà dùng.

- Dương huynh không sợ Đổng Tiếu là hạ nhân sao?

Thiệu Ân im lặng.

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân giả lả nói:

- Được vận trang phục của Dương huynh, Đổng Tiếu rất hãnh diện với mọi người.

Đổng Tiếu đặt tay lên vai Thiệu Ân, liền bị y hất ra:

- Ngươi đừng đụng vào ta.

- À … Đổng Tiếu quên.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Chuyện khi nãy là thực hay là hư?

Nhướng đôi chân mày lưỡi kiếm, Đổng Tiếu nói:

- Đổng Tiếu đã nói với Dương huynh rồi. Thật hư thế nào là do mình, nhưng có một điều rất thật … chắc chắn rất thật. Tiểu đệ sợ Dương huynh không để tâm đến thôi.

- Chuyện gì?

- Ơ … Đổng Tiếu có thể khẳng định với Dương huynh rằng Thục tiểu thư có tình với huynh.

Đổng Tiếu nói xong phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nhìn Thiệu Ân nói tiếp:

- Mà cũng đúng thôi. Với dung mạo khôi ngô tuấn tú, phong thái của một Dương thiếu hiệp, lại là nghĩa tử của Thượng tôn minh chủ thì vị tiểu thư nào mà không có tình với Dương Thiệu Ân. Nếu như Đổng Tiếu là nữ nhân thì cũng khó kềm lòng với một trang hảo hán anh hùng như Dương huynh.

Thiệu Ân cau mày, lắc đầu:

- Ngươi đừng nói càng.

Đổng Tiếu ve cằm, từ tốn nói:

- Phàm kẻ trong cuộc thì không thấy nhưng người ngoài cuộc thì thấy rõ lắm. Thục Á Di tiểu thư cũng đẹp, rất xứng với Dương huynh. Nếu huynh chê thì nhường cho đệ nhé.

Thiệu Ân nheo mày:

- Không được.

- Không được là sao? Huynh không tiếp nhận Thục tiểu thư thì để cho Đổng Tiếu.

Chẳng lẽ huynh định gom hết về mình à? Hây … Dù huynh có là mỹ nam tử, có là người được trời ban cho cái số đào hoa thì cũng không thể gom hết nữ nhân trên thế gian này về cho mình được. Một con dế chúa thì cũng chỉ có một đàn dế cái chứ đâu thể nào làm chúa tất cả những con dế cái trên thế gian này.

Thiệu Ân lỏ mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi nói cái gì thế? Ngươi ám chỉ ta là …

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không không … Đổng Tiếu chỉ thí dụ vậy thôi chứ đâu có ám chỉ huynh.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đổng Tiếu khẽ lắc đầu. Y ôn nhu nói:

- Ta nói không được ở đây là vì …

- Đổng Tiếu là Hắc đạo còn Thục Á Di tiểu thư là Bạch đạo.

Thiệu Ân gật đầu.

Đổng Tiếu nhún vai mỉm cười:

- Có lẽ vậy! Cho dù Đổng Tiếu có là Bạch đạo cũng không dám tiếp nhận tình cảm của ả tiểu thư đó.

Chàng ôm quyền nói:

- Hậu sinh khả ố … Xin nhường lại cho tiên sinh khả úy.

Thiệu Ân thở ra:

- Phải chi ngươi cũng là người của bạch đạo.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không không … Mẫu thân đã cho Đổng Tiếu là người của Hắc đạo thì mãi mãi là người của Hắc đạo. Nếu muốn làm người của Bạch đạo thì chỉ cần làm mỗi một việc duy nhất.

- Sẽ làm việc gì?

- Hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo lại làm một. Cũng như nam và nữ hợp nhất làm một mới tạo ra con người đó mà.

Thiệu Ân nhìn sửng Đổng Tiếu:

- Ngươi có ý hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo ư?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Có ý đo nhưng sợ làm không nổi. Ngày trước mẫu thân là Hắc đạo, còn phụ thân là Bạch đạo. Hắc đạo và Bạch đạo hợp nhất tạo ra Đổng Tiếu ngày hôm nay.

Thiệu Ân bật cười:

- Đó là chuyện của mẫu thân và phụ thân ngươi, còn ngươi sẽ làm gì hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo.

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Cứ làm được chức vị minh chủ võ lâm thì làm được thôi.

- Ngươi có sợ câu nói này đến tai nghĩa phụ của ta không?

- Bây giờ thì không … nhưng mai mốt thì sợ.

- Tại sao?

- Dương huynh đi hỏi Thượng tôn minh chủ thì sẽ biết thôi.

Nghe câu nói này, Thiệu Ân chỉ còn biết lắc đầu. Y từ tốn nói:

- Chút ta sẽ lên đường ngay bây giờ.

- Dương huynh cũng sợ Thục Á Di à.

- Ta không thể nói mãi với ngươi được.

Nói rồi Thiệu Ân quay bước ra khỏi phòng Đổng Tiếu. Đổng Tiếu tiễn Thiệu Ân đến trước cửa phòng rồi nói:

- Dương huynh … hay huynh đứng canh cửa cho Đổng Tiếu, để Đổng Tiếu sửa soạn hành trang rồi lên đường.

- Cái gì canh cửa.

- Thì sợ chuyện vừa rồi xảy ra.

Đổng Tiếu vờ rùn mình:

- Đổng Tiếu sợ lắm.

Thiệu Ân lắc đầu nói:

- Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu. Còn ngươi nói ngươi sợ thì ta nghe ngược lại.

Diêm Vương lão nhân gia sợ ngươi thì có. Lão sợ ngươi chui xuống à tỳ lại phải đối phó với cái lưỡi không xương của ngươi.

Đổng Tiếu phá lên cười sằng sặc. Vừa cười Đổng Tiếu vừa nói:

- Đúng rồi! Diêm vương lão nhân gia phải sợ Đổng Tiếu. Chỉ khi nào Diêm vương lão nhân gia sợ thì Đổng Tiếu mới có cơ hội tồn tại trên cõi đời này để cùng bầu bạn với Dương huynh trong những chuyến đi xa.

Thiệu Ân mỉm cười ôn nhu nói:

- Ta chưa nói hết, ngươi đã đắt ý rồi. Diêm vương lão nhân gia thì có thể sợ cái lưỡi của ngươi thật, nhưng phán quan và hắc bạch vô thường thì lại không sợ mà còn thích ngươi nữa đó.

Nói rồi Thiệu Ân quay bước bỏ đi.

Đổng Tiếu nhìn theo sau lưng Thiệu Ân. Chẳng biết chàng có cảm tình với Thiệu Ân hay không, nhưng rõ ràng từ trong sâu thẳm của mình lại có sự cảm nhận rất gắn bó với Dương Thiệu Ân.

13. Bóng Sắc Tử Thần

Đổng Tiếu gần như chết lặng người. Tay cầm dây cương run lên bần bật, sắc diện xanh rờn khi thấy hai bên đường là những cây thập tự. Trên những cây thập tự đó là những xác nô nhân của Phi Yến thiên trang gầy còm, bị treo lủng lẳng. Cái xác nào cũng bị cắt lưỡi, mắt lồi hẳn ra ngoài, chứng tỏ trước khi chết họ phải nhận một sự đau đớn tột cùng.

Mồ hôi rịn ra trán đệ tử trong khi chân diện của Thiệu Ân lại rất dửng dưng thờ ơ. Đổng Tiếu không dằn được cơn phẫn nộ càng lúc càng tràn ngập lên đầu mình. Chàng bất giác rống lên:

- A … a … a …

Nghe tiếng rống của Đổng Tiếu, Thiệu Ân nhìn sang:

- Ngươi điên à?

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Huynh thấy gì rồi chứ?

- Ta không có đui.

- Lão tặc Thục Tùng Nhẫn tàn bạo như vậy đó … Lão đã lấy hai trăm lạng kim lượng để rồi …

Thiệu Ân khoát tay:

- Ngươi nên tự trách ngươi thì hơn. Ngươi không thấy tất cả những nô nhân Hắc đạo chết mà đều bị cắt lưỡi sao.

- Ta thấy.

- Họ chết bởi cái lưỡi của ngươi đó.

Đổng Tiếu rít giọng, gằn từng tiếng:

- Tại sao Thục lão tặc đó không cắt lưỡi Đổng Tiếu mà lại dồn sự phẫn nộ của lão lên những con người không còn khả năng tự vệ …

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bạch đạo các ngươi tàn nhẫn và bỉ ổi, nếu như không muốn nói đến hai chữ đê tiện và nhút nhát.

Thiệu Ân cau mày:

- Ngươi nói vậy là miệt thị Dương Thiệu Ân và nghĩa phụ?

- Ơ … Đổng Tiếu chỉ nói lão Thục thôi. Lão có đủ bản lĩnh để thỏa mãn sự căm phẫn sao không dồn vào Đổng Tiếu. Giận cá chém thớt là hành động của bọn tiểu nhân bỉ ổi, và đê tiện nhút nhát.

Thiệu Ân im lặng không đáp lời chàng.

Đổng Tiếu thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Dương huynh có thể thờ ơ nhưng ta thì không.

- Tại sao ta lại phải quan tâm đến những nô nhân của Phi Yến Thiên Trang.

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu nói này, Đổng Tiếu bất nhẫn nạt ngang:

- Thế mà cũng nói là anh hùng hảo hán … Cũng gọi là Dương thiếu hiệp.

Đổng Tiếu nói rồi ghìm dây cương, cho ngựa dừng vó. Chàng quẳng dây cương qua tay Thiệu Ân, toan nhảy xuống đất, nhưng Thiệu Ân giữ tay Đổng Tiếu lại.

- Ngươi định làm gì?

- Quay lại Phi Yến Thiên Trang - Để làm gì? Hỏi tội Thục trang chủ à?

Đổng Tiếu bối rối.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Võ công của ngươi quá ư xoàng xỉnh. Với một Thục Á Di còn có thể tặng cho ngươi một vết chém. Ngươi tìm Thục trang chủ để nộp mạng à?

Nghe Thiệu Ân thốt ra câu này, chân diện Đổng Tiếu sa sầm hẳn lại.

Chàng miễn cưỡng nói:

- Ngươi mặc nhiên với chuyện này ư?

Thiệu Ân cười mỉm nói:

- Ngươi đừng quên ta là người của Bạch đạo.

Buông tiếng thở dài, Đổng Tiếu nói:

- Đổng Tiếu quên điều này.

Nhìn thẳng vào mắt Thiệu Ân, ánh mắt của Đổng Tiếu vừa khe khắc vừa biểu lộ sự căm phẫn.

- Đổng Tiếu hỏi Dương huynh.

- Cứ hỏi - Lão trang chủ Thục Tùng Nhẫn làm như vậy đúng hay sai?

Thiệu Ân im lặng.

Đổng Tiếu gằn giọng nói:

- Lão đã sai. Đổng Tiếu có thể vơi đi phần nào sự phẫn nộ của mình khi nghe được lời nói này của Dương huynh.

Đổng Tiếu với tay lấy vò rượu, rồi nói:

- Hạ đẳng nhân uống rượu của Thượng đẳng nhân được chứ?

- Ngươi cứ tự nhiên.

Đổng Tiếu mở nắp vò rượu tu ừng ực.

Thiệu Ân giằng vò rượu lại:

- Ngươi định bắt ta điều khiển ngựa à? Ngươi biết chỗ đến còn ta thì không.

Đổng Tiếu đậy nắp vò rượu, đặt xuống dưới chân mình. Chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Nếu một ngày nào đó, Hắc đạo làm chủ võ lâm, và tiếp tục tạo ra những bi cảnh giống như ngày hôm nay. Dương huynh sẽ như thế nào?

Thiệu Ân im lặng suy nghĩ rồi nhìn lại Đổng Tiếu:

- Có lẽ ta cũng giống như ngươi.

- Thế tại sao Dương huynh không ngăn cản những bi cảnh hôm nay.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Hôm nay ta là người Bạch đạo, và sẽ không để cho Hắc đạo có cơ hội làm chủ võ lâm.

- Nếu có suy nghĩ đó thì Dương huynh hãy mau xuống tay giết Đổng Tiếu đi.

- Chưa phải lúc.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nói vậy thì lúc nào trong tâm tưởng Dương huynh cũng nghĩ đến thời khắc sẽ xuống tay lấy mạng Đổng Tiếu.

Thiệu Ân im lặng.

Đổng Tiếu nhìn gã, giật dây cương khiến cho đôi tuấn mã trổ nước kiệu chậm rãi kéo cổ xe đi. Vừa điều khiển đôi tuấn mã, Đổng Tiếu vừa nói:

- Dương huynh, hãy nhớ lời Đổng Tiếu nói với huynh hôm nay.

- Ngươi muốn nói gì?

- Chỉ có Dương huynh mới có thể lấy được mạng của Đổng Tiếu. Bằng như không làm được chuyện đó thì Đổng Tiếu sẽ trở thành võ lâm minh chủ.

Thiệu Ân cau mày. Y muốn phản bác lại những lời nói của Đổng Tiếu, nhưng rồi lại im lặng không nói. Ngôn phong của Đổng Tiếu không làm cho y phẫn nộ, mà ngược lại khơi dậy cái gì đó trong tâm tưởng y. Một thứ tình cảm mơ hồ mà y không thể nói ra bằng lời được.

Có tiếng ngựa hí phía sau, Đổng Tiếu ghìm cương cho đôi tuấn mã dừng lại.

Thục Á Di với con bạch mã, mướt lộn mượt mà phi tới. Nàng ghìm dây cương cho ngựa dừng lại.

Nàng nhìn Đổng Tiếu nói:

- Đổng công tử, Á Di muốn đi cùng với Đổng công tử.

Đổng Tiếu tròn mắt nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ sao?

Thiệu Ân giả lả đáp lời Đổng Tiếu bằng chấg giọng thật nhạt nhẽo:

- Thục tiểu thư hỏi ngươi chứ đâu có hỏi ta.

Đổng Tiếu nhìn lại Thục Á Di, từ tốn nói:

- Tại sao tiểu thư muốn đi cùng với tại hạ. Tiểu thư biết tại hạ đi đâu không?

Á Di lắc đầu.

- Á Di không cần biết huynh đi đâu.

- Không biết mà muốn đòi theo à. Vậy tiểu thư đòi theo tại hạ với mục đích gì? Hẳn không phải chờ thời cơ để lấy mạng Đổng Tiếu.

Á Di lắc đầu:

- Không … Xét về mặt nào đó thì Đổng huynh đã là …

Nàng bỏ lửng câu nói, lấy mắt nhìn Đổng Tiếu. Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Ý của tiểu thư muốn nói tại hạ đã làm thất tiết tiểu thư.

- Đúng.

- Phải chăng vì thế mà tiểu thư phải theo tại hạ.

- Đổng công tử đi đâu, Á Di đi đó.

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Bên cạnh tại hạ còn có mặt Dương huynh.

- Dương công tử không liên can gì đến chuyện của Á Di và Đổng huynh.

Đổng Tiếu ve cằm, nhìn nàng nói:

- Thục trang chủ có cho tiểu thư đi theo tại hạ không?

- Ý lão nhân gia không cản.

- Không cản ư? Này nhé, tiểu thư về nói với Thục trang chủ trả lại cho Đổng Tiếu những nhân mạng nô nhân Phi Yến thiên trang mà lão đã đóng treo trên các cây thập tự …

nếu lão trả thì Đổng Tiếu sẽ sẵn lòng để tiểu thư đi cùng.

Á Di lấy một sắp ngân phiếu đặt vào tay Đổng Tiếu:

- Số kim lượng hai trăm lạng thuộc về Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ thế nào?

- Ta không can dự vào chuyện này.

- Đổng Tiếu muốn hỏi Dương huynh có cho Thục tiểu thư đi cùng không?

- Quyền của ngươi … bởi vì nàng hỏi ngươi.

- Thế thì tốt quá. Có Thục tiểu thư ngồi chung một cỗ xe thì chẳng khác nào giữa sa mạc có một bông hoa đẹp.

Đổng Tiếu nói rồi cho sắp ngân phiếu vào ngực áo, quay sang nói với Á Di:

- Tại hạ rất phấn khích khi có tiểu thư đi cùng.

Đổng Tiếu nhướng mày hỏi tiếp:

- Nàng qua đây hay đi riêng một con ngựa. Đi riêng thì không được gần …

Bỏ lửng câu nói, Đổng Tiếu toét miệng cười.

Á Di lắc mình, rời yên ngựa thoát qua xe của Đổng Tiếu và Thiệu Ân.

Đổng Tiếu nói:

- Võ công của nàng cao siêu quá.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa dịch qua bên để Á Di chen vào ngồi chính giữa.

Đổng Tiếu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh không có gì ngại chứ?

- Ta nói rồi, không can dự gì đến ta.

- Hê … Bình nhật Đổng Tiếu thấy huynh có nụ cười rất hay, sao giờ bỗng lầm lì vậy?

Cười lên cho vui chứ.

Thiệu Ân cau mày:

- Ngươi nên lo phận của mình.

- Lúc này Đổng Tiếu cũng biết phận của mình.

Chàng quay lại nhìn con bạch mã của Á Di:

- Hê … ngươi thừa rồi … quay về đi … Tiểu thư của ngươi không cần ngươi nữa.

Đổng Tiếu huýt sáo như thể đuổi con bạch mã rồi giật dây cương cho đôi tuấn mã tiếp tục kéo cỗ xe lăn bánh.

Đổng Tiếu vừa giữ dây cương vừa nói với Á Di:

- Sao nàng lại thích đi theo Đổng Tiếu.

- Á Di đã nói rồi.

- Hóa ra Đổng Tiếu cũng là người có số đào hoa, cũng là mỹ nam tử chẳng thua gì Dương huynh.

Nghe lời nói của Đổng Tiếu, Dương Thiệu Ân nhíu mày. Y miễn cưỡng nói:

- Đổng Tiếu, ngươi đừng kéo ta vào những chuyện của ngươi.

- Chúng ta ba người đi chung một chuyến xe. Bỏ huynh ra làm sao được? Hay huynh nghĩ Thục tiểu thư ngồi quá gần Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhìn nàng nói:

- Nàng đừng ngại, ta vốn là giới hắc đạo nên rất thoải mái. Cứ ngồi dịch qua bên ấy một chút cũng không sao mà.

Thiệu Ân buột phải lên tiếng:

- Ngồi như thế được rồi.

- Vậy là tả hữu bình bình như thế. Sau này huynh không được nói Đổng Tiếu được thế lấn lướt huynh đó.

- Ta không bao giờ nói vậy.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta có ý như thế này.

- Huynh có ý gì?

- Hãy im lặng đi đến nơi cần đến.

Đổng Tiếu reo lên:

- Hay! Một ý rất hay.

- Ngươi nói phải giữ lời đó.

Nói rồi Thiệu Ân quay mặt về phía trước.

Đổng Tiếu cũng nghiêm mặt không nói lời nào, nhưng thỉnh thoảng quay sang nhìn Thiệu Ân và Á Di. Mỗi lần Đổng Tiếu nhìn sang thì đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại, biểu lộ sự bất nhẫn trước thái độ của Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhìn Á Di ra dấu bằng tay. Chàng hết đưa tay lên rồi lại đưa xuống, sau đó lại vẽ vòng vòng, rồi đập hai bàn tay vào với nhau. Thấy Đổng Tiếu ra dấu lung tung, nhưng Á Di lại chẳng hiểu gì cả mà chỉ thẹn thùng đỏ mặt.

Đổng Tiếu ra dấu một lúc rồi lại cầm lấy dây cương chăm chú điều khiển đôi tuấn mã.

Vô tình chàng để lại trong đầu Thiệu Ân lẫn Á Di muôn vàn câu hỏi qua điệu bộ của mình.

Á Di nhìn sang Đổng Tiếu:

- Huynh muốn nói gì?

Đổng Tiếu lại ra dấu nhưng không nói:

Thiệu Ân cau mày:

- Ngươi bị cắt lưỡi rồi sao không nói?

Đổng Tiếu phá lên cười.

Nghe chàng cười, Á Di còn thẹn hơn. Nàng buột miệng hỏi:

- Huynh cười cái gì?

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Sao hai người không được thông minh vậy.

Nghe chàng thốt ra câu này, cả hai Á Di lẫn Thiệu Ân đều đỏ mặt.

Đổng Tiếu vừa cười vừa nói:

- Đổng Tiếu chỉ làm bộ làm tịch cho hai người mở miệng thôi. Nếu không làm vậy, hai cánh hoa của hai người dính chặt vào với nhau giống như hai cánh hoa tàn, trông xấu lắm.

- Ngươi …

Thiệu Ân thốt ra câu nói đó rồi im bặt. Cùng với sự im lặng đó, y bất ngờ vươn hữu thủ thộp tới trước mặt Đổng Tiếu. Hành động bất ngờ của Dương Thiệu Ân khiến Đổng Tiếu giật mình thốt lên:

- Hê …

Đổng Tiếu những tưởng đâu Thiệu Ân bất ngờ tập kích mình, nhưng khi nhìn lại thấy trên tay Thiệu Ân có một ngọn ám tiễn nhọn hoắc.

Đổng Tiếu giật mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Thiệu Ân nói:

- Đổng Tiếu, ngươi biết chuyện gì chứ?

Đổng Tiếu ghìm đôi tuấn mã.

Hai con tuấn mã vừa dừng bước thì dựng hai vó trước lên cất tiếng hí vang dội. Cùng với những tiếng hí vang dội đó, chúng run lẩy bẩy, kéo theo những giọt máu từ cổ họng nhiễu xuống đất. Đôi tuấn mã cứ run bần bật rồi ngã khụy cả hai vó trước, đến hai vó sau rồi lăn đùng ra chết.

Đổng Tiếu, Thiệu Ân và Á Di nhảy xuống đất.

Đôi tuấn mã giẫy chân, nằm bất động. Trên cổ chúng là hai ngọn ám tiễn sáng hoắc.

Máu từ cổ chúng vẫn trào ra cùng với làn khói trắng nghi ngút.

Dương Thiệu Ân nhìn sang Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, ngươi hãy coi chừng Vô Ảnh Phi Tiên.

Đổng Tiếu buột miệng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên là cái con khỉ gì?

Thiệu Ân đặt ngón ám tiễn vào tay Đổng Tiếu:

- Chính ngọn ám tiễn này là Vô Ảnh Phi Tiên. Nó đã được tẩm Vô Ảnh Chi Độc. Chỉ cần ngọn tiễn này xước qua da thịt ngươi thôi thì Vô Ảnh Chi Độc có thể lấy mạng ngươi.

Nhìn ngọn Vô Ảnh Phi Tiên, Đổng Tiếu cau mày hỏi Thiệu Ân:

- Sao Dương huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên muốn lấy mạng Đổng Tiếu.

- Vì nó hướng vào ngươi.

- Dương huynh đoán chắc như vậy à?

- Ta đoán chắc điều đó. Nếu như vừa rồi ta không kịp bắt lấy ngọn Vô Ảnh Phi Tiên này thì mạng của ngươi giờ đã dâng nạp cho Diêm Vương lão nhân gia rồi.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Quái lạ thật.

- Ngươi nói quái lạ là quái lạ thế nào?

Đổng Tiếu nhìn sang Thục Á Di.

Thấy Đổng Tiếu nhìn mình, Á Di cau mày. Nàng miễn cưỡng nói:

- Đổng huynh đừng nghĩ Vô Ảnh Phi Tiên là do Thục Á Di phóng tới để lấy mạng huynh.

Chàng gượng cười nói:

- Ta không nghĩ như vậy. Nhưng ta hỏi thật nàng là có biết Vô Ảnh Phi Tiên không?

Á Di lắc đầu:

- Không.

Nhìn lại Thiệu Ân, Đổng Tiếu nói:

- Dương huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên?

- Ta không biết chân diện của y, nhưng ngọn ám tiễn này đủ chứng minh chủ nhân của nó là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

- Âu Trùng Cương?

Đổng Tiếu ve cằm:

- Cái gã Vô Ảnh Phi Tiên này bộ đui mù, điếc đặc sao không biết Đổng Tiếu nhỉ?

- Ngươi chẳng có tiếng tăm gì trên giang hồ. Ngay cả trong giới Hắc đạo thì ngươi cũng chỉ là một gã thiếu gia tầm thường. Chẳng qua được trọng bởi vì ngươi là con của Thánh cô tiên tử thôi.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Đổng Tiếu không có ý như Dương huynh nghĩ đâu. Đổng Tiếu nói vậy là có ý khác.

- Ý ngươi khác chỗ nào.

Đổng Tiếu quệt mũi:

- Họ Âu này hẳn phải biết Đổng Tiếu đang nhận sứ mạng trọng đại của Thượng tôn võ lâm minh chủ. Lịnh của võ lâm minh chủ đã phán ra rồi. Y không biết cái lịnh đó hay sao mà lại muốn lấy mạng Đổng Tiếu chứ?

Thiệu Ân nhếch mép cười mỉm.

Từ lúc rời Phi Yến thiên trang đến giờ Đổng Tiếu mới thấy nụ cười gợi tình, và đầy chất xúc cảm trên miệng Thiệu Ân.

Đổng Tiếu nói:

- Đổng Tiếu nói sai sao Dương huynh cười. Huynh không nghĩ đến gã ôn dịch Vô Ảnh Phi Tiên này dám coi thường lịnh của Thượng tôn minh chủ ư?

- Ngươi nghĩ thế thì ngươi sai rồi.

- Dương huynh nói vậy thì gã Vô Ảnh Phi Tiên này là người của Hắc đạo sao?

- Đúng! Hắn là người của giới Hắc đạo.

- Có thật như vậy không?

- Ngươi cũng nên tin ta một chút chứ?

Đổng Tiếu làu bàu nói:

- Gã là người của Hắc đạo. Chẳng lẽ Hắc đạo cũng còn những cao thủ chưa biến thành nô nhân của Bạch đạo?

- Ngươi tưởng Hắc đạo ít cao thủ lắm à? Chẳng qua trong tình hình dương thịnh âm suy, thì bọn cao thủ Hắc đạo ẩn tích mai danh chờ thời cơ thôi.

Đổng Tiếu cau mày. Chàng chấp tay sau lưng, lộ vẽ suy tư. Nhìn lại Thiệu Ân, Đổng Tiếu nói:

- Nếu Vô Ảnh Phi Tiên là người của Hắc đạo, sao lại xuống tay sát tử Đổng Tiếu.

Chuyện làm này không lẽ phải là chuyện làm của giới Bạch đạo chứ đâu phải của y.

- Hắn đâu có biết ngươi là ai.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Dương huynh nói vậy là sai rồi. Nếu Vô Ảnh Phi Tiên không biết Đổng Tiếu sao lại dụng ám tiễn lấy mạng sống của Đổng Tiếu. Gã có biết và đã chuẩn bị chờ để lấy mạng Đổng Tiếu. Nếu như gã không biết Đổng Tiếu thì không bao giờ dùng sát chiêu này.

Thiệu Ân nhướng mày nói:

- Ngươi muốn biết đi tìm y mà hỏi.

- Dương huynh không cần nhắc nhở, Đổng Tiếu sẽ tìm gã.

Chàng lắc đầu:

- Sau lưng vụ này còn có ẩn tình gì khác nữa.

- Có thể y không muốn ngươi thực hiện trọng trách của Thượng tôn minh chủ.

Đổng Tiếu reo lên:

- Huynh nói đúng, có thể y không muốn Đổng Tiếu thực hiện chức trách mà Thượng tôn minh chủ giao phó. Dù y không muốn thì Đổng Tiếu cũng phải làm thôi.

- Bởi những vị ở Dị nhân cốc đang ở trong tay nghĩa phụ ta.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng …

Ba người xếp lại hành trang, rồi thả bộ đi. Họ phải bỏ lại cỗ xe vì đâu còn đôi tuấn mã để kéo xe nữa. Vừa đi Đổng Tiếu vừa suy nghĩ mong lung.

Lòng chàng cảm thấy nao nao, có cảm giác kỳ lạ, bất bình thường.

Nhìn Thiệu Ân, Đổng Tiếu hỏi:

- Võ công của Dương huynh với Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, ai hơn ai?

- Ta chưa từng giao thủ với y một lần nào. Nhưng nếu có một cuộc giao đấu giữa Dương Thiệu Ân và Âu Trùng Cương thì phải có một người chết.

- Căng thẳng như vậy à?

- Thiên chức của Dương Thiệu Ân là phải tảo thanh tất cả những cao thủ thuộc giới Hắc đạo. Ta làm vậy vĩnh viễn giới Hắc đạo chẳng thể nào trỗi lên được.

Ba người dừng chân trước một thảo điếm ven đường. Mặc dù gọi là thảo điếm nhưng chỉ có một túp lều bằng cỏ tranh, còn bàn thì được dọn ra bên ngoài thảo điếm. Nơi đó có khoảng hơn mươi người, họ không để ý đến sự xuất hiện của Đổng Tiếu, Thiệu Ân và Thục Á Di, mà chăm chăm vào bàn trà.

Thiệu Ân nói với Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, trong những người này hẳn có Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương. Ngươi phải cẩn thận giữ mạng của mình đó.

Đổng Tiếu chau mày nghiêm mặt.

- Dương huynh đoán như thế à?

Dương Thiệu Ân gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy.

- Thế thì chúng ta đừng ghé vào đây nữa. Đi tiếp thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đổng Tiếu, người ta có ý lấy mạng ngươi, người ta ở trong bóng tối, ngươi ở ngoài sáng, ngươi bỏ đi chẳng khác nào tự biến mình thành con mồi. Dù ngươi có trốn ở đâu đi nữa thì người thợ săn kia cũng giết được ngươi. Ngươi biết khôn thì phải biết người thợ săn đang săn ngươi ở đâu để mà còn tìm cách trốn chứ?

- Nhưng …

- Ngươi sợ chết?

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Ai mà không sợ chết, nhưng ở đây là có ý nói Đổng Tiếu không có võ công cao như huynh. Thấy y rồi cũng phải chạy mà thôi. Tránh khỏi mất mặt mà.

Nói rồi Đổng Tiếu dợm bước đi nhưng Thiệu Ân giữ y lại:

- Đổng Tiếu, bên cạnh ngươi còn có Dương Thiệu Ân kia mà.

Đổng Tiếu giả lả cười, vừa cười chàng vừa nói:

- Đổng Tiếu chỉ chờ nghe câu nói này của Dương huynh thôi.

Ba người chọn lấy chiếc bàn trống. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà chiếc bàn Thiệu Ân chọn lại gần với nhóm người đã có mặt trước tại thảo điếm này rồi.

Đổng Tiếu nhìn trộm qua những thực khách đang ngồi uống trà. Tất cả đều không có biểu hiện gì khác thường. Thậm chí họ cũng rất thờ ơ với sự có mặt của chàng, Thiệu Ân và Thục Á Di. Chính giữa những ánh mắt của những gã thực khách khiến Đổng Tiếu chột dạ.

Chàng có cảm tưởng Vô Ảnh Phi Tiên đang nhìn mình nhưng lại không phát hiện được ánh mắt đó của ai. Chính vì cảm nhận đó mà Đổng Tiếu ngỡ tất cả thực khách đang có mặt tại thảo điếm đều là Vô Ảnh Phi Tiên. Xương sống chàng gay lạnh cùng với lớp da ốc nổi lên khắp cả người. Chàng nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh …

Thiệu Ân nạt ngang:

- Đừng nói nhiều trong lúc này. Lời của ngươi sẽ khiến ta phân tâm, và ngươi cũng thế.

Sự phân tâm sẽ cướp đi cái mạng của ngươi trong chớp mắt. Ta nói lại một lần nữa, chỉ cần để Vô Ảnh Phi Tiên lướt qua cắt được vào người ngươi, xem như mạng ngươi vong.

Thiệu Ân nói dứt câu thì Đổng Tiếu rùng mình. Chàng cảm nhận rõ mồn một cái chết đang treo lấp lửng ngay trên đầu mình. Cảm giác đó càng lúc càng rõ rệt trong tâm thức của Đổng Tiếu.

Thiệu Ân nói:

- Ngươi biết sợ rồi ư?

- Người ta ở trong bóng tối, còn mình ở ngoài sáng, chẳng lẽ không sợ sao.

- Ngươi càng sợ chừng nào thì cái chết sẽ đến nhanh hơn chừng ấy.

14. Huyết Môn

Đổng Tiếu nói:

- Dương huynh có biết người nào trong những người kia là Âu Trùng Cương không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta chẳng biết ai cả.

Đổng Tiếu gượng cười:

- Đổng Tiếu cũng không biết ai. Mà sao cũng lạ thật. Phàm họ là những người Hắc đạo thì phải nhận ra Đổng Tiếu. Không phải Hắc đạo thì Bạch đạo, đã là Bạch đạo thì phải nhận ra Dương huynh. Đằng này trông họ cứ như chẳng thuộc Hắc đạo hay Bạch đạo.

Chàng nhìn qua Thục Á Di:

- Nàng biết họ thuộc về phía nào không?

- Đổng huynh không biết thì sao Á Di biết được.

- Có thể đoán ra được mà.

Thiệu Ân lên tiếng khi gã điếm chủ bưng trà ra:

- Ta nghĩ ngươi nên ngưng lời thì hay hơn.

Gã điếm chủ có hàng ria mép quặt lạ lùng bước đến, đặt bầu trà nóng xuống bàn cùng ba chiếc chén.

Đổng Tiếu ve cằm ngắm lão rồi nói:

- Điếm chủ có hàm râu rất đặc dị, đúng là hàm râu có một không hai. Tại hạ có một chút kiến văn về tướng số. Nếu lão điếm chủ không chê, tại hạ có thể xem cho điếm chủ một quẻ.

Gã điếm chủ nhướng mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Khách nhân biết xem tướng ư?

- Thiên văn, địa lý, cái gì tại hạ cũng biết cả.

Đổng Tiếu lấy luôn sắp ngân phiếu của Thục Á Di đặt lên bàn rồi nói:

- Nhờ tài thiên văn đoán tướng mà bổn thiếu gia kiếm được bao nhiêu đây ngân lượng.

Có quá nhiêu ngân lượng thế này bổn thiếu gia chẳng biết dùng vào đâu.

Gã điếm chủ nhìn sấp ngân phiếu, rồi giả lả ôm quyền cười:

- Công tử quả là kỳ tài. Nhưng tiểu nhân không có ngân lượng để xem tướng.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Hây … Bổn thiếu gia không cần ngân lượng nữa đâu. Bao nhiêu đây, bổn thiếu gia không biết dùng vào đâu rồi. Thậm chí còn muốn tặng cho điếm chủ nữa đấy.

Gã điếm chủ ôm quyền xá Đổng Tiếu:

- Đa tạ khách nhân … Đa tạ khách nhân …

Đổng Tiếu chắc lưỡi quệt mũi nói:

- Coi kìa, đừng khách sáo như vậy … đừng khách sáo như vậy. Nếu như bổn thiếu gia đoán sai, nhứt định sẽ tặng cho điếm chủ phân nửa số ngân phiếu này. Ở đây vị chi tại hạ có hai trăm lạng. Nếu như tại hạ nói sai thì sẽ tặng cho điếm chủ phân nửa là một trăm lạng …

Gã điếm chủ cao mày nhìn chàng:

- Khách quan nói thật chứ ạ?

- Hây … Đổng Tiếu đang cao hứng mà. Nếu như không cao hứng, Đổng Tiếu nói thật nhé … một nén bạc vụn cũng không rơi khỏi túi họ Đổng này.

Gã điếm chủ ve mép râu nhìn Đổng Tiếu nói:

- Hẳn hôm nay thần tài đã nhìn tới Cao Nhị này rồi.

Chân diện của gã điếm chủ Cao Nhị lộ rõ nét phấn khích tột cùng. Gã cao hứng nói:

- Vậy thì tiểu nhân sẽ đánh cược với thiếu gia. Nếu như thiếu gia nói đúng tiểu nhân xin tặng cho người bữa trà hôm nay ạ.

Đổng Tiếu xoa tay:

- Ồ … Tốt quá … Tốt quá …

Thiệu Ân và Thục Á Di nhìn chàng. Cả hai hoàn toàn không ngờ Đổng Tiếu lại có sự ngông cuồng như vậy. Đem hai trăm lạng bạc chỉ để đánh cược một bầu trà.

Thiệu Ân toan mở miệng nói thì Đổng Tiếu khoát tay:

- Hê … Dương huynh, Đổng Tiếu đang cao hứng mà.

Thiệu Ân thở hắt ra, khẽ lắc đầu.

Cao Nhị hối hả nói:

- Thiếu gia đoán tướng tôi xem có đúng không nào.

Từ từ đứng lên chấp tay sau lưng, Đổng Tiếu nhìn Cao Nhị từ đầu đến chân rồi nói:

- Mẫu thân của điếm chủ có phải là nữ không?

Cao Nhị lỏ mắt nhìn chàng:

- Ơ … thì đúng rồi.

Đổng Tiếu cướp lời Cao Nhị:

- Một cái đúng. Phụ thân và mẫu thân của điếm chủ kết hợp với nhau mới tạo ra điếm chủ.

Cao Nhị vuốt râu gật đầu:

- Lẽ thường là như vậy.

Đổng Tiếu nói tiếp không cho Cao Nhị suy nghĩ:

- Đằng sau lưng điếm chủ có một người nữa. Đó là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đổng Tiếu nói dứt câu, Cao Nhị thối lui năm bộ. Y vừa thối bộ vừa bất ngờ búng ngón tay.

- Cách …

Âm thanh khô khốc đó đập vào thính nhỉ của Thiệu Ân. Nhanh như chớp, y vươn hữu thủ thộp đến khoảng không trước mặt Đổng Tiếu.

Trên tay của Thiệu Ân có ngay ngọn Vô Ảnh Phi Tiên. Thiệu Ân vừa thộp được ngọn ám tiễn vô ảnh thì Cao Nhị điểm mũi giày thi triển khinh công thoát đi. Trước khi thoát đi, y vung mạnh hữu thủ về phía sau. Một màn chu sa óng ánh chụp tới Đổng Tiếu, Thiệu Ân và Thục Á Di.

Thiệu Ân thét lớn:

- To gan.

Vừa nói vừa phát động phách không chưởng. Hai đạo khí kình cuồn cuộn phát ra đánh bạt tất cả vùng chu sa chưởng mà Cao Nhị tạo ra.

Thiệu Ân toan rượt theo Cao Nhị nhưng mười gã thực khách đồng loạt đứng phắt dậy, án ngữ chặn đường y.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Các ngươi muốn chết.

Cùng với lời nói đó thì mười chiếc ám khí hình sao thoát ra cùng một lúc chẳng khác nào tinh sa băng xuống khuấy động cả không gian. Mười gã thuộc hạ của Cao Nhị cùng bị trúng ám tiễn hình cánh sao ngay tam tinh. Họ đổ xuống như những thân chuối bị lốc dữ cuốn qua. Hai gã còn lại thất sắc, quay lưng bỏ chạy. Nhưng Thiệu Ân như cơn gió lốc lướt qua giữ hai gã đó.

Đổng Tiếu không nhận ra Thiệu Ân dùng chiêu thức gì. Khi y dừng bước thì hai gã ia chạy thêm một đoạn nữa rồi cũng bổ nhào xuống, hồn lìa khỏi xác.

Đổng Tiếu cứ ngây mặt ra nhìn Thiệu Ân với ánh mắt sờ sửng.

Thiệu Ân mở cuộc huyết sát nhưng cuối cùng Cao Nhị vẫn đào thoát được.

Quay lại trước mặt Đổng Tiếu, Thiệu Ân nhìn chàng. Đổng Tiếu cứ nhìn Thiệu Ân. Y nói:

- Ngươi làm sao vậy.

Như thể đã quen tay, Đổng Tiếu lại quệt mũi mình. Chàng khẽ lắc đầu nói:

- Sao … Sao Dương huynh lại hung tợn vậy?

- Ngươi nói ta hung tợn là sao?

- Giết một lúc bao nhiêu người. Huynh không chùn tay sao?

Thiệu Ân cau mày lộ vẻ bất nhẫn:

- Ta quen rồi.

Đổng Tiếu buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Người huynh đáng ra phải giết thì lại để cho y chạy thoát. Còn kẻ nô nhân không đáng chết thì lại giết sạch sành sanh.

Sắc diện Thiệu Ân không khỏi sượng sùng khi nghe Đổng Tiếu thốt ra câu này. Y làu bàu nói:

- Biết thế ta không can dự vào, nếu ta không can dự vào, để xem ngươi còn đứng đây trách móc ta không nào?

Đổng Tiếu gượng cười:

- Nói thế thôi chứ Đổng Tiếu đâu dám trách móc gì Dương huynh. Hạ đẳng nhân thì không được trách Thượng đẳng nhân. Nếu như thế thì phạm thượng lắm đó. Nhưng nếu Dương huynh chỉ cảnh cáo bọn kia rồi để cho họ sống thì hay biết mấy. Trong những kẻ đã chết bất đắc kỳ tử này hẳn có kẻ còn thê tử … Vô tình …

Thiệu Ân khoát tay:

- Ngươi đừng nói nữa được không. Nghe ngươi lải nhải ta không chịu nổi.

Đổng Tiếu ve cằm, gãi đầu:

- Ơ … Thì không nói nữa …

Á Di lên tiếng hỏi Đổng Tiếu:

- Đổng huynh sao lại biết gã điếm chủ Cao Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đổng Tiếu tròn mắt nhìn nàng:

- Có biết cái gì đâu.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa cúi xuống bưng chén trà, nhưng Á Di hất chén trà khỏi tay chàng. Đổng Tiếu cau mày, bực tức nói:

- Sao vậy?

Á Di nói:

- Trong trà có độc thì sao?

Mặt Đổng Tiếu nghệch ra như thể vừa nghe được một câu nói ngớ ngẩn. Chàng nhìn Á Di một lúc rồi nói.

- Nàng lo cho ta à?

Vừa nói Đổng Tiếu vừa liếc qua Thiệu Ân.

Á Di lắc đầu:

- Á Di không muốn huynh chết vô lý thôi. Huynh nói huynh không biết, sao lại nói ngay Cao Nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đổng Tiếu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh trả lời dùm Đổng Tiếu được không?

Thiệu Ân bối rối nói:

- Ngươi làm … ngươi biết, sao lại bảo ta trả lời dùm ngươi.

- Thế thì vừa đi, Đổng Tiếu vừa nói cho hai người biết. Ở lại đây thấy mấy cái xác này, sao mà ớn xương sống quá.

Ba người thả bước chậm rãi đi tiếp. Đổng Tiếu vừa đi vừa ve cằm nói:

- Á Di thắc mắc vì sao Đổng Tiếu biết Cao nhị là Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương ư?

Á Di gật đầu, quay sang Đổng Tiếu nói:

- Hẳn Đổng huynh biết Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương nên mới nhận ra y?

Đổng Tiếu mỉm cười lắc đầu:

- Dương huynh còn không biết thì làm sao Đổng Tiếu này biết được. Ta tưởng đâu huynh có thể trả lời câu hỏi của nàng, nhưng rất tiếc Dương huynh không trả lời được. Đã vậy, huynh ấy còn quá chậm chạp để cho gã Vô Ảnh Phi Tiên đó tẩu thoát. Phải chi khống hế được gã thì Đổng Tiếu không cần phải trả lời câu hỏi này.

Nhướng mày nhìn qua Dương Thiệu Ân:

- Dương huynh có đồng ý với Đổng Tiếu không?

- Ngươi lại trách ta đó à?

- Không dám … Không dám.

- Thế sao bất cứ chuyện gì, ngươi cũng ráng kéo ta vào thế nhỉ.

- Bởi vì Dương huynh là người dám giám sát Đổng Tiếu.

- Ta giám sát ngươi chứ không phải là mẫu thân của ngươi.

- Hê … làm sao Dương huynh có thể làm bảo mẫu của Đổng Tiếu được. Huynh là … là nam nhân mà.

Thiệu Ân cau mày:

- Ta không thích nghe những lời nói nhăn nói cuội này.

Á Di lên tiếng:

- Đổng huynh chưa trả lời câu hỏi của Á Di.

- Ta sắp trả lời đây.

Đổng Tiếu xoa trán, suy nghĩ nói:

- Ta biết phải trả lời thế nào nhỉ? À … Nàng có thể hiểu một điều là Đổng Tiếu phát hiện ra Âu Trùng Cương chẳng qua là nói bừa, nói cuội thế thôi.

Á Di tròn mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Cái gì nói bừa và nói cuội. Nói bừa mà lại phát hiện ra ngay Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

- Hây … Có những chuyện hôm nay mới khẳng định câu nói của người xưa là đúng:

Có tật thì giật mình.

Nhìn qua Thiệu Ân, Đổng Tiếu nói:

- Khi nghe Dương huynh nói trong những khách điếm có Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, Đổng Tiếu mới đánh đố quán chủ. Đổng Tiếu đem số ngân lượng để dụ hắn để có thể khiến hắn thố lộ Âu Trùng Cương là ai trong nhóm người kia.

Á Di nói:

- Đổng huynh không sợ mất số ngân lượng to lớn đó à?

- Làm sao mà mất được.

- Nếu huynh đoán sai.

- Làm sao sai được. Ta nói phụ thân của gã là nam nhân, mẫu thân là nữ nhân. Những chuyện hiển nhiên như vậy, chẳng lẽ nàng cũng không biết rõ? À … sau cùng ta phán cho một câu "Sau lưng gã có Âu Trùng Cương." Không ngờ Cao Nhị có tật nên lòi ngay cái đuôi Âu Trùng Cương ra ngay. Chỉ tiếc …

Thiệu Ân cướp lời Đổng Tiếu:

- Ngươi đừng trách móc nữa.

Đổng Tiếu lại hỏi:

- Không biết những người đó có phải là đồng bọn của Âu Trùng Cương không nhỉ?

Thiếu Ân đáp:

- Ngươi thấy rồi đó - Những người chết là đồng bọn của Vô Ảnh Phi Tiên ư?

- Còn phải nói nữa.

- Đổng Tiếu lại nghĩ khác.

- Ngươi nghĩ thế nào.

- Chỉ cần một chút xíu thông minh thôi, sẽ nhận ra ngay những gã đó không phải là đồng bọn của Vô Ảnh Phi Tiên.

- Ngươi tự thị mình thông minh.

- Không dám … Tự thị thông minh hơn huynh, nhưng có thể nói mò được.

- Ta muốn nghe ngươi nói mò như thế nào?

- Vô Ảnh Phi Tiên là người dùng phi tiễn nhưng không thể nhận được diện dung. Nếu y có đồng đảng thì còn gì là vô ảnh nữa. Âu Trùng Cương sử dụng ám tiễn nhưng lại ẩn trong bóng tối ra tay. Nếu y có đồng bọn thì tất có người biết chân diện của y, thì còn gì là vô ảnh nữa. Đúng không nào?

Đổng Tiếu nhướng mày nói tiếp:

- Để mình trở thành Vô Ảnh Phi Tiên, gã phải hành động độc lập. Nên Đổng Tiếu nghĩ những người Dương huynh lấy mạng là những kẻ vô can, chỉ vì hám lợi, hay một cái gì đó mà mới tự nguyện giúp hắn.

Đổng Tiếu cau mày nhìn sang Á Di.

Á Di đỏ mặt:

- Huynh nghĩ …

- Ta chỉ nhìn nàng thôi, đừng có tật giật mình đó. Có thể Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương nói với những người đó rằng trong người của Đổng Tiếu có số bạc rất lớn, nên mới giở thủ đoạn cướp đường đó mà. Họ không biết bên cạnh Đổng Tiếu còn có Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Buông một tiếng thở dài, Đổng Tiếu nói:

- Xét cho cùng cũng tội nghiệp cho những người đó.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu nói:

- Bọn Hắc đạo như ngươi đều là những kẻ có thủ đoạn cả.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Hê … Dương huynh nói câu này nghe đau lòng lắm đó nha … Đau lắm đó - Từ trước đến nay đã như vậy rồi. Hôm nay Âu Trùng Cương đã minh chứng cho điều đó.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương là Hắc đạo nhưng chỉ hành sự giết người Hắc đạo thôi. Người đó lại chính là Đổng Tiếu. Còn huynh …

Đổng Tiếu cười khảy:

- Huynh giết lung tung.

Thiệu Ân đỏ mặt.

Đổng Tiếu gượng cười giả lả nói:

- Nói như thế nhưng huynh phải để mắt dòm chừng Vô Ảnh Phi Tiên đó.

- Sao ta phải dòm chừng y?

- Huynh không chú ý đến hắn thì hắn sẽ có cơ hội sát tử Đổng Tiếu.

- Ngươi chết chứ ta đâu có chết.

- Huynh là người giám sát Đổng Tiếu, sao lại có thể thốt ra những lời nói như vậy.

Đổng Tiếu dừng bước.

Á Di nhìn chàng.

Đổng Tiếu nói:

- Á Di và Dương huynh có nghe tiếng gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không phát hiện được gì cả. Chẳng lẽ ngươi phát hiện ra hành tung của Vô Ảnh Phi Tiên.

- Dương huynh võ công cao cường, còn không phát hiện được, huống chi là Đổng Tiếu.

Á Di hỏi:

- Thế huynh nghe gì nào?

- Tiếng nước chảy róc rách.

Thiệu Ân nheo mày:

- Tiếng nước chảy thì có gì lạ nào.

- Tất nhiên phải có rồi. Dương huynh theo Đổng Tiếu.

- Thế còn Á Di?

Đổng Tiếu nhìn lại nàng:

- Nếu nàng thích.

Thiệu Ân hỏi:

- Ngươi định làm gì nữa đây.

- Thiên cơ bất khả tiết lộ. Nếu huynh muốn đối mắt với Vô Ảnh Phi Tiên.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Được, ta đi theo ngươi.

Á Di chen vào:

- Á Di cùng theo nữa.

Đổng Tiếu nhìn nàng lưỡng lự:

- Thật lòng nàng muốn theo à?

- Chẳng lẽ Đổng huynh muốn Á Di ở lại đây một mình giữa chốn vắng vẻ này à?

Á Di cau mày nói tiếp:

- Vẫn còn một gã Hắc đạo Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

- Nói như thế thì thiếu. Còn những hai gã. Một là Đổng Tiếu, hai là Vô Ảnh Phi Tiên.

Đó là tạm nói nhé, chứ còn nhiều lắm. Thôi được … nàng đã muốn đi theo thì theo, nhưng nhớ đừng la toáng lên đấy nhé.

- Á Di không phải là kẻ nhút nhát như Đổng huynh tưởng.

- Ta biết nàng đâu phải là kẻ nhút nhát. Nếu nhút nhát thì đã không mò đến biệt phòng của Đổng Tiếu. Với nàng thì phải nói là kẻ liều mạng mới đúng, có phải không?

Sắc diện Á Di đỏ bừng.

Nàng thở hắt ra miễn cưỡng nói:

- Huynh nghĩ Á Di sao cũng được. Miễn sao Á Di không hổ thẹn với việc làm của mình là được rồi. Sau này huynh sẽ biết thôi.

Đổng Tiếu mỉm cười.

Thấy nụ cười trên miệng Đổng Tiếu, Á Di đỏ bừng mặt hơn. Nàng ngượng ngùng hỏi:

- Đổng huynh cười gì?

- Ta có ý nghĩ lạ trong đầu.

- Ý nghĩ lạ gì?

- Ơ … nữ nhân mà không biết hổ thẹn thì đâu phải là nữ nhân. Cũng như hoa không biết khoe hương khoa sắc thì đâu phải là hoa. Vậy nàng là nữ hay là giống gì?

Á Di sượng chín cả người. Nàng buột miệng thốt:

- Ngươi …

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Á Di nói:

- Nàng đừng nghe những lời của gã nữa. Những lời gã nói cứ xem như nước chảy ngoài tai.

Đổng Tiếu nói:

- Đâu cần phải khốn khổ như vậy. Nếu không muốn nghe thì cứ quay về … thế là không còn phải nghe nữa.

Á Di lắc đầu:

- Đổng huynh đi đâu, Á Di đi theo đó.

- Thủy chung … Thủy chung … Thủy chung. Đáng ngưỡng mộ. Không ngờ một tiểu tử Hắc đạo, vô danh tiểu tốt như Đổng Tiếu này lại may mắn có được một người như nàng theo hầu. Thế thì còn gì bằng nữa.

Nói dứt câu Đổng Tiếu xăm xăm đi thẳng vào trong bìa rừng. Á di và Thiệu Ân sóng vai bước theo sau cùng. Cả hai cùng có một ý niệm trong đầu:

"Gã này còn giở trò gì nữa đây?"

15. Sắc Tử

Đến bên bờ suối, Á Di lẫn Thiệu Ân còn đang suy diễn những hành động kế tiếp của Đổng Tiếu, đã thấy Đổng Tiếu đứng bên bờ suối, miệng nở nụ cười tươi.

Thiệu Ân chau mày. Y buột miệng hỏi:

- Ngươi định làm gì với dòng suối này.

- Khó nói quá.

- Dòng suối này có gì khiến ngươi khó nói.

- Dương huynh và Á Di nhìn Đổng Tiếu như vậy, Đổng Tiếu còn làm gì được.

Á Di chen chen vào:

- Đổng huynh muốn làm gì thì cứ làm.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tốt tốt. Nàng đã mở lời ta mới dám thực hiện ý muốn của mình.

Nói dứt câu, Đổng Tiếu tự cởi bỏ phục trang của mình.

Á Di đỏ mặt, nói:

- Huynh làm gì vậy?

- Còn làm gì khác hơn là đi tắm.

Á Di quay mặt chỗ khác, làu bàu nói:

- Đúng là không biết hổ thẹn, trơ trẽn và bỉ ổi.

Đổng Tiếu nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh, nghe tiếng suối chảy, Đổng Tiếu muốn rủ huynh đi tắm, nhưng Á Di nằng nặc đòi theo. Có lẽ nàng ấy muốn tắm chung với Đổng Tiếu và huynh.

Đổng Tiếu vừa nói vừa cởi hết trang phục của mình. Chàng như một con tằm chui ra khỏi xác. Thiệu Ân cau mày khi thấy hình xâm nửa thân trên của một con rồng bên ngực trái của chàng.

Thấy Thiệu Ân nhìn mình chằm chằm, Đổng Tiếu nói:

- Hê Đổng Tiếu đâu có phải là nhi nữ mà Dương huynh nhìn dữ vậy? Nhi nữ đang đứng bên cạnh Dương huynh đó.

Thiệu Ân thở ra, quay mặt lại với Á Di. Trong khi đó Đổng Tiếu lội xuống dòng suối, trầm mình, vỗ nước bắn tung tóe.

Á Di làu bàu nói:

- Dương huynh, còn ai đê tiện như gã này không?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời nàng. Trong tâm tưởng của Thiệu Ân hiện rõ hình xâm nửa phần trên của con giao long. Không nghe Thiệu Ân đáp lời, Á Di liếc qua ngay:

Vẻ mặt của Thiệu Ân có những nét suy tự lạ lùng. Đôi uy nhãn như thể chìm vào cõi hư vô nào đó.

Á Di hỏi:

- Huynh đang nghĩ gì vậy?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không nghĩ gì cả.

- Huynh có nghe muội nói không?

- Á Di nói gì?

- Đổng Tiếu có phải là một gã đê tiện và trơ tráo không?

Thiệu Ân nhìn qua nàng:

- Nàng nghĩ Đổng Tiếu là kẻ đê tiện và trơ tráo?

Á Di gật đầu:

- Hành động của gã huynh thấy đó.

- Thế tại sao nàng đòi theo Đổng Tiếu. Đáng ra nàng không nên theo y, khi biết y là kẻ đê tiện và trơ tráo.

Á Di im lặng.

Đổng Tiếu từ dưới suối lên tiếng nói:

- Hê Hai người không xuống tắm mà đứng đó rù rì gì vậy? Nước suối mát lắm. Tắm rất thoải mái.

Thiệu Ân không nhìn lại, mà lên tiếng nói:

- Ngươi cứ tự nhiên.

- Dương huynh không tắm, không cảm thấy khó chịu sao?

- Ta quen rồi.

- Hóa ra giới Bạch đạo Thượng đẳng nhân ở dơ quen rồi phải không?

- Ngươi đừng nói càn rỡn nữa được không?

- Thì Đổng Tiếu nghĩ sao nói vậy thôi.

Đổng Tiếu tằng hắng nói tiếp:

- Thục Á Di, cũng không tắm luôn à?

Á Di bặm môi, đỏ mặt. Vô tình nàng quay lại thấy Thiệu Ân liếc nhìn mình. Nàng sượng chín cả người, nhưng vẫn miễn cưỡng nói:

- Á Di không quen tắm chung với nam nhân.

- Nàng với ta có quen với không quen gì nữa. Nàng đã từng vào thư phòng của ta kia mà. Giờ tắm chung thì đúng ý của nàng rồi.

Á Di thở ra. Nàng nhủ thầm trong đầu:

- "Trên đời này sao lại có một gã trơ tráo, mặt dạn mày dày như vậy nhỉ?" Ý niệm đó trôi qua tâm thức nàng, Á Di nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh, muội không thể đứng ở đây được nữa.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Nàng nên chấp nhận sự bực tức khi đã quyết định đi theo với Đổng Tiếu.

- Nhưng hắn càng lúc càng Nàng bỏ lững câu nói giữa chừng, rồi nói:

- Muội không thích đứng ở đây để làm cái đích cho hắn bêu rếu.

Á Di buông tiếng thở ra, chỉ về phía táng cây đại thụ xa xa, nói:

- Huynh và muội đến đó đi.

Thiệu Ân lúng túng nói:

- Để Đổng Tiếu ở đây một mình à? Ta sợ Á Di hỏi:

- Huynh sợ gì?

- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Á Di gắt giọng nói:

- Tự Đổng Tiếu chuốc lấy cái khổ cho hắn. Hắn biết Dương huynh chú nhãn đến hắn, bảo hộ cho hắn, nên càng lúc hắn càng làm tới. Huynh hãy để im, mặc hắn, tự khắc hắn sẽ có sự thay đổi trong lối hành xử, kính trọng huynh hơn.

- Thiệu Ân sợ Vô Ảnh Phi Tiên - Huynh đừng quá lo lắng cho hắn có được không? Dù sao thì Đổng Tiếu cũng chỉ là Hắc đạo vô sỉ, không đáng để Dương huynh quan tâm.

Đổng Tiếu từ dưới suối nói vọng lên:

- Hê Hai người nói rù rì gì vậy? Bộ hai người đang bàn thảo với nhau về nhân dạng của Đổng Tiếu à? Á Di, nếu như muốn bàn thảo thì phải chiêm ngưỡng dung mạo, thể pháp của Đổng Tiếu trước đã chứ. Nàng đâu có thấy mà bàn thảo với Dương huynh.

Á Di gắt giọng nói:

- Á Di và Dương huynh không bàn gì đến Đổng huynh cả.

- Ta nghe rõ hai người nói đến ta Hê Nàng đừng có bắt chước Dương huynh đó.

Dương huynh ở dơ thì còn có thể chịu nổi còn nàng Đổng Tiếu chắc lưỡi:

- Còn nàng nếu không tắm không chừng lại biến thành đôi giày của Đổng Tiếu lắm đấy.

Á Di nhìn Thiệu Ân, gắt gỏng nói:

- Á Di không thể nghe những lời nhơ nhuốc của Đổng huynh.

Nàng nói rồi nắm tay Thiệu Ân kéo đi về phía táng cây đại thụ. Thiệu Ân hơi miễn cưỡng, nhưng rồi cũng bước theo chân Á Di.

Đổng Tiếu nói:

- Hê Hai người định bỏ ta ở đây một mình à?

Mặc cho Đổng Tiếu nói, Á Di vẫn lôi Thiệu Ân về phía táng cây đại thụ để không phải nghe những lời của Đổng Tiếu. Hai người đó đi rồi, Đổng Tiếu mới dựa lưng vào một tảng đá, khoanh tay trước ngực như thể chờ đợi ai đó.

Đổng Tiếu không phải chờ đợi lâu.

Vô Ảnh Phi Tiên từ sau một hốc đá bước ra. Y tiến đến trước mặt Đổng Tiếu, nhìn chàng lượt, nói:

- Thiếu gia biết mình phải chết chứ?

Đổng Tiếu nhìn Vô Ảnh Phi Tiên. Hàm râu quặp của gã đập vào mắt chàng.

Đổng Tiếu từ tốn nói:

- Tất nhiên Đổng Tiếu biết mình chắc chắn sẽ phải chết rồi. Nhưng trước khi chết thì cần giải quyết những thắc mắc trong đầu mình.

Đổng Tiếu mỉm cười nói tiếp:

- Âu tôn giá biết vì sao Đổng Tiếu chọn dòng suối này để tắm, và nói nhăn nói cuội để đuổi Dương Thiệu Ân và Thục Á Di đi chứ? Chẳng qua Đổng Tiếu chỉ chờ Âu tôn giá đến lấy mạng thôi.

Vô Ảnh Phi Tiên cau mày:

- Thiếu gia chờ Âu mỗ đến lấy mạng à?

- Không chờ thì làm gì ở đây. Bộ tôn giá nghĩ Đổng Tiếu thích tắm trong dòng suối lạnh này lắm à?

- Được, Âu mỗ sẽ chìu theo ý ngươi.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Khoan! Trước khi Âu tôn giá lấy mạng Đổng Tiếu thì hãy cho Đổng Tiếu biết một vài điều.

- Âu mỗ sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của thiếu gia.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Tốt! Câu hỏi thứ nhất của Đổng Tiếu là Âu tôn giá hẳn biết Đổng Tiếu là con của thánh cô tiên tử chứ?

Trùng Cương gật đầu:

- Biết - Chính vì biết Đổng Tiếu là con của Thánh cô tiên tử nên tôn giá mới gọi Đổng Tiếu là thiếu gia. Điều đó chứng tỏ tôn giá rất trọng mẫu thân.

- Âu mỗ lúc nào cũng trọng Thánh cô tiên tử.

- Còn trọng thất tôn giá còn tự nhận mình là người của Hắc đạo, giới hạ nhân trong con mắt của những Thượng đẳng nhân Bạch đạo.

Âu Trùng Cương im lặng.

Đổng Tiếu nhìn y.

Âu Trùng Cương ve hàm râu quặp. Y buông tiếng thở dài hỏi:

- Thiếu gia còn hỏi gì nữa không?

- Còn.

Đổng Tiếu nhìn thẳng vào mắt Âu Trùng Cương. Chàng nghiêm giọng nói:

- Nếu thật Âu tôn giá còn nghĩ đến Thánh cô tiên tử, hãy trả lời thật cho Đổng Tiếu biết điều này.

- Thiếu gia cứ hỏi, Âu mỗ rất thành thật với thiếu gia.

Đổng Tiếu rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực rồi từ tốn nói:

- Âu tôn giá tự ý truy sát Đổng Tiếu hay vì nguyên do nào khác?

Âu Trùng Cương lúng túng. Y miễn cưỡng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương đúng là không có ý truy sát thiếu gia.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đổng Tiếu tin như vậy. Chắc chắn có một nguyên nhân khác buột tôn giá phải lấy mạng Đổng Tiếu.

Âu Trùng Cương gật đầu.

Đổng Tiếu thở dài rồi nói:

- Âu tôn giá đã bán mình.

Âu Trùng Cương sượng sùng.

Đổng Tiếu nói tiếp:

- Vậy ai phái tôn giá truy sát Đổng Tiếu.

Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương lưỡng lự. Y buông tiếng thở dài, nhìn Đổng Tiếu, rồi từ từ thở ra như thể muốn bộc bạch với chàng qua tiếng thở dài đó. Nhưng tiếng thở ra của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương còn đọng trên cửa miệng thì bất thình lình một ánh chớp bạc lướt vụt qua cổ họ Âu.

Ánh chớp bạc làm Đổng Tiếu lóa mắt. Khi chàng nhìn lại thì Vô Ảnh Phi Tiên vẫn đứng sững trên ghềnh đá nhưng cổ y xuất hiện một đường chỉ máu.

Đổng Tiếu ngập ngừng nói:

- Vô Ảnh Phi Tiên tôn giá Lời của chàng như đánh động đến thần thức của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, khiến y rùng mình. Liền sau cái rùng mình đó thì thủ cấp của y cũng rơi tỏm xuống dòng suối lạnh. thủ cấp rơi xuống đất mà thân ảnh họ Âu vẫn đứng sững trên ghềnh đá như thể chôn chân xuống đất.

Máu từ cổ y trào ra chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ trang phục, rồi tuông xuống dòng suối lạnh.

Cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương khiến Đổng Tiếu thừ người ra.

Mãi một lúc sau, chàng mới lấy được tinh thần, bước lên bờ vội vã vận lại trang phục.

Chàng nhìn về phía táng cây đại thụ, thấy Thiệu Ân và Thục Á Di vẫn còn đứng đó.

Đổng Tiếu nhìn quanh nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người nào. Sát chiêu của kẻ dấu mặt đã sát tử Vô Ảnh Phi Tiên quả là có một không hai.

Một thứ sát chiêu mà Đổng Tiếu không thể nào tin được vào mắt mình, cho dù chàng là người chứng kiến.

Đổng Tiếu thét gọi Thiệu Ân:

- Dương huynh Á Di Hai người quay lại bên bờ suối. Thiệu Ân nhìn xác Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, rồi nhìn Đổng Tiếu hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra?

Thiệu Ân chỉ Âu Trùng Cương:

- Y đã bị mất đầu. Ai đã giết Âu Trùng Cương?

- Còn ai vào đây nữa.

Đổng Tiếu nói rồi chỉ xuống suối:

- Đổng Tiếu phiền huynh xuống dưới suối lấy thủ cấp của Vô Ảnh Phi Tiên lên dùm được không?

Thiệu Ân lưỡng lự:

- Sao ngươi lại không đi lấy.

- Việc lớn Đổng Tiếu đã làm. Việc nhỏ là Dương huynh chứ?

Đổng Tiếu nhướng mày.

Thiệu Ân miễn cưỡng bước xuống suối nhặt lấy thủ cấp của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đặt thủ cấp xuống ngay dưới chân xác Âu Trùng Cương, Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu nói:

- Thủ pháp giết người của ngươi quả là lợi hại. Thế mà ta không nhận ra.

Đổng Tiếu kéo Dương Thiệu Ân đến bãi đất gần đó. Chàng chỉ bãi đất, nói:

- Chúng ta cùng hợp lực đào một cái huyệt nhé.

- Sao lại đào huyệt?

- Thì Đổng Tiếu là như vậy đó.

Nói rồi Đổng Tiếu tự tay bới một mộ huyệt cho Âu Trùng Cương.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu bới đất nói:

- Ngươi quái lạ thật.

Đổng Tiếu ngẩng lên nhìn Thiệu Ân:

- Có gì là quái lạ?

- Nếu ta là ngươi, ta không làm chuyện rỗi hơi này.

- Đổng Tiếu thích những chuyện rỗi hơi.

Thiệu Ân thở ra rồi cùng với Đổng Tiếu đào huyệt.

Bới xong một lỗ huyệt đủ để lắp xác Âu Trùng Cương, Đổng Tiếu mới chôn xác họ Âu.

Chôn xong, chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Có làm như vậy thì người chết hoan hỷ và sẽ phù hộ cho người sống.

- Ý nghĩ xa vời.

- Nhưng lại rất gần đối với những Hạ đẳng nhân.

Hai người quay lại bên Thục Á Di.

Á Di nhìn Đổng Tiếu.

Thiệu Ân hỏi:

- Ngươi đã dùng sát chiêu gì để lấy mạng Vô Ảnh Phi Tiên.

Đổng Tiếu chỉ vào miệng mình:

- Cổ nhân có câu, ngôn phong có kiếm đao. Chỉ cần Đổng Tiếu nói một hai câu thì Vô Ảnh Phi Tiên tự cắt ngay cái thủ cấp của mình.

Á Di lắc đầu:

- Thật là khó tin.

- Tin hay không tin thì sự thật vẫn hiển nhiên trước mắt Dương huynh và Á Di rồi.

Nói dứt câu, Đổng Tiếu buông tiếng thở dài:

Á Di quan sát chân diện chàng, từ tốn hỏi:

- Đổng huynh đã nói cái gì mà khiến cho Âu Trùng Cương phải tự cắt đầu mình, huynh khỏi phải ra tay?

- Nói gì à?

Á Di gật đầu.

Thiệu Ân nhìn chàng:

- Ngươi đã nói gì?

Đổng Tiếu ve cằm:

- Hai người muốn nghe không?

Thiệu Ân nhìn qua Á Di. Y khẽ lắc đầu.

Nhìn lại Đổng Tiếu, y nói:

- Thôi được rồi, ngươi không cần phải giải trình, ta không muốn nghe đâu.

Đổng Tiếu nhìn lại Á Di:

- Còn Á Di.

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu:

- Á Di cũng không muốn nghe.

Đổng Tiếu mỉm cười, từ tốn nói:

- Thế mới tốt, những kẻ ngoại cuộc thì không nên tò mò nghe chuyện của người khác.

Thiệu Ân nói:

- Ta không phải là kẻ ngoại cuộc.

Đổng Tiếu quay sang nhìn Thiệu Ân, gượng cười nói:

- Hai người đã bỏ rơi Đổng Tiếu.

Nói rồi Đổng Tiếu chấp tay sau lưng, thả bước đi. Thiệu Ân kịp nghe tiếng thở dài của chàng.

Y vội vã bước theo Đổng Tiếu, gọi:

- Đổng Tiếu Quay đầu nhìn lại Thiệu Ân, Đổng Tiếu hỏi:

- Huynh muốn nói gì?

- Ta bỏ đi như thế là có lỗi với ngươi.

- Huynh không có lỗi gì đâu.

- Ta đã để ngươi một mình đối mặt với Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương.

Đổng Tiếu gật đầu.

Thiệu Ân hỏi:

- Ngươi biết Vô Ảnh Phi Tiên sẽ tìm đến giết ngươi à?

- Thì y đã có ý truy sát Đổng Tiếu cơ mà.

- Ngươi thật là khó hiểu.

- Có những chuyện còn khó hiểu hơn nữa.

Thiệu Ân chau mày hỏi:

- Ví như nửa hình xâm phần đầu của thiên long trên ngực trái của ngươi.

- Hình xâm đó à? Ngay từ nhỏ Đổng Tiếu đã có rồi. Có lẽ mẫu thân hay phụ thân xâm cho Đổng Tiếu, gợi ý sau này Đổng Tiếu sẽ là rồng, hay là võ lâm minh chủ đó.

Thiệu Ân nhíu mày nhìn Đổng Tiếu:

- Ta cũng có nhưng thắc mắc tò mò về hình xâm đó.

- Vậy ư? Nó có gì khiến Dương huynh thắc mắc nào?

- Sao lại chỉ xâm có nửa con rồng. Lại chỉ có phần đầu mà thôi.

- Có gì mà thắc mắc long ẩn, long hiện đấy mà. Hoặc ngực của Đổng Tiếu không đủ chỗ để xâm cả một con long.

- Ai cũng có thể nói được như ngươi. Thế ngươi có nghĩ rằng còn nửa phần đuôi của con rồng ở đâu không?

Đổng Tiếu nhíu mày:

- Ơ nửa phần đuôi à Thiệu Ân gật đầu.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Nửa phần đuôi rồng có lẽ mẫu thân hay phụ thân quên xâm mất rồi. Hoặc có tồn tại đâu đó trong ký ức của Đổng Tiếu.

Chàng nhìn Thiệu Ân, hỏm hỉnh cười, nói:

- Nếu như huynh thắc mắt nửa phần đuôi đó ở đâu thì thử đi tìm dùm Đổng Tiếu xem.

Chắc nó tồn tại đâu đó trong cuộc đời này.

- Ta không nghĩ như ngươi. Nếu nửa phần đuôi của con rồng chỉ có trong ký ức thì nó vĩnh viễn không tồn tại trong cõi đời này Vĩnh viễn không tồn tại.

Giọng nói của Thiệu Ân vừa khe khắt vừa lạnh lùng khiến Đổng Tiếu phải sửng sốt, buột miệng hỏi:

- Dương huynh sao vậy?

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta không có gì cả.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Giờ thì chúng ta sẽ đi đâu.

- Đến nơi cần phải đến cũng không xa nơi này đâu.

16. Cuồng Phong Dị Nộ

Đổng Tiếu bước đến trước cửa tòa thạch lâu bằng đá với màu đen hắc ám.

Một tiếng quạ kêu cất lên khi Đổng Tiếu vừa ôm quyền toan lên tiếng. Tiếng quạ kêu buộc chàng phải đảo mắt nhìn quanh, rồi quay lại nhìn sau lưng mình.

Thiệu Ân và Á Di vẫn đứng sau lưng chàng.

Đổng Tiếu quay lại:

- Hai người không sợ chứ?

Thiệu Ân nói:

- Chẳng có gì để sợ cả. Ngọc diện tử sát không biết sợ.

- Dương huynh biết đây là tòa lầu gì không?

- Hắc lầu.

- Hắc lầu tòa lầu của một hắc đạo ma nhân đã từng là sát nhân vương đó. Huynh không sợ à?

- Ta thích có một đối thủ như ngươi nói.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Trước đây có thể Mục Nhân Sử Khiển là đối thủ của Dương huynh Nhưng bây giờ thì không rồi.

- Tại sao bây giờ lão không phải là đối thủ của ta.

- Võ công đã bị phế bỏ thì đâu còn là cao thủ hắc đạo để giao thủ với Dương huynh.

Nói như thế để Dương huynh biết, đừng có giở thói ơ đừng có thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, giở sát chiêu giết lão làm gì. Huynh hiểu ý Đổng Tiếu nói chứ?

Đổng Tiếu nhìn lại Hắc lâu, ôm quyền lớn tiếng nói:

- Mục tiền bối, có Đổng Tiếu, hậu nhân của Thánh cô tiên tử đến tham kiến người.

Ô cửa tò vò dịch mở, một bộ mặt xương xẩu nhô ra:

- Ngươi nói ngươi là người của Thánh cô tiên tử à?

- Nếu không phải là hậu nhân của Thánh cô tiên tử thì vãn bối đâu tìm đến đây.

- Lời nói của tiểu tử có gì chứng minh không?

- Tất nhiên là có rồi.

Đổng Tiếu cầm lấy sợi dây có mặt ngọc thạch chìa đến trước mặt Mục Nhân Sử Khiển:

- Tiền bối nhận ra sợi dây có mặt ngọc thạch này chứ.

Ngay lập tức thạch môn dịch chuyển. Đổng Tiếu dợm bước qua thạch môn thì Thiệu Ân cản lại:

- Ta đi với ngươi.

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh lo cho tiểu đệ à?

- Ta không muốn để ngươi một mình nữa.

- Đây là hắc lâu, tòa lâu này của một cao nhân Hắc đạo.

- Người Hắc đạo cũng có thể giết ngươi.

- Thịnh tâm của Dương huynh lo lắng cho Đổng Tiếu khiến Đổng Tiếu xúc động quá.

Không biết Mục Nhân Sử Khiển có đồng ý cho Dương huynh vào không?

- Lão không thể cản được khi ta đã muốn.

- Được, để Đổng Tiếu hỏi lão xem.

Đổng Tiếu lớn tiếng nói:

- Sử tiền bối, Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân muốn cùng vãn bối vào tham kiến tiền bối.

Mục Nhân Sử Khiển rống lên:

- Không Không lão phu chỉ tiếp một mình ngươi thôi. Không ai được vào đây cả.

Đổng Tiếu nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh nghe lão tiền bối thét rồi chứ?

Thiệu Ân bước đến ngang với Đổng Tiếu:

- Lão cản Dương mỗ được không?

Lời còn đọng trên miệng Thiệu Ân thì thạch môn từ từ dịch chuyển toan đóng lại.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Sử tiền bối khoan đóng cửa.

Thạch môn ngừng dịch chuyển.

Đổng Tiếu nhìn lại Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Lão tiền bối đã không muốn tiếp Dương huynh thì Dương huynh cũng đừng ép người ta.

Nếu biết kính bá nhân một bước thì bá nhân sẽ nhường lại Dương huynh một trượng.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Huynh không nên để Thục Á Di ở đây một mình. Nữ nhân dấn bước vào chốn giang hồ bụi bặm, chẳng tốt chút nào.

Nói rồi Đổng Tiếu đi thẳng đến Thạch môn. Chàng hơi chần chừ một chút rồi bước vào Hắc lâu. Thạch môn đóng ngay lại khi Đổng Tiếu bước vào trong.

Thiệu Ân đứng bên ngoài Hắc lâu mà cảm thấy bồn chồn, bất an.

Á Di bước đến bên y:

- Dương huynh lo cho hắn à?

- Một mình Đổng Tiếu đi vào Hắc lâu, ta không yên lòng.

- Cớ gì huynh lại lo lắng cho hắn. Nếu hắn tự đi tìm cái chết thì tự lo cho bản thân mình.

Thiệu Ân nhìn Á Di:

- Nàng đừng nói với ta những lời như vậy.

Giọng nói của Thiệu Ân có vẻ nhạt nhẻo, khiến cho Thục Á Di không khỏi sượng sùng.

Nàng im lặng khoanh tay trước ngực.

Thiệu Ân không màng đến vẻ mặt sượng sùng của Thục Á Di, nhìn về phía Thạch môn Hắc lâu với vẻ bồn chồn lo lắng chờ đợi.

Hai tai Thiệu Ân chợt giật nhẹ một cái. Y từ từ quay mặt nhìn lại sau lưng mình như thể vừa phát hiện điều gì đó. Đôi thần nhãn của Thiệu Ân rọi vào bóng tối, nơi có cây nhân thọ khổng lồ.

Y trầm giọng nói:

- Các hạ sao lại ẩn núp nơi đó làm gì? Hãy bước ra đây.

Từ trên táng cây nhân thọ khổng lồ, một người vận bạch y, che mặt cũng bằng vuông lụa trắng, với khinh thuật tợ như cánh én, lướt đến bên Thiệu Ân.

Hai đạo phách không chưởng do bạch y nhân phát tán chia làm hai đường thượng và hạ công thẳng đến Thiệu Ân. Đối phương bất ngờ tập kích, nhưng Thiệu Ân vẫn không một chút nao núng, hay dè chừng, mà dựng song thủ đỡ thẳng lấy hai đạo phách không chưởng của bạch y nhân.

Chưởng đối chưởng tạo ra một thứ âm thanh như sấm động ngay trước tòa Hắc lâu.

- Ầm Đón thẳng một chưởng của bạch y nhân, Thiệu Ân không hề tỏ ra yếu thế mà ngược lại còn hơn hẳn đối phương nhiều bậc. Y chỉ hơi thối về sau nửa bộ, trong khi bạch y nhân phải bật ngược trở lại. Nhưng bằng một thế "Hoài Long Hoán Bộ", bạch y nhân lộn một vòng.

Hai đạo ám tiễn thoát ra từ hai ống tay áo của bạch y nhân, bắn xẹt đến tâm tinh của Thiệu Ân.

Thiệu Ân gắt giọng nói:

- Ngươi chưa phải là đối thủ của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Vừa nói Thiệu Ân vừa phóng hai đạo chỉ khí phá công hai chiếc ám tiễn của đối phương.

- Chát Chát Hai chiếc ám tiễn cắm vào hai đạo chí khí của Thiệu Ân bị bắn ngược trở lại bạch y nhân. Bạch y nhân không dám bắt lại hai chiếc ám tiễn đó, như thể y đã biết đối phương của mình không phải tầm thường. Bạch y nhân lạng người, bằng một bộ pháp thần kỳ né tránh hai đạo ám tiễn do mình phóng ra.

Vừa tránh được hai đạo ám tiễn của Thiệu Ân, bạch y nhân đảo bộ toan thoát đi.

Thiệu Ân đoán ngay được ý của đối phương, liền thi triển khinh công kỳ tuyệt băng qua đầu của bạch y nhân, án ngữ chặn đường y. Thiệu Ân giang rộng hai tay chắn ngang đường tẩu thoát của bạch y nhân, gằn giọng nói:

- Ngươi là ai?

Bạch y nhân đứng thừ ra rọi đôi mắt hằn hộc vào Thiệu Ân.

Thiệu Ân lập lại lần nữa:

- Ngươi là ai?

Đến lúc này bạch y nhân mới lên tiếng:

- Ngươi không cần biết.

- Ngươi có thể dùng chiếc khăn lụa mỏng manh đó mà che được mắt của bổn thiếu gia sao. Bổn thiếu gia sẽ lột chiếc khăn lụa để xem ngươi là ai.

Thiệu Ân vừa nói vừa lắc vai lướt đến. Y vỗ thẳng một trảo vào mặt bạch y nhân.

Chớp thấy trảo công của Thiệu Ân, bạch y nhân bèn sàn bộ né tránh.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Ngươi tiêu rồi.

Cùng với lời nói đó, Thiệu Ân bất ngờ chuyển trảo qua chưởng phạt ngang qua ngực bạch y nhân.

Bạch y nhân hốt hoảng thối lùi nửa bộ. Y chưa kịp trụ chân thì nhận ngay một cước của Thiệu Ân vào vùng thượng đẳng.

- Bình.

Hứng trọn một cước của Dương Thiệu Ân, bạch y nhân bắn ngược về sau những bốn trượng, ngã xuống đất.

Thiệu Ân lắc đầu.

Bạch y nhân bất ngờ đứng phắt dậy, dựng chưởng vồ tới Thiệu Ân bất kể đến sự an nguy của mình. Sự cứng rắn và quyết liệt của bạch y nhân khiến Thiệu Ân thoạt lúng túng, nhưng rồi cũng dễ dàng né tránh chưởng kình của đối phương.

Thiệu Ân nói:

- Ngươi muốn chết.

Cùng với lời nói đó một ánh chớp bạc sáng ngời vụt thoát ra ngay trên hữu thủ của Dương Thiệu Ân. Ánh chớp bạc chẳng khác nào một lưỡi tầm sét cắt tiện đôi tay của bạch y nhân ra khỏi thể pháp y.

Bạch y nhân loạng choạng tháo lui kéo theo hai vòi máu rưới đỏ thắm mặt đất.

Thiệu Ân dịch bước đến hai bộ, trảo công nhanh như cắt vươn ra trộp lấy chiếc khăn lụa che mặt của bạch y nhân. Chân diện của Đổng Chư lồ lộ đập vào mắt Thiệu Ân.

Thiệu Ân cau mày:

- Là lão à?

Sắc diện của Đổng Chư tái nhờn, tái nhợt. Mồ hôi rịn ra khắp người lão. Lão nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt.

Thiệu Ân hỏi:

- Sao lão có thể thoát khỏi Quỷ cốc Mộc Nhai.

Đổng Chư rít giọng nói với Thiệu Ân:

- Ngọc diện tử sát, ta tiếc không giết được ngươi. Nhưng nếu ngươi gặp Đổng Tiếu thì hãy nói với gã gã hãy tự kết liễu mình đi. Đổng Tiếu phải chết.

Nói dứt câu Đổng Chư dặm mạnh hai chân, thể pháp như cánh chim én lao thẳng vào vách Hắc lâu.

- Bốp Đầu của lão Đổng vỡ toang. Lão rơi xuống đất chẳng khác nào một trái chín bị rụng khỏi cành.

Thiệu Ân toan bước đến bên xác Đổng Chư thì Thạch môn mở ra. Đổng Tiếu từ trong Hắc lâu, khoan thai bước ra ngoài. Chàng vừa bước ra vừa nói:

- Chúng ta sẽ lại đi tiếp thôi.

Bất chợt Đổng Tiếu đứng lại, chàng sửng sờ khi thấy hiện trạng trước mắt. Chàng nhìn Thiệu Ân nói:

- Có chuyện gì vậy? Có người hành thích Dương huynh à?

Á Di lên tiếng:

- Một lão già tự đi tìm cái chết.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Ngươi không nên biết lão già đó là ai thì hay hơn.

Đổng Tiếu chau mày, tiến về phía thi thể của Đổng Chư.

Thiệu Ân gọi giật lại:

- Đổng Tiếu, ta nghĩ ngươi không nên biết người này.

Lời của Thiệu Ân càng khiến Đổng Tiếu thêm tò mò. Chàng bước nhanh đến bên thi thể của lão Đổng. Chân diện đau đớn với những nét khổ sở của Đổng Chư đập vào mắt Đổng Tiếu. Hai vai cụt lẳng chẳng còn tay của lão khiến Đổng Tiếu mất cả thần thức, đứng lặng người. Mãi một lúc, chàng mới có thể nói được:

- Đổng thúc phụ Đổng thúc phụ.

Đổng Tiếu quỳ sụp xuống bên xác Đổng Chư. Chàng ôm cứng lấy cả thi thể còn chút hơi ấm của lão:

- Đổng thúc phụ, sao lại thế này? Thúc phụ, sao thúc phụ lại chết thảm như thế này? Ai đã giết thúc phụ? Tại sao thúc phụ phải chết đau đớn quá vậy?

Nỗi đau càng lúc càng dâng tràn lên che mất cả thần thức lẫn suy tư của Đổng Tiếu.

Chàng ngẩng mặt lên gào lớn:

- Trời ơi Tiếng thét của chàng lồng lọng như muốn xé toạt cả màn đêm yên tỉnh và rờn rợn của tòa Hắc lâu. Tiếng thét của Đổng Tiếu đập vào tai của Thiệu Ân lẫn Thục Á Di khiến hai người phải giật mình thót ruột.

Đổng Tiếu đứng lên từ từ nhìn lại Thiệu Ân:

- Ngươi Thiệu Ân bặm môi thở ra nhìn Đổng Tiếu.

Thiệu Ân miễn cưỡng nói:

- Ta không có ý giết lão.

- Chính ngươi đã xuống tay giết thúc phụ của ta.

- Ta đã chặt hai tay của lão, nhưng ta không có ý giết lão Đổng của ngươi đâu.

Mặc cho Thiệu Ân phân bua, giải bày, cơn cuồng nộ của Đổng Tiếu vẫn cứ sôi sùng sục trong kinh mạch chàng. Hai mắt Đổng Tiếu đỏ au, thậm chí hình như khói muốn tỏa ra bởi cơn cuồng nộ dữ dội trong tâm thức chàng. Đổng Tiếu gào lên:

- Thiệu Ân, Đổng Tiếu này không lấy mạng ngươi tế cho thúc phụ thì sao có thể sống được trên cõi đời này.

Đổng Tiếu vừa thét vừa lao thẳng đến Dương Thiệu Ân bất kể bản thân chàng không phải là đối thủ của y. Trước sự cuồng nộ điên loạn của Đổng Tiếu, Thiệu Ân chỉ biết né tránh những chiêu thức loạn xạ chẳng ra chiêu ra thức của Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu tấn công không ngừng, hết chưởng, rồi quyền, hết quyền đến cước, thậm chí nhảy xổ vào Thiệu Ân, nhưng tuyệt nhiên chẳng thể nào chạm được vào chéo áo của đối phương.

Khi thấy Đổng Tiếu xuất thủ, lúc đầu Thiệu Ân còn lo lắng và hồi hộp, nhưng lần hồi nhận ra đối phương chẳng có chút chiêu công nào. Thậm chí như một kẻ đánh bừa, chỉ biết đánh mà chẳng hề biết vận chuyển nội lực.

Dương Thiệu Ân vươn trảo thộp lấy hổ khẩu của Đổng Tiếu.

Sắc diện Đổng Tiếu tái nhờn tái nhợt, thở hồng hộc, với mồ hôi tuông ướt đẫm mặt, nhưng vẫn toát ra sức mạnh hừng hực của sự căm hờn. Đổng Tiếu rít giọng nói:

- Ta không giết người không là người.

Lời vừa dứt trên môi Đổng Tiếu thì Thiệu Ân tát ngay một cái thật mạnh vào mặt Đổng Tiếu.

- Bốp.

Lãnh trọn một cái tát của Dương Thiệu Ân, mắt Đổng Tiếu nẩy đom đóm, thậm chí mũi cũng chảy máu.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Ngươi đừng nói càng. Bổn thiếu gia muốn giết ngươi lúc nào cũng được. Lấy mạng ngươi ta nghĩ còn dễ hơn trở bàn tay. Muốn lấy mạng người đâu phải dễ, mà phải tự lượng vào sức của mình.

Á Di lên tiếng:

- Dương huynh hãy để Đổng Tiếu cho Á Di.

Thiệu Ân gầm mặt lên như hổ dữ trong cơn cuồng nộ:

- Im Sự phẫn nộ bất ngờ của Thiệu Ân khiến Á Di sượng sùng đứng thừ ra với vẻ mặt đỏ bừng.

Thiệu Ân nhìn lại Đổng Tiếu:

- Ngươi còn muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân này không.

- Đổng Tiếu thề sẽ giết ngươi.

- Bốp Nhận thêm một cái tát thẳng tay của Dương Thiệu Ân, Đổng Tiếu té ngã ra sau. Chàng ngồi thừ ra dưới mặt đất chẳng thể nào gượng dậy nổi. Mặc dù không gượng đứng lên nổi, nhưng Đổng Tiếu vẫn không mất đi sắc nét phẫn nộ đầy sát khí trên gương mặt mình.

Đổng Tiếu gằn giọng nói:

- Ngươi giết thúc phụ của ta.

Thiệu Ân hừ nhạt rồi nói:

- Đúng! Ta giết thúc phụ của ngươi. Nhưng ngươi muốn giết ta trả thù thì phải tự lượng sức mình chứ. Bản thân ngươi như vầy đâu phải là đối thủ của Dương Thiệu Ân này. Muốn giết ta, ngươi phải khổ công rèn luyện võ công, nhưng e rằng kiếp này ngươi chẳng có cơ hội thực hiện được điều đó, ngược lại chỉ có Thiệu Ân giết ngươi mà thôi.

Thở ra như muốn trút những u uẩn trong lòng mình, Dương Thiệu Ân nói tiếp:

- Ngươi nên giữ thân phận mình trước khi quá muộn để nhận ra thân phận hạ nhân thấp hèn của mình.

Thiệu Ân noi rồi vung tay một cái. Từ ống tay áo Thiệu Ân, một món ám tiễn hình sao, cắt ra nhanh tợ ánh tinh xa ghim thẳng vào búi tóc của Đổng Tiếu.

- Phụp Thiệu Ân nói:

- Ta cảnh cáo ngươi nếu lần sau ngươi còn ngông cuồng, bất kể đến bản thân vô dụng và thấp kém của mình thì chiếc ám tiễn tinh sa sẽ xuyên thẳng vào tam tinh ngươi.

Hai cánh mồi và hai hàm răng của Đổng Tiếu nghiến chặt lại như thể nén lại, nuốt từng lời của Thiệu Ân vào trong tâm tưởng mình, đang biến nó thành ngọn lửa căm hờn.

Thiệu Ân thả bước đến bên Đổng Tiếu.

Y chìa tay đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Ta kéo ngươi đứng lên.

Đổng Tiếu gượng cười giả lả nói:

- Dương huynh kéo Đổng Tiếu đứng lên à?

- Hay ngươi tự đứng lên một mình.

- Tất nhiên Đổng Tiếu rất cần sự giúp đỡ của Dương huynh.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa nhỏm người lên, tay từ từ đưa đến trước. Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Bất thình lình Đổng Tiếu chồm tới, ôm ghì lấy chân Thiệu Ân.

Vừa ôm chân Thiệu Ân, Đổng Tiếu vừa áp miệng mình vào bắp vế của y ngoạm chặt.

Thiệu Ân rống lên một tiếng:

- A Cùng với tiếng rống đó, Thiệu Ân vỗ chưởng xuống lưng Đổng Tiếu.

- Bình Nhận trọn một chưởng của Thiệu Ân, Đổng Tiếu nằm duỗi dài ngay xuống đất như một cái xác không hồn. Thiệu Ân ôm lấy bắp đùi rít lên:

- Ngươi dám cắn ta Tên hạ nhân thúi tha này.

Vừa nói Thiệu Ân vừa toan vỗ tiếp một chưởng vào ót Đổng Tiếu, nhưng chợt dừng lại.

Đổng Tiếu chỏi tay từ từ ngồi lên, hai bên khóe miệng xuất hiện hai vệt máu đỏ ửng.

Sắc mặt tái nhờn tái nhợt như người sắp chết, nhưng uy nhãn vẫn toát ra sắc thần hừng hực.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu. Hai người đối nhãn nhìn nhau, nhưng lần này kẻ phải rợn người gai cột sống chính là Thiệu Ân.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Ngươi còn trò nào hạ lưu hơn nữa không?

- Ngươi có đau lắm không?

- Ngươi như con chó điên cắn bừa. Nếu ta không nghĩ đến chút tình đối với ngươi thì ngươi đã tán mạng rồi.

- Thế tại sao ngươi không xuống tay lấy mạng ta đi.

- Ngươi đừng nghĩ đang mang trọng trách của nghĩa phụ là ta không giết ngươi. Thật ra ta có quyền lấy mnạg ngươi bất cứ lúc nào và nghĩa phụ sẽ không quở trách ta đâu.

Hừ lạnh một tiếng, Thiệu Ân nói:

- Đổng Tiếu, ngươi có hận ta thì cũng phải trui rèn bản lĩnh võ công của mình như một đại cao thủ đĩnh thiên lập địa, rồi cùng ta giao thủ một trận sinh tử. Chứ có đâu lại dụng đến trò hạ lưu như chó cắn càn vậy.

- Ta đánh không lại ngươi, thì ta cắn ngươi. Dù sao Đổng Tiếu cũng để lại cho ngươi một cái dấu, tống tiễn thúc phục của ta.

Đổng Tiếu từ từ đứng lên. Chàng nhìn Thiệu Ân, nói:

- Ngươi muốn ra tay giết ta ư? Xin mời cứ tự nhiên.

- Chưa đến lúc ngươi phải chết. Ngươi nên nhớ, ngoài lão Đổng thúc phụ của ngươi thì còn nhiều người khác đang ngóng chờ ngươi đó. Họ sẽ còn chết thê thảm hơn, một khi ngươi không thực hiện được sứ mạng nghĩa phụ giao cho ngươi.

Đổng Tiếu bóp hai bàn tay lại, tạo ra những âm thanh canh cách. Âm thanh đó đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân khiến y phải cau mày nói:

- Muốn trả thù hãy trả thù như một anh hùng hảo hán.

Nói dứt lời, y quay bước trở lại bên Thục Á Di.

Đổng Tiếu cắn răng vào môi dưới đến tóe máu. Chàng nhìn Thiệu Ân và Á Di như muốn nuốt trọn vào hai con ngươi của mình rồi mới bỏ đi đến bên xác của Đổng Chư.

Đổng Tiếu quỳ xuống bên xác lão, khấn nhỏ:

- Đổng thúc phụ! Hãy đi đi hiền điệt sẽ tiếp nhận cái chết của thúc phụ như ngọn bão lửa hung đúc mình đi tiếp con đường phải đi. Đi đến cùng, và có thể đi bằng máu bằng thịt.

17. Hành Xử Bí Ẩn

Ngồi trong Lưu gia tửu điếm, Đổng Tiếu nhìn qua bên Nam sơn tửu gia. Bên đó thật nhộn nhịp với không khí phát chẩn khuynh náo.

Kể từ lúc rời Hắc lâu đến Hàng Châu, chàng không hề thốt nửa lời với Thiệu Ân và Á Di. Đổng Tiếu gần như cắt rời với hai người đó bằng sự im lặng lạnh lùng của mình.

Đổng Tiếu đứng lên gọi gã điếm chủ.

Gã điếm chủ hối hả bước đến:

- Công tử có điều chi chỉ giáo cho tiểu nhân.

- Vãn bối nào dám chỉ giáo điếm chủ, mà chỉ mạn phép hỏi người tổ chức buổi phát chẩn bên Nam Sơn tửu gia là ai vậy?

Gã điếm chủ khúm núm nói:

- Dạ công tử chắc ở xa mới đến.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng rồi, tại hạ từ xa đến.

Gã rặn một nụ cười sởi lởi rồi nói:

- Cuộc phát chẩn bên Nam Sơn tửu gia là Lưu Tuyết Liên tiểu thư ạ. Cứ đúng ngày rằm là tiểu thư mở cuộc phát chẩn ở đây.

- Lưu tiểu thư là người rộng lượng như vậy à? Hẳn tiểu thư là một thiên kim lá ngọc cành vàng.

- Ở Hàng Châu ai cũng biết Lưu tiểu thư. Nhất là những kẻ thất cơ lỡ vận.

Đổng Tiếu đứng lên ôm quyền nói:

- Đa tạ điếm chủ đã chỉ giáo.

- Không có chi không có chi Gã điếm chủ đi vào trong. Đổng Tiếu toan bỏ đi thì Thiệu Ân gọi lại:

- Ngươi đi đâu?

Đổng Tiếu nhún vai:

- Đổng Tiếu này biết ngươi không cần phải phô trương. Ta cũng không bỏ trốn đâu mà ngươi sợ. Trong tay giới Bạch đạo các ngươi còn giữ những vị đại thúc của ta mà.

Đổng Tiếu rời Lưu gia tửu điếm đi thẳng qua bên kia đường. Thiệu Ân miễn cưỡng bước theo chàng. Hai người vừa nhập vào dòng người đông đúc đứng trước cửa Nam Sơn tửu gia thì một gã đồng tử len vào giữa hai người.

Gã đồng tử len vào hai người, rồi lại len nhanh vào đám đông mất dạng.

Thiệu Ân như thể có linh cảm điều gì đó vừa xảy ra, vội đặt tay vào thắt lưng mình. Y phát hiện chiếc hầu bao ngân lượng đã không cánh mà bay từ bao giờ.

Thiệu Ân buột miệng nói:

- Y Tiếng thốt của Thiệu Ân buộc Đổng Tiếu nhìn sang:

- Ngươi nói cái gì vậy?

- Ta bị kẻ gian lấy mất hầu bao rồi.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Thế ư? Kẻ gian nào đó cũng biết nhìn người đó.

Thiệu Ân chau mày nhìn Đổng Tiếu.

Y suy nghĩ rồi nói:

- Đích thị là tên tiểu tử vừa mới chạm vào ta.

- Ở Hàng Châu này tiểu tử nhiều lắm, ngươi đừng tìm kiếm mắc công.

Đổng Tiếu nói rồi len qua đám đông. Thiệu Ân buông tiếng thở dài đi theo chàng. Hai người đến được cửa tòa Nam Sơn tửu gia gặp hai gã gia nô lực lưỡng chặn đường.

Một gã nói:

- Nhị vị công tử cần phát chẩn thì hãy xếp hàng chờ đến lượt mình.

Đổng Tiếu nói:

- Vị đại ca đây cần phát chẩn chứ tại hạ thì không.

Chàng vừa nói vừa lấy xấp ngân phiếu hai trăm lạng kim lượng ra.

Đổng Tiếu vừa phe phẩy xấp ngân phiếu vừa nói:

- Bổn thiếu gia muốn vào gặp Lưu tiểu thư.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa nhìn qua vai hai gã gia nô. Chàng chau mày sửng sờ khi thấy một thiếu nữ với nhan sắc cực kỳ xinh đẹp đập vào mắt mình.

Trong bộ bạch y, trông nàng chẳng khác nào một tiên nữ giáng trần.

Đổng Tiếu reo lên:

- Hê Lưu tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa lách qua hai gã gia nhân đi thẳng vào tòa Nam Sơn tửu điếm.

Thiệu Ân cũng bước theo Đổng Tiếu vào trong. Hai người đi thẳng một mạch đến trước mặt Lưu Tuyết Liên.

Đổng Tiếu mỉm cười ôm quyền nói:

- Tại hạ là Đổng Tiếu, được biết tiểu thư là người rộng lượng, thường hay phát chẩn cứu tế những người thất cơ lỡ vận nên tìm đến gặp tiểu thư.

Lưu Tuyết Liên nhìn chàng, từ tốn nói:

- Việc làm của Tuyết Liên là việc nhỏ, không đáng để công tử quan tâm - Tiểu thư nói vậy chứ, người ta chỉ bo bo giữ của, khó ai có được tấm lòng bao dung quảng đại như tiểu thư Đổng Tiếu chỉ qua Thiệu Ân:

- Vị đại gia này đây là bậc Thượng đẳng nhân, kim lượng biết bao nhiêu mà kể. Nên có ý thỉnh nhờ tại hạ dẫn qua để trao cho tiểu thư chút kim lượng đặng cầu phúc.

Tuyết Liên nhìn qua Thiệu Ân:

- Công tử có lòng như thế, Tuyết Liên thay mặt mọi người tiếp nhận lòng thành của công tử.

Thiệu Ân bối rối:

- Ơ Đổng Tiếu nói:

- Dương huynh sao lại đứng ngẩn ra như vậy. Huynh nói qua đây để đóng góp với Lưu tiểu thư mà. Hay huynh lại tiếc kim lượng.

- Ta Đổng Tiếu chắc lưỡi:

- Thế mà cũng nói mình là bậc quảng đại, rộng lượng.

Đổng Tiếu nhìn lại Lưu Tuyết Liên:

- Tiểu thư, đừng nói với y nữa. Tại hạ biết rồi, y không muốn làm chuyện đại hỷ, công đức này đâu. Phàm những công tử mặt hoa da phấn, thượng đẳng nhân thì bủn xỉn như vậy đó.

Nghe Đổng Tiếu nói, sắc diện của Thiệu Ân đỏ rần. Y những tưởng như là có một gáo nước sôi tạt vào mặt mình.

Tuyết Liên nói:

- Dương công tử đây có tấm lòng là tốt rồi.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Tiểu thư nói rất đúng. Dương huynh của tại hạ có tấm lòng nhưng lại chẳng muốn mất kim lượng.

Chàng lấy xấp ngân phiếu của Phi Yến thiên trang đặt lên bàn:

- Tại hạ thay Dương huynh gởi tiểu thư số ngân phiếu hai trăm lượng, mong tiểu thư giúp dùm cho tại hạ.

- Công tử muốn Tuyết Liên giúp gì.

- Phát chẩn cầu siêu dùm cho tại hạ. Tại hạ dùng hai trăm lượng này để phát chẩn tạo đại phúc cầu siêu cho vong hồn của Đổng thúc phụ vừa bị người ta tống tiễn qua cõi hư vô.

Mong tiểu thư nhận lấy.

Tuyết Liên nhìn sửng Đổng Tiếu:

- Công tử trao những hai trăm lạng.

- Số ngân lượng chẳng đáng đâu. Tại hạ chỉ có hai trăm lạng nhưng còn huynh đây thì có cả kho tàng, nhưng Thiệu Ân bặm môi, muốn nói nhưng lại không nói được.

Tuyết Liên nhu nhã nói:

- Công tử, Tuyết Liên xin nhận số ngân lượng này để phát chẩn cho mọi người.

- Đa tạ tiểu thư.

- Nếu công tử có thời gian thư thả, Tuyết Liên thỉnh công tử đến Đào hoa viên, để Tuyết Liên có dịp bồi tiếp.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Tại hạ rất sẵn lòng, nhưng lúc này chưa tiện. Khi nào rảnh tại hạ sẽ đến thăm tiểu thư.

Cáo từ.

Đổng Tiếu mỉm cười với nàng rồi quay bước đi trở ra. Thiệu Ân buộc phải theo chân Đổng Tiếu.

Hai người quay trở lại Lưu gia tửu điếm. Vừa ngồi xuống bàn Thiệu Ân từ từ nói:

- Ngươi biết ta đã bị mất hầu bao, còn nói ta hùn hạp phát chẩn để làm gì chứ.

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Thế ngươi có thấy Tuyết Liên là trang giai nhân tuyệt sắc không?

Thiệu Ân im lặng.

Đổng Tiếu nói:

- Im lặng là thừa nhận. Làm gì ngươi không nhận ra Lưu Tuyết Liên là trang gia nhân tuyệt sắt, sắc nước hương trời.

Quệt mũi Đổng Tiếu nói tiếp:

- Lưu tiểu thư vừa đẹp, vừa độ lượng bao dung, lại có ngôn phong đức hạnh. Đúng là một trang mỹ nữ vẹn toàn với bốn chữ công dung ngôn hạnh.

Phàm những nữ nhân như Lưu tiểu thư thì bất cứ nam nhân nào cũng phải tơ tưởng đến.

Đổng Tiếu niễn mặt nhìn Thiệu Ân:

- Ngươi là một trang nam tử, vừa đẹp vừa có võ công, ta muốn ngươi có cơ hội đến với nàng đó.

- Tại sao là ta mà không là ngươi.

- Hê Ta có lòng tốt với ngươi mà.

Á Di nhìn Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhìn qua Á Di.

- Thục cô nương cũng nên giúp Dương Thiệu Ân nhé.

Á Di nhìn qua Thiệu Ân. Nụ cười mỉm hiện lên môi Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu gọi gã điếm chủ.

Gã điếm chủ vội vã bước đến:

- Công tử cần sai tiểu nhân à?

- Tất nhiên cần tới điếm chủ rồi.

Chàng chỉ bàn thức ăn và hảo tửu:

- Điếm chủ tính đi, bao nhiêu tất cả.

- Dạ tính hết à?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Phân nửa ta tính, phân nửa của Dương công tử và Thục cô nương đây thì để hai người tự lo liệu.

Thiệu Ân cau mày:

- Đổng Tiếu, ngươi biết mà - Dương huynh nói Đổng Tiếu biết gì?

- Hầu bao của ta đã bị người ta lấy rồi.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Chuyện đó thì ai biết được huynh có mất hay không. Còn kim lượng của Đổng Tiếu là kim lượng của giới hắc đạo, nó nhơ nhuốc lắm, không thể trả cho Dương huynh được. Hê Ngồi bên huynh còn có thiên kim tiểu thư của Phi Yến Thiên trang mà.

Á Di đỏ mặt.

- Á Di Á Di không đem theo kim lượng.

Đổng Tiếu buông một câu:

- Thế thì tốt quá.

Đổng Tiếu quệt mũi nói với điếm chủ:

- Chỉ một lạng thôi à.

Đổng Tiếu lấy một nén bạc đặt vào tay gã điếm chủ, rồi nói:

- Phần Đổng Tiếu, Đổng Tiếu tính. Còn nhị vị đây, điếm chủ cứ tính họ.

Gã điếm chủ nhìn lại Thiệu Ân.

Bắt gặp ánh mắt của gã điếm chủ Lưu gia điếm, Thiệu Ân không khỏi sượng sùng.

Gã điếm chủ cũng bối rối.

Thiệu Ân nói:

- Đổng Tiếu, xem như ta nợ ngươi vậy.

Đổng Tiếu nhìn thẳng vào mắt Thiệu Ân:

- Ngươi nợ ta rất nhiều. Có những món nợ ngươi trả không nổi đâu. Thôi được, ta cho ngươi nợ thêm một lần nữa.

Đổng Tiếu lấy thêm một nén bạc đặt vào tay gã điếm chủ.

Gã điếm chủ giả lả nói:

- Công tử thật hào phóng.

- Những gã hắc đạo như Đổng Tiếu hào phóng hơn những gã Bạch đạo hung tàn.

Chàng nói rồi đứng lên đi thẳng ra cửa Lưu gia điếm. Thiệu Ân buông tiếng thở dài. Y cùng với Á Di miễn cưỡng theo Đổng Tiếu.

Thiệu Ân hỏi:

- Bây giờ ngươi đi đâu?

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Ta sợ chỗ này ngươi không thể đến được.

- Chỗ nào mà ta không đến được.

- Hàng Châu đệ nhất lâu.

Thiệu Ân cau mày:

- Tại sao lại đến đó?

- Tại sao ư? Tại vì người ta không có kim lượng. Đổng Tiếu nói cho ngươi biết, ở Hàng Châu đệ nhất lâu, tất cả mọi thứ đều đắc lắm. Tại đó còn có những gã vệ sĩ võ công cao cường vô cùng. Nếu không có kim lượng thì đừng theo Đổng Tiếu. Nhưng nếu ngươi không theo thì sao biết được Đổng Tiếu làm gì cần gì ở đó.

- Ngươi muốn trả thù ta thì hãy hành sự như một anh hùng hảo hán.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không có kim lượng thì đâu phải là anh hùng hảo hán.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Dương huynh đi cùng với Đổng Tiếu chứ?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi nói:

- Được, ta sẽ đi cùng với ngươi.

Đổng Tiếu nhìn qua Á Di:

- Còn Thục tiểu thư?

- Dương huynh đi đâu, Á Di đi đó.

Đổng Tiếu nhìn nàng chắc lưỡi:

- Hiếm có Hiếm có.

Chàng nói rồi không màn đến thái độ bối rối của Thiệu Ân và Á Di, đi luôn một mạch đến Hàng Châu đệ nhất lâu. Thiệu Ân và Á Di lưỡng lự không bước vào, còn Đổng Tiếu thì xăm xăm đi vào cứ như đây là tòa lâu của mình.

Một ả kỹ nữ bước đến đón Đổng Tiếu, nũng nịu nói:

- Thiếu gia tìm Thy Thy phải không?

Đổng Tiếu choàng tay qua vai nàng, ghé miệng vào tai Thy Thy:

- Ta muốn tìm Cát ma ma. Gặp Cát ma ma rồi ta sẽ gặp nàng sau.

Thy Thy chỉ gian thư phòng của Cát ma ma cho Đổng Tiếu rồi quay bỏ đi. Bỏ đi thẳng một mạch đến thư phòng của Cát ma ma.

Đổng Tiếu lần vào trong.

Thiệu Ân và Á Di cứ đứng ngoài chờ chàng. Hai người vô cùng đắn đo và bối rối không biết có nên vào tòa kỹ lâu nổi tiếng Hàng Châu này hay không.

Hai người còn đang lưỡng lự thì cửa phòng của Cát ma ma mở ra. Một trung phụ với dáng người đẫy đà, bệ vệ, bộ mặt núc na núc ních, hai gò má chảy xệ xuống trông thật quái gở.

Mụ đi thẳng ra ngoài cửa Hàng Châu đệ nhất lâu, tiến đến bên Thiệu Ân và Á Di. Mụ toét miệng cười. Thà mụ đừng cười, trông còn đỡ hơn, nhưng khi mụ cười thì khuôn mặt trông thật gian trá.

Mụ nắm tay Á Di:

- Cô nương sao còn đứng đây làm gì nữa. Vào trong đi.

Á Di nhìn sang Thiệu Ân.

Thiệu Ân hỏi:

- Nương nương, sao tại hạ không thấy Đổng Tiếu quay ra.

- Đổng công tử đang uống rượu trong phòng ma ma, ma ma chưa từng thấy ai hào phóng như Đổng công tử. Đổng công tử đúng là một người tốt không thể nào chê vào đâu được.

Mụ sởi lởi:" - Dương công tử, Thục cô nương vào trong đi.

Mụ đưa Thiệu Ân và Á Di vào trong Hàng Châu đệ nhất lâu. Đến gian biệt phòng đóng cửa im ỉm, Cát ma ma nói:

- Đây là thư phòng của Dương công tử.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ Cát ma ma, nhưng tại hạ nói trước nhất thời tại hạ không đem theo Cát ma ma khoát tay:

- Không sao không sao Đổng công tử đã nói với ma ma Công tử cứ tự nhiên.

- Đổng Tiếu đã nói với ma ma?

- Nói tất cả rồi. Cứ ngủ qua đêm nay ma ma bồi tiếp cho mọi người mà.

Mụ nhìn Thiệu Ân mỉm cười, liếc chàng:

- Nếu có điều chi sơ xuất, thì cứ trách Cát ma ma này.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ Cát ma ma.

Cát ma ma mở cửa thư phòng nhìn Thiệu Ân nói:

- Vào đi, đừng ngại nhé. Có gì thì cứ gọi ma ma.

Á Di toan bước vào thư phòng thì ma ma cản lại:

- Hây Phòng của cô là phòng khác cơ.

Á Di đỏ mặt.

Thiệu Ân nhìn nàng gật đầu.

Cát ma ma phấn khích:

- Á Di cô nương đâu thể ở chung phòng với Dương công tử được. Nam nữ thọ thọ bất tương thân mà.

Cát ma ma đẩy Thiệu Ân vào phòng rồi đóng sập cửa lại. Mụ dẫn Á Di đến một gian thượng khách, phòng biệt lập.

Mụ đẩy cửa dẫn Á Di vào:

- Gian phòng này vừa ý cô nương không?

Á Di nhìn quanh. Tất cả mọi vật dụng trong thư phòng này đều bằng bạc. Cách bày trí giống như một loan phòng đêm hoa chúc, vừa ấm cúng vừa lộng lẫy.

Cát ma ma nói:

- Á Di thích gian phòng này chứ?

Á Di gật đầu:

- Á Di làm phiền Cát ma ma quá.

- Á Di cô nương đừng nói vậy. Ma ma phải có trách nhiệm lo cho cô nương mà.

Mụ chỉ về phía tấm bình phong:

- Sau bức bình phong đó, ma ma đã chuẩn bị sẵn nước nóng có pha hoa tươi, và cả bộ đồ đẹp nhất Hàng Châu nữa đó. Á Di cô nương tắm rửa rồi nghĩ ngơi nhé.

- Ma ma cứ để Á Di tự nhiên.

Mụ vuốt má nàng:

- Á Di cô nương đẹp lắm đó. Rất hiếm có thiếu nữ nào được nhan sắc như Á Di.

Bị Cát ma ma vuốt má, Á Di đỏ ửng mặt, thẹn thùng.

Cát ma ma nói:

- Con tự nhiên nhé.

Nói rồi Cát ma ma quay ra, đóng sập cửa phòng lại. Á Di đi quanh một vòng rồi quay lại bên cửa. Nàng suy nghĩ:

- "Không biết giờ Dương huynh đang làm gì?" Ý niệm đó trôi qua, Á Di nheo mày nghĩ tiếp:

- "Bỗng nhiên Đổng Tiểu lại tốt với mình và Dương huynh như vậy sao?" Á Di lắc đầu:

- Nhứt định hắn bày trò gì nữa đây. Y đang giận Dương huynh và mình, bỗng dưng đổi ý, bảo Cát ma ma lo lắng cho mình và Dương huynh. Y quá bí ẩn không thể nào hiểu nổi.

Á Di suy nghĩ một lúc rồi quyết định tìm Thiệu Ân. Nàng đặt tay vào cửa gian biệt phòng mới phát hiện đã bị chốt bên ngoài không sao mở được.

Á Di lo lắng, nheo mày:

- Sao lại khóa cửa bên ngoài.

Mặc dù Á Di lo lắng nhưng vẫn tự khích lệ mình:

- "Dù sao đi nữa thì mình là tiểu thư của Phi yến thiên trang. Hẳn mụ ma ma này chẳng dám làm gì mình."

18. Bụi Gian Hồ, Oán Tha Nhân

Giọng nói nhão nhè, nũng nịu từ sau tấm rèm hồng vọng ra lọt vào thính nhĩ của Thiệu Ân:

- Chàng đến với thiếp đi.

Thiệu Ân vừa bưng tĩnh rượu, liền đặt xuống bàn ngay, quay đầu nhìn lại tràng kỹ.

Y hỏi:

- Cô nương là ai?

Tấm rèm được vén lên. Một khuôn mặt với lớp phấn son lòe loẹt đập vào mắt Thiệu Ân. Ả kỹ nữ nằm dài trên tràng kỹ trong một tư thế nửa nằm nửa ngồi, vừa khiêu gợi vừa gợi tình. Thân thể của nàng ta như chỉ he hờ bằng một chiếc áo choàng mỏng, bên trong là chiếc yếm hồng nhỏ xíu, như thể dùng để tôn tọa phần thượng đẳng với đôi nhũ hoa ngồn ngộn.

Nàng ta chỉ chỏi tay ngồi lên thả chân xuống tràng kỹ. Vừa đứng lên, nàng ta vừa nói:

- Thiếp là Quyên Quyên. Thiếp sẽ hầu hạ cho chàng.

Như trở thành thói quen khi đối diện với nữ nhân, nụ cười mỉm cầu tình lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân.

Thấy nụ cười mỉm của Thiệu Ân, ả Quyên Quyên càng làm dáng hơn. Làm sao ả không làm dáng được khi nhận ra người đối diện với ả, người mà ả phải hầu hạ, nuông chìu lại là một trang mỹ nam tử khôi ngô tuấn tú.

Một trang nam tử mà Quyên Quyên có nằm mơ cũng không tưởng tượng được mình sẽ gặp được trong tòa Hàng Châu đệ nhất lâu này.

Quyên Quyên liếc mắt đưa tình rồi bước lại trước mặt Thiệu Ân. Nàng dùng tay vuốt má gã:

- Chàng đẹp quá. Thiếp không ngờ người mình hầu hạ lại là chàng. Người trong mộng của thiếp.

Nói rồi Quyên Quyên bá tay vòng qua cổ Thiệu Ân. Nàng ta nũng nịu nói:

- Chàng có thích Quyên Quyên không?

- Đã là nam nhân thì ai cũng thích nữ nhân. Nhưng cô nương chỉ biết tại hạ có bấy nhiêu đó thôi à?

- Lần đầu tiên Quyên Quyên biết được chàng. Đâu còn biết gì hơn nữa.

Ả buông tay khỏi cổ Thiệu Ân:

- Để Quyên Quyên hầu rượu cho chàng nhe.

Thiệu Ân gật đầu.

Quyên Quyên dìu Thiệu Ân đến tràng kỹ, ép y ngồi xuống rồi mới quay lại bàn để tịnh rượu. Mỗi bước chân của Quyên Quyên như nhún nhảy, đông đưa đôi mông tròn lẳng để phơi bày những đường nét cho Thiệu Ân ngắm nhìn. Cầm lấy tịnh rượu, Quyên Quyên vặn người, tạo một dáng cách khiêu khích gợi tình.

Bưng tịnh rượu đến đứng ngay trước mặt Thiệu Ân, Quyên Quyên cố tình để chiếc áo khoác dạt ra hai bên, đặng cho Thiệu Ân thấy thân thể của mình. Tấm thân chỉ che hờ bằng mỗi một chiếc yếm nhỏ xíu không đủ để che hết phần nhủ hoa ngồn ngộn, những tưởng muốn xé toạt chiếc yếm đó.

Ả chuốc rượu vào chén, nói:

- Để Quyên Quyên mớm cho chàng.

Ả vừa nói vừa dựa vào Thiệu Ân, rồi áp miệng chén rượu vào miệng y. Mùi xạ hương nồng nồng từ cơ thể nàng phả ra xông vào mũi Dương Thiệu Ân. Y uống cạn chén rượu.

Quyên Quyên bưng tĩnh rượu, ngồi hẳn lên chân Thiệu Ân, nhỏ nhẻ nói:

- Quyên Quyên may mắn quá.

Thiệu Ân hỏi:

- Nàng có may mắn gì?

Nàng ngửa mặt nhìn lên. Hai cánh môi đỏ chúm chím tạo nụ cười gợi tình nhưng lại chẳng có một chút tình, Quyên Quyên nhỏ nhẻ nói:

- Quyên Quyên may mắn được hầu tiếp một trang mỹ nam tử như chàng.

Vừa nói Quyên Quyên vừa đặt tĩnh rượu xuống tràng kỹ, rồi cầm lấy tay Thiệu Ân đặt lên vùng nhũ hoa của mình. Ả liếc mắt đưa tình:

- Chàng thích thiếp không? Quyên Quyên có hạp nhãn chàng không?

Thiệu Ân mỉm cười.

Nụ cười của gã khiến Quyên Quyên ngây ngất.

Ả nhỏ nhẹ nói:

- Hẳn có nhiều nữ nhân chết bởi nụ cười của chàng.

- Thế nàng có chết bởi nụ cười của ta không?

- Quyên Quyên đã say đắm chàng rồi đó.

Vừa nói, Quyên Quyên vừa hơi ưỡn ngực như thể muốn bàn tay của Thiệu Ân thọc sâu vào vùng nhũ hoa của mình.

Ả nhỏ nhẻ nói:

- Chẳng có thê tử chưa?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta chưa lập gia thất.

Quyên Quyên mở to mắt nhìn Thiệu Ân:

- Chàng chưa lập gia thất à?

Thiệu Ân gật đầu.

Quyên Quyên nói:

- Nếu Quyên Quyên tự nguyện hầu hạ chàng suốt đời, chàng có nhận không.

Ả vừa nói vừa vòng tay bá lấy cổ Thiệu Ân. Ả rướn người lên áp đôi cánh môi đỏ ối vào má gã. Nàng hôn Thiệu Ân bằng tất cả sự đam mê của mình. Nhìn Quyên Quyên hôn, Thiệu Ân cứ ngỡ nàng đang nâng niu một báu vật riêng của mình.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Ta còn có nhiều việc phải làm, không thể lập gia thất trong lúc này được. Ta cũng không muốn kẻ khác chờ đợi mình.

Quyên Quyên nguýt Thiệu Ân:

- Quyên Quyên biết ngay chàng sẽ nói câu này mà.

- Nàng biết là sao?

- Một trang nam tử khôi ngô anh tuấn như chàng thì sao chấp nhận một kỹ nữ lầu xanh như thiếp, nhưng Quyên Quyên cũng không ép chàng phải thành thân với Quyên Quyên đâu.

Chỉ cần chàng nhớ đến Quyên Quyên thì Quyên Quyên đã mãn nguyện rồi. Chỉ sợ chàng Thiệu Ân cướp lời Quyên Quyên:

- Nàng sợ gì?

- Quyên Quyên chỉ sợ chàng đến rồi lại đi Đi mà không bao giờ trở lại Hàng Châu đệ nhất lâu một lần nữa. Quyên Quyên chỉ như một chiếc bóng mờ trôi qua trong cuộc đời chàng.

- Nàng nghĩ như vậy à?

Quyên Quyên gật đầu:

- Quyên Quyên sợ như vậy.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Ta sẽ không quên nàng, nếu như nàng thỏa mãn những điều ta muốn biết.

- Quyên Quyên sẽ thỏa mãn ý chàng.

Nói rồi Quyên Quyên chỏi tay đứng lên. Ả quay lưng với Thiệu Ân. Lần lượt từ chiếc áo khoác hờ bên vai cho đến cái yếm bên rong cuối cùng là tấm váy rời khỏi thân thể. Ả tự trút bỏ y phục mình rồi ngã vào lòng Thiệu Ân.

Y tiếp nhận thể pháp của Quyên Quyên bằng một thái độ không vồn vã, cũng không dửng dưng.

Quyên Quyên vòng tay qua cổ Dương Thiệu Ân, phơi đôi nhũ hoa ngồn ngộn dục tính và làn da trắng nõn ra trước mặt hắn. Ả nhỏ nhẻ nói:

- Thiếp yêu chàng quá.

- Mới gặp lần đầu sao nàng lại yêu ta.

- Chàng là ý trung nhân mà Quyên Quyên đi tìm trong giấc mộng. Đã từ lâu rồi Quyên Quyên đều mong ước có được ngày hôm nay.

Vừa nói Quyên Quyên vừa thọc tay vào ve vuốt vùng thượng đẳng của Dương Thiệu Ân.

Ả vừa vuốt vừa nói:

- Chàng hãy ôm siết Quyên Quyên đi. Quyên Quyên đang háo hức chờ đợi chàng đây.

Thiệu Ân cau mày nhưng lại mỉm cười:

- Ta sẽ ôm nàng thật chắc, nhưng trước khi ta ôm, ta muốn biết vài điều.

- Chàng muốn biết về thiếp phải không?

Quyên Quyên nắm tay Thiệu Ân nắn nót, rồi đặt lên đôi nhũ hoa, sau đó khẻ nhắm hờ hai mí mắt như thể chờ đợi sự chiếm hữu của y.

Để yên tay mình trên đôi nhũ hoa của Quyên Quyên, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Nàng đang hiện hữu trước mắt ta. Ta còn tìm hiểu gì nữa chứ. Ta chỉ muốn biết một người.

- Chàng muốn biết ai?

- Cát ma ma có quan hệ thế nào với Đổng Tiếu.

Quyên Quyên tròn mắt nhìn Thiệu Ân, nàng ta khẽ lắc đầu:

- Chàng muốn nói đến Đổng Tiếu nào?

- Gã công tử đã cùng đi chung với ta đó!

Quyên Quyên lắc đầu:

- Quyên Quyên không biết Đổng Tiếu nào cả.

- Vậy còn Cát ma ma.

- Ma ma ư? Sao chàng lại quan tâm đến ma ma Hãy quên ma ma đi. Giờ chỉ có Quyên Quyên bên cạnh chàng thôi. Chúng ta sẽ hòa hợp với nhau cả thể xác lẫn tâm hồn.

Thiệu Ân cau mày:

- Nàng không biết gì về Đổng Tiếu hay sao?

- Quyên Quyên biết gì đâu. Sao chàng quan tâm đến cái gã Đổng Tiếu đó chứ?

Thiệu Ân bối rối:

- Ta nghĩ gã họ Đổng kia đang giở trò gì đó. Nhưng không biết y giở trò gì. Những gì y làm gần như ngoài sự tiên liệu của ta.

Quyên Quyên nũng nịu nói:

- Quyên Quyên hổng chịu đâu, ở bên Quyên Quyên mà chàng cứ nghĩ đến cái gã Đổng Tiếu nào đó không hà. Gã có giở trò gì thì cũng đã nó Quyên Quyên bên cạnh chàng rồi.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Nàng không hiểu đâu.

Quyên Quyên giẫy nẩy, vùng vằng hai chân nói:

- Thiếp không biết đâu. Cũng không cần hiểu gì cả. Quyên Quyên chỉ biết có mình chàng thôi biết một mình chàng là đủ rồi.

Quyên Quyên vừa nói vừa nhỏm lên, đẩy Thiệu Ân nằm xuống tràng kỹ. Thiệu Ân không khỏi lúng túng trước hành động của ả. Y đẩy Quyên Quyên lên nhưng ả vẫn trườn tới như thể cố đè Thiệu Ân xuống tràng kỹ.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta muốn nói chuyện với nàng một chút.

Mặt Quyên Quyên phụng phịu. Ả ta vùng vằng nói:

- Hông Thiếp hổng muốn chàng nhắc đến ai khác, ngoài mỗi mình thiếp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta sẽ không nhắc đến ai khác.

Quyên Quyên rướn người lên, áp môi vào má Thiệu Ân:

- Chàng hứa đó.

- Ta hứa.

Ả nhỏm lên ngồi trở lại.

Thiệu Ân chỏi tay ngồi lên, bất thình lình Thiệu Ân đẩy Quyên Quyên ra, buột miệng nói:

- Đổng Tiếu có thể ngươi làm cả chuyện này.

Quyên Quyên sững sờ trước thái độ của Thiệu Ân:

- Chàng nói gì?

- Có bao giờ Đổng Tiếu đem bán Á Di cho Hàng Châu đệ nhất lâu không?

- Chuyện đó thì thường xảy ra ở đây. Sao chàng quan tâm đến chuyện đó.

- Ta nghi ngờ Đổng Tiếu đã bán Á Di, nên Cát ma ma mới có thái độ vồn vã như vậy.

Hắn có thể làm tất cả mọi chuyện bỉ ổi nhất trên đời này mà.

- Có Quyên Quyên chàng còn nhắc đến Á Di làm gì nữa.

- Không thể được, Thiệu Ân sẽ nói thế nào với Phi Yến Thiên trang chủ.

Thiệu Ân gạt Quyên Quyên qua bên:

- Không để chuyện này xảy ra được.

Vừa nói Thiệu Ân vừa xăm xăm bước về phía cửa.

Quyên Quyên nói theo Thiệu Ân:

- Chàng Chàng bỏ đi đâu vậy? Chàng bỏ đi đâu vậy?

Á Di ngồi trên tràng kỹ. Cửa gian phòng khách dịch mở.

Nàng bật đứng lên. Một gã công tử có bộ mặt như chiếc lưỡi cày, dài ngoẵn bước vào.

Y nhanh chóng đóng cửa lại.

Á Di cau mày nói:

- Ngươi là ai?

Gã nhìn lại nàng, toét miệng cười, phơi cả hàm răng hô hốc trông thật gớm ghiếc. Gã nói:

- Mỹ nhân! Ta là Thang Hữu Thung. Hẳn mỹ nhân đã nghe tiếng Thang trại chủ. Cả Hàng Châu này đều biết tiếng của Tang trại chủ.

Á Di lắc đầu:

- Bổn cô nương chẳng biết Thang trại chủ nào cả.

Thang Hữu Thung xoa tay:

- Hây Có nàng không biết thôi Y toan bước đến thì Á Di khoát tay:

- Dừng lại!

Nghe giọng nói cáu gắt của nàng, họ Thang sững sờ dừng bước.

Á Di đanh giọng nói:

- Các hạ vào đây làm gì?

Thanh Hữu Thung tròn mắt nhìn nàng. Y toét miệng cười phơi hàm răng hô rồi nói:

- Nàng còn hỏi Thang mỗ làm gì nữa. Nàng tự biết ta làm gì mà. Mỹ nhân giờ đã là của ta rồi.

Á Di cau mày:

- Ngươi vừa nói gì?

- Nàng còn giả vờ không hiểu à?

Thang Hữu Thung vừa nói vừa cởi bỏ thắt lưng của mình.

Á Di quắc mắt quát:

- Ngươi muốn làm gì?

Thang Hữu Thung cau mày. Y tự lột bỏ áo mình nhìn Á Di nói:

- Mỹ nhân, sao lại giận dữ thế. Thang mỗ đã mua nàng những một trăm lạng bạc đó.

- Ai bán cho ngươi?

- Nàng đã được Cát ma ma bán cho ta rồi.

Á Di giận đến biến sắc:

- Ả ma ma này dám làm chuyện càn rở với bổn cô nương. Ta phải đi tìm mụ Cát ma ma.

Vừa nói Á Di vừa bước về phía cửa. Nhưng khi đi ngang qua Thanh Hữu Thung thì bất ngờ gã ôm lấy tiểu yêu nàng:

- Mỹ nhân đi đâu?

Á Di thét lên:

- Buông tay ra.

- Ta đã mua nàng rồi Sao buông ra được.

Quá ư tức giận, Á Di vung trảo vỗ vào mặt Thang Hữu Thung. Chộp lấy trảo công của nàng, Thang Hữu Thung quẳng Á Di lại tràng kỹ. Nàng ngã lên tràng kỹ.

Thang Hữu Thung gằn giọng nói:

- Nha đầu hỗn láo dám đánh bổn trại chủ ư? Bổn trại chủ đã bỏ ra trăm lạng bạc để mua ngươi rồi đó.

Á Di chỏi tay ngồi lên, nhìn Thang Hữu Thung:

- Bổn cô nương không phải là món hàng để ngươi mua. Nói cho ngươi biết bổn cô nương là tiểu thư của Phi Yến Thiên Trang đó. Ngươi dám đụng đến ta là đã khiêu khích Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn rồi.

Những tưởng đâu nghe Á Di tự bạch thân phận mình, Thang Hữu Thung sẽ e ngại hoặc chí ít cũng không càn rỡ với nàng, nhưng không như nàng tưởng, khi nghe nàng thốt ra câu nói đó, Thang Hữu Thung lại phá lên cười khành khạch phơi cả hàm răng hô trông thật gớm ghiếc. Y vừa cười vừa nhìn Á Di nói:

- Nàng tưởng ta là trẻ nít lên hai, hù dọa như vậy được sao? Phi Yến Thiên Trang kim lượng chất đầy kho, sao lại để cho ái nữ của mình bán thân vào lầu xanh chứ?

- Á Di bán hồi nào?

- Không bán thân sao nàng lại ở trong gian thượng khách này. Thôi đừng giả vờ nữa.

Đã bán thân phải chìu theo ý của ta chứ.

Gã khoanh tay trước ngực:

- Ta sẽ đưa nàng về làm áp trại phu nhân. Ta cũng thấy nàng đẹp nên mới có ý nghĩ đó.

Biết chìu chuộng bổn trại một chút tất sẽ hưởng được vinh hoa phú quí của bổn trại chủ.

Thang Hữu Thung vừa nói vừa bước đến tràng kỹ.

Á Di đanh giọng quát:

- Đứng lại Ngươi đến một bước bổn cô nương sẽ không nể mặt ngươi đâu.

Thang Hữu Thung hừ nhạt:

- Nàng cứng đầu cứng cổ thật. Chẳng lẽ ta bỏ ra trăm lượng bạc lại chẳng được gì sao?

Y vừa nói vừa bước đến tiếp.

Á Di quát lớn một tiếng:

- Ngươi muốn chết mới dám bỡn cợt với bổn cô nương.

Nàng vừa nói vừa xê mình tới, dựng ngọc thủ vỗ một chưởng với tám thành công lực, công vào vùng thượng đẳng của Thang Hữu Thung. Thấy ngọc chưởng của nàng, Thang Hữu Thung trố mắt nói:

- Ý Hóa ra nàng cũng có võ công Hay lắm, ta rất thích những mỹ nhân như nàng.

Gã vừa nói vừa dựng chưởng đỡ lấy chưởng ảnh của Á Di.

- Chát Hổ khẩu Á Di tê rần, mắt nảy đom đóm. Nàng toan thối bộ thì đã bị Thang Hữu Thung điểm vào tịnh huyệt. Á Di đứng thừ ra.

Thang Hữu Thung xoa tay:

- Có thể chứ?

Á Di biến sắc. Nàng lặp bặp nói:

- Ngươi định làm gì ta?

- Còn làm gì khác hơn là chiếm đoạt nàng.

- Ngươi Á Di tròn mắt mở to hết cỡ, những tưởng hai con ngươi lọt hẳn ra ngoài.

Thang Hữu Thung nhếch môi đưa hàm răng hô, khinh thị nói:

- Xem kìa Còn làm bộ làm tịch gì nữa. Một trăm lạng bạc của bổn trại chủ đâu phải là ít.

Gã vừa nói vừa nắm lấy dây lụa thắt lưng của Á Di. Nàng biến sắc:

- Ta cấm ngươi.

- Ô Sao nàng có thể cấm bổn trại chủ được.

- Ta là Á Di, ái nữ của Phi Yến Thiên trang chủ Ngươi không sợ ư?

- Nếu giờ nàng có là quận chúa thì bổn trại chủ cũng không thể bỏ qua món ăn ngon này được.

Gã vừa nói vừa dí cái miệng nhọn hoắc, có hàm răng hô vào má Á Di. Nàng đỏ mặt thét lên:

- Ta cấm ngươi Ta cấm ngươi.

- Nàng sao cấm trại chủ ta được.

Cùng với lời nói đó, Thang Hữu Thung giật mạnh sợi dây lụa thắt lưng của Á Di.

Á Di hốt hoảng thét lên:

- Ngươi - Ngươi cái gì nữa mà ngươi.

Thang Hữu Thung cầm sợi dây lụa đưa lên trước mặt Á Di. Gã cười hềnh hệch trông thật gớm ghiếc. Thấy họ Thang cười, Á Di bủn rủn cả tứ chi.

Nàng lặp bặp nói:

- Bổn cô nương cấm ngươi - Nàng càng cấm ta càng thích.

Y vừa nói vừa từ từ đưa tay đến toan cởi trang phục Á Di. Á Di biến sắt thét lên:

- Dương huynh cứu muội với Dương huynh cứu muội với Có ai cứu ta với Thang Hữu Thung nghe nàng thét, lại phá lên cười với vẻ đắc ý tột cùng.

Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng cứ thét cứ la đi, khi nào bể cổ họng cũng chẳng có ai dám vào đây đâu. Chẳng có cái gã Dương huynh nào có thể vào đây được. Ngoại trừ Thang trại chủ mà thôi.

Gã vuốt má Á Di:

- Nàng đẹp lắm. Nàng càng giận dữ bao nhiêu càng xinh đẹp bấy nhiêu, càng khiến cho ta phấn khích.

Sắc diện của Á Di đỏ bừng bởi câu nói của họ Thang. Nàng nhìn gã bằng ánh mắt lấm lét. Vẻ mặt và ánh mắt của nàng khiến cho Thang Hữu Thung khoái trá hơn. Y nhìn Á Di, ôn nhu nói:

- Nữ nhân thì lúc nào cũng vậy. Mới đầu còn đỏng đảnh, nhưng sau đó thì cứ y như rằng Y bỏ lửng câu nói với một ẩn ý mà Á Di có thể đoán ra được.

- Cái ẩn ý trong câu nói bỏ lửng của họ Thang càng khiến cho nàng sượng sùng hơn.

Nàng bất giác gắt giọng quát:

- Ta cấm ngươi xúc phạm đến ta.

- Nàng cấm ta ư?

Nói rồi Thang Hữu Thung phá lên cười. Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng cấm ta hay chờ đợi ta bồi tiếp nàng. Hà hà, nàng cấm ta mà mắt thì cứ ánh lên nét gợi tình, mời mọc Thang Hữu Thung ta.

Gã liếc mắt, vành môi dẫu ra, từ từ vươn tay đến toan đặt vào vùng thượng đẳng có đôi tuyết lê của nàng. Một ý tưởng lóe ra trong đầu Thang Hữu Thung.

Một ý tưởng vừa thô tục vừa bỉ ổi. Y ngồi xuống ngay trước mũi hài của Á Di, trông chẳng khác nào một con cóc. Tay của Hữu Thung đặt vào cổ chân nàng.

Sự đụng chạm đó như thể một luồng khí lạ lẫm chạy dọc lên, khiến cột sống của Á Di gai lạnh, và nhói buốt. Nàng lắp bắp nói:

- Ngươi muốn nói gì?

- Ta muốn cái gì mà nàng đang muốn.

Y vừa nói vừa nắn nót cổ chân Á Di rồi từ từ rà bàn tay lên phía trên. Cảm giác nhột nhạt của họ Thang mang đến không tạo cho nàng sự sảng khoái mà ngược lại còn khiến Á Di rùng mình.

Á Di chỉ muốn thét lên cầu cứu khi đôi bàn tay của họ Thang đã trượt qua khỏi đầu gối nàng. Nàng biết đôi bàn tay nhớp nhúa kia sẽ tìm đến vùng nào trên cơ thể mình. Nàng nghĩ đến thời khắc đôi bàn tay kia chạm đến cái vùng cấm mà bất giác toàn thân nóng bừng, như thể vừa bị ngâm trong bể nước sôi. Hai bên mép của Thang Hữu Thung nhiễu nhão nước bọt, trông thật là kinh tởm và nhớp nháp.

Á Di muốn thét lên nhưng cổ họng như có cái gì đó chận lại không phát được thành lời.

Đôi bàn tay của họ Thang mò đến bắp chân nàng. Nếu không bị điểm huyệt thì có lẽ Á Dị đã té quỵ xuống bởi cảm giác nhột nhạt của gã tạo ra.

Bất thình lình tịnh huyệt của nàng được giải khai bởi một đạo chỉ khí phát ra từ phía cửa gian thượng khách. Nhưng tưởng đâu được giải huyệt, Á Di sẽ có phản ứng ngay với hành động quyết liệt để phản ứng lại với Thang Hữu Thung, nhưng đàng này lại quỵ chân không sao đứng được. Nàng vừa quỵ xuống thì Thang Hữu Thung cũng kịp nghe tiếng thở dài sau lưng mình.

Gã rút phắt tay lại rồi quay mặt nhìn về phía sau thấy Dương Thiệu Ân đang đứng khoanh tay nhìn gã.

Hữu Thung cau mày:

- Tiểu tử, ngươi từ dưới a tỳ chui lên à?

- Ngươi nói đúng rồi đó. Ngươi biết vì sao bổn thiếu gia lên đây không.

Hữu Thung thừ mặt, buột miệng hỏi:

- Vì cái gì chứ?

- Vì bổn thiếu gia muốn đưa xuống a tỳ. Không ngờ một Thang trại chủ của Kỳ Lân trại lại bệ rạc như vậy. Bình thường ngươi nổi tiếng là kẻ đạo mạo trong giới Bạch đạo, sao hôm nay lại quái gở như vậy. Ngươi có đúng là Thang trại chủ không?

Thang Hữu Thung đỏ mặt:

- Ngươi đã biết ta rồi mà còn hỏi. Ngươi từ a tỳ đến thì ta sẽ tiễn ngươi xuống a tỳ.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng từ tốn nói:

- Trước khi trại chủ biến ta trở lại a tỳ cũng nên biết ta là ai chứ.

Thiệu Ân vừa nói dứt câu thì hai gã đại hán lực lưỡng từ ngoài cửa xông vào.

Thấy hai gã đại hán đó, Hữu Thung liền nói:

- Tống cổ tên tiểu tử này dùm bổn trại chủ.

Y thốt ra câu nói đó rồi dùng ống tay chùi hai vệt nước bọt còn đọng hai bên mép mình.

Mệnh lệnh của Thang Hữu Thung được hai gã đại hán thực thi ngay lập tức. Cả hai chẳng nói lời nào, xông thẳng đến Thiệu Ân, như thể muốn xé y thành hai mảnh. Hai gã đại hán như hai con đười ươi xô tới chụp lấy Thiệu Ân.

Một ánh chớp nhoáng lên rồi vụt tắt. Ánh chớp bạc làm lóe mắt Thang Hữu Thung. Y không biết chuyện gì vừa xảy ra, và cũng không biết ánh chớp sáng kia là gì. Có một điều hiển nhiên đập vào mắt Thang Hữu Thung là hai gã đại hán lực lưỡng đã bổ nhào xuống đất, bất động. Cả hai biến thành hai cái xác không hồn.

Hai gã đó đã bị tử chiêu của Thiệu Ân sát tử nhưng Thang Hữu Thung vẫn không thấy được chiếc binh khí mà chàng vừa sử dụng lấy mạng hai gã đại lực vũ sĩ của Hàng Châu đệ nhất lâu.

Thang Hữu Thung sững sờ. Y lục lạo trong trí mình để nghĩ xem trên giang hồ, ai có tử chiêu kinh hồn như gã tiểu tử này. Thang Hữu Thung như thể nhận ra Thiệu Ân là ai. Chân diện của gã từ vẻ bình thường biết qua nét trang trọng, rồi khẩn trương, sau đó là đỏ bừng, rồi đến sắc màu tái nhợt.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng nhìn Thang Hữu Thung từ tốn nói:

- Trại chủ hẳn đã nhận ra tại hạ chứ?

Thang Hữu Thung ngập ngừng nói:

- Công công tử là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân - Trại chủ đã đoán đúng rồi đó.

Hữu Thung sững sờ ngây người. Y vội vã ôm quyền, miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu gia Hữu Thung ta có mắt như mù.

Gã chỉ Á Di:

- Hữu Thung ta không có ý làm càn, mà đã mua ả này Mua ả chứ không phải cưỡng ép ả.

Thấy vẻ bối rối và hốt hoảng lẫn sợ hãi trên mặt Thang Hữu Thung, Thiệu Ân buông tiếng thở dài.

Y ôn nhu nói:

- Thang trại chủ biết nàng ta là ai không?

- Hữu Thung ta nghĩ mình đã bỏ ra trăm lạng bạc. Nên có quyền chiếm hữu ả thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng là ái nữ Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn đó. Thang trại chủ mua nàng rồi không biết có gánh nổi nàng ta không?

Hữu Thung há hốc miệng:

- Ả là ái nữ của Thục trang củ à?

- Lời nói của ta, trại chủ không tin ư?

- Ta tin Quái gở thật. Mụ Cát này muốn hại Thang mỗ mạng vận mà.

Gã lưỡng lự ôm quyền nói:

- Dương thiếu hiệp cho Thang mỗ đi tìm mụ Cát chứ?

- Trại chủ không phải đi tìm mụ Cát, nhưng trại chủ hãy cho ta biết, trại chủ có phải là người của giới Bạch đạo không?

- Thiếu hiệp, nếu như Thang mỗ không là người giới Bạch đạo thì đâu có được vinh dự phục tùng minh chủ.

- Là giới Bạch đạo chính phải sao Thang chủ lại có hành động như vừa rồi.

Mặt Thang Hữu Thung sượng sùng. Y miễn cưỡng nói:

- Dương thiếu hiệp, hành động của Thang mỗ đâu có gì là không đúng Thang mỗ cũng như bao nhiêu người khác. Có lúc cần phải cần phải xả bớt nội khí trong mình thôi.

Thang Hữu Thung nhăn nhó nói tiếp:

- Bổn trại chủ đã bỏ ngân lượng chứ không làm càn.

Thiệu Ân nghiêm mặt:

- Đủ rồi! Trại chủ đi đi kể từ hôm nay đừng tự cho mình là kẻ đạo mạo nữa.

Hữu Thung khẽ gật đầu:

- Thang mỗ biết lỗi rồi biết rồi.

Y vừa nói vừa cúi gầm mặt, lủi nhanh ra ngoài gian thượng khách.

Thang Hữu Thung đi rồi, Dương Thiệu Ân mới buông một tiếng thở dài, nhủ thầm trong đầu:

- "Thung trại chủ là giới Bạch đạo, nổi tiếng đạo mạo thế mà hành động như một gã Hắc đạo bỉ ổi và trơ trẽn. Hành động của y còn hơn cả tên tiểu tử Hắc đạo Đổng Tiếu." Chàng nghĩ đến đây thì Á Di chỏi tay ngồi lên. Nàng nhìn Thiệu Ân với ánh mắt thẹn thùng, e thẹn:

- Dương huynh.

Thiệu Ân bước đến đỡ nàng lên.

Á Di bất giác ôm ghịt lấy Thiệu Ân:

- Dương huynh muội sợ quá!

- Ta biết ai bày ra cái trò quái gở này rồi.

Á Di buột miệng hỏi:

- Đổng Tiếu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Hắn đã bán nàng cho Cát ma ma.

- Hắn dám làm như vậy sao? Á Di phải đi hỏi tội hắn.

- Ta cũng có ý đó.

Thiệu Ân dẫn Á Di rời gian thượng khách, đi thẳng một mạch đến thư phòng của Cát ma ma. Y vỗ chưởng đẩy tung cánh cửa bước vào nhưng chẳng thấy Đổng Tiếu đâu. Cát ma ma đang ngồi, giật mình quay ngoắc lại.

Á Di gắt gỏng quát:

- Đổng Tiếu đâu?

- Đổng công tử đi rồi, và có để lại cho hai người cái tráp này.

Cát ma ma bưng tráp đến đặt vào tay Thượng tôn minh chủ. Y mở tráp, trong đó là một nén bạc với một phong thư. Thiệu Ân mở phong thư ra đọc:

"Dương huynh nhã giám, Đổng Tiếu biết Dương huynh và Thục cô nương không có ngân lượng tiếp tục cuộc hành trình thực thi sứ mạng Thượng tôn minh chủ giao phó nên nghĩ cách tìm cho Dương huynh một ít ngân lượng làm lộ phí. Nếu Thục tiểu thư là trang giai nhân kiệt xuất thì hẳn có giá hơn, nhưng trong lúc cần thì cái ngàn vàng của Thục tiểu thư chỉ còn đáng có một lạng bạc.

Thôi thì cũng dùng tạm được. Dương huynh cầm nén bạc này nhớ chăm sóc cho Thục tiểu thư.

Đổng Tiếu hạ bút."

Thiệu Ân vo tròn bức thư của Đổng Tiếu. Y làu bàu nói:

- Bỉ ổi.

Á Di toan lấy bức thư trên tay Thiệu Ân, nhưng y lắc đầu:

- Nàng đừng xem làm Nhìn Cát ma ma, Thiệu Ân nghiêm giọng hỏi:

- Đổng công tử đi đâu? Cát ma ma có biết không?

Mụ Cát gật đầu:

- Dạ biết.

Thiệu Ân vồn vã hỏi:

- Y đi đâu.

- Dạ Đổng công tử có nhắn lại, nếu Dương công tử tìm Đổng công tử thì cứ đến biệt trang của Lưu tiểu thư ạ.

Thiệu Ân nhìn sang Á Di:

- Nàng đi với ta chứ?

- Muội phải tìm tên họ Đổng thối tha đó.

Nghe nàng thóa mạ Đổng Tiếu, Thiệu Ân không biểu lộ sự hoan hỷ mà ngược lại còn sa sầm mặt.

- Có những gã còn thối tha hơn Đổng Tiếu.

Y nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa bỏ lại sau lưng sự sững sờ của Thục Á Di. Nàng vội bước theo Thiệu Ân, nhỏ giọng hỏi:

- Huynh còn bênh vực cho gã họ Đổng à?

- Nếu như Thiệu Ân không gián tiếp lấy mạng Đổng thúc phụ của hắn, hắn đã không đối xử với ta và nàng như vậy.

19. Sát Tử Kiếm Vương

Rời Hàng Châu đệ nhất lâu, dùng một con tuấn mã, Đổng Tiếu lợi dụng đêm tối quay lại tòa Hắc lâu của Mục Nhân Sử Khiển. Chàng mở cửa thạch môn đi thẳng vào Hắc lâu. Thắp sáng một chiếc chân đèn, Đổng Tiếu nhận ra Mục Nhân Sử Khiển ngồi trên một phiến đá, hai tay ôm thủ cấp của mình.

Chàng bặm môi bước đến trước thi thể của Mục Nhân Sử Khiển hành đại lễ.

Đổng Tiếu nói:

- Tiểu sinh Đổng Tiếu đến nghe sự chỉ giáo của tiên sinh.

Xác chết thì sao có điều gì để nói với chàng. Nhưng Đổng Tiếu như đã được chỉ giáo từ trước. Chàng nhìn vào thủ cấp của Mục Nhân Sử Khiển, chân diện nhợt nhạt của lão đập vào mắt chàng. Một điểm duy nhất khác thường trên bộ mặt tái đó là nốt ruồi ngay giữa lỗ mũi lão.

Đổng Tiếu ôm quyền hành lễ:

- Tiểu sinh đa tạ tiên sinh đã chỉ giáo. Nhất định Đổng Tiếu sẽ không làm tiên sinh thất vọng.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài, rồi hành đại lễ một lần nữa trước khi rời Hắc lâu.

Khởi động cơ quan, đóng lại thạch môn, Đổng Tiếu quay bước thì chạm mặt với một vị cao tăng Thiếu Lâm đứng ngay sau lưng, thế mà Đổng Tiếu không phát hiện được, bấy nhiêu đó cũng đủ cho chàng biết vị cao tăng này có bản lĩnh võ công như thể nào rồi.

Vị đại sư lần chuỗi bồ đề, miệng niệm phật hiệu:

- Ai di đà phật! Bần tăng là Tuệ Thông, thuộc Thiếu Lâm tự. Chức vị hành pháp đường.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh là Đổng Tiếu. Mạn phép hỏi đại sư có điều chi muốn chỉ giáo tiểu sinh.

- A di đà phật, Đổng thí chủ hẳn đã vào trong Hắc lâu.

- Đây là lần thứ hai vãn bối quay lại Hắc lâu.

- A di đà phật. Lão tiên sinh Sử Khiển hẳn đã chết rồi.

- Sử tiền bối đã chết.

- A di đà phật. Lão nạp có mấy điều muốn hỏi thí chủ.

- Tiểu sinh đang lắng nghe đại sư hỏi.

Tay vẫn lần chuỗi hạt, Tuệ Thông đại sư từ tốn hỏi:

- Hắc đạo và Bạch đạo, Đổng thí chủ thuộc loại nào?

Đổng Tiếu nhíu mày suy nghĩ rồi hỏi ngược lại Tuệ Thông đại sư:

- Thế y đại sư, vãn bối thuộc giới nào trong chốn võ lâm.

- Thí chủ sao lại hỏi ngược bần tăng mà không trả lời bần tăng.

- Tiểu sinh có ý riêng của mình, nên muốn thỉnh giáo cao kiến của đại sư trước.

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Vậy theo đại sư tiểu sinh là Hắc đạo hay Bạch đạo.

- Thánh cô tiên tử trước đây là người của Hắc đạo, nhưng giang hồ kỳ hiệp lại là người của Bạch đạo. Đổng thí chủ là hậu nhân của Thánh cô và giang hồ kỳ hiệp. Là sự kết hợp giữa Bạch đạo và Hắc đạo. Nhưng quyết định vẫn là thí chủ.

Đổng Tiếu nhìn Tuệ Thông đại sư:

- Hiện thời giới võ lâm Bạch đạo cho vãn bối là người con duy nhất còn lại của Hắc đạo, chưa chịu kiếp nô nhân. Vậy đại sư có nghĩ tiểu sinh là giới Hắc đạo thối tha và bỉ ổi không?

Tiểu sinh có phải thuộc giới của những ma đầu gian ác, giới của những Hạ đẳng nhân phải chịu kiếp nô nhân phục tùng cho Bạch đạo không?

- A di đà phật! Cửa phật từ bi không có ý niệm phân cách như người trần tục. Hắc đạo hay Bạch đạo cũng đều là những con người như nhau. Ví như tay trái và tay phải. Bần tăng và các vị chư huynh đệ trong cửa phật không có sự phân chia như giới tục nhân ngoài võ lâm.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Đa ta đại sư đã chỉ giáo.

- A di đà phật! Đổng thí chủ đã nghiệm ra lời nói của bần tăng. Chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo gì cả mà chỉ có con người Thiện hay là Ác. Hắc đạo và Bạch đạo không có đường ranh nhưng Thiện và Ác thì phải rạch ròi. Hắc đạo và Bạch đạo có thể song hành với nhau, nhưng Thiện và Ác thì không. A di đà phật! Thiện bao giờ cũng hơn.

- Tiểu sinh đã biết được mình đứng chỗ nào trong giới võ lâm qua lời chỉ giáo của đại sư.

- A di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!

Một tiếng quạ kêu xé tan sự tỉnh lặng của màn đêm khi Tuệ Thông đại sư vừa thốt dứt câu. Nghe tiếng quạ kêu đó Đổng Tiếu phải chau mày, với cảm giác rờn rợn xâm lấn tâm tưởng mình.

Chàng nhìn Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Đại sư - A Di đà phật! Tiếng quạ kêu đêm là tiếng gọi của tử thần, nhưng bần tăng không nệ hà điều đó. Con người sinh ra còn mang thân xác trần tục, tất phải chấp nhận nghiệm quả của vòng sinh tử luân hồi. Sống mà làm được những điều thiện mới biết quý cuộc sống này.

Đổng Tiếu nhìn qua vai Tuệ Thông đại sư.

Từ ngoài ngôi tam quan, một chiếc đèn lồng xuất hiện đang tiến lần về phía hai người.

Đổng Tiếu hồi hộp nói:

- Đại sư, có người đến.

- A di đà phật Tay vẫn lần xâu chuỗi bồ đề, Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Đổng thí chủ không được xen vào. Bần tăng tin một ngày nào đó, võ lâm sẽ có sự thay đổi khi rồng xuất hiện.

Tuệ Thông đại sư nói rồi từ từ quay mặt nhìn lại. Người cầm chiếc lồng là một thiếu nữ vận trang phục xứ đông đảo phù tang. Đi bên cạnh nàng là một gã kiếm thủ cũng vận trang phục đông đảo. Y có bộ mặt lạnh lùng, băng giá với búi tóc đuôi gà, được cột chải, thả ra phía sau phơi cái trán vồ hoi hói.

Thiếu nữ phù tang cầm đèn lồng bước đến trước mặt Tuệ Thông đại sư. Nàng nhún người, nhỏ nhẻ nói:

- Thập Tử Lang kiếm chủ đông đảo tham kiến cao tăng Thiếu Lâm.

- A di đà phật.

Đổng Tiếu nghe thiếu nữ Đông đảo nói mà như nghe tiếng chim họa mi hót. Chàng không thể nào ngờ đdược một người tận Đông đảo lại có thể dụng ngôn từ trung thổ thành thạo như vậy. Đổng Tiếu tò mò quan sát thiếu nữ. Nàng có khuôn mặt trái xoan, đôi mắt không to, nhưng toát ra vẻ nhu mì thục nữ. Chiếc miệng hồn nhiên, chúm chím với đôi môi mọng ướt, xinh đẹp, nhưng không thiếu nét nữ tính đầy chất gợi tình.

Thập Tử Lang lúc này mới lên tiếng. Y nói bằng ngôn phong Đông đảo phù tang, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh xì xì nghe như tiếng rắn lục khè. Nghe gã nói mà đôi chân mày Đổng Tiếu nhíu lại. Nếu thiếu nữ nói như nghe tiếng chim hót thì giọng của Thập Tử Lang lại tợ tiếng rắn khè. Đổng Tiếu cũng chẳng chẳng biết nói gì, nên cứ giương mắt ra nhìn gã.

Thập Tử Lang nói xong, thiếu nữ phù tang mới chuyển ngữ qua tiếng trung thổ nói với Tuệ Thông đại sư:

- Kiếm chủ Thập Tử Lang của tiện nữ từ Đông đảo đến tận trung thổ để kiểm chứng võ công bản thân, Kiếm chủ đã được Phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện trao khẩu dụ đến gặp đại sư để hội chứng. Kiếm chủ rất mong đại sư chỉ giáo.

Nàng vừa nói vừa lấy trong ống tay áo rộng thùng thình ra một miếng tăng y có bút tự trên đó. Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật Nhìn Thập Tử Lang, Tuệ Thông đại sư từ tốn nói:

- Võ học của phật môn chỉ để cho các cao tăng Thiếu Lâm rèn luyện bồi tiếp tinh thần sảng khoái, thể hình tráng kiện và tự bảo vệ mình tránh phong thổ, chướng khí, chứ tuyệt nhiên không có ý thi thố với thiên hạ. Nhưng nay đã có khẩu dụ của Phương trượng, bần tăng sẽ thực thi khẩu dụ đó. A di đà phật.

Thiếu nữ quay lại nói với Thập Tử Lang bằng tiếng Đông đảo. Gã đáp lời nàng cũng bằng tiếng Đông đảo.

Nàng nhìn lại Tuệ Thông đại sư:

- Đại sư, kiếm chủ nói võ công của Đông đảo và trung thổ có điểm khác nhau. Nên khi kiểm chứng có điều gì sơ xuất, dẫn đến cái chết, kẻ chết không oán hận, người sống không kiêu ngạo.

- A di đà phật, bần tăng sẽ có cùng ý tưởng như vị kiếm chủ này.

Thiếu nữ khom người xuống sá Tuệ Thông đại sư. Mọi thao tác của nàng trông thật nhu mì và nhã nhặn.

- Thay mặt Thập Tử Lang kiếm chủ, Băng Phương Vũ cảm kích đa tạ đại sư.

Nói rồi nàng trịnh trọng bày ra đất một tấm lụa đỏ cùng một bầu trà và hai cái chén.

Lui lại hai bộ, Băng Phương Vũ khom người nói với Thập Tử Lang:

- Mời kiếm chủ.

Thập Tử Lang bước đến ngồi trên hai gót chân mình.

Băng Phương Vũ nhìn Tuệ Thông đại sư:

- Lễ của Đông đảo, kiếm chủ Thập Tử Lang thỉnh đại sư.

- A di đà phật.

Lão tăng Thiếu Lâm bước đến ngồi xếp bằng đối diện với Thập Tử Lang.

Chờ cho hai người đã ngồi yên vị rồi, Băng Phương Vũ mới bưng bầu trà, ngồi xuống giữa hai người. Nàng trịnh trọng chuốc ra hai cái chén. Bưng lấy một chén trà, nàng nhìn sang Thập Tử Lang. Xoay chiếc chén một vòng trên tay mình, Băng Phương Vũ mới đặt chén xuống trước mặt Tử Lang, rồi chụm đôi bàn tay nhỏ nhắn thanh mảnh, từ từ cúi xuống trông thành thật kính trọng.

Chờ cho Thập Tử Lang tiếp chén trà, cũng xoay một vòng như thể chấp nhận sự thành bái của nàng. Đến lúc đó Băng Phương Vũ mới ngẩng lên bưng chén trà thứ hai. Cũng một động tác thành bái như với Thập Tử Lang, nàng dâng trà cho Tuệ Thông đại sư.

Thập Tử Lang đợi cho Tuệ Thông đại sư tiếp chén trà của nàng, rồi bưng chén trà nói vài tiếng.

Băng Phương Vũ lập lại lời nói của y bằng tiếng trung thổ:

- Kiếm chủ kính đại sư.

Nhìn Thập Tử Lang, Tuệ Thông đại sư khẽ gật đầu:

- Mời kiếm chủ tôn giá.

Hai người cùng cạn chén trà.

Đặt chén trà xuống mảnh lụa, Thập Tử Lang áp tay phải vào vùng chấn tâm, khẽ cúi đầu nói.

Băng Phương Vũ lập lại:

- Kiếm chủ thỉnh đại sư kiểm chứng.

- A di đà phật! Bần tăng không để Thập Tử Lang tôn giá thất vọng.

Hai người từ từ đứng lên bước ra ngoài. Họ đứng đối mặt nhìn nhau rồi từ từ thối bộ.

Đổng Tiếu bước lại bên Băng Phương Vũ.

Nàng đặt tay vào vùng chấn tâm, cúi đầu.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Băng Phương Vũ cô nương, tại hạ có mấy điều muốn biết.

- Công tử có điều chi chỉ giáo?

Đổng Tiếu ôm quyền nhỏ nhẻ nói:

- Sao lại có cuộc tỉ thí võ công kiểm chứng này?

- Kiếm chủ đi tìm sự cao minh của võ học.

Đổng Tiếu ve cằm nhìn Băng Phương Vũ nói:

- Kiếm chủ của cô nương có bình thường không?

- Công tử nói vậy có ý gì?

- Tại hạ muốn biết kiếm chủ Thập Tử Lang có bình thường không đó mà. Hình như y là kẻ không bình thường.

Mặt hoa của Băng Phương Vũ chau lại:

- Không bình thường là sao?

- Là bị khùng đó.

- Công tử sao lại nói vậy?

- Y tự đi tìm người để kiểm chứng võ công, nói cách nào đó là tự tìm người để thượng cẳng tay, hạ cẳng chân. Xem ra y quá rảnh rỗi để xách kiếm đi đánh nhau. Vậy không khùng là gì?

Đôi chân mày của Băng Phương Vũ nhíu lại:

- Công tử không nên nói như vậy. Kẻ học võ là muốn đạt đến đỉnh cao tối thượng của võ học. Đó mới là chân lý kiếm thủ. Kiếm thủ đi tìm chân lý đó.

Nàng nói rồi quay mặt nhìn lại Thập Tử Lang và đại sư Tuệ Thông.

Thấy nàng không màng đến mình, Đổng Tiếu buột phải vỗ vai nàng:

- Hê Băng Phương Vũ giật mình khi tay Đổng Tiếu chạm vào vai mình. Nàng cau mày nhìn lại Đổng Tiếu. Đập ngay vào mắt Băng Phương Vũ là nụ cười giả lả nhưng lại tỏa ra sức hút thần kỳ. Bất giác nàng đỏ mặt thẹn thùng. Băng Phương Vũ nói:

- Công tử nên giữ lễ với Băng Phương Vũ.

Giọng nói của nàng có phần khe khắc, buột Đổng Tiếu phải gượng cười.

Chàng giả lả nói:

- Xem chừng cô nương cũng thích võ học.

- Công tử nên chú ý xem chiêu thức của võ công của hai đại cao thủ Phù tang và Trung thổ thì hơn. Đừng làm mất sự tập trung của họ và của Phương Vũ.

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Thượng cẳng tay, hạ cẳng chân có gì đẹp đâu mà Băng Phương Vũ cô nương phải chú ý chứ? Tại hạ chỉ chú nhãn đến Băng Phương Vũ cô nương thôi.

Nàng sa sầm mặt:

- Sao công tử lại chú ý đến Phương Vũ?

- Thế mà cô nương còn hỏi nữa Nếu Băng Phương Vũ là xú nữ tại hạ chẳng thèm để mắt đến đâu. Nhưng đằng này cô nương lại là mỹ nữ. Mà còn là mỹ nữ tận Đông đảo phù tang.

Đổng Tiếu ve cằm, từ tốn nói:

- Tại hạ thú thật với Băng Phương Vũ cô nương nhé Ăn mãi một món lâu quá đâm ra chán Nên đôi lúc tại hạ cũng muốn đổi khẩu vị. Băng Phương Vũ cô nương chính là món mà tại hạ đang muốn thưởng thức đấy mà.

Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Công tử nói ta không hiểu.

Băng Phương Vũ nói rồi chú nhãn nhìn lại Thập Tử Lang và Tuệ Thông đại sư.

Tử Lang từ từ rút ngọn trường kiếm có chuôi dài. Y nắm đốc kiếm bằng cả hai tay, hướng mũi lên trời. Phía đối diện Tuệ Thông đại sư cũng chuyển hóa công lực vào song thủ, chuẩn bị đón sát chiêu của đối phương.

Đổng Tiếu thấy trường kiếm của Thập Tử Lang sáng ngời ánh thép, tỏa sát khí rờn rợn.

Màn sát kiếm vô tình tỏa ra từ thanh trường kiếm của gã kiếm chủ Đông đảo phù tang như lan nhanh trong không khí tạo ra bầu không khí khủng bố nặng nề. Bầu không khí khủng bố chụp xuống Đổng Tiếu khiến chàng cũng phải rùng mình gai buốt cột sống.

Đổng Tiếu nghĩ thầm:

- "Gã này kiểm chứng võ công mà cứ như đang tử đấu với kẻ thù bất đội trời chung.".

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Đổng Tiếu thì Thập Tử Lang thét lên một tiếng thét làm xáo động cả không gian tĩnh lặng trước cửa Hắc lâu.

Cùng với tiếng thét đó, chớp kiếm phát ra nhanh hơn cả tia chớp chụp tới Tuệ Thông đại sư.

Chỉ thấy chớp kiếm thôi, Đổng Tiếu bủn rủn cả tứ chi. Bất giác chàng không kềm chế được hồi hộp, chụp cả hai tay vào vai Băng Phương Vũ bóp chặt lại.

Cuộc kiểm chứng võ công được diễn ra trong chớp mắt đã phân định kẻ thắng người thua. Có thể nói cuộc tỷ đấu này chỉ vỏn vẹn trong một tiếng thốt ngắn gọn của Băng Phương Vũ.

Khi Đổng Tiếu thộp tay vào vai nàng, Băng Phương Vũ buột miệng thốt:

- Ôi Tiếng thốt của nàng chẳng khác nào hiệu lệnh chấm dứt cuộc tỷ đấu giữa Thập Tử Lang và Tuệ Thông đại sư.

Không ai có thể tin vào điều đó nhưng sự thật thì hiển nhiên xảy ra ngay trước mắt mọi người.

Xâu chuỗi bồ đề của Tuệ Thông đại sư dùng để làm binh khí cản phá kiếm chiêu của Thập Tử Lang bằng những chiêu đẩu cân đại pháp đã bị đứt đôi bởi sát kiếm khí do y tạo ra, còn lưỡi trường kiếm đến sau thì đặt vào ngay giữa đỉnh đầu lão tăng Thiếu Lâm.

Thập Tử Lang đã có thể bổ đôi thủ cấp của lão tăng Thiếu Lâm ra làm hai, nhưng y đã kịp dừng kiếm chiêu khi lưỡi kiếm chỉ còn cách đỉnh đầu vị cao tăng đúng một sợi tóc. Y dừng kiếm vì nghe tiếng thốt của Băng Phương Vũ.

Hai tay vẫn nắm chặt đốc kiếm, đặt lưỡi kiếm vào đỉnh đầu của Tuệ Thông đại sư, Thập Tử Lang gằn giọng:

- Băng Phương Vũ, làm sao vậy?

Đổng Tiếu hoàn toàn bất ngờ khi nghe Tử Lang thốt ra câu nói đó bằng tiếng Trung thổ.

Đổng Tiếu vội vả lên tiếng:

- Đã phân định ai thắng, ai bại, sai cao, ai thấp rồi, tôn giá sao không rút kiếm lại.

Thập Tử Lang từ từ rút kiếm lại, tra vào vỏ, rồi giắt qua hông mình.

Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Nhìn sang Băng Phương Vũ, mặt Tử Lang sa sầm khi thấy tay Đổng Tiếu vẫn đặt trên vai nàng.

Phương Vũ lắc vai, hất tay chàng xuống. Nàng nói với gã bằng tiếng Đông đảo:

- Phương Vũ đã làm kinh động đến kiếm chiêu của Thập Tử Lang.

Thập Tử Lang buông tiếng thở dài:

- Lần sau đừng làm ta phân tâm khi đụng kiếm.

Bước đến trước mặt Đổng Tiếu, rọi đôi uy nhãn hừng hực vào Đổng Tiếu, Tử Lang nói:

- Các hạ đã làm gì Băng Phương Vũ?

Giả lả nặn nụ cười gượng, Đổng Tiếu nói:

- Tại hạ thấy kiếm chiêu của tôn giá quá ư cao siêu và khủng khiếp. Chỉ thấy thôi đã không kềm chế được, nên lở lở mạo phạm Băng Phương Vũ tiểu thư đấy mà - Các hạ muốn kiểm chứng kiếm chiêu với ta?

Đổng Tiếu khoát tay nói:

- Không không các hạ có nghe danh Đổng Tiếu chưa?

- Ta chưa từng nghe tục danh này!

- Đổng Tiếu chính là tại hạ.

- Đổng các hạ là cao thủ của võ lâm Trung thổ?

Đổng Tiếu ve cằm:

- Nói như các hạ cũng có cái đúng và cũng có cái sai.

Thập Tử Lang chau mày:

- Thế nào là đúng, thế nào là sai?

- Có đúng thì cũng phải có sai chứ! Các hạ là kiếm thủ với kiêm chiêu cao siêu khó lường, nếu so sánh kiếm chiêu thì Đổng Tiếu phải là đom đóm so với vầng thái dương của các hạ. Kiếm chiêu của các hạ phải nói là vô địch thiên hạ. Nhưng Đổng Tiếu có thử võ công mà các hạ chẳng thể nào sánh bằng.

- Hãy thi thố với tại hạ.

- Rất sẵn lòng.

Nghe Đổng Tiếu nói, bất giác Tuệ Thông đại sư lo lắng nhìn chàng. Với lão tăng Thiếu Lâm, võ công đâu phải tầm thường thế mà vẫn không phải là đối thủ của Thập Tử Lang thì Đổng Tiếu đã tự tìm cái chết khi thách thức hắn.

Tuệ Thông đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật Đổng thí chủ.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Đại sư đừng lo.

Chàng nhìn lại Thập Tử Lang, nói:

- Kiếm của các hạ thì Đổng Tiếu thấy rồi. Quả là một kiếm thủ vô địch không ai bì kịp, nhưng không biết các hạ có làm được như Đổng Tiếu không?

Chàng nói rồi dụng luôn "tục hóa cốt". Thể pháp của Đổng Tiếu mềm nhủn ra như người không có xương. Chàng vắt chân qua cổ, lòn đầu qua, co tròn người lại như một gút dây.

Đổng Tiếu giả lả cười nói:

- Các hạ làm như tại hạ được không? Cứ như giết người mới là võ công tối thượng, mỗi môn công có cái hay riêng.

Đổng Tiếu hóa giải tục hóa cốt từ từ đứng lên:

- Các hạ đã hiểu ra sự huyền dịu vô vi của võ công rồi chứ?

- Ta muốn thẩm chứng võ công của các hạ.

Đổng Tiếu giật thót ruột. Chàng gượng cười nói:

- Nếu các hạ thích thì tại hạ rất sẵn lòng nhưng không phải lúc này. Nếu như các hạ thắng tại hạ lúc này thì đâu có ai biết. Ngược lại tại hạ có thắng thì cũng chẳng hay ho gì.

Chờ thời điểm khác vậy nhé.

Thập Tử Lang suy nghĩ rồi khẽ gật đầu:

- Được! Thập Tử Lang ta sẽ chờ các hạ ở tổng đàn minh chủ võ lâm của Trung thổ.

- Nếu như Đổng Tiếu không đến?

- Thập Tử Lang ta sẽ đi tìm. Và mỗi ngày lấy mạng của một người thân của các hạ cho đến khi các hạ xuất đầu lộ diện.

Y nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, ghi tên Đổng Tiếu các hạ vào bảng tử kiếm sát.

Phương Vũ cúi đầu thành bái.

- Phương Vũ sẽ ghi tên Đổng công tử.

Phương Vũ thu gom tất cả mọi thứ cho vào hộp cây rồi khoát lên vai. Nàng nhìn lại Tuệ Thông đại sư và Đổng Tiếu, áp tay vào ngực trái, khẽ cúi đầu nói:

- Phương Vũ cáo từ.

Thập Tử Lang áp tay vào ngực trái nói tiếng Đông đảo nhưng thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh xì xì như tiếng rắn lục.

Đổng Tiếu ôm quyền đáp lễ. Chàng nhìn Băng Phương Vũ. Khi nàng ngẩng lên, Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Phương Vũ cô nương nhớ lời tại hạ nói chứ?

Đôi lưỡng quyền nàng ửng hồng e lệ.

Đổng Tiếu nói:

- Tại hạ lúc nào cũng muốn gặp lại cô nương. Tại hạ rất thích thưởng thức những món ăn mà mình đang thèm.

Đôi chân mày nàng cau lại.

Thập Tử Lang hỏi Băng Phương Vũ bằng tiếng Đông đảo. Nàng đáp lại gã bằng ngôn ngữ Đông đảo phù tang. Nghe nàng nói, chân diện Tử Lang càng lúc càng đanh lại, lộ rõ sắc mặt chết chóc và khủng bố.

Y nhìn lại Đổng Tiếu bằng ánh mắt sát thần rồi trang trọng nói:

- Thắng được ta Các hạ sẽ có Băng Phương Vũ.

Y nói rồi quay bước chậm rãi tiến ra cửa Hắc lâu. Phương Vũ cầm chiếc đèn lồng nối gót theo sau.

Tuệ Thông đại sư bước lại bên Đổng Tiếu:

- A di đà phật!

Đổng Tiếu như thể đoán được lão tăng Thiếu Lâm định nói gì, liền ôm quyền xá, rồi giả lả nói:

- Vãn bối tự biết có thể dàn xếp được chuyện này. Đại sư đừng lo.

Tuệ Thông đại sư buông tiếng thở dài rồi nói:

- Y là sát tử kiếm vương. Đổng thí chủ không thể là đối thủ của y.

- Hôm nay đại sư nói đúng, nhưng ngày mai chưa hẳn mèo nào cắn miêu nào.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Đại sư bảo trọng.

Đổng Tiếu rời bước khỏi Hắc lâu, chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Tuệ Thông đại sư còn suýt mất mạng với kiếm của Thập Tử Lang. Mình sao đối phó lại với hắn chứ.".

Chàng nghĩ đến Dương Thiệu Ân, mỉm cười nghĩ tiếp:

- "Hỏi thử Dương Thiệu Ân coi. Hy vọng hắn sẽ giúp mình."

20. Bóng Tình, Oán Tình

Chấp tay sau lưng, đứng trong gian thảo xá, Đổng Tiếu dõi mắt nhìn ra hoa viên, ngắm vầng thái dương đang từ từ trồi lên cuối đường chân trời. Ánh bình minh trong thật rực rỡ, tạo ra một sức sống cho một ngày mới. Những giọt sương mai óng ánh như những viên ngọc lưu ly đọng trên những cánh hoa mẫu đơn, không gian như một bức tranh sinh động và hữu tình trong mắt của Đổng Tiếu.

Một đôi bướm với sắc màu rực rỡ chao lượn ngay trước mắt chàng. Đổng Tiếu liên tưởng đến ngày mai, mà sự thay đổi khỏa lấp tất cả những gì đang diễn ra trong hiện tại.

Á Di sải những bước chân dài đi thẳng vào gian phòng xá. Biết nàng đến nhưng Đổng Tiếu vẫn thờ ơ đôi mắt ngắm nhìn về phía vầng thái dương đang từ từ trồi lên khỏi đường chân trời như một quả cầu đỏ ối, tỏa ánh sáng ấm áp xua đi cái lạnh của đêm dài.

Á Di thấy Đổng Tiếu không màng đến mình liền gắt giọng nói:

- Đổng Tiếu Đổng Tiếu từ từ quay lại nhìn nàng. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi chàng.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Một đêm hẳn nàng có được những điều thú vị trải qua trong đời mình.

Á Di đỏ mặt. Nàng cáu gắt nói:

- Ngươi Chỉ tay vào mặt Đổng Tiếu, Á Di gằn giọng nói:

- Ngươi nói thú vị là thú vị gì? Sao ngươi dám bán Á Di cho Cát ma ma? Ngươi tưởng Á Di là món hàng trong tay ngươi để cho ngươi đem bán à? Nếu không có Đổng Tiếu bật cười thành tiếng.

Á Di quắc mắt:

- Ngươi cười cái gì?

- Sao nàng giận dữ thế? Đúng ra nàng phải mang ơn Đổng Tiếu mới phải chứ? Có đâu lại sừng sộ với ta là sao?

- Mang ơn? Ngươi có gì để ta mang ơn ngươi nào? Ngươi đã làm điều gì để Á Di này mang ơn, hay chỉ gieo căm phẫn mà thôi.

Đổng Tiếu nhướng mày, bình nhiên nói:

- Ta gieo sự căm phẫn nơi nàng Lạ thật.

- Ta nói sai ư? Ngươi đã bán ta cho Các ma ma. Ngươi còn nói gì nữa?

- Thế là nàng căm hờn ta?

- Đúng! Ta hận ngươi.

- Nàng hận thì đã hận ta lâu rồi, có phải bây giờ đâu. Còn ta thì chẳng hận gì nàng, ngược lại còn muốn giúp nàng nữa đó.

Á Di trừng mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi giúp ta à? Ngươi giúp cái gì? Ngươi nói cho ta nghe thử. Nếu ngươi nói đúng, ta sẵn sàng chìu theo ý của ngươi. Còn không đúng ta sẽ giết ngươi.

Đổng Tiếu lắc đầu, chắc lưỡi:

- Thảo nào Thảo nào - Thảo nào cái gì?

- Chưa nghe ta nói đã giận dữ lồng lộn rồi. Nữ nhân mà đánh mất tính thục nữ nhu hòa thì đâu còn là nữ nhân. Nàng cứ như thế thì cái đầu của Dương Thiệu Ân nguội lạnh mất.

Á Di đỏ mặt:

- Ngươi nói cho ta biết, ngươi làm vậy là có ý gì?

Đổng Tiếu ve cằm:

- Ta hỏi nàng nhé.

Á Di gắt giọng nói:

- Ngươi nói đi.

- Nàng có yêu Dương Thiệu Ân không?

Sắc diện Á Di đỏ bừng. Nàng gắt giọng đáp lời chàng:

- Ta yêu hay không yêu, ngươi quan tâm đến làm gì?

- Nàng không muốn trả lời ta ư?

- Ta yêu Dương huynh thì sao nào?

- Một câu trả lời rất thành thật. Một câu trả lời rất đúng theo suy nghĩ của ta.

Á Di gằn giọng nói:

- Ta yêu Dương huynh nên ngươi ghen hờn à? Có phải chính vì sự ghen hờn này mà ngươi có hành động bỉ ổi, bán ta cho Cát ma ma?

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không đúng! Ta đâu có nỡ làm như vậy. Thật tâm của ta là muốn nàng có cơ hội tỏ tình với Dương Thiệu Ân thôi. Phàm nữ nhân khi yêu thì chẳng ai dám tỏ tình cả. Họ yêu nhưng lại cứ ôm khư khư tình yêu đó vào trong mình,chẳng dám tỏ bày cùng ai. Đã vậy nàng còn vờ vịt theo ta. Nàng đi theo Dương Thiệu Ân thì đúng hơn. Phong thái và dung mạo của Dương Thiệu Ân cũng đáng để cho những trang tiểu thư đeo bám lắm chứ.

Đổng Tiếu nhún vai:

- Ta nói đúng không nào?

- Đúng thì đã sao.

Đổng Tiếu ve cằm nhìn nàng.

Á Di lại nói:

- Ngươi hãy thừa nhận đi. Ngươi ganh ghét với Dương huynh nên mới giở trò hạ lưu đó.

Đổng Tiếu nạt ngang:

- Nói bậy! Nói bậy, nói càn! Phàm những người đang yêu thì hay nói bừa, nếu không thì cũng nói bậy.

Đổng Tiếu nói luôn một hơi, khiến sắc diện của Á Di đỏ như gất. Nàng thẹn đến chín người, nhưng vẫn miễn cưỡng phản bác chàng:

- Ta nói bừa nói bậy chỗ nào. Chỉ có hạng người Hạ đẳng nhân như ngươi mới nói bừa, nói bậy và hành động tiểu nhân thôi.

- Thục tiểu thư khoan sửng cổ mắng nhiếc đã. Ta biết Thục tiểu thư để mắt đến Dương Thiệu Ân. Tiểu thư không dám nói vì ngại ngùng, chẳng nhận mặt. Ôi cha, chẳng lẽ một trang tiểu thư lá ngọc cành vàng của Phi Yến Thiên Trang lại tò tò đi theo nam nhân, luôn miệng lải nhải:

Dương huynh ơi, muội yêu huynh, huynh có yêu muội không Đổng Tiếu ngưng lời, chắt lưỡi.

Á Di sượng chín cả người.

Đổng Tiếu nói tiếp:

- Nếu để cho tiểu thư tò tò đi theo rỉ vào tai gã những lời như vậy. Không chừng Dương Thiệu Ân lại nghĩ Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Á Di rít giọng hỏi:

- Nếu ta nói vậy, Dương huynh sẽ nghĩ gì?

Đổng Tiếu ve cằm nhìn nàng từ đầu đến chân. Chàng ôn nhu nói:

- Theo ta nghĩ, nếu để cho tiểu thư tò tò đi theo Dương Thiệu Ân, và thốt ra những lời đó, không chừng gã họ Dương kia lại nghĩ nàng đã lên tới đầu rồi.

Á Di dậm chân:

- Cái gì lên tới đầu chứ?

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Thì yêu thường hay lên tới đầu đó mà.

Nàng chỉ mặt Đổng Tiếu, dậm chân:

- Ngươi ngươi đang miệt thị ta.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Không, không đó chỉ là ngôn phong Hắc đạo không được hoa mỹ thôi. Ý ta nói lên tới đầu là nàng tương tư đó mà. Chính vì sự nàng tương tư nên ta mới phải ra tay giúp cho nàng.

Thở hắt ra một tiếng, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Nàng biết nữ nhân mà tương tư thì khổ thế nào không. Nhan sắc sẽ ủ rủ, nhan sắc sẽ bơ phờ, không chừng đến lúc đó Thiệu Ân chẳng nhìn đến mặt nàng nữa.

- Ngươi muốn nói gì cũng được à?

- Sao lại nói thế. Nếu như ta muốn làm cái gì cũng được thì đã muốn mình là minh chủ võ lâm rồi. Nếu ta mà là minh chủ võ lâm, không chừng Thục trang chủ Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng, mỉm cười giả lả nói:

- Thôi, ta không cần nói chuyện đó nữa.

- Ngươi giúp ta tỏ tình với Dương huynh bằng cách bán ta cho Cát ma ma đó à?

- Nếu như ta bán nàng thì đã lấy một nén bạc của Cát ma ma rồi. Ta không làm chuyện như vậy nên mới trao trả nén bạc kia lại cho Dương Thiệu Ân và nàng. Đổng Tiếu ta giúp hai người hay hại hai người nào? Ta giúp không công mà nàng còn trách ta cái gì nữa?

Thở hắt ra, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Hây Dương Thiệu Ân và nàng vốn đã không còn ngân lượng. Chẳng lẽ hai người lại xòe tay ăn xin kiếm cơm, hoặc sống bám vào Đổng Tiếu này như những con đĩa hút máu à?

Ta đâu có đủ máu cho hai người hút. Nên để giúp hai người, ta nghĩ chỉ còn mỗi một cách duy nhất là bán quách đi cái đáng giá ngàn vàng của nàng cho Cát ma ma.

Á Di đỏ mặt:

- Ngươi Đổng Tiếu nheo mày:

- Hê Nàng đừng sửng cồ lên như vậy, để ta nói hết đã. Ta bán cái ngàn vàng của nàng cốt để lấy kim lượng cho ý trung nhân của nàng là Dương Thiệu Ân để y làm lộ phí đấy chứ.

Đổng Tiếu chắt lưỡi:

- Rất tiếc Ta những muốn bán đến trăm lượng nhưng chẳng biết Cát ma ma nhìn ra sao mà lại đánh giá cái ngàn vàng của tiểu thư Phi Yến Thiên Trang được có mỗi một lạng bạc. Lạng bạc đó Đổng Tiếu này đã gởi lại cho hai người rồi.

Á Di tái mặt:

- Ngươi Đổng Tiếu khoát tay:

- Hây Ta còn nghĩ xa nữa, là yêu câu cát ma ma đưa Thang trại chủ, một người cùng giới Bạch đạo chính phái với nàng và Thiệu Ân, một Thượng đẳng nhân có vai vế dưới tướng của võ lâm minh chủ để nàng có gì thì cũng môn đăng hộ đối, không bị ô uế. Thế nàng còn trách Đổng Tiếu ta cái gì nữa chứ. Hay nàng nói Đổng Tiếu này bớt xén của nàng. Nếu không tin nàng cứ đi hỏi Cát ma ma coi. Ta thề chỉ lấy có mỗi một nén bạc thôi.

Á Di dậm chân:

- Ngươi Ngươi xem ta là hạng người nào Đổng Tiếu ôm quyền:

- Trong mắt Đổng Tiếu ta, Thục tiểu thư là trang thiên kim lá ngọc cành vàng, nhưng không biết sao Cát ma ma lại xem thường tiểu thư như vậy. Điều này Đổng Tiếu ta cũng thắc mắc. Lạ lắm à.

- Ngươi Đổng Tiếu gãi đầu:

- Tiểu thư cứ ngươi ngươi hoài. Nếu có điều chi thắc mắc, tiểu thư cứ gặp Dương Thiệu Ân hỏi Còn ta chỉ có thể giúp đến đó thôi à.

Á Di thét lớn:

- Đê tiện Á Di vừa nói vừa toan lao đến Đổng Tiếu, nhưng Thiệu Ân đã lướt đến can nàng lại:

- Á Di Thiệu Ân nhìn lại Đổng Tiếu.

Hai luồng uy nhãn của Thiệu Ân đập vào mắt Đổng Tiếu, buột chàng phải quay mặt đi chỗ khác.

Thiệu Ân trầm giọng nói:

- Ngươi đã có lòng tốt, ta rất cảm kích. Nhưng lòng tốt của ngươi, Dương Thiệu Ân không nhận. Ta mạn phép trả lại cho ngươi nén bạc này. Nhờ ngươi trả lại cho Cát ma ma.

Thiệu Ân nói dứt câu, lắc nhẹ cổ tay một cái. Nén bạc trong tay Thiệu Ân thoát ra như một chiếc ám tiễn hướng thẳng vào tam tinh Đổng Tiếu. Đổng Tiếu đã có sự phòng bị từ trước, khi Thiệu Ân vừa xuất thủ thì chàng cũng thi triển vạn tướng di bộ. Mặc dù phản ứng cực nhanh, nhưng nén bạc vẫn đập thẳng vào vai Đổng Tiếu.

- Bốp Đổng Tiếu buột miệng thốt:

- Ái cha Chàng ôm lấy bờ vai nhìn Thiệu Ân. Không biểu lộ chút gì gọi là giận dữ, hay phẫn nộ, Đổng Tiếu nói:

- Thế mới đúng là một đôi hiền khang lệ. Hai ngươi ra tay nhanh lắm. Á Di thì cho ta một kiếm, giờ đến lượt Dương Thiệu Ân cho ta một nén bạc.

Đổng Tiếu vừa nói vừa giật lấy nén bạc ghim trên bả vai mình. Chàng đưa nén bạc lên miệng liếm sạch máu dính trên nén bạc rồi cho vào ngực áo.

Nhìn Thiệu Ân, Đổng Tiếu nói:

- Ta sẽ đem giao lại nén bạc này cho Cát ma ma.

Á Di nói:

- Ngươi không thể đi được đâu.

Nàng vừa nói vừa rút trường kiếm. Kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ, Á Di tạo ra một màn hoa kiếm chụp tới Đổng Tiếu.

- Ngươi phải chết.

Màn kiếm hoa chưa kịp chụp đến Đổng Tiếu thì một mảnh lụa trắng xẹt tới hất ngược mũi kiếm của nàng ra. Uy lực của mảnh lụa khiến cho thanh trường kiếm tuột khỏi tay Á Di rơi xuống sàn phòng xá.

- Keng Lưu Tuyết Liên với thân ảnh phiêu bồng như tiên nữ lướt đến bên Đổng Tiếu. Nàng nhìn Thiệu Ân và Á Di:

- Dương công tử, đây là Vô Vi trang, mong Dương công tử và Thục tiểu thư nể mặt Tuyết Liên.

Á Di gắt gỏng nói:

- Vô Vi trang là gì mà buột ta phải nể mặt Vô Vi trang chứ.

- Bất cứ ai được Tuyết Liên thỉnh mời đến Vô Vi trang, thì đều là bằng hữu của Vô Vi trang. Đổng công tử đây là bằng hữu của Vô Vi trang, nếu như tiểu thư muốn lấy mạng Đổng công tử thì phải bước qua Tuyết Liên trước.

- Bổn cô nương có gì phải sợ ngươi.

Á Di vừa nói vừa toan động thủ, nhưng Thiệu Ân đã cản lại. Y ôm quyền nói với Tuyết Liên:

- Vô Vi trang, tại hạ đã có nghe nói đến. Ngay cả nghĩa phụ minh chủ còn kính Vô Vi trang một bước. Tại hạ không dám làm trái những ước lệ của tiểu thư.

Y nhìn lại Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, ngươi có sao không?

Thiệu Ân vừa thốt dứt câu thì Đổng Tiếu lảo đảo, dựa lưng vào cột xá. Chàng thở dốc nói:

- Ta không còn đủ sức đứng nổi nữa.

Nói rồi chàng khuỵu gối xuống.

Tuyết Liên bối rối, vội đỡ lấy Đổng Tiếu:

- Đổng công tử Đổng công tử Đổng Tiếu nhìn nàng:

- Tiểu thư, đưa tại hạ đi Tại hạ không muốn nhìn hai người đó. Họ ác lắm.

Đổng Tiếu gục đầu vào vai Lưu Tuyết Liên.

- Đổng công tử Thiệu Ân nói:

- Tiểu thư, để ta đưa hắn đi.

Đổng Tiếu ngẩng mặt nhìn Thiệu Ân:

- Ngươi gian ác lắm, ta không muốn gần ngươi. Ngươi chỉ muốn lấy mạng ta để thỏa mãn lòng ghen hờn mà thôi.

Chàng nhìn sang Tuyết Liên:

- Tiểu thư, tại hạ muốn tiểu thư đưa đi.

- Tuyết Liên sẽ đưa công tử vào trong lầu.

- Đa tạ tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa vòng tay qua bá lấy vai nàng.

Mặc dù ngượng ngùng, nhưng Tuyết Liên vẫn dìu Đổng Tiếu. Trong hoàn cảnh này, nàng không nở khách sáo nệ hà tiểu tiết.

Hơi thở của Đổng Tiếu phả nhẹ vào gáy Tuyết Liên. Cảm giác là lạ từ những làn hơi của Đổng Tiếu đem lại, khiến sắc diện nàng thoáng thẹn thùng.

- Tiểu thư có phân biệt tại hạ là người của Hắc đạo không?

Tuyết Liên dừng bước:

- Công tử người không sao chứ?

Tuyết Liên gỡ tay Đổng Tiếu khỏi vai mình.

Đổng Tiếu nhìn nàng nói:

- Nàng không dìu tại hạ à?

- Công tử bị thương nơi bờ vai chứ chân đâu có bị thương.

- Ờ sao Dương Thiệu Ân không làm chân tại hạ bị thương nhỉ. Y lại khiến tại hạ bị thương nơi vai. Đâu có được ít gì.

Tuyết Liên nhìn sững chàng:

- Ô sao công tử lại muốn bị thương nơi chân.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Tại hạ chỉ muốn chặt ngay đôi chân của mình thôi.

- Công tử có thể cho Tuyết Liên biết lý do tại sao người muốn chặt chân mình không?

- Có chặt chân thì tại hạ mới có thể được Lưu tiểu thư lo lắng. Tiểu thư đẹp lắm. Nhan sắc của tiểu thư khiến Đổng Tiếu phải mơ tưởng đến một ngày nào đó đó Sắc diện nàng đỏ lên. Nàng sượng sùng nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng công tử.

Đổng Tiếu nheo mắt nhìn nàng:

- Tiểu thư không quở trách tại hạ chứ?

- Ơ Đổng Tiếu chận ngang không cho chàng nói:

- Tại hạ không nói ngoa cho tiểu thư đâu. Trên thế gian này đi tìm một mỹ nhân vừa có nhan sắc, vừa đôn hậu, lại hiền thục như tiểu thư chắc có lẽ phải đốt đuốc đi tìm giữa ban ngày.

Phàm nữ nhân nghe những lời này của Đổng Tiếu thì sao có thể giận hơn được chàng, nếu không muốn nói là còn thích thú vì được người ta khen tặng.

- Tuyết Liên nghĩ Đổng công tử không nói thật tâm mình.

Đổng Tiếu chỉ vào mặt mình:

- Nàng nhìn thẳng vào mặt Đổng Tiếu xem. Nếu như Đổng Tiếu ngoa ngôn tất sẽ hiện rõ lên mặt mình. Còn nếu không, cái đó nó không hiện ra.

Tuyết Liên tò mò hỏi:

- Cái gì hiện ra trên mặt công tử.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Tiểu thư không thấy?

Tuyết Liên lắc đầu:

- Tuyết Liên đâu có thấy gì đâu.

- Nếu tại hạ ngoa ngôn sẽ có ngay chữ "xảo" hiện lên trán tại hạ. Chữ xảo không có, tất là tại hạ nói thật.

Chàng thốt ra câu nói nhưng lại mỉm cười.

Tuyết Liên đưa Đổng Tiếu đến một gian biệt phòng trong tòa mộc lầu.

Nàng nói:

- Công tử hãy để Tuyết Liên xem vết thương của người.

- Tại hạ đang có ý đó.

Đổng Tiếu tự cởi áo của mình.

Vết thương trên bờ vai của chàng vẫn còn rịn máu.

Tuyết Liên dùng thuốc trị thương rắc lên, rồi băng lại. Nàng hỏi.

- Sao Dương công tử và Thục tiểu thư lại muốn giết công tử.

- Chuyện đời thường của con người là như thế mà.

Nàng nheo mày:

- Chuyện đời thường của con người như thế nào? Phải có một nguyên nhân gì chứ?

- Nói ra Lưu tiểu thư hẳn sẽ nực cười về chuyện này.

Đổng Tiếu chỉ bờ vai phải:

- Đây là vết thương vừa mới liền sẹo là Thục Á Di ban cho tại hạ. Còn vết thương mới là của Dương Thiệu Ân. Nếu không có tiểu thư kịp thời ra tay thì không biết còn vết thương nào nữa.

- Tại sao họ lại hành sự như vậy? Hẳn phải có nguyên nhân nào khác chứ?

- Tất nhiên là có. Tóm lại cũng bởi cái tính ích kỷ lãng nhách của con người ta.

- Là sao?

Chàng quệt mũi:

- Thục Á Di yêu tại hạ, nhưng tại hạ không tiếp nhận tình yêu đó. Thế là bị một kiếm.

Đến lượt Dương Thiệu Ân yêu Thục Á Di, y ganh ghét với Đổng Tiếu. Thêm một vết thương nữa.

Chàng thở hắt ra một tiếng:

- Tiểu thư thấy thật là khó xử phải không?

- Thục Á Di tiểu thư xinh đẹp như vậy, sao công tử lại không đáp tình cho nàng.

Đổng Tiếu tròn mắt:

- Nàng nói cái gì thế?

- Thì Tuyết Liên nói sao công tử không để tình cho Á Di Thục cô nương cũng đâu phải là xú nữ.

Đổng Tiếu đứng lên, khoát tay:

- Nàng chẳng biết tí nào về tình yêu cả.

Đổng Tiếu chồm tới nàng:

- Tại hạ nói đúng không nào?

- Tuyết Liên chưa từng để tâm đến ai.

- Thế nên tại hạ mới nói nàng chẳng biết một chút gì về tình yêu. Phải chi Á Di là Lưu Tuyết Liên tiểu thư, thì Đổng Tiếu này sẽ quì xuống giang rộng hai tay xin một chút tình.

Và sẽ luôn miệng lải nhải "bây giờ muội ở đâu". Nhưng khốn nỗi nàng ta lại là Thục Á Di chứ không phải là Lưu Tuyết Liên.

Sắc hoa của Lưu Tuyết Liên đỏ ửng, thẹn thùng. Mặt nàng nóng bừng như thể có một làn gió nóng vừa thổi qua.

Tuyết Liên nói:

- Đổng công tử chỉ nói thế thôi.

- Hê Đổng Tiếu này nói thật đó. Tại hạ dọc ngang giang hồ biết rất nhiều chuyện về tình yêu. Trong tình yêu thì có đủ mọi thứ bướm và hoa, nhiều vô số kể. Ngay cả loài vật cũng có tình yêu kinh khủng, huống chi là con người.

Đổng Tiếu vận lại áo của mình.

Tuyết Liên hỏi:

- Đổng công tử có thể kể cho Tuyết Liên nghe được không?

- Nếu nàng muốn nghe, tại hạ sao ích kỷ không kể cho nàng được. Nhưng tại hạ có một đề nghị như thế này.

- Đề nghị gì?

- Nàng hãy thay đổi cách xưng hô đi. Cứ gọi ta là Đổng huynh được rồi, còn ta gọi nàng là Lưu muội.

Tuyết Liên gật đầu:

- Cũng được.

Đổng Tiếu ngồi xuống chiếc đôn, nhìn Tuyết Liên rồi nói:

- Có một lần huynh đi về hướng bắc và bắt gặp một con gấu. Nó vừa đi vừa phát ra những âm thanh gừ gừ, miệng thì nhiễu nước dãi. Mới đầu huynh cứ tưởng con gấu đó điên, nhưng rồi sau đó mới biết được rằng con gấu đó là con gấu đực, nó đang đi tìm con gấu cái theo bản năng đánh mùi của loài gấu. Con gấu đực đã phải vượt qua một quãng đường dài thăm thẳm, nghe nói đâu là vài ngàn dặm gì đó mới tìm được con gấu cái.

Chàng nhăn mặt:

- Lưu muội thấy chưa, loài gấu còn biết đi tìm tình yêu của mình bằng cái lỗ mũi.

Tuyết Liên nheo mày:

- Lạ thật.

- Lạ gì?

- Cách nhau mấy ngàn dặm mà con gấu đực vẫn đánh mùi được con gấu cái. Khứu giác của gấu đâu có thính như vậy.

Đổng Tiếu khoanh tay:

- Lưu muội không biết không hiểu. Phải có tình yêu thì con gấu đực mới đánh mùi được con gấu cái. Huống chi Nàng nhướng mày nhìn Đổng Tiếu vì chàng bỏ lửng câu nói dang dở. Tuyết Liên hỏi:

- Huống chi gì nào?

- Ồ Con gấu cái để lại mùi cho con gấu đực bằng cách cứ tè ra trên những con đường mà nói đi qua. Thế là con gấu đực cứ theo cái mùi để lại của con gấu cái mà đi tìm nó. Thế cổ nhân mới có câu, hữu xạ tự nhiên hương. Mùi hương của gấu cái dẫn dụ gấu đực đến với mình đó mà. Nhưng loại gấu thì ngửi được chứ người như huynh thì Chàng khịt mũi:

- Huynh ngửi không nổi.

Tuyết Liên phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau vừa trong vừa thánh tót, tạo ra một sự khích lệ trong tâm thức của người nghe. Mà người nghe lại là Đổng Tiếu.

Ngắm nhìn nàng cười, Đổng Tiếu mỉm cười theo. Chờ cho Tuyết Liên dứt tiếng cười, Đổng Tiếu mới nói:

- Muội biết khi con gấu đực gặp con gấu cái thì chuyện gì xảy ra không?

- Chuyện gì nào?

- Lưu muội sao khờ quá.

- Muội đâu phải là người chứng kiến. Kẻ chứng kiến là Đổng huynh mà.

- Ờ Huynh là người chứng kiến nên mới có chuyện nói với muội. Sau khi con gấu đực tìm được con gấu cái thì sẽ có hai con gấu chạy tung tăng trông vui mắt lắm.

Nàng lại phá lên cười khanh khách. Vừa cười Tuyết Liên vừa nói:

- Vậy con người có giống con gấu không?

Đổng Tiếu đặt tay vào vùng chấn tâm mình giống với nghi thức mà Băng Phương Vũ làm khi gặp chàng tại Hắc lâu.

Đổng Tiếu từ tốn nói:

- Người không biết giống gấu rồi. Gấu đi tìm tình yêu bằng cái mũi còn người đi tìm tình yêu bằng trái tim. Tim của con người chừng nào còn đập thì còn yêu. Khi nó ngưng đập thì đã thành một xác chết. Xác chết thì không còn biết yêu nữa.

- Thế Đổng huynh đã tìm được tình yêu của mình chưa.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Muội thử đặt tay vào trái tim của huynh xem. Nó sẽ nói với muội có tình yêu chưa đó.

Nàng ngượng ngùng, lắc đầu.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Có gì mà ngại! Muội cứ đặt tay vào thử xem. Nếu chẳng may trái tim nó cắn muội thì huynh sẽ bồi hoàn ngay thôi.

Tuyết Liên đặt tay lên ngực Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu hỏi:

- Muội nghe nó nói gì không?

Tuyết Liên lắc đầu:

- Không.

- Không nghe à? Nếu muội không nghe thì có lẽ huynh nên đi tìm tình yêu bằng hai cái lỗ mũi.

Nói rồi Đổng Tiếu hít mũi khìn khịt.

Nàng nhìn chàng:

- Đổng huynh làm gì vậy?

- Đánh mùi tình yêu đó mà. Cái mùi đó lại ở ngay mũi huynh.

Tuyết Liên đỏ mặt:

- Muội phải về phòng của mình đây.

- Nếu như Tuyết Liên muốn nghe Đổng huynh kể chuyện tình yêu thì Đổng Tiếu lưỡng lự.

Tuyết Liên nhìn chàng:

- Thì sao?

- Đúng giờ ngọ đến đây, huynh sẽ kể chuyện cho muội nghe.

- Nửa đêm à?

- Đêm kể chuyện mới hay. Mới lột tả hết những gì huynh muốn nói.

Nàng nguýt chàng:

- Không muội sẽ không đến đâu.

- Nếu muội không đến, e rằng khó có thể nghe huynh kể chuyện tình yêu đó.

- Tại sao?

- Vì ngày mai huynh sẽ đi vào vùng đất "Tử địa U Minh".

Nàng tròn mắt nhìn chàng:

- Đổng huynh biết đó là vùng đất gì không? Vùng đất tử địa U Minh chỉ là dành cho những người đã chết. Người bước vào tử địa U Minh không trở ra được.

- Huynh biết nhưng vẫn phải vào, nên huynh mới vội vã đi tìm tình yêu của mình đó.

Nàng đỏ mặt:

- Muội Đổng Tiếu mỉm cười:

- Nàng sẽ đến?

- Muội cũng không biết.

Nàng nói rồi quay bước bỏ ra cửa. Đổng Tiếu nhìn theo sau lưng. Nàng bất giác ngừng chân ngay ngưỡng cửa, lưỡng lự một lúc rồi quay lại nhìn Đổng Tiếu:

- Muội sẽ đem thuốc trị thương đến cho huynh.

Nàng nói rồi bỏ đi thẳng ra cửa. Đổng Tiếu mỉm cười nhủ thầm:

- "Nàng sẽ đến. Chuyện mang thuốc trị thương cho ta chỉ là cái cớ để nàng né tránh sự thẹn thùng mà thôi.".

Đổng Tiếu còn đang suy nghĩ bâng quơ thì Thiệu Ân bước vào.

Thiệu Ân bước đến trước mặt Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nói:

- Các hạ đang rình rập tìm cơ hội đó à?

- Không, ta đến để xin ngươi miễn thứ cho hành động của ta.

- Ta chẳng có gì miễn thứ cho các hạ cả.

- Ta đã khiến ngươi bị thương.

- May mắn nén bạc ki không trúng tam tinh của ta.

- Thật ra ta cũng không có ý đó.

- Ta biết, nếu như Dương Thiệu Ân có ý lấy mạng thì Đổng Tiếu ta đâu còn đứng đây được. Vâng Đổng Tiếu ta sẽ miễn thứ cho các hạ nhưng sẽ đòi nợ. Cái nợ đó không phải đòi lúc này, mà có lúc ta sẽ đòi.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Ta sẽ chờ đợi thời khắc đó.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Trong ánh mắt của họ là nét căm phẫn, pha trộn nét ngưỡng mộ lẫn nhau.

Thiệu Ân thở ra rồi quay bước xoay lưng lại với Đổng Tiếu. Y vừa đi ra cửa vừa nói:

- Mãi mãi ngươi là người của Hắc đạo, còn ta là người của Bạch đạo. Điều đó không thể nào thay đổi được.

21. Đường Vào U Minh

Ngồi trên ghế xà ích, cầm dây cương, Đổng Tiếu nhìn Lưu Tuyết Liên. Ngồi bên cạnh chàng là Thục Á Di và Dương Thiệu Ân. Không để tâm đến hai người đó, Đổng Tiếu nói với Tuyết Liên:

- Muội chắc còn nhớ câu chuyện tối hôm qua chứ?

Tuyết Liên ửng má thẹn thùng.

Vẻ thẹn thùng của nàng đập vào mắt Á Di.

Đổng Tiếu nói tiếp:

- Một nụ hồng chớm nở. Sẽ có một đóa hoa hồng trong cõi đời này.

Tuyết Liên nói:

- Đổng huynh bảo trọng.

- Huynh sẽ quay về mà. Đổng Tiếu này sẽ quay về bởi biết có một đóa hoa hồng đang nở. Và đóa hoa đó rất đẹp.

Tuyết Liên khẽ gật đầu.

Thiệu Ân nhìn Á Di:

- Thục cô nương có điều gì nói không?

Á Di lắc đầu:

- Ta không có điều gì nói cả.

Đổng Tiếu nhìn lại Tuyết Liên một lần nữa rồi giật dây cương cho cỗ xe ngựa chậm rãi rời khỏi Vô Vi trang. Chàng ngồi trên ghế xà ích ngoái đầu nhìn lại:

- Tuyết Liên, ta sẽ cố gắng chăm sóc hai con tuấn mã này để đem trả lại cho nàng.

Nàng nói với theo Đổng Tiếu:

- Đổng huynh đừng lo, chỉ cần huynh bảo trọng là được rồi.

Đôi tuấn mã chậm rãi theo cửa tây rời khỏi trấng Hàng Châu.

Vừa rời trấn Hàng Châu, Á Di liền lên tiếng:

- Lưu tiểu thư xem chừng chú ý đến Đổng huynh quá nhiều đó.

Nhìn sang Á Di, Đổng Tiếu đáp lại:

- Ta được may mắn hơn Dương huynh thôi.

Chàng nheo mày:

- Bởi vì người để tâm đến Đổng Tiếu ta, nàng không phải là Thục tiểu thư.

Chân diện Á Di sa sầm. Nàng gắt gỏng nói:

- Chỉ có những nữ nhân có mắt như mù, có tai như điếc, và nhất là không có cái đầu minh mẫn mới tìm đến ngươi.

Đổng Tiếu nhìn sang Thiệu Ân:

- Dương huynh, Thục tiểu thư nói như thế có đúng không nào?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời. Chân diện y có vẻ trầm tư như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Đổng Tiếu nhìn lại Á Di:

- Huynh ấy không trả lời. Nàng nói nữ nhân nào để tình đến ta là những người không có mắt, không có lỗ tai và nhất là không có cái đầu thông minh phải không?

Á Di gật đầu:

- Đúng!

- Vậy ta hỏi nàng, nữ nhân có cái gì đầu tiên khiến cho nam nhân phải để tâm đến.

- Nhan sắc.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng! Nam nhân luôn là những kẻ háo sắc. Gã nào không háo sắc trước nữ nhân thì gã đó đúng là một kẻ điên, biến thái. Nếu không biến thái thì cũng là hoạn quan. Đã là hoạn quan thì đã bị cắt đứt lìa hai cái hòn nam nhân rồi. Còn đâu mà để mắt đến nữ nhân.

Á Di đỏ mặt:

- Ngươi ăn nói thô thiển quá.

- Vậy nàng gọi hoạn quan là gì nào?

Á Di sượng sùng:

- Ta không biết.

- Không biết? Ta nói dùm nàng vậy. Hoạn quan là những gã không có hai hòn ngọc hành. Nam nhân mà không có hai hòn ngọc hành thì chẳng còn là nam nhân nữa. Họ có làm cái chuyện đó được đâu mà còn thích thú với nữ nhân. Cho dù nàng có đẹp đến đâu, nếu gặp một gã hoạn quan thì cũng chỉ là một bức tranh không hồn không sức sống.

Chàng nhìn qua Thiệu Ân:

- Hê Dương huynh, ta nói đúng không?

Thiệu Ân lưỡng lự rồi nói:

- Ta không bàn cãi với ngươi.

Đổng Tiếu cười khẩy rồi nhìn Á Di:

- Ta nói đúng chứ?

- Đó là những kẻ biến thái không thể nào gọi là nam nhân đại trượng phu được. Những gã đó chỉ là hạng tiểu nhân, hám lợi kim ngân thôi.

- Một ý hay. Thế nếu như Dương Thiệu Ân kia bị cắt mất hai cái hòn ấy thì nàng còn để tình cho Dương huynh không?

Thiệu Ân đỏ mặt.

Á Di nhìn sang Đổng Tiếu:

- Ngươi đừng nói càn.

- Hây Ta đang hỏi tiểu thư, chưa trả lời mà đã nói ta nói càn rồi. Ta kể cho nàng và Dương huynh đây một câu chuyện hi hữu nhất trên đời.

Á Di nói:

- Chuyện gì?

Đổng Tiếu quệt mũi, từ tốn nói:

- Ở Giang Nam, ta đã từng quen biết với một đôi hiền khang lệ. Nàng là một mỹ nữ có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Còn chàng là mỹ nam tử. Có thể nói đó là một cặp uyên ương mỹ tú khó có cặp nào sánh bằng. Họ như hình với bóng, lúc nào cũng sát bên nhau, như nàng với Dương huynh.

Thiệu Ân trang trọng chặn ngang lời Đổng Tiếu:

- Ngươi đừng kéo ta vào.

- Miễn thứ miễn thứ. Đổng Tiếu này phải đem Dương huynh làm ví dụ bởi vì có như thế mới lột tả được hết dung mạo và phong thái mỹ nam tử của gã đó.

- Sao không lấy ngươi làm ví dụ.

- Dung mạo của Đổng Tiếu này không thể sánh với Dương huynh.

- Ngươi cũng chẳng thua kém gì Dương Thiệu Ân này đâu.

- Nhưng mỹ nam tử cũng vẫn là huynh. Thôi được, bỏ qua cái ví dụ này đi.

Nhìn lại Á Di, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Cổ nhân có câu thương nhau lắm cắn nhau đau.

Á Di đáp lời chàng:

- Điều đó ai cũng biết.

- Nàng cũng biết à?

- Không cần Đổng huynh chỉ giáo.

Đổng Tiếu chắt lưỡi, quệt mũi, mỉm cười rồi nói tiếp:

- Mỹ nữ thì cũng như một miếng bánh ngon. Nhưng ngon đến mấy mà ăn hoài một thứ cũng ngán.

Á Di cau mày:

- Đổng huynh nói vậy là có ý gì?

- Thì ta nói ngán ăn đấy mà. Nàng đừng có ngắt lời ta. Nghe ta kể tiếp đây.

Á Di lườm chàng.

Đổng Tiếu nhướng mày nói tiếp:

- Vào lúc bình minh của buổi đầu, đôi hiền khang lệ đó yêu nhau tha thiết, lúc nào cũng ở bên nhau cả. Họ như bóng với hình, nhưng rồi thời gian sau, có lẽ gã mỹ nam tử ăn hoài một miếng bánh cũng ngán. Y chắc ngán đến tận cổ.

Đổng Tiếu vừa nói vừa lia tay qua cổ mình.

- Có lẽ y quá ngán nên mới để tâm đến chuyện học võ công, đặng hy vọng có ngày lập nghiệp trên giang hồ.

Thiệu Ân buột miệng hỏi:

- Y là ai?

- Đổng Tiếu quên mất cái tên rồi.

Thiệu Ân lườm chàng.

Đổng Tiếu giả lả nói:

- Tất nhiên gã mỹ nam tử đó không phải là Dương huynh rồi.

Chàng mỉm cười.

Thiệu Ân nhìn về phía trước để tránh né ánh mắt của Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Chuyện xảy ra như thế này. Chỉ vì chàng mãi lo rèn luyện võ công, nên vô tình khiến cho tình cảm của chàng bớt đi sự mặn nồng mà ban đầu đến với nàng. Mà nàng thì hay có tính hoài nghi. Nàng vừa hoài nghi vừa sợ hãi một ngày nào đó chàng bỏ rơi tình mình. Nếu chàng bỏ rơi mình thì đâu có danh phu thê hiền khang lệ nữa chứ.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Nàng ta lo sợ cũng đúng thôi. Dù nữ nhân có đẹp đến mấy thì cũng đâu giữ được nhan sắc với năm tháng. Lão già bảy mươi thì còn có thể tìm được nhân tình mười tám đôi mươi, chứ lão bà bảy mươi thì eo ôi, chó gặp cũng không thèm.

Á Di đỏ mặt.

Đổng Tiếu nhìn nàng, toét miệng cười:

- Miễn thứ miễn thứ, ngôn phong của Hắc đạo thường hay khó nghe, nếu nghe thì cũng khó mà lọt lỗ tai mình. Ta kể tiếp nhé.

Á Di lẫn Thiệu Ân im lặng buông tiếng thở dài.

Đổng Tiếu mỉm cười nhướng đôi mày nói:

- Sự xa cách của chàng khiến cho nàng hoài nghi. Nên nàng quyết định làm một chuyện mà người khác không thể nào làm được.

Thiệu Ân nói:

- Nàng ta cung hình phu tướng mình chứ gì?

- Cung hình thì còn đỡ. Cung hình thì dù sao cũng còn thấy được hòn ấy của y.

- Nàng ta làm gì nào?

- Dương huynh nôn nóng rồi. Từ từ nghe ta kể nó mới hay.

Đổng Tiếu ghìm cho đôi tuấn mã dừng lại. Chàng nhướng mày nhìn hai người ôn nhu nói:

- Thế là nàng ta quyết định hành động. Nàng chờ một đêm trăng thanh gió mát, hai người giao tình với nhau.

Á Di đỏ mặt.

Đổng Tiếu nhìn Á Di:

- Nàng đừng có e thẹn như vậy. Nàng ta chờ thời cơ và ngoạm ngay lấy cặp ngọc hành của đấng lang quân. Chẳng biết lúc đó chàng ta phản ứng thế nào, mà vô tình lại khiến nàng ấy nuốt trọn cặp ngọc hành vào bụng. Tặng lại cho chàng hai cái răng cửa.

Thiệu Ân và Á Di bật cười thành tiếng.

Chờ hai người cắt tràng cười tiếu ngạo. Đổng Tiếu mới nói tiếp:

- Khi chuyện vỡ lỡ đến nha môn. Huyện đại nhân phán xử, nhưng muốn xử thì phải có nhân chứng vật chứng. Khổ nỗi vật chứng thì đã bị nàng nuốt trọn rồi. Thế là phải chờ - Chờ cái gì?

- Thì còn chờ cái gì nữa ngoài chuyện chờ nàng trả lại hai hòn ấy ấy bằng lối cửa sau của mình. Ngay cả cách đó cũng không được bởi nàng trả lại cũng chẳng có được đôi ngọc hành, bởi vì nó đã bị tiêu tan ngay trong bụng nàng rồi.

Thiệu Ân lắc đầu gượng cười. Y miễn cưỡi nói:

- Kết thúc như thế nào?

- Thì không có vật chứng, nhân chứng, cuối cùng huyện đại nhân phán xử hai bên đều huề, đường ai nấy đi. Kể từ đó cho dù chàng có là mỹ nam tử thì cũng chẳng có ả nào để mắt đến. Thậm chí sau vụ đó rồi chàng cũng chẳng để tâm đến nữ nhân, bởi còn đâu mà để mắt đến chứ. Còn nàng thì đã mất hẳn cái sở

hữu của mình. Nhưng nữ nhân mà ăn một lần đã khó nhả, huống chi nàng đã từng ăn dài dài, ăn luôn cả cặp ngọc hành của đấng lang quân mình, nên sao có thể nhịn được. Cuối cùng thì nàng trở thành kỹ nữ của lầu xanh.

Đổng Tiếu thở ra:

- Giang Nam chẳng còn một đôi hiền khang lệ nữa.

Đổng Tiếu nhìn sang Á Di, từ tốn nói:

- Ta kể ra câu chuyện này, nàng hiểu ý ta chứ?

Á Di lắc đầu:

- Câu chuyện này thật là khó tin. Khó tin thì sao hiểu được ý của Đổng huynh.

- Tin hay không tin là quyền của nàng, nhưng nàng ắt đã hiểu ý của Đổng Tiếu này qua câu chuyện ta vừa kể.

Á Di lắc đầu:

- Không hiểu.

Nhìn sang Thiệu Ân, Đổng Tiếu hỏi:

- Dương huynh hiểu không?

- Ta không hiểu ẩn ý của ngươi.

Đổng Tiếu lắc đầu, chắt lưỡi:

- Đúng là một đôi uyên ương. Tương lai có thể là một cặp hiền khang lệ, chẳng có tí thông minh nào cả.

Thiệu Ân lẫn Á Di tròn mắt nhìn chàng.

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Không nói hai người Không nói hai người.

Chàng quệt mũi rồi nói tiếp:

- Đổng Tiếu kể ra câu chuyện vừa rồi để cho Á Di hiểu, tình yêu khởi sự bằng mắt, bằng tai, bằng cái đầu thì chưa phải là tình yêu đâu.

Á Di buột miệng:

- Thế Đổng huynh nói thử xem. Tình yêu phải khởi đầu bằng cái gì nào?

- Tình yêu thật sự phải khởi đầu bằng mùi. Chính vì thế, cổ thư mới có câu "lia thia quen chậu, vợ chồng quen hơi". Hay nói cách nào khác là tình yêu phải khởi đầu bằng hai cái lỗ mũi.

Thiệu Ân buột miệng chen vào:

- Chỉ có tình yêu của Đổng Tiếu ngươi mới khởi đầu bằng hai cái lỗ mũi thôi.

Thốt dứt câu như thể trả được cho Đổng Tiếu một chiêu kiếm, Thiệu Ân bật cười thành tiếng.

Trong khi Thiệu Ân cười thì Đổng Tiếu cởi giày. Giày y vừa được tháo ra thì Á Di bị mũi, Thiệu Ân cũng ngưng cười.

Á Di cau mày:

- Đổng huynh là cái trò gì vậy.

- Ta đang thả mùi của mình để tìm tình yêu đó.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Hôi không chịu nổi.

- Dương huynh có phải là ý trung nhân của Đổng Tiếu đâu mày chịu nổi chứ.

Thiệu Ân gắt giọng nói:

- Ta sẽ quẳng đôi giày của ngươi đi đấy.

- Đổng Tiếu chỉ còn có mỗi một đôi giày này thôi. Nếu Dương huynh quẳng đi thì Đổng Tiếu lấy gì mang. Huống chi Đổng Tiếu đang trên đường đến Tử Địa U Minh gặp Vạn Kiến Sư. Mang trọng trách nặng với Thượng tôn minh chủ mà không mang giày, bỉ mặt Thượng tôn minh chủ quá.

Chàng chỉ vào thùng xe:

- Hê Hai người không chịu nổi mùi của Đổng Tiếu thì cứ chui đại vào khoang xe đi.

Đổng Tiếu một mình cầm dây cương được mà.

Á Di vẫn bịt mũi. Nàng nhìn sang Thiệu Ân.

Thiệu Ân khẽ lắc đầu.

Thiệu Ân và Á Di miễn cưỡng chui vào khoang xe. Đổng Tiếu vỗ tay vào thùng xe, ôn nhu nói:

- Dương huynh cẩn thận đấy nhé.

Thiệu Ân hỏi:

- Ngươi nói ta cẩn thận là có ý gì?

- Ý Đổng Tiếu là Dương huynh phải cẩn thận giữ vật chứng, nếu không có chứng có giống thì đừng trình lên Thượng tôn minh chủ đặng người phán.

- Không ngờ miệng lưỡi ngươi ác độc như vậy.

Đổng Tiếu từ tốn đáp lời:

- Á Di tiểu thư có nghĩ như Dương huynh không?

Á Di im lặng.

Đổng Tiếu phá lên cười, giục ngựa phi nước đại kéo cỗ xe băng băng. Chàng nói:

- Cả hai ở trong chuồng, thì gấu đực chẳng cần lặn lội tìm gấu cái.

Nghe Đổng Tiếu nói, sắc diện Á Di đỏ rần như vừa bị nhúng vào nước sôi. Bất giác nàng nhìn sang Thiệu Ân. Vô tình hai người lại nhìn nhau.

Sắc diện Á Di càng đỏ hơn khi tiếp nhận ánh mắt của y.

Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Nàng đừng nghĩ đến những lời càn rỡ, bỉ ổi của hắn nữa.

Âm thanh của những loài côn trùng tạo ra vọng vào tai Đổng Tiếu. Thứ âm thanh chỉ ru ngủ người ta, nhưng chàng vẫn không sao dỗ được giấc ngủ của mình. Chàng linh cảm có điều gì đó sắp xảy đến với mình.

Chàng nhìn trộm qua Thiệu Ân và Á Di. Chàng nghĩ đến Thiệu Ân, mặc dù vẫn oán hận y, nhưng có một cái gì đó trỗi dậy trong Đổng Tiếu. Một thứ tình cảm mơ hồ mà chàng không giải thích được. Chàng liên tưởng đến một thời điểm nào đó, chính tay mình sẽ lấy mạng gã. Ý niệm trôi qua rất nhanh trong tâm tưởng Đổng Tiếu, bất giác ý niệm đó khiến chàng gai lạnh cột sống. Một thứ cảm giác mơ hồ mất mát rất lớn mà không có thứ gì có thể bồi đắp được.

Mồ hôi như luồng tư tưởng kia tuông ra ướt đẫm người chàng, mặc dù tiết trời về đêm khá lạnh lẻo, nếu khôngnói còn buôn buốt bởi những ngọn gió đêm rì rì thổi qua.

Một vì sao đêm vụt lướt qua bầu trời đêm tĩnh lặng, Đổng Tiếu nghĩ thầm:

- "Chẳng biết đó là điều lành hay diềm gở.".

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Đổng Tiếu, thì Á Di nhẹ nhỏm người lên.

Nàng rón rén như một tên trộm sợ tạo ra tiếng động có thể đánh thức Thượng tôn minh chủ. Nàng nhìn qua Đổng Tiếu.

Thấy hành động bí ẩn của nàng, Đổng Tiếu vờ nhắm mắt lại trước khi buông một tiếng ngáy khuấy động sự tĩnh lặng của trời đêm.

Á Di bước trên đầu mũi hài, tiến lần đến Đổng Tiếu. Nàng nhìn chàng như thể quan sát chàng, rồi từ từ cúi xuống.

Nhẹ đặt tay vào mặt ngọc thạch của sợi dây chuyền, Á Di toan cởi sợi dây chuyền ngọc thạch. Đổng Tiếu tất nhiên biết hành động của nàng. Chàng vờ trở mình, rồi nhanh tay chụp lấy tay Á Di, nhưng mắt không mở ra. Á Di nín thở từ từ rút tay lại. Nàng toan gở tay Đổng Tiếu ra khỏi sợi dây ngọc thạch thì bất thình lình Đổng Tiếu thét lên một tiếng thật lớn:

- A Tiếng thét của chàng đánh động cả Thiệu Ân. Á Di giật mình ngồi thừ ra bên Đổng Tiếu.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Y cau mày khi thấy Á Di ngồi bên Đổng Tiếu.

Á Di miễn cưỡng nói:

- Muội định đánh thức Đổng huynh. Đã đến nửa đêm rồi, chúng ta đã có thể đi vào Tử Địa U Minh.

Đổng Tiếu dụi mắt:

- Còn Đổng Tiếu thì nằm mơ thấy ác mộng.

Á di nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng huynh thấy ác mộng gì?

Thiệu Ân bước đến bên Á Di.

Đổng Tiếu dụi mắt nhìn hai người giả lả cười rồi nói:

- Ta nằm mơ thấy một cơn ác mộng kinh khủng lắm.

Thiệu Ân hỏi:

- Ngươi thấy gì?

- Ta thấy một ả nữ ma đầu mon men đến gần, rồi ngoạm lấy ngoạm lấy cái chỗ đàn ông của ta đó.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa thả tay ôm lấy vùng kín:

- May quá, nó vẫn còn.

Á Di đỏ rần mặt.

Thiệu Ân cũng sượng sùng nhìn Á Di.

Á Di đứng bật lên chỉ Đổng Tiếu:

- Ngươi Đổng Tiếu nhăn nhó nói:

- Hê, ta đâu có ám chỉ nàng. Chuyện ta kể với hai người ban chiều cứ lởn vởn trong đầu nên ta luôn bị ám ảnh, mỗi khi chớp mắt là lại thấy nó.

Á Di thở hắt ra.

Đổng Tiếu đứng lên, nhìn sang Thiệu Ân:

- Đã đến lúc chúng ta vào Tử Địa U Minh rồi.

Nhìn lại Á Di, Đổng Tiếu nói:

- Nếu không có nàng đánh thức, chắc Đổng Tiếu ta ngủ quên trong cơn ác mộng đó mà không vào Tử Địa U Minh được. Không chừng dám bị người trong ác mộng ngoạm mất cặp ngọc hành quí giá của ta.

Á Di bặm răng trên vào môi dưới.

Nhìn Thiệu Ân, Đổng Tiếu nói:

- Chúng ta sẽ vào Tử Địa U Minh để gặp một người. Đổng Tiếu ta nói ra người này, Dương huynh sẽ biết ngay. Y chính là Vạn Kiến Sư Gang Hào.

- Ta có nghe tiếng của Vạn Kiến Sư Giang Hào, nhưng chưa từng thấy mặt lão.

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Ngay cả Thượng tôn minh chủ cũng không biết mặt. Nhưng chỉ cần Vạn Kiến Sư nhìn thấy sợi dây ngọc thạch của ta, sẽ xuất đầu lộ diện ngay.

- Nghĩa phụ muốn ngươi gặp Vạn Kiến Sư?

Đổng Tiếu gật đầu.

- Đúng!

- Ngươi gặp Vạn Kiến Sư với mục đích gì?

- Dương huynh có thể quay về hỏi Thượng tôn minh chủ.

- Ngươi không nói được sao?

- Ta không có quyền nói trước khi gặp Vạn Kiến Sư.

Đổng Tiếu gã đầu:

- Dương huynh biết vì sao Thượng tôn minh chủ phái huynh theo Đổng Tiếu không?

- Vì sao?

- Bởi vì huynh là kẻ mở đường cho Đổng Tiếu vào Tử Địa U Minh đó.

- Nghĩa phụ không nói với tại hạ điều đó.

- Ai mà nói, nhưng ẩn ý của Thượng tôn minh chủ là như vậy. Dương huynh có võ công cao thâm nhất trong ba người. Chẳng lẽ huynh lại đi sau.

- Ngươi không cần nhắc nhở. Ta sẽ đi trước.

Ba người rời táng cây đại thụ theo độc đạo đi sâu vào cánh rừng tùng. Đi được ba dặm trong bóng tối, họ đến khu mộ địa khổng lồ. Ngay lối vào khu mộ địa là một nấm mồ to bằng một cái nhà. Trước nấm mồ đó có một ngọn đuốc lớn.

Đổng Tiếu đánh đá lửa, mồi vào cây đuốc rồi nhìn sang Thiệu Ân:

- Huynh có nghe nói đến Tử Địa U Minh bao giờ chưa.

- Có.

- Dương huynh nghe nói vậy có sợ không. Chứ chỉ nghe nói đến Tử Địa U Minh, Đổng Tiếu đã muốn rụng rời tứ chi rồi. Nghe nói nó là vùng đất của những người chết. Bất cứ kẻ nào sống bước vào thì cũng đều phải chết.

- Ngươi sợ sao vẫn cứ nhận lời nghĩa phụ mà đến đây.

- Hê Nếu ta không đến thì ai đến. Huynh đừng quên Thượng tôn minh chủ còn nắm sinh mạng của những vị thúc thúc ở Dị Nhân Cốc ư?

Đổng Tiếu xoa tay:

- Dương huynh biết vì sao Thượng tôn minh chủ phái ta đến Tử Địa U Minh không?

- Ta không biết ý của nghĩa phụ.

- Có gì mà không biết. Thượng tôn minh chủ là chủ nhân của võ lâm nhưng lại sợ Tử Địa U Minh, không dám đến, chẳng qua vì nghĩa phụ của Dương huynh cũng là người chết nhát.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Chết nhát nhưng lại tham lam.

Thiệu Ân nạt ngang:

- Im! Ta không muốn ngươi xúc phạm đến trưởng bối.

Đổng Tiếu rụt cổ lại:

- Không dám, không dám.

Chàng giả lả cười:

- Nếu như gặp ma nhân, Dương huynh sẽ làm gì?

- Ta không phải là người sợ ma sợ quỷ.

Đổng Tiếu cướp lời Thiệu Ân:

- Cũng không phải là kẻ tham sinh quí tử.

- Đúng.

- Vậy là xem như Đổng Tiếu có quí nhân phù hộ rồi. Đâu còn sợ gì nữa. Tiến vào Tử Địa U Minh thôi.

Thiệu Ân đi trước, Đổng Tiếu cầm đuốc đi giữa, sau cùng là Á Di.

Một luồng gió đêm se lạnh, mang theo âm hưởng của chốn a tỳ địa ngục thổi qua ba người. Luồng gió đêm đó khiến Đổng Tiếu không khỏi rùng mình liên tưởng đến những oan hồn vất vưởng đang dõi theo từng bước chân của mọi người. Có một thứ âm thanh sôi sùng sục từ trong lòng đất phát ra.

Đổng Tiếu nói:

- Bọn quỷ dữ dưới a tỳ sắp trồi lên rồi đó.

Lời còn đọng trên miệng Đổng Tiếu, thì chàng thấy một luồng khí trắng tuông trài ra từ hai nấm mộ. Từ trong hai luồng khói trắng đó, hai bóng người vận bạch y thùng thình. Đúng là những con ma đang vận trang phục thùng thình bằng vải gấm.

Đổng Tiếu nắm cứng cây đuốc nói:

- Đúng là ma rồi.

Thiệu Ân đứng án ngữ trước Đổng Tiếu và Á Di. Y từ tốn nói:

- Ngươi đừng có hốt hoảng quá. Ma sợ người chứ người không sợ ma.

Thiệu Ân vừa nói vừa dấn đến hai bộ.Y nhìn hai bóng ma đang lướt về phía mình:

- Đừng đem cái trò hù ma nhát quỷ ra hù dọa Ngọc diện tử sát. Các ngươi sẽ hối hận đó.

Mặc cho Thiệu Ân nói, hai bóng ma vẫn vùn vụt lướt đến y. Đôi tay khẳng khiu vươn ra, với những ngón tay xám ngoét muốn chụp tới, xé y làm nhiều mảnh.

Thiệu Ân đanh giọng nói:

- Các ngươi muốn chết, bổn thiếu gia sẽ sẵn lòng đưa các ngươi quay lại a tỳ.

Y vừa nói vừa phát động hai chiếc ám khí hình cánh sao. Hai chiếc ám tiễn hình cánh sao thoát ra chẳng khác nào tinh sa, chụp tới tam tinh hai bóng ma.

Thiệu Ân thấy rõ ràng hai chiếc ám tiễn của mình đập thẳng vào tam tinh hai bóng ma đó nhưng chẳng có tác dụng gì, giống như đánh vào một khoảng không hư vô, và hai bóng ma cũng chẳng có phản ứng gì.

Thấy hai ngọn ám tiễn của mình chẳng có hiệu lực, Thiệu Ân liền dụng đến tử chiêu của mình. Y giang rộng hai tay, hơi khom đến trước. Hai ánh chớp bạc sáng ngời hình cung phát ra, cắt ngang vùng trung đẳng của hai bóng ma. Nhưng một lần nữa sát chiêu của Thiệu Ân vẫn chẳng làm gì được hai bóng ma đó.

Điều đó khiến Thiệu Ân bối rối. Y toan thối bộ, nhưng Đổng Tiếu đã thét lên:

- Đừng Ma trận.

Tiếng thét của Đổng Tiếu như một lời cảnh báo Thiệu Ân, y nghiến hai hàm răng vào nhau, cố trụ tấn. Hai bóng ma lướt vụt qua y như một cơn gió thoảng mà chẳng làm hại gì đến y cả.

Thiệu Ân rùng mình, mồ hôi xuất hạn ướt đẫm mặt.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài:

- Dương huynh sợ chứ? Dù huynh có sợ cũng xin đừng thối bộ.

Thiệu Ân im lặng rồi nói:

- Sao ngươi biết đây là ma trận?

- Đệ biết đây là ma trận vì có Dương huynh mà.

- Có ta?

- Đúng rồi, nhờ Dương huynh nói ma phải sợ người chứ người đâu có sợ ma. Nhưng hai con ma vừa rồi đã không sợ, lại chẳng bị chết bởi sát chiêu của huynh. Đệ nghĩ ngay chúng là ảo ảnh. Ảo ảnh chỉ có trong trận pháp, nên nghĩ là ma trận.

- Nếu như ta thối bộ thì sao?

- Huynh hãy nhìn xuống chân mình.

Thiệu Ân nhìn xuống.

Y đang dẫm lên một phiến đá, đã được đặt sẵn:

- Ngươi quá thông minh đó.

- Đệ thường cho mình là kẻ thông minh đệ nhất thiên hạ mà.

- Tiếc rằng ngươi lại là người Hắc đạo.

- Hắc đạo cũng là con người.

Thiệu Ân im lặng rồi bước tiếp. Lần này Thiệu Ân bước vào những phiến đá được đặt sẵn trên độc đạo dẫn vào Tử Địa U Minh. Đổng Tiếu và Á Di bước theo y. Họ đi một mạch mà chẳng có điều gì khác thường xảy ra, cuối cùng thì đến được trước ngôi nhà mồ âm u lạnh lẽo.

Đứng trước cửa tòa nhà mồ bằng đá, Thiệu Ân có vẻ đắn đo suy nghĩ.

- Dương huynh sợ à?

- Sao ngươi cứ hỏi mãi ta câu hỏi đó.

- Phải hỏi chứ?

- Tại sao phải hỏi?

- Bởi vì có những người chết mới không sợ hãi thôi. Nếu huynh không biết sợ thì e sẽ nhập cùng bọn với lũ quỷ đói trong căn nhà mồ này.

Thiệu Ân thở dài. Y vận công phòng bị, rồi thả bước lên những bậc tam cấp. Cánh cửa nhà mồ từ từ mở ra kéo theo những âm thanh kót két nghe tợ như tiếng nghiến răng của một con quái vật đang thèm thuồng đói ăn.

Hai chiếc đèn đặt cuối nhà mồ hắt ra thứ ánh sáng lung linh, ma quái. Thứ ánh sáng nhập nhoạng, tạo ra những không cảnh rờn rợn đến gai buốt cột sống. Còn ngay giữa nhà mồ là cỗ áo quan trơ trụi.

Đổng Tiếu nhỏ giọng nói:

- Dương huynh nghĩ xem cỗ áo quan đó dành cho ai trong ba người chúng ta.

- Tất nhiên dành cho ngươi.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Sai rồi.

- Không dành cho ngươi thì dành cho ai chứ. Cuộc đi này ngươi là người giữ trọng trách lớn.

- Chính vì giữ trọng trách lớn mà đệ nghĩ cỗ áo quan đó không dành cho mình. Không dành cho đệ thì chỉ còn dành cho Dương huynh và Á Di thôi. Giữa Dương huynh và Á Di phải có một người được liệm vào trong áo quan kia. Nhưng xét hai người thì người phải chui vào áo quan chẳng ai khác hơn là Dương huynh. Bởi vì cuộc đi này, Thục Á Di là người thừa.

Nàng gia nhập cuộc đi này không vì thứ bảo vật mà đệ muốn tìm mà vì một lý do khác.

Đổng Tiếu quay lại Á Di:

- Ta nói đúng không? Còn nàng vì lý do gì nàng biết rồi. Ta không dám nói ra, sợ sắc diện của nàng lại đỏ bừng nữa đó.

Đổng Tiếu nói dứt câu thì sắc hoa của Thục Á Di lại ửng hồng. Nàng muốn phản bác lời của chàng nhưng lại lắc đầu im lặng. Á Di biết rằng có phản bác lại lời của Đổng Tiếu thì cũng sẽ bị chàng đưa vào chuyện không thể phản bác được.

Thiệu Ân nói:

- Hy vọng cỗ áo quan kia dành cho ta.

Y nói rồi bước ngay vào nhà mồ. Vừa bước chân qua khỏi ngưỡng cửa nhà mồ thì một mảnh lưới chụp xuống đầu y nhanh hơn một cái chớp mắt. Những tưởng đâu mảnh lưới kia sẽ trói cứng Thiệu Ân lại, nhưng một màn chớp bạc xuất hiện bao bọc khắp thể pháp y. Uy lực của màn chớp bạc cắt mảnh lưới thành nhiều mảnh, rơi vãi khắp sàn đá nhà mồ.

- Tiểu tử giỏi lắm.

22. Ý Tình Vô Minh

Giọng nói đó như thể phát ra từ trong cõi hư vô. Đổng Tiếu dáo dác nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng người nào.

Thiệu Ân nói:

- Đừng nhát ma, nhát quỷ Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Nếu là anh hùng hảo hán thì không dụng những tiểu xảo bằng những cạm bẫy đâu. Tôn giá hãy bước ra.

Lời còn đọng trên miệng Thiệu Ân thì vách đá nhà mồ dịch chuyển lộ ra một người đội mũ vô thường có chóp nhọn. Y có khuôn mặt trắng bệch như chiếc mặt nạ được đắp bằng vôi, tạo ra khuôn mặt thật vô hồn vô cảm. Bạch vô thường chấp tay sau lưng, không bước nhưng thân ảnh cứ trượt trên sàn gạch nhà mồ.

Đổng Tiếu cứ trợn mắt nhìn bạch y nhân. Chàng chờ cho bạch y nhân dừng bộ rồi mới nói:

- Hê tôn giá là người hay là bạch vô thường chốn a tỳ.

- Bạch vô thường.

Đổng Tiếu có cảm giác giọng nói không phát ra từ cửa miệng của bạch vô thường mà phát ra từ trong chốn hư vô, huyền ảo của cõi địa ngục, vọng đến tai chàng.

Đổng Tiếu nói:

- Bạch vô thường tôn giá hẳn biết mục đích của tiểu sinh đến Tử Địa U Minh?

- Đổng công tử muốn gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Đúng là cõi a tỳ linh thiên. Tiểu sinh không nói ra mà Bạch vô thường tôn giá đã biết mục đích của tiểu sinh. Bái phục! Bái phục! Vậy Bạch vô thường tôn giá có đồng ý cho tiểu sinh gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào không?

- Giang Hào đã là người của vô minh. Đổng công tử muốn gặp Giang Hào thì phải làm một việc.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tôn giá chỉ giáo.

- Đổi mạng. Đổng công tử muốn gặp Vạn Kiến Sư Giang Hào thì hãy giết Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân thế vào Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đổng Tiếu cau mày, gãi đầu làu bàu nói:

- Khó lắm Khó lắm Chuyện không thể làm được.

Chàng chỉ Thiệu Ân:

- Dương huynh đây chỉ phủi tay một cái thì mạng của tiểu sinh đi đời. Tôn giá đặt điều kiện khó quá đối với tiểu sinh. Tiểu sinh có đề nghị khác. Hay là tiểu sinh lấy mạng Thục Á Di tiểu thư thay cho Dương huynh vậy. Điều đó dễ hơn.

- Không được.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Sao lại không được. Bạch vô thường tôn giá không thấy Thục Á Di tiểu thư là trang mỹ nhân ư. Nếu nàng ta thế vào chỗ của Dương huynh đây thì cõi a tỳ chỉ có lợi chứ đâu có hại. Nàng có thể làm rất nhiều việc. Không chừng diêm vương lão nhân gia sẽ khoái chí tử, thích mê nữa đó. Nếu như diêm vương lão nhân gia không còn sức còn lực thì đến lượt tôn giá Tất cả đều có lợi mà.

Thục Á Di nóng bừng cả mặt khi tai phải nghe những lời nói này của Đổng Tiếu. Nàng gắt giọng nói:

- Ngươi không được nói như vậy.

Đổng Tiếu nhìn lại nàng:

- Hy sinh một chút cho ý lang quân mà cũng không được. Nàng yêu kiểu gì vậy. Cho dù người ở dương thế hay cõi a tỳ thì cũng có nam có nữ, có âm có dương. Nàng đừng sợ cõi a tỳ, nam nhân không có Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng, cười hì hì.

Thiệu Ân chau mày. Y gằn giọng nói:

- Đổng Tiếu đừng nói bừa nữa.

Y nhìn lại Bạch vô thường:

- Tôn giá muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân sao không tự ra tay mà phải nhờ đến Đổng Tiếu. Y không đủ bản lãnh làm chuyện đó đâu. Hay tôn giá sợ mình phải chui xuống cõi a tỳ trở lại nên mới nhờ đến Đổng Tiếu. Mượn dao giết người ư? Có bản lãnh thì hãy lấy mạng Thiệu Ân này chứ đừng nhờ đến Đổng Tiếu.

- Võ công của ngươi thì đâu thể bì với võ công của cõi địa ngục.

Lời còn đọng trên miệng Bạch vô thường thì Dương Thiệu Ân chớp động hữu thủ. Đạo ám tiễn hình cánh sao sáu cánh vụt bắn ra như tia chớp, xẹt đến tam tinh của Bạch vô thường.

Y xuất thủ sát chiêu hoàn toàn bất ngờ, nhưng Bạch vô thường lại khiến sự bất ngờ đó đổ dồn trở lại Thiệu Ân, bằng một thức thủ pháp dị kỳ, y dụng hai ngón chỉ bắt lấy ngọn ám tiễn dễ hơn lấy đồ trong túi mình.

Thủ pháp của Bạch vô thường khiến Thiệu Ân giật mình. Y có cảm tưởng Bạch vô thường hiểu rõ những đặc điểm của võ công mình.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiệu Ân thì Bạch vô thường lắc nhẹ cổ tay. Ngọn ám tiễn bắn vụt trở lại. Tiếng xé gió của chiếc ám tiễn khiến Đổng Tiếu nổi da gà.

Chàng buộc miệng nói:

- Cẩn thận.

Cùng với lời cảnh báo của Đổng Tiếu, Thiệu Ân nghiên người thủ bộ, thì Bạch vô thường lướt tới.

Thiệu Ân dụng ngay đến sát chiêu. Một màn chớp quang sáng ngời tỏa ra quanh thể pháp y để đón lấy trảo công của đối phương. Đổng Tiếu gần như không tin được khi nhận ra thủ pháp thần kỳ, quái dị của Bạch vô thường, gần như y chẳng để cho Thiệu Ân có cơ hội phát triển chiêu công mà luôn bị rơi vào thế bị động.

Chỉ trong chớp mắt, Bạch vô thường đã công ra liên tục mười chiêu thức lùi Thiệu Ân, và bất ngờ điểm vào tịnh huyệt của y, trong khi y gần như không kịp có chiêu nào phản kích lại Bạch vô thường.

Điểm huyệt Thiệu Ân xong, Bạch vô thường nhìn lại Đổng Tiếu, sau đó mới lướt người biến vào sau vòm cửa.

Lối hành xử của Bạch vô thường khiến Đổng Tiếu, Thiệu Ân phải sững sờ.

Chàng còn chưa biết mục đích của Bạch vô thường, đã điểm huyệt được Thiệu Ân nhưng lại không giết y, mà lại bỏ vào vòm cửa nhà mồ.

Từ trong vòm cửa một lão nhân bước ra. Y vận trường y như những thần tướng số. Chấp tay ung dung, rất thư nhàn, lão bước đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Đổng thiếu gia, lão phu đã chờ Đổng thiếu gia.

Đổng Tiếu nhìn lão trượng, giả lả vừa cười vừa ôm quyền nói:

- Nếu tiểu sinh đoán không lầm, tiên sinh chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Giang Hào chính là lão phu.

- Đổng Tiếu tham kiến tiên sinh.

Đổng Tiếu vừa nói vừa ôm quyền xá nhưng không quên quan sát chân diện của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Chàng giả lả nói:

- Giang tiên sinh, Bạch vô thường tôn giá là ai mà võ công cao siêu như vậy?

Vạn Kiến Sư Giang Hào vuốt râu, từ tốn nói:

- Bạch vô thường tôn giá là một đại cao thủ Hắc đạo chúng ta. Lão phu phải thân hình thỉnh mời người tái xuất giang hồ.

- Thế thì may mắn cho giới Hắc đạo rồi. Giới Hắc đạo chúng ta đã có người đủ bảnh lĩnh đối phó với Minh chủ bạch đạo. Ông trời có mắt mà.

Vạn Kiến Sư vuốt râu nhìn Đổng Tiếu nói:

- Đổng thiếu gia, lão phu chờ Đổng thiếu gia ở đây.

- Sao tiên sinh biết Đổng Tiếu sẽ đến?

- Nhất định thiếu gia sẽ tìm đến đây bởi vì thiếu gia là hậu nhân của Thánh cô tiên tử.

- Nói như vậy, Giang tiên sinh cũng biết mục đích của tiểu sinh tìm đến Tử Địa U Minh.

Vạn Kiến Sư Giang Hào gật đầu:

- Biết! Đổng thiếu gia đến Tử Địa U Minh để lấy thanh bảo kiếm vô định của giang hồ kỳ hiệp Lâm Chi Khanh, thân phụ của thiếu gia.

Đổng Tiếu nhướng mày nhìn Giang Hào:

- Hình như mọi chuyện trên thế gian này tiên sinh đều biết như chính những đường chỉ trong lòng bàn tay mình. Tiểu sinh chỉ còn biết bái phục Giang tiên sinh thôi.

Đổng Tiếu vồn vã nói:

- Giang tiên sinh, tiểu sinh đang rất cần thanh báu kiếm của thân phụ, mau đưa cho tiểu sinh.

- Lão phu biết Đổng thiếu gia rất cần báu kiếm của Lâm Chi Khanh.

Lão buông tiếng thở dài.

Đổng Tiếu nhìn lão:

- Sao tiên sinh lại thở dài? Tiên sinh hẳn biết vì sao tiểu sinh cần thanh bảo kiếm đó chứ.

- Thiếu gia, báu kiếm đó rất cần cho thiếu gia.

Đổng Tiếu gượng cười:

- Vâng, rất cần, bởi vì tiểu sinh phải có có để đổi lấy lại sự tự do cho các vị thúc thúc Dị nhân cốc.

- Đổng thiếu gia không nghĩ đến sự nghiệp khởi phát Hắc đạo của bản thân ư?

- Hây Tất nhiên là có nghĩ đến chư. Nhưng mạng người vẫn quan trọng hơn. Việc khởi phát sự trở lại của Hắc đạo sẽ tính sau. Còn trước mắt phải lấy lại sự tự do cho các vị thúc túc ở Dị nhân cốc. Cổ thư có câu, có nhân thì mới có tất cả, vô nhân thì chẳng làm được gì. Giang tiên sinh hiểu ý của tiểu sinh chứ.

Vạn Kiến Sư vuốt râu nói:

- Thôi được, lão phu sẽ trao báu kiếm Vô Minh cho thiếu gia. Nhưng - Nhưng còn gì nữa?

Lão buông tiếng thở dài:

- Thiếu gia không biết Muốn lấy báu kiếm Vô Minh phải có kẻ thế Vô Minh. Người được thế phải là người của Hắc đạo. Không phải kẻ Bạch đạo nào cũng có thể làm vật hiến tế để lấy báu kiếm Vô Minh. Chỉ có hai kẻ làm vật hiến tế Vô Minh, đó là Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt và nghĩa tử của y Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

- Ý của tiên sinh, tiểu sinh phải tế Dương Thiệu Ân mới có thể lấy được báu kiếm.

Vạn Kiến Sư Giang Hào gật đầu:

- Nếu Đổng thiếu gia không tế sống gã Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân kia thì chỉ có một cách duy nhất để có được báu kiếm.

- Cách gì nữa à?

Vạn Kiến Sư buông tiếng thở dài. Lão lắc đầu nói:

- Cách này lão phu không muốn chút nào.

- Giang tiên sinh cứ nói đi.

- Dương Thiệu Ân phải tế sống Đổng thiếu gia, sau đó mang báu kiếm về dâng cho Chung Hảo Kiệt. Hắc đạo của chúng ta mãi mãi chìm vào bóng tối không bao giờ chường mặt ra ngoài võ lâm. Vĩnh viễn võ lâm không còn giới Hắc đạo Vạn Kiến Sư nói đến đây dùng ống tay áo quệt nước mắt mình.

Đổng Tiếu nhìn lão:

- Tiên sinh khóc đó à?

- Lão nghĩ đến hậu vận của giới Hắc đạo mà chẳng cầm lòng được.

Đổng Tiếu dùng ngón tay chấm vào khóe mắt của Giang Hào. Chàng thè lưỡi liếm ngón tay mình rồi nói:

- Nước mắt bi ai sao mặn quá.

Vạn Kiến Sư Giang Hào lắc đầu nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng thiếu gia, thiếu gia nên vì đại nghiệp Thánh cô mà đừng yếu mềm. Tất cả mọi người đều kỳ vọng vào Đổng thiếu gia.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Được rồi, tiên sinh hãy cho tiểu sinh biết báu kiếm đang ở đâu.

Vạn Kiến Sư Giang Hào chỉ cỗ quan tài:

- Thiếu gia hãy đặt xác của Thiệu Ân vào cỗ áo quan tài, sẽ thấy báu kiếm Vô Minh.

Đổng Tiếu ve cằm gật đầu:

- Tiểu sinh đã hiểu rồi.

Chàng bước lại bên Dương Thiệu Ân. Chấp tay sau lưng, Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh đã nghe tất cả rồi chứ?

- Ta đã nghe.

- Bây giờ Dương huynh đã tin lời Đổng Tiếu rồi chứ?

- Giới Hắc đạo có những trò quái gở, ta không thể nào ngờ tới được. Nhưng hôm nay, Dương Thiệu Ân đã bị bại với một người của cõi Vô Minh. Ta chấp nhận cái chết đến với mình. Ngươi ra tay đi.

Đổng Tiếu khẽ lắc đầu:

- Trước khi đệ ra tay giết huynh, để tế Vô Minh, đặng có thanh báu kiếm Vô Minh đem về dâng cho Minh chủ đặng giải thoát các vị đại thúc khỏi cảnh nô nhân, cũng có vài lời nói với Dương huynh.

- Ngươi cứ nói. Rất tiếc ta không có được chén rượu để chia tay ngươi.

- Nói đủ rồi, đâu cần đến rượu. Giới Bạch đạo hở một chút là dùng rượu để tiện tiễn đưa. Vui cũng uống, buồn chàng uống, chia tay cũng uống và không có cái quái gì cũng uống, khiến Đổng Tiếu này những tưởng cả giới Bạch đạo là một lũ sâu rượu. Uống mãi rồi mất hẳn đi sự thông minh vốn có của con người.

Thiệu Ân sa sầm mặt:

- Ngươi tiễn ta đi hay miệt thị ta vậy?

- Lằng nhằng với Dương huynh suốt cả thời gian qua, đâm ra Đổng Tiếu này quen miệng. Huynh đi rồi, đệ không biết tìm ai để lằng nhằng nữa.

Nghe Đổng Tiếu nói, Thiệu Ân chỉ muốn bật cười nhưng nén lại kịp.

Đổng Tiếu quệt mũi:

- Bây giờ Dương huynh đã biết cỗ áo quan tài kia dành cho huynh.

- Chẳng lẽ dành cho ngươi.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Đệ không muốn chui vào trong đó. Ghê lắm. Trong đó có hứng thú gì mà chui vào.

Chui vào đó có thú đi nữa, Đổng Tiếu này cũng chỉ muốn chui vào tấm chăn có các nàng kiều nữ đầy sức sống thôi.

- Vậy nói dành cho ta.

- Tất nhiên rồi. Ngoài Dương huynh ra thì đâu có ai làm vật tế nữa. Nghĩ cũng tiếc, một kỳ tài của giới Bạch đạo như huynh mà phải chết yểu.

Đổng Tiếu chắt lưỡi:

- Tiếc nuối thật.

- Tiếc nuối cũng thế thôi.

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân:

- Huynh có nói lời trăn trối gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không - Sao lại không?

- Ta chẳng có gì để nói cả. Dù sao thì ta cũng trả được món nợ cho ngươi. Món nợ đã sát tử Đổng thúc phụ của ngươi.

- Vậy cũng được. Nhưng người chết cũng có điều gì để nói với người sống chứ?

- Ta không có gì để nói.

- Sao không có gì để nói? Hay huynh sợ chết mà chẳng còn gì để nói cả ư?

- Ngươi muốn ta nói gì với ngươi nào?

- Thí dụ như Dương huynh gởi gắm cái gì đó. Như gởi gắm cho đệ chăm sóc Thục Á Di.

Thục Á Di để tình cho huynh nay huynh chết bất đắc kỳ tử, tất nhiên nàng sẽ chẳng bao giờ ôm mộng chờ đợi một người chết. Huynh đâu có chui lên được mà mà Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng, giả lả cười rồi nói tiếp:

- Nhất định nàng sẽ đi tìm người khác. Và ôi thôi chuyện gì xảy ra huynh có thể đoán ra mà. Thê tử, tan nát còn hơn thế nữa. Do đó huynh phải tìm người gởi gắm nàng ấy lại. Mà người huynh gởi có lẽ còn mình Đổng Tiếu mà thôi.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ngươi đừng nói càn Ta và Thục Á Di có mối quan hệ nào?

- Nhưng huynh đã biết nàng yêu huynh. Hay là huynh chết vẫn còn tiếc.

Đổng Tiếu chắt lưỡi nói tiếp:

- Nhìn bản mặt trơ trơ của Dương huynh là biết ngay. Đến lúc chết rồi Đến lúc gần chết rồi mà vẫn còn ích kỷ, nhỏ nhen khư khư giữ lấy cái của để cho mình.

- Ngươi xuống tay đi, đừng nói nữa.

- Sao huynh gấp như vậy?

- Thà ngươi xuống tay giết ta còn hơn phải nghe những lời nói của ngươi. Nghe ngươi nói, ta chắc vở mật, vở gan mà chết.

Đổng Tiếu phá lên cười. Tràng tiếu ngạo của chàng nghe thật dòn dã.

Vừa cười Đổng Tiếu vừa nói:

- Phải chi Dương huynh chết như thế hay hơn cho Đổng Tiếu.

- Sao lại hay hơn?

Đổng Tiếu xòe tay đến trước mặt Thiệu Ân:

- Tay đệ không bị dơ.

- Dơ thì sao?

- Máu của Dương huynh dính vào tay đệ, không dơ thì sao chứ. Mắc công lại phải đi rửa.

Thiệu Ân thở ra:

- Đổng Tiếu, xuống tay ngay đi, đừng nói nhiều nữa.

- Huynh chưa nói lời trăn trối sau cùng mà.

- Được, ngươi muốn, ta sẽ nói.

Thiệu Ân thở ra từ từ:

- Nếu trước khi chết, ta cắt được cái lưỡi của ngươi.

- Đó đâu phải là lời trăn trối nhắn gởi mà là ước muốn của huynh.

Thiệu Ân thở hắt ra một lần nữa:

- Thôi được, ta gởi Á Di lại cho ngươi đó.

Đổng Tiếu nhìn lại Á Di:

- Thục cô nương nghe Dương huynh nói chứ? Huynh ấy gởi cô lại cho Đổng Tiếu đó.

Cô nương có chịu không?

Á Di đỏ mặt. Nàng im lặng.

Đổng Tiếu nhìn lại Thiệu Ân:

- Nàng ta im lặng tất không nhận lời. Có lẽ cái giống của Đổng Tiếu không ngon bằng Dương huynh.

Lời nói này của Đổng Tiếu bắt Thiệu Ân phải bật cười.

Đổng Tiếu mỉm cười nói tiếp:

- Thế là Dương huynh đã cười. Huynh cười là được rồi. Có chết thì huynh cũng có gì muộn phiền. Huynh sẽ làm con ma lúc nào cũng nhăn cái miệng, toét hai cánh hoa, hề hề Đổng Tiếu nói rồi rút ngọn trủy thủ dưới ống giày.

Chàng quay lại nói với Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Giang tiên sinh Giang Hào bước đến bên Đổng Tiếu. Chàng từ tốn hỏi lão:

- Theo ý Giang tiên sinh, tiểu sinh sẽ lụi vào đâu để Dương huynh đây chết không đau đớn, chết ngay lập tức, chết mà không kịp chớp mắt hoặc trung tiệng một tiếng.

Chẳng biết lời chàng tác động đến Giang Hào thế nào mà lão sượng chảy ra.

Giang Hào miễn cưỡng nói:

- Đổng thiếu gia đâm ngay tim hắn, hoặc ngay yết hầu hắn.

- Tốt! Nhưng trước khi giết Dương huynh, tiểu sinh muốn xem cái chỗ kín của y đã.

Giang Hào chau mày:

- Xem làm gì?

- Hây Phải xem để còn biết cái ấy của Dương huynh như thế nào mà những trang tiểu thư gặp mặt đã đong đỏng yêu huynh ấy rồi.

Thiệu Ân bặm môi, rít giọng nói:

- Đổng Tiếu, ngươi đừng làm trò nữa, ra tay đi.

Mặc cho Thiệu Ân nói, Đổng Tiếu vẫn cởi thắt lưng y. Sắc diện Thiệu Ân đỏ rần, với những nét bất nhẫn và hổ thẹn. Thiệu Ân toan cất tiệng thóa mạ thì Đổng Tiếu bất thình lình vung ngọn trủy thủ, nhưng không đâm Thiệu Ân mà ngược lại đâm vào yết hầu của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào rùng mình phát một tiếng trung tiện, ôm lấy yết hầu đang phún máu, nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi Đổng Tiếu nhìn lại Giang Hào:

- Cỗ áo quan kia dành cho Giang tiên sinh mới đúng.

Chàng chìa mặt áp vào lỗ tai Giang Hào:

- Còn thiếu một cái mụn ruồi.

Lời Đổng Tiếu dứt thì Vạn Kiến Sư Giang Hào cũng vừa đổ sầm xuống sàn nhà mồ, hồn trút ra khỏi xác. Mắt lão cố mở trừng trừng như muốn hỏi Đổng Tiếu:

- "Mụn ruồi gì?".

Giải huyệt cho Thiệu Ân, Đổng Tiếu cùng y mở nắp cỗ quan tài. Trong áo quan có thanh kiếm Vô Minh tỏa sắc xanh rờn. Đổng Tiếu lấy thanh Vô Minh kiếm, không có vỏ bọc, rồi đặt xác của Vạn Kiến Sư Giang Hào vào trong quan tài, sau đó đậy nắp quan tài lại.

Làm xong tất cả mọi việc, Đổng Tiếu mới gói thanh kiếm Vô Minh khoát lên lưng.

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Đã có thể quay về được rồi.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu:

- Tại sao ngươi hành động như vậy?

Đổng Tiếu nhún vai:

- Dương huynh chỉ nên biết một điều, đệ là kẻ thông minh hơn huynh tưởng. Chính sự thông minh đó đã dẫn đệ theo con đường của mình, và không muốn theo sự sắp xếp của người khác.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không biết ngươi đang nghĩ gì và sẽ làm gì.

Đổng Tiếu mỉm cười, ung dung bước ra cửa nhà mồ.

Thiệu Ân nhìn theo sau lưng Đổng Tiếu.

Có cái gì đó khiến y thầm thán phục chàng.

23. Phán Quyết Tử Thần

Những tảng mây đen khổng lồ trôi trên bầu trời xanh thẳm, che khuất cả vầng nhật quang, tạo nên một thứ không gian âm u, ảm đạm. Ngay trước tòa tổng đàn võ lâm là khoảng sân rộng trên bốn mẫu, với tấm cây cổ thụ bằng đóa hoa cương cao vút, những tưởng muốn đâm xoạt cả bầu trời phía trên.

Tất cả những vị chưởng môn đức cao vọng trọng đều có mặt ở đây. Kể cả phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện đại sư, Thái Ất chân nhân chưởng môn Võ Đang phái. Sự có mặt của hai vị trưởng tôn đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang càng làm cho không gian của đấu trường thêm phần trang trọng, nhưng không thiếu đi vẻ ảm đạm của những cuộc đấu sinh tử.

Người thứ hai mà giới Bạch đạo đang có mặt tái đấu trường phải để tâm đến chính là Đổng Tiếu. Giới Bạch đạo phải để tâm đến chàng bởi vì ở đây duy nhất chỉ có Đổng Tiếu là giới Hắc đạo mà lại được ngồi ngay phía dưới khán đài, chỉ cách vị võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt không quá một hàng ghế.

Tất nhiên Đổng Tiếu biết mọi người đang để mắt đến mình. Chàng mặc nhiên với sự quan tâm của những nhân vật Bạch đạo có vai, có vế trong giới Bạch đạo võ lâm. Với vẻ thờ ơ, chàng nhìn về phía Thập Tứ Lang và Băng Phương Vũ.

Đổng Tiếu thầm nghĩ:

- "Cái cớ gì mà để tâm đến mình chứ. Các ngươi nên để mắt đến gã kiếm thủ Đông đảo phù tang kia. Hắn mới đúng là sát tinh của các ngươi.".

Trong đấu trường sinh tử tồn vong, Thập Tứ Lang sau khi uống xong chén trà do Băng Phương Vũ dâng lên bằng tất cả những nghi lễ mà Đổng Tiếu đã biết, rồi từ từ đứng lên.

Chàng nhìn gã nghĩ thầm:

- "Cứ làm trò ra vẻ như thế để làm gì?".

Từ hàng ghế của những chưởng môn võ lâm, môn chủ kiếm môn Trình Bang cũng bước ra đứng đối diện với Tứ Lang.

Quần hào Bạch đạo đồng loạt xướng lên, thị uy:

- Trình môn chủ giết hắn đi Trình môn chủ giết hắn đi.

Trình Bang chủ ôm quyền xá, rồi trịnh trọng nói:

- Tôn giá đã nghe chư vị bằng hữu võ lâm Trung thổ nói rồi chứ?

Thập Tứ Lang đặt tay vào vùng chấn tâm, khom mình với vẻ thành kính:

- Tại hạ cung kính mời môn chủ kiếm môn đã kiểm chứng kiếm chiêu với tại hạ.

Trình Bang gằn giọng nói:

- Đao kiếm vô tình.

Thập Tứ Lang từ tốn đáp lời nhưng lại phát ra âm thanh xì xì như tiếng rắn lục kêu:

- Đao kiếm vô tình, kiếm chủ vô tâm.

- Nếu Trình mỗ lấy mạng tôn giá bằng một chiêu kiếm, tôn giá không ân hận vì đã đặt chân đến Trung thổ chứ?

- Tại hạ không ân hận mà lại hoan hỷ tiếp nhận chiêu kiếm của môn chủ.

- Được Môn chủ kiếm môn thối lại bốn bộ, đặt tay vào đốc kiếm.

Thập Tứ Lang ra dấu cho Băng Phương Vũ. Nàng trịnh trọng bưng chén trà đi những bước uyển chuyển tiến đến trước mặt môn chủ kiếm môn Trình Bang. Nàng quỳ trước mũi giày họ Trình, xoay chén trà một vòng trên tay mình rồi trịnh trọng dâng lên họ Trình.

Khi Trình Bang tiếp lấy chén trà, thì Băng Phương Vũ khom người xuống với vẻ mặt thành bái, nhu hòa. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Kiếm chủ Thập Tứ Lang kính môn chủ chén trà của Đông đảo.

Môn chủ kiếm môn Trình Bang nhìn nàng. Trong đầu y bất giác lóe lên ý niệm:

- "Sao cái gã man di mọi rợ Thập Tứ Lang không kính nàng cho bổn môn chủ có hay hơn không?".

Y vừa nghĩ vừa dốc chén trà uống cạn rồi trả lại cho Băng Phương Vũ. Trình Bang vừa trả chén trà vừa nói:

- Nếu tiểu thư có lòng ngưỡng mộ bổn môn chủ, ta rất muốn bồi tiếp cô nương tại kiếm môn.

Băng Phương Vũ không hề tỏ thái độ bất nhẫn trước lời mời có nhiều ẩn ý của Trình Bang. Nàng từ từ đứng lên, đặt tay phải vào ngực trái, hơi khom về phía trước, ôn nhu nói:

- Đa tạ sự ngưỡng mộ của môn chủ. Nếu môn chủ đả bại Thập Tứ Lang kiếm chủ thì Phương Vũ mới có thể đến kiếm môn bồi tiếp người.

- Nàng nói phải giữ lời đó. Kiếm chủ của Đông đảo khởi phát từ Trung thổ, ta không tin kiếm chiêu của chủ nhân nàng có thể qua được mười hiệp đấu.

Băng Phương Vũ hơi cúi đầu xuống, rồi thối bộ di dời những bước chân như bước chân sáo lui về sau.

Nàng lui khỏi đấu trường rồi kiếm chủ Trình Bang mới định nhãn nhìn lại Thập Tứ Lang.

Y từ từ rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hướng mũi kiếm vào mặt Tứ Lang.

Mặc dù kiếm chủ kiếm môn đã rút kiếm điểm vào mặt mình nhưng Thập Tứ Lang vẫn chưa rút kiếm. Y chống thanh trường kiếm dài ngoắc, thứ binh khí đặc dị chỉ có thể rèn được ở xứ Phù tang xa xôi, còn tay thì nắm vào đốc kiếm.

Chung Hảo Kiệt ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, bất ngờ lên tiếng hỏi Đổng Tiếu:

- Đổng tiểu tử, theo ý ngươi, ai sẽ là người thắng.

Đổng Tiếu nhìn lại Chung Hảo Kiệt, ôm quyền khách sáo nói:

- Tôn giá cho tiểu sinh đánh giá chứ?

Chung Hảo Kiệt khẽ gật đầu:

- Bổn tọa tin vào sự tinh tường của ngươi.

- Nếu tôn giá đã cho tiểu sinh phân định thì tiểu sinh sẽ nói là - Tiểu tử nói cho ta nghe thử xem.

Đổng Tiếu giả lả cười, rồi ôn nhu nói:

- Theo tiểu sinh thì kiếm chủ kiếm môn sẽ phọt ra tất cả.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Phọt ra tất cả là như thế nào - À đó là ngôn phong của Hắc đạo Thượng tôn minh chủ tôn giá mới nghe lần đầu nên không hiểu thôi.

- Tiểu tử có thể giải thích cho bổn tọa được chứ?

Đổng Tiếu ve cằm:

- Khó nói lắm à. Khi cuộc giao đấu kia bắt đầu, tôn giá sẽ chứng nghiệm ngay lời của tại hạ.

Chung Hảo Kiệt cau mày nhìn chàng. Trong ánh mắt của lão lộ rõ những nét thắc mắc nhưng chỉ thầm nhủ trong đầu:

- "Phọt ra tất cả là cái gì? Gã tiểu tử này ám chỉ cái gì? Y đúng là một con người bí hiểm. Y làm được tất cả nhưng hóa ra lại chẳng có chút gì để đáng gọi là anh hùng hảo hán.

Ngôn phong của y chẳng ra làm sao cả.".

Như thể đoán được những ẩn ý trong đầu vị Thượng tôn minh chủ, Đổng Tiếu điểm một nụ cười nhiều ẩn ý. Tiếp nhận nụ cười của chàng, Chung Hảo Kiệt cau mày.

Lão đâu ngờ được rằng Đổng Tiếu đang nghĩ:

"Mặt của ta đâu có gì lạ đâu mà lão nhìn ta dữ vậy. Đến lượt lão cũng phọt ra như y thôi.".

Trở lại cuộc kiểm chứng kiếm chiêu của Thập Tứ Lang và Trình Bang. Trình Bang gằn giọng nói:

- Sao tôn giá còn chưa rút kiếm ra. Hay không đủ dũng lược để rút kiếm.

Thập Tứ Lang cứ như chờ cho kiếm chủ kiếm môn thốt ra câu nói này mới từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Lưỡi kiếm sáng quắc, một thứ ánh sáng chói lòa, thứ ánh sáng chết chóc mà Trình Bang chủ cảm nhận được ngay khi lưỡi kiếm đặc dị xứ Phù tang được Thập Tứ Lang rút ra.

Vừa thấy ánh sáng chớp ngời trên lưỡi kiếm đặc dị của Thập Tứ Lang, bất giác xương sống của Trình bang chủ gai lạnh, bụng dạ y nao nao một thức cảm giác khó chịu như người sắp buồn nôn. Chưa xuất chiêu mà gã đã buồn nôn nao nao, chứng tỏ gã đã cảm nhận được bóng sắc tử thần. Phàm những ai cảm nhận được bóng sắc tử thần trong một cuộc tử đấu thì kẻ đó biết mình khó mà thoát chết. Ai mà không muốn sống, ai mà không tham sống, nay cảm nhận cái chết chập chờn trước mặt thì ai mà không rợn người. Chính cái cảm nhận kia khiến cho Trình Bang chủ bất giác rùng mình.

Mặc dù rùng mình, dù cảm nhận cái chết đang lấp lửng trước mặt mình nhưng Trình Bang chủ sao có thể thay đổi được nữa. Tên đã lên nỏ, và chỉ có một cách duy nhất là bay đi.

Nó trúng đích hay không trúng đích thì kiếm chủ kiếm môn làm sao biết được, nhưng điều họ Trình cảm nhận rõ mồn một là cái chết.

Tứ chi của họ Trình như thể có luồng khí lạnh lan vào, cùng với cảm giác mơ hồ, hồi hộp, nhưng y chẳng thể nào dừng được cuộc đấu này. Bên tai y vẫn lồng lộng những tiếng xướng của quần hào Bạch đạo:

- Giết hắn đi Giết hắn đi.

Y cố tịnh tâm để chối bỏ những ý tưởng thuộc về cái chết đang dần hiện ra trong tâm thức mình. Y chẳng chối bỏ thì ý niệm về cái chết càng rõ mồn một, và như thể để đáp lại lời cỗ vũ của quần hào Bạch đạo đang ủng hộ mình, môn chủ kiếm môn Trình Bang phát ra một tiếng trung tiện. Sau khi xả được xú khí trong bụng mình, bất giác y cảm thấy nhẹ tênh.

Trình Bang cảm thấy nhẹ hẳn cả người sau khi xả xú khí. Cảm giác kia còn đọng trong nội thể của y thì một tia sáng chói lòa phát ra từ lưỡi kiếm của Thập Tứ Lang làm y lóa cả mắt.

Gần như theo một phản xạ tự nhiên, Trình Bang vung kiếm ra để ngăn đỡ. Một âm thanh chát chúa đập vào thính nhĩ gã. Thứ âm thanh khô khốc mà họ Trình chẳng muốn nghe một chút nào. Khi tai gã còn u u tiếng âm thanh của hai lưỡi kiếm chạm vào nhau thì tới cảm giác tê buốt phát ra từ hổ khẩu. Hổ khẩu của kiếm chủ kiếm môn rách toạc một đường dài, còn thanh trường kiếm lại rơi xuống sàn đá, lăn lông lốc.

- "Chuyện gì vừa xảy ra?".

Y chỉ có thể trả lời được câu hỏi đó khi đã thấy ngay trước mắt mình lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép. Thứ ánh sáng chói lòa rờn rợn mà y không muốn nhìn thấy. Thứ ánh sáng buộc kiếm chủ kiếm môn nghĩ đến cái chết. Thứ suy nghĩ mà y chẳng bao giờ muốn nghĩ tới.

Y không muốn nghĩ đến nhưng nó hiện hữu ngay trước mặt y.

Mũi kiếm của Thập Tứ Lang như lời kết án của tử thần. Nó chính là bóng sắc tử thần.

Đến lúc này thì môn chủ kiếm môn mới biết mình đang đối mặt với một cái chết khủng khiếp nhất, cái chết dành cho những kiếm thủ, cái chết mà y chẳng bao giờ nghĩ tới, nhưng nó lại đến quá đột ngột. Chính vì sự xuất hiện đột ngột của bóng sắc tử thần mà bất giác họ Trình cảm thấy quí cuộc sống này vô cùng. Y chợt hối tiếc tại sao mình lại thuận theo lời của Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt, thách thức tỷ kiếm cùng Thập Tứ Lang. Y đã không tự tìm hiểu đối phương của mình mà chỉ cho y là hạng man di, giờ muốn hối cũng đã muộn rồi.

Bản năng sinh tồn càng lúc càng trỗi lên trong tâm tưởng của Trình Bang. Ai mà không vậy. Khi đứng trước cái chết người ta mới thấy quí mạng sống của mình. Nếu bình nhật thì cái mạng của họ đâu có đáng gì, nếu không muốn nói là còn thua cả một nén bạc vụn, hay một nụ hôn của ả kiều nữ trong lầu xanh. Nhưng giờ thì không, Trình Bang muốn sống.

Sống để tiếp tục đảm nhận chức vị môn chủ kiếm môn mà Minh chủ đã ban cho y.

Trình Bang mấp máy hai cánh môi toan mở lời van xin nhưng khổ nỗi sức sống đang dần trôi tuột khỏi y, đến nỗi y không thể thốt ra thành lời van cầu đó, để rồi cuối cùng thì hai ống quần của Trình bang chủ ướt dầm ra.

Sao quần của Trình môn chủ lại ướt? Chẳng qua y tiểu cả ra quần. Y thay lời nói van xin bằng hành động đó. Chỉ có tiểu ra quần thì y mới có thể nói hết được ý tưởng muốn sống cho Thập Tứ Lang biết để y có thể cho y sống.

Lời nói của Trình Bang được Thập Tứ Lang tiếp nhận, nhưng y không chấp nhận sự sinh tồn của một kiếm thủ tham sinh quý tử. Nên cái chuyện cuối cùng cũng phải đến.

Ánh chớp bạc sáng quắc bổ thẳng xuống thủ cấp họ Trình, cắt đôi thể pháp y làm hai mảnh bằng nhau như người ta chẻ một khúc củi. Trình Bang không nhận được sự đau đớn gì mà vẫn tiếp tục tiểu ra quần, nước tiểu của gã lan rộng khắp mặt đá đấu trường. Môn chủ kiếm môn rời bỏ cõi dương trần bằng một lời nói không có lời. Thứ ngôn phong mà chỉ có y mới giải thích được.

Cục trường im lặng như tờ bởi cái chết khủng bố của Môn chủ kiếm môn Trình Bang.

Hình như quần hào Bạch đạo đã nuốt lưỡi vào trong bụng nên chẳng qua nghe một tiếng xướng nào. Sự im lặng nặng nề mà người khác có thể nghe tiếng thở não nề của người bên cạnh. Ai cũng cùng một ý nghĩ:

"Mình hẳn còn tệ hơn cả Môn chủ Trình Bang.".

Đổng Tiếu liếc trộm Minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Vô tình hai người lại đối nhãn với nhau.

Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Tôn giá giờ hẳn đã hiểu ý của tại hạ Phọt ra là như thế nào rồi.

Nghe Đổng Tiếu thốt ra câu này, võ lâm Minh chủ muốn cười cũng không cười nổi.

Chung Hảo Kiệt buột miệng hỏi:

- Sao ngươi biết Trình Bang môn chủ kiếm môn sẽ phọt ra.

- Tại hạ đã thấy kiếm chiêu của Thập Tứ Lang rồi.

Chàng quệt mũi:

- Không ngờ minh chủ học cách nói của Hắc đạo nhanh ghê. Theo Minh chủ đến lượt ai sẽ phọt ra đây?

Minh chủ Chung Hảo Kiệt mỉm cười :

- Bổn tọa e đến lượt ngươi.

Đổng Tiếu cau mày, trợn mắt:

- Tại sao lại là tại hạ?

- Bổn tọa nghĩ ngoài ngươi ra chẳng còn ai khác có thể đối phó lại với Thập Tứ Lang.

Hay ngươi muốn để cho võ lâm Trung thổ mang nhục?

- Hây võ lâm Trung thổ bây giờ chỉ còn có Bạch đạo. Hắc đạo thì đã bị tôn giá biến thành nô nhân hết rồi. Hắc đạo chẳng qua chỉ có mỗi tại hạ, nhưng lại được tôn giá ban ân cho được tự do vì đã lấy được Vô Minh kiếm cho tôn giá.

Chàng lại quệt mũi:

- Đây xem như là chuyện riêng của giới Bạch đạo, tại hạ ở Hắc đạo không dám chen chân vào.

- Bổn tọa nghĩ đây là cơ hội của ngươi đó.

- Ý của tôn giá thì cơ hội là cơ hội gì?

Chung Hảo Kiệt mỉm cười nói:

- Nếu như ngươi thắng được Thập Tứ Lang, bổn tọa hứa sẽ cho ngươi cơ hội đổi đời.

Ngươi từ Hắc đạo, sẽ trở thành người của Bạch đạo. Từ chốn thấp hèn sang thành người được thiên hạ trọng thị.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không không tại hạ không có ý là người thượng đẳng nhân. Bạch đạo hay Hắc đạo đều do tâm của mình. Giờ tại hạ trong mắt tôn giá là Hắc đạo, nhưng có khác gì Bạch đạo đâu.

Chàng chỉ vào mặt mình:

- Tại hạ vẫn có mũi, có mắt, có tai, và tứ chi. Thậm chí còn đem được thanh Vô Minh kiếm về cho minh chủ nữa đó.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Bổn tọa đồng ý là ngươi đã làm được chuyện lớn, nhưng với thân phận của ngươi sẽ không bao giờ và vĩnh viễn không bao giờ trở thành người đỉnh thiên lập địa, ngẩng mặt nhìn thiên hạ.

- Tại hạ không có ý đó, bởi tham quá coi chừng mất mạng như chơi. Huống chi tại hạ biết đút đầu vào Bạch đạo thì phải dòm chừng cây kiếm của Thập Tứ Lang.

Đổng Tiếu le lưỡi nói tiếp:

- Ngay cả môn chủ kiếm môn Trình Bang còn phọt ra thì Đổng Tiếu là cái gì chứ.

Chàng khoát tay:

- Tại hạ can tôn giá can tôn giá. Ai ham nở mặt nở mày, hay ham danh ham phận, còn tại hạ chỉ ham mỗi cái mạng quí hóa của mình thôi.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười :

- Ngươi nói nghe rất có lý, nhưng rất tiếc Thập Tứ Lang đã chọn ngươi. Ngươi lại không có sự lựa chọn nào. Thập Tứ Lang tự biến mình thành vũ môn, còn ngươi là kẻ vượt vũ môn.

Đừng chạy trốn số phận mình khi ngươi đã tự chen chân vào cuộc đi tìm chân kiếm của kiếm chủ Đông đảo.

Chân diện Đổng Tiếu sa sầm. Chàng miễn cưỡng nói:

- Minh chủ nói vậy có ý gì?

Lời còn đọng trên miệng Đổng Tiếu thì đã nghe tiếng Thập Tứ Lang lanh lảnh cất lên:

- Đổng Tiếu các hạ.

Hắn chỉ mới gọi đên tên thôi, Đổng Tiếu đã giật thót ruột. Cái chết của môn chủ kiếm môn Trình Bang khiến quần hào im phăng phắc, làm gì Đổng Tiếu không nghe tiếng nói của kiếm chủ Thập Tứ Lang. Chàng nghe nhưng vờ như không nghe, thậm chí còn lảng mặt nhìn Chung Hảo Kiệt.

Chung Hảo Kiệt nói:

- Ngươi có nghe Thập Tứ Lang gọi tên mình không?

Giả lả cười, Đổng Tiếu lắc đầu:

- Thập Tứ Lang có gọi tại hạ đâu.

Tiếng của Thập Tứ Lang lại cất lên:

- Đổng Tiếu các hạ Đổng Tiếu vẫn không nhìn lại.

Chung Hảo Kiệt cau mày:

- Hắn gọi ngươi đó.

- Minh chủ hỏi lại xem. Người trùng tên thì nhiều lắm.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt hừ trong cuống họng với vẻ bất nhẫn rồi miễn cưỡng đứng lên. Lão từ tốn ôm quyền nói:

- Tôn giá gọi ai vậy?

Lần này Thập Tứ Lang chỉ ngay Đổng Tiếu :

- Chính người đó.

Thấy Thập Tứ Lang chỉ ngay mình, Đổng Tiếu gượng cười ôm quyền xá:

- Chúng ta là bằng hữu với nhau.

Thập Tứ Lang đặt tay vào ngực trái khẽ cúi xuống như một kẻ thành bái trước chàng:

- Lời hứa của Đổng các hạ tại Hắc lâu.

Đổng Tiếu quay đầu miễn cưỡng bước ra, nhìn gã Thập Tứ Lang, nhướng mày nói lớn:

- Ở Hắc lâu ta nói gì với tôn giá nhỉ Ta quên rồi. Ta biết tôn giá cũng hẳn đã quên lời nói đó.

Thập Tứ Lang lắc đầu:

- Ai có thể quên nhưng Thập Tứ Lang thì không. Đổng Tiếu các hạ đòi xem kiếm chiêu của ta. Bây giờ là lúc các hạ kiểm chứng kiếm chiêu.

Đổng Tiếu trố mắt nhìn gã. Chung Hảo Kiệt ôm quyền xá Thập Tứ Lang:

- Kiếm chủ Đông đảo, bổn tọa có mấy lời muốn nói.

Thập Tứ Lang đặt tay vào ngực trái, hơi khom xuống với vẻ thành kính:

- Mời Thượng tôn minh chủ.

Chung Hảo Kiệt nhìn lại quần hào Bạch đạo nghiêm giọng nói:

- Các vị anh hùng, Đổng Tiếu là người duy nhất còn lại của Hắc đạo được tự do bởi làm được những chuyện cho chính đạo. Nay Đổng Tiếu các hạ muốn là người vượt vũ môn để thoát khỏi phận Hắc đạo của mình. Bổn tọa đã quyết định, nếu Đổng Tiếu các hạ vượt được vũ môn lần này sẽ chính thức cho y trở thành một còn người trong giới Bạch đạo. Các vị đồng ý với bổn tạo chứ.

Quần hùng Bạch đạo nhao nhao hẳn lên:

- Đồng ý Đồng ý Chung Hảo Kiệt nhìn lại Đổng Tiếu:

- Ngươi có cơ hội rồi đó.

Đổng Tiếu thở hắt ra. Chàng nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Có lẽ tại hạ chẳng còn sự lựa chọn nào nữa. Ý của Thượng tôn minh chủ đã muốn như vậy rồi, tại hạ phải thử thời vận của mình xem có được đứng chung một giống với Thượng tôn minh chủ không.

Chung Hảo Kiệt nhíu mày.

Đổng Tiếu gượng cười nói tiếp:

- Nhưng hôm nay tại hạ chưa chuẩn bị để giao thủ với Thập Tứ Lang tôn giá. Minh chủ hẹn y ngày trăng tròn, nghĩa là còn đúng mười ngày nữa, tại hạ sẽ vượt vũ môn. Hôm nay tại hạ có thắng y, e rằng Thập Tứ Lang tôn giá cũng không phục.

Chung Hảo Kiệt nheo hai mắt suy nghĩ rồi nói:

- Được, bổn tọa sẽ nói với y.

Lão bước đến trước mặt Thập Tứ Lang.

Minh chủ Chung Hảo Kiệt nói vừa đủ cho Thập Tứ Lang nghe. Y không ngừng gật đầu rồi quay lại đặt tay vào ngực trái:

- Thập Tứ Lang chờ Đổng Tiếu các hạ.

Khom người tỏ thái độ thành kính trước Đổng Tiếu, Thập Tứ Lang mới quay bước đi thẳng đến bên Băng Phương Vũ.

Đổng Tiếu nhìn theo chân Thập Tứ Lang, chàng như sực nhớ ra điều gì đó liền lớn tiếng nói:

- Hê tôn giá Thập Tứ Lang quay lại nhìn Đổng Tiếu.

Chàng vừa cười vừa ôm quyền xá rồi chỉ Băng Phương Vũ, từ tốn nói:

- Tôn giá không quên lời của tại hạ, vậy còn nhớ lời của tôn giá không?

- Nếu các hạ vượt qua được thanh kiếm của tại hạ, thì đó là lời giao ước bất di bất dịch của tại hạ.

- Tôn giá nhớ đấy nhé, tại hạ thèm nhỏ nước miếng rồi đó. Nếu tôn giá không muốn mất nữ nhân thì rút lại lời nói của mình.

Băng Phương Vũ nghe chàng nói, mặc dù ý nghĩa lập lờ nhưng vẫn có thể đoán ra ẩn ý trong câu nói đó. Bất giác nàng ửng hồng e thẹn.

Thập Tứ Lang hừ nhạt rồi nói:

- Kiếm của ta gãy mới rút lại lời nói kia.

Y nói dứt câu, quay bước bỏ đi về phía tòa biệt lầu mà Chung Hảo Kiệt dành riêng cho y. Tất nhiên Băng Phương Vũ phải bước theo chân y.

Chung Hảo Kiệt rời khỏi đấu trường. Quần hùng Bạch đạo xầm xì một lúc rồi bỏ đi.

Cuối cùng chỉ còn lại mỗi một mình Đổng Tiếu đứng giữa khoảng không gian mênh mông của đấu trường.

Chàng làu bàu nói:

- Vượt vũ môn. Ta mà là kẻ vượt vũ môn. Cái lão ôn dịch Thượng tôn minh chủ hắc ám kia muốn lấy mạng Đổng Tiếu này thì cứ nói thẳng ra. Lão lỡ hứa không lấy mạng mình, giờ lại muốn nhờ gã kiếm thủ Đông đảo kia lấy mạng mình, còn bày vẽ nữa.

Đổng Tiếu vò đầu mình:

- Ta mà lại vượt vũ môn.. Chàng nhìn lên trời:

- Ông trời có tin không Đổng Tiếu này mà thắng được Thập Tứ Lang. Điều này e rằng còn khó hơn vớt trăng dưới nước, mò kim đáy biển. Lão Minh chủ ôn dịch.

Một ánh chớp lóe lên bầu trời, kéo theo một tiếng sấm dữ dội làm rung chuyển cả không gian. Thấy ánh chớp, nghe tiếng sấm, Đổng Tiếu bất giác giật mình.

Chàng nghĩ thầm:

- "Sấm chớp thôi, mình đã giật mình rồi. Còn đâu mà vượt vũ môn.".

Chàng lắc đầu:

- Phải chăng đây là lời cáo chung của Đổng Tiếu?

24. Đối Diện Đối Tâm

Đứng một mình trên lầu Vọng nguyệt, Đổng Tiếu dõi mắt nhìn về tòa biệt lầu của Thập Tứ Lang. Dãy đèn hoa đăng trước cửa tòa biệt lầu lung lay theo những ngọn gió đêm đập vào mắt chàng.

Đổng Tiếu nghĩ thầm:

- "Chẳng biết lúc này Thập Tứ Lang đang làm gì nhỉ? Chẳng lẽ bây giờ ta lại qua bên tòa lầu của gã, quì xuống van xin.".

Chàng lắc đầu:

- Cái gã mặt lạnh như tiền đó, có van xin thì gã cũng không rút lại lời nói của mình.

Huống chi đến tai Thượng tôn minh chủ thì ta càng khó xử hơn. Nhưng nếu mình không tìm ra phương cách gì thì Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói giữa chừng mà liên tưởng đến cái chết của Môn chủ kiếm môn Trình Bang. Toàn thân chàng nổi đầy gai ốc, xương sống lạnh buốt khi cảm nhận đầu mình bị chẻ đôi như một khúc củi.

Nghĩ đến đó, bất giác hạ đẳng chàng căng cứng. Đổng Tiếu buột miệng nói:

- Ta cũng sẽ tè ra cả quần như gã họ Trình kia.

Nói đến đây, Đổng Tiếu nghe tiếng chân. Chàng quay lại. Người phá bỉnh những suy nghĩ viễn vong của Đổng Tiếu chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thiệu Ân.

Thiệu Ân bước đến bên Đổng Tiếu:

- Ngươi không thể ngủ được à?

- Làm sao mà ngủ được chứ.

- Không ngủ được chỉ vì ngày ngươi bước lên đấu trường?

- Còn phải hỏi nữa. Hẳn huynh đã thấy cái chết của môn chủ kiếm môn như thế nào rồi.

- Hôm đó ta không có mặt ở đấu trường.

- Hê không có mặt à? Hèn chi.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài:

- Đệ không sống được bao nhiêu lâu nữa đâu. Đệ có thể đếm được từng ngày sống của mình.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu:

- Sao ngươi bi quan vậy?

- Phải biết nhìn vào sự thật chứ. Đệ sao có thể đánh lại cái tên thổ tả Kiếm thủ Đông đảo đó chứ. Y chỉ cần rút kiếm ra là đệ tè ra quần rồi chứ đâu cần đợi đến lúc y đặt kiếm ngay trên đỉnh đầu đệ.

- Ngươi tự cho mình là người thông minh nhất kia mà.

- Thông minh thì thông minh nhưng sao lúc này cái thông minh của đệ như thể bị cái chết của Trình Bang tước đi cả rồi.

Thiệu Ân buông tiếng thở ra:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có điều gì cần gởi gắm lại với ta không? Ta nói thế nếu ngươi tin vào ta thì nói.

- Quen biết huynh cũng tạm gọi là có chút thân. Hôm nay mới nghe huynh hỏi một câu lọt lỗ tai. Nhưng đệ nói thật nhé, nếu như có lời trăn trối thì Đổng Tiếu này cũng không gởi gắm Lưu Tuyết Liên cho huynh đâu.

- Ta không phải là kẻ hạ đẳng.

Đổng Tiếu ve cằm nhìn Thiệu Ân. Đôi chân mà chàng nhíu lại nhìn Dương Thiệu Ân bằng ánh mắt hiếu kỳ rồi ôn nhu nói:

- Đệ sợ.

Thiệu Ân chặn lời Đổng Tiếu:

- Ngươi sợ gì?

- Đệ sợ trối lại với Dương huynh điều tâm huyết của mình thì huynh cũng chẳng làm gì được.

- Ngươi không tin ta?

- Tất nhiên là tin đấy chứ.

- Vậy hãy nói đi, ta hứa sẽ làm cho ngươi.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Thật chứ?

- Ta rất xem nặng lời nói của mình - Hê có phải gới Bạch đạo của huynh luôn coi trọng lời nói?

- Đúng!

Đổng Tiếu gượng cười rồi nói:

- Thế thì tốt quá, Đổng Tiếu này đã có thể yên tâm bước vào cuộc giao đấu hoặc đón nhận cái chết tiểu ra quần từ tay Thập Tứ Lang rồi.

Chàng nhìn lại Dương Thiệu Ân:

- Theo Dương huynh, Hắc đạo và Bạch đạo là thế nào?

- Hắc đạo là những ma đầu, Bạch đạo là những người biết trọng chính đạo.

Thiệu Ân vừa thốt dứt câu, Đổng Tiếu buông ngay một câu cộc lốc:

- Tào lao Thiệu Ân sượng cả mặt khi phải nghe câu nói này của chàng.

Đổng Tiếu giả lả cười. Chàng từ tốn nói:

- Chẳng có gì để phân biệt như huynh cả. Ví như cái gã Thang Hữu Thung đó. Y có phải là người giữ đạo chính nghĩa không, hay chỉ có cái vẻ bề ngoài đạo mạo, còn sau lưng thì suýt tí nữa đã tính cái cái đáng giá ngàn vàng của Á Di rồi.

- Gã họ Thang đó không đáng là người trong giới Bạch đạo.

- Chỉ mình huynh nói như vậy thôi, chứ giới Bạch đạo thì luôn nghĩ Thang trại chủ là đạo mạo đáng kính.

Đổng Tiếu le lưỡi:

- Eo ôi Phong thái của y như vậy mà vẫn kính chứ. Ngay cả Kiếm chủ kiếm môn, bình nhật là một anh hùng hảo hán, xem thường cái chết cũng tè cả ra quần khi bị rơi vào tử lộ. Nói cho cùng Bạch đạo hay Hắc đạo cũng thế thôi. Cũng là con người. Cái khác giữa thiện và ác chính là cái tâm chứ đâu phải là Hắc đạo hay Bạch đạo. Nếu như Dương huynh đồng ý với đệ ở điểm này, thì đệ mới có thể nói lời trăn trối cho huynh nghe. Bằng như không đồng ý thì thôi vậy.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu rồi khẽ gật đầu:

- Ta đồng ý với ngươi.

Đổng Tiếu xoa tay nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh thấy đệ sắp chết rồi nói cho vui lòng đệ đấy à?

- Ngươi có cái đúng của ngươi.

- Nói như thế còn nghe được.

Đổng Tiếu xoa trán:

- Nếu như Đổng Tiếu này phải chết trên đấu trường võ lâm, thì điều tâm huyết mà đệ muốn gởi lại cho Dương huynh Bỏ ngang câu nói, Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân. Y nhìn trả lại Đổng Tiếu, nghiêm giọng nói:

- Điều gì?

- Những nô nhân Hắc đạo phải được tự do. Họ cũng là con người. Đó là tâm nguyện của đệ.

Mặt Thiệu Ân sa sầm.

Y buông một tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Thiệu Ân, Đổng Tiếu miễn cưỡng hỏi:

- Dương huynh không thừa nhận lời sau cùng của đệ?

- Ta biết nói với ngươi thế nào nhỉ?

Thiệu Ân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta có mối thù với giới Hắc đạo của ngươi. Mà chỉ có cái chết mới xóa được mối thù đó trong tâm tưởng của Dương Thiệu Ân này mà thôi.

- Huynh có thể nói cho đệ nghe được không? Có thể khi bộc bạch, Dương huynh sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu. Y suy tư một lúc rồi nói:

- Lúc ta lên năm tuổi, cái tuổi đáng ra phải có rất nhiều tiếng cười và sự hồn nhiên, nhưng chính vào cái tuổi đó, ta là chứng nhân của một hành động vô sỉ. Bảy gã cao thủ Hắc đạo đã cưỡng hiếp mẹ ta cho đến chết. Dấu ấn đó luôn đọng trong đầu Dương Thiệu Ân ta với lời thề.

Y buông tiếng thở dài.

Đổng Tiếu nói:

- Huynh thề sẽ giết sạch giới Hắc đạo?

- Đúng như vậy.

- Oan có cội, nợ có nguồn. Có những người khác đâu nhúng tay vào chuyện đó chứ.

Dương huynh có quyền trả thù nhưng không phải bất cứ ai thuộc giới Hắc đạo đều đáng kể cho huynh ra tay lấy mạng họ. Sự trả thù trả hận của Dương huynh không có mục đích.

Cuộc trả thù này không làm vơi đi những uất hờn trong tâm tưởng huynh mà ngược lại chỉ tiếp tục tạo ra những oan nghiệt trên võ lâm thôi.

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân, nhướng mày nói:

- Vô hình trung Dương huynh trở thành một sát nhân vương. Một Ngọc diện tử sát giết người không gớm tay.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thích nghe những lời chỉ huấn này. Ta thề tất cả giới Hắc đạo phải là nô nhân. Nhưng khi gặp ngươi có một cái gì khiến ta phải chùn tay.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Biết chùn tay là tốt rồi.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười của y đập vào mắt Đổng Tiếu tạo ra trong chàng cái gì đó rất mơ hồ về sự gần gũi. Nhưng trong cái cảm giác đó vẫn có một đường ranh xa cách giữa hai người với nhau.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Đổng Tiếu, ta có một điều muốn hỏi ngươi.

- Cứ hỏi.

- Tại sao ngươi có cơ hội giết ta để trả thù cho Đổng thúc phụ của ngươi, thế sao ngươi lại không ra tay?

- Vì chuyện đó mà huynh mò đến gặp Đổng Tiếu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng!

Đổng Tiếu nhướng mày hất mặt nói:

- Chứ bộ giới Hắc đạo của ta không có hảo hán anh hùng, không có người trượng phu ư?

Đổng Tiếu này làm như vậy chẳng qua để chứng minh cho Dương huynh thấy giới Hắc đạo của đệ cũng đều là những anh hùng mã thượng.

Đổng Tiếu nhún vai:

- Tất nhiên đệ cũng hận Dương huynh đấy. Đệ không phủ nhận điều đó đâu. Nếu như huynh có chữ hận trong tâm bởi vì có những kẻ bỉ ổi của giới Hắc đạo gieo vào tâm huynh thì ngược lại đệ cũng có chữ hận đối với người lấy mạng thúc phụ của đệ chứ. Nhưng đệ không lợi dụng cơ hội người ta ngã ngựa để thực hiện sự trả thù của mình. Nói cách nào đó, đệ không phải là kẻ tiểu nhân.

- Ngươi tự cho mình là kẻ trượng phu?

- Đúng!

- Ta hy vọng ngươi sẽ vượt qua thử thách để bước vào giới Bạch đạo của ta.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không không Đổng Tiếu vượt vũ môn Thập Tứ Lang lần này không có ý để được Thượng tôn minh chủ cho đầu nhập vào giới Bạch đạo của Dương huynh đâu. Đệ đã có dòng máu Hắc đạo thì luôn nghĩ mình là người của Hắc đạo. Nếu đệ bước chân vào giới Bạch đạo cũng vì một việc khác thôi.

- Mục đích của ngươi là gì?

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Thiên cơ bất khả lộ.

- Ý của ngươi thì đâu thể nói là thiên cơ.

Đổng Tiếu ngắt ngang câu nói của Thiệu Ân:

- Sai! Ânh hùng tạo ra thời vận của mình, mà thời vận chính là thiên cơ.

- Ta quá đỗi ngạc nhiên khi nghe ngươi thốt câu này.

- Dương huynh sẽ còn nhiều điều ngạc nhiên hơn nữa, nếu như Đổng Tiếu này còn sống, đệ nghĩ mình luôn đem đến những điều ngạc nhiên cho mọi người mà. Và cái điều ngạc nhiên hôm nay, đệ muốn Dương huynh nhận lấy.

- Điều gì?

Đổng Tiếu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Đến kỹ lâu với đệ chứ?

- Ngay bây giờ ư?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Tất nhiên rồi.

- Theo ta nghĩ, lúc này ngươi nên tịnh tâm để tìm cách đối phó với Thập Tứ Lang thì hơn.

Đổng Tiếu chỉ vào trán mình.

Thiệu Ân nheo mày:

- Ngươi muốn nói gì?

- Sự thông minh của Đổng Tiếu đã tản mác cả rồi.

- Chính vì thế ta muốn ngươi phải suy nghĩ.

- Vì muốn suy nghĩ ra phương kế đối phó với Thập Tứ Lang nên đệ mới mò đến kỹ lâu.

Hy vọng ở đó có sự thông minh của đệ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đó chỉ là chốn Đổng Tiếu khoát tay:

- Đừng nghĩ thế Trước cái chết, người ta thường muốn gieo giống đó mà.

Thiệu Ân thở dài, lắc đầu.

Đổng Tiếu mỉm cười, ôn nhu nói:

- Sao? Dương huynh đi không?

Thiệu Ân suy nghĩ rồi nói:

- Được, ta đi với ngươi.

Nụ cười mỉm lại hiện lên hai mảnh môi Đổng Tiếu.

* * * Hai người rời biệt lầu, thả bộ đến Vạn Hoa lâu. Ở Hàm Đan thì tòa Vạn Hoa lâu đã nổi tiếng đối với những người thích tìm lạc thú qua đêm. Chính vì sự nổi tiếng đó mà Vạn Hoa lâu lúc nào cũng tấp nập khách thập phương lai vãng tìm đến. Ai mà không muốn vào Vạn Hoa lâu, bởi trong Vạn Hoa lâu là những trang kiều nữ xinh như mộng, đẹp như trong tranh, và lại còn nổi tiếng về những tiểu xảo để giữ khách lưu lại Vạn Hoa lâu. Đổng Tiếu kéo Thiệu Ân dừng lại trước cửa Vạn Hoa lâu.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi đổi ý?

- Đệ đâu có bỏ qua cơ hội được vui thú chứ. Đệ chỉ muốn nói với Dương huynh một câu trước khi bước vào Vạn Hoa lâu.

- Ngươi muốn nói gì?

- Đã vào Vạn Hoa lâu thì Đổng Tiếu và Dương huynh xem như nhau. Chúng ta sẽ không nói đến Hắc đạo hay Bạch đạo. Đã vào đây thì chúng ta là những con người bình thường.

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta đồng ý.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Xòe tay phải ra đi.

Thiệu Ân xòe tay phải ra.

Đổng Tiếu vỗ vào tay Thiệu Ân.

Thiệu Ân cau mày:

- Ngươi làm vậy có ý gì?

- Một lời nói qua hành động đó mà. Đệ thường hay làm như vậy khi tó còn để chỏm.

Chàng giả lả cười, cùng với Thiệu Ân bước vào Vạn Hoa lâu. Ở Hàm Đan, ai mà chẳng biết mặt Thiệu Ân. Dù sao y cũng là nghĩa tử của vị võ lâm minh chủ, với sự liên hệ đó thì đương nhiên mọi người phải kính Thiệu Ân chứ, huống chi y còn là Ngọc diện tử sát, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Mặc dù kính Thiệu Ân nhưng vẫn có những ánh mắt xét nét nhìn y, bởi lẽ Thiệu Ân đi chung với Đổng Tiếu, mà Đổng Tiếu là người duy nhất của Hắc đạo còn được tự do trên chốn võ lâm. Đã là người duy nhất của Hắc đạo, lại đi chung với kỳ tài của Bạch đạo, huống chi ai cũng biết cuộc phó hội của Đổng Tiếu với Thập Tứ Lang.

Hai người vừa bước vào Vạn Hoa lâu thì một trung phụ hối hả đón họ. Trung phụ đon đả nói:

- Vạn hoa lâu rất vinh hạnh được đón tiếp nhị vị thiếu gia.

Vừa nói trung phụ vừa liếc nhìn Thiệu Ân. Chẳng biết vì sao trung phụ lại liếc nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt sắc như dao. Có lẽ bởi dụng mạo khôi ngô anh tuấn của Thiệu Ân, một dung mạo mỹ nam tử mà bất cứ nữ nhân nào bắt gặp cũng đều tơ tưởng đến.

Trung phụ đỏng đảnh nói:

- Nhứt Chi Hoa ma ma sẽ gọi vị cô nương nào bồi tiếp nhị vị thiếu gia.

Thiệu Ân nói:

- Tại hạ thích uống rượu. Hãy chăm sóc cho Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nói:

- Uống rượu ngắm mỹ nhân cũng là một cái thú. Xem chừng cái lạc thú đó còn thanh tao hơn là chui vào những gian thư phòng hì hục.

Thiệu Ân nhìn qua chàng trong khi Nhứt Chi Hoa bật cười thành tiếng. Vừa cười Nhứt Chi Hoa vừa nói với Đổng Tiếu:

- Công tử, lạc thú cao nhất cõi đời này chính là hì hục đó.

Đổng Tiếu nhìn Nhứt Chi Hoa:

- Hây ma ma nói rất đúng. Lạc thú cõi đời này chính là hì hục bởi vì tạo hóa sinh ra nam nhân tất phải có nữ nhân. Có nữ nhân thì không thể thiếu nam nhân được.

Chàng vỗ vai Thiệu Ân:

- Hôm nay Dương huynh phải hì hục thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không thích chuyện đó.

- Hê Đừng bỏ qua cơ hội chứ. Thời gian không dừng lại chờ Dương huynh đâu. Đến lúc nào đó khi tóc bạc, da nhăn, gối mỏi, chân chồn, Dương huynh muốn trèo cũng không nổi.

Nhứt Chi Hoa chen vào câu nói của Đổng Tiếu:

- Công tử nói hay ghê.

Mụ nũng nịu nói:

- Công tử hãy nhìn xem, vừa thấy Dương công tử thì những mỹ nữ của Vạn Hoa lâu cứ chăm chăm nhìn người.

Nhứt Chi Hoa chắt lưỡi:

- Ai cha, xem ra ai cũng muốn hầu Dương công tử cả.

Đổng Tiếu cau mày:

- Tất cả đều muốn hầu Dương huynh, thế ai là người hầu Đổng công tử?

Chàng chỉ Nhứt Chi Hoa:

- Chẳng lẽ ma ma hầu tại hạ?

Chàng nói đến đây thì từ trên cầu thang, một lão già lọm khọm được một ả kiều nữ dìu xuống. Mặc dù được ả kiều nữ dì, lại thêm một cây gậy để chống, thế mà sau mỗi bước đi, chân của lão cứ run lẩy bẩy, những tưởng sắp đổ lăn ra sàn gạch.

Cảnh tượng đó khiến Đổng Tiếu cứ trố mắt nhìn. Chợt chàng phá lên cười khanh khách như rất đắc ý với cảnh của lão già. Đổng Tiếu vừa cười vừa nói:

- Vạn Hoa lâu của Nhứt ma ma đúng là chốn bồng lai tiên cảnh, già không bỏ, nhỏ không tha.

Nhứt Chi Hoa không tỏ vẻ giận hờn mà còn đắc ý nói:

- Ai đến Vạn Hoa lâu của Nhứt Chi Hoa cũng thế thôi. Công tử không biết lão đó chứ Nhứt Chi Hoa thì biết. Lão từng là Danh y đệ nhất của Hàm Đan nhưng vào Vạn Hoa lâu cũng trèo không nổi, đi không xong.

Mụ nói rồi cười phá lên.

Thiệu Ân cau mày nhìn Nhứt Chi Hoa, trong khi Đổng Tiếu thì cứ đăm đăm nhìn ả kiều nữ đang dìu lão thần y đệ nhất Hàm Đan.

Đổng Tiếu làu bàu nói:

- Mỹ nữ quả lợi hại Quả là lợi hại.

Thiệu Ân nhìn sang Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu vô tình bắt được ánh mắt của Thiệu Ân. Chàng giả lả cười, vừa cười Đổng Tiếu vừa nói:

- Hê Dương huynh là một cao thủ Vậy huynh biết mỹ nữ có thứ binh khí gì lợi hại như vậy không?

Thiệu Ân cau mày:

- Ta không hiểu ý ngươi.

- Có bao giờ Dương huynh đi không nổi như đệ nhất danh y kia không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không bệ rạc như lão.

- Đệ đâu nói Dương huynh bệ rạc.

Chàng mỉm cười:

- Ânh hùng khó qua ải mỹ nhân bởi vì mỹ nhân có một thứ binh khí cực kỳ lợi hại.

Hai cánh môi Đổng Tiếu mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tàng kiếm giai nhân.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta không hiểu ngươi nói nhăng nói cuội gì.

- Nếu như Dương huynh muốn biết thì phải thử mới được. Có thử mới biết sự lợi hại của Tàng kiếm giai nhân như thế nào, không thử thì chỉ đứng ngoài tò mò, làm sao biết sự lợi hại đó.

Chàng vỗ vai Thiệu Ân:

- Thôi, đừng giả vờ nữa. Đã vào Vạn Hoa lâu rồi.

Không để Thiệu Ân có lời nào, Đổng Tiếu nhìn lại Nhứt Chi Hoa:

- Một gian biệt phòng, một bàn đại yến thịnh soạn và hai nàng kiều nữ đẹp nhất Vạn Hoa lâu, nếu không muốn nói là đẹp nhất trấn Hàm Đan này.

Thiệu Ân khoát tay:

- Ngươi có thích cứ tự nhiên còn ta thì không.

- Hây Huynh sao thế Hay Dương huynh sợ mất đi đôi ngọc hành?

Thiệu Ân đỏ mặt:

- Ta không thích thế thôi.

Đổng Tiếu ghé miệng nói vào tai Thiệu Ân, rồi nhìn mỉm cười.

Thiệu Ân nhìn chàng:

- Ngươi dụng xảo kế?

- Không phải xảo kế mà dụng đến Tàng kiếm để đối phó với Kiếm thủ Thập Tứ Lang.

25. Mẫu Đơn Chi Hoa

Mẫu đơn chi hoa ngồi trên tràng kỹ. Nàng vận bộ xiêm y trắng toát đủ để giá bạch lạp phát ánh sáng rọi xuyên qua tôn tạo những đường nét của cơ thể. Xiêm y của nàng được may rất khéo léo với sự chủ ý có mục địch nửa che, nửa khoe để tạo nên sức quyến rũ lạ kỳ đối với nam nhân. Nàng ngồi trên tràng kỹ mà mắt thì cứ chăm chăm nhìn về phía chiếc mâm đồng trên có mười lạng vàng ròng.

Nàng nghĩ mong lung về số kim lượng. Với nàng số kim lượng đó quá lớn mà nàng có nằm mơ cũng không tưởng mình có được số kim lượng to tát như vậy.

Mẫu đơn chi hoa nhìn mâm vàng đặt trên bàn mà thầm nghĩ:

- "Gã Đổng công tử này hẳn là người hào phóng. Y hào phóng như vậy chắc là có rất nhiều kim lượng. Y chưa biết mình mà lại hào phóng như vậy xem ra y cũng đáng mặt là một thượng khách của Vạn hoa lâu. Thảo nào Nhứt Chi Hoa ma ma không ưu ái gã.".

Nàng lắc đầu lẩm nhẩm nói:

- Chẳng biết cái gã này như thế nào chỉ. Chân diện ra sao. Nếu gã là một xú nam tử, mặt như ma như quỷ cũng không sao. Cho gã người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, nhưng có số kim lượng này trét vào mặt thì Mẫu đơn chi hoa, gã cũng đáng là một trang mỹ nam tủ.

Nàng nhẩm nói hết ý thì cửa gian thượng phòng cũng dịch mở. Đổng Tiếu bước vào.

Nụ cười hiện trên hai cánh môi chàng. Mẫu đơn chi hoa tiếp nhận nụ cười đầy ẩn ý của Đổng Tiếu. Ngoài số kim lượng để trên bàn, giờ đến nụ cười thật duyên, thật đôn hậu đập vào mắt, lòng dạ Mẫu đơn chi hoa như mở cờ. Nàng nhìn Đổng Tiếu mà không tin được một gã công tử hào phóng lại là một trang nam nhân có sức quyến rũ qua nụ cười gợi mời đó.

Mẫu đơn chi hoa đứng lên, chạy ào đến ôm lấy Đổng Tiếu:

- Thiếp yêu chàng quá thiếp yêu chàng quá. Chàng đúng là mẫu nam nhân thiếp đi tìm.

Mẫu đơn chi hoa những tưởng đâu sự đon đả của mình sẽ khiến Đổng Tiếu phấn khích, nhưng ngược lại chàng cứ đứng trơ ra như pho tượng vô tri vô giác, hai mắt mơ to thao láo nhìn nàng.

Sự dửng dưng của Đổng Tiếu khiến Mẫu đơn chi hoa thoáng chút sượng sùng:

- Chàng sao vậy? Chàng có phải là Đổng công tử không? Phải Đổng công tử mà thiếp đang chờ không?

Đổng Tiếu thở hắt ra:

- Chính ta là Đổng công tử, nhưng nàng thì không phải là cây kiếm mà ta đang chờ đợi.

Cây kiếm mà ta cần giống như nàng chắc Đổng Tiếu này chỉ còn mỗi một con đường duy nhất là tè cả ra quần.

Mẫu đơn chi hoa sững sờ nhìn Đổng Tiếu:

- Chàng nói gì thế? Cái gì là kiếm chứ?

Đổng Tiếu kéo Mẫu Đơn Chi Hoa lại tràng kỹ.

Nàng nũng nịu dựa vào Đổng Tiếu giả lả nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa sẽ chìu chàng ngay Nàng đẩy Đổng Tiếu xuống tràng kỹ, nhưng chàng gạt tay nàng.

Đổng Tiếu nói:

- Nàng ngồi xuống đây.

Mẫu Đơn Chi Hoa ngồi xuống. Nàng vẹt ngoại y của mình cốt để Đổng Tiếu thấy được đôi tuyết lê căng phồng, đầy vung lộ ra trên chiếc yếm hồng mỏng manh.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Chưa phải lúc.

Bước lại bên chiếc bàn đặt mâm vàng ròng, Đổng Tiếu chỉ vào mâm vàng ròng:

- Nàng thích mâm vàng ròng này không?

Mẫu Đơn Chi Hoa tủm tỉm cười:

- Nó thuộc về thiếp chứ?

- Tất nhiên nó phải thuộc về nàng. Nhưng để có được mâm vàng rồng này, nàng phải nhất nhất nghe theo lời của ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa e thẹn, nũng nịu nói:

- Thiếp sẽ luôn nghe lời chàng Thậm chí chìu chàng bất cứ điều gì chàng muốn.

Đổng Tiếu nheo mày, chàng gắt giọng nói:

- Nàng dẹp quách đi ánh mắt đon đả đưa tình lả lơi đó có được không?

Dung diện Mẫu Đơn Chi Hoa sa sầm lại, Đổng Tiếu thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa, nàng không chỉ có được mâm kim lượng này mà còn có nhiều hơn nữa.

Đổng Tiếu chắp tay sau lưng bước đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa. Điểm nụ cười mỉm, Đổng Tiếu ôn nhu từ tốn nói:

- Nàng biết vì sao ta chọn nàng không?

Mẫu Đơn Chi Hoa lắc đầu.

Nhình Đổng Tiếu ve cằm, nàng nói:

- Chàng chọn thiếp phải chăng thiếp là mỹ nữ đẹp nhất của Vạn Hoa lâu?

Đổng Tiếu buột miệng đáp lời ngay khi Mẫu Đơn Chi Hoa vừa dứt lời:

- Nếu chỉ vì nàng đẹp thôi thì ta chẳng thèm chọn nàng đâu. Nhìn chung nàng cũng là một trang mỹ nhân đó nhưng sắc đẹp thôi thì chưa đủ. Nếu vì sắc đẹp thì Đổng Tiếu cần gì nàng và cũng chẳng cần mất số kim lượng lớn thế này, thậm chí sẽ thưởng thêm cho nàng nếu như xong việc. Ta chọn nàng vì lý do khác.

- Vậy chàng chọn thiếp vì lý do gì.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Bổn thiếu gia đã gặp Danh y đệ nhất trấn Hàm Đan Tự Quách Dụng tiên sinh rồi. Sau khi tham khảo lão, bổn thiếu gia mới chịu nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bật cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Chàng nói đến lão già danh y họ Tự đó à? Mặc dù lão đã có bồi bổ thêm Tục sâm nhưng khi giao tình với Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn đi không nổi đó.

Nàng liếc mắt đưa tình Đổng Tiếu:

- Nhưng lão cũng ghê lắm. Dù vậy Chi Hoa vẫn thắng lão.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Ta biết, nhưng đó chỉ là một mặt.

- Nếu chàng muốn, thiếp sẽ làm cho chàng đi không nổi luôn.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không không, bổn thiếu gia không muốn như Tự Quách Dụng thần y đâu. Ngược lại ta muốn hai đầu gối của ta vững chắc kìa.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Hê Mà nàng đã làm những gì khiến cho lão danh y họ Tự kia run gối, chồn chân vậy?

Mẫu Đơn Chi Hoa liếc Đổng Tiếu:

- Để thiếp làm cho chàng nhé.

Vừa nói Mẫu Đơn Chi Hoa vừa đứng lên toan lột xiêm y nhưng Đổng Tiếu đã vội ngăn:

- Không không, tất nhiên là bổn thiếu gia rất muốn biết nàng đã làm gì với lão danh y kia chồn chân bằng thực tế, nhưng không phải lúc này. Nàng nói cho ta biết được rồi.

- Chàng chỉ muốn nghe thôi ư?

- Muốn nghe thôi, nghe đã đủ rồi. Còn chuyện gì sắp tới thì ta sẽ nói sau với nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bước đến vòng tay qua cổ Đổng Tiếu. Nàng ghé miệng vào tai chàng nhỏ nhẻ nói như rót mật vào thính nhĩ. Nàng vừa nói thỉnh thoảng lại dùng lưỡi liếm vào vành tai của Đổng Tiếu. Mỗi lần Mẫu Đơn Chi Hoa làm như vậy thì Đổng Tiếu lại nổi đầy gai ốc.

Nàng nói xong, Đổng Tiếu phá lên cười. Chàng hơi đẩy Mẫu Đơn Chi Hoa ra rồi nói:

- Được lắm! Chỉ nghe nàng nói thôi, mà đầu gối ta đã muốn sụm rồi đây.

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lẽn, nũng nịu nói:

- Nam nhân nào mà không như vậy. Tất cả nam nhân sinh ra là đã có cái thừa ra rồi, tất phải đi tìm cái thiếu để bù vào chứ. Chỉ cần họ khai tướng dụng binh là sẽ bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng, cản quân ngay lập tức. Họ càng tức thì càng khởi tướng dụng binh, thế là càng thua liểng xiểng. Cuối cùng tướng nhỏ cũng chết, tướng lớn thì đi hổng nổi.

Đổng Tiếu đập tay xuống mặt bàn:

- Hay lắm!

Chàng nhìn lại Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng cho ta xem cái gì khiến nàng có thể bắt được tướng của Tự Quách Dụng, cho dù lão đã cạn hơi mọn sức phải dùng đến Tục sâm Mẫu Đơn Chi Hoa nguýt mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Chàng cũng sẽ bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng cho mà xem.

Nàng vừa nói vừa lột bỏ trang phục mình. Một tòa thiên nhiên nguy nga đồ sộ với những đường nét cân đối, đầy đặn. Tất cả mọi ngóc ngách đều toát ra sức quyến rũ lạ kỳ.

Đôi tuyết lê trắng ngần, dong dỏng, ngồn ngộn sức sống với hai điểm nút đỏ au. Chỉ mới nhìn qua thể pháp của nàng ta thôi, Đổng Tiếu buột phải nghĩ thầm:

"Cho dù tượng cũng phải nhảy xổ đến để sở hữu tấm thân kia chứ đừng nói là người. Mới chỉ thấy thôi, chứ nếu như Mẫu Đơn Chi Hoa dụng đến những phương cách mà nàng ta nói với mình Thảo nào lão danh y Tự Quách Phụng chỏi gậy mà vẫn muốn đi không nổi.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn Đổng Tiếu:

- Chàng thấy thiếp thế nào?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đẹp đẹp lắm.

Nàng bước lại trước mặt Đổng Tiếu, cà đôi tuyết lê vào người chàng, nói:

- Thiếp sẽ khiến chàng đi không nổi như Tự Quách Dụng.

Đổng Tiếu hơi đẩy nàng ra và nói:

- Thấy nàng thôi bổn thiếu gia đã không muốn đi nổi rồi. Nhưng bây giờ không phải là lúc ta đòi hỏi nhiều ở nàng.

Đổng Tiếu lấy túi gấm trút ra ba hạt dạ minh châu:

- Thêm ba hạt dạ minh châu này nữa cho nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa bá cứng lấy cổ Đổng Tiếu. Những tưởng đâu nàng muốn Đổng Tiếu hòa nhập vào tấm thân lõa lồ, phơi phới của nàng. Đổng Tiếu đẩy nàng ra:

- Nàng nghe ta nói đây.

Đổng Tiếu nhìn ra ngoài cửa rồi quay lại nói với Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng vận lại trang phục đi.

Mẫu Đơn Chi Hoa sững sờ:

- Chàng sao vậy?

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Hây Ta đã nói rồi Lúc này ta chưa muốn mỏi gối chồn chân mà.

Đổng Tiếu nói rồi bước ra cửa, trong khi Mẫu Đơn Chi Hoa vận lại trang phục. Chàng đẩy cửa nhú đầu nhìn ra quan sát sau khi đoán chắc không có người nào, mới đóng cửa quay lại Đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa, Đổng Tiếu nghiêm giọng nói:

- Ta hỏi lại lần nữa, nàng có muốn phát tài không?

- Thiếp muốn chứ.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Tốt! Bổn thiếu gia không có nhiều thời gian, mà muốn nàng phải cực kỳ thông minh.

Thông minh như ta nè.

- Ý chàng muốn gì?

- Kể từ hôm nay, ta sẽ đưa nàng rời khỏi Vạn Hoa lâu một thời gian. Nàng sẽ không còn là kiều nữ ở Vạn Hoa lâu nữa, mà phải trở thành một trang thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng. Nàng phải tập lại phong thái của mình. Bỏ ngay cái ánh mắt lơi lã đưa tình, và đừng có đú đởn theo kiểu các nàng kiều nữ trong Vạn Hoa lâu.

- Vậy Mẫu Đơn Chi Hoa sẽ làm gì?

Đổng Tiếu kéo nàng đến, ghé miệng vào tai nàng thù thì nói:

- Tai vách mạch rừng Nàng phải nghe cho kỹ lời ta nói.

Chàng nói thật nhỏ đủ cho Mẫu Đơn Chi Hoa nghe. Nghe Đổng Tiếu nói, Mẫu Đơn Chi Hoa cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau. Nàng cười đến độ nước mắt trào ra khóe mắt. Nghe nàng cười Đổng Tiếu cũng phải thích thú.

Chàng ngồi xuống ghế nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa ôm bụng cười. Đổng Tiếu mỉm cười theo nàng.

Đổng Tiếu thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Nàng làm được chứ?

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn lên Đổng Tiếu tủm tỉm như cố nén tiếng cười vào trong, khẽ gật đầu.

- Thiếp cứ tưởng mình sẽ tiếp chàng, không ngờ nhưng thiếp sẽ làm được mà Y sẽ mỏi gối chồn chân như chàng muốn thôi Thậm chí Nàng không nói được hết câu mà lại phá lên cười khành khạch.

Lần này nghe tràng tiếu ngạo của Mẫu Đơn Chi Hoa, đôi chân mày của Đổng Tiếu phải nhíu lại.

Chờ cho nàng ngưng được tràng tiếu ngạo, Đổng Tiếu mới đứng lên bước đến bên Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Ta đoán chắc nàng sẽ phát tài. Thậm chí có thể tậu được một kỹ lâu cho riêng mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa bá lấy cổ Đổng Tiếu:

- Thiếp sẽ làm được, chàng yên tâm đi.

Nàng ghì chặt lấy Đổng Tiếu, áp môi mình vào miệng chàng. Hai cánh môi mọng ướt những tưởng rướm mật của Mẫu Đơn Chi Hoa ngấu nghiến lấy đôi môi Đổng Tiếu như thể muốn cho chàng biết bản lĩnh gợi tình của nàng như thế nào.

Mặc dù đã có chủ đích trước nhưng Đổng Tiếu cũng phải ngộp thở bởi nụ hôn đầy chất gợi dục của Mẫu Đơn Chi Hoa. Chàng gần như tê cứng cả người khi chiếc lưỡi ẩm ướt của nàng thọc qua miệng chàng làm một chuyện đi sục sạo trong những âm thanh gừ gừ như con mèo cái đi hoang tìm được bạn tình.

Đổng Tiếu phải đẩy nàng ra, nếu không sợ khó mà kiềm chế được lòng dục đang từ từ bùng phát trong nội thể mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa nói:

- Chàng thấy thế nào?

Đổng Tiếu miễn cưỡng nói:

- Ta hy vọng mình không chùn gối khi ra khỏi gian biệt phòng này.

Mẫu Đơn Chi Hoa phá lên cười, ôm cứng lấy chàng lần nữa. Nhưng lần này Đổng Tiếu chủ động đẩy nàng ra, và nói:

- Tất cả nữ nhân trên thế gian này đều giống như nàng thì e rằng không còn gã nam nhân nào tự cho mình là anh hùng hảo hán.

Đổng Tiếu vỗ vai Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Bổn thiếu gia chuồn ngay thôi Nếu không Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói đi thẳng về phía cửa. Dừng chân ngay ngưỡng cửa, Đổng Tiếu nhìn lại Mẫu Đơn Chi Hoa. Chàng nheo mắt điểm nụ cười mỉm:

- Nàng nhớ lời ta nói chứ?

- Yểu điệu thục nữ Quân tử hảo cầu.

- Đúng, nhưng khi bắt tướng thì không phải là yểu điệu thục nữ đó.

- Chàng yên tâm, khi Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng thì tướng sẽ bại thôi.

- Tướng nhỏ bại, tướng lớn đi cũng không nổi.

- Mẫu đơn biết.

Nàng lại bật cười thành tiếng.

Đổng Tiếu sực nhớ cái gì đó liền lấy trong ngực áo ra hai hoàn dược đặt lên bàn.

- Ta gởi hai viên này cho nàng.

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu.

Đổng Tiếu chỉ mâm vàng có ba hạt dạ minh châu:

- Hãy giữ lấy phần của ta. Xong việc xem như nàng đã phát tài, phát vận.

- Nhưng có được hầu hạ chàng không?

Đổng Tiếu bật cười rồi nói:

- Nếu vẹn mỹ, vẹn toàn thì đến lượt bổn thiếu gia. Bây giờ ta có thể nói kẻ chiến thắng chính là ta chứ không phải là nàng đâu.

- Thiếp thích là người chiến bại nhưng chỉ với một mình chàng thôi.

Đổng Tiếu gượng cười, nói:

- Được, nhưng phải là người chiến thắng trước đó. Nhớ bắt tướng của y.

- Chàng không phải lo.

Đổng Tiếu gật đầu rồi bước thẳng ra ngoài.

Đổng Tiếu đi rồi, Mẫu Đơn Chi Hoa gom tất cả số kim lượng cho vào túi gấm. Nàng nhón lấy hạt dạ minh châu đưa lên ngang tầm mắt quan sát. Chiêm ngưỡng một lúc rồi đưa lên mũi ngửi. Nàng ngửi hạt dạ minh châu mà ngỡ như có mùi thơm từ trong hạt ngọc tỏa ra xông vào mũi nàng.

Mắt của Mẫu Đơn Chi Hoa sáng hẳn lên. Nàng tủm tỉm cười nói:

- Mình sẽ có một tòa Bách Hoa lâu chẳng thua kém gì Vạn hoa lâu của Nhứt Chi Hoa ma ma.

26. Bẫy Tình Mỹ Kế

Tòa biệt lầu của Thập Tứ Lang lưu ngụ tọa lạc trên một ngọn đồi, chung quanh là những thảm cỏ xanh mượt. Y chẳng khác nào một thượng khách được tất cả những đặc quyền ưu ái của võ lâm minh chủ Chung Hảo Kiệt. Mặc dù chẳng có vòng rào bảo vệ, hay bất cứ một gia nô này, hay một gã vệ sĩ, nhưng tòa biệt lâu lại quá bình lặng.

Với cái chết của môn chủ kiếm môn Trình Bang thì chẳng ai muốn quấy nhiễu gã kiếm thủ Đông đảo, cho dù y là cái gai trong mắt quần hùng Bạch đạo.

Hoàng hôn đang buông dần xuống, khi tiết trời vừa mới lập đông. Mặc dù chưa có những bông tuyết trắng xuất hiện trong buổi hoàng hôn, nhưng cái giá rét vẫn tạo cho người ta một cảm giá xẫm xì và u ám. Không gian mặc dù tĩnh lặng, nhưng cái tĩnh lặng đó càng khiến cho bầu không gian thêm xám xịt hơn.

Chấp tay sau lưng, Thập Tứ Lang dõi mắt nhìn về vầng Thái dương đang chìm dần xuống đường chân trời. Khuôn mặt lạnh lùng của gã lộ những nét trầm tư suy tưởng. Đôi mắt him híp, một mí toát ra hai luồng uy quang như thể muốn bắt lấy vầng thái dương vào hai con ngươi của y.

Thập Tứ Lang đang trầm tư suy nghĩ. Ý tưởng trong đầu y thì chỉ có một mình y biết, nhưng ánh mắt đầy quyền uy như muốn thâu tóm lấy vầng thái dương đang chìm xuống thì lại biểu lộ một ham muốn đầy chất thất vọng.

Băng Phương Vũ bước đến bên Thập Tứ Lang. Hai tay nàng chập lại đặt đúng vào giữa vùng hạ đẳng, nhỏ nhẻ nói:

- Chủ nhân, Phương Vũ đã chuẩn bị thả chim câu đưa tin.

Tứ Lang gật đầu:

- Tốt. Sau khi ta lấy mạng Đổng Tiếu thì hãy thả chim câu.

- Thưa vâng. Mấy ngày qua chủ nhân có điều chi suy nghĩ, Phương Vũ cảm nhận người có phần bồn chồn.

Nhìn lại Phương Vũ, Tứ Lang nói:

- Nàng đã để mắt đến ta.

- Phương Vũ có chức phận chăm sóc chủ nhân.

- Được, ta có phần bồn chồn khi nghĩ đến Đổng Tiếu. Y có cái gì đó rất bí ẩn.

Phương Vũ hơi cúi đầu xuống. Nàng nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, Phương Vũ đã được mật báo của Tứ Lang khoát tay:

- Ở đây không tiện nói tên người đó. Ta biết nàng đã thăm dò thân phận của Đổng Tiếu.

- Thưa vâng.

- Y là người như thế nào?

- Phương Vũ nói ra hẳn chủ nhân cũng không ngờ được à.

- Ta tin nàng.

Cúi đầu với tất cả vẻ thành kính, Băng Phương Vũ ôn nhu noíi:

- Theo sự biết được của Băng Phương Vũ, Đổng Tiếu chỉ là một gã công tử thuộc giới Hắc đạo, võ công thấp kém, không đáng là đối thủ của chủ nhân. Nhưng y là một kẻ gian trá khó lường.

Thập Tứ Lang khoanh tay trước ngực:

- Võ công thấp kém mà lại là kẻ gian trá ư?

Phương Vũ gật đầu.

Thập Tứ Lang cười khẩy:

- Cho dù tên công tử đó có gian trá cách mấy thì cái chết cũng đã dành cho hắn. Hắn chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là phải chết bởi kiếm của Tứ Lang ta.

- Phương Vũ có một suy nghĩ.

Tứ Lang nhìn lại nàng:

- Hãy nói.

Nàng nhìn lên Thập Tứ Lang với vẻ e dè, ngần ngại, rồi mới cất tiếng.

- Chủ nhân nên suy nghĩ mà từ chối cuộc tỷ đấu này.

Đôi chân mày rậm rạp của Thập Tứ Lang nhíu lại:

- Tại sao ta lại từ chối cuộc giao đấu của Đổng Tiếu. Nàng dè chừng sự gian trá của hắn à?

Phương Vũ lắc đầu:

- Cho dù Đổng Tiếu có gian trá cách mấy thì y cũng chẳng làm gì được chủ nhân. Đây là một cuộc tỷ kiếm quang minh chính đại, nhưng có một đều Phương Vũ phải suy nghĩ, đó là võ công của Đổng Tiếu quá ư là thấp kém, không đáng mặt giao thủ với chủ nhân. Chủ nhân có thắng được y cũng không có chút danh dự gì, nếu không muốn nói là còn bị giới võ lâm Trung Nguyên xem thường nữa. Chính đều đó buột Băng Phương Vũ phải suy nghĩ lại.

Thập Tứ Lang cười khẩy rồi nói:

- Ta hiểu ý nàng, nhưng ta đã có cách khiến giới võ lâm Trung Nguyên phải bỉ mặt. Ta cũng hứa sẽ làm nhục tên công tử đó trước mắt mọi người. Y phải thốt ra những lời van xin, thậm chí khóc rống lên để cầu xin sự độ lượng và khoang dung của Thập Tứ Lang. Một vài cảnh mà giới võ lâm Trung Nguyên sẽ chẳng bao giờ quên.

Nói rồi Thập Tứ Lang cất tiếng cười khành khạch. Nghe gã cười, Băng Phương Vũ chỉ biết im lặng.

Tiếng cười của Tứ Lang còn phát ra từ cửa miệng gã thì một ánh chớp bạc cắt một đường thẳng như tia chớp vụt đến mặt gã. Ánh chớp bạc đó nhanh nhưng Thập Tứ Lang nhanh hơn. Y phản xạ nhanh ngoài sự tưởng tượng của bất cứ ai khi chứng kiến cảnh này.

Hữu thủ của y vung ra với ngón chỉ búng thẳng vào ngọn ám tiễn hình cánh sao.

- Cách Ngọn ám tiễn bật ra, ghim xuống đất.

Ngọn ám tiễn thứ hai, rồi thứ ba, thứ tứ. Tất cả có năm ngọn ám tiễn hình sao nhưng chẳng ngọn nào có thể vượt qua được chỉ pháp của Thập Tứ Lang, tất cả đều bị bật lại ghim xuống đất, xếp thành một đường thẳng.

Sau khi cản phá những ngọn ám tiễn đó, Tứ Lang mới nói:

- Bằng hữu hãy ra mặt đi.

Một người vận bạch y võ phục, che mặt từ sau bờ tường bước ra. Đôi mắt bạch y nhân vừa to vừa sáng rọi vào Tứ Lang.

Thập Tứ Lang nhìn bạch y nhân:

- Tại sao bằng hữu lại hành thích ta.

Bạch y nhân định nhãn nhìn Tứ Lang, cất tiếng the thé như cố đổi giọng để y không nhận ra mình:

- Ta không muốn tôn giá đấu với Đổng Tiếu.

- Không muốn cuộc giao đấu ấn chứng kiếm chiêu của tại hạ với Đổng Tiếu xảy ra nên các hạ muốn hành thích tại hạ.

- Ta muốn ngươi chết.

- Các hạ có biết hành vi của các hạ sẽ làm bỉ mặt giới võ lâm Trung Nguyên không?

Thậm chí các hạ sẽ chết trước dọn đường cho Đổng Tiếu.

Bạch y nhân cao ngạo nói:

- Các hạ là một kiếm thủ cao thâm nhưng chưa chắc đã thắng được ta.

- Thập Tứ Lang ta đang chờ đợi một câu nói đó.

Y chìa tay qua Băng Phương Vũ. Băng Phương Vũ trịnh trọng đặt thanh trường kiếm vào tay y. Rọi ánh mắt him híp, với hai luồng uy nhãn sát nhân vào bạch y nhân, Thập Tứ Lang trầm giọng nói:

- Nếu các hạ đánh bật thanh trường kiém của Thập Tứ Lang ta rơi xuống đất, sẽ không có cuộc giao thủ nào xảy ra.

Bạch y nhân nghiêm giọng:

- Ta rất sẵn lòng bồi tiếp kiếm chiêu của tôn giá.

Hân hạnh được tiếp các hạ.

Tay của Thập Tứ Lang vừa đặt vào đốc kiếm, y chưa kịp rút ra thì Đổng Tiếu xuất hiện.

Thập Tứ Lang cau mày nhìn Đổng Tiếu.

Y trầm giọng nói:

- Người đó là sát thủ của túc hạ phái đến?

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không Không Chuyện này xảy ra ngoài ý muốn của Đổng Tiếu. Tôn giá khoan rút kiếm. Kiếm rút ra thì khó trở lại vào vỏ. Đó là lệ của một kiếm thủ.

Đổng Tiếu ôm quyền xá Tứ Lang nói tiếp:

- Đối thủ của tôn giá là tại hạ chứ không phải cái gã hồ đồ này.

Chàng nhìn lại bạch y nhân. Đôi chân mày của Đổng Tiếu nheo lại khi đối nhãn với bạch y nhân. Đôi mắt của gã đập vào đôi nhãn quang của Đổng Tiếu. Chàng nhận ra đôi mắt rất quen. Đôi mắt mà chàng không thể nào quên được.

Đổng Tiếu cau mày nói:

- Hóa ra là Tuyết Liên. Tại sao nàng đến quấy rối Thập Tứ Lang tôn giá. Bộ muốn chết hả?

Tuyết Liên miễn cưỡng lột bỏ khăn lụa che mặt.

Tứ Lang cau mày nhìn Tuyết Liên.

Tuyết Liên miễn cưỡng nói:

- Sao huynh lại cản tay Tuyết Liên.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Huynh không cản tay nàng, hẳn chờ đến khi tôn giá rút kiếm ra khỏi vỏ thì nàng biến thành khúc cây bị bổ làm hai.

- Tuyết Liên may ra còn có thể là đối thủ của Thập Tứ Lang, còn huynh Đổng Tiếu khoát tay:

- Hê chưa đến ngày bước vào đấu trường thì đừng có nói nhăn nói càn.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Thôi đừng nói nữa mau tạ lễ với Tứ Lang tôn giá đi.

Tuyết Liên lắc đầu:

- Không, chỉ khi nào y rút lại lời giao ước tỷ đấu với huynh, Tuyết Liên mới tạ lỗi với gã.

Tứ Lang lên tiếng:

- Nếu Đổng công tử đây không đến kịp thì kiếm của Thập Tứ Lang ta đã rút ra khỏi vỏ.

Ta nghĩ có lẽ bây giờ cô nương không đứng đó đâu.

Đổng Tiếu quay lại nói với Tứ Lang:

- Thập Tứ Lang tôn giá miễn thứ cho. Phàm khi nữ nhân đã yêu thì không muốn cho người yêu của mình chết đâu. Họ đâu thể cho ý trung nhân của mình chết được. Chết rồi lấy ai mà thế vào, chết rồi thì mất một nửa đời của mình, nên Tuyết Liên mới mạo phạm đến tôn giá.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Đổng Tiếu thay Tuyết Liên tạ lỗi với tôn giá.

Nói rồi Đổng Tiếu ôm quyền xá Tứ Lang.

Chàng xá rồi lại nhìn Tuyết Liên:

- Nàng về đi cho ta nhờ.

Tuyết Liên đỏ mặt:

- Muội vì huynh Đổng Tiếu cướp lời nàng:

- Ta biết Ta biết nàng vì ta, nhưng chính vì nàng quá vì ta mà suýt chút nữa ta phải đưa đám cho nàng đó. Ta không cần nàng vì ta đâu Chàng xua tay:

- Về đi cho huynh nhờ Tuyết Liên thở dài. Nàng nhìn lại Thập Tứ Lang rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi.

Chờ cho Tuyết Liên đi hẳn rồi, Đổng Tiếu mới nhìn lại Tứ Lang. Chàng điểm nụ cười cầu tình.

Tứ Lang lẫn Băng Phương Vũ nhìn chàng.

Tứ Lang nghiêm giọng nói:

- Nếu Đổng công tử có ý đến đây để xin ta rút lại lời nói, xin ta hoàn cuộc giao đấu thì hãy tự cắt lấy đầu của mình dâng cho Thập Tứ Lang ta.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không không tại hạ đâu có ý đến gặp túc hạ để xin túc hạ rút lại lời giao ước tỷ đấu. Và cũng không có ý đến để xin túc hạ hoãn lại cuộc giao đấu giữa tại hạ và túc hạ.

Đổng Tiếu này không có ý đó.

Tứ Lang trầm giọng nói:

- Đổng công tử đến đây với mục đích gì?

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tại hạ đến đây lần này với hai mục đích. Thứ nhất là để xem coi Băng Phương Vũ còn ở đây hay không. Bởi vì tại hạ cứ ngong ngóng chờ đến ngày giao đấu đặng có thể nắm tay nàng đưa về biệt trang của mình.

Vừa nói chàng vừa nhìn Băng Phương Vũ.

Sắc diện Phương Vũ ửng hồng.

Chân diện Tứ Lang thì sa sầm. Gã gằn giọng nói:

- Ta không nói hai lời. Mục đích thứ hai của ngươi là gì?

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Mục đích thứ hai của tại hạ là muốn thẩm chứng dũng lượt của tôn giá. Tại hạ nghe nói tất cả những kiếm thủ Đông đảo đều là những người có dùng lượt, xem cái chết tợ lông hồng. Đối với họ, cái chết chỉ là giấc ngủ chẳng đáng quan tâm. Có đúng như vậy không à?

- Đó là cách sống của những kiếm thủ Đông đảo.

- Nói thì dễ nhưng chứng thì khó, tại hạ thỉnh mời tôn giá du lãm cùng với tại hạ. Hẳn tôn giá đã biết tại hạ là người gian trá khó lường, thủ đoạn cực kỳ lợi hại. Nếu tôn giá có đủ dũng lược thì mới dám đi cùng với tại hạ. Bởi bất cứ lúc nào tôn giá cũng có thể chết đó.

Tứ Lang cau mày:

- Nếu Thập Tứ Lang ta không nhận lời. - Những lời đần đãi về kiếm thủ Đông đảo đều là những lời nói dối, không đáng tin.

- Đổng công tử đã suy tính kỹ, thấy mình không phải là đối thủ của ta nên tìm cơ hội phải không?

- Tôn giá nói rất đúng. Nếu như tại hạ cùng tôn giá bước vào một cuộc giao đấu thì chắc chắn kẻ chết phải là tại hạ rồi. Không chỉ chết mà còn tiếp nhận sự khủng bố từ thanh kiếm của tôn giá, nên mới tìm đến lần này hy vọng có cơ hội lấy mạng tôn giá trước khi cuộc giao đấu đó xảy ra.

- Biết bản thân không có bản lĩnh, sao lại tìm đến, Đổng công tử có cơ hội chạy trốn kia mà.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Không, không chạy trốn làm sao mà được. Chạy trốn là tự kết liễu mình rồi. Trung Nguyên bao la nhưng không có chỗ dành cho người chạy trốn. Tôn giá hiểu cho tại hạ.

Nhưng nếu không chạy trốn thì buộc phải đối mặt với thanh kiếm tàn khốc của tôn giá, nên tại hạ mới có mục đích đến đây thỉnh tôn giá du lãm cùng với mình đặng tìm cơ hội lấy mạng tôn giá đó.

Chàng nheo mắt với vẻ hóm hỉnh:

- Nói như thế thôi, mặc dù tại hạ gian trá thật, thủ đoạn thật nhưng không nỡ lấy mạng tôn giá giữa ban ngày đâu. Hay tôn giá sợ ma chẳng dám du lãm cùng với đối thủ của mình.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Hê tôn giá đừng gieo ấn tượng xấu vào đầu tại hạ nhé.

Đôi chân mày Tứ Lang nhíu lại:

- Ai có thể khẳng định Thập Tứ Lang này sợ Đổng công tử.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Vậy tại hạ xin mời tôn giá.

- Được, ta nhận lời, để xem Đổng công tử giở thủ đoạn gì với Thập Tứ Lang này.

Chàng xoa tay:

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước sự nhận lời của tôn giá.

Chàng bước qua bên, ôm quyền nói:

- Mời tôn giá.

Băng Phương Vũ toan lên tiếng cản Tứ Lang lại thì Đổng Tiếu nhanh miệng nói với nàng:

- Hê tiểu thư có thú đi cùng với tại hạ và Thập Tứ Lang tôn giá không? Nếu tiểu thư hứng thú, tại hạ rất hân hạnh được mời tiểu thư.

Vừa nói chàng vừa điểm một nụ cười ma mãnh. Nụ cười của Đổng Tiếu đập vào mắt Băng Phương Vũ khiến nàng thẹn thùng, trong khi Thập Tứ Lang lại lộ vẻ bất nhẫn.

Y quay lại nói với Băng Phương Vũ:

- Nàng không phải theo ta Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống:

- Chủ nhân bảo trọng.

- Ta biết phải làm gì.

Hai người rời tòa biệt lâu của Thập Tứ Lang. Đổng Tiếu không quên trước khi dời bước nhìn lại Băng Phương Vũ và tặng cho nàng một nụ cười cầu tình trông thật hóm hỉnh. Tiếp nhận ánh mắt và nụ cười của Đổng Tiếu, nàng chỉ miễn cưỡng đặt tay vào ngực trái hơi cúi đầu xuống.

Ra khỏi biệt lầu, Tứ Lang nói:

- Đổng công tử định đưa ta đi đâu.

Đổng Tiếu quệt mũi rồi nói:

- Ở Hàm Đan này có rất nhiều thắng cảnh mà khách thập phương đều muốn chiêm ngưỡng. Nhưng lúc này đưa tôn giá đi ngoạn cảnh thì không hợp chút nào. Tôn giá là nam nhân, tại hạ cũng là nam nhân, sắp đến hai người lại giao đấu với nhau. Chẳng có hứng thú gì để thẩm thú tiêu dao.

- Tất cả những cảnh đẹp của Hàm Đan, ta đã được Thượng tôn minh chủ cho thăm qua rồi.

- Tôn giá là thượng khách của Trung Nguyên, Thượng tôn minh chủ phải lấy lễ thượng khách đãi tôn giá chứ. Nếu bây giờ tại hạ đưa tôn giá tiêu dao ngắm phong cảnh Hàm Đan thì thường quá.

- Đổng công tử dẫn ta đi uống rượu chứ. Uống rượu công tử mới có cơ hội hạ độc ta.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Uống rượu à? Tại hạ dám khẳng định với tôn giá rằng rượu của Hàm Đan chẳng có chỗ nào ngon hơn rượu trong biệt lầu của tôn giá.

- Ta có mang rượu từ Đông đảo đến.

- Ồ Nếu có cơ hội tại hạ phải mượn tôn giá một vò rượu Đông đảo. Nhưng lúc này Đổng Tiếu dừng bước nhìn Thập Tứ Lang:

- Phàm khi người ta uống rượu, phải là những người đồng cảm tri âm. Tại hạ và Thập Tứ Lang tôn giá sắp tới là hai đối thủ một mất một còn. Có cái con khỉ gì để nói. Uống rượu cũng bằng thừa.

- Thế thì Đổng công tử dẫn ta đi đâu?

- Tại hạ sẽ đưa tôn giá đến nơi cần đến.

- Đó là đâu?

- Mẫu Đơn lầu.

- Nơi đó có gì nào?

Đổng Tiếu giả lả cười.

Thấy chàng cười, Thập Tứ Lang cau mày hỏi:

- Đổng công tử cười cái gì?

- Tại hạ cười vì tự nhủ không biết kiếm thủ Đông đảo có đủ dũng lược vào Mẫu Đơn lầu không?

- Nơi đó có cạm bẫy mà Đổng công tử đã bày sẵn à?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tại hạ còn chưa dám bước vào, thì sao nói tại hạ bày sẵn cạm bẫy chờ tôn giá.

- Vậy nơi đó có gì?

- Chúng ta đến đó rồi sẽ biết.

Tòa Mẫu Đơn lầu tọa lạc ven bờ sông, chung quanh bao bọc bằng những vườn hoa bạt ngàn cách ly với bên ngoài. Tòa lầu không đồ sộ, nguy nga tráng lệ, nhưng lại có những nét hữu tình, thơ mộng.

Dẫn Thập Tứ Lang đến trước cửa Mẫu Đơn lầu, Đổng Tiếu nói:

- Nếu tôn giá nghĩ trong Mẫu Đơn lầu là cạm bẫy chết người thì tôn giá có thể quay về.

Bằng như không sợ thì cứ bước vào.

Tứ Lang nhìn Đổng Tiếu:

- Các hạ không vào với ta à?

Đổng Tiếu lắc đầu nói:

- Không.

- Tại sao không?

Đổng Tiếu lưỡng lự một chút rồi nói:

- Tại hạ kỳ vọng vào tòa Mẫu Đơn này. Hy vọng tòa Mẫu Đơn lầu sẽ khiến tôn giá không nỡ rút kiếm với tại hạ.

- Đổng công tử đừng kỳ vọng vào điều đó. Cho dù đây là một cái bẫy thì Thập Tứ Lang cũng quay trở ra, dụng kiếm chẻ đôi các hạ trong ngày giao đấu.

- Tại hạ hy vọng đó chỉ là lời nói.

- Ta đã được Băng Phương Vũ cảnh báo công tử là người gian trá khó lường.

- Nên tôn giá chỉ biết đứng ngoài sự gian trá mà không dám bước vào đối mặt với sự gian trá đó.

- Thập Tứ Lang này không dám ư?

Y nói rồi đẩy cửa bước vào tòa Mẫu Đơn lầu.

Bốn chiếc chân đèn đặt ở bốn góc đại sảnh hắt ánh sáng vào một thiếu nữ xinh, nhưng mình đang quỳ ngay chính diện đại sảnh. Nàng quỳ trong tư thế của một thiếu nữ Đông đảo.

Hai tay chỏi xuống sàn gạch, đầu những ngón tay chậu vào nhau. Mặt hơi ngẩng lên đủ cho Thập Tứ Lang thấy được chân diện nàng.

Đổng Tiếu đóng cửa lại. Tứ Lang chẳng màng đến đều đó mà đặt tay vào đốc kiếm. Y thả bước chậm rãi đến trước mặt Mẫu Đơn Chi Hoa.

Y đứng giang chân trước mặt nàng, nhạt nhẻo nói:

- Nàng là ai?

- Mẫu Đơn Chi Hoa, muội muội của Đổng huynh.

- Bào muội của Đổng Tiếu?

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu rồi úp mặt xuống trước mũi giày của Thập Tứ Lang.

Tứ Lang nói:

- Tại sao nàng phải quỳ dưới chân ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa từ từ ngẩng mặt nhìn lên. Dung diện tuyệt sắc của nàng đập vào mắt Thập Tứ Lang. Đôi mắt ngây thơ, sóng mũi dọc dừa xinh xắn, và chiếc miệng với hai cánh môi ướt mọng lọt thỏm vào hai con người của gã. Nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa, bất giác Tứ Lang lập lại lời nói của mình trong sự vô thức.

- Tại sao nàng quỳ gối dưới chân ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa im lặng, một lúc sau mới lên tiếng:

- Mẫu Đơn Chi Hoa thay Đổng huynh cầu xin Thập Tứ Lang tôn giá.

Nàng chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, Thập Tứ Lang đã biết nàng định nói gì. Tay y từ từ buông ra khỏi đốc kiếm.

Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn ngẩng mặt nhìn Tứ Lang. Dung mạo của Mẫu Đơn Chi Hoa quá đẹp, đẹp đến độ Thập Tứ Lang cũng phải chùn lòng bởi lời nói này của nàng.

Y mím hai cánh môi:

- Đổng Tiếu nhờ nàng?

- Mẫu Đơn tự nguyện thỉnh cầu đại ca cho Mẫu Đơn thay người cầu xin Thập Tứ Lang tôn giá.

Thập Tứ Lang cúi xuống nâng cằm Mẫu Đơn Chi Hoa. Nàng không hề phản úng lại hành động của gã.

- Nàng biết Đổng Tiếu sẽ chết bởi kiếm của ta chứ?

- Đổng đại ca biết, Mẫu Đơn biết, vì thế Mẫu Đơn quỳ trước tôn giá Thập Tứ Lang khẽ gật đầu:

- Bây giờ thì ta mới biết Đổng Tiếu là con người như thế nào. Y đúng là kẻ gian trá mặt dày, mày dạng, làm tất cả mọi chuyện cốt để giữ mạng mình.

Thập Tứ Lang vừa nói vừa đỡ Mẫu Đơn Chi Hoa đứng lên. Y nhìn nàng nói:

- Nàng lấy cái gì để cầu xin ta.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhỏ nhẻ nói:

- Bất cứ đều gì Thập Tứ Lang tôn giá đòi hỏi nơi Mẫu Đơn Chi Hoa.

Giọng nói lẫn ánh mắt của nàng khiến cho Thập Tứ Lang phải xúc động. Y buông tiếng thở dài:

- Tại sao nàng vì hắn?

- Bào huynh. Một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Nàng vừa nói vừa kéo ngoại y của mình xuống. Đôi vai trần với làn da trắng như bông bưởi của nàng lọt vào hai con ngươi của Thập Tứ Lang.

Tứ Lang đặt tay lên đôi bờ vai của Mẫu Đơn Chi Hoa:

- Nàng chấp nhận hy sinh?

- Chấp nhận.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu Thập Tứ Lang:

- "Đổng Tiếu, ta không ngờ ngươi có thể gian trá như vậy. Để cả bào muội của mình đổi lấy lòng trắc ẩn ca Thập Tứ Lang. Nhưng ngươi đã quên, lời nói của một kiếm thủ Đông đảo phát ra thì không có lòng trắc ẩn. Ngươi đã mất tất cả, từ danh dự đến vị muội muội của mình.".

Gã vừa nghĩ vừa từ từ lột bỏ ngoại y của Mẫu Đơn Chi Hoa. Chiếc yếm hồng mỏng tanh không đủ che hết đôi tuyết lê căng tròn của nàng, mà còn tạo thêm sức quyến rũ gọi mới đối với Thập Tứ Lang.

Thập Tứ Lang chiêm ngưỡng thể pháp của Mẫu Đơn Chi Hoa. Trong bụng y nao nao một thứ cảm giác thật khó tả khi tiếp nhận những đường cong từ cơ thể nàng đập vào mắt mình.

Tứ Lang cởi nốt chiếc yếm trên người nàng. Đôi gò bồng đảo như hai quả tuyết lê lọt thỏm vào mắt Thập Tứ Lang. Một sức quyến rũ, một hấp lực lạ thường khiến Tứ Lang khó kiềm chế được mình.

Mẫu Đơn Chi Hoa vẫn đứng nhìn gã. Đôi thu nhãn của nàng thật ướt át xuân tình như sự thuần khiết, ngây thơ và khuất phục trước gã. Chính ánh mắt đó càng khiến cho Thập Tứ Lang thấy phấn khích. Một sự phấn khích mà gã tự cho mình có cái quyền như vị chủ nhân đối với một nô nữ trung thành biết hầu hạ.

Y cởi nốt chiếc váy trên người nàng. Chiếc váy tuột xuống hai gót chân của Mẫu Đơn Chi Hoa. Thập Tứ Lang nhìn vào mắt nàng rồi từ từ rời nhãn quang rọi lần xuống bên dưới.

Y cảm nhận huyết lưu bỗng chốc trở nên rạo rực một cách lạ thường. Y đặt tay vào đôi tuyết lê, vuốt ve mơn trớn rồi lần tay xuống bên dưới. Y cảm nhận tất cả sự run rẩy, và rạo rực nơi nàng. Chính sự rạo rực và run rẩy đó khiến Thập Tứ Lang càng phấn khích hơn. Chợt ôm xốc lấy Mẫu Đơn Chi Hoa, bế nàng lên đưa đến tràng kỹ.

Y chủ động chiếm hữu nàng. Y nghe những tiếng rên rỉ nho nhỏ phát ra từ cửa miệng xinh xắn của Mẫu Đơn Chi Hoa để rồi tạo nên sự hùng hổ dữ dội trong y, cho đến khi mệt lã nằm lăn ra bên cạnh nàng.

Thập Tứ Lang những tưởng đâu mình là kẻ chiến thắng, nhưng sự bất ngờ và ngạc nhiên lại đến với y. Nàng bắt đầu ra tay để y bày binh bố trận và rồi tiếp tục ngụp lặng trong sự hoang lạc do nàng mang đến.

Thập Tứ Lang gần như bị cuốn vào một cơn lốc khoái cảm của những đợt giao tình mà y không sao có thể hình dung được. Y bị cuốn đi trong kho khoái lạc dồn dập. Hết đợt sóng này lại đến đợt sóng khác, nhưng y vẫn chấp nhận buông mình vào những đợt sóng triền miên đó. Một cuộc chiến đấu thật sự, mà tất nhiên kẻ chiến bại là y.

Đổng Tiếu đứng bên ngoài Mẫu Đơn lầu. Chàng nhìn về phía cửa tòa Mẫu Đơn với nỗi hồi hộp lo âu. Một canh giờ trôi qua, rồi hai canh, đến ba canh, cửa tòa Mẫu Đơn lầu vẫn đóng im ỉm.

Đến lúc này thì Đổng Tiếu mới điểm một nụ cười mỉm. Chàng nhủ thầm:

- "Ngươi đã trúng kiếm của Đổng Tiếu rồi. Kiếm của ngươi mãi mãi chẳng bao giờ rút ra khỏi vỏ. Ngươi đã rút kiếm rồi còn kiếm đâu nữa mà rút chứ.".

Đổng Tiếu quay bước rời Mẫu Đơn lầu với nụ cười bí ẩn trên hai cánh môi của chàng.

27. Băng Phương Vũ

Mặc dù đã đưa được Thập Tứ Lang vào bẫy tình do mình sắp xếp nhưng Đổng Tiếu vẫn không chút lo canh cánh bên lòng. Khi vầng thái dương mọc lên, báo hiệu bình minh đến thì cũng là lúc chàng và Thập Tứ Lang bước vào đấu trường. Đứng bên cửa sổ nhìn vầng trăng tròn, Đổng Tiếu lại mong mỏi cho đêm cứ dài vô tận, ngày đừng bao giờ đến.

Chàng muốn điều đó bởi không biết bẫy tình do mình dựng ra có đúng như chàng tính hay không.

Cửa biệt phòng của chàng chợt mở ra. Nghe tiếng cửa phòng dịch chuyển, Đổng Tiếu quay nhìn lại. Băng Phương Vũ bước vào phòng chàng, nhưng không phải một mình nàng mà còn có cả Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu.

Nụ cười mỉm hiện lên môi Đổng Tiếu. Chàng giả lả nói:

- Dương huynh và Băng Phương Vũ cô nương tìm tại hạ có chuyện gì không, Đổng Tiếu không bỏ trốn đâu.

Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu từ tốn nói:

- Đổng Tiếu, mấy ngày qua Băng Phương Vũ cô nương không thấy Thập Tứ Lang tôn giá. Nên đã báo cho Thượng tôn minh chủ. Minh chủ phái Thiệu Ân và Băng Phương Vũ đến gặp ngươi. Bởi Thập Tứ Lang rời biệt lâu cùng ngươi.

Đổng Tiếu thở phào một tiếng nghĩ thầm:

- "Không ngờ Mẫu Đơn Chi Hoa có tuyệt kỹ như vậy. Mình đã chọn không lầm người.".

Chàng vừa nghĩ vừa nhẩm tính ra Thập Tứ Lang đã ngủ trong Mẫu Đơn lầu những mười ngày rồi. Mười ngày gã không thò mặt ra ngoài thì còn gì là một kiếm thủ nữa.

Đổng Tiếu cảm thấy nhẹ hẳn cả người.

Đổng Tiếu nhìn Băng Phương Vũ từ tốn nói:

- Phương Vũ tiểu thư hẳn nghĩ tại hạ đã hại Thập Tứ Lang tôn giá để né tránh cuộc giao thủ ấn chứng kiếm ngày mai.

- Chủ nhân đã đi cùng với công tử, nhưng không thấy quay về.

Đổng Tiếu quệt mũi:

- Không biết tại hạ trả lời cho cô nương thế nào đây.

Băng Phương Vũ nghiêm giọng nói:

- Thật ra công tử đã làm gì chủ nhân.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhướng lên:

- Phương Vũ cô nương nói thế oan cho tại hạ rồi. Hẳn cô nương đã biết võ công của tại hạ xoàng xỉnh như thế nào rồi. Tại hạ có thể làm gì được Thập Tứ Lang tôn giá.

Đổng Tiếu mỉm cười, làu bàu nói:

- Tứ Lang tôn giá đi đâu nhỉ.

Phương Vũ cau mày lộ vẻ bất nhẫn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ngày mai đã đến thời hạn giao thủ ấn chứng kiếm chiêu. Chủ nhân đi cùng với công tử, giờ công tử lại nói chẳng biết chủ nhân đi đâu.

Đổng Tiếu nhìn lại nàng:

- Cô nương cho rằng tại hạ là người giám sát Thập Tứ Lang tôn giá mãi sao?

Chàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương huynh nghĩ coi, Thập Tứ Lang đi đâu nhỉ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta sao biết được.

Đổng Tiếu gãi đầu. Chàng nhìn lại Phương Vũ từ tốn nói:

- Hay Thập Tứ Lang dám đi uống rượu đâu đó.

Phương Vũ lắc đầu:

- Chủ nhân không uống rượu Trung thổ. Rượu Đông đảo chỉ có ở biệt lầu.

Đổng Tiếu gãi cằm:

- Vậy y đi đâu? Hay là Thập Tứ Lang đi ngắm cảnh?

Phương Vũ lắc đầu:

- Cảnh ở Đông đảo đẹp hơn Trung Nguyên. Người không thích làm kẻ nhàn du ngắm cảnh.

- Vậy sao Thập Tứ Lang tôn giá lại mất biệt tâm vậy?

Đổng Tiếu nhìn lại nàng, giả lả cười rồi nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh có thể ra ngoài một chút được không?

Thiệu Ân gật đầu, rồi quay bước. Nhưng bước đến ngưỡng cửa, Thiệu Ân quay lại nói với Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, nghĩa phụ không muốn cuộc đấu ngày mai hoãn lại, hay có cái gì đó xảy ra cho Thập Tứ Lang trước khi chưa bước vào cuộc giao đấu.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Ta đã suy nghĩ đến điều này.

Chờ Thiệu Ân bước ra và đóng cửa lại rồi, Đổng Tiếu mới nhìn Phương Vũ:

- Mấy ngày nay Tứ Lang tôn giá không có ở biệt lầu à?

Phương Vũ gật đầu:

- Không.

Đổng Tiếu gãi đầu làu nhàu nói:

- Y đi đâu nhỉ? Không thích uống rượu Trung Nguyên, cũng không thích làm kẻ nhàn du sơn ngoạn cảnh. Vậy Tứ Lang tôn giá thích cái con khỉ gì?

Chàng vừa nói vừa bất giác nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Cô nương biết Tứ Lang tôn giá thích cái gì không?

Phương Vũ cau mày:

- Phương Vũ không biết.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Cô nương là người kề cận Thập Tứ Lang tôn giá mà không biết Thập Tứ Lang tôn giá thích cái gì à? Cô nương thật hời hợt quá.

Nói rồi Đổng Tiếu nheo mày lộ vẻ suy nghĩ. Hai cánh môi chàng lép nhép nhưng không thốt thành lời.

Phương Vũ quan sát chàng, từ tốn cúi đầu nói:

- Phương Vũ biết công tử biết chủ nhân đã làm gì, đang ở đâu. Xin công tử hãy nói cho Phương Vũ biết.

Đổng Tiếu thở hắt ra rồi nói:

- Tại hạ đang suy nghĩ đây.

Chàng dùng ngón tay gãi cằm nhìn Phương Vũ từ đầu đến chân. Ánh mắt của Đổng Tiếu khiến Băng Phương Vũ đỏ mặt thẹn thùng. Đổng Tiếu chợt nhìn qua nàng. Thái độ và hành vi của chàng khiến Phương Vũ càng thẹn thùng hơn.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Công tử có ý gì?

Đổng Tiếu dừng trước mặt nàng, từ tốn nói:

- Tại hạ hỏi thiệt cô nương nghen.

- Công tử cứ hỏi.

- Tại hạ hỏi để có thể tìm ra nơi Thập Tứ Lang tôn giá đang ẩn mình, nhưng cô nương phải trả lời thành thật cho tại hạ đó.

- Phương Vũ sẽ trả lời thành thật cho công tử biết.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Tốt! Nếu tiểu thư không trả lời thành thật, tại hạ chẳng thể nào tìm ra Thập Tứ Lang tôn giá đâu.

- Phương Vũ sẽ trả lời thành thật.

Đổng Tiếu quệt mũi nhìn vào mắt nàng. Tiếp nhận hai luồng ánh mắt soi mói của Đổng Tiếu, sắc diện Phương Vũ đỏ hồng, thẹn thùng. Nàng từ từ cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Cô nương đã ở bên Thập Tứ Lang bao nhiêu lâu rồi.

Nàng nheo mày:

- Có ý gì mà công tử hỏi Phương Vũ câu hỏi đó.

- Nếu như cô nương không trả lời thì tại hạ chẳng biết tìm Thập Tứ Lang tôn giá ở đâu.

- Phương Vũ đã hầu hạ chủ nhân đã một năm.

Đổng Tiếu ve cằm gật gù:

- Một năm có dư, có thiếu không?

- Phương Vũ không tính từng ngày.

- Vậy cũng được. Trong một năm hầu hạ Thập Tứ Lang tôn giá, cô nương có Chàng gãi đầu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Phương Vũ cắn răng trên vào môi dưới nhìn Đổng Tiếu. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ý của công tử nói là có gì?

Nặn một nụ cười giả lả và bí hiểm, Đổng Tiếu hỏi nàng:

- Ý của tại hạ là cô nương và Thập Tứ Lang tôn giá có gì không đó.

- Có gì là có gì?

- Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Không cháy thành ngọn thì cũng cháy âm ỉ.

Phương Vũ cướp lời chàng:

- Phương Vũ không hiểu ý của công tử đang nói gì.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Nói đến đây rồi mà cô nương không hiểu. Ý của tại hạ muốn biết cái ngàn vàng của cô nương đã bị Thập Tứ Lang tôn giá lấy mất chưa đấy mà.

Mặt của Băng Phương Vũ đỏ bừng như than hồng. Nàng rít một luồng chân khí thật sâu rồi từ tốn nói:

- Chuyện đó có liên quan gì đến sự mất tích của chủ nhân.

- Phương Vũ cô nương đừng nói tại hạ nhiều chuyện, hỏi những câu hỏi không đâu. Để biết Thập Tứ Lang tôn giá ở đâu, tại hạ cần phải biết rõ ngọn ngành rồi mới suy ra Thập Tứ Lang tôn giá đang ở đâu.

Băng Phương Vũ thẹn thùng nói:

- Phương Vũ chỉ là một nô nhân hầu hạ Thập Tứ Lang chủ nhân.

Đổng Tiếu khoát tay ngăn nàng:

- Tại hạ không muốn hỏi thân phận của cô nương mà muốn biết cô nương có còn cái đáng giá ngàn vàng không thôi.

Mặt Phương Vũ đỏ như gấc. Răng trên nàng cắn chặt vào môi dưới những tưởng môi sẽ đứt lìa. Nàng thở hắt ra rồi nói:

- Vẫn còn.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Lạ thật.

- Công tử nói lạ là lạ gì?

- Tại hạ lấy làm lạ, phàm nam nữ đi chung với nhau từ Đông đảo vào tận Trung Nguyên, đường xa như vậy, tất có cái gì với nhau chứ. Chẳng lẽ Thập Tứ Lang tôn giá là gỗ là đá, còn tiểu thư thì không biết thèm sao.

Phương Vũ nhắm mắt lại. Nàng nghiêm giọng nói:

- Đạo giáo Đông đảo rất nghiêm. Mất tiết hạnh là mất nhân phẩm. Nhân phẩm không còn thà chết còn hơn.

- À Hóa ra đạo lý Đông đảo khe khắc như vậy. Vì đạo lý đó mà cô nương vẫn giữ mình trong trắng.

- Phương Vũ phải biết giữ tiết hạnh của mình.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Nói thì như thế, nhưng ai mà chứng minh được lời của cô nương. Hay cô nương có thể cho tại hạ tận mặt sở thị cái tiết hạnh của cô nương được không?

Câu nói này của Đổng Tiếu thốt ra khiến nàng mở trừng mắt nhìn chàng. Phương Vũ gằn giọng nói:

- Công tử định miệt thị Băng Phương Vũ đó à?

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không không, tại hạ nào dám.

- Sao công tử lại nói ra lời nói vừa rồi.

- Ơ Thì tại hạ chỉ nói vậy thôi nào có ý bậy bạ. Nhưng nếu tại hạ thắng Thập Tứ Lang tôn giá thì cô nương thuộc về tại hạ Cô nương Nàng khoát tay cướp lời chàng:

- Chừng nào Phương Vũ thuộc về công tử thì công tử có quyền định đoạt số phận của Phương Vũ.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Tính như vậy cũng được.

- Chủ nhân đang ở đâu?

Đổng Tiếu bước đến cửa sổ nhìn ánh trăng. Phương Vũ bước đến sau lưng chàng, ôn nhu nói:

- Phương Vũ biết công tử đang giữ chủ nhân.

Đổng Tiếu quay ngoắc lại:

- Tại hạ giữ Thập Tứ Lang làm cái quái gì? Tại hạ đang suy nghĩ y đang ở đâu đây.

Chàng xoa trán:

- Không uống rượu, không ngoạn cảnh du sơn, lại không tơ tưởng đến mỹ nữ đang ở bên cạnh mình. Gã này là cái quái gì nhỉ. Gã thích cái gì nhỉ, phàm nam nhân thì thích mỹ nhân, sao lại có thể thờ ơ với Băng Phương Vũ cô nương.

Chàng thở dài:

- Phương Vũ cô nương đẹp như thế này. Tại hạ vừa mới thấy thôi đã rỏ cả nước miếng, thế mà y lại không màng đến. Lạ thật! Không biết Thập Tứ Lang có phải là kẻ biến thái không?

Phương Vũ nheo mày:

- Biến thái là sao?

Đổng Tiếu cười khẩy rồi nói:

- Biến thái là gã có cái gì đó lập dị khác thường đó mà. Ví dụ như tại hạ không phải là kẻ biến thái, nên thấy cô nương liền rỏ nước miếng. Còn Thập Tứ Lang tôn giá, bề ngoài giống tại hạ, nhưng lại chẳng giống bề trong. Y là nam nhân thấy nam nhân lại rỏ nước miếng lắm chứ.

Phương Vũ lắc đầu:

- Thập Tứ Lang chủ nhân không là kẻ biến thái.

Đổng Tiếu cướp lời nàng.

- Sao cô nương biết.

Phương Vũ đỏ mặt:

- Làm một kiếm thủ thượng thặng, chủ nhân không phải là kẻ biến thái như công tử nói.

Đổng Tiếu chề môi:

- Chủ nhân của cô nương thì cái gì cũng tốt cả. Vậy còn Đổng Tiếu này thì sao? Hẳn là người không tốt ư?

Nàng lộ vẻ bối rối.

Đổng Tiếu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trăng đang từ từ chìm xuống.

Chàng bâng quơ nói:

- Một đêm dài sắp qua rồi.

- Ngày mai đã đến thời điểm phó hội.

Nhìn lại Phương Vũ, Đổng Tiếu nghiêm giọng:

- Tại hạ biết rồi, cô nương không cần nhắc nhở.

- Cho đên bây giờ chủ nhân vẫn chưa quay về.

- Tại hạ đang suy nghĩ đây.

Chàng nhủ thầm:

- "Ta đợi xem một lúc nữa rồi dẫn nàng đến Mẫu Đơn lầu. Hy vọng Mẫu Đơn Chi Hoa làm được việc của nàng ấy.".

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài rồi quay lại nhìn vào mắt Băng Phương Vũ:

- Câu hỏi này của tại hạ có thể dẫn đến chỗ của chủ nhân cô nương.

Giọng chàng có phần nghiêm khắc, bất giác khiến cho Băng Phương Vũ cũng lộ vẻ trang trọng.

- Đó là câu hỏi gì?

- Tại hạ nghĩ Thập Tứ Lang vào Trung Nguyên có mục đích. Hãy cho tại hạ biết mục đích của Thập Tứ Lang.

Phương Vũ lắc đầu:

- Phương Vũ không biết ẩn ý của công tử.

- Thật ra cô nương không muốn nói.

- Theo Phương Vũ biết thì chủ nhân vào Trung Nguyên lần này cốt chỉ kiểm chứng kiếm thuật Đông đảo.

Nàng vừa thốt dứt câu thì Đổng Tiếu buông luôn một câu:

- Đồ con khỉ.

Nghe câu nói này của Đổng Tiếu, mặt Phương Vũ sượng chín, đỏ rần. Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Sao công tử lại chửi Băng Phương Vũ?

Gượng cười, Đổng Tiếu nói:

- Tại hạ không có ý chửi nàng, nhưng vì nàng xem tại hạ như một đứa con nít lên hai lên ba, nên tại hạ mới buột tuông ra một câu nói vớ vẩn như vậy.

- Phương Vũ nghĩ sao nói vậy, không để công tử phải suy nghĩ mong lung.

- Tất nhiên tại hạ không suy nghĩ mong lung rồi.

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sinh ra trên đời này có bao nhiêu thứ để lo. Nào là lo cái ăn, cái uống, Lo cái mặt, cái ngủ. Lo mình có nhà có ruộng hay không. Con lập thê tử. Có nương tử thì phải lo cho nương tử. Có thê nhi thì phải lo cho thê nhi. Có chứ đâu mà lại chằm chằm vào kiếm chiêu, kiếm thức. Đói ăn kiếm được không? Xách kiếm đi nhong nhong từ Đông đảo vào Trung Nguyên để tìm đối thủ ấn chứng kiếm chiêu để coi ai cao thấp rồi giết người vô cớ Không chừng thiên hạ lại là những thằng điên, những thằng khùng đó.

Chàng nói dứt câu nhướng mày nhìn Băng Phương Vũ:

- Chủ nhân Thập Tứ Lang của cô nương có phải là thằng khùng không?

Chân diện Phương Vũ đỏ rần.

Đổng Tiếu bồi tiếp một câu nữa không để cho nàng kịp có thời gian suy nghĩ về câu nói của mình:

- Nếu Thập Tứ Lang tôn giá của cô nương không phải là thằng khùng thì y có mục đích gì khi đến Trung Nguyên lần này.

Băng Phương Vũ im lặng.

Đổng Tiếu thở ra:

- Cô nương không dám thổ lộ với tại hạ mục đích của Thập Tứ Lang tôn giá ư? Nếu cô nương không nói tại hạ khó tìm ra tung tích của Thập Tứ Lang tôn giá.

Phương Vũ nhìn chàng. Nàng lưỡng lự, rồi nghiêm giọng nói:

- Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt gởi chim thư đưa tin thỉnh mời kiếm chủ Thập Tứ Lang đến Trung thổ.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhíu lại:

- Chung Hảo Kiệt thỉnh mời Thập Tứ Lang đến Trung thổ.

Phương Vũ gật đầu:

- Đúng như vậy.

Đổng Tiếu vỗ vào trán mình:

- Chung Hảo Kiệt minh chủ có ý gì mời Thập Tứ Lang vào Trung Nguyên mở cuộc huyết đấu này đến cuộc huyết đấu khác.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Băng Phương Vũ:

- Cô nương có chứng tích không?

Nàng lưỡng lự rồi gật đầu:

- Có Đổng Tiếu thở ra rồi nói:

- Nàng muốn gặp chủ nhân Thập Tứ Lang của nàng không?

Phương Vũ gật đầu:

- Nếu không muốn tìm lại Thập Tứ Lang chủ nhân thì Phương Vũ không đến đây.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Được! Nàng trao cho ta chứng tích minh chứng võ lâm minh chủ thỉnh cầu Thập Tứ Lang đến Trung Nguyên. Tại hạ hứa sẽ đưa nàng gặp Thập Tứ Lang.

Phương Vũ nhìn thẳng vào mắt Đổng Tiếu như muốn đọc ẩn ý trong đầu chàng.

Đổng Tiếu cau mày khi tiếp nhận ánh mắt của nàng.

Chàng gượng cười giả lả nói:

- Nàng hình như không tin ta.

- Đổng công tử là kẻ gian trá, nhiều thủ đoạn, không đáng tin.

- Nàng không tin cũng được nhưng không có chứng tích kia thì Thập Tứ Lang của nàng cũng đừng hòng tìm thấy.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Ta cũng chẳng cần chứng tích kia làm gì, mà chỉ cần Thập Tứ Lang nói ra cũng được.

Hắn không nói thì sẽ bị cực hình của ta. Cô nương có biết cực hình của ta dành cho Tứ Lang như thế nào không?

Phương Vũ lộ vẻ lo lắng.

Đổng Tiếu bồi tiếp:

- Ta sẽ cho người bắt tướng hắn. Bầm dập con tướng của hắn.

Phương Vũ cau mày hỏi:

- Bắt tướng là gì?

- Ơ Nàng không biết. Mà đúng thôi, nàng là nữ nhân, đâu có tướng đâu mà bắt. Để ta giải thích cho nàng biết nhé.

Phương Vũ gật đầu.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Nàng là nữ nhân tất không biết chỗ nhược của nam nhân. Chỗ nhược tối kỵ nhất của nam nhân chính là chính là chỗ kín của nam nhân đó. Cái chỗ đó tại hạ gọi là ông tướng nhỏ.

Phương Vũ bặm môi để nén tiếng cười chực bật ra ngoài. Nàng đỏ mặt nhìn Đổng Tiếu.

Chàng nhướng mày nói tiếp:

- Ta sẽ dùng một con chó già. Một có chó không có răng, ngoạm lấy ông tướng nhỏ và cả cặp tinh hoàn của Thập Tứ Lang. Thử coi y có chịu được không. Tất nhiên y phải khai sạch sành sanh những gì y biết. Còn giờ nàng trao chứng tích cho Đổng Tiếu Đổng Tiếu cười gượng rồi nói:

- Khi mặt trời lên, Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng sẽ có cơ may lấy lại chứng tích đó.

- Công tử khẳng định chủ nhân vẫn còn sống.

- Vẫn còn.

- Lời nói của công tử có đáng tin không?

Đổng Tiếu đưa tay qua khỏi đầu:

- Ta xin thề, Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng vẫn còn bình an, chẳng mất một cọng râu nào. Nếu như gã có mệnh hệ gì mất mạng thì Đổng Tiếu phó thác cái mạng này cho Băng Phương Vũ. Nếu sai lời, trời không dung đất không tha. Còn đúng như lời Đổng Tiếu thì Băng Phương Vũ sẽ là thê thiếp của Đổng Tiếu. Cái ngàn vàng của nàng cũng thuộc về Đổng Tiếu.

Phương Vũ sa sầm mặt Đổng Tiếu nhướng mày:

- Nàng đồng ý chứ.

Phương Vũ bối rối.

Đổng Tiếu cau mày:

- Như thế mới huề Hay nàng chỉ muốn ta giao cái mạng này cho nàng. Còn nàng thì chẳng mất gì cả. Lời thề của ta là một cách đánh cược đó. Nếu nàng đồng ý thì giao chứng tích kia cho ta và ta sẽ dẫn nàng đi gặp Thập Tứ Lang chủ nhân của nàng.

Phương Vũ thở dài:

- Phương Vũ sẽ giao bức thư của Chung minh chủ cho công tử.

- Sau khi nàng gặp Thập Tứ Lang sẽ giao thêm cái kia không?

Phương Vũ nhìn chàng, gượng nói:

- Phương Vũ không biết giao cái gì nữa cho công tử.

- Thì giao cái của nàng cho ta đó.

Nàng đỏ mặt.

Đổng Tiếu xoa tay nhướng mày:

- Thôi được rồi, tại hạ có thể cho cô nương nợ. Khi nào cô nương muốn giao thì cứ khều tại hạ, tại hạ sẽ biết ngay mà tiếp nhận nó.

Phương Vũ sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng lấy một bức thư trong chiếc khăn lụa giắt ngang thắt lưng.

Đổng Tiếu toan mở bức thư đó ra xem thì Băng Phương Vũ cản lại:

- Công tử không được xem. Khi nào Phương Vũ gặp được Thập Tứ Lang chủ nhân, công tử mới được quyền sở hữu bức thư kia.

Đổng Tiếu nhìn nàng, nhún vai nói:

- Nàng không tin tại hạ, nhưng tại hạ thì lúc nào cũng tin nàng.

Nói rồi, Đổng Tiếu cho bức thư vào ngực áo mình.

Phương Vũ nói:

- Công tử đưa Phương Vũ đi gặp chủ nhân chứ?

- Ta giữ lời mà.

Hai người rời thư phòng của Đổng Tiếu. Trong khi Đổng Tiếu rất ung dung, thì Băng Phương Vũ lại rất bồn chồn. Vẻ lo lắng bồn chồn của nàng không qua được mắt của Đổng Tiếu.

Chàng nhìn Băng Phương Vũ:

- Nàng lo lắng cho Thập Tứ Lang.

Phương Vũ im lặng không đáp lời chàng.

Đổng Tiếu thở ra rồi nói:

- Ta chưa từng thấy một nô nữ nào như nàng.

Phương Vũ cũng không trả lời Đổng Tiếu.

Dừng bước, Đổng Tiếu nhìn vào mắt Băng Phương Vũ:

- Nàng thích cách sống của một nô nữ.

Phương Vũ nhìn Đổng Tiếu nhưng vẫn giữ thái độ im lặng. Sự im lặng của nàng khiến Đổng Tiếu bực bội. Chàng gắt gỏng nói:

- Nàng không trả lời ta, ta không đi nữa.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Chẳng ai muốn làm kiếp nô nữ cả.

- Không muốn? Thế tại sao nàng lại lo lắng cho chủ nhân của mình. Nếu Tứ Lang chết thì nàng được giải thoát kia mà. Tại sao nàng lại lo lắng cho gã.

- Đổng công tử không biết. Nếu như Thập Tứ Lang chủ nhân có mệnh hệ gì thì Băng Phương Vũ không thể quay về Đông đảo.

Đổng Tiếu cau mày:

- Tại sao nàng không quay về được.

- Chỉ quay về với Thập Tứ Lang chủ nhân.

- Đó là cái lệ của Đông đảo.

- Không phải lệ, mà là đạo của người Đông đảo.

Đổng Tiếu thở dài, nghiêm giọng nói:

- Vậy ta hỏi nàng nhé. Nếu như vào ngày mai Thập Tứ Lang giao thủ với ta. Y là kẻ bại thì nàng ra sao?

Phương Vũ im lặng không đáp lời chàng.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhíu lại:

- Chẳng lẽ nàng cũng không được về Đông đảo.

Phương Vũ gật đầu.

Đổng Tiếu miễn cưỡng nói:

- Nàng sẽ lưu lại Trung thổ?

Phương Vũ lắc đầu:

- Không.

- Vậy nàng đi đâu.

- Theo hầu Thập Tứ Lang chủ nhân.

Mắt Đổng Tiếu mở to hết cở bởi câu nói này. Chàng ngập ngừng hỏi:

- Theo hầu Thập Tứ Lang là sao Chẳng lẽ nàng sẽ tự kết liễu mình để theo y?

Nàng im lặng không đáp lời Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu sa sầm mặt, gằn giọng hỏi:

- Có đúng như vậy không?

Phương Vũ khẽ gật đầu.

Đổng Tiếu nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tại sao phải làm như vậy. Đó là đạo của người Đông đảo à?

Phương Vũ nhìn Đổng Tiếu. Đôi mắt của nàng ánh lên cái nhìn mơ hồ và sắc như báu kiếm lia vào mặt Đổng Tiếu:

- Đúng.

Nàng vừa dứt lời, Đổng Tiếu nghiêm giọng gạt ngang:

- Dẹp quách cái đạo chết tiệt đó đi. Ta không muốn nàng chết vô lý như vậy.

- Công tử không phải là người của Đông đảo.

- Nhưng ta vẫn là con người như nàng, cùng một kiếp hạ nhân. Thập Tứ Lang đi tìm chân giá trị tối thượng của kiếm thuật. Hắn có chết thì mặc xác hắn. Cứ gì hắn chết nàng phải theo hầu hắn chứ. Đúng là vô lý. Nếu hắn chết thì nàng có thể hầu ta mà.

Phương Vũ không đáp lời chàng.

Đổng Tiếu thở dài khi thấy Phương Vũ im lặng.

Nghe tiếng thở dài của chàng, nàng buột miệng hỏi:

- Sao công tử lại quan tâm đến sự sống chết của Phương Vũ.

- Ta không muốn thấy nàng chết một cách lãng nhách như vậy. Một cái chết vô nghĩa.

Một cái chết hỏi ra vì sao chết, vì sự trung thành với chủ nhân, những tưởng đâu gã chủ nhân đó đáng để cho nàng chết, ai dè chỉ là một chàng khùng, xách kiếm chạy rong tìm người để giết.

Đổng Tiếu le lưỡi:

- Nàng hầu hạ ta còn hay hơn hầu hạ Thập Tứ Lang đó.

Phương Vũ lườm Đổng Tiếu:

- Hãy đưa Phương Vũ đi gặp chủ nhân.

- Nàng hãy hứa với ta đừng chết một cách tầm xàm, lãng nhách.

- Chết hay không chết là sự định đoạt của Phương Vũ. Công tử không nên chen vào chuyện này.

Giọng của Phương Vũ có phần khe khắc và quyết đoán khiến Đổng Tiếu cũng phải sửng sờ. Chàng thở hắt ra rồi nói:

- Được, tuy nàng quyết định vậy. Nếu ngày mai nàng tự vận chết theo chủ nhân Thập Tứ Lang khùng khùng điên điên thì Đổng Tiếu hứa sẽ khắc một dòng chữ trên mộ bia nàng.

Dòng chữ đó tại hạ ghi cho mọi người biết nàng cũng khùng như chủ nhân của nàng. Một bên là thằng khùng, một đằng là con điên.

Nói rồi Đổng Tiếu sải bước đi tiếp.

Chàng cùng Băng Phương Vũ thả bước đi tiếp. Hai người vừa đến trước cổng Mẫu Đơn lầu thì nghe tiếng gọi sau lưng:

- Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhìn sang Phương Vũ, thở ra nói:

- Người tại hạ không muốn gặp lại phải gặp ở đây.

Chàng vừa nói dứt câu thì Thang Hữu Tung xầm xập chạy tới. Y nhìn Băng Phương Vũ, nhếch môi đưa cả hàm răng nhớp nháp.

Đổng Tiếu nhìn Thang Hữu Thung rồi nói:

- Đêm khuya thế này mà cũng chạm mặt trại chủ. Phàm những kẻ đi đêm như trại chủ là có ý đồ không tốt.

Thang Hữu Thung cười hềnh hệch, rồi nói:

- Ngươi đưa giai nhân Đông đảo đi đâu vậy. Phải chăng cũng như lần trước.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Hê Trại chủ đừng nghĩ bậy đấy nhé.

Băng Phương Vũ nói:

- Đổng công tử, thời gian không còn nhiều.

- Vậy nàng có thấy Thang trại chủ chặn đường ta không? Nếu nàng đuổi được gã trại chủ háo sắc này đi thì ta sẽ dẫn nàng đến chỗ đó ngay.

Đổng Tiếu vừa nói dứt câu, Phương Vũ quay ngoắc lại Thang Hữu Thung. Nàng đặt tay vào ngực trái, hơi cúi đầu xuống nhỏ nhẻ nói:

- Mời tôn giá tránh đường cho Phương Vũ và Đổng công tử.

Thang Hữu Thung nhìn Phương Vũ bằng ánh mắt háo hức. Y nhe răng cười rồi nói với Đổng Tiếu:

- Ta đang cần một tỳ thiếp như cô nương đây. Lần này ta trả cho ngươi một nén vàng rồng.

Đổng Tiếu cau mày:

- Nàng nghe hắn nói chứ? Hắn đòi lột đồ nàng, đưa về sơn trại để nàng hầu hạ hắn đó.

Còn chờ gì mà không đuổi gã chứ.

Lời còn đọng trên miệng Đổng Tiếu thì Phương Vũ bước đến, động tác của nàng thật uyển chuyển, nhưng Đổng Tiếu phải há hốc miệng. Ngọc thủ của nàng vươn ra, thao tác nhanh và chính xác cực kỳ. Có thể nói tay nàng vừa chạm tới tay của Thang Hữu Thung thì y đã bị nhấc bổng lên lộn qua người nàng rồi rơi huỵch xuống đất.

- Bịch Cả thân pháp bồ tượng nặng gần trăm cân của Thang Hữu Thung va thẳng xuống đất mà gần như y chẳng có sự phản xạ nào. Đổng Tiếu buột miệng thốt:

- Ý.. Võ công mà Băng Phương Vũ thi triển, Đổng Tiếu chỉ biết há hốc mồm, ngây mặt ra nhìn. Trong khi đó Thang Hữu Thung nằm dài dưới đất chẳng thể nào nhấc mình lên được.

Gã thều thào nói:

- Thang mỗ bị gãy xương sống rồi.

Phương Vũ nhìn chàng nói:

- Công tử, chúng ta đi.

Đổng Tiếu bất giác rùng mình khi nghĩ mình cũng có thể giống như Thang Hữu Thung.

Chàng miễn cưỡng nói.

- Nàng đừng có đối xử với ta như Thang Hữu Thung trại chủ đó.

- Phương Vũ không bao giờ có hành vi xúc phạm đến công tử.

Dùng ngón tay vê cằm, Đổng Tiếu nói:

- Ta quá ư bất ngờ với võ công của nàng. Đó là công phu gì vậy.

- Bí thuật nhu công.

- Võ công đặc dị của Đông đảo.

Nàng gật đầu.

Đổng Tiếu le lưỡi rồi nói:

- Nàng có thể truyền cho ta không?

- Khi nào Phương Vũ là nô nữ của công tử.

- Nhất định nàng phải là nô nữ của Đổng Tiếu.

Chàng nói rồi đi thẳng vào Mẫu Đơn lầu. Phương Vũ đứng dưới bậc tam cấp quan sát Đổng Tiếu.

Chàng áp tai vào cửa rồi dịch nhẹ cửa Mẫu Đơn lầu. Hai người len vào trong tòa Mẫu Đơn tối mịt chẳng có chút ánh sáng. Đổng Tiếu nắm lấy tay Phương Vũ.

Nàng toan rụt tay lại nhưng chàng đã nắm chặt:

- Hây, ta sợ ma lắm.

Phương Vũ miễn cưỡng để Đổng Tiếu nắm tay mình. Bất thình lình tiếng cười khanh khách của Mẫu Đơn Chi Hoa từ trong một gian phòng phát ra. Nghe tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa, Đổng Tiếu như mở cờ trong bụng nhưng lại giả vờ hoảng sợ ôm chặt lấy Phương Vũ.

Phương Vũ cố đẩy chàng ra.

- Công tử Chàng vờ như không nghe mà cứ ôm xiết lấy nàng. Đổng Tiếu kịp phát hiện tay nắm vào thắt lưng mình liền buông ngay ra. Chàng giả lả nói:

- Ta sợ ma lắm.

- Đó không phải là tiếng cười của ma. Công tử đừng sợ.

- Có nàng, ta bớt sợ phần nào.

Chàng đưa Phương Vũ đến căn phòng có ánh sáng. Từ trong gian phòng đó tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa lại vọng ra. Đổng Tiếu dùng ngón tay khoét lấy một cái lỗ trên vách giấy. Chàng ghé mắt nhìn vào.

Trong gian biệt phòng, Thập Tứ Lang đang nằm duỗi dài dưới sàn gạch, còn Mẫu Đơn Chi Hoa thì cỡi lên trên người gã. Hai người hoàn toàn trong tình thế lõa lồ, chẳng có lấy một mảnh vải che thân.

Chàng nhìn lại Phương Vũ:

- Thập Tứ Lang tôn giá đang bị bắt tướng?

- Bắt tướng là gì?

Đổng Tiếu chỉ vào cái lỗ vừa xoi trên vách giấy:

- Nhìn đi rồi biết.

Nàng nhìn qua cái lỗ. Hoạt cảnh trong thư phòng đập vào mắt Phương Vũ. Mặt nàng đỏ bừng. Nàng lắc đầu nhìn lại Đổng Tiếu. Đổng Tiếu vừa ve cằm vừa nói:

- Thì ra mấy ngày qua chủ nhân của nàng đi ăn chả. Xem chừng Thập Tứ Lang tôn giá cũng biết nhiều trò chứ. Vị cô nương này Đổng Tiếu có nghe tiếng. Nàng ta là mỹ nữ đẹp nhất Vạn Hoa lầu, với những xảo thuật mà nam nhân phải rụng rốn.

- Thập Tứ Lang kiếm thủ không phải là người như vậy.

- Nàng còn nói như vậy nữa. Đã thấy cả rồi. Nam nhân là phải như thế chứ. Nếu không như vậy thì thiến quách đi cho rồi.

Đổng Tiếu nắm lấy tay Phương Vũ. Chàng cầm tay nàng, Đổng Tiếu nhận ra hơi nóng hầm hập.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Nàng sao vậy. Chúng ta quay về thôi, đừng kinh động đến Thập Tứ Lang.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa kéo Phương Vũ đi. Nàng như người bị mất hồn bước theo chàng.

Điểm một nụ cười mỉm, Đổng Tiếu dẫn Phương Vũ rời tòa Mẫu Đơn lầu. Bước ra bên ngoài hai người vẫn còn nghe tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa đập vào tai họ.

Tiếng cười của Mẫu Đơn Chi Hoa như thể tước đi phần hồn của Phương Vũ, khiến nàng như cái xác không hồn bước bên cạnh Đổng Tiếu.

Nàng nhẩm nói như một người vô thức:

- Y không còn là kiếm thủ.

28. Giáo Trường Dị Đấu

Chiếc kiệu hoa do tám gã phu lực lưỡng khiên, đi thẳng một mạch vào đấu trường.

Tất cả mọi con mắt của giới võ lâm Bạch đạo đều đổ dồn vào cổ kiệu đó.

Nhưng có lẽ người chú ý quan tâm đến cỗ kiệu nhất chính là Đổng Tiếu. Chàng chấp tay sau lưng, trong bộ trang phục lam y thư sinh, trông thật nho nhã. Nhìn cỗ kiệu đang tiến vào đấu trường, chàng nghĩ thầm:

- "Thập Tứ Lang đi không nổi, nên mới dùng kiệu. Thế thì tốt cho ta rồi.".

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Đổng Tiếu vẫn không quên liếc trộm Băng Phương Vũ.

Nụ cười mỉm đắc ý hiện ra trên mặt chàng khi thấy chân diện của Phương Vũ sa sầm với những nét thất vọng và nổi loạn.

Rèm kiệu vén lên, Thập Tứ Lang bước xuống. Sự bệ rạc của gã đập ngay vào mắt Đổng Tiếu. Đôi mắt khác hẳn với những ngày trước đây của một kiếm thủ thượng thừa. Nó không còn nét tinh anh, sáng ngời mà thay vào đó là hai hốc mắt trủng sâu thâm đen. Những tưởng y vừa qua một cơn bạo bệnh khủng khiếp, nay mới gượng dậy nổi.

Nhìn Đổng Tiếu bằng đôi mắt thâm đen, đục ngầu, răng trên của Thập Tứ Lang cắn vào môi dưới. Đổng Tiếu thấy rõ ràng y đang rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực.

Điều đó chứng tỏ y đang bước đi bằng ý chí và nghị lực của mình.

Lần trước khi bước vào đấu trường, tay Tứ Lang luôn đặt lên đốc kiếm đeo bên hông, lần này thì không. Hai tay chống hai bên hông, mặc cho thanh trường kiếm đung đưa qua lại sau mỗi bước chân. Trông bộ dạng của y thật là nực cười.

Đổng Tiếu nhìn Thập Tứ Lang:

- Không biết chân y có rung rẩy như lão Tụ Quách Dụng không?

Vừa nghĩ Đổng Tiếu vừa liếc trộm Băng Phương Vũ. Vô tình nàng cũng nhìn chàng.

Như thể theo một phản ứng tự nhiên, nụ cười giả lả lại hiện ra trên miệng chàng.

Nụ cười đó đập vào mắt Thập Tứ Lang. Chẳng biết nụ cười của Đổng Tiếu tác động gì đến vị kiếm thủ Đông đảo mà khiến gã cắn răng vào môi dưới đến độ tươm máu.

Thập Tứ Lang chẳng giữ được phong thái lịch lãm như đã từng có khi bước vào đấu trường, giao thủ với môn chủ kiếm môn Trình Bang. Gần như y chẳng có chút quan tâm gì đến cục trường, và ngay cả Chung Hảo Kiệt, y cũng không màng đến, dù là một lời nói khách sáo, hay một động thái khom người chiếu lệ.

Y bước đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Đổng công tử đã chuẩn bị rồi chứ.

Đổng Tiếu quan sát Tứ Lang từ đầu đến chân:

- Tất nhiên đã bước vào đấu trường, tại hạ đã chuẩn bị. Thập Tứ Lang tôn giá cũng đã chuẩn bị rồi ư?

Câu nói của Đổng Tiếu như một lời nhắc nhở đối với Tứ Lang, nên y mới đặt tay vào đốc kiếm.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Trước khi bước vào cuộc ấn kiếm, tại hạ có mấy điều muốn hỏi tôn giá.

- Cứ hỏi Y buông câu cụt lủn đó bằng chất giọng lạc hẳn đi.

Nghe chất giọng của Tứ Lang, Đổng Tiếu có thể đoán ra tâm trạng của y lúc này như thế nào rồi. Chàng ôm quyền ôn nhu nói:

- Tại hạ được đệ nhất danh y Tụ Quách Dụng chỉ giáo, phàm những người đa dâm quá độ, phí sức trong một ngày một đêm thì hai đầu gối sẽ nhức mỏi, đứng không vững. Còn nếu như được dụng Tục sâm để thỏa mãn dục tính thì đau nhức trong xương cốt, đi không nổi. Đã đi không nổi còn bị thêm chứng thổ tả.

Chàng lắc đầu chắc lưỡi:

- Ai chà Tại hạ không biết trong nội thể của Thập Tứ Lang kiếm thủ bây giờ thế nào?

Sắc diện Tứ Lang từ từ đỏ ửng lên. Y miễn cưỡng nói:

- Đổng các hạ đáng là danh y.

Đổng Tiếu nói:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi thể trạng của các hạ ra sao thôi. Nếu như đúng với lời nói của tại hạ, các hạ có thể nhận thua, rồi sau đó cùng với Băng Phương Vũ rời Trung thổ. Cả hai chúng ta dĩ hòa vi quí tốt lắm chứ.

Tứ Lang lắc đầu:

- Đã bước vào đấu trường thì phải có kẻ thắng người bại. Kẻ chết người sống. Đâu có chuyện dĩ hòa vi quí.

Đổng Tiếu chắc lưỡi:

- Tôn giá đúng là kẻ cố chấp, không biết câu thiên thời địa lợi, nhân hòa. Tại hạ nói ra câu này để tôn giá suy xét cùng tận. Chẳng qua Đổng Tiếu này cũng chỉ vì Băng Phương Vũ cô nương, muốn cho cô ấy có đường quay về Đông đảo.

Vẻ lưỡng lự hiện trên mặt Thập Tứ Lang. Y từ từ thở ra nhưng răng trên cắn vào môi dưới.

Đổng Tiếu nói tiếp:

- Tôn giá còn chờ gì nữa mà chưa nhận thua tại hạ. Nói thật với tôn giá. Tôn giá đã bị tại hạ đưa vào bẫy, đã bị bắt tướng mà không biết thôi.

Tứ Lang hừ nhạt, gằn giọng nói:

- Đổng Tiếu, cho dù hôm nay Thập Tứ Lang có bại dưới tay ngươi thì ta cũng là kẻ chiến thắng.

Đổng Tiếu cau mày:

- Sao tôn giá nghĩ vậy?

- Nếu ta không phải là kẻ chiến thắng thì ngươi đã không bỉ ổi dâng cả bào muội của mình cho ta, để hy vọng một sinh lộ.

Đổng Tiếu nhướng mày. Chàng ve cằm nhìn Thập Tứ Lang tủm tỉm cười:

- Tại hạ hỏi thật tôn giá nhé. Mười ngày qua tôn giá bị Mẫu Đơn Chi Hoa chiếu tướng bao nhiêu lần. Đêm qua, tại hạ và Phương Vũ đến Mẫu Đơn lầu, thấy tôn giá nằm dài dưới đất Có lẽ Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tứ Lang một lúc rồi nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa hẳn đã khiến cho tôn giá kiệt sức, mỏi gối, chân run, tứ chi bủn rủn, còn hơi đâu mà dụng đến kiếm.

Đổng Tiếu tủm tỉm cười nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa hẳn rất vừa mắt tôn giả, nên người mới Thập Tứ Lang nạt ngang:

- Im.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Tôn giá sợ tại hạ nói ra sự thật của người trong lúc này chứ gì? Chuyện đó là chuyện bình thường mà. Đâu có gì đáng dấu.

Chàng ôm quyền:

- Dù tại hạ có thắng tôn giá, cũng phải ôm quyền bái phục. Bái phục vì nhận ra tôn giá là người kiên định, đấu đến sức cạn lực kiệt vẫn giữ chữ tín của mình.

Chàng chắc lưỡi nói tiếp:

- Mười ngày song đấu với Mẫu Đơn Chi Hoa, đệ nhất kiều nữ Vạn Hoa lầu, thua xiểng liểng, thậm chí chẳng còn hơi sức mà cỡi ngựa, thế mà vẫn ngang nhiên bước vào đấu trường.

Bái phục bái phục Sắc diện Thập Tứ Lang xanh tái:

- Ngươi nói gì? Mẫu Đơn Chi Hoa là kiều nữ?

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Đúng rồi, tại hạ phải đích thân đi tuyển lựa cho tôn giá đó.

- Nàng không phải là bào muội của ngươi?

- Chỉ cần có kim lượng bỏ ra thì nàng sẽ là bào muội thôi.

Thập Tứ Lang rống lên:

- Ta giết ngươi.

Y vừa rống vừa rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Ngay cả cách rút kiếm của gã cũng trông thật nực cười. Không có được một chút cái thân của một kiếm thủ. Trông cách rút kiếm của Thập Tứ Lang, người ta những tưởng y không phải là một kiếm thủ.

Phương Vũ buông tiếng thở dài, cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình. Mặc dù thủ đốc kiếm bằng cả hai tay, nhưng tay y vẫn cứ run bần bật, lưỡi kiếm những tưởng tuột xuống đất.

Nhìn Tứ Lang bệ rạc như vậy, Đổng Tiếu lắc đầu cười mỉm:

- Nếu tôn giá muốn thì cứ tự nhiên. Rượu mời, tôn giá chê, mà muốn uống rượu phạt.

Tứ Lang nghiến răng. Mặc dù y cảm nhận rõ mồn một lực cạn hơi kiệt trong nội thể mình. Y gượng đứng mà hai đầu gối cứ buông buốt. Không chỉ hai đầu gối mà cả hai ống quyển cũng buốt nhói khó chịu cực kỳ, nhưng lại không thể nào chấp nhận sự bí mật của Đổng Tiếu. Nụ cười tủm tỉm trên miệng chàng càng tạo ra sự phẫn nộ trong y.

Tứ Lang rít giọng nói:

- Ngươi đúng là kẻ gian trá bỉ ổi nhất trên đời.

Gã nói rồi rống lên một tiếng, dồn tất cả sức lực còn lại phát động kiếm chiêu. Mặc dù biết Thập Tứ Lang đã trúng ngụy kế đa dâm hại xác phàm của mình nhưng Đổng Tiếu đâu dám xem thường kiếm chiêu của y, dù y có lực tàn sức kiệt đi nữa thì cũng là một kiếm thủ tối thượng, còn chàng cũng chỉ có hai môn công phu bập bẹ là Tục hóa cốt và Vạn bộ di tướng.

Thấy Thập Tứ Lang phát động kiếm chiêu, Đổng Tiếu liền thi triển Vạn bộ di tướng.

Thanh trường kiếm ngời ngời ánh kiếm, sáng quắc chụp tới chàng. Lưỡi liếm không còn chút sát khí nào nhưng cũng đủ cho Đổng Tiếu gây buốt cột cột sống.

Đổng Tiếu né tránh được chiêu kiếm đó một cách dễ dàng với thuật Vạn bộ di tướng.

Mặc dù tránh được kiếm chiêu của đối phương nhưng Đổng Tiếu lại chẳng có công phu nào dùng để phản kích.

Tứ Lang dựng kiếm công hụt đối phương, rút kiếm lại đưa thẳng qua khỏi đầu. Mặt y chợt đanh lại sượng sùng.

Đổng Tiếu bất giác bịt lỗ mũi nhìn Tứ Lang.

Nhân hai luông tinh nhãn xoi mói của Đổng Tiếu, Tứ Lang đỏ rần mặt. Đổng Tiếu chỉ vào mặt y:

- Y Tôn giá Tôn giá y Thập Tứ Lang gào lên:

- Sát Cùng với tiếng gào, y lao đến Đổng Tiếu bằng những bước chân chệch choạc. Đổng Tiếu liền thi triển Vạn bộ di tướng, bỏ chạy quanh đấu trường. Tứ Lang thấy nhập nhoạng trước mặt mình năm sáu bóng người thoáng qua thoáng lại bỏ chạy, mà chẳng biết công vào cái bóng này. Những chiếc bóng kia chẳng khác nào miếng mồi ngon nhử con cá đói, buột Thập Tứ Lang phải rượt theo Đổng Tiếu, mà quên hẳn mình đang trong tình trạng nào.

Chỉ khi y nghe được tiếng cười huyên náo của quần hào Bạch đạo mới dừng bộ, thì Đổng Tiếu cũng dừng bước. Chàng quay ngoắc lại nhìn Tứ Lang. Đổng Tiếu buột một câu như gáo nước lạnh tạt vào mặt Tứ Lang:

- Tôn giá đúng là một thằng khùng, hãy nhìn lại mình coi, váy của tôn giá bốc mùi rồi kìa.

Mặt Tứ Lang đực hẳn ra.

Y đảo mắt nhìn quanh, tất cả quang cảnh thị trấn, người nào cũng đưa tay bịt mũi, cất tiếng cười khành khạch. Những tràn cười của quần hùng Bạch đạo đập vào thính nhĩ Thập Tứ Lang biến thành muôn vàn mũi tên hình chi chít ghim vào tim vào óc gã.

Đổng Tiếu nói:

- Tôn giá xách kiếm rượt tại hạ, ị ra cả váy rồi Còn muốn rượt tại hạ nữa ư?

Chàng nhăn mặt, lắc đầu nói:

- Tôn giá từ Đông đảo vào Trung thổ để tìm người tỷ thí ẩn chứng kiếm chiêu chứ đâu phải làm thằng hề vác kiếm chạy rong, vừa chạy rong vừa ị ra váy. Còn thua một đứa con nít lên ba lên bốn.

Đổng Tiếu bịt mũi:

- Thối không chịu nổi.

Chàng hất tay:

- Còn đứng ra đó nữa, quẳng kiếm mà đi rửa đi.

Thập Tứ Lang nhắm mắt lại. Sắc diện của y tái nhờn, tái nhợt. Y không còn gì để có thể thốt ra lời được. Danh dự của một kiếm thủ Đông đảo, uy vũ của kiếm thủ Thập Tứ Lang bị chính tay y chôn vùi trong cuộc giao đấu này. Y đang biến thành một trò cười cho giới võ lâm Trung thổ.

Y đang biến thành một thằng hề. Nếu bây giờ đất nứt ra, y chui xuống được, y cũng sẵn sàng.

Hai hàm răng của Tứ Lang đánh lộp cộp vào nhau. Bất thình lình y quẳng thanh trường kiếm trong tay mình xuống đất, rồi từ từ quỳ trên hai gót chân mình.

Định nhãn vào Đổng Tiếu, Tứ Lang buông ra một lời bằng ngôn phong của Đông đảo, Đổng Tiếu nghe mà chẳng hiểu gì.

Chàng nhìn lại Băng Phương Vũ. Nàng đang gục mặt nhìn xuống mũi hài mình. Tất cả những gì đang diễn ra tại cục trường như từng gáo nước sôi phủ xuống khắp người nàng.

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Tại hạ không biết ngôn phong Đông đảo.

Tứ Lang nghiến răng rít giọng nói bằng ngôn phong Trung thổ:

- Ta hận ngươi.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tự tôn giá chuốt hận vào mình. Tại hạ không có ý. Đến lúc này tôn giá vẫn còn cơ hội quay về Đông đảo.

- Quay về Đông đảo? Quay về với cái nhục trăm năm không rửa được. Quay về Đông đảo?

Y vừa nói vừa đưa tay trái về phía Đổng Tiếu, còn tay mặt rút ngọn tiểu dao giắt bên hông. Y nhìn Đổng Tiếu gần như không chớp mắt:

- Phải chi ngươi là một kiếm thủ.

Y nói rồi tự vung ngọn tiểu dao đâm thẳng vào bụng mình, kéo rọc xuống chân diện.

Lục phủ ngũ tạng trào ra ngoài.

Giới võ lâm Bạch đạo thét lên:

- Giết gã đi Giết gã đi.

Thập Tứ Lang vẫn định nhãn nhìn Đổng Tiếu. Hành động tự kết liễu của Thập Tứ Lang khiến Đổng Tiếu như bị hóa thành tượng, đứng trân trân, chỉ biết dõi mắt nhìn y. Tả thủ của Tứ Lang từ từ nắm lại hình quả đấm.

- Cạch Một âm thanh khô khốc phát ra từ tay gã đập vào thính nhĩ của Đổng Tiếu. Chàng vừa nghe âm thanh đó phát ra biết có kỳ biến nhưng chẳng biết đó là kỳ biến gì. Khi Đổng Tiếu thấy một mũi tên sáng ngời từ trong ống tay áo rộng thùng thình của Tứ Lang bắn về phía mình thì y chỉ còn nghĩ đến một điều duy nhất:

- "Mình chết chung với gã rồi.".

Chàng gần như không có phản xạ gì, nhưng trước khi mũi tên kịp ghim vào chấn tâm của chàng thì ai đó đã đẩy chàng qua bên khiến cho mũi phi tiễn chệch mục đích mà chỉ ghim vào bả vai của chàng thôi.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Ối Chàng thốt ra câu này thì cũng kịp nhận ra người cứu mình chẳng ai khác mà chính là Băng Phương Vũ.

Tứ Lang trợn tròn hai mắt nhìn Băng Phương Vũ. Y từ từ gục xuống trút hồn ra khỏi xác.

Giới võ lâm Bạch đạo nhau nhau hẳn lên. Tất cả đồng thanh xướng:

- Giết ả ma di đó luôn. Giết ả ma di đó luôn.

Không màng đến sự huyên náo của quần hùng Bạch đạo, Phương Vũ quỳ xuống, ngước mặt về phía vầng thái dương, rồi rút ngọn tiểu dao dấu trong ống tay áo mình toan lập lại hành động giống như Thập Tứ Lang, tự kết liễu mình, nhưng Đổng Tiếu kịp giữ tay nàng lại.

Phương Vũ nhìn chàng bằng ánh mắt khe khắc, nghiệt ngã.

Đổng Tiếu nói:

- Nàng không thể chết.

Máu vẫn tuôn ra ướt đẫm bả vai trái của Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu gằn giọng nói:

- Nàng chết ai sẽ rửa cái nhục này.

Giới võ lâm Bạch đạo vô cùng phấn khích rống lên.

- Đổng Tiếu, ngươi hãy giết ả ma di đó đi. Giết ả đi! Ngươi còn chờ gì nữa. Giết ả ma di đó, giết ả ma di đó.

Một gã đại hán xăm xăm bước vào. Y thủ nguyên đại đầu đao:

- Ngươi không giết, ta giết. Lũ man di Đông đảo phải chết ở đấu trường võ lâm Trung Nguyên.

Đổng Tiếu tướt ngọn tiểu dao trên tay Phương Vũ. Nàng vẫn quỳ dưới đất không có chút biểu hiện hay sợ hãi gì.

Đổng Tiếu rít một nguồn chân khí, cố nén cái đau nơi bả vai trái, lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ, ở đây còn có Thượng tôn minh chủ. Quốc thì có quốc pháp, nhà có gia uy, võ lâm cũng có giới luật, tôn ti của nó. Thượng tôn võ lâm minh chủ Chung tiền bối đang có mặt ở đây. Thượng tôn võ

lâm minh chủ chưa phán quyết, ai là người dám vượt qua giới qui võ lâm tự cho mình cái quyền được định đoạt.

Chàng quắc mắt gào lên:

- Ai Giới võ lâm bất giác im lặng như tờ. Lời nói của Đổng Tiếu như một cơn mưa rào trút xuống nhưngcái đầu đang nóng bức, cuồng ngạo chỉ lăm lăm đòi lấy mạng Băng Phương Vũ sau khi Thập Tứ Lang tự kết liễu.

Chờ cho mọi người im lặng, một lúc lâu Đổng Tiếu nói tiếp:

- Sự định đoạt phải thuộc về võ lâm minh chủ. Lời nói của tại hạ là chân ngôn chính đạo. Ai không phục thì cứ bước ra.

Chỉ có sự im lặng đáp lời chàng.

Đổng Tiếu mỉm cười. Chàng lia mắt nhìn qua quần hào rồi mới thả bước đến trước Chung Hảo Kiệt.

Những lời nói của Đổng Tiếu, tất nhiên khiến cho Chung Hảo Kiệt phải đắc ý, gật đầu với sự thỏa mãn trong tâm mình, nhưng không nói ra mà thôi.

Chung Hảo Kiệt minh chủ vẫn chễm chệ ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng chờ Đổng Tiếu bước lên.

Chàng ôm quyền xá Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ, theo ý minh chủ xử như thế nào?

Nhìn vào mắt Đổng Tiếu, Thượng tôn minh chủ như muốn đọc ẩn ý trong đầu chàng.

Đổng Tiếu nặn nụ cười giả lả để đáp lại ánh mắt soi mói của Chung Hảo Kiệt.

Hào Kiệt vuốt chòm râu đen nhánh rồi nói:

- Theo ý của Đổng Tiếu sẽ xử như thế nào?

- Tiểu sinh không dám qua mặt Minh chủ, nên muốn thỉnh ý của người trước ý bổn nhân.

Ả kia là hạng man di, đã khuấy động sự bìnhyên của võ lâm nên khiến cho mọi người phẫn nộ. Để trấn an mọi người, bổn nhân nghĩ ngươi nên chìu theo ý họ.

Đổng Tiếu ôm quyền từ tốn nói:

- Ý của Minh chủ tiểu sinh không dám phản bác lại, nhưng Chàng mỉm cười.

Nụ cười của chàng khiến đôi chân mày rậm của Minh chủ Chung Hảo Kiệt nheo mắt lại.

Lão gằn giọng nói:

- Nhưng gì?

Đổng Tiếu ve cằm, từ tốn nói:

- Băng Phương Vũ có trao cho tiểu sinh một phong thư niêm kín. Tiểu sinh đã gởi cho một người thân tín. Rất thân tín với lời căn dặn. Nếu một khi Băng Phương Vũ cô nương chết, hoặc Đổng Tiếu chết thì hãy công bố phong thư đó cho mọi người biết.

Thượng tôn minh chủ biến sắc, lão vuốt râu từ từ đứng lên.

Đổng Tiếu nhìn thẳng vào lão gần như không chớp mắt. Chàng nghe tiếng tim của mình đập thình thịch. Đổng Tiếu nghĩ thầm trong đầu:

- "Chẳng biết phong thư trong ngực áo mình có nội dung gì nhỉ?".

Chung Hảo Kiệt vuốt râu suy nghĩ rồi phá lên cười khanh khách. Mặc cho lão cười, Đổng Tiếu vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng giá.

Thượng tôn minh chủ bước ra đấu trường, lớn tiếng nói:

- Chư vị huynh đệ, các vị trường bối. Đổng Tiếu công tử đã làm được việc lớn. Một việc lớn mà tất cả những người khác không làm được. Thay mặt võ lâm trong cương vị võ lâm minh chủ, bổn nhân trao quyền định đoạt ngày hôm nay cho Đổng công tử.

Y nhìn lại Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, ngươi hẳn rất hoan hỷ chứ?

Đổng Tiếu ôm quyền xá:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích. Vậy Minh chủ có cái thứ nào để trao cho tiểu sinh, để sau này còn thay thế Minh chủ à.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước maạt Đổng Tiếu. Lão lấy tấm kim bài lịnh chủ đặt vào tay chàng:

- Ngươi đáng để cho bổn tọa phải nhìn đến đó.

- Đa tạ minh chủ đã cho tiểu sinh một câu nói đúng với ý của người.

- Đừng khách sáo quá như vậy, bổn tọa đã bắt đầu thấy thích thú với ngươi rồi đó.

Nói rồi Chung Hảo Kiệt bỏ đi thẳng.

Lão đi rồi quần hùng võ lâm nhao nhao hẳn lên:

- Đổng tiểu tử, giết ả man di đó đi.

Quần hùng chẳng khác nào bầy thú hoang trong sự phấn khích tột cùng, nhao nhao đòi Đổng Tiếu phải lấy mạng Phương Vũ.

Chàng khoát tay ra dấu cho mọi người im lặng rồi nói:

- Chư vị trước nhất đồng ý cho tại hạ quyết định số phận của Băng Phương Vũ.

Mọi người nhao nhao lên:

- Đồng ý Đồng ý.

Đổng Tiếu lia mắt nhìn qua quần hào, im lặng, rồi trịnh trọng nói:

- Đây là đấu trường, tại hạ sẽ dụng nguyên tắc của đấu trường để quyết định.

Chàng bước lên trước mặt gã đại hán:

- Tục danh của các hạ là gì?

- Vạn đao Hạng Xiểng.

Đổng Tiếu lập lại câu nói của Hạng Xiểng. Chàng khẽ gật đầu, rồi lớn tiếng nói với quần hùng.:

- Để cho người Đông đảo khâm phục, khẩu phục. Tại hạ quyết định để cho Hạng Xiểng túc hạ đây giao thủ với Băng Phương Vũ. Các vị nhìn Phương Vũ cô nương xem. Cô ấy đúng là yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu. Đã là thục nữ thì anh hùng hảo hán nào mà không thích. Đúng không?

Chàng nhìn lại Hạng Xiểng:

- Hạng túc hạ nếu thắng được Băng Phương Vũ cô nương, tại hạ cho túc hạ được quyền định đoạt số phận của nàng.

Hạng Xiểng gật đầu:

- Được! Hạng mỗ rất hoan hỷ được nhận đặc ân của Đổng công tử. Nhất định Hạng mỗ sẽ mời Đổng công tử đến Hạng gia để được bồi tiếp.

- Hy vọng tại hạ sẽ đến đó.

Chàng mỉm cười bước đến đỡ Băng Phương Vũ đứng lên. Đổng Tiếu nhìn vào mắt nàng, nghiêm giọng nói:

- Phương Vũ, tại hạ không muốn thấy một lần nữa người Đông đảo bị nhục đâu.

Phương Vũ nghe chàng nói, quay lại nhìn chàng với ánh mắt khô hoảnh. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Phương Vũ sẽ không cho công tử thấy điều đó lần thứ hai nữa.

Đổng Tiếu mỉm cười gật đầu, chàng nhỏ giọng nói với nàng:

- Gã họ Hạng đòi bắt nàng làm thê thiếp cho gã đó. Tại hạ biết nàng đâu có muốn chuyện đó. Gã họ Hạng kia thì đâu có so bì được với tại hạ, đúng không nào?

Nói rồi chàng khẽ gật đầu.

Phương Vũ từ từ quay mặt nhìn lại Hạng Xiểng. Vẻ mặt của nàng chẳng biểu lộ cảm xúc nào. Nó trơ trơ như thể một chiếc mặt nạ vô hồn vô cảm.

Hạng Xiểng dấn đến ba bộ đối mặt với Phương Vũ. Y trịnh trọng nói:

- Nếu kiếm của tên Thập Tứ Lang man di mọi rợ có thể chẻ đôi thể pháp của môn chủ Trình Bang thì đao của Hạng mỗ cũng có thể chém ngang tiểu yêu của ả Gã nói rồi đắc ý với câu nói đó, cất tiếng cười hềnh hệch. Mặc cho gã cười, Phương Vũ vẫn không chút biểu lộ cảm xúc gì ra mặt. Nàng vẫn giữ sự im lặng không màng đến câu nói của đối phương.

Thấy nàng im lặng, Hạng Xiển nhướng mày nói:

- Ả hiểu lời của ta không?

Phương Vũ đặt tay phai lên ngực trái, hơi khom người xuống với vẻ thành bái. Nàng ôn nhu nói:

- Phương Vũ biết ngôn ngữ Trung Nguyên. Tất cả những gì Hạng tôn giá nói, Phương Vũ đều hiểu.

- Thế thì tốt.

Gã nói rồi múa tít thanh đại đầu đao, thét lớn một tiếng thị uy, lướt đến phát ngọn đại đao chém ngang thắt lưng nàng, đúng như lời hắn nói. Phương Vũ bước dịch về sau nửa bộ để lưỡi đao phạt ngang qua trước vùng tiểu yêu mình.

Tiếng khí đao phát ra đập vào thính nhĩ Đổng Tiếu, khiến chàng bồn chồn. Đổng Tiếu nghĩ thầm:

- "Không biết ta tính toán đúng hay sai đây. Nếu Phương Vũ có mệnh hệ gì ta ân hận lắm.".

Công hụt đối phương một đao, Hạng Xiểng tràn bộ, trở ngược tay đao biến thế, từ trên chém sả xuống như một người bổ củi. Phương Vũ bước lách qua trái, vừa đủ để cho ngọn đại đao chém trượt qua hông nàng. Mặc dù vận trang phục Đông đảo, rất gò bó nhưng thao tác của Phương Vũ cực kỳ uyển chuyển, và chính xác. Nhìn nàng né tránh những chiêu công của Hạng Xiểng, những tưởng như đã biết được chiêu thức của đối phương sắp dụng ra để công nàng.

Tránh được chiêu đao thứ hai, Phương Vũ xoay nửa vòng, hữu thủ chộp vào tay đao của đối phương, kéo y đến trước, chân nàng đá nhẹ vào chân trụ của Hạng Xiểng.

Hạng Xiểng như thể bị nhấc lên khỏi mặt đất, lộn đúng một vòng trong không trung rồi nện lưng xuống, mà không có chút phản xạ nào. Cả tấm lưng khổng lồ của Hạng Xiểng nện xuống đất cùng với âm thanh khô khốc phát ra.

- Rắc Tay đao của họ Hạng đã bị gãy đôi, ngọn đại đao tuột khỏi tay gã lăn lông lốc.

Hạng Xiểng rống lên với tất cả sự đau đớn tột cùng.

- A Tiếng rống của Hạng Xiểng khiến quần hùng Bạch đạo sững sờ đứng thừ ra như tất cả đã bị biến thành tượng đá.

Phương Vũ thả tay Hạng Xiểng, bước đến bên Đổng Tiếu.

Chàng mỉm cười với nàng:

- Tại hạ thích môn võ công này quá.

Quần hùng Bạch đạo thừ ra nhìn Đổng Tiếu và Phương Vũ. Hạng Xiểng lồm cồm đứng lên. Hữu thủ cầm đao của gã giờ như bị bẻ quặc ra sau lưng, khiến cho y nghiên hẳng qua bên phải.

Đổng Tiếu nói:

- Hạng các hạ có thể đầu nhập Cái Bang được rồi.

Chàng nói rồi nắm tay Băng Phương Vũ dẫn nàng rời đấu trường.

Đi bên cạnh Đổng Tiếu, chân diện của Phương Vũ vẫn giữ vẻ đăm đăm lạnh lùng. Cứ như cái chết của Thập Tứ Lang đã tước đi phần hồn trong thể xác nàng. Tất nhiên Đổng Tiếu nhận ra điều đó. Chàng nhỏ giọng nói với nàng:

- Ai cũng có một số phận. Nàng phải chấp nhận số phận của Thập Tứ Lang kiếm chủ.

Tự y đã đi tìm số phận đó.

Phương Vũ đáp lời chàng bằng chất giọng mơ hồ:

- Một số phận nhục nhã.

29. Bướm Vờn Hoa Nở

Phương Vũ từ sau bức bình phong bước ra. Nàng không còn vận bộ trang phục truyền thống của người Đông đảo, mà thay vào đó là bộ xiêm y màu hồng nhạt, có những đường hoa văn, trông nàng khác hẳn, không ai còn có thể nhận ra nàng là người Đông đảo.

Đổng Tiếu từ từ đứng lên, nhìn Phương Vũ gần như không chớp mắt.

Chàng nhẩm nói:

- Ôi chao ơi! Sao đẹp thế này. Trên thế gian này còn ai đẹp hơn nàng không nhỉ?

Thốt ra câu nói đó bất giác Đổng Tiếu lại liên tưởng đến Lưu Tuyết Liên. Chàng nghĩ thầm:

- "Vẫn còn có Lưu Tuyết Liên. Nếu như Đổng thiếu gia có được hai nàng nằm hai bên, chắc hẳn ta còn bệ rạc hơn cả Thập Tứ Lang khi bước vào đấu trường.".

Nghĩ đến đó bất giác Đổng Tiếu thò tay xuống nắn hai đầu gối mình.

Phương Vũ bước đến trước mặt chàng. Nàng nhìn Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu mỉm cười đi quanh Phương Vũ. Chàng vừa đi vừa chắc lưỡi, rồi nhìn nàng nói:

- Tại sao nàng đẹp như vậy chi?

Đôi lưỡng quyền của Phương Vũ ửng hồng e thẹn. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Phương Vũ chìu theo ý của Đổng công tử.

- Tại hạ phải thừa nhận chưa từng thấy ai đẹp như Băng Phương Vũ. Trong bộ xiêm y này, nàng làm cho trái tim Đổng Tiếu muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chợt Đổng Tiếu buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Nàng đẹp như thế này, tại hạ khó mà giữ được nàng.

- Sao công tử lại nói vậy?

Chàng chỉ vào mặt mình:

- Tại hạ không có được bộ mặt khôi ngô mỹ nam tử như Dương Thiệu Ân, lại là kẻ hủ lậu thuộc giới Hắc đạo. Một ngày nào đó lỡ như nàng gặp được một trang công tử khôi ngô tuấn tú, thì Đổng thiếu gia này mất nàng rồi.

Phương Vũ lắc đầu:

- Chỉ có cái chết đến với Phương Vũ thì Đổng thiếu gia mới mất Phương Vũ.

Đổng Tiếu phấn khích hẳn lên:

- Thật như vậy chứ?

Phương Vũ gật đầu.

- Đúng như vậy.

Đổng Tiếu xoa tay. Chàng vừa xuýt xoa vừa nói:

- Đổng Tiếu ơi, ngươi sinh ra nhằm giờ linh hay sao mà tốt phúc như thế này.

Vừa ve cằm, Đổng Tiếu vừa nhìn Băng Phương Vũ. Đôi lưỡng quyền của nàng lại e thẹn ửng hồng khi tiếp nhận hai luồng tinh nhãn của Đổng Tiếu.

Phương Vũ ôn nhu nói:

- Đổng thiếu gia muốn gì ở Phương Vũ?

- Nàng hỏi ta muốn gì à?

Phương Vũ gật đầu.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Khó nói lắm.

- Thiếu gia, bây giờ Phương Vũ đã là nô nhân của thiếu gia rồi. Bất cứ điều gì thiếu gia muốn, Phương Vũ cũng chìu theo ý của thiếu gia.

- Nàng tự nguyện ư?

Nàng gật đầu.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Ta nói thật nhé ta chỉ Chàng ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Ta chỉ muốn hôn nàng thôi.

Phương Vũ buông thẳng hai cánh tay. Đôi thu nhãn sáng long lanh của nàng từ từ nhắm lại với vẻ chấp nhận và chờ đợi.

Đổng Tiếu không khỏi bồi hồi khi dung diện của Phương Vũ lọt vào hai con ngươi của chàng. Dung diện của Phương Vũ buột chàng phải nghĩ thầm:

- "Sao Phương Vũ lại an phận như vậy chứ?".

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Đổng Tiếu lại vung tay qua vùng tiểu yêu của Phương Vũ.

Tim chàng đập như trống trận khi cảm nhận thể pháp của Phương Vũ run nhẹ trong vòng tay của mình. Nàng vẫn nhắm mắt với vẻ chờ đợi không một chút phản kháng lại ý muốn của chàng.

Đổng Tiếu nói:

- Ta hôn vào môi nàng được không?

- Thiếu gia có quyền sở hữu.

Mặc dù nàng nhắm mắt chờ đợi, nhưng giọng nói lại không có chút biểu cảm gì. Chính giọng nói của Phương Vũ làm cho chàng có phần hụt hẫng. Mặc dù hụt hẫng nhưng trong tận tâm tưởng của Đổng Tiếu vẫn rộn ràng ham muốn đặt môi lên môi nàng. Chàng gần nhu không thể kiềm chế được sự ham muốn đó.

Vòng tay Đổng Tiếu theo một bản năng thôi thúc từ trong tận cùng thần thức mình, kéo Phương Vũ sát vào người. Chàng áp mặt vào mặt nàng. Đôi môi của Đổng Tiếu gần chạm vào hai cánh môi đang hé mở

chờ đợi của Băng Phương Vũ, thì vô tình mắt chàng nhìn vào tấm gương đặt sau lưng nàng. Đổng Tiếu nhận ra tay của Phương Vũ cầm ngọn tiểu dao hườm sẵn chực chờ bổ xuống gấy mình.

Lưỡi tiểu dao sáng ngời hiện ra trong tấm gương đồng, nó lọt thỏm trong bàn tay thanh mảnh của nàng trông tợ như một con rắn đang chuẩn bị cho một cú mổ chết người.

Đổng Tiếu nhỏ nhẻ nói:

- Nàng giết ta chứ?

Phương Vũ không trả lời Đổng Tiếu.

Chàng nói tiếp:

- Vì cái chết của Thập Tứ Lang mà muốn giết ta?

Phương Vũ cũng không trả lời chàng.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài, nhưng tay vẫn không buông vùng tiểu yêu nhỏ nhắn của Băng Phương Vũ:

- Nàng muốn ta chết như Thập Tứ Lang. Chết bởi một nữ nhân mình say đắm. Đúng, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Đổng Tiếu này đã đưa Thập Tứ Lang của nàng vào bẫy mỹ nữ, để y đánh mất bản lĩnh của một kiếm thủ mà chuốc lấy cái nhục trăm năm không gội rửa được. Nay nàng muốn buộc ta phải chết như Thập Tứ Lang. Cũng chết trong tay một mỹ nhân mà mình đắm đuối. Nhưng xét cho cùng, Tứ Lang hơn Đổng Tiếu này nhiều bởi vì Thập Tứ Lang còn được mười ngày để chôn vùi sinh lực mình trong vòng tay mỹ nữ, còn ta thì chỉ có mỗi một nụ hôn. Mà hôn thì chẳng biết có được gì không để rồi mất mạng. Nụ hôn này mắc quá.

Phương Vũ mở mắt nhìn chàng:

- Thiếu gia nói gì thế?

- Ta đang nói với nàng, và nói với ngọn tiểu dao trên tay nàng đang chực chờ tước mạng ta.

Mặt Phương Vũ sa sầm, đanh lại:

- Sao thiếu gia biết có ngọn tiểu dao sau lưng thiếu gia?

- Tấm gương đồng sau lưng nàng phản chiếu cánh tay đang cầm ngọn tiểu dao chực đâm vào gáy của ta kìa.

- Vậy là thiếu gia đã biết. Đúng, Phương Vũ chờ cho thiếu gia hôn mình, rồi sẽ đâm ngọn tiểu dao vào đại huyệt thiên linh cái, lấy mạng thiếu gia đó. Thế thiếu gia còn muốn hôn nữa không?

Đổng Tiếu nhìn vào mắt nàng:

- Nàng muốn trả thù cho Thập Tứ Lang?

- Và cả người Đông đảo, thiếu gia đã khiến cho Thập Tứ Lang từ một kiếm thủ thượng thặng thành ra người không ra người, ngợm không ra ngợm.

Giọng nói của nàng vừa đanh vừa gọn lại nhạt nhẽo đến độ trong xương sống của Đổng Tiếu xuất hiện một luồng chân khí băng hàn chạy dọc từ trên xuống dưới.

Chàng từ tốn nói:

- Nàng đã thấy rồi. Tứ Lang bị Mẫu Đơn Chi Hoa bắt tướng mới biến thành con người như vậy. Nàng đã từng cứu ta khỏi mũi phi tiễn của Thập Tứ Lang, giờ sao muốn giết ta.

- Phương Vũ muốn tự tay mình kết liễu thiếu gia. Kẻ gieo sự nhục nhã cho kiếm đạo Đông đảo.

- Nàng nói vậy sai rồi. Người gieo nhục cho kiếm đạo Đông đảo không phải là tại hạ mà chính là Thập Tứ Lang. Y đã tự đi tìm cái nhục đó mặc dù đã được cảnh báo tại hạ là kẻ gian trá và có rất nhiều thủ đoạn.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài:

- Khi ta chết nàng có thể quay về Đông đảo.

- Không, kết thúc tại đây.

- Nàng sẽ giết ta?

- Đúng!

- Những cái chết lãng nhách, vô nghĩa.

Nhìn vào mắt nàng, Đổng Tiếu khẽ lắc đầu. Chàng từ tốn nói:

- Sao còn chưa xuống tao dao lấy mạng tại hạ. Chứ cầm tiểu dao hườm sẵn như thế mỏi tay lắm.

- Còn chờ thiếu gia hôn Phương Vũ.

- Nếu như ta không hôn nàng.

- Dao sẽ không hạ xuống.

- Nhưng nếu ta hôn nàng.

- Tiểu dao sẽ ghim vào tử huyệt của Đổng thiếu gia.

- Ta chết vì một nụ hôn.

- Đúng.

- Nụ hôn này đắt giá quá.

Chàng lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Mặc kệ! Có chết thì ta cũng hôn. Cái gì đã thèm mà không ăn, chết thành con ma chết thèm, khó đầu thai lắm. Ai mà thoát khỏi cái chết, thôi thì ăn trước để chết khỏi thèm.

Nói rồi Đổng Tiếu liếm hai mép mình.

Phương Vũ đỏ mặt, bặm môi, nếu không đã bật ra tiếng cười. Nhưng hai cánh môi của nàng chưa kịp mím lại thì đôi môi của Đổng Tiếu đã áp chặt vào. Mới đầu nàng không có chút phản ứng gì, ngoài một chút cảm xúc biểu lộ qua trái tim đập hơi loạn nhịp. Nhưng rồi thời gian trôi qua, trôi rất mau trong tâm thức Phương Vũ để hai cánh môi nàng hé mở, tạo nên một lực hút, hút lấy môi của chàng dán sát vào hơn.

Phương Vũ đâu biết rằng Đổng Tiếu hôn nàng là sợ ngọn tiểu dao kia ghim phập xuống tử huyệt của mình, nên cố kéo dài nụ hôn đó ra. Thậm chí chàng muốn dùng nụ hôn kia để bức hơi của Phương Vũ chết. Trong khi đó nụ hôn dài vô tận của Đổng Tiếu lại khiến Phương Vũ bị níu vào một dòng chảy cảm xúc. Một thứ cảm xúc khiến nàng mụ cả người quên hẳn đi những ý niệm vồn vã tồn tại trong tâm thức, một ý niệm trả thù. Ý niệm đó như bị dòng chảy cảm xúc xóa nhòa, rồi tan vỡ.

Nụ hôn của Đổng Tiếu gần như bất tận, rút lấy tất cả mọi nguồn sinh lực có trong lòng nàng. Nụ hôn khiến nàng chỉ muốn buông xuôi, thả lỏng toàn thân thể để tiếp nhận cảm xúc say đắm và dòng nhiệt huyết cuộn chảy trong kịnh mạch, đến khi một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ, nàng mới lấy lại chút ý niệm hoang sơ thuộc về chữ hận.

- Keng Âm thanh đó được tạo ra bởi ngọn tiểu dao đã tuột khỏi tay nàng rơi xuống sàn gạch biệt phòng.

Đôi môi của nàng và Đổng Tiếu mới rời nhau. Hai người đối nhãn với nhau. Nàng muốn nói ra điều gì đó mà lại không thể thốt thành câu.

Bên đây Đổng Tiếu cũng chẳng khác gì nàng. Họ đã nói với nhau bằng ánh mắt. Ánh mắt đã có thể thay cho những lời nói ẩn dấu trong tận cùng tâm tưởng của hai người. Họ nhìn nhau một hồi lâu và như thể chẳng còn gì để nói nữa, thì Phương Vũ bất ngờ ôm chặt lấy cổ Đổng Tiếu. Đôi cánh môi nàng háo hức đi tìm cảm xúc vừa mới có được.

Hai cánh môi ướt mộng xuân tình vừa dán vào đôi môi của Đổng Tiếu với tất cả niềm háo hức thì có tiếng gõ cửa. Nàng vội buông Đổng Tiếu ra, vẻ thẹn thùng hiện lên chân diện nàng.

- Đổng huynh.

Chàng mỉm cười, nắm lấy tay nàng toan kéo vào sát mình. Nàng lắc đầu chỉ ra cửa.

Tiếng gõ cửa lại đập vào thính nhĩ Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu làu bàu nói:

- Chẳng đúng lúc chút nào.

Chàng quay ra cửa gắt giọng nói:

- Ai?

Tiếng Thiệu Ân cất lên:

- Ngươi làm gì vậy? Mở cửa cho ta.

Đổng Tiếu buông luôn một câu:

- Không có Đổng Tiếu ở trong phòng.

Lời còn đọng trên miệng chàng thì Thiệu Ân đẩy cửa bước vào. Y nhướng mày nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi nói ngươi không có trong phòng mà trả lời ta.

Vừa nói Thiệu Ân vừa nhìn Băng Phương Vũ. Nàng đặt tay phải vào ngực trái hơi cúi xuống biểu lộ sự thành bái với Thiệu Ân.

Thiệu Ân bước đến bên Đổng Tiếu:

- Ngươi đã là người của Bạch đạo rồi, nên không muốn tiếp ta phải không.

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Ai nói không muốn tiếp nào? Chỉ tại vì huynh đến không đúng lúc thôi.

Thiệu Ân mỉm cười. Một nụ cười rất gợi tình. Y liếc trộm về phía Băng Phương Vũ nhưng chỉ nhận được chân diện lạnh lùng băng giá của nàng.

Nhìn lại Đổng Tiếu, Thiệu Ân nói:

- Ta có chuyện mới đến đây.

- Có chuyện gì? Hệ trọng không? Đừng nghĩ đệ có võ công tối thượng khắc chế Thập Tứ Lang, rồi huynh định học võ công của đệ.

- Võ công của ngươi, ta không dám học.

Y ngồi xuống ghế nhìn Đổng Tiếu nói:

- Ta chỉ muốn nói riêng một mình với ngươi thôi.

- Dương huynh ngại Băng Phương Vũ? Huynh yên tâm. Phương Vũ là người nhà của đệ.

- Nhưng Phương Vũ nói:

- Phương Vũ sẽ ra ngoài, đặng Đổng huynh và Dương công tử được tự nhiên.

Nàng nói rồi rời bước khỏi biệt phòng của Đổng Tiếu. Đóng cửa lại, Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Dương huynh thấy Băng Phương Vũ thế nào?

- Ngươi đã biến nàng thành người Trung thổ.

- Chẳng có biến với hóa gì đâu. Chẳng qua nhập gia tùy tục thôi mà. Phương Vũ vận phục trang Đông đảo chỉ khiến cho những con mắt tèm hem để tâm đến. Giờ thì Phương Vũ đã thành người Trung thổ, chẳng còn ai để mắt đến nữa.

Đổng Tiếu bước đến quầy, bưng một vò rượu đem tới đặt lên bàn.

Chàng nói với Thiệu Ân:

- Thổ phồn tửu! À không, rượu đặc chủng Đông đảo đấy chứ.

Vừa nói chàng vừa rót rượu ra chén. Rượu trong suốt, bốc mùi thơm nồng nồng.

Bưng chén rượu, Đổng Tiếu nói với Thiệu Ân:

- Rượu của Tứ Lang đưa đến, giờ thì kính y trước. Mời huynh.

- Mời.

Hai người cạn chén. Men rượu nóng hừng hực trôi đến đâu Đổng Tiếu cảm nhận đến đấy. Chàng đặt chén rượu xuống bàn khen:

- Ngon thật!

Thiệu Ân đặt chén xuống bàn, nhìn Đổng Tiếu nói:

- Ta đến đây vì nghĩa phụ.

- Thượng tôn minh chủ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Nghĩa phụ có nhờ ta Đổng Tiếu khoát tay chặn lời Thiệu Ân. Chàng ôn nhu nói:

- Thượng tôn minh chủ là của chung, còn nghĩa phụ là của riêng huynh, chẳng can dự gì đến Đổng Tiếu này.

Câu nói này của Đổng Tiếu khiến chân mày Thiệu Ân nhíu lại với những nét bất nhẫn.

Y miễn cưỡng nói:

- Ta vì người mà đến đây.

Đổng Tiếu cau mày:

- Thế mà đệ cứ ngỡ huynh vì đệ mà mò đến chứ. Nếu vì Thượng tôn minh chủ mà huynh phải đến thì huynh đến không đúng lúc chút nào.

Thiệu Ân thở dài:

- Ta đến lúc nào mới đúng lúc?

- Người ta đang có giai đoạn yêu nhau, huynh thò cái mặt vào, đúng lúc sao được.

Nhưng dù sao thì chuyện cũng vỡ lỡ rồi.

- Ta biết ngươi chẳng thích thú gì với sự có mặt của ta.

- Nhất là trong lúc này.

Chàng chuốc rượu ra chén. Vừa chuốc rượu, Đổng Tiếu vừa nói:

- Nói vậy thôi, đệ biết Dương huynh đến vì mục đích gì rồi.

- Ngươi biết rồi à?

- Thừa thông minh để biết. Đệ từng tự cho mình là người thông minh nhất trên đời này mà. Nếu không thông minh thì cái mạng này đã ngẻo từ lâu lắm rồi.

Mặt Thiệu Ân sượng lại khi nghe Đổng Tiếu nói câu này. Y miễn cưỡng nói:

- Ta muốn ngươi vì ta một lần. Xem như ta mang nợ ngươi. Và ta sẽ trả lại món nợ đó.

- Trao lại cho Dương huynh bức thư của Thập Tứ Lang có liên quan đến Thượng tôn minh chủ?

Thiệu Ân bưng chén rượu nhìn Đổng Tiếu khẽ gật đầu:

- Ta sẽ đáp lại ngươi cái ân này.

Đổng Tiếu xoa tay ve cằm:

- Tốt quá.

- Ngươi đồng ý chứ.

Đổng Tiếu dốc chén rượu uống cạn, rồi chấp tay sau lưng bước đến mở toang cửa biệt phòng. Thấy hành động của chàng, Thiệu Ân cau mày nghĩ thầm:

- "Y đuổi mình ư.".

Mở cửa rồi, Đổng Tiếu quay lại nói với Thiệu Ân:

- Dương huynh biết bức thư đó là bổn mạng của đệ chứ?

- Ta sẽ bảo đảm tính mạng cho ngươi.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Không cần đâu. Đổng Tiếu này thích tự giữ cái mạng của mình hơn là giao nó cho ai khác, nhất là giao vào tay Dương Thiệu Ân. Huynh giết người nhanh lắm.

- Nói như vậy là ngươi có ý từ chối.

- Dương huynh có nghe đệ từ chối với Dương huynh chưa.

Đổng Tiếu rút phong thư có niêm từ ngực mình chìa ra đến cho Thiệu Ân thấy, rồi tra vào ngực mình:

- Nó đang nằm yên trong ngực áo đệ đây.

- Hãy trao nó cho ta.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Giờ thì chưa được.

- Ngươi muốn gì? Kim lượng?

- Kim lượng? Món đó đệ cần lắm. Nhưng có một thứ đệ thích hơn.

- Hãy nói.

Đổng Tiếu mím môi. Mặt chàng có vẻ đắn đo và suy nghĩ, rồi nhìn lại Thiệu Ân:

- Nếu huynh nói với Minh chủ phóng thích tất cả những nô nhân đang có tại tổng đàn võ lâm. Đệ sẽ trao bức thư đó cho huynh. Bằng như huynh từ chối.

Đổng Tiếu chỉ ra cửa:

- Cửa biệt phòng của đệ đã mở sẵn.

Thiệu Ân dốc chén rượu trút vào miệng như cố che giấu vẻ ngượng ngùng của mình.

Y đặt chén xuống bàn rồi từ từ đứng lên. Nhìn Đổng Tiếu, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Đổng Tiếu, ta sẽ thỉnh cầu với nghĩa phụ chuẩn y lời thỉnh cầu của ngươi.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Đa tạ Dương huynh. Rất mong Dương huynh có thể thỉnh cầu cao kiến của Minh chủ.

Thiệu Ân đáp lời chàng:

- Ta sẽ xin ý của nghĩa phụ, nhưng cho ngươi biết, bất cứ sự gian trá nào cũng phải trả giá đắt.

- Hở một chút là nói Đổng Tiếu này gian trá. Trên đời này ai là người không gian trá nào. Dương huynh hỏi nghĩa phụ của huynh xem, có ai không gian trá không. Nếu gian trá mà không hổ thẹn với mình cũng nên gian trá đó.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Ngươi sẽ hối tiếc nếu bày trò thủ đoạn với ta.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Huynh vừa nói đang mang ân đệ. Ân chưa đáp mà vội dùng ngôn phong đao to búa lớn rồi.

Chàng ve cằm:

- Nghĩ cũng lạ. Dương huynh chỉ có được một cái khôi ngô tuấn tú mỹ nam tử cùng với mấy cái trò múa tay, múa chân thế mà Thục Á Di lại để đôi thu nhãn cho huynh. Lá mùa thu hẳn đã che hết nhãn quang của thị rồi.

Thiệu Ân đỏ mặt.

Y miễn cưỡng ôn nhu nói:

- Ta mong không có sự gian trá trong việc này.

- Đệ hứa với huynh không có sự gian trá. Còn kẻ nào gian trá thì phải trả giá.

Đổng Tiếu tiễn Thiệu Ân ra đến cửa, rồi mới quay lại. Chàng bưng cả vò rượu, đứng trầm ngâm suy nghĩ, rồi dốc vò rượu tu luôn một hơi dài. Đặt vò rượu xuống bàn, Đổng Tiếu nói:

- Không biết ai mới là kẻ gian trá.

30. Tâm Nhân Bất Định Nhân

Cửa phòng của Đổng Tiếu dịch mở, một người vận hắc y bó chẽn như những gã thích khách lẻn vào. Y rón rén đi trên những đầu ngón chân nhẹ bước đến tràng kỹ. Vén tấm rèm, gã nhìn Đổng Tiếu đang nhắm mắt, hả họng ngáy vang trời.

Gã đạo chích gỡ nhẹ ngực áo chàng. Phong thư lộ ra đập vào mắt gã. Đổng Tiếu chợt trở mình. Chàng mở bừng mắt. Ngay lập tức gã đạo chích điểm vào tịnh huyệt.

Đổng Tiếu nằm đơ ra trên tràng kỹ.

Gã đạo chích nhón lấy phong thư trên ngực chàng. Đổng Tiếu nói:

- Hê Ngươi lấy cái gì không lấy mà lại lấy ngay cái bổn mạng của bổn thiếu gia. Mất phong thư đó xem như bổn thiếu gia tiêu đời. Trả lại cho ta đi.

Bỏ phong thư vào ngực áo mình, gã đạo chích rọi hai luồng nhãn quang nham hiểm vào mặt Đổng Tiếu. Gã muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Y bỏ đi thẳng ra cửa. Đổng Tiếu ngoái đầu nhìn theo điểm một nụ cười mỉm. Gã thích khách hẳn không thể nào ngờ được Đổng Tiếu chỏi tay ngồi lên như thể chẳng hề bị điểm huyệt. Chàng thò tay vào ngực áo rút ra một cái chén rượu, đem đến đặt lên bàn.

Đổng Tiếu nói:

- Phương Vũ, nàng ra được rồi đó.

Phương Vũ từ sau bức bình phong bước ra.

Đổng Tiếu nói:

- Nàng có thể nhận ra được gã đó chứ?

Phương Vũ gật đầu:

- Huynh hãy nhìn xuống sàn gạch tự biết.

Đổng Tiếu nhìn xuống sàn gạch. Dấu giày của gã thích khách vẫn còn để lại rõ mồn một trên sàn gạch biệt phòng. Đổng Tiếu xoa tay.

- Phương Vũ, chúng ta phát tài rồi. Cứ theo kế hoạch ta bày ra với nàng mà hành sự.

Nhất định gã ôn dịch kia sẽ thò mặt đến đây.

Đổng Tiếu nắm lấy tay Phương Vũ:

- Ta sẽ gặp lại nàng chứ?

Phương Vũ gật đầu:

- Phương Vũ sẽ đợi huynh.

Đổng Tiếu liếm mép:

- Ta hôn nàng một lần nữa được không?

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, Phương Vũ nói:

- Họ sẽ sớm quay lại mà. Phương Vũ phải đi đây. Huynh bảo trọng.

Nàng nói rồi mở cửa sổ, rời biệt phòng của Đổng Tiếu. Chàng đóng cửa sổ xoa tay lên trán, quay lại tràng kỹ nằm duỗi dài như người bị điểm huyệt.

Đổng Tiếu làu bàu nói:

- Ít ra cũng đòi năm trăm lượng để làm lộ phí.

Trở lại gã đạo chích đã đột nhập vào biệt phòng của Đổng Tiếu, sau khi lấy được phong thư, y hối hả bỏ đi không để ý đến bất cứ điều gì khác. Rời biệt phòng của Đổng Tiếu, y thi triển khinh thuật siêu phàm, đi luôn một mạch đến tòa biệt lầu của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Lột bỏ vuông lụa đen che mặt, phơi chân diện Thục Tùng Nhẫn, với tất cả nét phấn khích hồ hởi.

Tùng Nhẫn gõ cửa biệt phòng của Chung Hảo Kiệt.

Giọng Hảo Kiệt cất lên:

- Vào đi.

Tùng Nhẫn đẩy cửa bước vào. Y ôm quyền xá Chung Hảo Kiệt:

- Thuộc hạ đã hoàn thành chức phận Minh chủ giao.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa rút phong thư trao cho Chung Hảo Kiệt bằng hai tay với vẻ thành kính. Nhìn phong thư được niêm kín, Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Trang chủ hành sự rất tốt. Gã tiểu tử thúi đó có nghi ngờ không?

Tùng Nhẫn ôm quyền nói:

- Thuộc hạ hành sự bất ngờ, khi y phát hiện thì y đã bị điểm huyệt.

- Tên tiểu tử này một ngày còn sống, một ngày bổn nhân thấy bất an. Thục trang chủ hãy chuẩn bị cùng với Dương Thiệu Ân đến tiễn hồn gã về cõi a tỳ.

- Tuân lệnh Minh chủ.

Thục Tùng Nhẫn định quay bước thì Chung Hảo Kiệt gọi lại:

- Khoan đã.

Tùng Nhẫn dừng bước. Hảo Kiệt nói:

- Đợi bổn nhân xem qua phong thư này đã.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa xé phong thư ra xem.

Đôi chân mày lão cau lại. Sắc điện biến qua màu tái nhợt. Chung Hảo Kiệt nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ xem đi.

Lão vừa nói vừa lắc cổ tay, phong thư như một cánh bướm bay qua nhẹ đáp trên tay họ Thục. Lia mắt nhìn qua bức thư đó, Thục Tùng Nhẫn biến sắc tái nhợt. Y quỳ xuống cầm phong thư run rẩy:

- Thuộc hạ bất tài, Minh chủ tha mạng.

Chung Hảo Kiệt rít giọng nói:

- Đồ vô dụng, tên tiểu tử thúi Đổng Tiếu này Lão từ từ thở ra, rồi chợt bật cười nói:

- Thục trang chủ đọc cho ta nghe.

- Minh chủ, thuộc hạ không dám.

- Bổn nhân muốn ngươi đọc.

- Dạ.

Tùng Nhẫn nhìn lại bức thư, ngập ngừng đọc:

- "Phàm trên thế gian này thì có người khôn kẻ dại. Nhưng kẻ dại thường hành sự lấy cái hồ đồ mà không biết người thông minh như thế nào. Kẻ dại thường dùng xảo kế, gian trá, nhưng càng gian trá chừng nào thì càng bỉ mặt chừng nấy. Ai đọc bức thư này thì kẻ đó đại khờ gian trá, tổ cha kẻ nào đọc bức thư của Đổng thiếu gia. Chết quách đi cho rồi. Hắn phải chết, bởi vì bức thư của bổn thiếu gia đã được tẩm kịch độc. Không chết trước thì chết sau.

Muốn sống thì phải đến gặp bổn thiếu gia. Đổng Tiếu di bút.".

Thục Tùng Nhẫn ngẩng mặt nhìn lên. Sắc diện của gã tái nhợt, tái nhờn như người bịnh nặng đang trở bịnh đến thời kỳ phải chết. Tùng Nhẫn lặp bặp nói:

- Minh chủ, thuộc hạ sẽ quay lại.

Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt chau mày:

- Đủ rồi, tên tiểu tử đó không ngờ lại gian manh, túc trí như vậy. Hắn đoán được hành động của ta.

Lão nói đến đây thì cảm nhận các đầu ngón tay bắt đầu ngứa. Hảo Kiệt nhìn lại Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ có cảm giác gì không?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Những đầu ngón tay của thuộc hạ tự dưng ngứa ngứa.

- Gã tiểu tử này cũng lắm trò giễu cợt bổn nhân.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa vận công trục chất độc. Nhưng lão càng vận công thì mặt càng trở nên trang trọng. Giải tỏa nội lực trục độc, Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bổn nhân buộc phải giáp mặt tên tiểu tử đó. Hắn đúng là kẻ Lão bỏ lửng câu nói giữa chừng thay bằng những cái lắc đầu.

Chung Hảo Kiệt nói với Tùng Nhẫn:

- Thay trang phục cùng với ta đến gặp tiểu tử Đổng Tiếu. Xem như bổn nhân nhường hắn một keo này.

Chung Hảo Kiệt và Thục Tùng Nhẫn miễn cưỡng vào biệt phòng của Đổng Tiếu.

Hảo Kiệt nói:

- Đổng Tiếu Từ sau tấm rèm, Đổng Tiếu nói:

- Tiểu sinh biết thế nào Minh chủ cũng đến, đang ngong ngóng Minh chủ.

Hảo Kiệt cau mày:

- Sao ngươi biết ta đến đây.

- Bởi tiểu sinh vừa bị bọn đạo chích đột nhập vào biệt phòng của mình. Y vừa lấy báu vật của tiểu sinh vừa điểm huyệt tiểu sinh nữa. Cái tên đạo chích ôn dịch không kính trọng người trưởng tôn, ngang nhiên xâm nhập võ lâm tổng đàn mà trộm.

Chung Hảo Kiệt chau mày:

- Tiểu tử nói thế có ý gì? Ngươi bị trộm đạo viếng, nghĩa là bổn nhân ư?

- Không, không, tiểu sinh đâu dám nghĩ tiền bối. Tiểu sinh chỉ tức cái gã đạo chích ôn dịch nào đó, không biết kính trọng minh chủ thôi - Thôi được rồi, nói cho ta biết ngươi mất những gì nào?

- Trước tiên Minh chủ giải huyệt dùm tiểu sinh.

Đổng Tiếu ngưng lời một chút rồi nói tiếp:

- Và tiểu sinh cũng mạo phạm nhờ minh chủ tìm dùm cho một bộ trang phục.

- Bổn nhân phải đi tìm trang phục cho ngươi sao?

- Tiểu sinh rất ít khi gặp chuyện này nên tè cả ra quần. Chẳng lẽ bận quần ướt đẫm ra gặp Minh chủ sao. Như thế thì thất kính quá.

Chung Hảo Kiệt nhìn Thục Tùng Nhẫn:

- Phiền trang chủ tìm cho tiểu tử họ Đổng này một bộ trang phục khác.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền:

- Tuân lệnh Minh chủ.

Thục Tùng Nhẫn vừa bước ra khỏi biệt phòng thì Đổng Tiếu cũng vén rèm bước xuống khỏi tràng kỹ. Chung Hảo Kiệt cau mày khi thấy chàng chẳng có chút biểu hiện gì bị điểm huyệt. Lão nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử, sao ngươi nói dối bổn nhân.

Chàng ôm quyền:

- Tiểu sinh có gan bằng trời cũng đâu dám nói ngoa với Thượng tôn minh chủ. Tiểu sinh nói như thế là có ý muốn đuổi cái gã đạo chích trang chủ Phi Yến Thiên Trang Thục Tùng Nhẫn thôi à.

Chung Hảo Kiệt nhíu đôi chân mày:

- Dựa vào đâu ngươi nói Thục trang chủ là kẻ đạo chích xâm nhập vào biệt phòng của ngươi.

Đổng Tiếu xoa trán mình, tủm tỉm cười nói:

- Tiểu sinh chẳng dám giấu gì Minh chủ. Tiểu sinh có linh cảm rất lạ thường. Một khi linh cảm của tiểu sinh mách bảo thì y như rằng chuyện đó xảy ra. Nếu như tiểu sinh không có linh cảm, hẳn giờ này mọi chuyện đã khác rồi.

Nói rồi chàng chỉ xuống sàn biệt sảnh.

Chung Hảo Kiệt nhìn xuống. Mặt lão sa sầm lại khi thấy những dấu giày của Thục Tùng Nhẫn.

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Minh chủ, dấu giày của gã đạo chích để lại giống hệt với dấu giày của tên đạo chích ôn dịch kia Đổng Tiếu nhìn lên bàn.

- Chết rồi.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Ngươi phát hiện được gì?

Đổng Tiếu ôm quyền nói:

- Tiểu sinh không dám giấu Minh chủ chiếc tráp của tiểu sinh - Chiếc tráp có gì?

Đổng Tiếu mếu máo nói:

- Tôn giá là võ lâm minh chủ minh xét cho tiểu sinh. Nhất định Thục trang chủ đã cuỗm chiếc tráp của tiểu sinh rồi.

- Ta muốn biết trong đó có gì?

- Dạ, trong đó có số ngân phiếu trị giá người ngàn lượng và còn - Còn thứ gì trong tráp đó nữa?

- Còn túi phấn thơm mà Thục Á Di tiểu thư gởi cho tiểu sinh nữa ạ. Thục trang chủ sao lại hồ đồ đột nhập vào đây lấy đồ của tiểu sinh. Minh chủ, bộ Thục trang chủ có tật hay ăn trộm à?

Chàng chắc lưỡi:

- Cái lão này tệ thật. Lấy chi mà lại lấy sạch sành sanh không chừa cho tiểu sinh chút gì.

Hảo Kiệt vuốt râu mỉm cười nói:

- Ngươi có lầm không?

- Có lầm gì nữa mà lầm, tôn giá nhìn xuống sàn gạch thì biết gã trộm đạo kia là ai mà.

Tiểu sinh quả là quá ư bất ngờ với hành động này của Thục trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn ôm mớ trang phục bước vào. Lão gắt gỏng nói:

- Đổng tiểu tử, ngươi phỉ báng ta cái gì?

Chàng nhìn lại Tùng Nhẫn:

- Trang chủ, tiểu sinh hỏi thật nhé Trang chủ có vào biệt phòng tại hạ không?

- Ta chỉ vào cùng với Minh chủ thôi.

- Vậy dấu giày của gã đạo chích đột nhập vào biệt phòng của tiểu sinh giống hệt với dấu giày của trang chủ đó. Hay Thục trang chủ mang lộn giày của gã đạo chích kia.

Chung Hảo Kiệt lườm Thục Tùng Nhẫn.

Y bối rối, ấp úng nói:

- À Ta có bước vào biệt phòng của ngươi. Nhưng không lấy gì hết. Còn gã đạo chích thì điểm huyệt ngươi kia mà.

Chàng lỏ mắt nhìn lão:

- Đúng là ngu.

Tùng Nhẫn tái mặt:

- Ngươi Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh không có nói trang chủ là đạo chích à. Chẳng lẽ một Phi Yến Thiên trang chủ đường đường, oai phong lại đột nhập vào biệt phòng của tiểu sinh để ăn cắp sao. Trang chủ chắc mang lộn giày của ai đó rồi.

Chàng xoa trán cau mày, nhìn Chung Hảo Kiệt, nói tiếp:

- Mà cũng lạ thật. Tôn giá thử nghĩ dùm tiểu sinh coi. Sao giày của tên đạo chích thúi tha kia lại biết Thục trang chủ mang lộn. Chẳng lẽ Hắc đạo và Bạch đạo hòa hợp rồi sao?

Chung Hảo Kiệt khoát tay:

- Tiểu tử, không có phân bua nữa. Bổn nhân sẽ bồi hoàn những gì ngươi đã mất.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Đa tạ Minh chủ. Tên đạo chích thúi tha này thật là may, nhận được sự hào phóng của Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt mím môi.

Lão nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ lui ra được rồi đó. Trang chủ không lui ra kẻo Đổng công tử lại cho bổn nhân thông đồng với trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn lườm Đổng Tiếu. Lão ôm quyền xá Chung Hảo Kiệt:

- Thục mỗ cáo lui.

Lão miễn cưỡng quay bước bỏ đi thẳng ra ngoài.

Thục Tùng Nhẫn lui bước rồi. Chung Hảo Kiệt đến bên cửa sổ. Lão khoanh tay trước ngực dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên.

- Ngươi đã đọc qua bức thư đó chưa.

- Tiểu sinh chưa đọc qua, nhưng biết nó có quan hệ với tôn giá.

- Sao ngươi biết.

- Nếu không quan hệ đến tôn giá thì tôn giá đâu có quan tâm đến nó chứ.

- Ngươi có đầu óc suy diễn khá thông minh đó. Nếu như bổn nhân đồng ý những lời đòi hỏi của ngươi.

- Tiểu sinh sẽ giao bức thư đó lại cho tôn giá.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Đổng Tiếu. Hai luồng uy nhãn của Chung Hảo Kiệt rọi vào Đổng Tiếu, khi nhận ra nó, chàng có cảm tưởng là cặp mắt của loài cá mập, chực nuốt lấy con mồi. Đổng Tiếu không khỏi bồn chồn khi buộc phải đối nhãn với Chung Hảo Kiệt.

Đổng Tiếu nói:

- Chừng nào tôn giá mới thực hiện lời giao ước này.

- Ngày mai.

- Tiểu sinh còn có một ngày để sống.

- Đúng là ngươi không nên đánh cược với số phận của mình. Tiểu tử có những tố chất mà ta rất thích. Nhưng tiếc - Tiểu sinh không quên cội nguồn.

- Người ta cũng nên biết tất cả những gì tồn tại trên cõi nhân sinh này đều thay đổi, kể cả con người.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ Minh chủ chỉ giáo. Tiểu sinh biết tất cả đều thay đổi nên mới nghĩ Hắc đạo cũng như Bạch đạo.

Mặt Chung Hảo Kiệt sa sầm:

- Tiểu tử muốn lập lại con đường trước đây của song thân ngươi ư?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tiểu sinh không muốn lập lại những gì mẫu thân và phụ thân đã đi trước mà muốn kế tục nó, đi tiếp và hoàn thành những cái gì mà song thân đã làm.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, nhìn Đổng Tiếu nói:

- Ngươi rất thông minh, nhưng không biết lượng sức mình. Ngươi muốn thay đổi vận mệnh võ lâm à?

- Tiểu sinh không có ý lớn như vậy đâu. Vận mệnh võ lâm thuộc về võ lâm. Tiểu sinh chỉ tiếp nối chí nguyện của song thân thôi.

- Bổn nhân nghĩ ngươi chẳng bao giờ làm được điều đó. Ngươi nên chấp nhận vói những gì mình đang có.

Chung Hảo Kiệt bước đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, một nước cờ sai có thể hủy hoại cả tương lai của mình. Bổn nhân có thể đảm bảo với ngươi một tương lai mà những người khác phải thèm thuồng. Ngươi có thể thay Thục Tùng Nhẫn, và hơn thế nữa. Đổi lại bổn nhân không muốn thất vọng về ngươi.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Minh chủ, tiểu sinh thích được đi trên đôi chân của mình. Cho dù đó là đôi chân đất.

Trán Chung Hảo Kiệt thoạt nhăn lại. Lão vuốt chòm râu đen nhánh:

- Thôi được, ai cũng có quyền định đoạt chọn cho mình một con đường để đi. Tiểu tử cũng có quyền quyết định chọn cho mình một con đường. Bổn nhân không ép ngươi theo ý của bổn nhân.

Lão nhìn Đổng Tiếu, điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của Chung Hảo Kiệt rất đôn hậu, nếu không muốn nói là nụ cười của một vị đại thiện bồ tát có lòng quảng đại bao dung, nhưng khi nó lọt vào đôi ngươi của Đổng Tiếu thì chàng lại có cảm giác rờn rợn, gai buốt cả ngươi.

Mặc dù có cảm giác đó, nhưng Đổng Tiếu vẫn đáp lại Chung Hảo Kiệt cũng bằng nụ cười không kém phần cầu hòa.

Hảo Kiệt nói:

- Ngày mai Đổng Tiếu ôm quyền:

- Minh chủ, lần trước Thục Tùng Nhẫn trang chủ cũng đã từng hứa với tiểu sinh thả những nô nhân Hắc đạo lực tàn sức kiệt, nhưng sau đó thì âm thầm cho sát thủ giết tất cả.

Không biết với Minh chủ, chuyện đó có lặp lại không?

Đôi chân mày Hảo Kiệt nheo lại. Lão điểm nụ cười mỉm:

- Bổn nhân không hứa với ngươi sẽ làm thay đổi bộ mặt võ lâm. Nhưng ta hứa sau ba ngày Lão nhướng mày nói tiếp:

- Tiểu tử đồng ý chứ. Nếu ngươi nghĩ con đường ngươi chọn có thể đem đến cho bọn nô nhân Hắc đạo sự tự do thì ngươi phải chấp nhận. Còn như đó là sự hồ đồ, chỉ đem đến cái chết thì ngươi nên đổi ý. Lúc này vẫn còn kịp.

- Cái gì cũng có giá của nó mà, tiểu sinh chấp nhận sự nghiệt ngã của Minh chủ.

Hảo Kiệt gật đầu:

- Ngươi có chí lớn, nhưng ngươi sẽ hối tiếc bởi chí lớn đó.

Lão nói rồi quay bước đi thẳng ra khỏi biệt phòng.

Đổng Tiếu bưng vò rượu bước đến bên cửa sổ. Chàng dốc vò rượu tu một ngụm dài, dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Chàng nghĩ thầm:

- "Chấp nhận thử thách. Không biết mình có đủ lực để vượt qua thử thách này không?

Chàng cảm nhận như đôi vai mình bị kéo quằn xuống bởi hai ngọn thái sơn đè nặng phía trên. Đổng Tiếu buông một tiếng thở ra, dốc vò rượu tu một ngụm dài. Đổng Tiếu miên man suy nghĩ đến những ngày sắp tới của mình. Chàng có thể đưa tất cả mọi người vào chỗ chết, cũng có thể làm thay đổi bộ mặt của võ lâm.

Với vẻ mặt trầm tư, Đổng Tiếu nhìn dòng nô nhân Hắc đạo lần lượt được Thục Tùng Nhẫn mở còng chân đi qua trước mặt mình. Mặc dù không có sự hiện diện của Chung Hảo Kiệt, nhưng chàng vẫn cảm thấy đâu đó có ai đang theo dõi chàng.

Một gã nô nhân cúi mặt bước đến, Thục Tùng Nhẫn tháo còng chân. Y vẫn cúi mặt nhưng ôm quyền xá Đổng Tiếu. Nếu gã không có mái tóc bạc trắng thì khuôn mặt non choẹt của gã không thể nói là một lão già đã vượt quá ngũ tuần.

- Đa tạ công tử.

Đổng Tiếu ôm quyền xá lão. Chàng nheo mày khi nhận ra ngay trên chóp mũi của lão có một nốt ruồi khá to.

Đổng Tiếu hỏi:

- Lão trượng tục danh là gì?

- Bằng hữu Hắc đạo gọi lão là là Lão ngập ngừng rồi nhỏ giọng nói:

- Xảo tà Giang Hào.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Giang tiền bối có nốt ruồi đẹp quá.

- Lão hủ không thích nốt ruồi đó, nhưng lại không dám phá nó đi.

- Cái gì trời đã cho mình, phá nó đi uổng phí lắm.

- Chính vì có cùng ý nghĩ như thiếu gia mà lão hủ không dám phá nốt ruồi trên chóp mũi của mình. Mới đầu lão thấy kỳ nhưng nhìn lâu đâm ra quen. Nếu không có nốt ruồi đó, không biết mặt lão hủ như thế nào. Không chừng khó coi lắm.

Đổng Tiếu gật đầu, chàng nhỏ giọng:

- Lão trượng muốn trả ân cho tại hạ không?

- Ân phóng thích của thiếu gia rất lớn. Lão hủ không biết trả lời như thế nào.

- Tại hạ đã chuẩn bị từ trước rồi.

Đổng Tiếu lấy ra một nén bạc đặt vào tay lão. Chàng từ tốn nói:

- Lão trượng sau khi rời khỏi đây, đến tửu điếm Lưu gia, đặt cho tại hạ một vò rượu hai cân.

Xảo tà Giang Hào nhận nén bạc từ tay Đổng Tiếu:

- Lão hủ sẽ đến đó đặt cho thiếu gia.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Lão bảo trọng. Tại hạ nhờ lão nói với mọi người. Tất cả chỉ có được ba ngày để tìm chốn mai danh ẩn tích. Chỉ có ba ngày thôi. Sau ba ngày, mọi người đều có thể quay lại kiếp nô nhân của mình.

- Lão hủ sẽ nói với mọi người.

Xảo tà Giang Hào dợm bước, thì Thục Tùng Nhẫn gọi lại:

- Đứng lại.

Thục Tùng Nhẫn bước đến bên Xảo tà Giang Hào. Lão nhìn Giang Hào, gằn giọng nói:

- Đổng tiểu tử đưa cái gì cho lão.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Thục trang chủ đã lấy của bổn thiếu gia tráp ngân phiếu ngàn lạng bạc, giờ thiếu gia cho lão có một nén bạc cũng đòi lấy luôn ư?

Thục Tùng Nhẫn nhìn chàng:

- Bổn trang chủ không hỏi ngươi.

Xảo tà Giang Hào đưa nén bạc ra. Lão cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Đổng thiếu gia cho lão nén bạc này.

Thục Tùng Nhẫn cầm nén bạc đưa lên ngắm nghía.

Đổng Tiếu nói:

- Thục trang chủ thèm nén bạc đó lắm hả. Được, bổn thiếu gia tặng luôn cho Thục trang chủ đó.

Chàng vừa nói vừa rút tấm lịnh bài Minh chủ:

- Thiếu gia tặng cho lão tấm lệnh bài này. Nếu không có kim lượng làm lộ phí thì cứ bán quách đi. Nhưng nhớ đặt sẵn cho bổn thiếu gia một nàng Phi Yến tại Lưu Gia điếm đó nhé.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu bất ngờ vỗ vai lão:

- Trang chủ cứ giữ lấy mà dùng để mua giày. Tại hạ không đòi lại đâu. Cứ xem như là số kim lượng cầu hôn của tại hạ đấy mà.

Tùng Nhẫn đỏ mặt:

- Bổn trang chủ cần gì nén bạc vụn của ngươi chứ.

- Không cần một nén bạc vụn mà cần những một tráp ngân phiếu.

Chàng nhăn mặt chắc lưỡi nói:

- Nếu muốn gả ái nữ cho tại hạ, trang chủ phải thối lại đó. Không tin trang chủ cứ về hỏi lại Thục tiểu thư, Thục tiểu thư cũng chỉ đáng có một nén bạc thôi.

Tùng Nhẫn nghiến răng:

- Một ngày nào đó ngươi Đổng Tiếu cướp ngay lời Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ sẽ thấy Thục trang chủ quản lý Phi Yến Thiên trang. Lúc đó không biết tại hạ gọi trang chủ bằng gì. Lão nhạc gia cũng không được. Lão tổng quản cũng không xong.

Thôi thì gọi đại là đạo chích nhé. Trang chủ đồng ý không?

Tùng Nhẫn giận đến tái mặt. Giận cá chém thớt, Thục Tùng Nhẫn quắc mắt nhìn lại Xảo tà Giang Hào.

- Còn đứng đó nữa đi đi.

Xảo tà Giang Hào ôm quyền xá Tùng Nhẫn, nhỏ giọng nói:

- Nô nhân cáo từ.

Lão liếc trộm Đổng Tiếu rồi mới thả bước chậm rãi rời khu tử địa nô nhân.

Xảo tà đi rồi, Đổng Tiếu bất giác rùng mình bởi cảm nhận rõ mồn một có ai đó đang nhìn sau lưng mình. Chàng miễn cưỡng nhìn lại phía sau. Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt đang khoanh tay nhìn chàng bằng đôi mắt của loài cá mập tàn nhẫn và háo ăn.

Chàng gượng cười, ôm quyền xá:

- Minh chủ đến từ phía sau, tiểu sinh không phát hiện, nên không kịp thỉnh giá. Mong Minh chủ miễn thứ.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, mỉm cười nói:

- Bổn nhân chỉ đến xem tiểu tử hoan hỷ như thế nào thôi.

- Hôm nay tiểu sinh rất vui vì làm được một việc đại nhân, đại nghĩa.

Hảo Kiệt nhìn chàng:

- Gã nô nhân khi nãy là ai mà xem ra ngươi ưu ái hơn những người khác vậy.

- Một Hắc đạo nô nhân bình thường, và là người tiểu sinh tin tưởng trao cho một trọng trách lớn à.

Đôi chân mày Chung Hảo Kiệt nhíu lại. Lão đanh giọng, chậm rãi nói:

- Ngươi có thể cho bổn nhân biết trọng trách lớn đó hay không?

- Nói ra thì mất hay. Nhưng nếu Minh chủ muốn biết, tiểu sinh không dám giấu. Minh chủ muốn biết tiểu sinh trao cho lão trượng đó trọng trách gì thì xin mời Minh chủ đến Lưu gia điếm.

- Phải chăng ngươi muốn cho bổn nhân thấy ngươi đã làm được việc lớn:

- Phàm ai mà làm được việc lớn, trong sự hoan hỷ đều muốn mở đại yến mà. Nếu Minh chủ là tiểu sinh thì cũng có hành động giống như vậy, không khác chút nào.

- Nhưng bổn nhân lại có ý khác.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Minh chủ có ý gì Điểm nụ cười giả lả, Chung Hảo Kiệt nói:

- Bổn nhân nghĩ gã nô nhân vừa rồi hẳn là người ngươi muốn gặp. Y có thể là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đổng Tiếu tròn mắt:

- Y là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Lạ thật! Vậy người trong Tử Địa Vô Minh là ai?

Hảo Kiệt vuốt râu nói:

- Ngươi biết điều đó hơn bổn nhân.

Đổng Tiếu chắc lưỡi nói:

- Nếu người đó là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì tiểu sinh phải rượt theo thôi.

Hảo Kiệt nói:

- Để làm gì?

- Nếu như gã nô nhân vừa rồi là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì người trong Tử Địa U Minh là người giả. Mà người giả thì thanh kiếm tiểu sinh đem về dâng nạp cho Minh chủ là thanh kiếm giả. Tiểu sinh phải chuộc lỗi với Minh chủ.

Chàng xoa trán:

- Tiểu sinh những tưởng đâu mình làm được việc lớn, hóa ra chẳng làm được việc gì cả.

Chàng ôm quyền:

- Tiểu sinh phải rượt theo Giang Hào đây.

Chung Hảo Kiệt cản chàng lại:

- Ngươi không cần cuống lên như vậy. Bổn nhân có thể cho ngươi biết Vạn Kiến Sư Giang Hào trong Tử Địa U Minh là giả, còn thanh kiếm Vô Minh lại là thật.

Đổng Tiếu cau mày:

- Có chuyện đó nữa à.

- Trên đời này có những điều rất lạ. Thật giả bất minh cũng là điều lạ.

Đổng Tiếu gật đầu.

- Minh chủ nói rất đúng. Thật giả bất minh có như thế tiểu sinh mới tồn tại được.

Chàng ôm quyền:

- Minh chủ có thích cùng tiểu sinh đến Lưu gia điếm không?

- Để có người thấy bổn nhân đến đó bồi tiếp tiểu tử.

Lão vỗ vai chàng, ôn nhu nói:

- Dù có thông minh đến đâu thì cũng có lúc sơ suất, đúng không nào.

Lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Nhân vô thập toàn. Vạn Kiến Sư Giang Hào lẩn mặt lâu lắm rồi. Nhưng lần này có sự thông minh của tiểu tử, lão chẳng còn cách nào khác phải chường mặt ra.

Y vỗ vào vai chàng lần nữa:

- Bổn nhân cũng đang cần Giang Hào. Nhưng đúng ra cần cái xác của lão.

Nói rồi, Chung Hảo Kiệt quay lưng chậm rài bước đi.

Đổng Tiếu nhìn theo. Chàng nghĩ thầm:

- "Ngươi rình rập ta ư?".

31. Ve Sầu Thoát Xác

Phương Vũ đóng cửa thư phòng, nhìn lại Xảo tà Giang Hào. Nàng đặt tay vào ngực trái khẽ khom người xuống nhỏ nhỏ nói:

- Băng Phương Vũ tham kiến tiên sinh.

- Cô nương là người Đông đảo phù tang.

- Vâng, Phương Vũ là người Đông đảo phù tang. Còn tiên sinh đây là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vừa khoát tay Giang Hào nói:

- Không, lão chỉ là nô nhân Hắc đạo. Tục danh của lão là Xảo tà Giang Hào.

Phương Vũ nhìn lão ôn nhu nói:

- Nếu tiên sinh không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì Phương Vũ không phải là người Đổng huynh phái đến đây để chờ tiên sinh. Nếu như tiên sinh không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào thì không bao giờ biết Phương Vũ là người Đông đảo.

Nàng bước đến trước mặt Giang Hào:

- Tiên sinh đừng ngại, chỉ có mình Đổng huynh và Phương Vũ biết tiên sinh là Vạn Kiến Sư Giang Hào thôi.

Giang Hào suy nghĩ rồi nói:

- Đúng, lão phu chính là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Sao Đổng công tử biết lão phu?

- Điều này thì chỉ có Đổng huynh biết.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Đổng huynh làm tất cả mọi việc cốt để gặp Vạn Kiến tiên sinh. Đổng huynh có những điều cần muốn hỏi tiên sinh.

Giang Hào chấp tay sau lưng:

- Lão chỉ nghĩ Vạn Kiến Sư Giang Hào đã chết lâu rồi. Còn chăng là một cái xác của Giang Hào với tục danh là Xảo tà Giang Hào. Không ngờ Đổng công tử buộc lão phải sống lại. Cô nương có biết Đổng công tử gặp ta vì việc gì không?

Phương Vũ lắc đầu:

- Phương Vũ không biết, nhưng Đổng huynh nói phải gặp tiên sinh. Chỉ có tiên sinh mới có thể giúp được Đổng huynh. Bởi vì tiên sinh nắm giữ những bí mật của huynh ấy. Chính vì thế huynh ấy cần gặp tiên sinh.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nheo mày. Lão suy nghĩ rồi nói:

- Nếu như Đổng công tử muốn gặp lão hủ thì nhất định Chung Hảo Kiệt cũng biết được một chút về ta rồi. Cô nương, chúng ta không thể ở đây được.

Phương Vũ lo lắng nhìn lão:

- Tiên sinh đến Lưu gia điếm - Người của Chung Hảo Kiệt có mặt khắp mọi nơi. Lão hủ e mình phải xuất đầu lộ diện.

Khi lão hủ lộ diện thì chỉ nhận được một cái chết thê thảm từ sự trừng phạt của Chung Hảo Kiệt. Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Phương Vũ nheo mày. Nàng có vẻ đắn đo suy nghĩ rồi nhìn Giang Hào nói:

- Tiên sinh, Đổng huynh dặn Phương Vũ chờ huynh ấy ở đây.

Giang Hào lắc đầu:

- Không thể được đâu. Nhất định Chung Hảo Kiệt sẽ mò đến. Trước đây Chung Hảo Kiệt có thể nghi ngờ, nhưng bây giờ lão có thể khẳng định lão hủ là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lại Phương Vũ:

- Cô nương biết Đổng công tử cần gì ở lão phu không?

Phương Vũ lấy mặt ngọc thạch có sợi dây đưa đến cho Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Đổng huynh muốn tiên sinh nhìn qua sợi dây có mặt ngọc này. Đón lấy sợi dây có mặt ngọc thạch, Giang Hào nhìn sơ qua rồi hỏi Phương Vũ.

- Sao cô nương có mặt ngọc thạch này.

- Nó là của Đổng huynh. Di vật mà mẫu thân của huynh ấy để lại.

Vạn Kiến Sư Giang Hào sững sờ. Lão buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ Đổng công tử là hậu nhân của Thánh cô tiên tử và Lâm Chi Khanh, giang hồ kỳ hiệp.

Phương Vũ gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Lão hủ sao lại không nhận ra điều đó. Chung Hảo Kiệt biết bí mật đó chứ.

- Tất cả giới võ lâm Bạch đạo đều biết, tất nhiên Chung tôn giá phải biết.

- Chung Hảo Kiệt biết?

Lão lẩm nhẩm như thế nói với mình:

- Chung Hảo Kiệt biết Đổng công tử là hậu nhân của Thánh cô và giang hồ kỳ hiệp.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Cô nương, chúng ta phải rời khỏi đây thôi.

- Tiên sinh, còn Đổng huynh?

- Cô nương, hãy nghe lão phu nói đây, sinh mạng của lão phu giờ như ngàn cân treo đầu sợi tóc. Một khi Chung Hảo Kiệt đến đây.

Giang Hào lắc đầu:

- Lão không có cơ hội được tồn sinh đâu.

- Phương Vũ ở bên cạnh lão tiên sinh. Tiên sinh không phải lo. Đổng huynh đã căn dặn Phương Vũ phải bảo vệ tiên sinh. Không để cho bất cứ ai hại tiên sinh.

- Ai cũng có thể nói như vậy cả, nhưng lực bất tòng tâm. Cô nương, chúng ta phải đi ngay mới được. Chậm trễ không kịp đâu.

Phương Vũ bối rối nói:

- Đổng huynh bảo Phương Vũ cùng với tiên sinh chờ ở đây, huynh ấy sẽ tìm đến. Không có Đổng huynh, Phương Vũ không biết đưa tiên sinh đi đâu.

Phương Vũ nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tiên sinh, dù muốn hay không muốn cũng chờ Đổng huynh.

Nàng vừa nói dứt câu thì một người lẻn vào thư phòng. Phương Vũ và Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn người đó.

Phương Vũ bước lách qua che trước mặt Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Nàng gằn giọng nói:

- Sao lão lại tự tiện vào thư phòng của ta.

Lục chi thần thâu Quãng Ngụ ôm quyền xá, rồi nói:

- Phương Vũ cô nương đừng hiểu lầm. Lão phu là người của Đổng thiếu gia.

Giang Hào bước lên ngang với Phương Vũ:

- Lão Lục chỉ, lão còn nhận ra ta không?

Lục chỉ thần thâu Quãng Ngụ nhìn Giang Hào:

- Làm sao ta không nhận ra lào quỷ được. Ta nhớ lão lắm nhưng lào không biết có nhớ ta không?

- Có nhớ thì ta cũng nén vào trong chứ đâu có thể nào nói ra được.

Lục chỉ thần thâu lấy trong ngực áo ra một tịnh rượu:

- Trong người của lão Quãng chỉ còn một tịnh rượu này. Không thể dùng nó thi thố tửu lượng với lão quỷ, nhưng có thể dùng nó để tiễn lão đi.

Nói rồi Lục chỉ thần thâu mở tịnh rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt qua tay Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Quãng Ngụ hối:

- Lão quỷ uống đi.

Giang Hào gật đầu dốc tịnh rượu uống cạn.

Đặt tịnh rượu xuống bàn, Giang Hào nói:

- Lâu lắm rồi Vạn Kiến Sư Giang Hào này mới được uống rượu với tri kỷ.

Giang Hào nhìn Quãng Ngụ:

- Sao lão sáu ngón biết ta ở đây?

- Đổng công tử nhờ ta đến đưa ngươi rời khỏi Lưu gia điếm này. Nói thì dễ nhưng không dễ đâu. Lúc này toàn bộ Lưu gia điếm đã bị cao thủ của Chung Hảo Kiệt vây kín rồi. Một con ruồi cũng không bay ra được chứ đừng nói đến người.

- Chung Hảo Kiệt đã phát hiện ra ta?

Quãng Ngụ vuốt râu khẽ gật đầu:

- Đúng! Nhưng ta có cách đưa lão rời khỏi chỗ này. Lão rời khỏi Lưu gia điếm rồi, Đổng công tử sẽ đưa lão đi.

Giang Hào nói:

- Một con ruồi bay ra không lọt thì lão đưa ta ra bằng cách nào?

Lục chỉ thần thâu Quãng Ngụ vuốt râu nói:

- Ngươi làm nô nhân lâu quá nên quên mất ta có tuyệt nghệ gì rồi sao?

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhướng mày:

- Lão quỷ định dụng thuật dịch dung?

Lục chỉ thần thâu gật đầu:

- Đúng! Ta là ngươi còn ngươi sẽ là ta. Đây là thuật ve sầu thoát xác. Ngươi đừng nghĩ nhiều, và đừng lo lắng. Thời gian không cho ngươi đắn đo đâu. Đây là thuật ve sầu lột xác.

Ngươi hiểu rồi chứ?

- Ta không quen Thánh cô.

- Thế thì làm theo ta. Đổng công tử cần ngươi chứ chưa cần đến ta.

Vạn Kiến Sư Giang Hào lưỡng lự rồi nói:

- Ta không nỡ để bằng hữu mình Lục chỉ thần thâu Quãng Ngụ khoát tay không cho Giang Hào nói. Lão nghiêm giọng gằn từng tiếng:

- Lão quỷ bỏ đi cái cố tật quân tử rởm của lão đi. Lão Quãng ta có thay lão làm nô nhân một thời gian. Ta tin Đổng công tử sẽ đưa ta ra để cùng tiếp tục đấu tửu lượng với ngươi. Nếu ngươi lọt vào tay Chung Hảo Kiệt, ta đâu còn đối thủ nữa.

- Lão Quãng ngươi hứa với lão hủ này Lão nhất định phải sống chứ.

- Ta hứa.

- Vậy thì được rồi.

Lão Quãng và Vạn Kiến Sư Giang Hào bước vào sau bức bình phong. Một lúc sau vừa uống xong một tuần trà thì hai người bước ra. Giờ thì Phương Vũ chẳng còn nhận ra ai là Giang Hào, còn ai là Quãng Ngụ.

Trong bộ lốt trường bào, cũng có cái mụn ruồi ngay chóp mũi. Lão Lục nói:

- Phương Vũ cô nương cứ tự nhiên xem lão như Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nhớ đừng để mắt đến bàn tay của lão.

- Tiểu nữ biết.

Lão nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Bây giờ ngươi là ai? Khi ngươi để tay lên bàn nhớ cho Chung Hảo Kiệt thấy bàn tay ngươi. Bàn tay có sáu ngón.

Giang Hào nhìn lão Quãng Ngụ:

- Ta hiểu mà.

Ba người ngồi vào bàn. Vạn Kiến Sư Giang Hào đặt hai bàn tay lên bàn như thể phô trương bàn tay có sáu ngón cho mọi người thấy. Giang Hào gật đầu:

- Ngươi làm được đó.

Lục chỉ thần thâu Quãng Ngụ trang trọng nói với Vạn Kiến Sư Giang Hào:

- Ta nói một lần nữa, ngươi là Lục chỉ thần thâu Quãng Ngụ.

Giang Hào im lặng không đáp lời Quãng Ngụ.

Có tiếng gõ cửa, Phương Vũ nhìn sang Quãng Ngụ. Lão khẽ gật đầu.

Nàng lên tiếng:

- Ai?

Tiếng của Đổng Tiếu cất lên:

- Ta đây, nàng mở cửa đi.

Phương Vũ mở cửa.

Đổng Tiếu bước vào nhưng không phải một mình chàng mà còn có Chung Hảo Kiệt, Thiệu An và cả Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Đổng Tiếu chỉ từng người nói với Chung Hảo Kiệt:

- Phương Vũ hẳn Minh chủ đã biết rồi.

Hảo Kiệt nhìn Phương Vũ. Lão vuốt râu nói:

- Thập Tứ Lang vừa mới chết bởi tay Đổng công tử, Băng Phương Vũ cô nương lại chọn ngay y làm chủ nhân của mình. Cô nương thay lòng đổi dạ nhanh quá. Nếu sau này gặp lại Mộc Thật Thác Mai, bổn nhân không biết phải nói thế nào?

Phương Vũ đứng lên, đặt tay vào ngực trái của mình rồi khẽ cúi đầu xuống:

- Tôn giá cứ nói tất cả sự thật. Thập Tứ Lang không còn là một kiếm thủ Đông đảo.

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Cô nương đã thay đổi quá nhiều.

- Phương Vũ rất cảm kích khi nghe chỉ ngôn của tôn giá.

Nàng nói rồi ngồi lại chỗ của mình.

Đổng Tiếu chỉ Vạn Kiến Sư Giang Hào, mỉm cười nói:

- Tôn giá chắc chưa biết người này. Đây là Lục chỉ thần thâu Quãng Ngụ. Quãng thúc thúc của tiểu sinh.

- Bổn nhân có nghe nói đến lão Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa nhìn xuống bàn tay của Giang Hào. Lão vuốt râu mỉm cười:

- Kẻ nào có sáu ngón tay, kẻ đó thường hành nghề đạo chích.

Lão nhìn lại Đổng Tiếu:

- Tiểu tử, ngươi nên xem lại dấu giày của Lục chỉ thần thâu Quãng Ngụ đó.

Đổng Tiếu giả lả cười rồi nói:

- Nếu ngân phiếu của tiểu sinh mà bị Quãng thúc thúc trộm thì tiểu sinh rất hân hạnh à.

Chàng nhìn sang Lục chỉ thần thâu Quãng Ngụ:

- Còn đây là vị nô nhân Xảo tà Giang Hào, mà Minh chủ cho là Vạn Kiến Sư Giang Hào ẩn tích mai danh.

Chàng ôm quyền nói:

- Tiểu sinh mạn phép hỏi tiên sinh, người là Xảo tà Giang Hào hay Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vẫn ngồi một chỗ, lão Quãng nhìn Đổng Tiếu:

- Cổng tử, lão là Xảo tà Giang Hào, chứ nào phải là Vạn Kiến Sư nào đâu.

Lục chỉ thần thâu nhìn Chung Hảo Kiệt, ôn nhu nói:

- Nói như thế nhưng lão phu rất sẵn lòng không dám cãi lại nếu Minh chủ Chung Hảo Kiệt cho lão là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đổng Tiếu chau mày, chàng lắc đầu:

- Tiểu sinh không tin, Vạn Kiến Sư Giang Hào đã bị chết tại Tử Địa U Minh, sao còn có Vạn Kiến Sư thứ hai nữa.

Chàng ve cằm nhướng mày nói:

- Bộ tiên sinh thích cái danh Vạn Kiến Sư Giang Hào lắm à?

- Lão phu đâu dám cho mình là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Ai cũng có tên có tánh, lão hủ nào dám lại lục danh của người khác gắn cho mình.

Đổng Tiếu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Tôn giá nghe rồi chứ.

Đổng Tiếu nhìn Phương Vũ:

- Phương Vũ, ta nhờ Giang Hào tiên sinh báo với nàng bày đại tiệc để hoan hỷ tiếp đãi Chung Hảo Kiệt minh chủ, sao không thấy cái gì vậy?

- Phương Vũ đã đặt tiểu nhị rồi à.

- Mau bảo tiểu nhị dọn lên đi.

Đổng Tiếu vừa nói vừa nhìn lại Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh:

- Nhanh tiện có Triệu cô cô ở đây, tiểu sinh phiền cô cô nhắc tiểu nhị. Có lẽ gã tiểu nhị đó đã quên khi thấy Minh chủ, cô cô và Dương huynh đây bất ngờ đến. Phàm tiểu nhân mà thấy đại nhân thì chẳng còn nhớ gì cả.

Hảo Kiệt nhìn lại Triệu Vị Thanh:

- Đổng công tử đã nhờ nàng, hãy giúp cho y đi.

Ngọc diện hồ ly nhìn Đổng Tiếu. Chàng giả lả cười nói:

- Minh chủ đã lệnh, cô cô còn đứng đó. Cái phần của cô cô là phải hầu hạ người khác mà.

Ngọc diện hồ ly trở ra khỏi thư phòng.

Đổng Tiếu nói:

- Minh chủ hẳn đã hóa giải được sự tò mò rồi phải không?

Chung Hảo Kiệt nhìn Quãng Ngụ một lúc rồi nói:

- Nếu như bổn nhân gọi Xảo tà lão quỷ là Vạn Kiến Sư Giang Hào. Lão có đồng ý với bổn nhân không?

Lão Quãng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Chung Hảo Kiệt rồi từ từ cúi mặt nhìn xuống.

Thái độ của Lục chỉ thần thâu Quãng Ngục chẳng biết tác động thế nào đến Chung Hảo Kiệt mà lào bất giác ngửa mặt cười khanh khách. Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa cười với Đổng Tiếu:

- Đổng tiểu tử, ngươi thông minh lắm, nhưng vì quá thông minh, ngươi đã đi sai một nước cờ.

Câu nói này khiến cho Đổng Tiếu giật thót bụng. Chàng ngỡ đâu Chung Hảo Kiệt đã phát hiện ra sự trao đổi giữa Quãng Ngụ và Vạn Kiến Sư Giang Hào mà mở to mắt nhìn lão.

Đổng Tiếu ngập ngừng hỏi:

- Tiểu sinh có đánh cờ với Minh chủ đâu mà Minh chủ nói tiểu sinh đi sai một nước cờ.

Minh chủ thích đánh cờ lắm à. Tiểu sinh không phải là kỳ phùng địch thủ ngang tài ngang sức với Minh chủ đâu.

Chung Hảo Kiệt tủm tỉm cười rồi nói:

- Bổn nhân không nói ngươi đánh sai một nước cờ mà ngươi đã không qua được mắt của bổn nhân.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhíu lại. Chàng nhủ thầm:

- "Lão quỷ này có ý gì mà nói lập lờ, lập lững. Lão muốn làm mình phân tán, hay bấn loạn. Thế thì lão lầm rồi.".

Đổng Tiếu nhìn lại Chung Hảo Kiệt, ve cằm.

Chàng lẩm nhẩm nói như cố cho Chung Hảo Kiệt phải nghe từng lời nói của mình:

- Qua mắt Minh chủ Qua mắt Minh chủ là cái con khỉ gì. Minh chủ đâu có đui mà qua mắt Minh chủ.

Chàng nhìn sững vào Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ bảo tiểu sinh qua mắt Minh chủ. Bộ nhãn lực của Minh chủ suy kém rồi à?

Tiểu sinh đâu có thấy thị lực của Minh chủ kém cõi đâu. Ngược lại còn sáng quắc, toát ra cái thần mà tiểu sinh phải sợ đó. Chàng chắc lưỡi:

- Mà cũng có thể lắm. Phàm người cao niên thì mắt mờ. Dù võ công cao thâm đến đâu cũng mờ mắt. Ai cũng vậy thôi, cho dù thị lực của minh chủ có kém thì tiểu sinh cũng không dám qua mắt minh chủ.

Hảo Kiệt cau mày:

- Tiểu tử, ngươi đừng nói vờ, giả lả nữa. Bổn nhân biết ngươi đang muốn gì.

- Tiểu sinh muốn nghe minh chủ nói.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng:

- Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Sai.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt:

- Thế ngươi muốn gì nào.

- Thế Minh chủ nói xem, tiểu sinh cần gì ở Giang Hào mà muốn lão chứ. Huống chi tiểu sinh đã từng gặp Giang Hào. Thậm chí còn cho lão một dao để giải cứu Dương huynh đây. Cái tiểu sinh cần không phải là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Chàng mỉm cười.

Hảo Kiệt nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Vậy ngươi cần gì?

- Lời hứa của Minh chủ.

- Bổn nhân không quên lời nói của mình. Nhưng có một điều bổn nhân muốn nói với ngươi.

- Tiểu sinh nghe đây.

- Bổn nhân mời Xảo tà Giang Hào nô nhân về tổng đàn võ lâm để tiếp như một thượng khách. Tiểu tử có thú thì tháp tùng với lão Xảo tà.

Đổng Tiếu cau mày suy nghĩ rồi nhìn Chung Hảo Kiệt nói:

- Sao Minh chủ chỉ mời Xảo tà tiên sinh mà không mời tất cả mọi người.

- Vì lão là Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Vừa nói Chung Hảo Kiệt vừa nhìn lại Quãng Ngụ:

- Lão có đồng ý theo bổn nhân về làm thượng khách ở võ lâm tiếng đàn.

Lão Quãng nhìn lên rồi từ từ cúi mặt xuống mới buông tiếng thở dài như thể chấp nhận định số của mình. Lão miễn cưỡng nói:

- Nô nhân không dám trái lời Minh chủ.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nhìn lại Dương Thiệu An:

- Dương Thiệu Ân, hãy ở lại đây bồi tiếp Đổng tiểu tử, còn ta sẽ đích thân đưa Vạn Kiến Sư Giang Hào về tổng đàn võ lâm để bồi tiếp y.

Đổng Tiếu nhìn Quãng Ngụ:

- Hê Tiên sinh có thật là Vạn Kiến Sư không vậy?

Lục chỉ thần thâu im lặng.

Chính lúc đó Đổng Tiếu phát hiện ra Vạn Kiến Sư Giang Hào nắm hai bàn tay mình lại.

Chàng giật thót ruột, cắn răng vào môi dưới với vẻ hồi hộp, vì sợ Giang Hào sẽ tự bộc bạch thân phận mình.

Đúng như Đổng Tiếu dự đoán, Vạn Kiến Sư Giang Hào đứng lên toan mở miệng htì Đổng Tiếu cướp lời lão:

- Quãng thúc thúc, thì ra thúc thúc biết Vạn Kiến Sư Giang Hào nhưng lại giấu Đổng Tiếu.

Chàng lắc đầu:

- Thúc thúc tệ quá. Vậy mà trước đây Đổng Tiếu mất hết hai hạt đậu minh châu cho thúc thúc.

Chàng đổi giọng gằn gằn:

- Phương Vũ, nàng đập cho lão thúc thúc ôn dịch này một trận coi.

Phương Vũ hơi ngơ ngác với lời nói của Đổng Tiếu, nhưng chàng đã trừng mắt nhìn nàng.

Ánh mắt của Đổng Tiếu như một mệnh lệnh, buột Phương Vũ hành động. Nàng đá vào chân Giang Hào, đồng thời chụp lấy tay lão. Bằng một thế công cực kỳ uyển chuyển, nàng vật lộn ngã dài xuống sàn gạch.

Đổng Tiếu nhìn lại lão Quãng:

- Tiên sinh, có thật tiên sinh là Vạn Kiến Sư Giang Hào?

Lão Quãng gật đầu:

- Chính lão hủ.

Đổng Tiếu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ, phải giữ lấy lời hứa. Tiểu sinh sẽ đến tìm minh chủ và Giang tiên sinh.

Lão buông tiếng thở dài:

- Đổng công tử không cần tìm lão hủ.

Nói rồi lão Quãng cúi mặt lầm lũi đi ra cửa phòng.

Đổng Tiếu gọi theo:

- Vạn Kiến Sư tiên sinh.

Lão Quãng không dừng bước mà vẫn tiếp tục bỏ đi.

Đổng Tiếu nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Vạn Kiến Sư tự biết số phận của mình như thế nào. Số phận của lão sẽ được định đoạt sau ba ngày. Bổn nhân hy vọng đến lúc đó tiểu tử sẽ có mặt. Những ngày sắp tới lão sẽ nhớ tiểu tử lắm đó.

- Tiểu sinh sẽ đến tổng đàn võ lâm làm thượng khách chung với Vạn Kiến Sư tiên sinh.

- Bổn nhân chờ tiểu tử.

Hảo Kiệt nói dứt câu, chấp tay sau lưng đi ra cửa. Đến cửa, lão dừng lại nói:

- Đổng tiểu tử, ngươi chỉ có ba ngày thôi.

- Tiểu sinh không bao giờ quên lời giao ước đó.

Hảo Kiệt bỏ đi rồi, Đổng Tiếu mới từ từ thở ra. Chàng nhìn Thiệu Ân:

- Dương huynh muốn ở lại uống rượu với đệ à?

Thiệu Ân nhìn chàng:

- Ta ở lại để trả ngươi món nợ cũ.

32. Bóng Tình Sắc Hận

Uống được một tuần rượu, Thiệu Ân mới nhìn Đổng Tiếu, từ tốn nói:

- Ta muốn ngươi chứng kiến bất ngờ.

Đổng Tiếu còn chưa hiểu ý của Thiệu Ân, thì gã vươn trảo thộp tới lấy hữu thủ của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Đổng Tiếu giật mình:

- Huynh.

Mọi người còn đang bàng hoàng trước hành động của Thiệu Ân thì gã bất ngờ lia ngang tả thủ ngay trên bàn tay của Giang Hào. Tất cả mọi chuyện diễn ra cực nhanh, nhanh đến độ Đổng Tiếu không hề có chút phát hiện được Thiệu Ân đã sử dụng binh khí gì, và cũng chẳng hề có chút phản xạ gì ngay cả Vạn Kiến Sư Giang Hào, lẫn Phương Vũ cũng hoàn toàn thụ động ngồi thừ ra.

Ngón tay thừa của Vạn Kiến Sư đứt lia, rơi xuống mặt bàn, nhưng lại chẳng co giọt máu nào rỉ ra. Thiệu Ân buông hữu thủ của Vạn Kiến Sư, thản nhiên nhặt lấy ngón tay giả, mỉm cười, đấy đúng là một nụ cười hòa hoãn, một nụ cười của Dương Thiệu Ân, một nụ cười cầu tình mà bất cứ nữ nhân nào tiếp nhận hẳn đều tơ tưởng, mơ mộng sẽ có được nụ cười đó mãi mãi thuộc về mình.

Cầm lấy ngón tay giả của Vạn Kiến Sư Giang Hào, Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu:

- Ngươi nói cái này là gì?

Đổng Tiếu ngồi thừ ra. Chàng im lặng, chỉ lấy mắt nhìn Thiệu Ân.

Băng Phương Vũ đứng lên, mắt nàng nhìn thẳng vào Dương Thiệu Ân.

Đặt tay phải vào vùng chấn tâm, nàng nhu hòa nói:

- Phương Vũ muốn thỉnh cầu chiêu thức của Dương công tử.

Dời mắt qua Băng Phương Vũ, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Ta đã hiểu ý của nàng. Hẳn nàng không muốn Đổng thiếu gia của mình hao hơi tổn sức, nhưng cuối cùng vẫn phải giao nộp Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Nhìn lại Đổng Tiếu:

- Ngươi có muốn ta giao thủ với Băng Phương Vũ không?

Đổng Tiếu như thể bước ra khỏi giấc mơ hoang tưởng. Với những ác mộng khiến chàng bàng hoàng. Vừa thấm mồ hôi trán chàng vừa miễn cưỡng nói:

- Chúng ta vẫn là người nhà của nhau chứ?

Chàng bưng chén rượu gượng cười nói:

- Nếu huynh còn coi Đổng Tiếu này là người nhà, hãy uống với đệ chén rượu này.

Thiệu Ân bưng chén rượu của mình từ tốn nói:

- Mời.

Hai người cùng cạn chén. Đặt chén rượu xuống bàn, Đổng Tiếu từ từ thở ra:

- Huynh sẽ làm gì khi phát hiện sự tráo trở của đệ?

- Theo ý ngươi ta phải làm gì?

Quệt mũi như thể đã trở thành thói quen, Đổng Tiếu nói:

- Đệ biết Dương huynh sẽ không làm khó đệ. Nếu như huynh muốn làm khó thì đã bộc bạch sự phát hiện của mình cho Minh chủ biết rồi. Nhưng huynh vẫn không bộc bạch.

Chứng tỏ huynh có ý khác.

Chàng ve cằm:

- Đệ đoán thử ý của Dương huynh nhé.

- Ngươi đoán xem.

- Tại Tử Địa U Minh, Dương huynh đã có thể mất mạng vào tay đệ, nhưng đệ không giết huynh mà lại lấy mạng lão già giả dạng Giang Hào tiên sinh. Nên bây giờ huynh muốn đáp lại đệ bằng đặc ân này.

- Ngươi nói đúng.

Chàng ôm quyền:

- Đệ chỉ còn biết ôm quyền đa tạ Dương huynh.

- Ta và ngươi xem như chẳng ai nợ ai, ngươi không cần phải đa tạ ta.

Thiệu Ân từ từ đứng lên. Đổng Tiếu, Phương Vũ, lẫn Giang Hào đều dồn mắt nhìn vào y. Đổng Tiếu hồi hộp nghĩ thầm:

- "Gã có thể đổi ý bất cứ lúc nào.".

Thiệu Ân chấp tay sau lưng, ôn nhu hỏi:

- Ta có mấy điều muốn hỏi ngươi.

- Đệ rất sẵn lòng trả lời những câu hỏi của huynh:

- Tại sao ngươi không lấy mạng ta ở Tử Địa U Minh, khi trong ngươi vẫn mang nặng mối hiềm khích với ta.

Bưng chén rượu uống cạn, Đổng Tiếu mới từ từ đứng lên. Nhìn Thiệu Ân, chàng từ tốn nói:

- Đệ cùng với Dương huynh đi tìm thanh kiếm Vô Minh. Đệ nhận lời Minh chủ đi tìm thanh kiếm ở trong tay Vạn Kiến Sư Giang Hào. Nhưng tất cả mọi sự tình diễn ra trong suốt thời gian đó, từ cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên, đến Mục Nhân Sử Khiển, và sau đó là cuộc giáp mặt với lão nhân trong Tử Địa U Minh, tạo cho đệ một thứ linh cảm rất lạ kỳ.

- Linh cảm gì?

- Người nào đó muốn đệ giết Dương huynh.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Ngươi có linh cảm đó.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Chính vì linh cảm đó mà đệ có cơ hội rồi cũng không xuống tay lấy mạng Dương huynh để trả thù cho Đổng thúc phụ.

Chàng ve cằm, nói tiếp:

- Đệ có một cố tật, cái gì người ta muốn thì đệ làm trái lại.

Thiệu Ân bất giác buông tiếng thở dài:

- Ta sẽ nghiệm lại cái linh cảm của ngươi.

Nói dứt câu Thiệu Ân quay bước ra cửa. Đổng Tiếu gọi giật lại:

- Dương huynh.

Y dừng bước, Đổng Tiếu hỏi:

- Sao huynh biết kế tráo người của đệ.

Không nhìn lại Đổng Tiếu, Thiệu Ân nói:

- Ta đã ở bên ngươi một thời gian khá lâu để hiểu con người của ngươi.

- Không ngờ huynh cũng là một người thông minh.

- Đủ có thể đi cùng với ngươi trong quảng thời gian còn lại.

Nói rồi Thiệu Ân bước thẳng ra cửa mà không ngoái đầu nhìn lại. Rời biệt phòng của Đổng Tiếu, Thiệu Ân đem theo những nghi vấn về những gì Đổng Tiếu đã nói với y. Y cảm nhận có cái gì đó nặng trĩu trong lòng mình. Một cảm giác buồn nôn và chán ngán. Y linh cảm đang có một sự thay đổi rất lớn, sự thay đổi mà thấp thoáng có bóng dáng tử thần. Linh cảm đó càng lúc càng hiện rõ trong tâm tưởng của Thiệu Ân.

Bước vào gian đại đường chính sảnh của tổng đàn võ lâm, Thiệu Ân gặp ngay Chung Hảo Kiệt đứng chấp tay sau lưng, có vẻ như đang chờ y quay về.

Thiệu Ân bước đến ôm quyền xá:

- Nghĩa phụ.

Nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt lạnh lùng, Chung Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Đổng Tiếu đã nói gì với con?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Y chẳng nói gì cả.

Lão vuốt râu khẽ gật đầu:

- Thế cũng được, Thiệu Ân, tạm thời nghĩa phụ gác chuyện gã Đổng tiểu tử đó qua một bên. Ta chờ con ở đây để muốn nói với con một việc hệ trọng hơn chuyện của gã Đổng tiểu tử kia.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ, đó là chuyện gì?

Buông tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ phát hiện ra có một số người trong giới Bạch đạo muốn chiếm quyền minh chủ. Những người này liên kết với bọn Hắc đạo nô nhân vừa được phóng thích để chống lại nghĩa phụ.

Lão bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài:

- Muốn dập lửa thì phải dập nó ngay từ lúc còn nhen nhúm, không để có cháy rồi mới dập.

Nhìn lại Thiệu Ân, Chung Hảo Kiệt nói tiếp:

- Con hiểu ý ta chứ?

- Con hiểu.

Bước lại trước mặt Thiệu Ân, Chung Hảo Kiệt nhìn y, ôn nhu nói:

- Sự nghiệp võ lâm là sự nghiệp của con. Một ngày nào đó khi ta gác kiếm qui ẩn khỏi giới võ lâm, không màng đến những chuyện thị phi, thì người kế nghiệp của nghĩa phụ chẳng ai khác mà chính là Dương Thiệu Ân. Con sẽ thay nghĩa phụ chăn dắt giới võ lâm. Một sứ mệnh chẳng dễ dàng chút nào. Để làm được sứ mệnh đó thì ngay bây giờ con phải biết dập tắt ngọn lửa còn nhen nhúm kia.

Thiệu Ân nhìn vào mắt Chung Hảo Kiệt, ôn nhu nói:

- Những người đó là ai? Nghĩa phụ có thể cho con biết không?

- Hiện giờ nghĩa phụ chưa có chứng tích gì để khẳng định những kẻ phản bội. Nhưng có một chỗ khởi đầu mà con phải bắt đầu mọi việc từ đó.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ hãy cho con biết.

- Con hãy bắt đầu từ Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn là người thân tín với nghĩa phụ. Y có thể phản bội nghĩa phụ được sao?

Điểm một nụ cười đầy ẩn ý, Chung Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra. Nghĩa phụ không sợ đối thủ đứng trước mặt mình, nhưng lại sợ kẻ thân tín đứng bên cạnh mình. Con hiểu ý của ta chứ?

- Con hiểu.

Chung Hảo Kiệt gật đầu. Lão đặt tay lên vai chàng. Sự thân thiện của Chung Hảo Kiệt không tạo cho Thiệu Ân cảm giác được ưu ái mà ngược lại y cảm nhận có cái gì đó bất ổn ngay trong hành động của nghĩa phụ mình.

Hảo Kiệt giả lả nói:

- Triệu Vị Thanh luôn để tâm đến con. Con đối với Triệu Vị Thanh cô nương như thế nào?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Một sự gượng ép, con không để tâm đến cô ta.

Điểm một nụ cười mỉm, Hảo Kiệ tnói:

- Tùy con vậy, nghĩa phụ không muốn chen vào những chuyện riêng tư của con. Nhưng cho dù con không thích Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh thì cũng đừng quá lạnh lùng với cô ta.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Cho dù Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh có được nghĩa phụ cải đổi cuộc đời trở thành người của giới Bạch đạo thì trong mắt Thiệu Ân, cô ấy vẫn là người của Hắc đạo. Con không thể xóa được ranh giới Bạch đạo và Hắc đạo trong tâm tưởng mình.

- Vì hận thù?

Y gật đầu:

- Con luôn nghĩ đến huyết thù của mẫu thân. Nếu có thể được, con sẽ bắt tất cả bọn hắc đạo phải quay lại kiếp nô nhân của mình.

Hảo Kiệt mỉm cười:

- Một nam tử hán đại trượng phu như con phải có ý chí sắt đá.

Lão vỗ tay lên vai Thiệu Ân:

- Nghĩa phụ đã không chọn lầm con.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ nghĩa phụ đã khen ngợi. Con sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.

Hảo Kiệt vuốt râu, gật đầu:

- Phải biết mình đang đứng ở đâu và phải làm gì mới có thể làm tròn sứ mạng của người chăn dắt võ lâm.

Lão vỗ vai Thiệu Ân một lần nữa, rồi ôn nhu nói:

- Ngọc diện hồ ly mặc dù khởi thân từ giới Hắc đạo, nhưng giờ đã là người của Bạch đạo. Cô ta sẽ giúp con nhiều trong những ngày sắp tới. Con đừng quá lạnh nhạt với Ngọc diện hồ ly. Hãy đến với cô ta. Hãy cho cô ta chút tình.

Lão mỉm cười:

- Đừng để cho chữ tình của nữ nhân biến thành sự cuồng loạn. Điều đó xảy ra chỉ khiến con bất lợi mà thôi.

- Con sẽ làm theo những gì nghĩa phụ nói.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu, mỉm cười:

- Con có thể đi được rồi.

Thiệu Ân vừa bước vào biệt lầu của Triệu Vị Thanh, nàng vội vã bước ra đón. Vẻ hớn hở, vui tươi hiện rõ trên chân diện nàng. Triệu Vị Thanh nói:

- Thiếp không ngờ chàng đến đây.

Nhìn Triệu Vị Thanh, nụ cười mỉm gợi tình hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Nụ cười của y như nuốt chửng lấy ánh mắt say đắm của Ngọc diện hồ ly. Có lẽ trong ánh mắt nàng lúc này thì chỉ có một người duy nhất là nam nhân còn hiện hữu trên cõi đời này, đó chính là Dương Thiệu Ân. Sự xuất hiện của Thiệu Ân chẳng khác nào như một cơn mưa rào trút xuống sự khô cằn trong tâm thức của Ngọc diện hồ ly. Chỉ cần thấy Dương Thiệu Ân thôi, nàng đã mãn nguyện rồi, đã cảm thấy một sức sống tuôn chảy trong nội thể của mình.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Nàng có chờ ta không?

Không một chút e dè, nàng gật đầu, nhỏ nhẻ nói:

- Thiếp không những chờ mà còn mong mỏi chàng.

Thiệu Ân bước đến ngồi xuống chiếc đôn, Vị Thanh đon đả nói:

- Để thiếp hầu rượu cho chàng.

Thiệu Ân nhìn nàng mỉm cười gật đầu:

- Được.

Vị Thanh chuốt rượu ra chén, trịnh trọng đặt vào tay Thiệu Ân. Y bưng chén rượu với vẻ thản nhiên, nếu không muốn nói là thờ ơ với vẻ đon đả của nàng.

Thiệu Ân nhìn Ngọc diện hồ ly ôn nhu nói:

- Nàng đoán ra vì sao ta đến với nàng không?

Vị Thanh miễn cưỡng lắc đầu:

- Thiếp không biết mục đích của chàng.

Thiệu Ân đứng lên, đứng trước mặt Vị Thanh:

- Nghĩa phụ không muốn ta thờ ơ với nàng, bởi vì người biết nàng có tình sâu nặng với ta.

Đôi lưỡng quyền Vị Thanh e lệ ửng hồng. Nàng lí nhí nói:

- Lúc nào thiếp cũng nghĩ đến Dương Thiệu Ân.

Dương Thiệu Ân nhún vai nói:

- Ngoài ta ra nàng không nghĩ đến một người nào sao?

- Không, chỉ một mình Dương Thiệu Ân thôi. Thiếp sẽ làm tất cả chỉ vì muốn có chàng.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt chén xuống, rồi đặt bàn tay lên vai Ngọc diện hồ ly.

Nàng ngẩng mặt nhìn y với vẻ chờ đợi.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Có một trong số người trong giới Bạch đạo muốn chống lại nghĩa phụ. Nàng sẽ giúp ta tìm những người đó chứ.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh gật đầu:

- Thiếp sẽ làm bất cứ điều gì chàng muốn.

- Sự yêu cầu của ta đặt ra quá lớn. Có thể nàng phải hy sinh cả bản thân.

- Nếu được chết vì chàng, thiếp cũng rất sẵn lòng. Thiếp không một chút hối tiếc hoặc từ nan.

Thiệu Ân lắc đầu. Y lột bỏ ngoại y của Vị Thanh như người ta lột bỏ vỏ một quả chuối.

Thả chiếc ngoại y của nàng xuống sàn gạch, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta đâu muốn nàng phí hoài mạng sống của mình.

- Cho dù phải chết thì thiếp cũng sẵn lòng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng không chết mà ngược lại có đặng những thứ mà người khác ham muốn, nhất là nữ nhân.

Vừa nói Thiệu Ân vừa cởi nốt dây lụa thắt lưng của Triệu Vị Thanh.

Y nói:

- Ta muốn biết người kẻ có ý chống lại nghĩa phụ qua trang chủ Thục Tùng Nhẫn. Nàng biết cách phải làm gì để lấy danh sách của những người có ý kháng lại nghĩa phụ. Kể cả chứng cứ.

Vị Thanh gật đầu:

- Thiếp sẽ làm được.

Thiệu Ân mỉm cười, cởi nốt tất cả những gì còn lại trên người nàng. Nàng chẳng khác nào một con tằm bị Thiệu Ân bắt chui ra khỏi vỏ kén để phơi tấm thân trước mặt gã.

Y bế nàng lên khỏi sàn gạch đưa đến tràng kỷ.

Chẳng cần phải nói, hay biểu lộ sự thẹn thùng e dè, mà đúng ra là nỗi trông ngóng chờ đợi bấy lâu nay, Vị Thanh vòng tay bá cổ Thiệu Ân trong khi vẫn cứ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt khôi ngô tuấn tú với những đường nét mà ngay cả trong giấc ngủ nàng cũng nằm mơ thấy nó.

Thiệu Ân đặt nàng xuống tràng kỹ thì Vị Thanh kéo y xuống. Môi nàng vội vã đi tìm môi của gã với tất cả sự rạo rực, dồn dã, âm ỉ mà nàng đã chờ, đã đợi bao ngày nay. Lần trước Thiệu Ân chấp nhận sự giao tình với nàng bằng tất cả sự e dè, lẫn lạnh lùng và thụ động, nhưng lần này y khác hẳn. Y chủ động đi tìm khoái cảm trên thể pháp của Vị Thanh.

Chính sự chủ động đó tạo cho nàng một cảm giác say tình cuồng nhiệt. Cảm giác cuồng nhiệt say tình biểu lộ hẳn ra ngoài bằng tất cả cảm xúc như ôm, ghịt, ngấu nghiến, và sau cùng là những tiếng rên rỉ đầy chất khoái lạc ngọt ngào.

Vị Thanh ôm ghì lấy hắn, xiết chặt vào mình trong khi đôi tuyết lê căng phồng những tưởng muốn vỡ tung ra khỏi dòng sinh lực cuộn trào chảy trong nó.

Nàng lả người đi khi sự bùng nổ kéo đến để rồi lịm dần vào miền hoang lạc mà nàng cố bấu víu, giữ lại nó cả trong giấc ngủ của mình. Chẳng còn những tiếng rên, chẳng còn cái gì tồn đọng trong nàng ngoại trừ những cảm xúc ngọt ngào mà Thiệu Ân mang đến, để nàng không ngừng tuôn ra những câu nói tình tứ với tất cả sự tôn thờ chữ tình:

- Thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng nhiều lắm.

Nàng vừa nói vừa bấu mười ngón tay vào lưng Thiệu Ân, ghịt y chặt hơn vào người mình. Trạng thái của Ngọc diện hồ ly cứ như sợ Thiệu Ân sẽ tan mất vào không khí khi y nằm gọn trong vòng tay khát khao của mình. Nàng muốn có y mãi mãi trong vòng tay của nàng. Có như thế thì Thiệu Ân mới vĩnh viễn thuộc về nàng. Mà nàng thì không lúc nào là không hồi hộp khi nghĩ đến một ngày nào đó nàng mất y.

Nữ nhân ai mà không ích kỷ, nhất là đối với chữ tình. Cho dù Triệu Vị Thanh có là một dâm nữ, nhưng với chữ tình, nhất là những mối tình do nàng thêu dệt ra thì nàng càng ích kỷ hơn những người khác. Nàng chỉ muốn nó thuộc về mình, về mỗi một mình nàng mà thôi.

Thiệu Ân nhỏ nhẻ nói vào tai nàng:

- Nàng còn nhớ những gì ta nói chứ.

Nàng gật đầu như một đứa trẻ ngớ ngẩn rồi lại nhắm mắt tiếp tục hưởng thụ những gì đang có trong tầm tay mình. Nàng không muốn mất cảm giác hoang lạc đang có.

33. Nền Móng Võ Lâm

Đứng chấp tay sau lưng, trong đầu Thiệu Ân là một mớ hỗn độn hư ảo, không thể nào phân biệt được. Cuối cùng còn đọng lại một câu hỏi:

"Ai đứng sau những vụ sắp đặt để Đổng Tiếu có cơ hội lấy mạng y. Điều đó có ý nghĩa gì? Phải chăng những kẻ muốn chiếm quyền võ lâm của Minh chủ, muốn giết y để chặt đi cánh tay phải của Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt." Thiệu Ân lắc đầu xua ý tưởng đó ra khỏi đầu mình.

Thục Tùng Nhẫn bước vào. Lão đóng cửa biệt phòng nhìn Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Dương thiếu hiệp chờ lão hủ?

- Phải, tại hạ đang chờ trang chủ.

Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân e dè. Nhận ra ánh mắt đó, Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Trang chủ thích món quà cống nạp của tại hạ chứ?

Vẻ mặt Phi Yến Thiên Trang chủ hơi ngượng ngùng rồi nói:

- Món quà của Dương thiếu hiệp khiến bổn trang chủ bất ngờ. Nếu không muốn nói là ngạc nhiên nữa.

Nụ cười cầu tình lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y chỉ chiếc ghế có vành tựa:

- Mời trang chủ.

Hai người ngồi đối diện với nhau. Tự tay Thiệu Ân bưng vò rượu chuốc ra chén. Y trang trọng nói:

- Tại hạ kính trang chủ.

- Chén rượu này lão phu không bao giờ quên, vì nó là chén rượu của Dương thiếu hiệp.

- Trang chủ khách sáo rồi. Rượu nào cũng là rượu, chỉ rượu ngon hay rượu dở thôi. Nếu rượu không ngon tại hạ mời trang chủ thì đó có phải vẫn là rượu không?

- Nhưng lão phu biết, rượu mời của thiếu hiệp là rượu ngon.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhướng lên:

- Sao trang chủ biết rượu của tại hạ là rượu ngon.

- Thiếu hiệp đã cho một món quà khiến lão phu ngạc nhiên, tất rượu cũng làm cho lão phu phải ngạc nhiên.

- Vậy tại hạ xin được mời trang chủ.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén rượu xuống bàn, Thục Tùng Nhẫn phấn khích nói:

- Đúng là hảo tửu. Nếu lão phu này đoán không lầm thì rượu này chính là "Thiên bôi nhứt điểm tửu".

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ phải bái phục kiến văn của trang chủ. Sao trang chủ đoán ra đây là vò Thiên bôi nhứt điểm tửu.

- Tất cả những hảo tửu có trên thế gian này khi uống vào trôi tụt xuống cổ, tạo ra cảm giác nóng lan tỏa khắp kinh mạch, nhưng Thiên lôi nhứt điểm tửu có chỗ đặc dị hơn những thứ rượu tầm thường. Khi lão phu uống rượu, rượu trôi xuống cổ, nhưng trên đầu lưỡi vẫn cảm nhận được hơi nóng của rượu, vị chua của rượu và cả mùi thơm của rượu nữa. Vò rượu này chỉ có một vò duy nhất. Vò rượu đó của Thục Tùng Nhẫn bỏ lửng câu nói giữa chừng như thể không dám thốt ra.

Thiệu Ân tiếp lời lão:

- Thiên bôi nhứt điểm tửu chỉ có một vò duy nhất. Vò rượu đó lại thuộc về Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của tại hạ. Trang chủ không dám nói ra suy nghĩ của mình, đúng vậy không? Ở đây chỉ có tại hạ và trang chủ. Trang chủ đừng ngại. Với lại vò rượu này, nghĩa phụ đã tặng cho tại hạ. Nghĩa phụ ban cho tại hạ trước khi tại hạ bước vào một sứ mạng của người giao phó.

Thiệu Ân đứng lên:

- Thục trang chủ hẳn thích Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chứ?

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu, với bộ mặt sượng sượng nhìn Thiệu Ân:

- Nàng ta đúng là một mỹ nữ và biết cách chìu chuộng lão phu. Khi Ngọc diện hồ ly đến gặp lão phu, đúng là lão phu cũng không ngờ. Nàng ta đã tự nguyện.

Thiệu Ân cướp lời lão:

- Mỹ nữ tự nguyện trao thân, trang chủ không từ chối.

Lão vuốt râu nhìn Thiệu Ân, ôn nhu nói:

- Lão phu là con người bằng xương bằng thịt. Lão phu đâu thể từ chối được. Nếu như lão phu bằng đá thì may ra. Lão phu chỉ nói may ra thôi, chứ tượng đá gặp tình huống như lão cũng không thể ngồi yên được.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Tại hạ rất thích nghe những lời thẳng thắn đó. Tại hạ chỉ sợ Thục trang chủ thất vọng, sợ Triệu Vị Thanh không tạo được hứng thú nơi người.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền nói:

- Hây lão phu đã mất nương tử từ lâu, ngay khi Thục Á Di còn nhỏ. Mặc dù lão phu cũng từng đến kỹ lâu nhưng thú thật chưa bao giờ được những khoảng khắc kỳ tuyệt như ở gần Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh cô nương.

Thiệu Ân phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Tại hạ biết trang chủ phòng không gối chiếc đã lâu nên mới cống nạp mỹ nhân cho trang chủ.

- Lão phu đành phải mang ân của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhướng mày lắc đầu:

- Trang chủ đừng nói vậy. Tại hạ đâu muốn trang chủ mang ân mình đâu, mà là có ý muốn hòa hợp giữa chúng ta.

Thiệu Ân quay lại ngồi xuống đối diện với Thục Tùng Nhẫn.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Chàng nhận ra trong ánh mắt của Phi Yến Thiên trang chủ có cái gì đó dè chừng khi phải đối mặt với mình.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi gợi tình của Thiệu Ân. Như thể tiếp nhận nụ cười tình đó, Thục Tùng Nhẫn không kềm chế được mà miễn cưỡng hỏi:

- Hẳn thiếu hiệp có ý gì đó, mà trao cho lão phu mỹ nữ lẫn hảo tửu.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vâng, trang chủ đã đoán ra ý của tại hạ.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền:

- Thiếu hiệp cần gì ở bổn trang chủ.

Chuốt rượu ra chén, Thiệu Ân vừa rót vừa từ tốn nói:

- Hắn Thục trang chủ biết chưởng môn phái Tung sơn Tạ Kiểng, Bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng, và phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện đại sư. Và còn rất nhiều anh hùng hào kiệt của giới võ lâm Bạch đạo nữa, như Trung Nguyên thần kiếm đại hiệp Hầu Lịnh Cương.

Chẳng biết câu nói này của Thiệu Ân tác động thế nào đến Thục Tùng Nhẫn, mà mặt lão bất giác sa sầm. Lão nhìn chàng miễn cưỡng nói:

- Tất cả những người thiếu hiệp vừa nhắc đến đều là những cao nhân kỳ hiệp của giới Bạch đạo. Những người mà Minh chủ rất kính trọng. Nếu không muốn nói là ngưỡng mộ nữa là khác.

- Họ đều là cao nhân tất nghĩa phụ phải ngưỡng mộ.

Bưng chén rượu Thiệu Ân nói tiếp:

- Tại hạ mời trang chủ.

Bưng chén rượu, Tùng Nhẫn nói:

- Thiếu hiệp có ý gì khi nhắc đến tên những người đó.

Xoay chén rượu đúng một vòng trong lòng bàn tay, Thiệu Ân mới đặt xuống bàn. Y hơi chồm về trước một chút:

- Tại hạ có cảm nhận Thục trang chủ đang lo lắng.

Thục Tùng Nhẫn im lặng.

Thiệu Ân nhìn quanh rồi quay lại nói với Phi Yến Thiên trang chủ:

- Ở đây chỉ có trang chủ và tại hạ, không có đệ tam nhân, trang chủ không cần phải lo lắng như vậy.

- Lão phu không có gì lo lắng, nhưng lại hồi hộp đối với những gì thiếu hiệp sắp nói ra với lão phu.

Hai cánh môi Thiệu Ân nhếch lên một nụ cười giả lả. Nụ cười kia đập vào mắt lão họ Thục, không làm cho lão phấn khích mà trái lại càng lộ vẻ hồi hộp lo âu hơn.

Y nhìn thẳng vào mắt Tùng Nhẫn:

- Trang chủ đã biết tại hạ sắp nói ra điều gì à? Tại sao lại hồi hộp?

Răng trên của Thục Tùng Nhẫn bặm vào môi dưới. Lão suy nghĩ rất căng thẳng, rồi ôn nhu nói:

- Lão phu nghĩ điều thiếu hiệp sắp nói ra có liên quan đến lão phu.

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng! Không chỉ liên quan thôi mà trang chủ còn là người trong cuộc.

- Thiếu hiệp có thể nói cho lão phu biết được không?

Thiệu Ân đứng lên. Y chắp tay sau lưng, định nhãn rọi vào mắt Thục Tùng Nhẫn, từ tốn nói.

- Thục trang chủ có thể giải thích cho tại hạ biết vì sao trang chủ lại nói với Triệu Vị Thanh, chúng ta sắp có một minh chủ mới.

Chân diện của Thục Tùng Nhẫn đanh lại. Những nét khẩn trương lộ rõ lên mặt lão. Hai cánh môi của họ Thục bặm khịt lại với nhau như thể muốn giữ không cho lời nói bật ra khỏi cửa miệng.

Thiệu Ân nhướng mày:

- Trang chủ không giải thích được à? Nếu như trang chủ không giải thích được thì tại hạ sẽ đem chuyện này nói với Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của tại hạ.

Sắc diện của Thục Tùng Nhẫn chuyển sang tái nhợt. Lão buông tiếng thở dài, lí nhí nói:

- Thiếu hiệp hẳn đã biết cả rồi.

- Có thể tạm gọi là đã biết nhưng tại hạ muốn nghe trang chủ nói.

Vừa nói Thiệu Ân vừa chuốt rượu ra chén của mình và của Thục Tùng Nhẫn. Y chỉ chén rượu của Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Chén rượu này có thể là chén rượu mới, nhưng cũng có thể là chén rượu phản đối của trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thiếu hiệp, vì sao lão phu nói câu đó, bởi vì người thiếu hiệp vừa nói tới tên có ý truất phế chức vị minh chủ của Chung Hảo Kiệt minh chủ hiện thời.

Thiệu Ân bưng chén của mình lên, từ tốn nói:

- Tại hạ xin được mời Thục trang chủ chén rượu này.

Thục Tùng Nhẫn bưng chén rượu mà tay hơi run. Y lí nhí nói:

- Thiếu hiệp sẽ không trình tấu với Thượng tôn minh chủ?

Thiệu Ân nhìn lão điểm một nụ cười mỉm rồi dốc chén uống cạn. Y đặt chén xuống bàn chờ cho Thục Tùng Nhẫn uống cạn số rượu trong chén, mới lên tiếng:

- Nếu chuyện này đến tai nghĩa phụ, không biết người sẽ như thế nào nhỉ?

- Minh chủ sẽ không cho một người nào có cơ hội chuộc lỗi.

Thiệu Ân đứng lên:

- Thục trang chủ chắc chắn những người kia có ý đồ chứ?

- Lão phu chỉ mơ hồ đoán biết như vậy thôi.

Thiệu Ân cau mày:

- Tại sao trang chủ chỉ đoán biết mà không chắc chắn.

- Lão phu không dám đoán chắc. Bởi nói ra thì chẳng khác gì dồn mọi người vào chỗ chết.

Thiệu Ân khẽ gật đầu. Y khoanh tay trước ngực:

- Tại hạ muốn thẩm chứng lời nói của trang chủ.

- Thiếu hiệp phải thẩm chứng lời nói của lão phu thì hãy thẩm chứng những người kia.

Lão phu chỉ biết, nếu như việc lớn xảy ra, họ muốn Thục Tùng Nhẫn này cùng tham gia với họ.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhẫn bằng hai luồng uy nhãn sắc như bảo đao, bảo kiếm.

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Sao họ muốn trang chủ đứng về phía họ.

- Việc của lão phu và Phi Yến Thiên trang, thiếu hiệp đã biết rồi.

Thiệu Ân gật đầu:

- Nếu như họ đặt thẳng đề nghị với trang chủ.

- Họ chưa dám, nhưng lão phu biết tất những người đó đều có chí lớn nhưng họ còn ngần ngại chưa nói ra. Dù sao vẫn còn Thượng tôn minh chủ.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Họ phải ngại ngần vì tự lượng sức dù có hợp lực, liên kết họ cũng không phải là đối thủ của nghĩa phụ. Huống chi họ cũng đã nhận qua nhiều ân sủng của nghĩa phụ.

- Thiếu hiệp nói rất đúng, tất cả những người đó đều nghĩ như thiếu hiệp, ngoài ra họ còn cho Minh chủ Chung Hảo Kiệt là một ma đầu, không thể thống lĩnh võ lâm được.

- Tất cả cũng chỉ đều là một cái cớ. Tuy nhiên tại hạ muốn gặp họ.

- Lão phu sẽ để cho thiếu hiệp có cơ hội gặp những người đó.

Nhìn thẳng vào mắt Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân nói:

- Đừng nói trang chủ là người ngoài cuộc.

- Lão phu chỉ liên lạc, tuyệt nhiên không phải là người ngoài cuộc.

- Tại hạ tin trang chủ. Nhưng không biết trang chủ có tin tại hạ không?

- Lão phu tin thiếu hiệp.

Thiệu Ân chuốc rượu ra hai chén của mình và của Thục Tùng Nhẫn. Y cầm chén rượu xoay một vòng trên lòng bàn tay mình, ôn nhu nói:

- Tại hạ mạn phép hỏi trang chủ, trang chủ nghĩ thế nào về nghĩa phụ của tại hạ.

Câu hỏi này của Thiệu Ân khiến chân diện của Thục Tùng Nhẫn đừ ra. Bộ mặt lão cứ như có một lớp sáp trét lên bên ngoài để che đậy những ý tưởng bên trong đầu. Lão nhìn Thiệu Ân với ánh mắt xét nét và thăm dò. Thục Tùng Nhẫn cuối cùng đã lên tiếng:

- Lão không hiểu ẩn ý của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhẫn, từ từ đứng lên. Chén rượu vẫn quay vòng trong lòng bàn tay. Y vừa xoay chén rượu vừa nhìn Tùng Nhẫn. Trông hai người chẳng khác nào hai con thú dữ đang rình rập nhau, chực chờ sơ hở để xé xác kẻ thù.

Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Trang chủ nghĩ sao về quyền lực võ lâm?

- Theo lão phu, ai có quyền lực võ lâm thì có tất cả. Người nắm quyền lực võ lâm là nắm quyền sanh sát trong tay mình. Có quyền ban phát cho người khác sự sống và ngược lại cũng có quyền tước đi mạng sống của người khác.

Thiệu Ân dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt xuống bàn:

- Theo ý trang chủ, ai là người nắm quyền lực võ lâm?

- Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Trang chủ nói rất đúng, người nắm quyền lực võ lâm là nghĩa phụ Chung Hảo Kiệt.

Người nắm quyền sinh sát của võ lâm Bạch đạo, muốn tha hay muốn ban phát cho bất cứ ai đều do nghĩa phụ quyết định. Nhưng chính vì quyền lực quá lớn đó mà ai cũng tranh dành.

Y buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Sự tranh giành đó xảy ra cũng đúng thôi. Bởi đã bước vào chốn võ lâm giang hồ thì ai cũng nghĩ đến thời khắc mình làm chủ võ lâm chứ. Nhưng có một điều tại hạ muốn hỏi trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên ôm quyền nói:

- Thiếu hiệp định hỏi gì lão phu?

Thiệu Ân nghiêm mặt, trang trọng nói:

- Tại hạ hỏi điều này, nếu có gì không đúng, lão trang chủ cứ xem như nước chảy ngoài tai, không nghe đến nhé.

- Hẳn câu hỏi của thiếu hiệp rất quan trọng nên mới rào trước đoán sau như vậy. Lão phu hứa sẽ không nói điều này với bất cứ ai.

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Đa tạ trang chủ. Điều tại hạ muốn hỏi có liên quan đến quyền lực tối thượng của võ lâm.

Y mím chặt hai cánh môi như thể suy nghĩ tìm ngôn từ để nói với Thục Tùng Nhẫn. Vẻ trang trọng của Thiệu Ân như thể lây qua Phi Yến Phi Trang chủ nên cũng khiến lão lộ nét trang trọng và lắng nghe.

Thiệu Ân nói:

- Tất cả những người mà tại hạ vừa nói đã có ý chiêm quyền Thượng tôn minh chủ lâu rồi phải không?

Thục Tùng Nhẫn lắc đầu:

- Không, họ vừa mới có ý niệm đó thôi.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Trang chủ có thể nói rõ hơn cho tại hạ biết được không?

- Lão phu sẽ nói thật tất cả cho thiếu hiệp.

Thiệu Ân ngồi trở lại bàn:

- Tại hạ rất muốn nghe chỉ ngôn của Thục trang chủ.

- Trước đây trong võ lâm, Thượng tôn minh chủ là trên tất cả. Chẳng một người nào dám có ý nghĩ chiếm quyền của Thượng tôn minh chủ. Nhưng nay thì khác.

- Khác thế nào?

- Nói theo ý của cổ nhân thì đó là tre già măng mọc. Thời gian đã bào mòn uy phong của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Những người kia biết bây giờ Minh chủ không còn thời kỳ sung mãn như trước đây nữa. Thậm chí còn mang mầm mống bịnh hoạn.

Thiệu Ân lắc đầu, cướp lời Thục Tùng Nhẫn:

- Tại hạ chưa bao giờ nghe Minh chủ nói mình mang mầm bệnh.

- Minh chủ không nói hẳn sợ thiếu hiệp lo lắng thôi.

- Có thể vậy.

- Chính thời gian đã bào mòn quyền lực tối thượng võ lâm của Minh chủ.

- Sự bào mòn đó khiến cho những người có chức vị quan trọng trong võ lâm Bạch đạo tơ tưởng đến chuyện chiếm quyền võ lâm của Minh chủ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Trang chủ nghĩ họ có làm đúng không?

- Ở lão phu không phải là những người kia thì sao có thể trả lời câu hỏi này của thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu:

- Trang chủ không thể thay họ mà nói được.

- Đúng như vậy.

- Vậy trang chủ có nghĩ đến một khi những người kia toại thành chí nguyện - Sẽ có một tân Minh chủ của giới võ lâm Bạch đạo.

- Nghĩa là có sự thay đổi?

Thục Tùng Nhẫn gật đầu:

- Trong võ lâm giang hồ bất cứ một sự thay đổi nào cũng đều phải trả giá bằng máu và sinh mạng của bao người khác.

- Sự thay đổi này cũng không có biệt lệ.

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đó là kinh nghiệm mà lão phu đã trải qua mấy mươi năm.

Thiệu Ân nhìn lão nghiêm giọng nói:

- Thục trang chủ, nếu một khi Tung sơn chưởng môn, hay bất cứ người nào mà tại hạ vừa nói đến, nắm giữ quyền lực tối thượng võ lâm thay nghĩa phụ thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Buông tiếng thở dài, Thục Tùng Nhẫn lưỡng lự nói:

- Chuyện gì xảy ra ư? Thiếu hiệp có thể đoán ra mà. Chỉ cần thiếu hiệp đặt mình vào chỗ của những người đó, rồi qua đó suy nghĩ đến lúc mình trở thành võ lâm Minh chủ. Trước tiên thiếu hiệp sẽ làm gì nào?

Thiệu Ân không cần suy nghĩ mà buông luôn câu trả lời bằng chất giọng chắc nịch:

- Diệt trừ hậu hoạn.

- Lão phu cũng nghĩ như vậy.

- Họ có ý đồ chiếm quyền Thượng tôn minh chủ võ lâm. Thế sao họ lại chưa hành động?

- Họ ngại một người.

- Ai?

Nhìn vào mắt Thiệu Ân, Thục Tùng Nhẫn nói:

- Ngọc diện sát tử Dương Thiệu Ân.

Vừa nói Phi Yến Thiên trang chủ Thục Tùng Nhẫn từ từ đứng lên.

- Chính thiếu hiệp khiến cho họ chần chừ.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng, chân diện y lạnh như tiền. Y suy nghĩ một lúc rồi nhìn lại trang chủ Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ có thể cho tại hạ hỏi một lời không?

- Lão phu đang nghe thiếu hiệp nói.

Rít một luồng chân khí căng phồng lòng ngực, Thiệu Ân mới chậm rãi nói:

- Tại hạ có thể nắm quyền lực tối thượng võ lâm được không?

Phi Yến thiên trang chủ nhìn sửng y. Mắt lão gần như đứng tròng không chớp được, cứ như câu hỏi của Thiệu Ân đã biến thành hai cây kim vô hình chống đôi mắt lão mở to hết cỡ.

Lão ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng ý của thiếu hiệp cũng muốn trở thành võ lâm minh chủ. Muốn thâu tóm quyền lực tối thượng võ lâm.

- Giống như trang chủ nói. Đã là người võ lâm, đã bước qua chốn tranh đoạt thì ai cũng muốn mình nắm quyền lực tối thượng võ lâm để có thể ban và phát.

Thiệu Ân im lặng một lúc rồi nói:

- Tại hạ không muốn mình biến thành hậu họa của diệt trừ của người khác.

Y nhìn vào mắt Thục Tùng Nhẫn:

- Nhưng để đạt được những gì mà tại hạ vừa nói với trang chủ, tại hạ không thể thiếu trang chủ.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Lão có phần căng thẳng lộ ra mặt. Lão suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thiếu hiệp có định bỡn cợt lão phu không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không, tại hạ nói rất nghiêm túc và chỉ còn chờ quyết định ở trang chủ.

- Thiếu hiệp nói thật chứ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Rất thật.

Y bước đến cửa sổ, với tay ngắt một đóa hoa vừa mới nở. Cầm đóa hoa đó, Thiệu Ân quay lại đứng đối diện với Thục Tùng Nhẫn. Y nghiêm giọng nói:

- Tại hạ có đáng tin không?

Tùng Nhẫn suy nghĩ rồi gật đầu:

- Thiếu hiệp có nắm được quyền lực tối thượng võ lâm thì chỗ đứng của lão phu mới có thể chắc được. Tại sao lão phu lại không tin thiếu hiệp.

Lão lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Lão phu nắm kim lượng của võ lâm, thiếu hiệp võ công tái thế, xuất quỷ nhập thần.

Nếu lão phu và thiếu hiệp kết hợp thì chắc chắn quyền lực võ lâm kia sẽ thuộc về tay thiếu hiệp. Võ lâm chính đạo lại bắt đầu thời kỳ sung mãn. Nhưng - Trang chủ còn lưỡng lự điều gì?

- Những gì hôm nay thiếu hiệp nói nếu đến tai Thượng tôn minh chủ.

Thiệu Ân mỉm cười, từ tốn nói:

- Nghĩa phụ đã biết y đồ chiếm quyền của những người kia rồi, nhưng người có làm gì đâu. Nói như trang chủ, thời gian đã khiến uy vũ của nghĩa phụ đã bị bào mòn. Nhất định phải có người thay thế. Tại hạ không muốn quyền lực tối thượng của võ lâm rơi vào tay Tung Sơn chưởng môn, hay bang chủ Cái Bang, hoặc người khác.

Thục Tùng Nhẫn cướp lời Thiệu Ân:

- Quyền lực tối thượng võ lâm phải thuộc về Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Đó là cách duy nhất để tại hạ và trang chủ tồn tại trong chốn võ lâm này.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu, vuốt hàm râu quai nón:

- Lão phu giờ đã hiểu ý thiếu hiệp.

- Và trang chủ quyết định.

Thục Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân. Lão nắm tay chàng:

- Lão phu thuộc về thiếu hiệp, nhưng chỉ sợ thiếu hiệp không tin lão phu mà thôi.

Thục Tùng Nhẫn lưỡng lự rồi nói:

- Á Di rất yêu Dương thiếu hiệp, không biết thiếu hiệp nghĩ thế nào về Á Di.

Nụ cười gợi tình mở hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Cùng với nụ cười đó, y nghĩ thầm:

- "Thục trang chủ muốn buột Thiệu Ân phải gọi người bằng nhạc phụ. Phải chăng trang chủ muốn gắn ta vào người.".

Thiệu Ân bỏ tay Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Tại hạ chỉ sợ mình không xứng đáng với Thục Á Di tiểu thư lá ngọc cành vàng của Phi Yến Thiên trang.

Thục Tùng Nhẫn khoát tay:

- Thiếu hiệp đừng nói vậy, lão phu chỉ sợ Thục Á Di không xứng vói thiếu hiệp. Nhưng lão phu biết Á Di rất yêu Dương thiếu hiệp, cũng như lão phu rất yêu thương Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Thục Tùng Nhẫn lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp:

- Khi nào lão phu qua đây, Á Di nhắc đến thiếu hiệp Lão buông tiếng thở dài:

- Á Di giờ như đóa hoa ủ rũ thiếu hẳn nhựa sống. Hẳn là rất đau khổ khi không được thấy mặt Dương thiếu hiệp. Nếu bây giờ Á Di gặp được thiếu hiệp thì nó hoan hỷ biết chừng nào.

Nghe Thục Tùng Nhẫn nói, Thiệu Ân nghĩ thầm:

- "Lão trang chủ này, ta biết ý đồ bên trong của lão mà.".

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng y vẫn hỏi Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ, hiện giờ Á Di đang ở đâu?

- Thiếu hiệp muốn gặp Á Di không?

Thiệu Ân gật đầu.

Thục Tùng Nhẫn hồ hởi nói:

- Á Di đang ở trên lâu thuyền của Phi Yến thiên trang.

Y lưỡng lự rồi nói tiếp:

- Á Di chỉ muốn gặp thiếu hiệp - Tại hạ sẽ đến đó gặp Á Di.

- Á Di sẽ vui lắm, thú thật với thiếu hiệp, lão phu chỉ có một mình Á Di và rất thương Á Di. Thương hơn cả bản thân mình.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Trang chủ, tại hạ hứa sẽ không đối xử tệ với Thục tiểu thư đâu.

Phi Yến Thiên Trang chủ như vồ lấy vai Thiệu Ân. Lão phấn khích nói:

- Lão phu tin lão phu tin.

Khi Thiệu Ân rời khỏi biệt phòng, Thục Tùng Nhẫn điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của lão không biết là nụ cười thỏa mãn, mãn nguyện, hay là nụ cười với nhiều ẩn ý.

34. Bóng Tình Sắc Máu

Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Tiếng ai gọi tục danh và ngoại hiệu của Thiệu Ân cất lên lanh lảnh sau lưng, buột Thiệu Ân phải dừng bước. Y từ từ quay lại. Người quát gọi ngoại hiệu và tên tục danh của Thiệu Ân chẳng phải ai khác mà chính là Tà Đao Ngạc Thoại.

Cầm ngọn khoái đao sáng ngời, Ngạc Thoại lửng thửng bước đến trước mặt Thiệu Ân, thậm chí còn chấp tay sau lưng với vẻ thản nhiên, thờ ơ với tả đao của Ngạc Thoại.

Ngạc Thoại rít giọng nói:

- Ngạc mỗ đang tìm ngươi đây.

- Các hạ tìm tại hạ ư? Tìm tại hạ với ngọn khoái đao lăm lăm trên tay, hẳn có ý muốn lấy mạng tại hạ.

- Đúng, Ngạc mỗ không chỉ muốn lấy mạng ngươi mà còn muốn băm vằm ngươi ra mới hả giận.

- Các hạ rất có dũng lược, vì sao ta cho các hạ là người dũng lược không? Tất cả bọn nô nhân Hắc đạo sau khi được Thượng tôn minh chủ phóng thích, thảy đều trốn chui trốn nhủi, tìm cho bản thân sự an toàn. Còn Tả Đao Ngạc Thoại lại không như vậy, mà lại còn cầm binh khí đi tìm Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Dũng lược của các hạ khiến tại hạ cũng phải khâm phục đó.

- Huynh đệ của Ngạc mỗ chết bởi tay ngươi, Ngạc mỗ đâu thể bỏ qua được. Dương Thiệu Ân, hôm nay nếu ngươi không chết thì ta chết.

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Đừng nói như thế, nghe không trôi chút nào. Các hạ nên nói là mình đang đi tìm cái chết. Nếu các hạ muốn chết thì Dương mỗ rất sẵn lòng tống tiễn các hạ. Hãy xuất thủ đi, đừng nói với tại hạ những lời hăm dọa, nghe không trôi đâu.

- Ngạc mỗ thề phải giết ngươi để trả thù cho các huynh đệ.

Nói rồi Tả Đao Ngạc Thoại rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống thị uy đó, y vung đao lướt đến chém xả vào người Thiệu Ân.

Chiến công của Ngạc Thoại phát ra bằng sự căm phẫn cùng cực nên tiềm ẩn sát đao trùng trùng. Mặc dù nhận ra sát đao uy vũ của họ Ngạc nhưng Thiệu Ân rất dửng dưng, bình thản. Y thi triển quỷ ảnh mê tông bộ, lòn lách trong làn ảnh đao trùng trùng điệp điệp của Tả Đao Ngạc Thoại. Tránh những sát đao của đối phương mà Thiệu Ân chẳng hề tổn chút công sức gì, ngược lại Tả Đao Ngạc Thoại chủ động tập kích nhưng chính y lại là người hao tổn chân ngươn.

Đao pháp của y lúc đầu còn nhanh, nhưng sau khi xuất thủ được ba mươi chiêu với tất cả nội lực công Thiệu Ân, mà chẳng có chiêu nào khả dĩ chạm được đến người đối phương thì chân khí của Ngạc Thoại cũng bắt đầu cạn dần.

Qua chiêu đao thứ ba mươi mốt thì đao pháp của gã chậm dần. Đến những chiêu thứ bốn mươi thì gã bắt đầu thở hồng hộc. Trong khi Thiệu Ân chỉ chấp tay sau lưng, với vẻ ung dung tự tại, dùng quỷ ảnh mê tông bộ.

Lúc còn nội lực chân khí sung mãn, Tả Đao Ngạc Thoại chẳng làm gì được Thiệu Ân, nay chân khí không những hao hụt, cạn kiệt thì y sao có thể động vào người Dương Thiệu Ân.

Thanh khoái đao trong tay Ngạc Thoại càng lúc càng nặng trĩu như một khối sắt nặng trên trăm cân. Mồ hôi tuôn ra nhễ nhại cả trang phục của họ Ngạc.

Đánh mãi mà vẫn không sao dụng đao chạm được đến người Thiệu Ân, Tả Đao Ngạc Thoại thét lên:

- Đồ phu, ngươi chỉ biết né tránh thôi sao?

Lời nói này của Tả Đao Ngạc Thoại khiến chân mày của Thiệu Ân nhíu lại.

Y gằn giọng nói:

- Ai nói Dương Thiệu Ân chỉ biết né tránh.

Thiệu Ân vừa nói vừa dùng tả thủ gạt phắt lưỡi khoái đao của họ Ngạc. Những tưởng đâu ngọn khoái đao bén ngời kia sẽ chặt đứt tả thủ của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, nhưng khi nó chạm vào tả thủ của y thì bật ngược trở ra như chém vào ngọn thiết côn. Một âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ của Tả Đao Ngạc Thoại.

- Keng Ngọn khoái đao tuột khỏi tay Ngạc Thoại.

Trong khi Tả Đao Ngạc Thoại chới với, không kịp trụ bộ thì từ trong ống tay áo của Dương Thiệu Ân xuất hiện một lưỡi kiếm sáng quắc. Mũi kiếm nhọn hoắc điểm vào tam tinh của Ngạc Thoại.

Y từ tốn nói:

- Các hạ có thấy bóng sắc thần chết chưa?

Tả Đao Ngạc Thoại gằn giọng nói:

- Thiệu Ân, Ngạc mỗ đã nói rồi, hôm nay ta không chết thì ngươi chết, chỉ có thế thôi.

Ra tay đi, đừng nói nhiều nữa.

Nụ cười gợi tình hiện lên trên hai cánh môi Thiệu Ân. Y nói:

- Rất chí khí.

Y vừa nói vừa dí mũi kiếm vào tam tinh Ngạc Thoại. Mũi kiếm tạo ra một vệt máu như hạt đậu xuất hiện ngay giữa tam tinh của Tà Đao Ngạc Thoại.

Phàm những ai đối mặt với cái chết đều biến sắc, hãi hùng, nhưng Tà Đao Ngạc Thoại thì không. Y không một chút biểu lộ sự sợ hãi khi đối mặt với ngọn kiếm vang danh của Dương Thiệu Ân mà mở to mắt hết cỡ nhìn Thiệu Ân như thể muốn dùng ánh mắt lấy mạng đối phương.

Thiệu Ân chau mày khi tiếp nhận ánh mắt căm hơn của Tà Đao Ngạc Thoại. Mặc dù vậy, Thiệu Ân vẫn ôn nhu nói:

- Ngươi sợ không?

- Ngọc diện tử sát, đừng nhiều lời vô ích. Cứ ra tay đi xem coi Ngạc mỗ này có sợ không?

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thiệu Ân chau lại nhiều hơn:

- Ngươi đúng là một kẻ không biết sợ chết, không nghĩ đến bản thân mình.

- Điều Ngạc mỗ nghĩ là mình bất tài vô dụng. Không giết được ngươi trả thù hận tình của mình và trả thù cho các vị bằng hữu.

Thiệu Ân nhướng mày:

- Hận tình.

- Ta hận ngươi.

- Ngươi hận ta, ta biết, bởi kiếm của ta đã sát tử Đổng Chư, sát tử bằng hữu Hắc đạo nô nhân của ngươi. Kiếm của ta lấy mạng những hạng người thấp hèn, hạ đẳng. Nhưng tại sao còn hận tình trong đó nữa.

Ngạc Thoại gằn giọng nói:

- Tên đồ phu mặt hoa da phấn, ngươi là kẻ tiểu nhân bỉ ổi và đê tiện nhất trên đời này.

Chính ngươi đã dùng mỹ nam kế, kế sách dành cho bọn tiểu nhân đê tiện để quyến rũ Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Ngươi lợi dụng cả dung mạo khôi ngô tuấn tú của mình để lừa Triệu Vị Thanh đặng Triệu Vị Thanh phản bội chư huynh đệ của mình, đưa bọn ác nhân Bạch đạo đến Dị nhân cốc, tàn sát chư huynh đệ của ta, còn bắt mọi người phải làm nô nhân.

Thiệu Ân cười khẩY:

- Ta đã hiểu ý của ngươi rồi. Thì ra ngươi yêu Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nên mới điên cuồng, ngông cuồng tự đi tìm cái chết cho mình. Tình yêu đối với ả dâm nữ Triệu Vị Thanh kia khiến cho ngươi mù quáng bất kể đến sự sống và cái chết, đi tìm ta để trả thù.

Thiệu Ân hừ nhạt rồi nói:

- Mới đầu ta cứ tưởng ngươi là kẻ dũng lược, không ngờ chỉ là một gã điên tình thì đúng nghĩa hơn. Một kẻ yếu đuối vì ả dâm nữ chẳng đáng để cho Dương Thiệu Ân này để mắt đến.

Y vừa nói vừa xoay cổ tay để mũi kiếm đâm sâu vào tam tinh của Tà Đao Ngạc Thoại hơn một chút. Vừa đâm mũi kiếm, Thiệu Ân vừa nói:

- Ngươi yêu ả dâm nữ đó lắm à?

Sắc diện Ngạc Thoại đỏ rần.

Hai hàm răng gã nghiến vào nhau tạo ra những âm thanh ken két biểu lộ sự giận dữ của mình.

Thấy Tà Đao Ngạc Thoại giận dữ, Dương Thiệu Ân càng phấn khích vô cùng.

Y mỉm cười nói:

- Ngạc Thoại, ngươi vì một ả dâm nữ để đi tìm cái chết, ngươi đâu phải là Hắc đạo anh hùng hảo hán, và ngươi chỉ là một kẻ điên cuồng, si dại vì tình. Một thứ tình yêu nhớp nháp, kinh tởm.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân đanh giọng nói:

- Ngươi có muốn ta nói cho ngươi biết Ngọc diện hồ ly đã dâng hiến cho ta thế nào không?

Thiệu Ân cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Nếu ta nói hẳn ngươi vỡ tim mà chết. Trái tim ngươi sẽ không chịu nổi đâu. Phải thừa nhận Ngọc diện hồ ly có tấm thân tuyệt vời. Có bản lĩnh của một dâm nữ khiến kẻ khác phải ngây ngất. Nàng đã giao tình với ngươi lần nào chưa?

- Ngạc mỗ không phải là kẻ bỉ ổi như ngươi.

Thiệu Ân lại bật cười thành tiếng. Nghe Thiệu Ân cười, sắc diện của Tà Đao Ngạc Thoại càng đỏ hơn. Giá như bị cả một chậu nước sôi hất vào mặt còn đỡ hơn là phải phỏng da đỏ mặt bởi tràng cười của Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói:

- Ngươi hận tình, hẳn vì có lẽ được ngắm trái cấm của Triệu Vị Thanh mà chẳng bao giờ có cơ hội được thưởng thức nó. Ngươi tôn thờ, giữ gìn trái cấm đó nhưng cuối cùng cho người khác cướp mất. Nếu ta là ngươi hẳn ta cũng chẳng khác gì ngươi. Người ta có thể mất những thứ khác mà lòng dửng dưng, nhưng bị mất tình có thể bị điên lên đó. Ngươi đang là kẻ điên vì bị mất tình. Mất trái cấm mà ngươi ấp ủ trong lòng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tội nghiệm Tội nghiệp… Ngạc Thoại rống lên:

- Giết ta đi còn chờ gì nữa.

Thay vì Thiệu Ân xuống tay kiếm lấy mạng Ngạc Thoại nhưng thật bất ngờ y lại rút kiếm về. Vừa rút kiếm về, Thiệu Ân vừa nói:

- Kiếm của ta không giết một kẻ điên tình bởi một ả dâm nữ, nếu không muốn nói là cuồng dâm như Triệu Vị Thanh, kiếm của ta sẽ dơ mất.

Y cười khẩy rồi nói:

- Ngạc Thoại, ngươi đừng nên giận ta làm gì nữa, bởi vì ta đã cống nạp quả cấm Triệu Vị Thanh của ngươi cho Phi Yến thiên trang chủ rồi. Có lẽ lúc này người yêu của ngươi đang phải hầu hạ Thục trang chủ bằng tất cả những gì nàng ta biết và có. Ngươi nên đến chỗ của Thục trang chủ mà tìm lại người tình của mình. Còn với Dương Thiệu Ân, ả Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh mà ngươi giao tình, tôn thờ, ấp ủ một tình yêu vô vọng không đáng bằng một kiều nữ trong Vạn Hoa lầu đâu.

Hai cánh môi của Ngạc Thoại khô khốc, rỉ máu nhiễu xuống đất. Y nhìn Thiệu Ân với đôi mắt mở to thao láo những tưởng như hai con ngươi sắp lọt ra ngoài.

Thiệu Ân nhướng mày, nhún vai nói:

- Ngươi đừng hận tình quá như vậy. Hãy đi tìm Ngọc diện hồ ly mà quỳ xuống van xin chút tình yêu của nàng ta. Nếu ngươi không nhanh tay thì trái cấm tình yêu của ngươi sẽ bị thối rửa trong tay những gã nam nhân khác.

Nói rồi Thiệu Ân ngửa mặt cười khanh khách biểu lộ sự đắc ý của câu nói đó của mình.

Y vừa cười vừa quay bước. Y vừa thả bước đi vừa nói:

- Ả dâm phụ đó trơ tráo và hèn hạ nhất trong những ả dâm phụ.

Tà Đao Ngạc Thoại rống lên:

- Ta cấm ngươi.

Y vừa rống lên câu nói đó vừa lao đến sau lưng Dương Thiệu Ân. Thiệu Ân chẳng thèm nhìn lại sau lưng mình mà chỉ vung tả thủ tung ra một đạo chưởng công vào chân của Ngạc Thoại.

Tà Đao Ngạc Thoại đổ nhào đến trước, dập mặt xuống đất, trong khi Dương Thiệu Ân vẫn ung dung thả bước bỏ đi. Y vừa đi vừa nói:

- Ngươi còn giữ được mạng của ngươi là nhờ có Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh đó.

Một lần nữa thì ngươi chẳng có cơ hội này nữa đâu.

Tà Đao Ngạc Thoại rống lên:

- Ngạc mỗ thề sẽ giết ngươi, thề sẽ giết ngươi.

Không màng đến lời nói của Ngạc Thoại, Thiệu Ân vẫn ung dung thả bước.

Tại bến thuyền, chiếc lâu thuyền của Phi Yến Thiên trang nổi trội hơn cả. Một lâu thuyền to nhất có những lá cờ phướng bay theo gió chiều. Thiệu Ân đứng dưới cầu nhìn lên thuyền.

Y chỉ lắc vai, nhẹ điểm mũi giày, thân ảnh phiêu bồng vượt lên mạn thuyền. Từ trong khoang thuyền, Thục Á Di len người qua cửa. Nàng không khỏi sửng sốt khi nhận ra Thiệu Ân.

Nụ cười cầu tình gợi mời lại hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Chẳng biết nụ cười có tác động thế nào đến Thục Á Di mà đôi lưỡng quyền của nàng lại ửng hồng e thẹn. Nàng nhìn y nhỏ nhẻ nói:

- Dương huynh.

- Tại hạ có thể vào trong khoang thuyền được chứ?

Nàng khẽ gật đầu.

Hai người len vào khoang thuyền.

Thiệu Ân ngồi xuống sàn lâu thuyền, nàng vẫn còn bẽn lẽn nhìn y.

Á Di nhỏ nhẻ nói:

- Huynh đến với muội có chuyện gì không?

Thiệu Ân lắc đầu:

- Chẳng có chuyện gì cả.

Hai luồng tinh nhãn rọi vào nàng. Á Di cảm nhận mặt mình đỏ bừng như thể bị hai luồng tinh nhãn của Thiệu Ân nung nấu. Nàng bẽn lẽn nói:

- Dương huynh uống rượu chứ?

Thiệu Ân gật đầu.

Nàng bày rượu ra sàn thuyền rồi nói:

- Để muội đi tìm ít thức ăn cho huynh dùng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Không cần đâu, chỉ cần nàng ngồi tiếp là đủ rồi.

- Muội sẽ bồi tiếp Dương huynh.

Á Di ngồi xuống đối diện với Thiệu Ân. Thiệu Ân chuốc rượu ra chén và nói:

- Nàng sao không hỏi tại sao tại hạ biết nàng ở đây mà tìm đến.

Á Di nhìn gã, lí nhí nói:

- Sao Dương huynh biết muội ở đây mà tìm đến?

- Phụ thân của nàng nói với huynh đó.

- Lão nhân gia cho huynh biết muội đang ở đây à?

Thiệu Ân gật đầu:

- Lão trang chủ còn nói nhiều hơn thế nữa.

Y nói rồi bưng chén rượu uống cạn. Chờ cho Thiệu Ân đặt chén xuống sàn thuyền. Á Di hỏi:

- Lão nhân gia đã nói gì với huynh.

Điểm một nụ cười, Thiệu Ân nhìn nàng, từ tốn nói:

- Nàng thử đoán xem, lão trang chủ đã nói những gì với huynh nào?

Sắc diện nàng ửng hồng, e lệ, nhỏ nhẻ nói:

- Muội sao biết được lão nhân gia nói gì với huynh.

- Huynh biết muội không nghe lão trang chủ nói gì nhưng muội có thể đoán ra những lời của lão trang chủ.

Thiệu Ân chuốc rượu vào chén. Á Di nhìn gã chuốc rượu với vẻ bẽn lẽn ngượng ngùng.

Đặt tịnh rượu xuống bên chén, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Muội đoán ra được không?

Nàng cúi mặt nhìn xuống, lí nhí nói:

- Huynh có thể nói cho muội biết được không?

- Huynh sợ khi thốt ra những lời của lão trang chủ, mình sẽ không được ngồi đối ẩm với muội.

- Muội đâu dám thất lễ với huynh.

- Như vậy huynh mới dám nói.

Y bưng chén rượu uống cạn rồi nhìn Á Di nói:

- Lão trang chủ nói muội đang ở trên lâu thuyền này và chờ một người.

Nàng thẹn thùng đỏ mặt, miễn cưỡng đáp lời Thiệu Ân:

- Muội đâu có chờ ai.

- Muội nói thật tâm của mình chứ?

Nàng chớp mắt, e thẹn rồi nói:

- Đúng là muội chờ một người.

Nụ cười cầu tình sởi lởi lại hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Nụ cười của y quả là quyến rũ khiến cho Á Di phải ngây ngất ngắm nhìn. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Huynh đừng đoán, Á Di chờ Đổng Tiếu đó.

- Huynh biết muội chẳng bao giờ chờ gã. Với gã họ Đổng đó, muội chỉ hận nhiều mà thôi.

- Muội không thích Đổng Tiếu.

- Vậy muội chờ ai?

- Huynh đoán xem.

- Nếu không chờ Đổng Tiếu thì chỉ một người duy nhất muội chờ. Người đó chính là người đang đối ẩm với muội.

Sắc diện nàng đỏ bừng với những nét thẹn thùng của đóa tầm xuân chực chờ thời điểm nở ra để khoe sắc hương. Nàng nhìn Thiệu Ân:

- Sao huynh biết muội chờ huynh.

- Trái tim huynh mách bảo có một tiểu thư đang chờ mình.

- Không, lão nhân gia nói với huynh phải không?

- Nếu lão trang chủ mách bảo với huynh thì sao?

Y vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Bưng chén rượu, Thiệu Ân đưa đến trước mặt Á Di:

- Muội uống với huynh một chén chứ?

Nàng đón lấy chén rượu. Thiệu Ân nắm lấy tay nàng. Y nhìn vào mắt Á Di. Tiếp nhận ánh mắt của gã, Thục Á Di run bắn người. Nàng cảm nhận tất cả cảm xúc dạt dào tràn ngập trong tâm tưởng mình. Một thứ cảm xúc mơ hồ, một thứ cảm xúc mà nàng không thể lý giải được. Nhưng có một thứ mà Á Di cảm nhận rõ mồn một là luồng khí ấm ấm từ tay Thiệu Ân lan qua tay mình rồi biến thành cái gì đó khiến nàng bồi hồi run cảm.

Nàng nhìn gã:

- Dương huynh.

Nụ cười lại hé nở trên hai cánh môi Thiệu Ân như một lời gợi tình đối với Thục Á Di.

- Muội có chờ huynh không?

Nàng không đáp lời gã mà lại im lặng, chỉ gật đầu. Chỉ mỗi cái gật đầu thôi đủ để Thiệu Ân biết Á Di đang nghĩ gì, và đang chờ đợi gì?

Y nắm tay Á Di từ từ kéo nàng về phía mình.

Trong nàng nổi lên cảm xúc của niềm rạo rực mà không thể nào cưỡng lại sự mời mọc của Thiệu Ân. Làm sao nàng có thể cưỡng lại bởi trong nàng đã tơ tưởng và ấp ủ nhân dạng của Dương Thiệu Ân bao lâu nay rồi. Mặc dù hiện tại Á Di vẫn còn chút ngỡ ngàng ban đầu của một thiếu nữ vừa chớm bắt được tình yêu, vừa mới có xúc cảm trong buổi đầu đụng chạm với nam nhân, nhưng chính những cảm xúc đó lại tạo ra động lực nàng không cưỡng lại bản thân mình.

Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Dương huynh, muội sợ Thiệu Ân bịt miệng nàng:

- Huynh biết muội đang nghĩ gì. Muội sợ huynh là gã tiểu nhân bỉ ổi sao?

Nàng lắc đầu:

- Muội không có ý niệm đó đâu, từ lâu muội đã luôn nghĩ đến Dương huynh rồi.

Thiệu Ân cầm lấy chén rượu trên tay nàng. Y uống một ngụm rượu, rồi từ từ cúi xuống.

Thiệu Ân nghe rõ tiếng đập thình thịch của trái tim Á Di. Cơ thể nàng nóng hổi với sự thẹn thùng pha trộn một thứ cảm xúc hồi hộp thật khó tả.

Thiệu Ân áp nhẹ môi mình vào môi nàng.

Hai cánh môi của nàng mới đầu còn chút ngỡ ngàng mím lại, thu nhãn đờ ra nhưng rồi theo một thứ bản năng vô hình mà Á Di không thể kềm chế được, để nó hé ra. Một dòng rượu từ miệng Thiệu Ân chảy qua miệng nàng. Rượu tràn ngập trong miệng nàng cùng với những cảm xúc khó tả. Nàng nuốt lấy từng giọt rượu được Thiệu Ân mớm cho đến khi nhủn hẳn người bởi sự tiếp nhận ấm áp, mềm mại khi lưỡi của người tình luồn sâu qua khe hở của đôi môi thiếu nữ.

Lần đầu tiên Á Di có được cảm xúc ngọt ngào này. Một thứ cảm xúc khiến cho tất cả kinh mạch trong nội thể nàng căng trào, những tưởng sắp bung ra. Nó vừa êm ái, vừa lạ lẫm đối với nàng, nhưng cũng rất ngọt ngào mà Á Di chẳng thể nào cưỡng được.

Khi Thiệu Ân cắt nụ hôn đó thì Á Di chỉ kịp nói:

- Muội muội yêu huynh.

- Huynh biết muội yêu huynh.

- Nhưng, huynh đừng xử tệ với muội.

Thiệu Ân gật đầu:

- Huynh yêu muội, huynh sẽ không tệ với muội. Huynh hứa.

Nói rồi lại áp môi vào môi nàng. Lần này thì nàng đã có một chút tự tin để tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân. Nhưng không chỉ có nụ hôn thôi, đôi tay Thiệu Ân từ từ rà lên vùng thượng đẳng của nàng. Bàn tay gã đặt vào giữa đôi tuyết lê căng cứng của thiếu nữ. Sự đụng chạm đó khiến Á Di bủn rủn cả người. Nàng muốn gạt tay Thiệu Ân ra nhưng lại không có đủ nghị lực để làm điều đó. Sao nàng có đủ phòng vệ che chắn bản thân mình khi cảm xúc ngọt ngào của tình lang phủ khắp người nàng.

Tim Á Di chỉ muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực với cảm xúc ngọt ngào khôn tả. Cùng với cảm xúc đó là hơi nóng tỏa ra khắp người nàng tạo nên hương vị da thịt của một thanh nữ trong buổi đầu giao tiếp trong niềm khoái cảm ngọt ngào.

Người nàng cứ nhủn dần ra khi tay Thiệu Ân lần vào trong chiếc yếm và cuối cùng thì đặt hẳn lên vùng đồi non đầy sức sống trong buổi đầu của đóa tầm xuân chờ thời điểm khai hoa.

Đôi tuyết lê của Á Di chỉ muốn vỡ tung ra khi tay Thiệu Ân vuốt ve mơn trớn. Nàng có tất cả niềm đam mê lạ lẫm, một thứ cảm giác mà nàng không sao hiểu được hết, ngoại trừ một chút gì đó gọi là bồi hồi, pha trộn cảm giác ngây ngất tột cùng.

Nàng úp mặt, dúi vào ngực của Thiệu Ân để che giấu sự thẹn thùng của mình, vừa nhỏ nhẻ nói:

- Dương huynh, huynh đừng đối xử tệ với muội. Muội yêu huynh nhiều lắm Muội yêu huynh nhiều lắm.

Nàng thốt ra lời nói đó bằng tất cả sự dồn dập của mình.

Thiệu Ân xiết nàng chặt vào mình hơn. Y cảm nhận thể pháp của Á Di đang nhủn ra với những lần run rẩy.

Ghé miệng vào tai Á Di, Thiệu Ân nhỏ nhẻ nói:

- Huynh cũng yêu nàng lắm Huynh sẽ không đối xử tệ với nàng.

- Huynh thề với muội đi.

Thiệu Ân gật đầu:

- Huynh thề.

Y vừa thốt ra câu nói đó vừa lần tay từ từ xuống bên dưới. Thể pháp của Á Di nóng bừng khi nhận được cảm giác từ bàn tay của Thiệu Ân. Tim nàng đập mạnh hơn với nỗi hồi hộp, lần hồi hộp khi tay Thiệu Ân dịch nhẹ qua vùng hạ đẳng. Nàng biết nó đặt vào chỗ nào trên cơ thể nàng. Á Di muốn chụp bàn tay của Thiệu Ân lại nhưng cảm giác lẫn sự thôi thúc của con tim lại ngăn nàng. Cuối cùng thì nàng gần như buông lỏng toàn thân để trôi mình vào dòng xoáy dục tình đê mê ngọt ngào.

Cơ thể nàng căng ra như một quả bóng chực nổ tan khi nghĩ đến thời khắc nàng thay đổI từ một thanh nữ để trở thành một Dương phu nhân.

Chiếc lâu thuyền chao động, Thiệu Ân rút tay lại nhìn ra ngoài cửa khoang thuyền. Á Di hơi một chút sờ sửng trước thái độ của y.

Y nhìn nàng mỉm cười nói:

- Huynh rất yêu nàng.

35. Bóng Tối Dĩ Vãng

Đứng trên mạn thuyền, Đổng Tiếu chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài sông. Thiệu Ân bước đến sau lưng Đổng Tiếu:

- Ngươi đến không đúng lúc chút nào.

Đổng Tiếu quay lại đối mặt với Thiệu Ân:

- Đệ cũng không muốn phá bỉnh Dương huynh đâu. Nhưng cũng phải đến tìm huynh.

- Tại sao ngươi biết ta ở đây?

- Đi theo huynh.

- Ngươi rình rập ta à? Rình rập để chờ cơ hội trả thù.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Đệ không có thói quen rình rập sau lưng người khác để chờ cơ hội trả thù đâu.

- Ai biết được hành tung của kẻ gian trá. Kiếm thủ Thập Tứ Lang há đã từng thảm bại nhục nhã bởi tay họ Đổng ngươi kia mà. Câu chuyện đó còn được thiên hạ kháo với nhau.

Ta e rằng Mộc Thật Thác Mai lại sẽ đến Trung thổ tìm ngươi đó. Không biết lúc đó ngươi giở trò gì?

- Nếu nói giở trò thì đệ có rất nhiều trò để đối phó với những cao thủ không có cái đầu.

Nhưng đối với Dương huynh, đệ không dụng kế sách hạ lưu mà muốn đối mặt với kiếm sát của huynh.

- Ta cũng chờ đợi ngày đó. Vậy hôm nay ngươi tìm ta có chuyện gì không?

- Nếu không có chuyện, đệ đã không mò đến đây.

- Ngươi tìm ta có chuyện gì nào?

Đổng Tiếu quệt mũi rồi ve cằm:

- Trước tiên đệ muốn hỏi huynh, sự xuất hiện của đệ không làm huynh bực bội chứ?

- Cho dù ta không thích ngươi thì ngươi đã mò đến rồi. Hãy nói ngươi cần gì nào. Đừng làm mất thời gian của ta nữa.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Hình như huynh đang gấp.

- Ta không thích đối thoại với ngươi là chính.

- Vậy người nào là huynh thích. Chắc không phải là Ngọc diện hồ ly cô cô.

Thở hắt ra như muốn trút cục khí trong yết hầu mình, Đổng Tiếu nói:

- Nếu người huynh thích là Ngọc diện hồ ly thì đệ phải gọi Dương huynh bằng gì nhỉ.

Chẳng lẽ vừa mới là huynh đệ, nay huynh vội vã lên chức thành thúc thúc.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Ngươi đã bắt đầu nói nhảm rồi đó. Hãy nói về việc ngươi muốn tìm ta.

Mặt Đổng Tiếu nghiêm lại:

- Đệ đang suy nghĩ nên khởi đầu từ đâu đây.

- Ngươi chẳng biết khởi đầu câu chuyện từ đâu nữa à? Lạ thật đó.

- Trên đời này cái gì mà không lạ. Thôi được, đệ nói rõ cho huynh biết vậy Chàng mở áo cho Thiệu Ân thấy hình xâm đầu rồng bên ngực trái:

- Đệ khởi đầu từ hình xâm này vậy.

- Ngươi muốn phô trương với ta hay là có ý gì?

- Dương huynh thấy hình xâm này thế nào?

- Chỉ có mỗi một cái đầu rồng. Hình xâm này đúng ra ta đã thấy rồi, khi ngươi tắm, ta đã thấy nó. Rất tiếc nó chỉ có nửa con rồng mà thiếu mất một nửa.

- Chính vì hình xâm của đệ chỉ có một nửa trên, thiếu mất một nửa dưới, nên đệ mới đi tìm một nửa còn lại.

- Ngươi nghĩ ta giữ nửa phần còn lại của ngươi à?

Nói rồi Thiệu Ân phá lên cười khanh khách. Tràn tiếu ngạo của y khiến cho Đổng Tiếu sa sầm mặt.

Đổng Tiếu nói:

- Có gì thích thú mà huynh cười như thế?

- Ta tức cười vì nghĩ ngươi cho ta nửa phần sau của con rồng. Nếu ngươi nghĩ vậy, thì ngươi quá ngây thơ đi.

- Nhưng sự ngây thơ của đệ cũng đáng yêu đó chứ, cho dù mình không được dung mạo khôi ngô tuấn tứ như Dương huynh.

Thiệu Ân nhún vai:

- Ngươi đừng nói quanh co nữa. Hình đầu rồng kia có ý nghĩa gì?

- Huynh muốn biết không?

- Ta muốn biết chứ. Ngươi đã gợi cho ta một sự tò mò nên ta muốn biết ý nghĩa của hình xâm đó.

Đổng Tiếu kéo áo lại nhìn Thiệu Ân nói:

- Trước tiên, nghĩa phụ của huynh, minh chủ Chung Hảo Kiệt và phụ thân của đệ là sư đồ của Thiên Can thần chỉ Thượng Quan Kỳ. Đúng ra chức vị minh chủ bạch đạo thuộc về phụ thân, nhưng kẻ nào đó bày ra một cái bẫy tại ải Nhạn Môn để bức mẫu thân và phụ thân phải nắm tay nhau nhảy xuống vực thẳm.

Thiệu Ân cướp lời Đổng Tiếu:

- Ngươi nghi ngờ người đặt bẫy lấy mạng cha mẹ ngươi là nghĩa phụ của ta.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Không có chứng cớ thì đệ đâu dám nói Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt là người thủ ác.

- Thế ngươi kể ra câu chuyện vừa rồi với mục đích gì?

- Đệ đã nói với huynh rồi, đệ đi tìm cái phần còn lại của hình xâm trên người đệ.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Chỉ vì sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo nên phụ thân và mẫu thân của đệ luôn bị ngăn cách. Mặc dù bị cả hai giới Bạch đạo và Hắc đạo cách ly khỏi giang hồ, nhưng họ vẫn tâm nguyện lấy tâm để hóa giải. Cuối cùng họ phải cùng nhau nhảy xuống vực, nhưng đệ tìm huynh không phải để gợi lại chuyện hận thù mà muốn cho huynh biết Đổng Tiếu lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Đệ còn một người bào huynh. Người bào huynh đó có hình xâm đuôi rồng trên ngực trái.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Vậy ngươi đã tìm ra người bào huynh đó chưa?

- Nếu tìm ra thì đệ đâu có tìm huynh.

- Ngươi tìm ta để hỏi về gã bào huynh của ngươi.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng.

Chân mày Đổng Tiếu nhíu lại:

- Sao lại tìm ta.

Y nói rồi ngửa mặt cười khành khạch. Thiệu Ân vừa cười vừa nói:

- Đổng Tiếu, ngươi quá ngây ngô nghĩ Dương Thiệu Ân này là bào huynh của ngươi đó.

Đổng Tiếu im lặng.

Thiệu Ân nhún vai nói:

- Ngươi hãy nói cho ta biết vì sao ngươi tìm ta mà hỏi.

- Bởi vì Dương huynh là nghĩa tử của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Điều thứ hai đệ có một thứ linh cảm là huynh có cái gì đó buột đệ phải tìm đến.

Thiệu Ân gạt ngang:

- Ngươi sai rồi, ngươi đừng quên Dương Thiệu Ân là Ngọc diện tử sát khắc tinh của giới Hắc đạo các ngươi.

- Đệ không quên sự thật đó đâu. Vạn Kiến Sư Giang tiên sinh đã nói với đệ, trước đây mẫu thân và phụ thân có hai người con. Đứa con đầu phụ thân đã mang đi. Còn đệ thì được mẫu thân giữ lại. Hai người hy vọng sau này đệ và bào huynh sẽ cùng hợp lực thống nhất bạch đạo và hắc đạo, phá vỡ cái ranh giới bấy lâu nay giang hồ đã đặt ra chia cắt họ. Khi thân phụ đến ải Nhạn Môn để gặp mẫu thân thì giao đứa bé kia lại cho một người, người đó chẳng ai khác mà là Thiệu Ân Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân khoát tay:

- Giờ thì ta đã hiểu ẩn ý của ngươi rồi. Hẳn ngươi nghĩ đứa bé mà cha ngươi gởi lại cho nghĩa phụ ta chính là Dương Thiệu Ân này.

- Đệ có linh cảm đó, nếu Dương huynh không ngại thì có thể cho đệ nhìn qua thể pháp của huynh.

Thiệu Ân phá lên cười khành khạch. Y vừa cười vừa nói:

- Ngươi đúng là một kẻ hồ đồ. Ngươi nghĩ ta là bào huynh của ngươi sao. Làm gì có chuyện đó. Ta họ Dương, ta có song đường, và song đường của ta bị giới Hắc đạo của các ngươi thảm sát và bức nhục trước mặt ta. Điều đó ta đã nói cho ngươi biết rồi.

Y cười khẩy rồi nói:

- Đổng Tiếu, ngươi làm cho ta tức cười quá. Ngươi cố mở mắt thật to đi tìm cái phần đuôi rồng do ngươi tưởng tượng ra. Nó không nằm trên người Dương Thiệu Ân ta đâu. Ta khẳng định một lần nữa, phần đuôi rồng ngươi đi tìm không bao giờ ở trên người ta. Và vĩnh viễn trong ta không có dòng máu Hắc đạo. Ngươi hãy quên điều đó đi.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Ngươi nghe ta nói chứ. Kẻ đứng trước mặt ngươi là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, khắc tinh của giới Hắc đạo. Đã là khắc tinh của giới Hắc đạo thì làm sao trong ta có dòng máu của bọn hạ đẳng có tâm địa gian trá.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Đa tạ Dương huynh đã chỉ giáo cho đệ.

Xá Thiệu Ân, Đổng Tiếu nói:

- Cáo từ.

Chàng vừa dợm bước thì Thiệu Ân gọi giật lại:

- Đổng Tiếu.

Nhìn lại Thiệu Ân, Đổng Tiếu nhận ra hai luồng tinh nhãn khe khắc và lạnh lùng.

Thiệu Ân nói:

- Ngươi đừng bao giờ mơ hồ nghĩ Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân là bào huynh của ngươi. Trong ta không bao giờ có dòng máu Hắc đạo, mà chỉ có mỗi một dòng máu duy nhất.

Dòng máu đó thuộc về giới Bạch đạo. Hôm nay ngươi có thể bức ép được Thượng tôn minh chủ nghĩa phụ phóng thích bọn Hắc đạo nô nhân, nhưng ngày mai Dương Thiệu Ân ta sè bắt chúng quay lại đúng chỗ của chúng nó. Có cả ngươi nữa.

- Đệ luôn nhớ lời Dương huynh nói hôm nay. Cáo từ.

Đổng Tiếu rời lâu thuyền rồi, Thiệu Ân vẫn dõi mắt nhìn theo sau lưng chàng. Chân diện của y như trét lên một lớp sáp, trong thật vô hồn và vô cảm. Đổng Tiếu đã đi khuất khỏi tầm mắt, Thiệu Ân mới vạch áo nhìn xuống.

Trên ngực trái của y có một vết sẹo mang dáng đuôi một con rồng. Vết sẹo như có một hấp lực cuốn lấy mắt Thiệu Ân. Y khẽ buông tiếng thở dài, và nhẩm nhói:

- Ta không phải là người ngươi đi tìm, đặt kỳ vọng. Nếu đúng ta là con người ngươi đang đi tìm thì ta cũng phủ nhận điều đó. Nhưng ta tin mình không phải là kẻ đó. Ta là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Y đứng trên mạn thuyền một lúc rồi mới quay vào khoang thuyền.

Thục Á Di hỏi:

- Dương huynh, y đến đây làm gì?

Thiệu Ân không trả lời nàng mà bưng vò rượu tu luôn một ngụm dài.

Đặt tịnh rượu xuống sàn lâu thuyền, nhìn Á Di, Thiệu Ân nói:

- Hắn tìm đến với một chút hy vọng hồ đồ và mơ hồ.

Thốt dứt câu, Thiệu Ân lại bưng tịnh rượu uống cạn. Y gượng điểm nụ cười mỉm. Mặc dù hcỉ là một nụ cười sởi lởi nhưng nó vẫn toát ra sức quyến rũ kỳ lạ đối với nàng.

Thiệu Ân nói:

- Huynh có việc phải rời nay.

Nàng nhìn Thiệu Ân:

- Huynh sẽ sẽ thành thân với muội chứ?

- Nếu muội không nghĩ ta là kẻ hạ nhân.

- Muội không bao giờ có ý niệm đó đâu.

Nàng bất ngờ vòng tay bá cổ Thiệu Ân, nhỏ nhẻ nói:

- Thục Á Di yêu huynh muội yêu huynh nhiều lắm yêu nhiều lắm.

Nàng chủ động lần tìm đôi môi Dương Thiệu Ân, để áp chặt môi mình vào môi hắn. Á Di nhỏ nhẻ nói:

- Huynh đừng xem thường muội là được rồi.

Thiệu Ân nhìn nàng bằng ánh mắt ướt tình.

- Bất cứ chuyện gì xảy ra trên đời này, huynh cũng không đối xử xấu với muội đâu.

- Dương huynh.

Hai người lại trao cho nhau nụ hôn cháy bỏng nhất, nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài, còn bên trong tâm tưởng Dương Thiệu Ân vẫn nghĩ đến những lời nói của Đổng Tiếu và vết sẹo trên ngực trái của mình. Ngược lại với Thiệu Ân thì Á Di luôn cảm nhận được những cảm xúc ngọt ngào trong nụ hôn đó.

Thiệu Ân khẽ đẩy Á Di ra. Y nhỏ nhẻ, ôn nhu nói như rót mật vào tai nàng:

- Khi trăng lên huynh sẽ đến với muội.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e thẹn. Nàng khẽ gật đầu:

- Muội chờ Dương huynh.

Thiệu Ân mỉm cười.

Nàng không khỏi ngây ngất khi tiếp nhận nụ cười của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Nàng lặp lại câu nói của mình:

- Muội sẽ chờ Dương huynh.

Bước ra ngoài mạn thuyền, Thiệu Ân nhìn lại Á Di một lần nữa rồi mới rời lâu thuyền.

Y chấp tay sau lưng tản bộ mà tâm thức luôn tơ tưởng đến những lời nói của Đổng Tiếu và vết sẹo trên ngực trái của mình.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

- "Nếu Đổng Tiếu nói đúng, mình là bào huynh của gã thì trong người mình có dòng máu Hắc đạo.".

Y lắc đầu như thể muốn xua đi ý niệm kia ra khỏi tâm thức mình. Thiệu Ân nhẩm nói:

- Ta không thể là con người đó.

Từ phía đối diện một vị trưởng lão Cái Bang bước đến. Lão ôm quyền xá Thiệu Ân.

Thiệu Ân cũng ôm quyền đáp lễ. Y từ tốn nói:

- Chu trưởng lão có điều gì chỉ giáo tại hạ?

- Lão ăn mày không dám chỉ giáo Dương thiếu hiệp. Lão chỉ truyền đạt chỉ ngôn đến thiếu hiệp.

- Chu trưởng lão muốn truyền đạt gì?

Chu trưởng lão đảo mắt nhìn quanh rồi trang trọng nói:

- Có người muốn gặp Dương thiếu hiệp tại Đài vọng thiên.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Tại hạ sẽ đến đó.

- Người đó rất muốn gặp thiếu hiệp.

Nói xong Chu Khôi ôm quyền xá, rồi thả bước bỏ đi.

Thiệu Ân vẫn đứng một chỗ. Y khẽ điểm nụ cười mỉm vì có một ý tưởng vừa mới nẩy trong đầu.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

- "Ta chưa tìm các ngươi, các ngươi đã tìm ta."

36. Vuốt Râu Hùm Vờn Mặt Rồng

Đổng Tiếu cất giọng nhẹ khàn nói với Minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ không quá nóng vội chờ tiểu sinh chứ?

- Bổn nhân không nóng, nhưng lạ một điều là tại sao ngươi có lá gan lớn như vậy. Hình như ngươi không biết phân biệt chỗ nào của Hắc đạo, chỗ nào của Bạch đạo. Và cũng chẳng biết sống chết. Bổn nhân tưởng đâu ngươi là kẻ có võ công tối thượng, không còn ai là đối thủ nên muốn làm gì thì làm.

Đổng Tiếu quệt mũi đáp lời:

- Nếu nói về võ công thì tiểu sinh chẳng thế nào bì với Thượng tôn minh chủ. Minh chủ chỉ cần phủi tay một cái thì tiểu sinh tan mạng ngay lập tức. Thậm chí Minh chủ chẳng cần phải phủi tay, mà chỉ xịt ra một cái tiểu sinh cũng bò lăn bò lốc, thậm chí không đứng lên nổi.

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt chau lại. Lão cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử nói cái gì bổn nhân chẳng hiểu nổi. Thế nào là "xịt" ra một cái.

Đổng Tiếu gãi đầu, ôn nhu đáp:

- Ý của tiểu sinh là nói Minh chủ chỉ cần chưởng tiểu sinh là tiểu sinh mạng vong.

- Thế sao ngươi vẫn ngang nhiên đến tổng đàn võ lâm.

Đổng Tiếu ôm quyền, mỉm cười nói:

- Tiểu sinh nghĩ đi nghĩ lại rồi. Chỉ có tổng đàn võ lâm là chỗ an toàn nhất để trao bức mật thư của Thập Tứ Lang cho Minh chủ. Tiểu sinh đến bằng phong thái của giới Bạch đạo, quang minh chính đại, chẳng lẽ lại bị xử bằng lối thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Còn nếu như tiểu sinh cho chết ở đây bởi tuyệt công của Minh chủ, thì không biết Minh chủ sẽ nói sao với quần hùng Bạch đạo.

Chàng chắc lưỡi:

- Ngoài mặt thiên hạ tất nhiên vẫn khép nép trước uy phong của Minh chủ nữa. Họ sẽ nói Minh chủ thị vào võ công tối thượng mà bức hiếp một gã tiểu tử võ công xoàng xỉnh chẳng đáng để cho Minh chủ ra tay chút nào. Thứ hai không chừng thiên hạ lại cho Minh chủ là kẻ tiểu nhân, bỉ ổi, không biết lễ nghi, lấy đạo chính thống tiếp tiểu sinh khi người được lợi mà vẫn có ác tâm. Còn nhiều chuyện người ta đồn đãi lắm. Tiểu sinh biết chắc Minh chủ nghe chẳng lọt lỗ tai chút nào.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Tiểu tử, ngươi nói như thế đủ rồi.

- Minh chủ không muốn tiểu sinh nói ư?

- Lời nói của ngươi ta chẳng nghe lọt lỗ tai chút nào.

- Vậy sao Minh chủ không lấy lễ thượng khách đãi tiểu sinh để được lời hay ý tốt trong giới võ lâm giang hồ.

- Một Minh chủ bạch đạo lại lấy lễ thượng khách đãi ngộ một gã tiểu tử Hắc đạo sao?

- Hê Tiểu sinh có phân nửa Hắc đạo, phân nửa Bạch đạo. Minh chủ quên rồi sao?

Chính miệng Minh chủ cho tiểu sinh được vào giới Bạch đạo mà.

Chung Hảo Kiệt thở hắt ra một tiếng.

Đổng Tiếu mỉm cười.

Mặt của Hảo Kiệt nhủn lại khi phải tiếp nhận nụ cười mỉm của Đổng Tiếu.

Lão miễn cưỡng nói:

- Được, bổn nhân sẽ lấy lễ thượng khách đãi ngươi.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích sự độ lượng của Thượng tôn minh chủ. Phàm những ai có chức vị cao trọng như Minh chủ phải có lòng khoan dung độ lượng mới khiến kẻ bề dưới tâm phục, khẩu phục. Bằng như không có sự độ lượng bao dung mà giữ chức vụ cao trong võ lâm thì chỉ khiến người ta sợ hãi bề mặt, còn bên trong thế nào họ cũng chửi cha, chửi mẹ người đó à.

Mặt Hảo Kiệt sa sầm:

- Ngươi Đổng Tiếu vồn vã nói:

- Tiểu sinh không dám thất lễ với Minh chủ. Quả thật tiểu sinh không dám. Chỉ tại vì tiểu sinh sống với Hắc đạo nô nhân, quen miệng mà thốt ra những lời khó nghe thôi.

Hừ nhạt một tiếng, Hảo Kiệt nghiêm trang nói:

- Tiểu tử cũng là bậc hậu sinh. Ta nghĩ ngươi nên biết dùng ngôn từ để đối đáp với ta.

- Tiểu sinh sẽ nhớ lời dạy của Minh chủ.

Lườm Đổng Tiếu, Chung Hảo Kiệt mới vỗ tay một tiếng.

Bốn ả cung nữ bước vào đại sảnh đường. Lão phán lịnh:

- Bày đại yến thết đãi Đổng công tử.

Lịnh được phán ra, ngay lập tức đại yến được bày ra ngay trong đại sảnh. Đổng Tiếu nhìn bàn đại yến với tất cả những món cao lương mỹ vị tỏa mùi thơm.

Chàng chấp tay đi quanh bàn đại yến như thể muốn dùng mắt thẩm chứng những món ăn ngon được bày trên bàn. Vừa đi Đổng Tiếu vừa nói:

- Có như thế chứ! Tiểu sinh biết thế nào Minh chủ cũng bày đại yến đãi tiểu sinh. Thập Tứ Lang kiếm chủ được Minh chủ tiếp bằng lễ thượng khách thì tiểu sinh cũng phải được như vậy. Dù sao tiểu sinh cũng đã rửa được nhục cho giới võ lâm Bạch đạo, bắt Thập Tứ Lang phọt ra quần mà.

Chàng ngồi xuống bàn đại yến.

Nhìn lên Chung Hảo Kiệt, Đổng Tiếu nói:

- Minh chủ không ngồi chung bàn với tiểu sinh à?

- Tiểu tử cứ tự nhiên dùng.

- Gia chủ không tiếp khách thì sao gọi là lễ thượng khách được. Nếu Minh chủ không dùng với tiểu sinh thì e rằng tất cả những món ngon này lẫn hảo tửu đã bị tẩm độc.

Đổng Tiếu ôm quyền, ôn nhu nói:

- Tiểu sinh nghe nói bọn Hắc đạo dùng thủ đoạn độc công là chính, nếu như tiểu sinh lỡ trúng độc ở đây không biết tòa tổng đàn võ lâm này là của Hắc đạo hay Bạch đạo. Và tôn giá - Tiểu tử, ngươi khéo nói lắm. Và đủ ngôn từ để nói. Nhưng ngươi có biết chính cái miệng ngươi đã hại ngươi đó.

Đổng Tiếu giả lả cười, rồi nói:

- Không phải riêng tiểu sinh khổ vì cái miệng của mình đâu, mà bất cứ ai sinh ra trên đời này cũng đều khổ vì cái miệng của mình hết.

Chàng quệt mũi, chắc lưỡi rồi nói:

- Tiểu sinh nói ra điều đó, Minh chủ sẽ cho tiểu sinh là kẻ hồ đồ, ngơ ngẩn, nhưng nếu chỉ cần Minh chủ xét kỷ một chút tất sẽ nhận ra lời nói của tiểu sinh rất thâm thúy à.

Chàng vỗ vào miệng mình rồi nói tiếp:

- Người ta chỉ có một cái miệng thôi mà nhét mãi vẫn không đầy. Thậm chí thiên hạ tranh giành quyền lợi, kim lượng cũng cốt chí phục vụ cho cái miệng mình. Bởi thế mới có những kẻ vì cái miệng quá mà bị bội thực, chết không kịp ngáp.

Hảo Kiệt nghe những lời này của Đổng Tiếu, chỉ còn biết lắc đầu:

- Đủ rồi.

Y miễn cưỡng ngồi vào bàn đối diện với Đổng Tiếu. Đổng Tiếu bưng tịnh rượu toan chuốc ra chén thì Hảo Kiệt cản lại:

- Không cần, bổn nhân tự rót cho mình.

- Minh chủ khó quá! Không cho tiểu sinh làm phận hậu bối của mình, hay Minh chủ sợ trong móng tay của tiểu sinh có độc công.

- Bổn nhân tự chuốc rượu được.

- Minh chủ không thích, tiểu sinh cũng không ép. Ngại lắm, sợ Minh chủ cho tiểu sinh là người bợ đỡ. Thấy người ta là đương kim võ lâm minh chủ rồi giở trò hạ nhân nịnh hót đặng kiếm chút tài lộc. Mà cũng có sao đâu, ai mà chẳng muốn người khác bợ đỡ nịnh hót mình.

Chàng ngoáy lỗ tai:

- Những lời nói đó khiến cho người ta thích thú vô cùng.

Hảo Kiệt buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Đổng Tiếu, ngươi đến đây để trao cho bổn nhân bức thư của Thập Tứ Lang hay để bởn cợt bổn nhân. Ngươi nói cho bổn nhân biết.

Đổng Tiếu ôm quyền từ tốn nói:

- Minh chủ thừa biết tiểu sinh đến trao bức thư của Thập Tứ Lang cho Minh chủ.

- Vậy hãy trao nó cho ta.

- Tất nhiên rồi, nhưng tiểu sinh muốn thỉnh giáo Thượng tôn minh chủ vài điều trước khi trao bức thư đó.

- Tiểu tử muốn hỏi gì bổn nhân.

- Thứ nhất đó là chuyện xảy ra tại ải Nhạn Môn, thứ hai tiểu sinh muốn biết bào huynh của mình đang ở đâu. Minh chủ đã làm gì bào huynh của tiểu sinh.

Hảo Kiệt từ từ đứng lên.

Đổng Tiếu không màng đến thái độ của y, mà bưng tịnh rượu chuốc ra chén của mình.

Hảo Kiệt nói:

- Tiểu tử đã suy nghĩ chưa mà mỏi ta câu hỏi đó.

- Nếu không suy nghĩ thì tiểu sinh không tìm đến tổng đàn võ lâm thỉnh thị cao kiến của Minh chủ. Tiểu sinh nghĩ Minh chủ biết tất cả mọi chuyện năm xưa, khi tóc tiểu sinh còn để chỏm.

Cười khẩy một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Tại sao ngươi muốn biết chuyện đó?

- Tiểu sinh muốn biết thân phận của mình đó mà. Biết đâu chừng Thượng tôn minh chủ là thúc thúc của tiểu sinh và Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân là bào huynh. Nếu đúng như tiểu sinh đoán thì xem như tiểu sinh cũng có vai vế trong giang hồ đó chứ. Chỉ cần biết đúng như vậy, tiểu sinh đã có thể vỗ ngực xưng "thúc thúc của ta là võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt, bào huynh của ta là Ngọc diện tử sát, ai dám làm gì ta à". Chỉ cần nghe tiểu sinh thốt ra câu nói đó thôi, mấy cái gã càn rỡ thường hay bức hiếp tiểu sinh sẽ tái mặt, cụp mắt chẳng dám mạo phạm đến tiểu sinh nữa.

- Vậy bổn nhân hỏi tiểu sinh tin vào bổn nhân không?

- Lời nói của Minh chủ là lời nói của bậc trưởng thượng trong võ lâm, không tin thì tin vào ai bây giờ?

Hảo Kiệt vuốt râu rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi nghĩ như thế thì tốt lắm. Ngươi đến đây trao cho bổn nhân bức thư của Thập Tứ Lang, xem như đã hoàn thành cuộc trao đổi trước đây giữa ta và ngươi. Đúng không?

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Minh chủ nói rất đúng à. Minh chủ không giống như cái lão Thục Tùng Nhẫn ôn dịch.

Nói một đường làm một nẻo.

- Bổn nhân luôn giữ chữ tín của mình. Nếu ngươi đã tin bổn nhân, bổn nhân và tiểu tử làm một cuộc trao đổi nữa. Nhưng không biết ngươi có đủ dũng lượt không?

- Nếu không có tí chút liều mạng, không sợ chết thì tiểu sinh không dám vác cái mặt đến trao thư cho Minh chủ ngay tại võ lâm tổng đàn. Chẳng lẽ tiểu sinh lại tự leo mình lên thớt chờ đao hạ xuống à?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Rất chí khí.

- Đa tạ lời khen của Minh chủ.

- Bổn nhân sẽ cho ngươi một cơ hội để biết tường tận mọi việc trong dĩ vãng.

Chung Hảo Kiệt vỗ tay hai tiếng.

Một gã đại hán cầm khoái đao bước vào. Y có bộ mặt lạnh như tiền. Chỉ nhìn qua đã nhận ngay sát thần toát ra từ bộ mặt băng giá đó.

Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng tiểu tử, bổn nhân cho ngươi biết y là ai nhé. Y là Sát thủ lãnh diện vô tâm.

Người đã từng thắng Thập Tứ Lang, nếu như hôm nay ngươi thắng được gã, những gì ngươi muốn biết bổn nhân sẽ nói với ngươi.

Đổng Tiếu gượng cười nhìn Chung Hảo Kiệt, nói:

- Thượng tôn minh chủ không quá à.

Đôi chân mày Hảo Kiệt nhíu lại:

- Ngươi nói vậy có ý gì?

- Đây là cái mẹo "Tà đao sát nhân". Nếu như tiểu sinh chết bởi đao của vị đại ca này thì Minh chủ chẳng mang tiếng gì cả, tự tiểu sinh đi tìm cái chết mà. Minh chủ thừa biết tiểu sinh võ công như bọn múa võ sơn đông, bán cao hoàn tán, làm sao là đối thủ của Lãnh diện vô tâm được.

- Vậy ngươi hãy rút lại câu hỏi của mình.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Tiểu sinh không muốn rút lại những câu hỏi của mình, thế mới khốn chứ.

Chung Hảo Kiệt nhún vai:

- Thế ngươi sẽ làm gì để ta trả lời câu hỏi của ngươi?

Đổng Tiếu quệt mũi rồi lòn tay vào ngực áo lấy bức thư đặt lên bàn:

- Thư của Thập Tứ Lang đây. Tiểu sinh mạn phép trao lại cho Minh chủ.

Chàng trịnh trọng dâng bức thư bằng hai tay.

Chung Hảo Kiệt đón lấy bức thư. Lão vừa đón bức thư vừa nói:

- Bây giờ thì tiểu tử đã biết chỗ nào là đất sống, chỗ nào là đất chết rồi à?

- Tiểu sinh nhờ Minh chủ chỉ giáo mới nhận ra điều đó. Tiểu sinh mạn phép Minh chủ cho tiểu sinh hỏi vị đại ca Lãnh diện vô tâm một vài câu được không ạ?

- Ngươi cứ hỏi.

Đổng Tiếu đứng lên nhìn lại gã đao thủ sát nhân lãnh diện vô tâm. Bộ mặt lạnh như tiền của gã đập vào mắt chàng.

Nặn nụ cười giả lả, Đổng Tiếu hỏi:

- Đại ca có đúng với cái tên Lãnh diện vô tâm không?

Y buông một câu cộc lốc:

- Kim Chấn này luôn tự thị vào ngoại danh mà Minh chủ ban cho.

- Đúng rồi, thảo nào bộ mặt của đại ca cứ đăm đăm như người ta đang bị mắc vậy.

- Ngươi nói gì ta không hiểu?

- Tại hạ biết nói sao cho đại ca hiểu nhỉ. Ý của tại hạ là những người bị thổ tả không đúng lúc cũng có bộ mặt như đại ca. Còn sát thủ Lãnh diện vô tâm không thể có bộ mặt như đại ca được.

Hai hàm răng của Lãnh diện vô tâm Kim Chấn nghiến lại, phát ra âm thanh ken két như gã đang nghiến một khúc xương trong miệng. Gã gằn giọng nói:

- Ngươi muốn thử đao của ta chứ?

- Thập Tứ Lang tôn giá thì tại hạ có thử qua kiếm của y rồi. Y đúng là một kiếm thủ sát nhân, nhưng không biết đại ca có giống như Thập Tứ Lang không? Nếu đại ca muốn tại hạ thử đao của đại ca thì hãy cho tại hạ xem qua ngọn khoái đao của đại ca trước đã.

- Sao ngươi muốn xem đao của ta?

- Sát thủ như đại ca dụng đao giết người thì đao phải bén lắm. Nhưng tại hạ ngờ ngợ nó không được bén cho lắm, nên muốn nhìn qua. Nếu như đại ca có thanh đao tốt, chém sắt như chém bùn thì mới đúng là sát thủ lãnh diện vô tâm.

Đổng Tiếu lắc đầu, từ tốn nói:

- Bằng như đao của đại ca chỉ dụng để bổ củi thì tại hạ đành phải thối thác không thể giao thủ với đại ca được.

Chàng nhìn lại Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ đồng ý với tiểu sinh chứ?

- Tiểu tử sợ cái danh của người vừa mới hạ được Thập Tứ Lang sớm lụi tàn trong tay Kim Chấn.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tiểu sinh chưa bộc bạch ý của mình, Minh chủ đã nói dùm tiểu sinh. Trên đời này ngoài song đường sinh ra tiểu sinh, chỉ còn có mỗi một mình Thượng tôn minh chủ là hiểu tiểu sinh. Tiểu sinh vô cùng cảm kích cảm kích Chung Hảo Kiệt nhìn lại Kim Chân:

- Hãy cho Đổng công tử xem qua đao của ngươi.

- Tuân lệnh Minh chủ.

Đổng Tiếu chỏi tay lên bàn, hơi chồm đến trước:

- Minh chủ có ý lấy mạng tiểu sinh thật à?

- Lần thứ hai bổn nhân muốn chứng kiến ngươi vượt vũ môn. Lần trước ngươi có thời gian lập kế, lần này chính ngươi bước qua vũ môn chứ không nhờ ai khác.

Lão vuốt râu nói tiếp:

- Mẫu Đơn Chi Hoa không có ở đây giúp ngươi đâu. Ả muốn giúp cũng không có đủ thời gian để giúp ngươi.

- Nói như Minh chủ thì tiểu sinh chết chắc rồi. Xem như bít đường sinh lộ.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nhìn Kim Chấn:

- Đao của đại ca bén chứ?

- Đủ bén chặt đứt đầu ngươi.

- Nếu nó bén thì chỉ một đao là đứt thôi, còn như không bén thì đau lắm. Tại hạ phải xem qua mới được.

Nói rồi Đổng Tiếu rời bàn đại yến bước đến trước mặt Kim Chấn. Chàng đặt ngón tay vào lưỡi khoái đao, từ từ vuốt dọc lên dốc đao. Đổng Tiếu chắc lưỡi nói:

- Đại ca rèn đao ở đâu mà tốt quá vậy.

Kim Chấn gằn giọng đáp lời:

- Ngươi xuống Y chưa kịp nói hết câu thì hữu thủ của Đổng Tiếu cũng thộp vào hổ khẩy tay đao của gã.

Bằng một bộ pháp thần ky giống như Băng Phương Vũ, chàng lách bước, lòng người qua khỏi mặt đất, rồi nện lưng xuống sàn đại sảnh.

- Huỵch Kim Chấn buông ngọn khoái đao, buột miệng thốt:

- Ối Gã chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị Đổng Tiếu điểm vào tịnh huyệt nằm đờ ra dưới sàn gạch.

Đổng Tiếu nhảy đổng lên, quay ngoắc lại phía Chung Hảo Kiệt:

- Tiểu sinh đã vượt vũ môn bằng tay mình, Minh chủ không được nuốt lời đó.

Sắc diện Chung Hảo Kiệt đỏ rần. Lão vừa thẹn vừa tức giận. Lão rít giọng nói:

- Đúng là lũ vô dụng.

Một ánh chớp bạc vụt thoát ra khỏi ống tay áo của Chung Hảo Kiệt. Ánh chớp đó khiến cho Đổng Tiếu lóa mắt, giật bắn cả người. Khi chàng lấy lại được thần tình thì ánh chớp cũng không còn nhưng thủ cấp của Lãnh diện vô tâm Kim Chấn đã bị lìa khỏi cổ lăn lông lốc.

Sát chiêu của Chung Hảo Kiệt thi triển ra khiến Đổng Tiếu bất thần cả người. Tim chàng đập còn hơn trống trận và theo bản năng vô thức đưa tay rờ cổ mình.

Chàng tò mò nhìn lại tay của Chung Hảo Kiệt nhưng chẳng thấy chiếc binh khí nào.

Đổng Tiếu nhớ lại cái chết của Vô Ảnh Phi Tiên Âu Trùng Cương, mà hai cánh môi khô hẳn lại với vị đắng như có mật trào ra miệng chàng.

Đổng Tiếu cứ nhìn Chung Hảo Kiệt một lúc rồi nói:

- Tiểu sinh không dám hỏi nữa Không dám hỏi nữa Hảo Kiệt lắc đầu:

- Tiểu tử đã hỏi và đã vượt vũ môn, bổn nhân phải trả lời cho ngươi để ngươi không tò mò nữa. Nhưng khi ngươi nghe câu trả lời của bổn nhân rồi thì ngươi sẽ không còn chỗ đứng trên cõi Trung Nguyên.

Lời nói này của Chung Hảo Kiệt càng khiến cho Đổng Tiếu hồi hộp hơn. Chàng có cảm tưởng đó là phán ngôn của tử thần, của diêm chúa ban cho mình.

Chung Hảo Kiệt từ từ đứng lên nói:

- Đổng tiểu tử, ngươi biết quá nhiều. Chính vì ngươi biết quá nhiều mà ta phải đặt ngươi vào tử lộ. Bổn nhân phải thừa nhận ngươi là một tiểu tử có trí thông minh. Nhưng sự thông minh của ngươi chỉ đặt ngươi vào chỗ chết.

- Minh chủ không lấy mạng tiểu sinh trong lúc này chứ?

- Ngươi đã vượt vũ môn lần thứ hai, tất bổn tọa cho ngươi rời khỏi đây.

Đổng Tiếu thở dài, ôm quyền:

- Tiểu sinh đa tạ lòng độ lượng của Minh chủ.

- Đừng nhắc với ta hai chữ độ lượng và vị tha. Hãy nghe ta nói đây.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bào huynh của ngươi đúng là Dương Thiệu Ân. Còn kẻ đặt bẫy buột cha mẹ ngươi phải nhảy xuống vực thẳm trên ải Nhạn Môn chính là bổn nhân.

Đổng Tiếu chau mày nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Một mình Minh chủ chẳng thể làm gì được phụ thân của tiểu sinh. Bởi tiểu sinh nghe nói võ công của phụ thân cao thâm hơn Minh chủ rất nhiều.

- Bổn nhân không phủ nhận. Nhưng một khi trong tay bổn nhân có Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ thì giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh phải trao lại "Huyết thủ Lịnh" cho bổn nhân.

Tất cả những gì ngươi tò mò muốn biết, bổn nhân đã nói cho ngươi biết. Tiểu tử đã có thể rời tổng đàn võ lâm của bổn nhân được rồi chứ.

Đổng Tiếu nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tiểu sinh mạn phép hỏi Minh chủ một câu được không?

- Ngươi cứ hỏi - Minh chủ có cảm nhận sự áy náy khi hành sự không?

Hảo Kiệt phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Vị độc bất trượng phu Đổng Tiếu nghe lão nói mà cảm nhận ngực mình đau nhói một cái khiến phải nhăn mặt lại.

Chàng ôm quyền xá:

- Tiểu sinh cáo từ.

- Tiểu tử cố mà giữ lấy mạng mình.

Gượng nặn nụ cười, Đổng Tiếu ôn nhu nói:

- Tiểu sinh cố giữ mạng mình để vượt qua vũ môn lần thứ ba. Nhưng hôm nay Minh chủ lấy mạng tiểu sinh thì Minh chủ tự hủy hoại danh phận mình.

- Tiểu tử dựa vào đâu mà thốt ra câu nói đó.

- Minh chủ thừa nhận tiểu sinh là kẻ thông minh, tất tiểu sinh đến đã chuẩn bị trước cho mình một con đường để đi ra. Cho dù Minh chủ không muốn cũng phải chấp nhận để một đường sinh lộ cho tiểu sinh.

- Nói cho bổn nhân biết sinh lộ của ngươi ở đâu.

- Trong miếng ngọc thạch mà mẫu thân để lại cho tiểu sinh chỉ ngôn của Thiên cang thần chỉ Thượng Quan Kỳ. Nó là khẩu quyết khắc chữ võ công của "Huyết thủ lịnh". Chỉ cần trao khẩu quyết này cho bất cứ người nào thì chiếc ngai của Minh chủ sẽ lung lay ngay lập tức.

Sắc diện Chung Hảo Kiệt tím lại, lão gằn giọng nói:

- Khẩu lịnh đó ở đâu, mau trao ra đây cho ta.

- Thượng tôn minh chủ tự nhận mình là kẻ độc tâm. Không có độc tâm thì không trở thành trượng phu. Nếu Đổng Tiếu trao khẩu quyết đó cho Minh chủ thì tự mình đã bít đường sinh lộ của mình.

Chàng chỉ ra cửa đại sảnh đường:

- Trao cho Minh chủ khẩu quyết kia, tiểu sinh khó mà bước ra khỏi cửa đại sảnh đường tổng đàn võ lâm được quá năm trượng. Tiểu sinh quí mạng của mình lắm. Đâu để mất lãng nhách được.

- Ngươi không tin vào ta sao?

- Tiểu sinh đã nghiệm một điều. Mình không nên tin vào người có độc tâm.

- Được, vậy ngươi muốn gì?

- Hãy cho tiểu sinh một sinh lộ.

- Bổn nhân hứa với ngươi.

- Không chỉ một Đổng Tiểu thôi, mà có cả Lục chỉ thần thâu Quách Ngụ nữa.

- Bổn nhân không giữ lão già sáu ngón đó.

- Đến bây giờ mà Minh chủ vẫn chưa phát hiện ra à?

Đôi chân mày của Chung Hảo Kiệt nhíu lại.

Đổng Tiểu nghiêm giọng nói:

- Vì sao tiểu sinh biết được bí mật trong mặt ngọc thạch của mẫu thân để lại, bởi tiểu sinh có Vạn Kiến Sư Giang Hào.

- Thì ra ngươi đã tráo - Minh chủ không tin mắt đó thôi. Phàm người ta có thể thượng phong làm chủ thiên hạ thì luôn có những sơ xuất do bản thân mình tạo ra.

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Hôm nay bổn nhân mới cảm nhận được sự lanh lẹ của tiểu tử. Ngươi đúng là kẻ ta phải để tâm đến. Thôi được, ta hứa trao cả Lục chỉ thần thâu Quách Ngụ cho ngươi.

Đổng Tiểu ôm quyền:

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích.

- Tiểu tử nên trao cho bổn nhân vật ngươi đang giữ.

- Tiểu sinh luôn giữ đúng lời của mình. Nhưng tiểu sinh muốn Minh chủ nói vài lời với quần hùng Bạch đạo đang có mặt bên ngoài đại sảnh đường này.

Hai cánh môi của Chung Hảo Kiệt mím lại. Lão suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bổn nhân chìu theo ý ngươi.

Hai người cùng sánh bước đi thẳng ra bên ngoài đại đường chính sảnh võ lâm. Nhìn quần hùng Bạch đạo, Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt trang trọng nói:

- Kể từ hôm nay, các ngươi đừng ai mạo phạm đến Đổng công tử. Bởi vì Đổng Tiểu nhìn sang Chung Hảo Kiệt nhỏ giọng nói:

- Vì tiểu sinh là hiền điệt của Minh chủ, gọi Minh chủ bằng thúc thúc. Thúc thúc đâu nỡ hại hiền điệt của mình.

Thở hắt ra một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Mọi người nể kính Đổng công tử, bởi vì y là hiền điệt của bổn nhân.

Đổng Tiểu mỉm cười lấy mặt ngọc thạch đặt vào tay Hảo Kiệt:

- Minh chủ chỉ cần đập mạnh nó xuống sàn gạch, nó sẽ tách ra làm hai như một con sò.

Khẩu quyết ở trong đó. Cáo từ.

Đổng Tiểu ôm quyền xá, rồi ung dung thả bước đi qua trước mặt quần hùng mà chẳng người nào làm gì được chàng. Chàng đi rồi mà Chung Hảo Kiệt vẫn còn bồn chồn, âm ỉ một nỗi bực dọc trong tâm thức.

37. Bóng Sắc Võ Lâm

Vọng Thiên Cát tọa lạc trên một mảnh đất bằng phẳng, với những thảm cỏ chung quanh. Một hàng tùng kết thành một vòng bao bên ngoài tòa lầu với tám tầng, trông như một ngôi tháp cao, to sừng sững, dáng vẻ uy nghiêm bởi những mái vòm cong vút.

Đứng ngay bên ngoài Vọng Thiên Cát là một kiếm thủ vận lam y có vẻ chờ đợi Thiệu Ân. Bộ mặt y chẳng có gì đặc sắc, ngoài trừ hàm râu cá chốt trên mép, trông giống như một quả ấu ngồ ngộ.

Thiệu Ân bước đến trước mặt người ấy:

- Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương tôn giá chờ tại hạ?

Hầu Lịnh Cương vẫn khoanh tay trước ngực, rọi hai luồng uy nhãn vào mặt Thiệu Ân cứ như muốn dùng ánh mắt cá chết của mình uy hiếp Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Y khẽ gật đầu:

- Đúng là Hầu mỗ đang chờ ngươi.

- Hầu tôn giá chờ tại hạ vì ý gì?

- Hầu mỗ nghe tiếng tăm lừng lẫy của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân nên mới chờ ở đây.

Thiệu Ân mỉm cười. Lần này nụ cười của y chẳng có vẻ gì là giả lả cả, mà lại rất thật, rất gợi mở và thậm chí rất cầu tình. Điểm nụ cười đó rồi Thiệu Ân mới nói:

- Hẳn vì tiếng tăm của tại hạ mà Hầu tôn giá mới chờ ở Vọng thiên cát để thỉnh giáo?

- Không sai.

- Có Hầu tôn giá, hẳn là có những người khác trong Vọng thiên cát.

- Ngọc diện tử sát muốn nói đến những người nào?

- Tại hạ muốn nói đến Võ Đang đạo trưởng Giác Hải, Bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn, và cả phương trượng đại sư Chí Thiện cùng Tung sơn chưởng môn Tạ Kiểng.

- Tất cả mọi người đang ở trong Vọng Thiên Cát.

- Tại hạ rất muốn gặp những người đó.

- Ngọc diện tử sát hãy chứng tỏ bản lĩnh của mình trước khi vào Vọng Thiên Cát.

Thiệu Ân ôm quyền từ tốn nói:

- Hầu tôn giá có ý đó, tại hạ không thể từ chối được. Dù sao Hầu tôn giá cũng là bậc trưởng tôn so với tại hạ.

- Đao kiếm vô tình, đừng oán trách.

- Kẻ biết cầm kiếm, cầm đao, tất biết mình mà không bao giờ oán trách người khác.

- Hầu mỗ thích nghe những lời nói như thế này.

Vừa nói Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Y ghim mũi kiếm xuống ngay trước mũi giày mình. Mặc dù thấy Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ nhưng Thiệu Ân vẫn giữ thái độ bình thản tự tại. Trông y rất ung dung, và tự mãn, nếu không muốn nói có chút gì đó kiêu ngạo, tự thị vào bản thân.

Đôi chân mày của Hầu Lịnh Cương thoạt nhíu lại khi nhận ra vẻ ung dung tự tại của Đổng Tiếu. Y nghiêm giọng nói:

- Binh khí của ngươi đâu?

- Khi cần tại hạ sẽ cho Hầu tôn giá thấy binh khí của bản thân mình.

- Ngọc diện tử sát quá tự tin rồi đó.

- Tại hạ lúc nào cũng tự tin, đối mặt với Hầu tôn giá, tại hạ càng tự tin hơn.

- Hãy đỡ kiếm của Hầu mỗ.

Cùng với lời nói đó, Thiên Kiêm Hầu Lịnh Cương múa tít thanh trường kiếm. Ánh kiếm trùng trùng điệp điệp do Hầu Lịnh Cương thi triển mà bất cứ ai nhìn vào cũng bị lóa mắt bởi màn kiếm quang bất tận kia.

Mặc dù mấy màn kiếm ảnh trùng điệp kia nhưng Dương Thiệu Ân cũng chẳng có chút gì biểu lộ hay lo lắng hay khẩn trương, vẻ mặt của y rất ung dung tự thị.

Y nhìn bóng kiếm ảnh trùng điệp của Hầu Lịnh Cương mà nghĩ thầm:

"Đúng là Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương.".

Ý nghĩ đó còn đọng trên đầu Dương Thiệu Ân thì một đạo kiếm khí khởi phát từ màn ảnh kiếm trùng điệp bắn xẹt tới mặt y. Bất cứ người nào nếu để màn ảnh kiếm của Hầu Lịnh Cương làm cho phân tâm thì đại khí kiếm tàn độc kia sẽ lấy ngay đôi mắt của người đó.

Nếu tiếp nhận đạo khí hoàn toàn bất ngờ nọ thì kết cục đã được phân định ngay trong thức chiêu khai cuộc của Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương. Bất ngờ một đại cao thủ cũng đều có thể nhận ra ngay cái thảm bại ngay trong khí kiếm khai cuộc của Hầu Lịnh Cương, vì nó bất ngờ và tàn nhẫn, nhưng Thiệu Ân thì không. Cứ như Thiệu Ân đã thấy sát khí kiếm chiêu của đối phương, nên nó vừa phát ra thì y đã lách bộ né tránh.

Đạo khí kiếm công hụt Thiệu Ân, cày ngay một mảng cỏ xanh sau lưng y.

Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương lớn tiếng quát:

- Ngươi cũng có bản lĩnh đó chứ.

- Cùng với lời nói đó là màn ảnh kiếm trùng điệp như một tấm lưới chụp tới Thiệu Ân.

Dụng ngay bộ pháp cửu chuyển quỷ ảnh di bộ, Thiệu Ân lòn lách trong màn ảnh kiếm trùng điệp của đối phương.

Thiệu Ân tuyệt nhiên chỉ dụng cửu chuyển quỷ ảnh di bộ lách tránh mà chưa phản công lại. Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương chẳng thể nào chạm được chéo áo của Thiệu Ân.

Bất thình lình Thiệu Ân vung tả thủ đón thẳng lấy lưỡi trường kiếm của Hầu Lịnh Cương.

Một âm thanh khô khốc phát ra, khi lưỡi trường kiếm của Hầu Lịnh Cương chạm vào cánh tay của Thiệu Ân.

- Keng Lưỡi kiếm bật ra cũng là lúc ánh chớp bạc nhoáng lên từ hữu thủ của Thiệu Ân. Ánh chớp bạc phát ra nhanh không thể tưởng. Khi ánh chớp bạc vụt tắt thì búi tóc của Hầu Lịnh Cương cũng bị đứt lìa. Tóc của gã xõa xuống ngang vai, trông thật nực cười.

Mặc dù bị Thiệu Ân chém đứt búi tóc, nhưng Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương vẫn không phát hiện được binh khí đối phương dùng là binh khí gì.

Thiệu Ân chấp tay sau lưng nhìn Hầu Lịnh Cương:

- Hầu tôn giá thấy binh khí của tại hạ rồi chứ?

Mặt của Hầu Lịnh Cương đực ra. Y ngượng ngùng nói:

- Ta vẫn không biết đó là gì?

Thiệu Ân mỉm cười, từ tốn nói:

- May mắn cho Hầu tông giá không nhìn thấy binh khí của tại hạ. Nếu như Hầu tôn giá thấy nó, thì e rằng bây giờ Hầu tôn giá không còn đứng được trên đôi chân của mình.

Giọng nói của Thiệu Ân rất ôn nhu, hòa nhã nhưng khi lọt vào thính nhĩ của Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương thì y lại có cảm giác bồn chồn, cùng với một luồng khí gai buốt xuất hiện trong cột sống.

Nụ cười sởi lởi lại hiện ra trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y ôm quyền, ôn nhu nói:

- Tại hạ có thể bước vào trong Vọng Thiên Cát được chứ?

Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương bước qua bên, nhìn Thiệu Ân nói:

- Mọi người đang chờ Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Khẽ gật đầu điểm nụ cười thỏa mãn, Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân ung dung bước qua mặt Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương đi thẳng vào Vọng Thiên Cát. Hầu Lịnh Cương khẽ buông tiếng thở dài rồi nối gót theo Thiệu Ân. Trên tầng thứ tám của Vọng Thiên cát đã có mặt đầy đủ bốn người:

chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng, bang chủ chàng Khưu Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải, và phương trượng Thiếu Lâm Chí Thiện. Hai chiếc bàn trống để dành cho Thiệu Ân và Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương.

Thiệu Ân yên vị, bây giờ trang chủ Thục Tùng Nhẫn mới bất ngờ xuất hiện.

Sự xuất hiện của Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân đã đoán ra vì sao những cao nhân của giới Bạch đạo lại tề tụ về đây.

Thục Tùng Nhẫn ôm quyền xá mọi người rồi nói:

- Phương trượng đại sư, Giác Hải đạo trưởng, Tạ chưởng môn, và Hầu lão gia, lão phu thọ thiên không biết nói lời gì. Ở đây lão phu chỉ muốn nói với các vị, Dương thiếu hiệp đã biết tất cả rồi.

Lão nhìn lại Thiệu Ân:

- Thiếu hiệp có thể mở lời cho mọi người biết được không? Ở đây chúng ta đều là những người ngôi chung một con thuyền. Thiếu hiệp cứ bọc bạch nói cho mọi người hiểu chuyện gì xảy đến.

Thiệu Ân lia mắt nhìn qua tất cả mọi người rồi nói:

- Tại hạ đã nhận được chỉ ngôn của Minh chủ nghĩa phụ để truy tìm chứng cứ phản bội, có ý chiếm quyền của Minh chủ. Chư vị trưởng bối có thể đoán ra hậu quả như thế nào một khi nghĩa phụ phát lịnh võ lâm Huyết thủ lịnh.

Phương trượng đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Thiếu hiệp hẳn biết vì sao lão nạp và các vị chưởng môn lại có ý chiếm quyền Minh chủ không?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đại sư có thể nói rõ cho tại hạ biết được không?

- A di đà phật! Lão nạp nói ra sợ Dương thiếu hiệp không tin lời lão nạp.

Thiệu Ân cười ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ không tin thì đã không đến Vọng Thiên Cát một mình. Và cũng không chỉ cắt búi tóc của Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương tôn giá.

Y nhìn lại Hầu Lịnh Cương.

Tiếp nhận ánh mắt của Thiệu Ân, Hầu Lịnh Cương thoạt đỏ mặt sượng sùng. Y đã biết vì sao mình còn cái mạng sau sát chiêu của Thiệu Ân.

Đại sư Chí Thiện từ tốn nói:

- Lão nạp không ngoa ngôn với thiếu hiệp. Thượng tôn minh chủ nghĩa phụ của thiếu hiệp có ý độc chiếm võ lâm, làm chủ quần hùng. Bề ngoài Thượng tôn minh chủ là người quang minh chính đại, lấy chính đạo để làm bức màn nhung che mắt mọi người, nhưng bên trong thì đã có chủ tâm tiêu diệt tất cả các môn phái trên võ lâm Trung Nguyên, thâu tóm quyền lực.

Buông một tiếng thở dài, phương trượng đại sư Chí Thiện niệm phật hiệu:

- Ai di đà phật! Chính Thượng tôn minh chủ đã cho người ra tận Đông đảo phù tang thỉnh cao thủ vào Trung Nguyên.

Thiệu Ân cướp lời Chí Thiện đại sư:

- Đại sư muốn nói đến Thập Tứ Lang?

- A di đà phật! Đúng như vậy!

Bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn lên tiếng:

- Bổn bang chủ đa cho người ra tận ngoài Đông đảo để điều tra chuyện này. Những lời của đại sư đều không sai. Thập Tứ Lang mang tiếng là từ Đông đảo vào Trung thổ để thẩm chứng võ lâm tìm chân giá trị của

kiếm chiêu, nhưng thật ra đã có sự sắp xếp từ trước của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt muốn nhờ tay của Tứ Lang sát thủ tất cả những vị chưởng môn có danh có phận đặng dễ bề thâu tóm võ lâm. Nhưng Thiệu Ân cướp lời Khưu Chí Viễn sau khi điểm nụ cười sởi lởi:

- Gã Thập Tứ Lang đó lại bị Đổng Tiếu, một tiểu tử Hắc đạo vô danh bức nhục tại đấu trường, phải tự kết liễu mình theo lệ của kiếm thủ Đông đảo.

Tạ Kiểng, chưởng môn Tung Sơn nói:

- Dương thiếu hiệp đã chứng kiến chiếm đạo của Thập Tứ Lang như thế nào rồi? Nhưng thật nực cười không hiểu Đổng Tiếu đã làm những gì khiến y chẳng còn là một kiếm thủ.

Thiệu Ân nói:

- Điều chưởng môn thắc mắc chỉ có Đổng Tiếu mới trả lời được. Y đã làm gì để biến Thập Tứ Lang thành một con rối làm trò cười cho võ lâm Trung Nguyên. Tại hạ muốn biết sao các vị chưởng môn lại không mời Đổng Tiếu.

Bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn nói:

- Dương thiếu hiệp, Đổng Tiếu dù có tài bao nhiêu thì cũng là người của giới Hắc đạo.

Còn chúng ta thuộc về giới Bạch đạo. Ở đây lại là chuyện sinh tồn, trọng đại, nên không thể cho gã tiểu tử Hắc đạo đó tham gia.

Thiệu Ân đứng lên ôm quyền nói:

- Chư vị trưởng bối có ý mời tại hạ tham gia vào đại cuộc này. Tại hạ mạn phép hỏi chư vị trưởng bối.

Tạ Kiểng, chưởng môn Tung Sơn, nhìn Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp có điều gì muốn hỏi:

- Chư vị trưởng bối có ngại Dương Thiệu Ân này là nghĩa tử của Thượng tôn minh chủ không?

Bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn bưng chén rượu, trịnh trọng nói:

- Lão phu mời Dương thiếu hiệp chén rượu, rồi mới nói ra điều này. Còn tin hay không là quyền của thiếu hiệp.

Thiệu Ân bưng chén rượu hướng về các vị chưởng môn:

- Tại hạ mạn phép mời chư vị trưởng bối.

Mọi người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Bang chủ Cái Bang Khư Chí Viễn nói:

- Nếu lão ăn mày có nói gì sai, rất mong được Dương thiếu hiệp chỉ giáo.

- Tại hạ không dam. Khưu bang chủ vẫn là bậc trưởng bối của tại hạ.

- Vậy lão phu sẽ nói tất cả sự thật cho thiếu hiệp biết vậy. Lão phu cam đoan với Dương thiếu hiệp, nếu như thiếu hiệp không hợp lực với các chư vị chưởng môn và lão phu đây để chiếm quyền võ lâm, thì một ngày kia không xa chính Dương thiếu hiệp sẽ chết bởi tay Thiệu Ân Chung Hảo Kiệt.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Có điều gì ẩn khuất sao Khưu bang chủ nói như vậy.

- Điều gì uẩn khúc thì lão ăn mày không biết. Nhưng lão ăn mày biết một điều chắc chắn, Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt đã từng muốn lấy mạng Dương Thiệu Ân.

Lão bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn vuốt râu, trang trọng nói:

- Lần trước võ lâm Minh chủ phái Dương thiếu hiệp đi cùng với Đổng Tiếu đến Tử Địa U Minh để lấy thanh Vô Minh kiếm. Đó chẳng qua là một trò vui của Thượng tôn minh chủ.

Minh chủ bày ra mọi cách cốt để thiếu hiệp và Đổng Tiếu luôn đối kháng với nhau, và muốn chính tay Đổng Tiếu giết Dương thiếu hiệp.

- Tại sao lão bang chủ biết uẩn khúc đó?

- Người giả dạng làm Vạn Kiến Sư Giang Hào chẳng phải ai xa lạ mà là Tôn trưởng lão của Cái Bang.

Chân diện Thiệu Ân đanh lại. Y ôm quyền nói:

- Ở đây có vị nào khác ngoài Khưu bang chủ biết uẩn khúc đó không?

Mọi người im lặng nhìn Thiệu Ân, trong khi Chí Thiện đại sư lại chấp tay niệm phật hiêu:

- A di đà phật.

Thiệu Ân mỉm cười. Nụ cười xởi lởi của y đập vào mắt các vị trưởng bối khiến họ thở phào nhẹ nhỏm.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Các vị trưởng bối không biết, nhưng tại hạ thì biết. Có điều tại hạ không muốn nói ra điều này thôi.

Chân diện mọi người lộ vẻ khẩn trương và vồn vã hướng về Thiệu Ân.

Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương hỏi:

- Dương thiếu hiệp có thể nói cho mọi người biết được không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Chúng ta đã ngồi chung một chiếc thuyền. Tại hạ buộc phải tỏ bày cho các vị biết, cho dù là không muốn.

Y bưng tịnh rượu, chuốc ra chén, uống liền một lúc ba chén, rồi mới cất giọng trang trọng nói:

- Vì sao nghĩa phụ muốn Đổng Tiếu lấy mạng tại hạ, vì sao Đổng Tiếu, một gã tiểu tử Hắc đạo vô danh tiểu tốt lại có thể làm nhục được Thập Tứ Lang kiếm thủ buột gã phải tìm đến cái chết để bảo toàn kiếm đạo của Phù tang. Vì sao nghĩa phụ lại trao Kim bài lịnh tiễn võ lâm cho Đổng Tiếu, và còn nghe theo chỉ ngôn của y thả tất cả bọn Hắc đạo nô nhân.

Phía sau những việc làm của nghĩa phụ tất phải có uẩn khúc gì trong mối quan hệ với Đổng Tiếu. Tại hạ nói ra điều này hẳn chư vị trưởng bối phải giật mình. Có thể sẽ không tin vào lời của tại hạ.

Những vị trưởng bối nhìn nhau.

Mọi người im lặng trong khi Thiệu Ân cũng im lặng như thể đang tìm ngôn từ diễn giải ý tưởng sắp nói ra của mình.

Buông một tiếng thở dài, cứ như muốn mọi người phải chú ý vào mình sau tiếng thở dài đó, Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Đổng Tiếu chính là giọt máu của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt với Thánh cô tiên tử Hắc đạo tạo ra.

Tất cả những vị chưởng môn không khỏi sững sờ bởi lời nói này của Dương Thiệu Ân.

Bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn hỏi:

- Dươn thiếu hiệp nói sao? Đổng tiểu tử là giọt máu của Chung Hảo Kiệt và Thánh cô hắc đạo tạo ra à?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng như vậy. Một ngày nào đó, kẻ đảm trách chứ vị Minh chủ võ lâm chẳng ai khác mà chính là Đổng tiểu tử. Các vị có thể hình dung ngày đó như thế nào không?

Phương trượng đại sư Thiếu Lâm buột miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Võ Đang chân tử Giác Hải giờ mới lên tiếng:

- Bần đạo không thể chấp nhận cái ngày đó xảy ra được.

Thiệu Ân nhìn qua Giác Hải đạo trưởng:

- Đó là ý của đạo trưởng, nhưng một khi Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt trao lại quyền uy tối thượng của võ lâm cho Đổng Tiếu thì chẳng khác nào đã làm một cuộc đảo loạn càn khôn thiên địa. Hắc đạo sẽ nắm quyền lực tối thượng võ lâm, sau đó là kiếp nô nhân sẽ được trút lên đầu giới võ lâm Bạch đạo. Những kẻ mà Đổng Tiếu phải diệt trừ tận gốc để không còn hậu họa sẽ là các vị trưởng bối đây.

Chí Thiện đại sư lại niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn lộ vẻ khẩn trương và căng thẳng. Lão trang trọng hỏi Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp nghĩ sao về chuyện này. Chúng ta sẽ không để cho chuyện đó xảy ra chứ?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân và giới Hắc đạo là những kẻ không đội trời chung.

Tất nhiên tại hạ sẽ không để chuyện đó xảy ra đúng như dự tính của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Nhưng tại hạ cần sự giúp đỡ của các vị chưởng môn.

Tung Sơn chưởng môn đứng lên, ồm quyền hướng về Thiệu Ân nói:

- Dương thiếu hiệp, Tung Sơn sẽ đứng sau lưng thiếu hiệp.

Thiệu Ân nhìn qua mọi người, ôn nhu nói:

- Đây là đại cuộc võ lâm, chỉ cần các vị chưởng môn đồng một lòng, tại hạ mới dám nhận trọng trách, cùng các vị chiếm quyền Minh chủ võ lâm.

Mọi người cùng ôm quyền hướng về Thiệu Ân:

- Chúng tôi sẽ cùng một lòng với Dương thiếu hiệp.

Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại. Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đa tạ các vị chưởng môn đã tin tại hạ. Kể từ bây giờ tại hạ và các vị chưởng môn là người chung một xuồng, cùng gánh vác chức nghiệp võ lâm.

Y bưng chén rượu:

- Tại hạ xin được thỉnh chư vị trưởng bối chén rượu này.

Mọi người cùng hưởng ứng với lời đề nghị của Thiệu Ân.

Đặt chén rượu xuống bàn, bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn trịnh trọng nói:

- Chuyện thứ hai lão ăn mày muốn hỏi chư vị đang có mặt ở đây là sau khi chiếm được quyền chưởng môn võ lâm, thì ai sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ của Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân nhìn lão bang chủ Cái Bang nghĩ thầm:

"Chuyện lớn chưa thành, lão đã lo nghĩ đến hậu vận võ lâm rồi.".

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Dương Thiệu Ân vẫn ôn nhu hỏi Khưu Chí Viễn:

- Theo ý của bang chủ, ai là người xứng đáng được kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ?

Lão bang chủ Cái Bang lộ vẻ lúng túng. Lão ta ấp a ấp úng rồi nói:

- Chuyện này thật là khó nói. Bởi vì chức nghiệp võ lâm Minh chủ quá lớn, do đó chúng ta phải cẩn thận chọn người.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Tại hạ có một ý như thế này.

Lời nói của Thiệu Ân như giải tỏa cho bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn nên lão vồn vã hỏi:

- Thiếu hiệp có ý như thế nào?

- Theo tại hạ, trước hết phải chu toàn việc lớn. Còn ai là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ, chúng ta sẽ phán quyết sau khi đại cuộc viên mãn.

Tạ Kiểng nói:

- Dương thiếu hiệp nói rất đúng, chúng ta phải lo đại cuộc trước, còn việc thứ hai chọn người kế nhiệm chức vị võ lâm sẽ tính sau. Có thể chúng ta sẽ cùng nhau đảm đương chức vị đó theo sự phân chia luân chuyển từng người.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ quả có ý như chưởng môn.

Khưu Chí Viễn nói:

- Như vậy chúng ta đã nhất trí rồi. Vậy ngày nào khởi nghiệp đại cuộc chiếm quyền Minh chủ võ lâm?

Chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng nhìn sang Thục Tùng Nhẫn:

- Ngày nào khởi cuộc chiếm quyền chưởng môn võ lâm, Tạ mỗ nghĩ chỉ có thể nhờ vào Thục trang chủ định đoạt.

Tùng Nhẫn vuốt hàm râu quai nón:

- Chư vị và Dương thiếu hiệp đã cho lão phu chọn thì lão phu đã có kế hoạch chuẩn bị rồi. Chỉ cần chờ đến thời khắc kia mà thôi.

Võ Đang chân tủ Giác Hải nói:

- Thục trang chủ chọn thời điểm nào?

- Ngày mừng thọ quyền Minh chủ võ lâm Chung Hảo Kiệt. Đó là thời điểm thuận lợi nhất để chư vị thực hiện đại nghiệp khôi phục võ lâm Bạch đạo.

Mọi người cùng gật đầu.

Thục Tùng Nhẫn nhìn lại Thiệu Ân:

- Dương thiếu hiệp, từ đây đến ngày đó hẳn thiếu hiệp phải lấy mạng Đổng tiểu tử để khai cờ khôi phục võ lâm Bạch đạo.

Thiệu Ân mím môi gật đầu:

- Được, tại hạ sẽ lấy đầu Đổng tiểu tử.

Mọi người bàn thảo xong mọi kế sách, rồi quay vào tiệc rượu. Đại yến được Thục Tùng Nhẫn cho người bày ra, với những món cao lương mỹ vị.

Ai nấy cũng đều hoan hỷ ra mặt tiếp nhận đại yến thịnh soạn của Thục Tùng Nhẫn.

Tiệc rượu tàn, Thục Tùng Nhẫn đích thân tiễn từng người rời Vọng Thiên Cát. Cuối cùng còn lại Dương Thiệu Ân, lão nhìn Dương Thiệu Ân ôn nhu nói:

- Dương thiếu hiệp, những gì thiếu hiệp nói về mối quan hệ giữa Đổng Tiểu với Thượng tôn minh chủ là thật ư?

Thiệu Ân mỉm cười từ tốn đáp lời Thục Tùng Nhẫn:

- Đổng tiểu tử sẽ trả lời câu hỏi này cho mọi người biết. Còn bây giờ tại hạ chỉ có thể hỏi Thục trang chủ, ai sẽ là người kế nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm kế tục Chung Hảo Kiệt.

Thục Tùng Nhẫn nhìn vào mắt Thiệu Ân:

- Chỉ một người xứng đáng thôi. Người đó chính là Dương thiếu hiệp.

Thiệu Ân mỉm cười, ôn nhu nói với Thục Tùng Nhẫn:

- Nhạc phụ… Thục Tùng Nhẫn bật cười thành tiếng, lão vừa cười vừa nói:

- Lão phu chọn không lầm người để Á Di nâng khăn sửa túi.

38. Đoạn Tình

Nghe người bước chân dẫm trên đá sỏi rào rạo, Đổng Tiếu mới quay người nhìn lại. Thiệu Ân bước đến mái hiên gian phòng xá thì dừng bước nhìn Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu phấn khích nói:

- Đệ những tưởng đâu Dương huynh không đến.

Thiệu Ân như có một lớp sáp phủ, trông thật lạnh lùng vô cảm.

Y nhìn Đổng Tiếu nhạt nhẽo nói:

- Ngươi gởi mật thư hẹn ta đến đây để làm gì?

Đổng Tiếu mỉm cười. Nhãn quang của chàng như muốn thu hết toàn bộ nhân dạng của Thiệu Ân vào hai con ngươi.

Đổng Tiếu nói:

- Đệ hẹn Dương huynh đến gian phòng xá này để bộc bạch với huynh một bí mật mà đệ vừa phát hiện ra.

Thiệu Ân khoanh tay trước ngực:

- Bí mật mà ngươi vừa phát hiện có liên quan đến ta?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng như vậy, nhưng đệ chỉ sợ nói ra huynh cũng không tin.

- Ngươi nói thử ta nghe, xem ta có tin hay không.

Rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực như thể muốn dùng luồng chân ngươn đó đè nỗi xúc cảm đang trào dâng lên đầu mình, Đổng Tiếu mới từ tốn nói:

- Đệ đã đến gặp Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, và người đã khẳng định Dương huynh chính là bào huynh đệ. Đệ và huynh là huynh đệ cốt nhục.

Nụ cười mỉm, xởi lởi hiện lên miệng Dương Thiệu Ân:

- Ngươi nghĩ ta có tin vào bí mật đó không?

Đổng Tiếu nhìn Thiệu Ân, trang trọng nói:

- Dương huynh phải tin đệ, bên ngực trái của huynh nhất định có hình xâm nửa con rồng còn lại. Đó chính là dấu tích mà song đường muốn để lại, để sau khi đệ trưởng thành có thể tìm ra huynh.

Nghe Đổng Tiếu nói, Thiệu Ân chỉ mỉm cười. Nụ cười vụt tắt trên miệng y, thay vào đó là những nét lạnh lùng vô cảm. Y trầm giọng nói:

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta, ngươi hãy đoán thử xem ta tin ngươi là bào đệ của ta không?

- Dương huynh không tin đệ ư? Đệ dám khẳng định điều đó là sự thật.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhướng lên:

- Đổng Tiếu, ngươi sai rồi.

- Dương huynh nói đi, đệ sai chỗ nào?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Ta tin ngươi là bào đệ của ta.

Chân diện Đổng Tiếu phấn khích hẳn lên.

- Dương huynh đã tin đệ là bào đệ của huynh?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng, vì biết ngươi là bào đệ của ta nên ta mới đến đây để hội kiến với ngươi.

Đổng Tiếu mím hai cánh môi. Chân diện chàng lộ rõ những nét xúc động tràn ra ngoài mặt. Đổng Tiếu nghẹn ngào nói:

- Đại ca.

Thiệu Ân buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Giờ thì ta mới nghiệm ra vì sao Thượng tôn minh chủ muốn ngươi giết Thiệu Ân ta tại Tử Địa U Minh.

Đổng Tiếu gật đầu nói:

- Đại ca, Chung Hảo Kiệt muốn huynh đệ chúng ta tàn sát lẫn nhau.

- Ngươi không nói, ta cũng biết điều đó.

Y buông tiếng thở dài, rồi hỏi Đổng Tiếu:

- Hẳn ngươi cũng đã tìm ra nguyên nhân cái chết của song đường rồi chứ?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đệ biết. Song đường đã bị Minh chủ Chung Hảo Kiệt bức nhảy xuống vực tại ải Nhạn, để y đoạt Huyết thủ lịnh đặng trở thành Minh chủ võ lâm Bạch đạo.

Thiệu Ân gật đầu nói:

- Lão là một đại ma đầu gian ác.

Thiệu Ân chỉ vò rượu và hai chiếc chén đặt ra bàn:

- Rượu ngươi dành để uống với ta đó à?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Vâng, rượu này đệ dùng để uống với Dương huynh trong buổi tao ngộ.

Vừa nói chàng vừa bưng vò rượu toan chuốc ra chén thì Thiệu Ân cản lại:

- Để ta chuốc rượu cho đệ.

Lời nói của Thiệu Ân khiến Đổng Tiếu xúc động hơn. Trong khi Thiệu Ân chuốc rượu, Đổng Tiếu nói:

- Đệ không ngờ mình lại có thể tìm được đại ca. Đệ mừng quá.

Chuốc đầy hai chén rượu, Thiệu Ân bưng chén đặt vào tay Đổng Tiếu:

- Chén rượu đầu, ta mừng cho buổi hội ngộ trùng phùng của huynh đệ chúng ta.

Thiệu Ân bưng chén rượu còn lại. Y khẽ gật đầu.

Nụ cười mãn nguyện hiện trên môi của Đổng Tiếu.

- Đệ kính huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Thiệu Ân đặt chén xuống bàn, nhìn Đổng Tiếu:

- Đệ hẳn quá cực khổ để truy tìm tung tích của ta.

- Đệ không nề hà sự cực nhọc đó. Giờ đây đệ vô cùng hoan hỷ vì tìm được đại ca. Đệ rất hoan hỷ.

Thiệu Ân chỉ khẽ gật đầu. Y bưng vò rượu chuốc ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa nói:

- Đệ nghĩ sao về mối thù của phụ thân và mẫu thân?

Buông tiếng thở dài, Đổng Tiếu nói:

- Đệ cũng không biết phải xử mối oán thù này như thế nào. Thượng tôn minh chủ dù sao cũng là nghĩa phụ của đại ca. Nhưng có một điều đệ phải làm.

Thiệu Ân nghiêm giọng hỏi Đổng Tiếu:

- Đệ muốn làm gì?

- Khi phụ thân và mẫu thân còn sống, chí nguyện của hai người là phá bỏ ranh giới phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo. Song đường đã không còn nữa, nhưng ranh giới ấy vẫn còn. Đệ muốn thực hiện nốt chí nguyện của song đường, nhưng lực bất tòng tâm.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Đệ rất có chí lớn. Ta không ngờ mình lại có một bào đệ với hào khí ngất trời như vậy.

Trong võ lâm từ trước đến nay chưa có một hảo hán anh hùng nào dám có ý nghĩ phá bỏ ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo như đệ. Hắc đạo và Bạch đạo đã tồn tại từ lâu rồi, phá bỏ ranh giới đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Phụ thân và mẫu thân làm được, tất đệ cũng có thể làm được, nếu đệ không làm được thì cũng mở ra một con đường riêng để người đời sau theo đó. Rồi một ngày không xa, ranh giới Hắc đạo và Bạch đạo sẽ không tồn tại nữa.

Đổng Tiếu thở hắt ra rồi nói tiếp:

- Đệ nghĩ mà tức chẳng biết gã ôn dịch nào trước đây bày vẽ ra sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo, khiến cho bao nhiêu người phải khốn đốn vì sự phân biệt này.

Nghe Đổng Tiếu nói, Thiệu Ân mỉm cười:

- Ngươi lại bắt đầu nói càn rồi.

- Đệ nói thật đó, không nói càn đâu. Đại ca thử nghĩ xem, chẳng phải sự phân định Hắc đạo và Bạch đạo luôn tạo ra những cuộc tàn sát võ lâm ư? Phụ thân và mẫu thân thấy điều đó nên mới có ý xóa đi đường ranh phân biệt đó. Hắc đạo là gì, Bạch đạo là gì? Chẳng qua cũng là những con người cụ thể thôi. Con người thì có người tốt người xấu, chứ đâu phải Hắc đạo là xấu là nô nhân, còn Bạch đạo thì đều là những người tốt. Ví như lão Chung Hảo Kiệt đó. Đường đường là võ lâm Minh chủ của giới Bạch đạo nhưng hành vị của lão còn hơn những ma nhân Hắc đạo.

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta không bàn đến chuyện này. Ta cũng không có ý nghĩ lớn như ngươi. Ta có con đường đi riêng của ta.

Đổng Tiếu cau mày:

- Dương huynh chọn con đường nào?

Thiệu Ân bưng chén rượu nói:

- Uống chén rượu này ta với ngươi cùng hướng về phụ thân và mẫu thân. Kính hai người đã tạo ra ta và ngươi. Ngươi đồng ý chứ?

- Đệ rất hoan hỷ với ý này của huynh.

Hai người cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Thiệu Ân nhìn Đổng Tiếu ôn nhu nói:

- Ta không có ý nghĩ lớn như ngươi. Ý nghĩ phá vỡ ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo. Ta có một ý niệm khác.

- Ý niệm của đại ca là ý niệm gì?

Thiệu Ân buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Trả thù.

Đổng Tiếu phấn khích nói:

- Đại ca định trả thù cho phụ thân và mẫu thân à?

Thiệu Ân gật đầu.

Đổng Tiếu phấn khích nói:

- Chỉ cần đại ca và đệ xóa đi ranh giới phân định Hắc đạo và Bạch đạo, xem như đã trả thù được cho song đường rồi. Thượng tôn minh chủ dựa vào sự phân biệt Hắc đạo và Bạch đạo để tạo ra quyền lực võ lâm. Chúng ta xóa ranh giới phân định đó đi thì quyền lực của lão không còn. Chẳng còn quyền lực tối thượng võ lâm, lão chẳng còn là võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ngươi đã không hiểu ý của ta.

Đổng Tiếu thoáng lộ vẻ sững sờ:

- Ý của đại ca là gì?

- Ta muốn đoạt lại chức vị võ lâm Minh chủ đáng ra của phụ thân và cũng xóa sạch những dấu tích Hắc đạo mà ông trời vô tình gắn vào ta.

Thiệu Ân vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Y bưng chén rượu nhìn thẳng vào mắt Đổng Tiếu, ôn nhu nói:

- Đổng Tiếu, mặc dù ta và ngươi là bào huynh và bào đệ, nhưng ta lại thuộc về phụ thân, giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh. Một hiệp khách lẫy lừng của giới Bạch đạo. Còn ngươi thì lại thuộc về mẫu thân, Thánh cô tiên tử, thánh cô của giới Hắc đạo. Chúng ta có cùng huyết thống nhưng lại là hai con đường. Chén rượu này ta mời ngươi và cũng nói với ngươi suy nghĩ của ta về huyết thống đó.

Đổng Tiếu bưng chén rượu mà mắt cứ đóng đinh vào mặt Dương Thiệu Ân. Thiệu Ân mím hai cánh môi, ôn nhu nói:

- Ta sẽ trở thành võ lâm Minh chủ, kế nhiệm chức nghiệp của lão tặc Chung Hảo Kiệt.

Lập lại thời khắc hoàng kim của Bạch đạo. Để tạm được điều đó, ta phải trút bỏ huyết thống Hắc đạo của mình. Hắc đạo nô nhân không tồn tại trong kinh mạch của Dương Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói dứt câu từ từ đổ chén rượu xuống sàn phòng xá.

Đổng Tiếu đứng ngây ra nhìn rượu lan nhanh trên sàn gạch. Chàng cảm nhận một cái nhói đau ngay tim mình.

Chàng ngập ngừng nói:

- Chén rượu thứ ba huynh muốn cắt đứt huyết thống với đệ.

Thiệu Ân gật đầu:

- Không sai! Ta không thể có một gã bào đệ là Hắc đạo. Nếu điều đó đến tai giới Bạch đạo thì sự trong sạch của ta sao còn giữ được nữa? Nên ta đành phải cắt nói đi.

Buông một tiếng thở dài, Dương Thiệu Ân nói tiếp:

- Ngươi phải ra đi để không còn là cái bóng Hắc đạo nhơ nhuốc sau lưng ta. Khi đại nghiệp Minh chủ đã thuộc về ta, ta sẽ thay ngươi thanh toán nợ máu cho song đường. Minh chủ Chung Hảo Kiệt sẽ nhận lãnh một cái chết cực kỳ đau khổ. Một cái chết mà lão chẳng thể nào nhắm mắt được.

Thiệu Ân ngưng lời nhìn Đổng Tiếu.

Chân diện Đổng Tiếu tái nhờn, tái nhợt.

Thiệu Ân đanh giọng nói tiếp:

- Ngươi hiểu những gì trong tâm thức của ta rồi chứ?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đệ đã hiểu.

- Ngươi không oán hận ta khi trở về cõi hư vô đoàn tụ với phụ thân và mẫu thân chứ?

Buông tiếng thở dài, Đổng Tiếu dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn nhìn Thiệu Ân:

- Chén rượu thứ ba này đắng quá. Đúng ra đệ phải bắt chước huynh đổ nó đi nhưng đổ thì tiếc. Bởi chẳng còn dịp nào được uống rượu với đại ca nữa.

- Ta hiểu tâm trạng của ngươi lúc này thế nào. Nhưng vì nghiệp lớn, ta phải chối bỏ sự xúc động của mình.

- Đệ cũng hiểu tâm trạng của đại ca. Đại ca định lấy mạng đệ ngay bây giờ chứ?

Buông tiếng thở ra nghe thật ảo não, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Ta không muốn giữ chứng tích Hắc đạo của mình.

- Nói thẳng ra đại ca sẽ lấy mạng đệ sau chén rượu thứ ba?

Thiệu Ân gật đầu:

- Cho dù ta cũng rất đau lòng khi buộc phải xuống tay với ngươi.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Thôi được rồi Chàng vỗ vào trán mình:

- Đổng Tiếu ơi, ngươi tự cho mình là kẻ thông minh, cái gì cũng có thể làm được, nhưng vì một chút yếu lòng đi tìm huyết thống của mình mà ngươi lại mất mạng vào tay đại ca của mình. Hay lắm.

Hai cánh môi Đổng Tiếu mím lại nhìn Thiệu Ân gần như không chớp mắt. Chàng từ tốn nói:

- Thôi được rồi, tất cả những gì đại ca đã nói ra hết rồi. Tất cả những gì tạo nên sự thất vọng chán chường, đệ cũng đã nhận. Nhưng đại ca đã mời đệ ba chén rượu, đại ca cho phép đệ mời lại ba chén rượu giống như đại ca. Sau đó sẽ trao cái thủ cấp ngu đần này lại cho đại ca để người lo đại nghiệp lớn của người.

Đổng Tiếu hất mặt:

- Đại ca đồng ý chứ?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Ta đồng ý.

Đổng Tiếu trịnh trọng chuốc rượu ra chén, chàng dâng chén rượu bằng hai tay với vẻ kính cẩn trao qua Thiệu Ân.

Đón lấy chén rượu, Thiệu Ân nói:

- Ta với ngươi cùng uống.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đệ thỉnh vong linh phụ thân và mẫu thân về chứng giám những chén rượu vĩnh biệt đại ca.

Thiệu Ân gật đầu.

Đổng Tiếu quay mặt nhìn ra hoa viên, nâng chén rượu lên trán, lớn tiếng nói:

- Phụ thân, mẫu thân linh thiêng, linh ứng, con dùng chén rượu này để thỉnh vong linh hai người về đây minh chứng cho tấm lòng của con. Và cũng chứng kiến thấy gã ôn dịch Dương Thiệu Ân do song đường

nắn nót tạo ra. Phụ thân và mẫu thân đã dày công nắn nót y thành một trang mỹ nam tử, có tay có chân, có dòng máu của hai người, nhưng gã ôn dịch đầu hạt đậu chẳng biết thế nào là đạo chính nhân quân tử, chẳng biết ai là bậc song thân của mình, khư khư chối bỏ cội nguồn. Nếu phụ thân và mẫu thân linh ứng, hãy gõ vào trán y.

Nói rồi chàng dốc chén rượu đổ xuống sàn gạch.

Đổng Tiếu quay lại đối mặt với Thiệu Ân. Chàng nhận ra những nét thẹn thùng ngượng ngùng xuất hiện trên mặt gã, nhưng vẫn còn phảng phất vẻ lạnh lùng tàn nhẫn và vô nhân.

Đổng Tiếu nói:

- Song đường đã chứng giám cho lời thỉnh cầu của đệ. Ở nơi suối vàng, phụ thân và mẫu thân nói đại ca từ lỗ nẻ chui ra hay sao mà nói năng càn rỡ quá chừng. Hẳn đại ca đã nghe những lời nói từ cõi vô minh dội vào hai lỗ nhĩ của đại ca chứ?

Thiệu Ân im lặng không đáp lời Đổng Tiếu. Y suy nghĩ một lúc rồi điểm nụ cười mỉm, ôn nhu nói:

- Ta biết tâm trạng của ngươi như thế nào. Hãy chuốc chén rượu thứ hai đi.

Đổng Tiếu bặm môi thở ra. Chàng miễn cưỡng chuốc chén rượu ra chén. Vừa chuốc rượu, Đổng Tiếu vừa nói:

- Đại ca không nghe tiếng nói của phụ thân và mẫu thân dưới cõi vô minh vọng về à?

- Ta có nghe, nhưng con đường thì ta đã chọn. Mãi mãi ta chỉ có một huyết thống của phụ thân - Phụ thân không thể nào một mình sinh ra huynh được. Đại ca đừng nói càng. Phụ thân lại cho đại ca là một thằng điên đó.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại:

- Đổng Tiếu, ngươi chuốc rượu nhanh lên. Ta muốn uống những chén rượu sau cùng của ngươi.

- Từ từ đại ca cũng được uống mà Chàng bưng chén rượu đặt vào tay Thiệu Ân. Thiệu Ân dốc ngay chén rượu vào miệng mình, rồi nói:

- Chén rượu thứ hai ta đã uống.

Cùng với lời nói đó, tả thủ của y từ từ nắm lại. Đổng Tiếu nhỏ giọng nói:

- Đại ca định lấy mạng đệ thật sao?

- Ta buộc phải làm điều đó để cắt chiếc bóng Hắc đạo sau lưng mình.

Đổng Tiếu thở dài:

- Giới Bạch đạo của đại ca sao mà tàn nhẫn vô tâm quá như vậy chứ.

- Uống cạn chén rượu trên tay ngươi đi, hoặc ngươi hãy đổ đó.

- Đổ rượu còn hơn đổ máu đó.

Đổng Tiếu lưỡng lự nhìn Thiệu Ân:

- Lấy mạng đệ, đại ca được gì?

- Thủ cấp của ngươi minh chứng cho sự trong sạch trong huyết lưu của Dương Thiệu Ân.

Đổng Tiếu quệt mũi:

- Mũi của đệ như bị nghẹt vì phải nghe câu nói này của đại ca. Máu của ai không đổ, mà có máu sạch, máu dơ đâu chứ?

- Uống chén rượu thứ hai đi.

- Sao đại ca hấp tấp vậy. Huynh đệ mới được trùng phùng, chưa gì mà đại ca hối hả tiễu đệ đi rồi. Đại ca không tiếc thời khắc trùng phùng vui vẻ này sao?

- Những gì đã nói, cần nói thì ta đã nói hết rồi. Thời khắc này ta và ngươi phải chấp nhận sự oan nghiệt mà tạo hóa đã gắn vào ta và ngươi.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Đại ca muốn nói đến số phận?

Thiệu Ân gật đầu:

- Đúng! Đó là số phận.

Chàng khẽ gật đầu:

- Lời nói này Đổng Tiếu có thể nghe lọt lỗ tai đây.

Chàng nói dứt câu dốc chén rượu uống cạn. Chàng đặt chén xuống bàn rồi nói:

- Cái gì cũng do số phận cả. Người sống hay chết cũng do số phận. Đại ca đồng ý với đệ chứ?

- Số phận định đoạt tất cả.

- Hy vọng số phận sẽ không làm đệ thất vọng. Mấy lão tướng số thường nói đệ có số phận rất đỏ. Hy vọng may mắn thuộc về đệ. Chàng nói rồi bưng vò rượu chuốc ra chén của Thiệu Ân. Chén Thiệu Ân vừa đầy thì rượu trong vò cũng hết nhẵn.

Đổng Tiếu reo lên:

- Ha ha Số phận của đệ lại gặp may mắn rồi. Đệ vẫn chưa chết.

Chàng chỉ chén rượu:

- Đại ca xem, rượu chỉ vừa đủ rót một chén của đại ca thôi. Còn thiếu một chén của đệ.

Đệ phải đi mua rượu đây.

Mặt Thiệu Ân sa sầm:

- Ngươi Đổng Tiếu nói:

- Đại ca đã nói với Đổng Tiếu. Tất cả là do số phận. Nay rượu trong vò chuốc ra thiếu hẳn một chén, mà phải uống đúng ba chén thì đại ca mới đủ số để xuống tay lấy mạng bào đệ của mình. Vậy đại ca phải nhẫn nhịn chờ đợi đệ đi mua rượu về chứ. Nhưng nếu có cơ hội đi mua rượu thì đệ sẽ trốn biệt mất dạng. Giang hồ mênh mông, đại ca biết đâu tìm đệ.

Mà chẳng lẽ bào huynh lại xem bào đệ của mình như kẻ thù bất đội trời chung, phải truy sát mà chẳng có oán thù, chỉ vì vô tình có chung dòng máu.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhìn Đổng Tiếu nói:

- Ngươi đi đi, và đừng bao giờ cho ta thấy mặt. Đừng bao giờ thố lộ mối quan hệ giữa ta với ngươi cho người nào biết.

- Đây mới đúng là số phận.

Chàng thở ra, ôm quyền xá Thiệu Ân:

- Huynh bảo trọng. Hy vọng đệ sẽ không gặp lại đại ca. Số phận sẽ định đoạt mối quan hệ giữa đệ với đại ca. Bảo trọng.

Đổng Tiếu rời bước khỏi gian phòng.

Thiệu Ân đứng chắp tay sau lưng nhìn Đổng Tiếu. Nhân dạng của Đổng Tiếu từ từ khuất lần vào bóng tối. Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại.

Y khẽ buông một tiếng thở ra. Y nhỏ giọng nói:

- Đừng bao giờ nghĩ ta là bào huynh của ngươi.

39. Vị Thâm Tình

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh thả chân xuống tràng kỹ. Nàng nhìn lại tấm thân đẫy đà của Thục Tùng Nhẫn. Một thân hình lõa lồ với những nếp nhăn bởi thời gian tàn phá. Nàng cảm thấy một chút gì đó tởm lợm và nhơ nhuốc lan nhanh trong tâm thức và nội thể của mình. Ngọc diện hồ ly rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc khi nghĩ tới những gì đã trải qua với Thục Tùng Nhẫn.

Nàng vừa mới nhỏm người lên khỏi tràng kỹ thì Thục Tùng Nhẫn trở mình nghiên qua, tay y vòng quanh lấy vòng tiểu yêu của nàng. Y chợt mở mắt nhìn Ngọc diện hồ ly:

- Nàng định đi đâu?

Triệu Vị Thanh bối rối vì không tìm được câu trả lời. Nàng gượng cười nói:

- Vị Thanh không muốn đánh thức trang chủ. Bởi thấy trang chủ ngủ quá ngon giấc.

Thục Tùng Nhẫn chỏi tay ngồi nhỏm lên:

- Có nàng nên ta mới ngủ ngon giấc đó.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa xoa tay vào đôi tuyết lê của Vị Thanh:

- Ta thích một giấc ngủ ngon nữa.

Vị Thanh liếc Thục Tùng Nhẫn:

- Trang chủ hao tổn chân ngươn nguyên khí nhiều lắm rồi.

- Có gì mà hao tổn. Mặc dù đã ngoài ngũ tuần, nhưng ở bên nàng bổn trang chủ cảm thấy nội lực tràn trề và chỉ muốn phát tác ra thôi. Nàng đúng là có sức hấp dẫn tạo nên sinh khí trong bổn trang chủ. Ta chưa từng gặp một mỹ nhân nào như nàng.

Thục Tùng Nhẫn vừa nói vừa kéo Ngọc diện hồ ly nằm xuống tràng kỹ. Y trườn lên người nàng, với đôi bàn tay nhám nhuốc chà xát và chiếm hữu bằng trạng thái kích động tột cùng. Nàng chấp nhận sự dày vò của họ Thục mà tâm thứ lại nghĩ đến Dương Thiệu Ân.

Hai cánh môi của Ngọc diện hồ ly mím lại, khí mí mắt nhắm vào với nhau thì Thục Tùng Nhẫn thực hiện hành vi chiếm đoạt mà chẳng có khúc dạo đầu giao tình.

Cơn mưa tình phủ lên thể pháp của Ngọc diện hồ ly thật nhanh chẳng khác nào ánh chớp vụt lóe ngang bầu trời đêm, cuối cùng là sự rã rượi của Thục Tùng Nhẫn. Một thể pháp rệu rã, lật ngang qua bên, với hai cánh mũi phần phồng phã ra những luồng khí nóng, trong khi sự ghê tởm càng đầy ắp trong nội thể của Triệu Vị Thanh.

Nàng lại nghe tiếng thở phì phì từ miệng Thục Tùng Nhẫn phà ra. Cùng với những âm thanh như rắn lục khè ra đó là một mùi hôi nồng nặc khiến Vị Thanh cau mày.

Thở hắt ra một tiếng, Vị Thanh thả chân xuống tràng kỹ. Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn với nỗi hồi hộp mình sẽ phải chịu thêm một lần giao hoan với gã. Ý niệm trong đầu Ngọc diện hồ ly quả là quá thừa, bởi nàng chỉ nhận được hơi thở khò khè đầy thỏa mãn của Thục Tùng Nhẫn, còn đâu chút chân khí để lão tiếp tục giao tình với nàng.

Ngọc diện hồ ly điểm nụ cười mỉm, nói:

- Trang chủ mệt rồi ư?

Tùng Nhẫn lè nhè nói:

- Ta không thở nổi nữa.

- Trang chủ thích nữa không?

Tùng Nhẫn lắc đầu:

- Không.

Nụ cười tự mãn lại hiện lên môi Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh:

- Vị Thanh có việc phải ra ngoài, Vị Thanh sẽ sớm quay trở lại.

Tùng Nhẫn xua tay với vẻ miễn cưỡng:

- Nàng đi đi, giấc ngủ đã đến với ta.

- Trang chủ ngủ ngon nhé.

Nàng đứng lên khỏi tràng kỹ thì Thục Tùng Nhẫn quay mình, ngẩng mặt nhìn nàng. Hai luồng uy nhãn của lão ánh nét gian trá cực kỳ. Lão vuốt hàm râu quai nón rồi nói:

- Nếu nàng có gặp Dương Thiệu Ân thì nói với y, bổn trang chủ đã chuẩn bị mọi việc chu đáo, chỉ còn chờ y mà thôi.

- Vâng, Vị Thanh sẽ gặp Dương công tử.

Thục Tùng Nhẫn nguýt nàng:

- Nàng nên nhớ, Dương Thiệu Ân giờ đã là hiền tế của ta rồi đó.

Nàng gượng cười:

- Vị Thanh sẽ không quên điều này.

Nàng bước đến vận lại trang phục của mình rồi rời tòa biệt lâu của Thục Tùng Nhẫn.

Bên ngoài trời đêm se lạnh, nhưng cái lạnh của màn đêm chẳng thể nào sánh với cái lạnh trong tâm thức của Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Có cái gì đó khiến nàng cảm thấy nội tâm mình chỉ là một cõi trống rỗng lạ thường. Sự trống rỗng đó chẳng khác nào một lời rầm rì trong tâm Ngọc diện hồ ly, mách bảo với nàng rằng tình yêu mà nàng đang tôn thờ, đang say đắm tuột dần khỏi tay nàng. Nó đang rời xa nàng trong khi nàng nhận ra mình chỉ là một con rối trong trò chơi tình yêu của Dương Thiệu Ân.

Nghĩ đến điều đó, trái tim Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh thoắt nhói đau. Cùng với cái nhói đau đó là cái rùng mình do sương đêm nhẹ thấm vào cơ thể nàng.

Nàng cảm thấy mình cô đơn cực kỳ. Cùng với nỗi cô đơn là niềm vô vọng để rồi buột ra lời nói:

- Thiệu Ân, chàng có thật yêu thiếp không?

Thốt ra câu này thì trái tim của Triệu Vị Thanh lại nhói buốt lần nữa. Nàng nghĩ thầm:

"Không, Thiệu Ân không đối xử với ta như vậy. Ta đã vì chàng mà làm tất cả, chẳng lẽ chàng lại rũ bỏ tình của ta.".

Mang ý nghĩ đó, Vị Thanh sải bước. Nàng muốn gặp Dương Thiệu Ân. Lúc này Ngọc diện hồ ly chỉ muốn có Thiệu Ân ở bên cạnh mình thôi. Nàng chỉ muốn có chàng, và được nằm trong vòng tay Thiệu Ân. Nàng muốn ôm ấp chàng để tìm đến cõi khoái lạc mà ngay cả trong lúc giao tình với Thục Tùng Nhẫn, cũng tơ tưởng đến. Ngọc diện hồ ly chỉ nhớ và say đắm mỗi một Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Thể xác nàng đã thuộc về Thiệu Ân, nhưng hơn cả cái xác trần trụi mà nàng chấp nhận là vật hiến tế cho Thục Tùng Nhẫn thì trái tim và khối óc của nàng vẫn thuộc về Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Nghĩ đến Thiệu Ân, bất giác nụ cười hiện lên hai cánh môi nàng. Nụ cười đó biểu lộ tình yêu tôn thờ của nàng. Một thứ tình yêu mù quáng và vô vọng, cho dù nàng đã từng có Thiệu Ân trong tay mình.

Ngọc diện hồ ly chợt nghe tiếng thở dài cất lên ngay sau lưng mình. Tiếng thở dài đó khiến nàng chột dạ phải dừng bước, từ từ quay lại. Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh đờ cả người khi nhận ra người buông tiếng thở dài đó chẳng phải ai khác mà chính là Cốc chủ Dị nhân cốc Khấu Đại Nhâm.

Nàng hồi hộp nói:

- Cốc chủ.

- Nàng đi theo ta, ta phải đưa nàng đi.

Sắc diện Ngọc diện hồ ly tái nhợt. Xương sống nàng xuất hiện một luồng hàn khí khiến nàng rùng mình.

Vị Thanh cố lấy lại tịnh tâm, ôn nhu nói:

- Cốc chủ định đưa Ngọc diện hồ ly đi đâu?

- Đến gặp những huynh đệ của nàng.

Cố nuốt nước bọt trong miệng mình, Vị Thanh ôn nhu nói:

- Cốc chủ, Vị Thanh gặp những huynh đệ của mình thì họ sẽ trừng phạt Vị Thanh.

- Điều đó nàng đã biết.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh lắc đầu:

- Vị Thanh đã phản bội Dị Nhân cốc. Vị Thanh không muốn gặp họ. Cốc chủ hãy nới đường cho Vị Thanh.

- Lão phu không có quyền định đoạt sự phản trắc của nàng. Sự phản trắc của nàng sẽ được định đoạt bởi các chư huynh đệ của Dị Nhân cốc.

Lời còn đọng trên miệng Khấu Đại Nhâm thì Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh bất ngờ phát tác chiêu công. Ngọc thủ của nàng bất ngờ vỗ thẳng tới ngực Khấu Đại Nhâm hai đạo phách không chưởng.

Vừa phát chưởng, Vị Thanh vừa nói:

- Vị Thanh không muốn quay về.

Mặc dù nàng phát tác chiêu công bất ngờ nhưng Khấu Đại Nhâm như thể đoán trước ý đồ của nàng. Bằng bộ pháp Vạn tướng di bộ, lão lách qua giữa hai đạo phách không chưởng rồi phát động chỉ khí điểm vào nhuyễn huyệt của nàng. Thủ pháp của Khấu Đại Nhâm cực kỳ chuẩn đích và chính xác lẫn nhanh nhẹn, ngoài tầm phản ứng chống trả của Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Nên trong chớp mắt, nàng đã bị Cốc chủ Khấu Đại Nhâm khống chế.

Ngọc diện hồ ly buột miệng nói:

- Khấu cốc chủ định làm gì Vị Thanh?

- Lão phu chẳng làm gì nàng cả, mà để cho mọi người phán xét nàng.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm cắp ngang hông Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh, thi triển Vạn tướng di bộ băng đi như một cơn gió thoảng. Lão cắp Ngọc diện hồ ly rời khỏi trấn Hàm Đan đi một mạch đến một tòa trang viên đổ nát.

Trong gian chính sảnh có trên hai mươi người gầy gò. Ai nấy cũng đều bị khuyết tật.

Lão quẳng Ngọc diện hồ ly xuống sàn gạch.

Khấu Đại Nhâm nói:

- Lão phu đã đưa ả phản trắc về cho chư huynh đệ phán xét.

Triệu Vị Thanh phải đối mặt với những ánh mắt căm phẫn hướng vào nàng. Những ánh mắt đó như muốn xé xác nàng ra thành từng mảnh. Vị Thanh chỉ muốn mặt đất nứt toạc ra để nàng có thể chui xuống, đặng né tránh hai mươi ánh mắt khe khắc kia.

Vị Thanh bật khóc rồi nói:

- Ngọc diện hồ ly biết tội của mình rồi. Các vị đại ca đừng hành hạ Vị Thanh. Hãy tha cho Vị Thanh. Xin tha cho Vị Thanh. Hãy cho Vị Thanh đi.

Hai mươi người đó nhìn Khấu Đại Nhâm.

Khấu Đại Nhâm trịnh trọng nói:

- Theo chư vị huynh đệ sẽ xử Ngọc diện hồ ly như thế nào?

Hai mươi gã dị nhân đồng loạt nói:

- Hủy diện dung, đập nát tứ chi, để thị sống với cái thân tàn phế.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu gật đầu:

- Được.

Ngọc diện hồ ly biến sắc, co rúm người lại:

- Cốc chủ, xin đừng hành hạ Triệu Vị Thanh.

Nàng vừa nói dứt câu thì Tà Đao Ngạc Thoại từ ngoài hối hả bước vào.

Y quì ngay xuống bên Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh, dập đầu lạy Cốc chủ Dị nhân cốc Khấu Đại Nhâm:

- Khấu đại ca, Ngạc Thoại cầu xin đại ca và chư huynh đệ tha cho Triệu muội muội.

Ngạc Thoại khấu đầu cầu xin đại ca và chư huynh đệ.

Nói rồi rồi Tà Đao Ngạc Thoại lại dập đầu đến tóe máu ra sàn.

Đôi chân mày của Cốc chủ Khấu Đại Nhâm nhìn lại. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ngạc lão đệ, lão đệ đã biết Ngọc diện hồ ly phản bội chúng ta như thế nào rồi. Ả đã bán đứng chúng ta cho bọn Bạch đạo gian ác. Buộc chúng ta phải nhận kiếp nô nhân. Tại sao lại còn xin cho ả?

Ngạc Thoại ngẩng đầu lên:

- Khấu đại ca, đệ yêu Vị Thanh muội muội. Đệ sẵn sàng thay nàng chết trước mặt Khấu đại ca.

Khấu Đại Nhâm gắt giọng quát:

- Ngạc lão đệ hồ đồ như vậy là cùng, đâu còn gì để nói nữa. Trong khi Ngạc đệ trao tình, yêu thương ả thì ả lại tơ tưởng đến Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Ả vì người tình mỹ nam tử mà bán đứng tất cả huynh đệ Dị Nhân cốc cho Chung Hảo Kiệt. Nay đệ còn van xin bọn ta tha thứ cho ả ư?

Khấu Đại Nhâm nhìn lại Vị Thanh:

- Ngọc diện hồ ly, ngươi nói đi! Vì sao ngươi phản bội chư huynh đệ Dị Nhân cốc?

Vị Thanh cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói:

- Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh yêu Thiệu Ân, vì Dương Thiệu Ân mà Vị Thanh phải đắc tội với Cốc chủ và chư huynh đệ trong Dị Nhân cốc.

Khấu Đại Nhâm nhìn Tà Đao Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ, ngươi nghe rồi chứ. Ả đã vì ý lang quân của mình mà sẵn sàng bán đứng chúng ta. Ngươi còn xin cho ả nữa không?

Vừa nói Cốc chủ Khấu Đại Nhâm vừa toan đỡ Tà Đao Ngạc Thoại đứng lên.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Khấu đại ca, Ngạc Thoại sẽ không đứng lên, chỉ khi nào Vị Thanh được tha, đệ mới đứng lên. Không được thì đệ sẽ đem mạng mình thay cho Triệu muội.

Y rút ngọn khoái đao đặt ngang cổ mình, trang trọng nói:

- Nếu cốc chủ đại ca và chư huynh đệ tha cho Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh, Tà đao Ngạc Thoại đem mạng này đến cho đại ca và chư huynh đệ.

Mặt của Khấu Đại Nhâm sa sầm. Lão nghiêm giọng nói:

- Ngạc lão đệ, ngươi đừng làm khó cho ta và chư huynh đệ của ngươi nữa.

Khấu Đại Nhâm chỉ hai mươi người đang đứng rọi mắt hằm hằm nhìn Vị Thanh:

- Ngạc lão đệ nhìn xem, chúng ta đã phải chịu đựng như thế nào. Sống chẳng ra sống, chết chẳng ra chết. Vì ai chứ? Vì ai mà ta và chư huynh đệ của ngươi chịu thế này chứ.

Ngọc diện hồ ly đáng chết không? Đáng bị xử lăng trì hoặc biến thành phế nhân không?

Tà đao Ngạc Thoại bất ngờ đứng phắt lên, đồng thời rút ngọn khoái đao vắt sau lưng mình. Y nhìn Khấu Đại Nhâm và hai mươi người kia, nghiêm giọng nói:

- Tà đao Ngạc Thoại đã quyết định rồi. Khấu đại ca và mọi người không được đụng đến Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Mọi người ở đây muốn giết nàng, muốn hành hạ nàng phải bước qua xác chết của Tà đao Ngạc Thoại.

Y rít giọng nghiến răng, gằn từng tiếng:

- Tà đao Ngạc Thoại chết rồi, ai muốn làm gì Triệu Vị Thanh muội muội thì làm. Còn như Tà đao Ngạc Thoại còn sống thì không một ai được đụng đến nàng. Ngạc mỗ thề với trời đất, ta còn sống thì Vị Thanh phải được bình yên vô sự.

Nghe Tà đao Ngạc Thoại nói, mọi người không khỏi bối rối và khó xử.

Mặt của Khấu Đại Nhâm đanh lại. Lão nói:

- Ngạc lão đệ định làm khó lão phu và chư huynh đệ của mình ư?

Ngạc Thoại nghẹn lời nhưng vẫn cố nói:

- Khấu đại ca, tha thứ cho Ngạc Thoại. Đệ sẵn sàng chết vì Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh muội muội.

Khấu Đại Nhâm nhăn mặt chỉ Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ, sao ngươi có thể hồ đồ như vậy. Ả đâu có tình với ngươi. Thế mà ngươi vẫn quì gối van xin, giờ thì cầm đao quyết đối chọi với ta và chư huynh đệ của ngươi. Ta hỏi ngươi còn có đầu óc không?

Ngạc Thoại bặm môi:

- Đại ca tha thứ cho đệ Tha thứ cho Vị Thanh.

- Ngươi hồ đồ quá rồi. Nếu ả yêu ngươi thì đã không bán đứng chúng ta cho Chung Hảo Kiệt và gã Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Ngươi đừng hồ đồ van xin nữa, vô ích thôi. Ả phải bị xử lăng trì, hoặc biến thành phế nhân vĩnh viễn.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Ai muốn giết Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh, muốn tàn hủy nhân dạng nàng, trước tiên phải bước qua xác chết của Tà đao Ngạc Thoại.

Khấu Đại Nhâm gắt giọng nói:

- Tà đao Ngạc Thoại, ngươi muốn theo chân ả. Vì tình mà quên bằng hữu chi giao, cắt máu ăn thề ư? Ngươi muốn thách thức lão phu à. Được! Để lão phu xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà quyết bảo vệ cho ả hồ ly đê tiện kia.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm thi triển Vạn tướng di bộ, tiến gần đến Ngạc Thoại. Lão vồ trảo công thộp vào tay đao của họ Ngạc. Thao tác của Khấu Đại Nhâm cực kỳ linh hoạt.

Khi lão thi triển cầm nã thủ pháp để công kích. Ngạc Thoại những tưởng như có một màn trùng điệp trảo công chụp tới.

Chiêu công của Khấu Đại Nhâm khiến Tà đao Ngạc Thoại không khỏi lúng túng, bởi vì gã không có ý phải dụng võ công để giao thủ với Khấu Đại Nhâm. Chỉ một chút lúng túng không dứt khoát của Tà đao Ngạc Thoại thì chiêu cầm nã thủ của Khấu Đại Nhâm đã thộp được vào hổ khẩu tay đao của y rồi.

Khấu Đại Nhâm lắc cổ tay trảo thủ.

- Cắc Mặt Ngạc Thoại nhăn lại sau âm thanh đó. Ngọn khoái đao trong tay y bị Khấu Đại Nhâm tước mất. Vừa tước đao của Ngạc Thoại, Khấu Đại Nhâm liền điểm vào tịnh huyệt của họ Ngạc. Thao tác của

y nhanh không thể tả, và lại cực kỳ chính xác. Đúng ra Khấu Đại Nhâm đắc thủ nhanh như vậy chẳng qua do Tà đao Ngạc Thoại không dám bất kính với lão cốc chủ Dị nhân cốc.

Điểm huyệt được Ngạc Thoại, Khấu Đại Nhâm cầm lấy thanh khoái đao của họ Ngạc.

Lão nói:

- Ngạc lão đệ, kể như ngươi phải chìu theo ý của lão huynh mà chấp nhận sự trừng phạt của lão huynh trút lên đầu Ngọc diện hồ ly.

Khấu Đại Nhâm vừa nói vừa vung đao toan bổ xuống thân pháp của Ngọc diện hồ ly thì Ngạc Thoại rống lên:

- Khấu đại ca, xin đừng.

Khấu Đại Nhâm rít giọng nhìn Ngạc Thoại:

- Ngạc lão đệ còn muốn nói gì nữa?

Chân diện Ngạc Thoại trông vừa đau khổ vừa tội nghiệp. Y lí nhí nói:

- Khấu đại ca, nếu đại ca khăng khăng đòi giết Vị Thanh, hoặc tàn phế nhân dạng nàng, Ngạc Thoại cầu xin Khấu đại ca sát tử đệ trước. Đệ không oán hận đại ca đâu. Hãy cho đệ đi trước nàng một bước.

Thở hắt ra một tiếng, Khấu Đại Nhâm nói:

- Sao lão phu lại có một gã lão đệ hồ đồ như ngươi được nhỉ? Ta không ngờ Tà đao Ngạc Thoại, một đao thủ lừng danh trong giới Hắc đạo mà lại yếu ớt như vậy.

Lão rít giọng nói:

- Ngạc lão đệ, trên đời này không còn nữ nhân nữa hay sao, khiến cho ngươi khư khư ôm lấy ả Ngọc diện hồ ly phản trắc và gian trá này.

Khấu Đại Nhâm ghim mũi đao xuống sàn gạch.

- Chát Lưỡi đao xuyên qua sàn gạch, chuôi đao run lẩy bẩy như cỏ lao đung đưa bởi một làn gió dữ.

Ngạc Thoại nhìn chuôi đao đưa qua đưa lại trước mắt mình. Y nói:

- Khấu đại ca, Ngạc Thoại yêu muội ấy. Nếu Khấu đại ca muốn giết Ngọc diện hồ ly tiểu muội thì hãy để cho đệ đi trước. Đệ sẽ chờ muội ấy dưới suối vàng, rồi cùng đưa muội ấy qua cầu Nại Hà. Đệ sẽ đi cùng vói muội ấy.

Khấu Đại Nhâm thét lên:

- Ngạc lão đệ, ngươi điên rồi. Ngươi vì một ả phản trắc, vì một dâm nữ hạ lưu, đê tiện mà bán rẻ mình.

Khấu Đại Nhâm rít giọng nói tiếp:

- Khấu đại ca đâu muốn ngươi chết một cách oan uổng như vậy. Ngươi là một nam tử hán đại trượng phu trong giới Hắc đạo mà, tại sao ngươi lại ủy mị, yếu đuối như vậy chứ?

Khấu Đại Nhâm lắc đầu:

- Ngươi làm cho ta thất vọng.

- Kiếp sau đệ sẽ hầu hạ đại ca như một nô nhân trung thành.

Cốc chủ Dị nhân cốc thở hắt ra một tiếng:

- Được, đã vậy thì ta cũng sẽ chìu theo ý ngươi. Ta tiễn ngươi đi trước rồi đến ả hồ ly phản trắc kia.

Khấu Đại Nhâm nói rồi dựng cao hữu thủ, dồn nội lực chuẩn bị phát tác chưởng kình lấy mạng Tà đao Ngạc Thoại. Mặc dù lão đã có sự quyết định như vậy nhưng hữu thủ dựng lên vẫn run bần bật, mặt thì lộ vẻ đau khổ cực kỳ.

Khấu Đại Nhâm nhẩm nói:

- Ý trời buộc ta phải giết ngươi.

40. Ảo Tình Mộng

Cốc chủ Khấu Đại Nhâm gằn giọng nói:

- Tại sao Ngạc lão đệ lại yếu đuối như vậy. Ta giết ngươi mà lòng ta quặn xé.

Nói rồi Khấu Đại Nhâm từ từ hạ chưởng xuống đỉnh đầu Ngạc Thoại.

Những tưởng đâu chưởng công của Cốc chủ Dị nhân cốc sẽ đánh vỡ nát thủ cấp của Tà đao Ngạc Thoại thì tiếng của Đổng Tiếu cất lên:

- Đại thúc dừng tay.

Đổng Tiếu cùng Băng Phương Vũ, Vạn Kiến Sư Giang Hào và Lục chỉ thần thâu Quách Ngụ bước vào.

Khấu Đại Nhâm rút ngay chưởng ảnh về.

Đổng Tiếu bước đến trước mặt Cốc chủ Khấu Đại Nhâm. Chàng ôm quyền xá Khấu Đại Nhâm, điểm một nụ cười mỉm rồi nói:

- Ngạc thúc thúc đã đắc tội gì khiến Khấu đại thúc định đập vỡ sọ của người vậy?

Khấu Đại Nhâm buông tiếng thở dài, rồi thuật lại tất cả mọi chuyện cho Đổng Tiếu nghe.

Nghe rồi Đổng Tiếu chắc lưỡi. Chàng vừa chắc lưỡi vừa nói:

- Có mỗi cái chuyện tình yêu như con nít đó mà đại thúc suýt nữa đập vỡ sọ Ngạc thúc thúc. Còn Ngạc thúc thúc thì lại khăng khăng đi tìm cái chết để biểu lộ tình yêu của mình.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Ôi Đúng là tình yêu của những người chỉ biết yêu mà không biết nghĩ gì cả.

Chàng nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Đại thúc, hãy để Đổng Tiếu xử cho. Chẳng có gì khiến đại thúc phải đánh chết Ngạc thúc thúc cả. Tiểu điệt chỉ cần phủi tay một cái là xử xong ngay.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu. Đôi mắt lồi của lão nhìn Đổng Tiếu, từ tốn nói:

- Đổng hiền điệt, ngươi đã biết chuyện xảy ra tại Quỷ Cốc Hắc Mộc Nhai như thế nào rồi. Bao nhiêu người của Dị nhân cốc đều bị ả dâm nữ này đưa vào cảnh nô nhân nhục nhã ê chề. Mọi người chỉ muốn giết ả mà thôi.

Đổng Tiếu cười giả lả rồi nói:

- Tiểu điệt hỏi đại thúc. Mọi người ở Dị nhân cốc bị đưa vào cảnh nô nhân, nhưng có người nào chết không?

Khấu Đại Nhâm nói:

- Nếu không có hiền điệt đứng ra chịu tội và làm tất cả để giải thoát thì đến hôm nay đại thúc và những vị huynh đệ của đại thúc khó mà thoát được kiếp nô nhân tồi tàn, sống không bằng chết. Người chẳng ra người, ma chẳng ra ma.

Đổng Tiếu tròn mắt nhìn Khấu Đại Nhâm. Chàng chắc lưỡi nói:

- Tiểu điệt phải bái đại thúc một xá.

Chàng vừa nói vừa ôm quyền xá.

Khấu Đại Nhâm nheo mày ngơ ngác nói:

- Ta làm gì mà hiền điệt lại bái ta.

- Tiểu điệt bái đại thúc vì sự quang minh lỗi lạc của đại thúc. Đại thúc đã sớm nhận ra công lớn của tiểu điệt đối với mọi người. Nếu đại thúc không quang minh lỗi lạc thì đâu nhận ra công sức to lớn đó của tiểu điệt, đúng không?

Chàng quệt mũi, ve cằm rồi nói tiếp:

- Phàm nam tử hán đại trượng phu, nhất là những người có chứ vị cao trọng như đại thúc đây, và các vị thúc thúc nữa, hẳn rất muốn trả ân khi mình trót nhận ân huệ của người khác.

Khấu Đại Nhâm gật đầu, vuốt râu:

- Hiền điệt nói rất đúng, đại thúc chẳng muốn thọ ân ai bao giờ.

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Thế đại thúc và hai mươi vị thúc thúc đây có muốn trả ân cho tiểu điệt không?

Khấu Đại Nhâm lẫn hai mươi người kia cùng gật đầu. Đại Nhâm nói:

- Hiền điệt muốn ta đền ơn ngươi bằng cách nào?

Đổng Tiếu cười hề hề:

- Nếu đại thúc và hai mươi vị thúc thúc có lòng muốn đền ân thì hãy để tiểu điệt làm người phán quyết tình yêu của Ngạc thúc thúc và Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh cô cô.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu gật đầu:

- Ta đồng ý, hiền điệt có quyền phán xét những kẻ Hắc đạo đê tiện và phản trắc như Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Nói rồi lão lui bước về phía hai mươi cao nhân Dị Nhân cốc.

Đổng Tiếu chắp tay sau lưng, bước đến trước mặt Ngạc Thoại. Chàng điểm chỉ giải huyệt cho Tà đao Ngạc Thoại.

Vừa được giải huyệt, Ngạc Thoại liền bước lách qua che chắn trước mặt Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nhìn Đổng Tiếu nói:

- Đổng Tiếu, ngươi định làm gì Ngọc diện hồ ly cô cô của ngươi.

Đổng Tiếu phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ngạc thúc thúc làm tiểu điệt xúc động quá. Chắc chắn Ngạc thúc thúc nghĩ tiểu điệt sẽ bức tử Ngọc diện hồ ly cô cô Chàng lắc đầu:

- Nếu tiểu điệt có ý đó thì đã không xen vào chuyện này đâu. Tiểu điệt có cách phán xử khác.

Chàng mỉm cười nói:

- Ngạc thúc thúc không phải lo lắng như vậy.

Tà đao Ngạc Thoại thở ra:

- Thúc thúc mong hiền điệt tha cho Vị Thanh.

- Nếu tiểu điệt tha ngay cho cô cô thì chẳng còn ra một buổi phán quyết nữa. Ngạc thúc thúc hãy đứng qua một bên, để tiểu điệt xử trước rồi mới phán quyết sau. Thúc thúc đồng ý với tiểu điệt chứ?

Ngạc Thoại lưỡng lự rồi gật đầu:

- Vậy thì thúc thúc tin vào hiền điệt.

Y nói rồi bước qua bên nhưng mắt cứ dòm chừng Ngọc diện hồ ly cứ như sợ Đổng Tiếu bất ngờ ra tay tước lấy mạng sống của người tình.

Đổng Tiếu chắp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh.

Chàng ôn nhu nói:

- Cô cô đồng ý cho tiểu điệt phán xét cô cô không?

Vị Thanh nhìn Đổng Tiếu rồi khẽ gật đầu. Nàng nói:

- Ta đã biết tội của mình.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhướng lên:

- Đứa bé lên ba, hoặc có chút suy nghĩ cũng thấy tội lỗi của cô cô tạo ra. Nhưng bất cứ tội lỗi nào cũng có nguyên nhân của nó hết. Tiểu điệt sẽ lấy sự công bằng phán xét cho cô cô. Chỉ cần cô cô thành thật trả lời những câu hỏi của tiểu điệt.

Ngọc diện hồ ly gật đầu.

Đổng Tiếu đưa tay giải huyệt cho Ngọc diện hồ ly rồi đỡ nàng đứng lên; - Dù cô cô có tội nhưng vẫn có thân phận là cô cô của tiểu điệt. Tiểu điệt đâu dám bắt cô cô quì để phán xét chứ.

Nghe chàng thốt câu này, Ngọc diện hồ ly sượng sùng cúi đầu xuống.

Đổng Tiếu nhìn lại Khấu Đại Nhâm:

- Đại thúc cho tiểu điệt bắt đầu phán xét chứ?

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

Đổng Tiếu mỉm cười nói:

- Cuộc phán xét hôm nay phải bắt đầu từ Ngạc thúc thúc trước.

Chàng vừa nói vừa nhìn Ngạc Thoại. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của Đổng Tiếu. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ngạc thúc thúc phải thành thật trả lời những câu hỏi của tiểu điệt đó.

- Ta rất sẵn lòng.

Chàng đưa tay ve cằm, quệt mũi rồi hỏi:

- Ngạc thúc thúc có yêu Ngọc diện hồ ly cô cô không?

Câu hỏi này của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Tà đao Ngạc Thoại mà mặt y bỗng chốc đỏ rần. Thấy y thẹn thùng đỏ mặt, Đổng Tiếu nhướng mày trang trọng nói:

- Thúc thúc phải nói thật cho Đổng Tiếu biết.

Tà đao Ngạc Thoại gật đầu:

- Đúng, ta rất yêu Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh muội muội.

Đổng Tiếu hất mặt:

- Thúc thúc nói yêu mà có chắc mình yêu thật không?

- Trên có trời dưới có đất minh giám cho lời nói của Tà đao Ngạc Thoại.

- Nói như thế thì tiểu điệt đã tin lời của thúc thúc rồi. Chắc hẳn khi thúc thúc yêu Vị Thanh cô cô thì nhớ cô cô lắm chứ?

Ngạc Thoại gật đầu:

- Ta lúc nào cũng nhớ nàng.

Đổng Tiếu chắc lưỡi nói:

- Ôi tình yêu. Vậy thúc thúc trả lời cho tiểu điệt biết một câu nữa. Cô cô có biết thúc thúc yêu cô cô không?

Ngạc Thoại bối rối:

- Ta chưa từng tỏ lộ tình yêu với nàng.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Chưa từng tỏ lộ tình yêu? Thúc thúc nói yêu cô cô mà chưa từng tỏ lộ tình yêu với cô cô. Tình yêu của thúc thúc là tình yêu cái con khỉ gì vậy. Thúc thúc không nói thì làm sao cô cô biết thúc thúc yêu cô cô. Thúc thúc có bày tỏ hành động cho cô cô biết không?

Ngạc Thoại nheo mày:

- Bày tỏ là như thế nào?

- Bày tỏ bằng hành động cũng không biết ư? Như thúc thúc hái hoa cài lên tóc cho cô cô, rồi lén hôn vào tóc cô cô, hoặc giả vờ khi ngủ mơ gọi tên cô cô vậy đó.

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Ta không làm được như vậy.

- Sao lại không làm được?

- Ta không làm được những điều như hiền điệt vừa nói nhưng ta biết ta yêu Ngọc diện hồ ly bằng cả tấm lòng.

Đổng Tiếu vừa chắc lưỡi vừa lắc đầu:

- Yêu thì thúc thúc phải nói, không nói thì phải làm cái gì đó cho cô cô biết. Thúc thúc không nói, không làm gì hết hóa ra mình tự cho mình cái quyền được yêu mà người khác buộc phải đáp lại chứ không cần biểu lộ. Như thế là cao ngạo.

Đổng Tiếu quay đầu ngắm Ngạc Thoại:

- Thúc thúc có cao ngạo với cô cô không?

Ngạc Thoại lắc đầu:

- Không không, ta không bao giờ nghĩ mình có ý coi khinh Vị Thanh. Ngược lại ta nghĩ mình không xứng đáng với nàng thôi.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Đã biết mình không xứng đáng mà còn yêu để rồi cà lắc cà lư khổ vì tình. Coi chừng thúc thúc chết để dọn đường cho cô cô, cô cô không thèm đi con đường của thúc thúc dọn nữa đó.

Ngạc Thoại đỏ mặt sượng sùng. Y lí nhí nói:

- Ta chấp nhận.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Thôi được, xem như tiểu điệt đã hỏi xong thúc thúc.

Chàng nhìn lại Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Vẫn trong tư thế chấp tay sau lưng với vẻ khoan thai đỉnh đạc, nụ cười mỉm hiện trên miệng chàng. Nụ cười đó đập vào mắt Triệu Vị Thanh khiến nàng sượng sùng.

Đổng Tiếu ôn nhu nói:

- Cô cô đồng ý trả lời những câu hỏi của tiểu điệt chứ?

Vị Thanh khẽ gật đầu nhưng đôi lưỡng quyền ửng hồng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Ta sẵn lòng.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Tốt.

Chàng ve cằm rồi xoa trán nhìn Triệu Vị Thanh, từ tốn nói:

- Cô cô giờ hẳn đã nhận thấy tình yêu của Ngạc thúc thúc đối với cô cô như thế nào rồi.

Nhìn lên Đổng Tiếu, Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nói:

- Ta biết Ngạc huynh yêu ta như thế nào.

Đổng Tiếu ve cằm nhìn Triệu Vị Thanh nói:

- Tiểu điệt nghĩ tình yêu của Ngạc thúc thúc sâu nặng vô cùng, nếu không muốn nói là mù quáng. Vậy cô cô có thể đáp lại chữ tình của thúc thúc được không?

Triệu Vị Thanh cúi mặt nhìn xuống rồi lắc đầu:

- Đổng Tiếu, ta thú thật, người ta yêu trên đời này chỉ có một người mà thôi. Người đó chính là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

- Tiểu điệt biết cô cô yêu Dương Thiệu Ân, nhưngDương Thiệu Ân có yêu cô cô không?

Tiểu điệt không so sánh tình yêu của Thiệu Ân với Ngạc thúc thúc, chỉ muốn biết y có thật tâm yêu cô cô không?

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Theo tiểu điệt biết, Thiệu Ân không yêu cô cô đâu. Bất kể cô cô có yêu y thế nào thì y cũng chẳng bao giờ để tâm đến cô cô. Y chỉ yêu bản thân mình mà thôi. Cô cô nên suy nghĩ lại.

Vị Thanh ngẩng mặt nhìn chàng:

- Ta chỉ biết có mình Thiệu Ân.

Buông tiếng thở dài, Đổng Tiếu lắc đầu nói:

- Ngạc thúc thúc thì yêu cô cô với tất cả chân tình, ngược lại cô cô chỉ nghĩ đến Thiệu Ân. Chuyện này thật là khó xử.

Chàng ve cằm, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vì tình yêu mà chết thì cũng đáng lắm, nhưng chẳng ai yêu để mà tiếp nhận cái chết cả. Tiểu điệt có một ý thế này.

Chàng quay lại Khấu Đại Nhâm và hai mươi vị trưởng tôn của Dị nhân cốc:

- Khấu đại thúc, các vị trưởng bối, Ngọc diện cô cô vì tình yêu mà phản bộ Dị nhân cốc.

Ai cũng có lúc yếu mềm bởi chữ tình cả. Chính vì thế cổ nhân có câu anh hùng khó qua ải tình, huống hồ cô cô lại là phận nữ nhân. Nữ nhân thì có tính yếu đuối, thường tình của nữ nhân. Nên đại thúc và các vị trưởng bối phán tội chết cho cô cô, e rằng cô cô có chết cũng không phục. Mà một khi không phục thì khó mà qua cầu Nại Hà đầu thai. Huống chi vô tình còn liên lụy đến Ngạc thúc thúc, tiểu điệt có ý này, lưỡng toàn cả đôi bên.

Khấu Đại Nhâm vuốt râu, trố đôi mắt lồi nhìn Đổng Tiếu.

Chàng nhìn lại Ngạc Thoại và Ngọc diện hồ ly; - Tiểu điệt sẽ để Ngạc thúc thúc dẫn Ngọc diện cô cô rời khỏi đây. Hai người có thể đến gặp Dương Thiệu Ân. Nếu như Thiệu Ân khẳng định không có chút tình với cô cô Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Đổng Tiếu trang trọng nói:

- Đến lúc đó cô cô hẳn đã phân biệt được đâu là chân tình, đâu là chút tình hào nhoáng mơ mộng của tình yêu. Tiểu điệt hy vọng cô cô sẽ thay đổi tâm thức tình yêu của mình mà quay về với Ngạc thúc thúc. Cô cô đồng ý với tiểu điệt chứ?

Ngọc diện hồ ly nhìn qua Ngạc Thoại. Y vô tình cũng nhìn nàng. Vẻ mặt Ngạc Thoại với những nét say tình cầu khẩn nàng trông thật tội nghiệp. Y đúng là một người khát tình tội nghiệp.

Ngọc diện hồ ly nhìn lại Đổng Tiếu:

- Đổng Tiếu, cô cô đồng ý với ngươi.

Đổng Tiếu mỉm cười. Chàng nói:

- Thế thì tốt quá. Xem như tiểu điệt đã phân xử xong. Cô cô và Ngạc thúc thúc có thể đi được rồi.

Ngạc Thoại đến trước mặt Đổng Tiếu:

- Thúc thúc nợ hiền điệt.

Đổng Tiếu gượng cười nói:

- Thúc thúc bảo trọng.

Đổng Tiếu tiễn hai người ra đến cửa đại sảnh đường. Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nhìn Đổng Tiếu nói:

- Cô cô sẽ không quên hiền điệt.

- Tiểu điệt chỉ mong cô cô giữ lời hứa của cô cô dù bất cứ điều gì có thể xảy ra với cô cô.

Vị Thanh gật đầu:

- Ta hứa.

Chờ cho hai người đi hẳn rồi, Đổng Tiếu mới buông tiếng thở dài. Chàng lắc đầu nhẩm nói:

- Ta chỉ có thể giúp hai người như thế này thôi. Ta chẳng làm gì hơn được nữa.

- Thiệu Ân, chàng có còn yêu thiếp không?

Thiệu Ân nhìn Ngọc diện hồ ly, nụ cười xởi lởi cầu tìn hiện trên hai cánh môi mỏng của y. Y ôn nhu nói:

- Nàng nói đi. Ta có yêu nàng không?

- Vị Thanh biết chàng có tình với Vị Thanh.

Khoanh tay trước ngực, nụ cười trên hai cánh môi Thiệu Ân vụt tắt như vừa bị một lời nói xúc xiểm đập vào thính nhĩ mình. Vị Thanh nói:

- Chàng có tình với thiếp.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Nàng sai rồi. Hãy nhìn lại bản thân mình rồi nói với ta câu nói đó. Cho dù nàng có bước chân vào giới Bạch đạo thì trong mắt ta nàng cũng xuất thân từ giới Hắc đạo. Đã là giới Hắc đạo bước ra thì ai cũng đều nhơ nhuốc. Ngọc diện tử sát không có tình với người Hắc đạo.

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Trong mắt ta, Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chỉ là một quả sấu trên cành thôi. Nếu như ta có tình thì đã chẳng cống nạp nàng cho Thục trang chủ. Nàng hiểu ý ta rồi chứ?

Sắc diện Ngọc diện hồ ly tái nhờn tái nhợt. Nàng quỳ xuống ngay trước mũi giày của Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, Vị Thanh đã làm tất cả vì chàng. Làm tất cả để hy vọng có đặng một chút tình của chàng. Thiếp nghĩ, mình hy sinh thì sẽ được chàng đoái hoài đến.

Thiệu Ân khoát tay:

- Ta thừa nhận nàng có hy sinh cho ta, nhưng đó không phải là tình yêu mà ta chờ đợi.

Thiệu Ân chỉ vào ngực mình:

- Ta yêu ta nhiều hơn. Ta chỉ có thể yêu ta mà thôi.

Y lắc đầu:

- Hãy quay về với thân phận nô nhân, đem thân xác hầu hạ cho Thục trang chủ đi.

Đừng tìm đến ta nữa.

Vị Thanh ngẩng lên:

- Từ trước đến giờ chàng chỉ xem Ngọc diện hồ ly như nô nhân để sai bảo sao?

Thiệu Ân nhướng mày, mỉm cười rồi gật đầu:

- Đúng, trong mắt ta nàng chỉ là một nô nhân. Một nô nhân đúng nghĩa không hơn không kém. Tuy nhiên nàng là một nô nhân mỹ nữ, có mọi thủ thuật để buộc nam nhân đến với nàng trong cảnh giới khoái lạc nên ta mới đưa nàng cho Thục trang chủ. Xét ra một nô nhân như nàng cũng gặp nhiều may mắn lắm đó.

Vị Thanh mím chặt hai cánh môi, khóe mắt rịn ra hai dòng lệ đau đớn bởi những lời nói vô tình này của Dương Thiệu Ân.

Vị Thanh nghẹn ngào nói:

- Chàng đối xử với Vị Thanh như vậy sao?

Thiệu Ân nhún vai:

- Đã là Hắc đạo nô nhân thì đừng hy vọng vào sự đổi đời của mình. Nàng mãi mãi vẫn là nô nhân Hắc đạo. Đừng tơ tưởng có được chút tình yêu của Thiệu Ân. Nghe nực cười lắm.

Lời nói này của Thiệu Ân tạo ra một khối than hồng trong cổ họng Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh. Nàng uất hận nghẹn ngào nói:

- Vị Thanh đâu đòi hỏi trở thành nương tử của chàng. Vị Thanh chỉ cần chút tình yêu của chàng thôi.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta đã nói rồi, nàng không thể hưởng được những đặc ân đó. Nàng chỉ đáng là một nô nhân có sắc đẹp mang đến khoái cảm nhục tình cho những chủ nhân Bạch đạo mà thôi.

Ngọc diện hồ ly từ từ đứng lên. Đôi mắt to và đen láy của nàng khô quanh, rọi hai luồng sát nhãn vào Thiệu Ân. Nuốt nước bọt như nuốt khối than hồng vào trong, Triệu Vị Thanh cay đắng nói:

- Ngươi đúng là kẻ không có tâm.

- Ta không có tâm với bọn Hắc đạo các ngươi thì đúng hơn.

Sắc diện Vị Thanh tái nhờn. Nàng gào lên:

- Thiệu Ân, ta giết ngươi.

Nàng vừa gào lên câu nói đó vừa dựng chưởng vỗ tới. Dương Thiệu Ân thấy nàng dụng chưởng, tức giận quát:

- Tiện nhân hồ đồ.

Y vừa nói vừa dụng quỷ ảnh di bộ bước lách qua bên né tránh chưởng ảnh của nàng, và thẳng tay nện xuống lưng Ngọc diện hồ ly một chưởng với sáu thành công lực.

- Bình Ngọc diện hồ ly ngã sấp xuống sàn gạch, miệng trào ra một vòi máu đỏ thắm.

Thiệu Ân lạnh lùng nói:

- Một lần nữa, bổn thiếu gia sẽ lấy mạng ngươi.

Lời còn đọng trên miệng gã thì Tà đao Ngạc Thoại lướt vào. Thấy Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh nằm sóng soài dưới đất, Ngạc Thoại rống lên:

- Ngươi dám đánh Vị Thanh muội muội của ta?

Thiệu Ân chắp tay sau lưng, nhìn lại Ngạc Thoại, thản nhiên nói:

- Có gì mà ta không dám chứ. Ả cũng chỉ là Hắc đạo nô nhân như bao nhiêu ả Hắc đạo nô nhân khác thôi.

Tà đao Ngạc Thoại múa tít ngọn khoái đao.

- Ngạc mỗ không thể tha cho ngươi được.

Ngạc Thoại vừa nói vừa vung đao chém xả đến Thiệu Ân.

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân nói:

- Ngươi lại đi tìm cái chết. Lần này thì ta rất sẵn lòng đưa ngươi chầu Diêm chúa.

Thiệu Ân vừa nói vừa bất ngờ vươn hữu thủ thi triển một thế cầm nã thủ chộp thẳng vào ngọn khoái đao của Ngạc Thoại.

- Chát.

Lưỡi khoái đao của Ngạc Thoại nằm gọn trong hữu thủ của Thiệu Ân. Hữu thủ của y chẳng khác nào bằng sắt thép chẳng có chút hề hấn gì đối với lưỡi đao sắc bén của Ngạc Thoại, mà còn bấu vào nó như vuốt chim ưng bấu lấy con mồi.

Tà đao Ngạc Thoại dồn công lực xuống tay đao để rút binh khí lại.

Thiệu Ân cười khẩy:

- Bản lĩnh võ công của ngươi như vậy mà cũng đòi lấy mạng Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Lời vừa dứt thì Thiệu Ân phạt tả thủ ngang qua trước người Tà đao Ngạc Thoại. Một ánh chớp bạc xuất hiện làm lóa mắt Tà đao Ngạc Thoại. Cùng với sự xuất hiện của ánh chớp bạc đó, Ngạc Thoại cảm nhận được ngay nơi yết hầu mình có hàn khí xâm nhập vào bên trong và y muốn nói lại chẳng có khí lực để thốt ra lời.

Tà đao Ngạc Thoại lùi lại một bộ. Máu từ yết hầu của y trào ra tuôn xuống ướt đẫm cả ngực áo mình, thế mà y vẫn không biết binh khí của Thiệu Ân là cái gì.

Ngạc Thoại nhìn Thiệu Ân chằm chằm.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chỏi tay đúng lên. Nàng nhìn Ngạc Thoại đang dần bỏ sinh lực sau cùng. Hai chân Ngạc Thoại quỵ xuống, thì y kịp dời mắt nhìn sang nàng. Ánh mắt của y thật buồn, một nét buồn mà không một họa nhân hay thi nhân nào có thể tả hết được. Ánh mắt của Tà đao Ngạc Thoại khiến cho trái tim Ngọc diện hồ ly quặn nhói, với niềm xót xa khôn tả.

Nàng bước vội đến ôm lấy Ngạc Thoại.

Lúc này thì Tà đao Ngạc Thoại đâu còn đủ khí lực để thốt thành lời. Y đang lần trút hồn ra khỏi xác nhưng rồi cuối cùng cũng nở được nụ cười mãn nguyện trước khi rùng mình lịm chết trong tay Ngọc diện hồ ly.

Cái chết của Tà đao Ngạc Thoại khiến Ngọc diện hồ ly thờ thẩn cả người. Giờ thì nàng đã nhận ra đâu là tình yêu, đâu là chút hào quang mỹ nam tử, nên chỉ còn biết lắc đầu.

Nàng ôm lấy xác Tà đao Ngạc Thoại, mắt thì nhìn Thiệu Ân nghĩ thầm:

"Tại sao ta lại có thể yêu được con người này. Tại sao ta lại vì hắn. Tại sao".

Với ý niệm đó, sắc diện nàng càng lúc càng đỏ bừng vì hổ thẹn với bản thân mình.

Thiệu Ân nhếch môi. Nụ cười không hiện ra trên hai cánh môi mỏng của gã mà chỉ là một cái nhếch môi. Nhưng cái nhếch môi đó lại khắc họa ra toàn bộ nhân cách lạnh lùng và tàn nhẫn của y.

Thiệu Ân nhạt nhẽo nói:

- Hãy đưa xác gã nô tình điên loạn đó rời ngay khỏi biệt cung của ta.

Vị Thanh nghẹn lời bởi câu nói này của Thiệu Ân.

Nàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, đến lúc này thì Vị Thanh mới thẩm chứng được đâu là tình yêu, và đâu chỉ là ảo vọng tình. Nếu như Vị Thanh chết, ta xin ngươi hãy chôn ta chung với Tà đao Ngạc Thoại. Khi sống ta không có tình với huynh ấy chỉ vì sự xuất hiện của ngươi, đến chết ta sẽ đáp tình cho huynh ấy nơi suối vàng.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Đừng đòi hỏi ở Ngọc diện tử sát điều gì cả.

Y gằn giọng lặp lại câu nói của mình:

- Đừng đòi hỏi ở Dương Thiệu Ân một điều gì cả. Hãy đưa xác hắn đi. Ta không thích máu của bọn Hắc đạo nô nhân làm hoen ố biệt cung của ta.

Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh buông tiếng thở dài. Nụ cười héo hắt hiện lên hai cánh môi nàng. Vị Thanh cay đắng nói:

- Cái mà ngươi không muốn thì ta muốn.

Nàng nói rồi liền cắn vào lưỡi mình để tự kết liễu. Máu rỉ ra hai bên mép Vị Thanh, nhưng nàng vẫn ôm chặt lấy xác của Tà đao Ngạc Thoại, mắt nhìn Thiệu Ân, đầu nàng từ từ ngã vào vai Ngạc Thoại. Hai người cùng ngã xuống sàn gạch.

Thiệu Ân nhìn xác Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh và Tà đao Ngạc Thoại lắc đầu nói:

- Những kẻ điên tình phải chết.

Thở hắt ra một tiếng, Thiệu Ân quát gọi hai gã gia nô.

Chỉ xác của Vị Thanh và Ngạc Thoại, y nói:

- Quẳng xác bọn chúng xuống sông cho cá ăn đi.

Hai gã gia nhân toan đưa xác Ngạc Thoại và Vị Thanh đi thì Lưu Tuyết Liên đột ngột xuất hiện, từ ngoài cửa bước vào. Sự xuất hiện của nàng khiến Thiệu Ân không khỏi bối rối.

Tuyết Liên nhìn xác Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh và Tà đao Ngạc Thoại rồi tiến đến trước mặt Thiệu Ân. Nàng ôm quyền nhỏ nhẻ:

- Dương công tử có thể cho Tuyết Liên đem xác hai người này đi.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại. Y nhìn nàng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lưu tiểu thư đến biệt cung của tại hạ chỉ vì hai cái xác Hắc đạo nô nhân thôi ư?

Nàng gật đầu:

- Chỉ vì hai người này thôi.

- Sao tiểu thư biết Tà đao Ngạc Thoại và Ngọc diện hồ ly Triệu Vị Thanh chết ở biệt cung của tại hạ?

- Đổng công tử nhờ Tuyết Liên đến đưa xác họ đi.

- Đổng Tiếu?

Nàng gật đầu:

- Đổng huynh nói họ sống không trọn tình, chắc chắn khi gặp Dương công tử họ sẽ có đặng chữ tình. Nhưng chữ tình này chỉ trọn vẹn trong một nấm mồ.

Thiệu Ân sa sầm mặt, miễn cưỡng nói:

- Đổng Tiếu cái gì cũng biết ư?

- Huynh ấy đã đoán đúng. Dương công tử cho Tuyết Liên đưa xác đôi uyên ương này đi chứ? Nghĩa tử là nghĩa tận, họ đáng được một nấm mồ nằm bên nhau.

Nàng nói rồi bước lại nói với hai gã gia nhân:

- Hai người đưa xác họ theo ta.

Hai gã gia nhân nhìn Thiệu Ân. Y miễn cưỡng nói:

- Làm theo ý của Lưu tiểu thư đi.

Tuyết Liên ôm quyền xá Thiệu Ân:

- Đa tạ công tử.

Khi Tuyết Liên và hai gã gia nhân đưa xác Ngọc diện hồ ly và Tà đao Ngạc Thoại đi rồi, Thiệu Ân vẫn đứng thừ ra như pho tượng. Mãi một lúc sau y mới bước đến lấy tịnh rượu để trên bàn, tu luôn một hơi dài.

Thiệu Ân bâng quơ nói:

- Hắn đã đoán ra kết cục này.

41. Ảo Mộng Giăng Tình

Thiệu Ân thả bước theo hành lang, hai bên có hai hàng cao thủ nai nịt với binh khí giắt sau lưng. Y có thể nhận ra chân diện của những gã cao thủ đó với nét lạnh lùng vô cảm. Thiệu Ân vừa đi vừa nghĩ thầm:

"Lão ma đầu Chung Hảo Kiệt gọi ta đến diện kiến với mục đích gì. Chẳng lẽ đã phát hiện ra sự thông đồng của ta với những người kia?".

Ý niệm đó nảy nở trong đầu khiến tâm Thiệu Ân không khỏi bồn chồn lo lắng. Y nhẹ buông tiếng thở dài khi nhận ra những hàng cao thủ như những pho tượng chờ lệnh của Thượng tôn minh chủ.

"Hôm nay ta có thể đến mà không có cơ hội quay trở ra, nhưng không diện kiến lão ma đầu thì chẳng khác nào ta đã tự thú nhận sự phản bội của mình.".

Y nhẹ buông tiếng thở dài lần nữa.

Y dừng bước trước cửa Kim điện võ lâm. Rít một luồng chân kí căng phồng lồng ngực, tự trấn an mình, Thiệu Ân mới đẩy cửa Kim điện bước vào.

Trong Kim điện, Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, ngồi ngay dưới bậc tam cấp là Thục Tùng Nhẫn trang chủ. Thiệu Ân đứng ngay ngưỡng cửa, nhìn Chung Hảo Kiệt. Y chẳng nhận ra có điều gì khác biệt trên bộ mặt của Chung Hảo Kiệt, Chân diện của lão kín như bưng, ngoài những nét bình thản như những ngày thường, còn một điều duy nhất mà Thiệu Ân cảm nhận được, đó là tiếng tim của y đập mạnh hơn bình thường.

Rít luồng chân khí tự trấn an nỗi bồn chồn trong mình, Thiệu Ân thả bước chầm chậm đến trước mặt Chung Hảo Kiệt. Y quỳ xuống hành đại lễ rồi ngẩng lên ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ cho đòi Thiệu Ân.

Lúc Thiệu Ân ngẩng lên kịp nhận ra ánh mắt đầy quyền uy của Chung Hảo Kiệt rọi vào y.

Hảo Kiệt vuốt râu, từ tốn nói:

- Đứng lên.

Mặc dù được Thượng tôn minh chủ cho phép đứng lên nhưng Thiệu Ân vẫn không thấy một chút gì an toàn mà ngược lại cảm giác bồn chồn lo lắng vẫn đọng trong y. Y cảm nhận rõ mồn một bóng sắc thần chết đâu đó ở bên cạnh mình. Chính cảm giác mơ hồ đó buộc Thiệu Ân phải ngoái nhìn qua Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu nhìn y. Lão khẽ gật đầu.

Cái gật đầu của Thục Tùng Nhẫn khiến cho Thiệu Ân yên tâm phần nào. Y định nhãn nhìn lại Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ cho dời Thiệu Ân đến có điều chi chỉ giáo?

Chung Hảo Kiệt từ từ đứng lên. Lão chắp tay sau lưng nhìn Thiệu Ân từ đầu đến chân, rồi ôn nhu nói:

- Bổn nhân thấy con có gì đó lo lắng vậy?

Câu hỏi này của Chung Hảo Kiệt càng khiến Thiệu Ân bồn chồn hơn. Không chỉ bồn chồn mà y còn linh cảm đoán Hảo Kiệt đã biết được những dự mưu phản trắc chiếm quyền Minh chủ võ lâm của y. Mặc dù có linh cảm đó nhưng Thiệu Ân vẫn cố giữ vẻ thản nhiên.

Y nghĩ thầm:

"Với võ công của ta, ta có thể thoát ra khỏi Kim điện chẳng khó khăn gì.".

Nghĩ như vậy Thiệu Ân ngấm ngầm vận công dồn vào hữu thủ. Y thở ra rồi ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ biết Thiệu Ân có điều lo lắng?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Vẻ mặt của con nói với bổn nhân điều đó.

- Quả thật Thiệu Ân có điều lo lắng.

- Thế con lo lắng điều gì?

- Tất cả những nô nhân Hắc đạo, nghĩa phụ đều thả. Nên vừa rồi Tà đao Ngạc Thoại đã quyến dụ Ngọc diện hồ ly đến biệt cung của Thiệu Ân để trả hận. Chỉ mới một thời gian ngắn mà Hắc đạo nô nhân đã lộng quyền. Thiệu Ân không lo lắng sao được.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu gật đầu:

- Hóa ra là chuyện đó.

Lão chắp tay sau lưng, nhìn Thiệu Ân nói:

- Ngoài chuyện đó ra, con có lo đến những kẻ mà nghĩa phụ đã nói với con như chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng, bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải, Thái Ất chân nhân và Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương. Theo ý của bổn nhân, những người đó còn nguy hiểm hơn cả bọn Hắc đạo nô nhân.

Thiệu Ân liếc nhanh về Thục Tùng Nhẫn. Y nhận ngay được một cái gật đầu của Tùng Nhẫn.

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Thiệu Ân đang tìm chứng tích tạo phản của những người đó. Ngoài những người mà nghĩa phụ đã nói với Thiệu Ân, còn có một người nữa Thiệu Ân không khỏi lo lắng.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười:

- Hẳn con sẽ nói đến tiểu tử Đổng Tiếu?

Thiệu Ân gật đầu:

- Y mới là người Thiệu Ân phải lo lắng.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân. Nghe Chung Hảo Kiệt cười, Thiệu Ân càng bối rối hơn. Y có cảm nhận tràng tiếu ngạo của Thượng tôn minh chủ như muôn vàn lưỡi kiếm vô hình đâm vào thính nhĩ của y vậy.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Thượng tôn minh chủ từ tốn nói:

- Nhắc đến Đổng Tiếu, ta cảm thấy thú vị vô cùng. Võ lâm Trung Nguyên mà thiếu đi tên tiểu tử Hắc đạo gian trá nhưng thông minh đó, bổn nhân chẳng biết mình phải làm gì nữa.

Hắn tạo cho ta muôn điều hứng thú phấn khích với cuộc sống này. Gã tiểu tử Đổng Tiếu còn dám bày trò ve sầu thoát xác hoán đổi Vạn Kiến Sư với Lục chỉ thần thâu, sau đó thì đem ngọc thạch với một tờ hồng điều giấu trong ngọc thạch, viết nhăng viết nhít, chẳng ra cái gì cả để ta phải bận tâm truy cứu. Nghĩ có cùng, tiểu tử đó có đủ tất cả sự gian trá, lọc lừa, lẫn thông minh để qua mắt bổn nhân.

Chung Hảo Kiệt vuốt râu:

- Đổng Tiếu tạo cho bổn nhân sự thú vị trong cuộc sống này. Không có y chẳng còn chút thú vị gì cả. Y cũng đáng là người để Dương Thiệu Ân phải lo lắng đó.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ, Thiệu Ân đã có ý lấy mạng Đổng Tiếu.

Chung Hảo Kiệt nhướng mày nhìn Thiệu Ân:

- Lấy mạng gã tiểu tử đó lúc nào không được. Giết gã bổn nhân sẽ mất đi hứng thú trong cuộc đời này. Chưa phải lúc lấy cái mạng của Đổng Tiếu. Có những việc còn lớn hơn nên bổn nhân mới cho dời con đến.

Lão nói dứt câu bất ngờ đưa tay bịt miệng ho một tiếng. Tiếng ho của Thượng tôn minh chủ như có âm thanh khàn khàn htoát ra, và nói đập vào tai Thiệu Ân, buộc y phải nhìn Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân nói:

- Hình như nội thể nghĩa phụ bất an?

Chung Hảo Kiệt vuốt râu nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ, bổn nhân nhờ trang chủ đóng cửa. Ta muốn ở đây nói chuyện riêng với Thiệu Ân.

Thục Tùng Nhẫn đứng lên:

- Tuân lịnh Minh chủ.

Lão ôm quyền xá rồi đi thẳng ra cửa Kim điện. Chờ cho Thục Tùng Nhẫn đóng cửa Kim điện rồi, Chung Hảo Kiệt mới nói:

- Lần hội kiến hôm nay giữa bổn nhân và con rất quan trọng. Ta không muốn cho một đệ tam nhân nào biết cuộc hội kiện này.

- Thiệu Ân biết giữ miệng, nghĩa phụ yên tâm. Con sẽ không thổ lộ chuyện này cho bất cứ ai.

Thượng tôn minh chủ vuốt râu, gật đầu:

- Tốt.

Lão thả bước chậm chạp xuống những bậc tam cấp đi đến trước tấm hoành phi có dòng chữ "Thiên địa thượng nhân.".

Nhìn bức hoành phi một lúc, Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt mới nhìn lại Thiệu Ân. Lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nhìn bức hoành phi "Thiên địa thượng nhân", ta nhớ lại thời tung hoành ngang dọc trên giang hồ của mình. Để rồi cuối cùng ta trở thành võ lâm Minh chủ Bạch đạo với quyền uy tối thượng của võ lâm trong tay mình. Cho dù ta nắm được quyền uy tối thượng của võ lâm thì vẫn không chống chọi được với thời gian. Thời gian có quyền lực hơn cả quyền lực của một vị Minh chủ võ lâm.

Lão gượng cười:

- Cuộc sống của con người quá ngắn ngủi và thật là vô nghĩa. Võ lâm luôn có sự tranh giành sinh tử, kẻ mạnh người yếu, kẻ thắng thì có tất cả, kẻ yếu thì phải chết. Mỗi một bước sai lầm thì hậu họa không sao lường hết được. Nhưng rồi ta cũng đã có tất cả những gì thuộc về võ lâm, nhưng cuộc đời thì lại quá ngắn.

Buông tiếng thở dài, vuốt râu, Chung Hảo Kiệt quay lưng lại Thiệu Ân bụm miệng ho luôn một tràng dài. Lão ho một lúc rôi mới quay lại đối mặt Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, con nghĩ lời của ta có đúng không?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đó là chân ngôn đối với Thiệu Ân.

Chung Hảo Kiệt mỉm cười từ tốn nói:

- Con cho đó là chân ngôn ư?

Thiệu Ân gật đầu:

- Lời nói của nghĩa phụ là chân ngôn đối với con.

- Rất tiếc, ta đang bị thời gian hủy hoại.

Chung Hảo Kiệt chỉ tỉnh rượu để trên kệ:

- Lấy cho ta.

Thiệu Ân vội bước đến lấy tĩnh rượu trịnh trọng chuốc ra chén bằng ngọc lưu ly. Thứ chén uống rượu có thể giải được bách độc. Y nâng chén rượu trịnh trọng bằng hai tay dâng lên Chung Hảo Kiệt:

- Nghĩa phụ.

Đón lấy chén rượu, Chung Hảo Kiệt nhấp một ngụm nhỏ, rồi nhìn Thiệu Ân nói:

- Ta nghĩ đã đến lúc phải gác kiếm qui ẩn khỏi giang hồ. Thời gian muốn ta như vậy.

Câu nói này của Chung Hảo Kiệt khiến Thiệu Ân phải sững sờ. Y buột miệng hỏi lại y:

- Nghĩa phụ muốn gác kiếm rời bỏ võ lâm?

Hảo Kiệt gật đầu:

- Ai cũng vậy thôi. Ai cũng có một thời tung hoành ngang dọc nhưng cuối cùng đều phải quay lại điểm khởi đầu của mình. Cái chết và sự sống.

Lão vuốt râu nhìn Thiệu Ân nói:

- Thiệu Ân, con đừng quá đỗi ngạc nhiên như vậy.

Thiệu Ân cúi mặt nhìn xuống:

- Thiệu Ân nghĩ nghĩa phụ vẫn còn tráng kiện, vẫn còn phong độ của một vị Minh chủ.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Nhưng rồi ta sẽ giữ phong độ này được bao lâu. Đợi đến khi ta thân tàn như đèn treo trước gió rồi mới gác kiếm ư?

Hảo Kiệt lắc đầu:

- Ta không muốn ngày đó. Ngươi có nhiều điều lo lắng nhưng ta chỉ có một điều lo lắng trước khi gác kiếm rời võ lâm.

Thiệu Ân ôm quyền ôn nhu nói:

- Nghĩa phụ chỉ giáo cho Thiệu Ân.

- Khi ta gác kiếm thì ai sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ của giới Bạch đạo. Trong khi những kẻ hám danh, hám quyền đang chú nhãn nhìn vào quyền lực tối thượng võ lâm này. Đã rửa tay thì ta muốn thoát ly khỏi võ lâm giang hồ, sống quảng đời còn lại bình an và thanh nhàn. Nhưng người kế vị chức võ lâm Minh chủ có để cho Chung Hảo Kiệt này đặng được những ngày bình an không?

Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Nghĩa vụ sợ những người kia sẽ thay thế nghĩa phụ thì họ không cho người rửa tay rời khỏi võ lâm?

Chung Hảo Kiệt gật đầu, rồi bụm miệng ho khan hai tiếng. Lão buông tiếng thở dài:

- Thời gian thật là nghiệt ngã. Nhưng ai cũng chấp nhận nó cho dù là đương kim hoàng thượng cũng phải bị nó tận diệt đến hơi thở sau cùng. Nhưng ta muốn quảng đời còn lại bình an.

Lão nhìn Thiệu Ân:

- Dương Thiệu Ân Thiệu Ân ôm quyền thành kính nói:

- Nghĩa phụ chỉ giáo cho Thiệu Ân.

Nhấp một ngụm rượu như để lấy giọng, nén cơn ho chực bộc phát, Hảo Kiệt mới thả bước trở lại chiếc ngai Minh chủ ngồi yên vị. Lão nhìn xuống Thiệu Ân, ôn nhu nói:

- Thiệu Ân, nghĩa phụ tin con được không?

Thiệu Ân quì xuống, ôm quyền nói:

- Nghĩa phụ, Thiệu Ân sẽ hết lòng vì nghĩa phụ.

Vuốt chòm râu đen nhánh, Chung Hảo Kiệt mỉm cười gật đầu, từ tốn nói:

- Trên đời này chỉ có một người nghĩa phụ tin, đó chính là Dương Thiệu Ân. Ta nghĩ kẻ duy nhất kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ ngoài con ra không còn ai khác. Ta đặt niềm tin vào con được chứ?

Thiệu Ân úp mặt xuống sàn gạch:

- Thiệu Ân sẽ không làm nghĩa phụ thất vọng.

Hảo Kiệt buông tiếng thở dài:

- Giờ thì Thiệu Ân đã đoán ra cuộc hội kiến hôm nay giữa ta và con quan trọng như thế nào rồi. Ta sẽ truyền lại chức vị võ lâm Minh chủ cho con, trao lại Huyết thủ lịnh cho con trong ngày mừng thọ của ta. Nhưng ta chỉ lo con có đảm đương được chức vị võ lâm Minh chủ không, khi con biết bao kẻ với dã tâm và nhiều thủ đoạn. Võ công của con cao siêu nhưng con còn quá trẻ để hiểu hết về con người võ lâm.

- Nghĩa phụ, con học được ở nghĩa phụ rất nhiều.

Nói ra câu này, Thiệu Ân giật mình khi nghĩ lại. Y đã biết mình nói hớ nên vội bỏ lửng câu nói giữa chừng mà nhìn lên Chung Hảo Kiệt. Thiệu Ân vội sửa lại sai lầm của mình:

- Con sẽ cố gắng để nghĩa phụ không thất vọng về con.

Hảo Kiệt vuốt râu im lặng nhìn Thiệu Ân. Hai luồng uy nhãn của lão như hai thanh bảo kiếm vô hình chém xạ vào thể pháp Thiệu Ân, khiến xương sống y phải gai lạnh, giá buốt.

Hảo Kiệt nói:

- Ta tin con. Chỉ có Dương Thiệu Ân là người đáng để ta đặt niềm tin vào những khoảng thời gian còn lại cho cuộc đời mình.

Thiệu Ân cúi mọi đầu, úp lên sàn gạch:

- Thiệu Ân đội ân nghĩa phụ đã tin tưởng.

- Đúng lên đi.

Thiệu Ân Minh chủ đứng lên.

Chung Hảo Kiệt nhấp một ngụm rượu rồi nói:

- Ta tin con nhưng ta còn một mối lo canh cánh bên lòng.

- Nghĩa phụ chỉ giáo. Thiệu Ân sẽ làm tất cả để nghĩa phụ không còn lo lắng.

Chung Hảo Kiệt đứng lên:

- Tốt lắm, trước khi ta trao lại quyền uy tối thượng võ lâm là Huyết thủ lịnh cho con, ta muốn thấy thủ cấp của những kẻ có tâm phản trắc. Họ có đi trước thì ta mới có thể rửa tay rời bỏ giang hồ tìm chút thư nhàn còn lại cho bản thân mình. Tất cả võ lâm, ta trao lại cho con.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Nghĩa phụ đã tin con, con sẽ lấy thủ cấp của những người đó.

- Được.

Chung Hảo Kiệt đứng lên:

- Thiệu Ân, cuộc hội kiến hôm nay chỉ có ta và con, ta không muốn những gì ta nói đến tai một đệ tam nhân.

- Thiệu Ân sẽ không thố lộ với ai bất cứ chuyện gì.

- Tốt lắm, ta chờ con.

Nói rồi Chung Hảo Kiệt lại bịt miệng ho khan vài tiếng. Lão dốc chén rượu uống cạn như thể dùng rượu nén cơn ho chực trào phát ra ngoài rồi khoát tay nói:

- Thiệu Ân, con có thể đi được rồi.

Thiệu Ân quì xuống hành đại lễ.

Y đứng lên ôm quyền nói:

- Nghĩa phụ bảo trọng, nghỉ ngơi cho khỏe, Thiệu Ân sẽ lo toan những gì mà nghĩa phụ đang lo lắng trong lòng.

Chung Hảo Kiệt gật đầu:

- Ta tin con.

- Thiệu Ân cáo từ.

Hảo Kiệt gật đầu. Thiệu Ân thối bộ đến tận cửa mới quay bước bỏ ra ngoài. Y đóng cửa Kim điện lại mà cảm nhận một cái gì đó vô cùng phấn khích lan tỏa khắp tâm tưởng của mình. Tâm trạng y giờ nhẹ tênh như sợi tơ hồng. Mang tâm trạng đầy sự phấn khích và hoan hỷ đó, Thiệu Ân thả bước chậm rãi bỏ đi. Y vừa đi vừa nghĩ thầm:

"Suýt chút nữa tự ta đã làm hỏng đại cuộc của mình.".

Thiệu Ân chạm mặt với Thục Tùng Nhẫn.

Thục Tùng Nhẫn vuốt râu mỉm cười với Thiệu Ân. Thiệu Ân nói:

- Thục trang chủ, Thiệu Ân và trang chủ có nhiều sự thay đổi trong kế sách của mình.

Tùng Nhẫn nhìn Thiệu Ân nhỏ giọng nói:

- Thiếu hiệp không cần nói với lão phu. Lão phu biết Minh chủ nói gì với thiếu hiệp rồi.

Ắt Dương thiếu hiệp biết mình phải làm gì rồi chứ.

Thiệu Ân mỉm cười gật đầu:

- Tại hạ đã biết mình phải làm gì.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu. Lão nói:

- Lão phu luôn ở cạnh bên thiếu hiệp, mong rằng sau này thiếu hiệp sẽ không quên ta.

- Tại hạ sẽ không bao giờ quên trang chủ.

- Thiếu hiệp hứa chắc với lão phu chứ?

- Chắc chắn như vậy.

- Nếu vậy lão phu nói điều này cho thiếu hiệp biết.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Trang chủ có điều gì muốn nói à?

Lão nhướng mày:

- Đừng hỏi lão phu bằng những lời khách sáo như vậy. Hãy xem lão phu như người nhà của thiếu hiệp, được chứ?

Thiệu Ân biết lão muốn nhắc khéo mình điều gì liền ôm quyền xá:

- Lão nhân gia.

Thục Tùng Nhẫn khẽ gật đầu:

- Lão phu thích câu nói này trên miệng của thiếu hiệp.

Lão nhìn Thiệu Ân vuốt râu nói tiếp:

- Lão phu đã hứa với ái nữ sẽ thỉnh Dương thiếu hiệp đến biệt trang. Hẳn giờ này Á Di đang chuẩn bị đại yến chờ thiếu hiệp.

Lão giả lả cười và nói tiếp:

- Lão phu rất thương Á Di, Dương thiếu hiệp biết chứ?

- Vãn bối biết, vãn bối không để cho lão nhân gia phiền trách mình.

Lão gật đầu:

- Tốt, sau này Á Di sẽ yêu thương lão nhân gia này nhiều hơn.

Thục Tùng Nhẫn vỗ vai Thiệu Ân:

- Đừng làm gì cho ái nữ của lão nhân gia này đau khổ đó. Phàm những mỹ nam tử như thiếu hiệp thì gắn liền với cái mệnh số đào hoa.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Nữ nhân cũng là những kẻ thường tình háo sắc như nam nhân chứ đâu khác hơn gì.

Miễn Á Di vui vẻ là ta vui rồi.

Thiệu Ân ôm quyền từ tốn nói:

- Vãn bối sẽ không để cho Á Di đau khổ Thục Tùng Nhẫn gật đầu:

- Đi đị. Thiệu Ân xá lão:

- Vãn bối cáo từ.

Rời tổng đàn võ lâm, Thiệu Ân ung dung thả bước chậm rãi, trong đầu y là những ý tưởng về thời khắc mình trở thành võ lâm Minh chủ thay Chung Hảo Kiệt. Suy nghĩ đến thời khắc đó, Thiệu Ân không khỏi phấn chấn.

Thiệu Ân nghĩ thầm:

"Chung lão tặc hẳn chưa biết được hành động của mình.".

Thiệu Ân thả bước ngang qua Vạn Hoa Lầu. Mẫu Đơn Chi Hoa từ trong Vạn Hoa lâu hối hả bước ra nắm lấy tay Thiệu Ân:

- Dương công tử, hãy vào trong với Mẫu Đơn Chi Hoa nào. Chi Hoa sẽ tiếp Dương công tử.

Thiệu Ân nhìn Mẫu Đơn Chi Hoa. Mặc dù chân diện của Mẫu Đơn Chi Hoa được trét một lớp phấn dày, trông chẳng khác nào có chiếc mặt nạ khoác bên ngoài, nhưng nhìn kỹ vẫn toát ra vẻ duyên dáng thật gợi mời với chất dục tính ngồn ngộn.

Thiệu Ân nói:

- Nàng là Mẫu Đơn Chi Hoa?

Nàng nguýt mắt giao tình với Thiệu Ân, rồi nũng nịu nói:

- Thiếp chính là Mẫu Đơn Chi Hoa.

Thiệu Ân mỉm cười. Nhận được nụ cười của Dương Thiệu Ân, Mẫu Đơn Chi Hoa càng nũng nịu. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Chàng có nụ cười đẹp quá.

- Thế nàng biết vì sao ta cười không?

Đôi chân mày vòng nguyệt của Mẫu Đơn Chi Hoa nhướng lên:

- Phải chàng thấy Mẫu Đơn Chi Hoa đẹp phải không, và chàng đã có tình với Mẫu Đơn Chi Hoa.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Ta cười vì ta sự nghĩ đến một người.

- Chàng nghĩ đến ai?

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Đổng Tiếu! Hẳn nàng biết gã này?

Chi Hoa phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thiếp biết y, biết rành lắm. Y đúng là con người kỳ lạ. Kỳ lạ không thể tưởng.

Nhưng y cũng được.

Thiệu Ân cau mày nói:

- Y được cái gì?

- Chi Hoa nói thế là vì Đổng công tử biết giữ chữ tín.

- Y đã hứa và đã cho nàng những gì nào?

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lẽn nói:

- Nói ra kỳ lắm.

- Nàng nói cho ta nghe thử xem.

- Ọ. Đổng công tử đã tặng cho Mẫu Đơn Chi Hoa những hai trăm lạng bạc nén đó.

- Một số bạc rất nhiều, hẳn nàng đã làm được việc lớn cho hắn.

Nàng ngúng nguẩy rồi bật cười thành tiếng. Vừa cười, Mẫu Đơn Chi Hoa vừa nói:

- Mẫu Đơn Chi Hoa có làm gì đâu, chỉ làm một chút chuyện, bắt tướng gã Thập Tứ Lang người Đông đảo phù tang mà thôi.

Thiệu Ân bật cười thành tiếng rồi nói:

- Nàng cho đó là chuyện nhỏ, nhưng với Đổng Tiếu thì lại rất lớn, rất quan trọng. Nếu không có nàng bắt tướng Thập Tứ Lang thì e rằng bây giờ mồ của Đổng Tiếu đã xanh cỏ.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Mẫu Đơn Chi Hoa nhướng cao hẳn lên:

- Vậy ư?

Thiệu Ân gật đầu:

- Nàng thích ta không?

- Thích, Dương công tử là trang mỹ nam tử thì nữ nhân nào mà không thích chung chạ với chàng.

Nàng nguýt mắt đưa tình:

- Chi Hoa nói thật đó. Ngay cả Chi Hoa đây là người của Vạn Hoa lâu cốt lấy kim lượng là chính nhưng khi gặp chàng thì không còn nghĩ đến kim lượng nữa. Chàng tin không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Ta tin.

Nàng nắm tay Thiệu Ân:

- Chàng vào trong Vạn Hoa lâu với thiếp nhé.

Nụ cười giả lả gợi tình lại hiện trên hai cánh môi mỏng của Thiệu Ân. Y vừa cười vừa lắc đầu:

- Lúc này ta không có rảnh mà còn có nhiều việc phải làm, nhưng ta sẽ đến tìm nàng.

- Công tử sẽ đến tìm Mẫu Đơn Chi Hoa?

Thiệu Ân gật đầu:

- Vâng, ta sẽ đến tìm nàng, và khi ta đến không quên đem theo bốn trăm lạng bạc dành riêng cho nàng. Chỉ cần nàng giúp ta một chuyện.

Mẫu Đơn Chi Hoa bẽn lẽn nói:

- Chàng nói đi.

- Bắt tướng Đổng Tiếu.

- Sao không là chàng.

- Đổng Tiếu nhờ nàng, tất ta cũng có thể nhờ nàng. Được chứ.

Mẫu Đơn Chi Hoa lườm Thiệu Ân:

- Nam nhân bây giờ sao lạ quá Bỏ kim ngân ra không thụ hưởng mà cứ cho người khác hưởng. Thật là lạ Thiệu Ân mỉm cười cầu tình rồi nói:

- Trên đời này luôn có những điều lạ thường, nhất là ở những kỹ lâu như Vạn Hoa lâu.

Nàng nhớ lời ta nói chứ?

Mẫu Đơn Chi Hoa gật đầu:

- Nếu Đổng công tử đến.

Thiệu Ân nhìn nàng:

- Kẻ đi săn không chờ con mồi. Ta đi đây.

Thiệu Ân nói rồi toan sải bước đi thì chạm mặt với Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương.

Lĩnh Cương từ trong Vạn Hoa lầu bước ra. Y tiến đến trước mặt Thiệu Ân.

Nhìn gã, Thiệu Ân nói:

- Hầu tôn giá có đủ thời gian đến Vạn hoa lâu à?

- Dương thiếu hiệp cũng đã đến.

Thiệu Ân lắc đầu:

- Tại hạ chỉ đi ngang.

Đảo mắt nhìn quanh, Thiệu Ân nói với Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương:

- Đúng canh hai đêm nay, Hầu tôn giá hãy đến ngôi miếu thần hoàng gặp tại hạ. Cáo từ.

Chàng nhướng mày với Mẫu Đơn Chi Hoa, nhỏ nhẻ nói:

- Hầu tôn giá là bằng hữu của tại hạ. Mẫu Đơn Chi Hoa hãy tiếp Hầu tôn giá dùm tại hạ. Năm mươi nén bạc sẽ đến tay cô nương.

Mẫu Đơn Chi Hoa nhìn lại Hầu Lịnh Cương:

- Hầu gia, chúng ta quay vào nhé.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Hầu Lịnh Cương kéo vào Vạn Hoa lâu.

Hầu Lịnh Cương bị Mẫu Đơn Chi Hoa kéo đi nhưng vẫn ngoái đầu nhìn lại:

- Hầu mỗ sẽ đến.

Hai người khuất vào trong Vạn Hoa lâu rồi, Thiệu Ân mới thả bước bỏ đi. Y đi thẳng một mạch đến biệt trang của Thục Á Di. Vừa bước đến bậc tam cấp, Thiệu Ân đã nghe tiếng đàn réo rắt từ trong đại sảnh rót vào tai mình.

Y không vội vã bước vào mà đứng ngoài hiên để nghe tiếng đàn réo rắt của Á Di.

Chờ cho tấu khú tì bà kia ngưng bặt, Thiệu Ân mới bước vào. Á Di ngồi khẩy đàn, thấy Thiệu Ân nàng bẽn lẽn nhìn chàng.

Thiệu Ân vỗ tay nói:

- Huynh chưa từng nghe ai đàn hay như muội.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e lệ. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Huynh ghẹo muội.

- Không, huynh nói thật đó.

Nhìn bàn đại yến bày sẵn, Thiệu Ân nói:

- Đại yến này muội dành cho ai vậy.

Sắc diện của nàng ửng hồng e lệ hơn. Cảm giác ngọt ngào hôm nào trên lâu thuyền như lại dội về, khỏa lấp tâm thức của Á Di. Nàng cúi mặt nhỏ nhẻ nói:

- Lão nhân gia không nói với huynh?

- Lão nhân gia tất có nói với huynh, nhưng huynh thích nghe muội nói hơn.

Nói dứt câu thì nụ cười xởi lởi gợi tình lại hiện trên hai cánh môi mỏng của Dương Thiệu Ân. Y chờ cho nàng ngẩng mặt nhìn lên mới từ tốn nói tiếp:

- Á Di, muội đẹp quá.

Nàng nguýt Thiệu Ân:

- Huynh bỡn cợt muội phải không?

Thiệu Ân vừa mỉm cười vừa lắc đầu:

- Ta không nói dối lòng mình đâu. Muội đúng là một kỳ nữ tài sắc vẹn toàn.

Thiệu Ân vừa nói vừa thả bước đến bên Thục Á Di. Chỉ cần Thiệu Ân đứng gần bên thôi, tim Á Di đã đập loạn trong lồng ngực. Cảm giác ngọt ngào hôm nào trên lâu thuyền xâm chiếm toàn bộ khối óc lẫn giác quan của nàng.

Nàng đặt cây đàn xuống bên cạnh, nhỏ nhẻ nói:

- Để Á Di hầu rượu cho huynh uống.

Thiệu Ân đặt tay lên vai Á Di. Nàng có cảm giác từ tay Thiệu Ân một luồng chân khí nhè nhẹ lan tỏa qua người nàng. Thiệu Ân nói:

- Ở bên muội, huynh chẳng cần gì cả.

Nàng ngẩng lên nhìn Thiệu Ân:

- Huynh có thật yêu muội không?

Thiệu Ân gật đầu:

- Người huynh đi tìm chính là muội.

- Thế sao huynh không nói với phụ thân định ngày thành thân với muội? Huynh biết Á Di yêu huynh mà.

Câu hỏi của Á Di khiến Thiệu Ân hơi sửng sờ. Y thả tay khỏi vai nàng từ tốn nói:

- Á Di, hiện thời huynh còn đang nhận lãnh một trọng trách nặng quằn cả vai. Lão nhân gia biết huynh đang mang trọng trách gì. Một khi hoàn thành trọng trách đó, huynh sẽ tế trời bái đất kết tơ se tình với muội.

Y buông tiếng thở dài:

- Còn lúc này, huynh chỉ có thể đến với muội bằng tình yêu của mình.

- Vậy huynh thật lòng yêu muội chứ?

- Ta yêu nàng.

Thiệu Ân vừa nói vừa nâng cằm Á Di. Hai mí mắt nàng nhắm lại vì biết mình sẽ tiếp nhận nụ hôn trao tình của ý trung nhân. Đúng như Á Di nghĩ, đôi môi của Thiệu Ân áp chặt lấy hai cánh môi của nàng. Cảm giác đê mê ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể Á Di. Nàng tiếp nhận nụ hôn của Dương Thiệu Ân bằng chính những cảm xúc đầu đời hôm nào trên lâu thuyền. Thứ cảm xúc mà nàng ngỡ như một giấc mộng đẹp đẽ rồi lúc nào cũng luôn tơ tưởng đến nó. Ngay cả trong giấc ngủ cũng tưởng tượng đến. Chính sự liên tưởng đó khiến toàn thân Á Di nóng bừng lên. tứ chi bất giác bủn rủn khi tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân. Nàng nhanh chóng buông thả mình trong cảm giác dịu ngọt của tình yêu mà bất kể đến những gì của ngày mai sẽ đến với mình.

Thiệu Ân lòn tay qua tiểu yêu của Á Di bế nàng lên. Nàng hồi hộp với nét thẹn thùng ửng hồng đôi lưỡng quyền. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Dương huynh, Á Di yêu huynh. Huynh đừng lừa dối muội nghe.

Nụ cười xởi lởi hiện lên hai cánh môi Thiệu Ân. Nụ cười quyến rũ mà Á di lúc nào cũng mơ mộng đến. Y nhỏ nhẻ nói:

- Huynh yêu muội rất nhiều. Muội chính là người huynh đang chờ đợi, người mà huynh luôn nghĩ đến bằng trái tim và khối óc của mình.

Thiệu Ân bế nàng vào biệt phòng. Y đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỹ. Toàn thân Á Di nóng bừng như bị nung trên lò rèn khi tiếp nhận ánh mắt của Thiệu Ân.

Nàng bặm môi nhìn y:

- Muội sợ.

- Huynh đâu có làm gì để muội sợ.

- Nhưng muội còn là một trinh nữ.

- Huynh yêu muội.

Y ngồi xuống tràng kỹ, nhẹ đặt tay vuốt má Á Di. Sự đụng chạm đó tạo ra trong nàng thứ cảm giác ngây ngất lạ thường. Á Di nghĩ thầm:

"Mình yêu huynh ấy mà. Huynh ấy chính là người mình mơ tưởng đến. Mình chỉ yêu một mình huynh ấy thôi.".

Nàng cố vùi tâm thức trong những ý tưởng đó trong khi Thiệu Ân cúi xuống hôn lấy trán nàng. Đôi môi ngọt ngào của y dịch chuyển trên khuôn mặt xinh đẹp của Á Di, để rồi dừng lại trên đôi môi đã hé sẵn chờ đợi.

Nàng tiếp nhận nụ hôn của Thiệu Ân bằng tất cả cảm xúc bùng cháy trong nàng. Cảm xúc bùng cháy đó như một hấp lực biến Á Di thành một pho tượng không một chút phản kháng lại những hành động của Thiệu Ân. Nàng chỉ có một ý niệm trong đầu:

"Ta yêu huynh ấy Á Di yêu Dương Thiệu Ân.".

Ý niệm kia như một dược thảo mê tình khích lệ nàng để cho Thiệu Ân từ từ lần giở từng lớp trang phục, cuối cùng thì nàng hiện thân với những đường cong trần trụi. Những đường con của một trinh nữ, ngồn ngộn sức sống dục tình, chỉ chờ sự khám phá của người khác giới.

Từ cơ thể nàng tỏa ra một luồng hơi nóng hầm hập, mang theo mùi hương thơm của da thịt. Cho dù một pho tượng bằng đá nếu chứng nghiệm tấm thân trinh bạch, với những làn da trắng ngọt ngào, và đôi tuyết lê chưa một vết trầy xước, chẳng khác nào ngọc lưu ly thì cũng phải nhảy bổ tới để chiếm đoạt, huống chi Thiệu Ân tìm đến Á Di là có mục đích.

Y nhìn nàng bằng ánh mắt khích lệ đầy chất giao tình, nhưng lại nghĩ thầm trong đầu:

"Có Á Di trong tay, y sẽ có thể khiến được Thục Tùng Nhẫn". Tất cả đã được y sắp xếp với một mục đích duy nhất là có được quyền uy tối thượng võ lâm Minh chủ. Đây là thời điểm mà y có thể sở hữu nàng. Một thời điểm mà Thiệu Ân đâu thể bỏ qua được, cho dù y đã nhận ra nét hồi hộp lo âu trên mặt nàng. Thậm chí nhận ra nỗi lo toan pha chút sợ hãi của sự biến dạng từ trinh nữ thành một nữ nhân đã biết vị ngọt của cuộc đời.

Á Di hơi rút người lại khi Thiệu Ân đặt tay lên vùng tuyết lê mơn mởn của nàng. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Dương huynh - Ta yêu nàng Tiếng nói ngọt ngào của Thiệu Ân như một lời ru đưa Á Di vào cảnh giới vô thức, không còn tự chủ được nữa mà chỉ biết đến sự hiến dâng. Hiến dâng để biểu lộ tình yêu của mình với Thiệu Ân.

Ý niệm hiến dâng cùng với cảm giác ngọt ngào nhanh chóng lan tỏa khắp thân thể nàng.

Nó như một dược thảo thần kỳ để nàng quên tất cả mà chỉ nghĩ đến tình yêu. Tình yêu trong sự trao gởi và dâng tặng nhưng cuối cùng cái mà nàng phải nhận được là một cái đau buốt thấu đến tận xương tủy. Một cái đau mà nàng những tưởng như có lưỡi kiếm xuyên thẳng từ đan điền lên tới tận óc.

Nàng co rút người lại, bật lên tiếng kêu đau đớn gọi tên Dương Thiệu Ân. Những tiếng rên đau đớn tiếp nối nhau cho đến khi nàng lịm hẳn đi trong vòng tay chiếm hữu và chinh phục của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Những dòng nước mắt trào ra khóe. Nàng đã biết mình không còn là một thanh nữ, kể từ bây giờ trong nàng đã có một sự hòa hợp của hai dòng máu. Một sự hòa hợp mà nàng sẽ không bao giờ quên được. Sự hòa hợp hôm nay sẽ là một dấu chấm trong trái tim và khối óc nàng. Một vết trầy xước mà chẳng một người thợ kim hoàn nào có thể gọt giũa tẩy nó đi để nàng được trở lại thời xuân sắc.

Á Di nghẹn ngào:

- Muội Muội đã mất tất cả cho huynh rồi.

Thiệu Ân cúi xuống áp chặt môi mình vào môi nàng. Nàng tiếp nhận nụ hôn đó không còn với sự háo hức nữa mà bằng cảm giác đau đớn vẫn còn âm ỉ trong nội thể.

Thiệu Ân nhỏ nhẻ nói:

- Sự khởi đầu của tình yêu là như vậy đó. Muội hiểu ta chứ.

Nàng miễn cưỡng gật đầu:

- Chàng sẽ không đối xử tệ với muội chứ?

Thiệu Ân mỉm cười. Y nhỏ nhẻ nói:

- Ngày mai nàng sẽ hiểu tình yêu của Thiệu Ân như thế nào.

Y nói rồi siết chặt tấm thân của Á Di trong vòng tay của mình. Vòng tay của Thiệu Ân khiến Á Di buông trôi tất cả. Nàng đâu còn gì để giữ, huống chi nàng tự nguyện trao thân gởi tình.

Cuộc giao hoan lại tiếp diễn đến tấm thân nàng bỗng chốc rã rời tợ một cánh hoa vừa mới hé nhụy khoe hương đã vội vã tàn úa bởi cơn giông dữ.

42. Hoạt Sát

Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương thả bước đến trước ngôi miếu thần hoàng. Y đứng ngoài cửa cổ miếu nhìn vào trong. Thiệu Ân đang đứng chắp tay đứng trước bệ thờ thần hoàng. Phong thái của y trông thật tao nhã ung dung tự tại.

Hầu Lịnh Cương bước vào trong cổ miếu thần hoàng. Y dừng bước hỏi Thiệu Ân:

- Dương công tử hẹn ta vì đại cuộc võ lâm.

- Đúng.

Thiệu Ân vừa nói vừa quay mặt nhìn lại Hầu Lịnh Cương. Trên miệng y xuất hiện nụ cười mỉm cầu tình xởi lởi. Y từ tốn nói:

- Hầu tôn giá hẳn thỏa mãn với sự chăm sóc của Mẫu Đơn Chi Hoa chứ?

Khuôn mặt lạnh lùng của Hầu Lịnh Cương nheo lại. Y gằn giọng nói:

- Dương thiếu hiệp mời Hầu mỗ đến đây không phải chỉ để hỏi chuyện kín của mỗ chứ?

Thiệu Ân gật đầu:

- Tất nhiên rồi, tại hạ mời tôn giá đến đây để trao cho tôn giá toàn bộ sơ đồ bày trí trong ngày chúc thọ của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Đôi mắt cá chết của Hầu Lịnh Cương sáng hẳn lên:

- Dương thiếu hiệp đã có rồi à?

Thiệu Ân gật đầu.

Y lấy trong ống tay áo ra một phong thư đưa đến trước mặt Hầu Lịnh Cương.

- Tất cả nằm trong phong thư này. Hầu tôn giá giao nó lại cho ai, bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn, hay Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng, hoặc Tung Sơn chưởng môn Tạ Kiểng.

- Hầu mỗ sẽ trao nó lại cho Tạ Kiểng chưởng môn phái Tung Sơn.

- Tạ chưởng môn đang ở đâu?

- Tạ chưởng môn đang ở tại biệt xá của Tung Sơn phái.

Thiệu Ân gật đầu:

- Tại hạ nhờ Hầu tôn giá trao phong thư này lại cho Tạ chưởng môn.

Hầu Lịnh Cương gật đầu.

Y vừa gật vừa đưa tay cầm lấy phong thư. Tay của Hầu Lịnh Cương vừa chạm vào phong thư thì y cũng kịp nhận ra nụ cười cùng ánh mắt tàn độc của Thiệu Ân. Chớp thấy nụ cười và ánh mắt tàn độc vô tâm của Thiệu Ân, Hầu Lịnh Cương giật mình khi nhận ra điều đó. Nhưng sự phát hiện của Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương quá muộn màng. Ngay trong một cuộc giao đấu quang minh chính đại thì Hầu Lịnh Cương cũng đâu phải là đối thủ của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, còn trong hoàn cảnh này thì y đúng là một con cừu non của Thiệu Ân mà thôi.

Nụ cười mỉm trên hai cánh môi Thiệu Ân vụt tắt, Hầu Lịnh Cương rùng mình thì chớp bạc sáng ngời lóe sáng làm lóa cả mắt y. Cùng với sự xuất hiện của ánh chớp bạc sáng ngời đó là cảm giác giá buốt ngay trên yết hầu của Hầu Lịnh Cương.

Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương ôm lấy yết hầu thối liền ba bộ. Máu từ yết hầu gã trào qua kẻ tay nhuộm đỏ vạt áo trước. Y nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt thất thần.

Trung Nguyên Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương cố lắm mới bật ra được lời nói như thốt ra từ trong cuống họng:

- Sao ngươi lại làm vậy?

Thiệu Ân bước tới trước mặt Hầu Lịnh Cương. Y chậm rãi nói:

- Đã có sự thay đổi trong kế hoạch của ta.

Toàn thân Thiên Kiếm Hầu Lịnh Cương run rẩy, mắt y hoa lên nhìn Thiệu Ân lúc tỏ lúc mờ. Chân y cũng run bần bật:

- Ngươi phản bội Thốt được đến đây thì Hầu Lịnh Cương khụy gối quỳ xuống ngay trước mũi giày của Thiệu Ân.

Đặt tay lên đỉnh đầu của Hầu Lịnh Cương, Thiệu Ân chậm rãi nói:

- Ngươi mới là kẻ phản bội.

Vừa nói Thiệu Ân vừa nắm búi tóc của Hầu Lịnh Cương kéo lên. Hai tay của Hầu Lịnh Cương cố ghì lấy thủ cấp nhưng cuối cùng thì phải buông ra, để Thiệu Ân nhấc thủ cấp y ra khỏi cổ. Máu trào lên như dòng nham thạch phủ xuống thể pháp y.

Thiệu Ân thả thủ cấp của Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương xuống sàn cổ miếu.

Đôi mắt của Hầu Lịnh Cương vẫn mở trừng trừng. Điểm nụ cười mỉm, Thiệu Ân nói:

- Hầu tôn giá hãy yên tâm ra đi với ảo tưởng mình là võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân rời cổ miếu, một mình đi trong đêm. Sương giá trời đêm khiến cho Thiệu Ân cảm thấy thư thái và hưng phấn lạ thường. Y nghĩ đến cuộc giao tình với Thục Á Di, mặc dù vừa mới ra tay giết một mạng người.

Thiệu Ân dừng bước trước cổng vào biệt xá của Tung sơn phái.

Hai gã giáo đồ Tung Sơn nhận ra ngay Thiệu Ân. Cả hai liền ôm quyền xá:

- Dương thiếu hiệp đang đêm sao đến Tung Sơn biệt xá.

Thiệu Ân mỉm cười từ tốn nói:

- Tại hạ muốn gặp Tạ chưởng môn.

- Thiếu hiệp hãy ở đây để tại hạ vào báo cho Tạ chưởng môn.

Thiệu Ân khoát tay:

- Tạ chưởng môn có ở trong biệt xá à?

Hai gã giáo đồ Tung Sơn gật đầu.

Thiệu Ân gật đầu nói:

- Nhị vị huynh đài không cần báo với Tạ chưởng môn. Tại hạ không muốn làm kinh động đến người.

Y vừa nói vừa ôm quyền.

Thấy Thiệu Ân ôm quyền, hai gã liền ôm quyền đáp lễ. Nụ cười mỉm lại xuất hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân, nụ cười vụt tắt thì ánh chớp bạc lóe lên.

Hai gã giáo đồ Tung Sơn thả tay xuống, khụy gối, thủ cấp rời khỏi cổ rơi xuống đất.

Họ chết mà tuyệt nhiên chẳng kịp thốt ra tiếng nào, cũng chẳng kịp hiểu vì sao mình phải chết. Cái chết của họ quá nhanh bởi mật kiếm của Thiệu Ân, nên chỉ có Thiệu Ân mới có thể giải trình cho hai gã đó biết vì sao họ chết.

Chắp tay sau lưng, Thiệu Ân bước qua xác hai gã giáo đồ Tung Sơn phái đi thẳng một mạch đến tòa biệt xá.

Y bước vào cửa biệt xá thì chạm mặt với một vị trưởng lão phái Tung Sơn.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ muốn diện kiến Tạ chưởng môn.

- Dương thiếu hiệp hẳn có chuyện gấp mới tìm Tạ chưởng môn lúc này. Tạ chưởng môn đang luyện công Có chuyện gì Dương thiếu hiệp hãy nói với lão phu.

Thiệu Ân nhìn lão trượng đó từ đầu đến chân. Y nheo mày nói:

- Tại hạ và Tạ chưởng môn vốn có quan hệ rất sâu thế mà tại hạ lại không biết tôn tưởng lão.

- Lão phu là Hoạch Cơ, đại tổng quản của Tung Sơn phái. Lão phu ít khi xuất hiện ngoài giang hồ, chỉ khi nào Tạ chưởng môn thật cần, lão phu mới đi cùng với Tạ chưởng môn.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tạ chưởng môn trọng Hoạch tiền bối như vậy, hẳn tiền bối là một đại cao thủ trong Tung Sơn phái.

- Nếu nói lão phu là đại cao thủ của Tung Sơn phái thì cũng hơi quá đáng. Lão phu không dám nhận lời tâng bốc đó. Nhưng nếu nói Tạ chưởng môn rất coi trọng lão phu thì điều đó quả không sai.

Hoạch Cơ vuốt râu nhìn Thiệu Ân nói:

- Dương thiếu hiệp, lão phu có nghe danh tiếng của thiếu hiệp lẫy lừng khắp võ lâm giang hồ. Nay lão phu mới được gặp thiếu hiệp, vinh hạnh cho lão phu vô cùng.

- Danh tiếng của tại hạ chẳng qua chỉ nhờ vào oai phong của Thượng tôn minh chủ mà có, chứ thực tài thì chẳng có gì.

- Thiếu hiệp khách sáo.

- Tại hạ không dám ngoa ngôn với kẻ bề trên như tiền bối.

Lão Hoạch vuốt râu:

- Dương thiếu hiệp có chuyện gì cần gặp Tạ chưởng môn?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, tại hạ chỉ muốn gặp Tạ chưởng môn có chút việc thôi. Nhưng Tạ chưởng môn đang bận luyện công, tại hạ không dám làm phiền Tạ chưởng môn.

Thiệu Ân ôm quyền hướng về phía Hoạch Cơ:

- Cáo từ tiền bối.

Hoạch Cơ ôm quyền:

- Lão phu không tiện tiếp thiếu hiệp.

- Tại hạ không dám làm phiền tiền bối.

Y sực nhớ ra điều gì đó, rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi, tiền bối có phải là vị trưởng bối có nội lực cao thâm nhất trong Tung Sơn phái với ngoại hiệu Đa Công?

- Ngoại hiệu đó do bằng hữu tặng cho lão phu. Họ tặng thì lão phu buộc phải nhận chứ không dám tự cho mình có nội lực cao thâm.

- Tiền bối khách sáo quá. Nếu được tiền bối chỉ giáo một vài chiêu, tại hạ rất hoan hỷ.

Tại hạ mong được đấu nội lực với tiền bối.

Hoạch Cơ nhướng mày vuốt râu, cười khẩy rồi nói:

- Dương thiếu hiệp không khách khí với lão phu chứ?

- Tại hạ đâu dám ngoa ngôn với tiền bối.

Nói dứt câu Thiệu Ân ôm quyền trịnh trọng nói:

- Mời tiền bối.

Y ngồi ngay xuống sàn gạch trong tư thế kiết đà, rọi mắt nhìn Hoạch Cơ như khích lệ lão. Nụ cười lại nở ra trên hai cánh môi của Thiệu Ân, nhưng lần này nụ cười đó như một lời thách thức với Hoạch Cơ khiến lão bước đến ngồi xuống đối mặt với Thiệu Ân.

Lão trang trọng nói:

- Giao đấu nội lực cũng như đấu đao kiếm, có điều chi sơ xuất, thiếu hiệp bỏ qua cho lão.

- Tại hạ không khách sáo đâu.

Nói rồi Thiệu Ân vận công đẩy song thủ đến trước. Hoạch Cơ vội vận công đối chưởng với Thiệu Ân. Đôi bản thủ vừa hít chặt lấy nhau thì nụ cười xởi lởi trên miệng Thiệu Ân vụt biến mất mà thay vào đó là ánh mắt tàn nhẫn vô tâm.

Y từ tốn nói:

- Tiền bối tới số rồi.

Lời của Thiệu Ân vừa thoát ra khỏi cửa miệng, Hoạch Cơ toan mở lời đáp thì lưỡi mật kiếm giấu trong ống tay áo như một con rắn chờ sẵn lao vụt tới xuyên qua yết hầu Hoạch Cơ nhanh không thể tưởng. Lão giật nảy người, một âm thanh thoát ra từ cổ họng như tiếng khò khè của một con rắn.

Thiệu Ân lắc cổ tay rút mật kiếm về, đồng thời lách người sang bên để né tránh vòi máu tuôn ra xối xả cùng với những âm thanh khò khò. Hoạch Cơ ôm lấy yết hầu. Lão muốn thét lớn để đánh động cho Tạ Kiểng nhưng khốn nổi chẳng thể nào thét được ngoài những tiếng khèn khẹt như tiếng khỉ gọi đàn.

Thiệu Ân thản nhiên đứng lên trong khi Hoạch Cơ vẫn mở to hai mắt hết cỡ nhìn y. Lão ngã vật ra sau đập ót xuống sàn gạch biệt xá Tung Sơn.

Nhìn xác Hoạch Cơ, Thiệu Ân thản nhiên nói:

- Ai cũng có một kết cục như vậy cả.

Nói rồi Thiệu Ân thả bước chậm rài về phía gian biệt phòng. Y dừng trước cửa suy nghĩ và lắng nghe những động tĩnh bên trong.

Y gõ cửa.

Tiếng của Tạ Kiểng cất lên:

- Ai?

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Tại hạ là Dương Thiệu Ân muốn gặp Tạ chưởng môn.

Cửa dịch mở, Tạ Kiểng trong bộ đồ ngủ xuất hiện. Y nhìn Thiệu Ân:

- Dương công tử hẳn có tin gì muốn nói với Tạ mỗ.

Thiệu Ân nhìn Tạ Kiểng:

- Tại hạ có một tin rất quan trọng muốn nói với chưởng môn.

- Tin gì quan trọng mà công tử phải tìm đến bổn chưởng môn trong lúc này.

Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y ôn nhu nói:

- Tại hạ mang đến cho Tạ chưởng môn tin của thần chết.

Tạ Kiểng ngơ ngẩn với câu nói đó của Thiệu Ân. Lão còn chưa kịp hiểu ý nghĩa của lời nói kia thì bất thình lình chớp bạc nhoáng lên. Tạ Kiểng giật mình. Lão phản xạ cực kỳ nhanh, thoái bộ về sau ba bước, buột miệng nói:

- Tại sao?

Mặc dù lão đã phản xạ nhanh như ánh chớp bạc vẫn cắt ngang qua người lão. Thốt ra được câu hỏi "tại sao" thì Tạ Kiểng phải ôm lấy ngực. Máu loang đỏ chiếc áo ngủ của Tạ Kiểng.

Tạ Kiểng biến sắc tái nhợt, thoái bộ liên tục, dựa lưng vào vách biệt phòng.

Nhìn sửng Thiệu Ân, chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng nói:

- Ngươi, ngươi muốn giết ta?

Nụ cười vẫn hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân. Y chắp tay sau lưng bước vào. Nhìn Tạ Kiểng bằng ánh mắt thật ôn nhu từ tốn, Thiệu Ân nói:

- Nếu Tạ chưởng môn không muốn chết, hãy nói cho tại hạ biết bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn đang ở đâu.

Vừa nói Thiệu Ân vừa đưa hữu thủ lên cho Tạ Kiểng thấy. Giữa hai ngón chỉ của Thiệu Ân là chiếc ám khí hình cánh sao.

Thiệu Ân nói:

- Tạ chưởng môn hẳn biết Tinh Vân phi tiễn của tại hạ.

Hai cánh môi của Tạ Kiểng mấy máu. Lão đã bị trọng thương, máu đang tuôn ra ướt đẫm cả chiếc áo ngủ. Lão miễn cưỡng nói:

- Dương công tử, tại sao lại có hành động này?

- Đừng hỏi những câu hỏi thừa. Hãy trả lời cho tại hạ biết bang chủ Cái Bang đang ở đâu.

Tạ Kiểng còn lưỡng lự thì cổ tay Thiệu Ân lắc nhẹ một cái. Chiếc ám tiễn thoát ra nện thẳng vào đan điền của vị chưởng môn phái Tung Sơn:

- Phập Tạ Kiểng khom người rồi khụy gối.

Thiệu Ân bước đến, ngọn mật kiếm giấu trong ống tay áo nhú ra điểm vào yết hầu Tạ Kiểng.

Tạ Kiểng rít giọng nói:

- Ngươi hành thích bổn chưởng môn bằng hành động đê tiện.

Không màng đến lời nói của Tạ Kiểng, Thiệu Ân chích mũi mật kiếm vào yết hầu họ Tạ:

- Tại hạ không có nhiều thời gian để nghe những lời nói này của tôn giá. Nếu tôn giá không muốn chết bởi mật kiếm của Thiệu Ân thì hãy nói cho tại hạ biết Khưu Chí Viễn đang ở đâu.

- Ngươi có thể đến Tam Tông miếu, tổng đàn Cái Bang mà tìm.

Mũi mật kiếm chích sâu vào hơn:

- Đừng trả lời tại hạ bằng những lời như vậy, nếu muốn có cơ hội trả thù.

Mồ hôi rịn ra trán Tạ Kiểng. Lão lắp bắp nói:

- Ngươi chắc chứ?

Lưỡi mật kiếm lại rút vào trong ống tay áo của Thiệu Ân.

Tạ Kiểng thở hắt ra rồi nói:

- Nếu ngươi muốn tìm bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn hãy đến Tửu lầu của Ngạc Viên Hạnh ma ma.

Thiệu Ân khẽ gật đầu:

- Đó mới là câu trả lời mà tại hạ cần.

Y điểm nụ cười mỉm, nói tiếp:

- Chắc chắn Tạ chưởng môn rất thắc mắc về hành động bất ngờ này của tại hạ. Để đáp lại sự thành thật của Tạ chưởng môn, tại hạ nói cho người biết, trên cõi nhân sinh này bất cứ lúc nào cũng có sự thay đổi. Hành động của tại hạ cũng khởi phát từ sự thay đổi đó.

Nụ cười vụt tắt và Thiệu Ân quay bước đi ra cửa.

Nhìn theo sau lưng Thiệu Ân, Tạ Kiểng từ từ thở ra. Tiếng thở ra vừa dứt trên hai cánh môi của lão thì một chiếc ám tiễn tinh sa đã bất ngờ từ tay Thiệu Ân đập thẳng vào tam tinh lão.

Uy lực của chiếc tinh sa phi tiễn khoét ngay một lỗ giữa tam tinh Tạ Kiểng, hất đầu lão nện vào vách biệt phòng, rồi bật trở ra kéo theo cái xác đổ sầm đến trước.

Thiệu Ân quay mặt lại nhìn xác của Tạ Kiểng:

- Tạ chưởng môn không chết bởi mật kiếm của tại hạ thì phải chết bởi ám tiễn. Cái nào cũng dẫn đến cái chết.

Nói rồi y mới ung dung thả bước bỏ đi mà không ngoái đầu nhìn lại.

Tiếng cười khành khạch của bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn từ trong gian phòng thượng khách vọng ra đập vào thính nhĩ của Thiệu Ân. Sau tiếng cười đó là giọng nói của Chí Viễn cất lên:

- Ngạc nương, nàng tin đi không còn bao lâu nữa ý lang quân của nàng sẽ không còn là một lão ăn mày chúa mà sẽ trở thành một Thượng tôn minh chủ cửu đỉnh trong thiên hạ.

Khưu Chí Viễn vừa nói dứt câu thì Thiệu Ân đẩy cửa bước vào.

Y nhận ra Ngọc Viện Hạnh ma ma chỉ có mỗi chiếc yếm trên người. Chiếc yếm quá nhỏ không đủ để khỏa lấy vùng nhũ hoa to quá khổ, mặc dù Viên Hạnh ma ma cũng đã ngoài tứ tuần.

Thiệu Ân nhìn Khưu Chí Viễn ôm quyền nói:

- Tại hạ không đến nỗi đường đột làm mất cuộc vui của bang chủ chứ?

Trong khi Thiệu Ân nói thì Ngạc ma ma vội khoác lại ngoại y của mình. Khưu Chí Viễn thở hắt ra rồi nói:

- Dương công tử sao biết bổn bang chủ ở đây?

- Tạ chưởng môn nói cho tại hạ biết.

Khưu Chí Viễn vuốt râu khẽ gật đầu:

- Mời Dương công tử ngồi.

Thiệu Ân thả bước đến ngồi đối diện với Khưu Chí Viễn. Chí Viễn chuốc rượu ra chén của lão và của Thiệu Ân. Vừa chuốc rượu lão vừa nói:

- Tạ chưởng môn tin cho Dương công tử đến tửu điếm của Ngạc nương hẳn là có chuyện quan trọng rồi.

- Tại hạ mang đến cho bang chủ một tin rất quan trọng mà Tạ chưởng môn không thể nào giải quyết được.

Ngạc ma ma ngồi xuống tràng kỹ tò mò nhìn hai người. Thiệu Ân không màng đến mà chỉ chú tâm vào Khưu Chí Viễn.

Y bưng chén rượu nói:

- Tại hạ không ngờ Khưu bang chủ của Cái Bang lại có phong thái của một người phong lưu, đa tình như vậy.

Khưu Chí Viễn cười khẩy rồi nói:

- Tất cả mọi người trong giang hồ đều nghĩ bang chủ Cái Bang chỉ là những lão ăn mày chúa, chứ có biết đâu cơ nghiệp của Cái Bang còn hơn cả các phái lớn trong giang hồ. Bổn bang có thể mua được tất cả mọi thứ trên đời này.

Thiệu Ân mỉm cười nói:

- Chỉ có những kẻ không biết gì mới cho Cái Bang tầm thường, nhưng tại hạ thì không.

Bởi vì tại hạ biết Cái Bang là thiên hạ đệ nhất bang.

Nghe Thiệu Ân tâng bốc mình trước mặt Ngạc Viện Hạnh, Khưu Chí Viễn càng lộ vẻ tự mãn và không khỏi cao hứng phấn khích. Lão bưng chén rượu:

- Nghe Dương công tử nói, bổn bang chủ phải kính công tử một chén rượu.

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Mời bang chủ.

Khưu Chí Viễn cao hứng gật đầu rồi dốc chén rượu trút vào miệng.

Lão vừa ngửa đầu ra sau để trút rượu vào miệng thì lưỡi mật kiếm xuất hiện điểm vào yết hầu lão.

Khưu Chí Viễn cảm nhận được ngay mũi kiếm giá lạnh điểm vào tử huyệt mình. Lão như thể hóa thành đá, tay vẫn bưng chén rượu nhưng không nuốt nỗi số rượu vừa trút vào miệng.

Bang chủ Cái Bang miễn cưỡng nói:

- Dương công tử làm gì vậy?

- Tại hạ muốn bảo cho bang chủ một cái tin. Bang chủ có thích nghe không?

- Tin gì?

- Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương, chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng, hai người đang chờ bang chủ.

- Hai người đó chờ lão phu? Nhưng có gì mà công tử lại điểm kiếm vào tử huyệt của lão phu chứ?

- Tại sao bang chủ không hỏi tại hạ họ đang chờ bang chủ ở đâu?

Khưu Chí Viễn buột miệng nói:

- Chẳng lẽ hai người đó chờ Khưa mỗ dưới a tỳ.

Vừa thốt dứt câu thì Khưu Chí Viễn chợt rùng mình, mồ hôi tuông ra ướt đẫm. Lão giật mình vì nghiệm ra cái gì sắp đến với mình. Nụ cười xởi lởi hiện trên hai cánh môi của Thiệu Ân:

- Bang chủ đã trả lời dùm cho tại hạ. Đúng là hai người đó đang chờ bang chủ dưới a tỳ.

Hai cánh môi của Khưu Chí Viễn mấy máy. Lão muốn nói câu gì đó nhưng không thể thốt được thành lời. Thiệu Ân khẽ lắc đầu:

- Tội nghiệp cho bang chủ không trọn vẹn cuộc vui này.

Lời nói của Dương Thiệu Ân như đánh động bản năng tồn sinh của Khưu Chí Viễn. Khi y thốt dứt câu thì vị bang chủ Cái Bang cũng bước được lời nói của mình:

- Tha cho lão phu. Lão phu biết tội của mình đối với Thượng tôn minh chủ lão phu đáng chết nhưng công của lão phu giúp Thượng tôn minh chủ đưa giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh vào tử địa ải Nhạn Môn có thể đổi lấy mạng của lão phu.

Đôi chân mày của Thiệu Ân nhíu lại. Thần quang của y bỗng chốc sáng hẳn lên:

- Bang chủ đã giúp gì cho nghĩa phụ hại Lâm Chí Khanh.

- Lão phu đã thông tin giả đến Lâm Chí Khan, để y đến ải Nhạn Môn gặp thánh cô hắc đạo.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Cái công đó nhỏ quá.

- Lâm Chí Khanh giang hồ kỳ hiệp chỉ tin vào mỗi lão phu mà thôi. Bởi vì lão phu là bằng hữu chi giao với Lâm đại hiệp.

Thiệu Ân gật đầu:

- Vậy cũng có công lớn. Thế bang chủ biết tại hạ là gì của Lâm Chí Khanh không?

- Không biết.

- Tại hạ là con của giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh đó.

Mặc dù giọng nói của Thiệu Ân rất ôn nhu nhưng lại khiến Khưu Chí Viễn giật mình.

Lão tròn mắt nhìn y thì mũi mật kiếm cũng từ từ xuyên vào yết hầu lão như người ta lấy que xuyên vào một con cá để nướng.

Lão muốn rống lên nhưng khổ nỗi không thể rống được bởi lưỡi kiếm đã chém ngang thanh quản. Bang chủ Cái Bang đập tay xuống bàn.

- Rầm Cái đập tay của lão khiến Ngạc Viện Hạnh giật mình. Ngạc ma ma muốn biết vì sao Chí Viễn lại đập tay xuống bàn, nhưng khốn nổi lưng của Thiệu Ân lại che mất tầm mắt của mụ.

Sau cái đập tay, chân diện của Chí Viễn giẫy đành đạch, đồng thời phát một tiếng trung tiện. Thiệu Ân rút mạnh lưỡi kiếm về. Lưỡi mật kiếm vừa rút ra khỏi yết hầu Khưu Chí Viễn thì lão nhảy dựng lên, rồi bổ đầu xuống bàn rượu - Bộp.

Hai tay lão ôm lấy bàn rượu. Máu xối xả tuôn ra loang đỏ cả sàn biệt phòng tửu điếm.

Ngạc Viện Hạnh muốn thét lên nhưng cổ họng lại bị chặn ngang khi tiếp nhận hai luồng sát nhãn của Dương Thiệu Ân. Y chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngạc ma ma.

- Ma ma biết vì sao tại hạ phải lấy mạng lão ăn mày chúa Khưu Chí Viễn không?

Ngạc ma ma lắc đầu:

- Ngạc nương không biết không biết.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ngạc nương đừng sợ, tại hạ không làm hại Ngạc nương đâu.

Câu nói này của Thiệu Ân được thốt ra bằng chất giọng rất ôn nhu, hòa nhã khiến cho Ngạc Viện Hạnh cảm thấy yên tâm phần nào. Viện Hạnh lấm lét nhìn lên Thiệu Ân, nụ cười xởi lởi, cầu tìn lại hiện ra trên hai cánh môi của y.

Tiếp nhận nụ cười, và nhận ra vẻ khôi ngô anh tuấn của Thiệu Ân, Ngạc Viện Hạnh mới buông tiếng thở phào.

Thiệu Ân nhỏ nhẻ nói:

- Ngạc nương hết sợ rồi chứ?

Ngạc Viện Hạnh gật đầu, lí nhí hỏi:

- Vì sao công tử lại lấy mạng Khưu bang chủ?

- Bởi vì lão ăn mày chúa có Ngạc nương, còn tại hạ thì không.

Câu nói này của Thiệu Ân chẳng biết tác động thế nào đến Ngạc Viện Hạnh mà bất giác sắc diện của Ngạc ma ma ửng hồng e thẹn. Điểm một nụ cười thứ hai khích lệ Ngạc Viện Hạnh, Thiệu Ân nói tiếp:

- Ngạc ma ma hẳn đã hiểu ý của tại hạ.

Ngạc Viện Hạnh gật đầu nhưng vẫn miễn cưỡng hỏi:

- Chẳng lẽ công tử đã để mắt đến Ngạc nương.

Thiệu Ân gật đầu:

- Từ lâu rồi, Ngạc nương đã khiến tại hạ tơ tưởng đó.

Sắc diện của Ngạc ma ma ửng hồng, Viện Hạnh nhỏ giọng nói:

- Ngạc nương không ngờ mình lại có may mắn đó, nhưng cho dù công tử có để mắt đến Ngạc nương, cũng không nên giết bang chủ Cái Bang. Công tử đã tự làm phiền cho mình rồi.

- Đi tìm nửa phần còn lại của mình thì chẳng có gì sợ phiền hà cả. Vậy Ngạc nương quyết định xem, giữa tại hạ và lão ăn mày chúa Khưu Chí Viễn, Ngạc nương sẽ chọn ai nào?

- Tất nhiên công tử hơn hẳn lão ăn mày chúa.

- Vậy đêm nay Ngạc nương sẽ tiếp tại hạ chứ?

Ngạc Viện Hạnh gật đầu:

- Công tử muốn Ngạc nương tiếp gì?

- Tại hạ chỉ muốn được ngắm Ngạc nương thôi.

Ngạc ma ma gật đầu.

Sau cái gật đầu đó, Ngạc Viện Hạnh tự trút bỏ trang phục của mình. Chẳng mấy chốc, Ngạc ma ma đứng trần truồng trước mặt Thiệu Ân. Y lỏ mắt nhìn thể pháp Ngạc ma ma từ trên xuống dưới rồi nói:

- Thể pháp của Ngạc nương chỉ xứng với Khưu bang chủ mà thôi.

Ngạc nương còn chưa hiểu câu nói của Thiệu Ân thì ánh chớp bạc nhóa lên làm lóa mắt thị. Cảm giác rát bỏng nơi yết hầu xuất hiện cùng với khối than hồng chẹn ngang cổ. Ngạc Viện Hạnh ôm lấy yết hầu lỏ mắt nhìn Thiệu Ân, từ từ ngồi xuống tràng kỹ. Trước khi trút hồn ra khỏi xác, Ngạc Viện Hạnh kịp thấy nụ cười xởi lởi cầu tình hiện trên hai cánh môi mỏng của Thiệu Ân và ý niệm mơ hồ lóe trong tầm thức mụ:

"Dương công tử đáng cho ta hầu hạ lắm Chàng đúng là trang mỹ nam tử mà ta đi tìm trong cuộc đời này.".

Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng ngồi kiết đà, nhìn Thiệu Ân bước vào thảo xá. Y ôm quyền xá Võ Đang chân tử:

- Đạo trưởng có thể bồi tiếp tại hạ được không?

Võ Đang chân tử Giác Hải mở mắt nhìn Thiệu Ân:

- Thiếu hiệp tìm bần đạo có việc gì?

Thiệu Ân ôm quyền nói:

- Tại hạ không dám dấu đạo trưởng, Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương, bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn và Tạ chưởng môn đều đã chết.

Lời nói này của Thiệu Ân chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai Võ Đang chân tử Giác Hải. Giũ ngọn phất trần, lão bật đứng lên:

- Sao? Ai giết họ?

Thiệu Ân nhìn Võ Đang chân tử, từ tốn nói:

- Đạo trưởng nghĩ xem ai đã giết ba người đó.

- Bần đạo làm sao biết được.

- Đạo trưởng không biết nhưng tại hạ biết người giết ba người đó.

- Thiếu hiệp biết, vậy người đó là ai?

Thiệu Ân điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Ngoài đạo trưởng ra thì không còn ai khác?

Võ Đang chân tử biến sắc, phẫn uất nói:

- Ai nói với thiếu hiệp bần đạo lấy mạng ba người đó?

Thiệu Ân chắp tay sau lưng:

- Trước khi Khưu Chí Viễn bang chủ chết đã nói cho tại hạ biết kẻ thù ác độc giết lão bang chủ Cái Bang chính là đạo trưởng. Đạo trưởng vì muốn mình là người duy nhất chấp chưởng quyền lực tối thượng của võ lâm nên không ngần ngại giết họ.

Võ Đang chân tử lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được!

- Đạo trưởng, chỉ có một cách duy nhất, tại hạ và đạo trưởng đến gặp Chí Thiện đại sư để làm sáng tỏ chuyện này - Được, bần đạo và công tử sẽ đến gặp đại sư Chí Thiện.

Hai người rời thảo xá, Võ Đang chân tử Giác Hải dẫn Thiệu Ân đến ngôi tịnh thất Từ Quan.

Thấy Thiệu Ân và Võ Đang chân tử cùng sánh bước, những chư tăng của tịnh thất Từ Quan không một chút nghi ngờ. Họ đưa Thiệu Ân và Giác Hải đạo trưởng đến gian thảo cốc của Chí Thiện đại sư.

Thiệu Ân chờ cho vị tiểu tăng kia đi rồi mới nhìn sang Võ Đang chân tử Giác Hải.

Nụ cười xởi lởi lại hiện trên hai cánh môi của y:

- Phận sự của đạo trưởng đến đây thôi.

Đôi chân mày của Giác Hải đạo trưởng nhíu lại:

- Ý của thiếu hiệp là thế nào?

- Tại hạ muốn nói lời đa tạ đạo trưởng đã đưa tại hạ đến gặp Chí Thiện đại sư.

Y nói dứt câu liền bất ngờ xuất thủ. Ánh chớp bạc cắt một đường vòng cung nhanh hơn chớp trời cắt qua yết hầu Võ Đang chân tử Giác Hải.

Võ Đang chân tử không ngờ sự biến đột ngột như vậy. Cho dù lão đạo trưởng là một đại cao thủ của Võ Đang phái với Thái cực lưỡng nghi kiếm pháp cũng không thể nào kịp phản xạ ứng phó với sát chiêu này của Thiệu Ân.

Cho dù lão đạo trưởng Giác Hải có dụng đến Thái cực lưỡng nghi kiếm pháp với sở học "phá kiếm thức" cũng chưa chắc đã thắng được Ngọc diện tử sát. Huống chi Thiệu Ân ra tay quá bất ngờ.

Lão đạo trưởng Võ Đang chỉ kịp thấy ánh chớp bạc đó thì yết hầu đã bị tiện đứt lìa. Lão thối liền bốn bộ rồi ngã nhào xuống đất. Tứ chi gồng cứng lên, mắt chăm chăm nhìn Thiệu Ân.

Mãi một lúc lâu lão mới thốt được một lời:

- Ngươi Khi nụ cười tắt trên hai cánh môi Thiệu Ân thì hồn lão cũng lìa khỏi xác.

Lấy mạng Võ Đang chân tử Giác Hải rồi, Thiệu Ân chắp tay sau lưng tiến thẳng đến trước cửa gian thảo cốc:

- Dương Thiệu Ân đến tham vấn đại sư.

- A di đà phật, lão nạp đang chờ Dương thí chủ.

Thiệu Ân đẩy cửa bước vào nhưng vẫn mơ hồ với câu trả lời của Chí Thiện đại sư.

Lão cao tăng Thiếu Lâm ngồi trên bồ đoàn trong tư thế kiết đà, tham thiên nhập định.

Thiệu Ân nhìn Chí Thiện đại sư, ôm quyền nói:

- Đại sư biết tại hạ sẽ đến tìm đại sư?

- A di đà phật! Hẳn bần tăng là người cuối cùng mà Dương thí chủ tìm đến?

Lời nói của Chí Thiện đại sư khiến Thiệu Ân không khỏi ngạc nhiên. Mặc dù ngạc nhiên nhưngThiệu Ân vẫn cứ hỏi:

- Sao đại sư biết tại hạ tìm đến đại sư và đại sư là người cuối cùng.

- Câu trả lời thì sau này thí chủ sẽ nhận được.

Vừa nói nhưng tay của vị cao tăng Thiếu Lâm vẫn tiếp tục lần chuỗi bồ đề.

Thiệu Ân chau mày nhìn đại sư Chí Thiện mà tự hỏi thầm:

- "Sao lão hòa thượng này lại biết được những việc làm của mình trong đêm nay.".

Thấy Thiệu Ân có vẻ suy tư đắn đó, đại sư Chí Thiện từ tốn niệm phật hiệu:

- A di đà phật, trước khi Dương thí chủ ra tay đưa lão nạp nhập huyết bàn về tây vực âm cổ tự bái kiến phật tổ như lai, lão nạp có mấy điều nói với thí chủ.

Thiệu Ân cau mày với những nét sững sờ. Y buột miệng hỏi:

- Đại lão hòa thượng biết Dương Thiệu Ân đến lấy mạng lão à?

- Ai di đà phật! Nghiệp chướng do bần tăng tạo ra trước đây nay phải tiếp nhận nghiệp chướng đó. Nhưng khi lão nạp viên tịch rồi, thí chủ hãy hứa với lão nạp một điều.

Thiệu Ân ôm quyền:

- Tại hạ đang nghe đại sư nói.

- Thí chủ không được lấy mạng Đổng thí chủ.

Thiệu Ân càng sững sốt khi nghe câu nói này của Chí Thiện đại sư.

Y miễn cưỡng hỏi:

- Sao đại sư không muốn tại hạ lấy mạng Đổng tiểu tử, cho dù hắn có được Thượng tôn minh chủ kết nạp vào giới Bạch đạo thì hắn cũng là người xuất thân của giới Hắc đạo kia mà.

- A di đà phật! Đổng thí chủ là bào đệ của Dương thí chủ.

- Đại sư cũng biết điều đó à?

Thiệu Ân ôm quyền:

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo, nhưng điều đại sư vừa nói thì Dương Thiệu Ân này đã biết rồi.

- A di đà phật Thiệu Ân chờ cho lão cao tăng Thiếu Lâm niệm xong tiếng phật hiệu, mới buông tiếng thở dài nói:

- Đổng tiểu tử chính là bào đệ của tại hạ, nên tại hạ cần phải lấy mạng y. Bởi tại hạ không muốn mình có một chứng tích của nửa dòng máu Hắc đạo trong huyết thống.

Câu nói này khiến cho vị cao tăng Thiếu Lâm biến sắc. Lão lắp bắp niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Thí chủ định cắt đứt tình huynh đệ cùng huyết thống ư?

- Nếu không giết Đổng Tiếu thì một ngày nào đó tại hạ phải lộ thân phận của nửa phần Hắc đạo của mình. Mà tại hạ thì không muốn điều đó xảy ra.

- A di đà phật! Nghiệp chướng. Lời nói của Dương thí chủ lão nạp đã nghiệm ra oan nghiệt của cõi nhân sinh này. Lão nạp tự trách mình sao trước đây không nghe thấu chỉ ngôn của Tuệ Thông sư huynh. Lại nghe theo lời sàm ngôn của Chung Hảo Kiệt. Hắc đạo Bạch đạo A di đà phật.

Đại sư Chí Thiện nói dứt câu, liền rùn mình. Sắc diện của lão tái hẳn ra, mắt trợn trừng.

Thiệu Ân cau mày:

- Lão sao vậy.

Y bước đến đặt tay vào mũi Chí Thiện đại sư mới nhận ra vị cao tăng Thiếu Lâm đã tắt thở rồi.

Nhìn thể pháp của Chí Thiện đại sư, Thiệu Ân tự hỏi thầm:

- "Lão hòa thượng Thiếu Lâm chờ ta đến để viên ư?".

Y xoa tay:

- Ít ra thì ta cũng không bận tay với lão hòa thượng này.

Y nói rồi quay bước trở ra thảo cốc của Chí Thiện đại sư. Thiệu Ân thi triển khinh công rời Tự Quán, trong đầu y vương vấn những câu hỏi:

- "Tại sao Chí Thiện đại sư lại biết hành động của mình đêm nay. Tại sao lão biết chứng tích thân phận của mình. Lão biết tất cả mà lại ngồi chờ cái chết đến với lão.".

Cố tìm một lời giải trình cho những câu hỏi đó. Nhưng tất cả chỉ là những câu hỏi nối tiếp mà không có lời giải đáp nào.

Trong một đêm, năm đại cao thủ của giới Bạch đạo, những vị kỳ hiệp đã từng dọc ngang trên chốn võ lâm giang hồ, tạo ra bao nhiêu kỳ tích võ lâm, những kỳ tích liên quan đến bao nhiều người trong giới Bạch đạo, khiến cho họ phải ngưỡng mộ, đều chết vào tay Dương Thiệu Ân. Giới võ lâm Bạch đạo sẽ nghĩ gì về việc làm này của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Tất cả đang chờ y ở phía trước.

43. Trên Đỉnh Thiên Vân Sơn

Thiên Vân Sơn.

Đó là dải núi cao chót vót trong dãy núi Vu Sơn. Đỉnh núi như muốn đâm lủng bầu trời xanh, trông thật hùng vĩ và nguy nga. Những táng mây trắng lượn lờ trôi giữa lưng chừng núi, tạo thành một bức tranh phong thủy không bút mực nào tả hết được nét hùng vĩ của Thiên Vân Sơn.

Đổng Tiếu cùng Vạn Kiến Sư Giang Hào, Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên chậm rãi bước theo lối mòn duy nhất do bàn tay con người tạo ra để lên đỉnh Thiên Vân Sơn.

Thỉnh thoảng Đổng Tiếu dừng lại đảo mắt nhìn quanh, chắc lưỡi nói:

- Trên đất Trung thổ chẳng biết còn nơi nào đẹp hơn nơi này không nữa.

Chàng nhìn lại Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên, mỉm cười hỏi:

- Hai nàng lên Thiên Vân Sơn có cảm giác gì không?

Tuyết Liên hỏi:

- Thế huynh có cảm giác gì?

- Nàng muốn biết cảm giác của ta à?

Tuyết Liên gật đầu.

Quệt mũi như trở thành thói quen của Đổng Tiếu.

Thấy chàng quệt mũi, Tuyết Liên đỏ mặt. Nàng lườm Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nhướng mày nói:

- Ta chưa nói cảm giác của mình ra mà nàng đã đỏ mặt rồi. Hẳn là nàng đã đoán ra ý tưởng trong đầu của ta.

Tuyết Liên sượng sùng đỏ mặt hơn khi nghe câu nói này của Đổng Tiếu. Nàng miễn cưỡng nói:

- Sao huynh biết muội nghĩ ra suy tưởng của huynh chứ? Suy tưởng của huynh là của huynh, sao muội nghĩ ra được. Huynh thử nghĩ coi, nhưng đừng nói sàm nhé.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Hê, đừng nghĩ vớ vẩn vậy chứ. Bộ mỗi lần ta trầm tư là ta lại nghĩ sàm sao?

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi chắc lưỡi quay lại nhìn Tuyết Liên và Băng Phương Vũ.

- Nếu không có Vạn Kiến Sư Giang thúc thúc thì tốt quá.

Giang Hào cau mày, nhìn Đổng Tiếu hỏi:

- Sao ngươi lại nói vậy?

Đổng Tiếu giả lả cười.

Giang Hào chau mày hỏi:

- Đổng hiền điệt cười cái gì. Nếu không có ta đi cùng với hiền điệt thì làm sao hiền điệt tìm được sanh tử bình, nơi hội đấu của Thiên cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và Thiên diện ma tôn chứ.

- Tiểu điệt đâu có nói đến chuyện đi tìm sanh tử bình. Tiểu điệt có ý khác.

Nói rồi Đổng Tiếu lại liếc qua Lưu Tuyết Liên và Băng Phương Vũ. Chàng nhìn lại Vạn Kiến Sư Giang Hào từ tốn nói:

- Giang thúc thúc có biết Lưu Tuyết Liên và Băng Phương Vũ là hai mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành không?

- Hiền điệt nói với ta điều đó để làm gì?

Tuyết Liên đỏ mặt nói:

- Huynh nói điều đó để làm gì nào?

Đổng Tiếu chỉ vào mũi mình:

- Ý của ta là nói đến mụn ruồi của Giang thúc thúc đó mà.

Chàng chắc lưỡi:

- Cái mụn ruồi của Giang thúc thúc không nổi ở đâu mà lại nổi ngay trên chóp mũi.

Giang Hào cướp lời chàng:

- Mụn ruồi của ta có can hệ gì đến nhị vị cô nương đây?

- Hây có chứ nếu như Giang thúc thúc không có cái mụn ruồi xấu ơi là xấu đó, và giảm đi ít tuổi thì hay biết chừng nào. Nếu như Giang thúc thúc giống như tiểu điệt nè.

Chàng giang rộng hai tay, hất mặt nói:

- Nếu Giang thúc thúc phong nhã, hào hoa như tiểu điệt, lại có chuyện giống như tiểu điệt nữa thì có thể chúng ta sẽ chia hai. Đằng này chỉ có mỗi mình tiểu điệt thôi, chúng ta lại đang bước vào cõi thiên thai, cùng với hai vị tiên nữ, đâm ra thúc thúc là người thừa.

Phải chi không có thúc thúc cùng đi thì hay biết mấy.

Đổng Tiếu nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, nàng hiểu ý ta chứ?

Nàng nhìn Đổng Tiếu lắc đầu.

Mặt Đổng Tiếu sa sầm:

- Nói như thế rồi mà nàng cũng không hiểu à. Lên thiên thai cùng với hai nàng tiên mà nàng cũng không biết ư?

Tuyết Liên lườm Đổng Tiếu:

- Huynh ấy bắt đầu nói sàm đó. Đừng nghe huynh ấy nói.

Đổng Tiếu nhìn Tuyết Liên nói:

- Bây giờ thì không muốn nghe, sau này nàng sẽ năn nỉ ta nói đó.

Tuyết Liên bịt tai lại:

- Không muốn nghe huynh nói đâu.

- Thế thì ta sẽ không nói vậy.

Đổng Tiếu bước dịch qua Băng Phương Vũ. Chàng ghé miệng vào tai nàng:

- Phương Vũ thích nghe ta nói không?

Phương Vũ hơi cúi người xuống:

- Phương Vũ không dám cãi lại ý của Đổng huynh.

Đổng Tiếu lườm nàng:

- Xem bộ tạng nhún nhường của nàng kìa. Đừng có nghĩ huynh là chủ nhân của nàng đó.

Nếu không có một tuyệt thức võ công của nàng thì giờ đây huynh không còn bước lên thiên thai cùng với nàng đâu.

Mọi người lên đến đỉnh Thiên Vân Sơn thì mặt trời sụp lặn. Trong ánh mắt hoàng hôn đứng trên đỉnh Thiên Vân Sơn, dõi mắt nhìn ra bốn chung quanh, Đổng Tiếu cảm tưởng mình đang đứng giữa lưng chừng trời nhìn xuống.

Một bức tranh sơn thủy bao la với những đường nét nguy nga, hùng vĩ. Bất giác Đổng Tiếu buột miệng ngâm thơ:

"Kinh hoa du hiệp quật, sơn lâm ẩn đôn thê.

Chu nôn này túc vinh,Vị nhược thác bồng lai.

Làm nguyên ấp thanh ba, lăng cương chuyễn đơn di.

Linh khê khả tiềm bàn, ăn sự đăng vạn thân.

Tất nhiên hữu ngai lại, lại thị hữu đất thê.

Tiền tắc bảo long kiến, thái vì xúc phiên đê.

Cao đạo phong trần ngại, trường ấp ta đi về".

Dịch:

"Kinh hoa xóm hiệp nghĩa, núi rừng nơi ẩn cư.

Cửa son nào vinh hiễn, sao bằng bồng lai kia.

Xuống nguồn múc sóng xanh, lên đồi nhặt xích chi.

Lưng khê qui ẩn tốt, thang mây vui vẻ đi.

Tất viện có quan kiệu, lai thi vợ thích nhàn.

Tiến gặp được rồi đấy, lùi dê húc giậu khan.

Vượt xa ngoài phong trần, xá dài tựa tè đi.".

Giang Hào vỗ tay:

- Hay.

Tuyết Liên và Băng Phương Vũ nhìn chàng. Giang Hào nói:

- Hiền điệt ngâm rất hay, nhưng ngươi đừng thả hồn lên mây nữa. Mã hãy mau cùng với ta tìm ra Sa tử bình.

Đổng Tiếu gãi đầu sượng sùng nhìn lão.

- Trong sanh tử bình có con khỉ gì mà thúc thúc cần vậy. Chẳng lẽ thúc thúc định tìm di thể của ngoại tổ và Thượng Quan Kỳ tiền bối?

Giang Hào vuốt râu lắc đầu:

- Không phải đi tìm di thể của nhị vị tiền bối đâu, mà tìm võ công cho hiền điệt đó.

Đổng Tiếu mỉm cười:

- Tiểu điệt có đặng võ công của nhị vị tiên gia, rồi sẽ làm gì với võ công đó nhỉ.

- Ngươi còn hỏi nữa. Có võ công của nhị vị tiên gia may ra ngươi mới thắng được Chung Hảo Kiệt với Huyết thủ lịnh võ lâm.

- Nếu thắng được Chung Hảo Kiệt thì tiểu điệt sẽ làm gì nữa nào?

- Còn làm gì nữa ngoài chuyện đảm đương chức vị Minh chủ.

- Sau khi trở thành Minh chủ, tiểu điệt sẽ làm gì?

Vạn Kiến Sư tròn mắt nhìn chàng:

- Đổng Tiếu, ngươi hỏi cái con khỉ gì thế. Việc sau đó ngươi làm gì thì ngươi biết, cớ sao lại hỏi lão phu?

- Không hỏi thúc thúc thì hỏi ai? Thúc thúc là Vạn Kiến Sư mà.

Đôi chân mày Giang Hào nhíu lại:

- Ngươi nghĩ đã là Vạn Kiến Sư thì cái gì cũng biết ư?

- Vạn Kiến Sư thì cái gì cũng biết chứ?

- Ta không phải là người am tường thiên cơ, thông hiểu vận hành của càn khôn mà biết tất cả.

Đổng Tiếu nhăn mặt.

Giang Hào chau mày:

- Ta nói không đúng sao ngươi nhăn mặt.

- Tại sao họ đặt cho thúc thúc ngoại danh là Vạn Kiến Sư?

- Thì bằng hữu giang hồ đặt cho ta như vậy.

Chàng ve cằm:

- Vạn Kiến Sư vốn cái gì cũng biết thế mà chuyện nhỏ của tiểu điệt, thúc thúc mù tịt, chẳng biết gì cả. Xem ra người võ lâm cả Bạch đạo lẫn Hắc đạo chỉ có biết nói và nói thôi.

Tiểu điệt không muốn nói là bốc đồng, nói láo đó.

Mặt của Giang Hào đỏ ửng lên:

- Tiểu tử này Đổng Tiếu nhướng mày:

- Thế thúc thúc có muốn nghe câu chuyện hậu sự của tiểu điệt không?

- Hậu sự, vậy sau khi đảm trách chức vị võ lâm Minh chủ, ngươi làm gì nào?

- Lập thê tử rồi sinh con đẻ cái. Theo sự suy đoán của tiểu điệt thì tiểu điệt sẽ có hai nương tử.

Lão nhìn sừng chàng:

- Sao lại có những hai thê tử.

- Vì sứ mạng hợp nhất Hắc đạo, Bạch đạo của tiểu điệt. Thúc thúc nghĩ xem, trước đây phụ thân chỉ có mỗi một mình mẫu thân, nên hai người kẻ đầu sông người cuối sông. Nếu như tiểu điệt thì khác rồi. Hắc đạo có một nương tử, Bạch đạo có một nương tử nữa. Hai nàng sinh con đẻ cái, lỗn nga lỗn ngổn. Thế là tiểu điệt làm tròn chức nghiệp song đường bỏ dang dở.

Tuyết Liên chen vào:

- Ý Đổng huynh muốn nói cả võ lâm đều là con cháu của huynh?

Chàng nhìn nàng hóm hỉnh, rồi gật đầu nói:

- Thông minh, nàng đúng là thông minh. Đúng là nữ lưu kỳ tài kiến văn uyên bác. Ta chưa nói mà đã hiểu ngay ý của ta rồi.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Rất xứng đáng là nương tử của ta.

Mặt Tuyết Liên đỏ ửng lên.

Nhìn Tuyết Liên, Đổng Tiếu nói:

- Đúng rồi, nếu đúng là nữ nhân Bạch đạo mà Đổng thiếu gia đi tìm.

Hất mặt, Đổng Tiếu nói:

- Tuyết Liên, nàng có đồng ý làm nương tử của ta không? Làm nương tử của ta, nàng không phải nâng khăn sửa túi gì hết, bởi bản thân ta không dùng khăn và áo cũng chẳng có túi đâu mà sửa. Nàng chỉ có mỗi một chuyện để làm.

Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của Đổng Tiếu. Chàng nói tiếp:

- Nàng chỉ có mỗi một chuyện để làm, đó là giúp ta hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo theo ý của ta.

Tuyết Liên vùng vằng:

- Huynh có ý nói sàm với muội rồi. Huynh không đặt lễ mà đòi người ta.

- Nói sai, ai bảo ta chưa đặt lễ với nàng nào. Nàng đã nhận số ngân lượng bằng ngân phiếu của ta là gì?

- Ơ Huynh trao số ngân lượng đó cho muội để phát chẩn mà - Nàng phát chẩn thì người ta nhớ ơn nàng chứ có biết số ngân lượng đó của huynh đâu.

Tuyết Liên trở thành đệ nhất mỹ nữ độ lượng, quảng đại, xem như huynh đã cho nàng cái danh để dạm hỏi rồi đó. Còn nữa, sau khi hợp nhất Hắc đạo vào Bạch đạo, huynh còn hợp nhất cả võ lâm Đông đảo nữa đấy.

Tuyết Liên tròn mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Huynh cũng có ý đó nữa à?

- Thì cũng theo cách của huynh vậy.

Tuyết Liên nhìn lại Băng Phương Vũ. Nàng nhận ra sắc hoa của Phương Vũ cũng ửng hồng thẹn thùng. Quay ngoắc lại Đổng Tiếu, Tuyết Liên chỉ vào mặt chàng:

- Huynh tham lam Huynh tham lam.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng rồi, đúng rồi. Đã sinh ra làm nam nhân thì ai mà không tham lam đối với nữ nhân. Trời cho mà không lấy, để dành cho ai?

Diện dung của Tuyết Liên lẫn Phương Vũ như than hồng. Đổng Tiếu gãi đầu nói:

- Hoàng thượng còn có tam cung lục viện, huynh chỉ có hai người, cớ sao gọi là tham lam được. Xét ra ta còn thua hoàng thượng đó.

Giang Hào khoát tay:

- Thôi thôi, Lưu tiểu thư cãi với Đổng tiểu tử làm gì nữa. Cái lưỡi của y đúng là không xương mà, chúng ta chẳng cãi lại y đâu. Hãy mau tìm ra Sanh tử bình. Trời sắp tối rồi.

Lão nói đến đây thì từng luồng bạo phong từ từ trỗi lên. Lúc đầu những luồng bạo phong đó như những cơn gió mạnh rồi càng lúc càng mạnh dần lên.

Giang Hào nhìn Đổng Tiếu, Tuyết Liên và Phương Vũ. Lão khẩn trương:

- Phải tìm cho ra Sanh tử bình. Nếu không chúng ta sẽ bị cuồng phong cuốn rơi xuống đáy vực đấy.

Lão nói rồi khom sát người xuống mặt đất để tránh những luồng bạo phong trên đỉnh Thiên Vân Sơn.

Một luồng bạo phong cuốn tới. Đổng Tiếu hốt hoảng ôm chặt lấy tay Tuyết Liên và Băng Phương Vũ. Ba người nằm rạp xuống mặt đất. Mặc dù họ đã nằm sát xuống mặt đất nhưng vẫn bị cuốn đi.

Đổng Tiếu ghì chặt lấy tiểu yêu của hai người, nói:

- Đừng bỏ rơi nhau, chắc chết quá ba người vẫn nặng hơn một người.

Tuyết Liên dụng công phát tác đôi mảnh lụa phóng về phía tảng đá, hy vọng dùng đôi mảnh lụa ghịt lại.

- Soạt Đôi mảnh lụa bằng tơ tằm ngàn năm của nàng bị rách đôi. Đôi mảnh lụa vừa bị rách đôi thì cả ba như những cánh diều bị bạo phong cuốn lên khỏi mặt đất.

Đổng Tiếu thét lên:

- Huynh đâu muốn xuống a tỳ lập thê tử.

Miệng thì nói, Đổng Tiếu vẫn cứ ôm ghì lấy tiểu yêu của hai người, nhắm mắt, nhăn mày, buông mình cho số phận.

Ba người bị bạo phong cuốn đi trong khi Vạn Kiến Sư thì thộp được một dúm cỏ trên đỉnh Thiên Vân Sơn. Lão ghịt người lại được nhờ có dúm cỏ ở đó. Khi bạo phong tan thì chẳng còn thấy Đổng Tiếu, Tuyết Liên lẫn Băng Phương Vũ.

Vạn Kiến Sư Giang Hào đứng sỏng lên, gọi lớn:

- Đổng hiền điệt, ngươi đang ở đâu. Đổng Tiếu, Tuyết Liên, Phương Vũ các người có nghe ta nói không?

Lão bắt tay lên miệng làm loa:

- Đổng Tiếu, ngươi đang ở đâu? Lên tiếng đi.

Lời của Vạn Kiến Sư vang lồng lộng trong không gian và chỉ có âm thanh lồng lộng từ trên không trung đập vào thính nhĩ lão. Âm thanh đó do chính ngôn phong của lão tạo ra, còn tuyệt nhiên chẳng nghe được lời đáp trả nào.

Vạn Kiến Sư Giang Hào rống lên một lần nữa.

- Đổng Tiếu, trả lời cho ta đi.

- Bạo phong đã thay bổn nhân tiễn y xuống a tỳ rồi, còn đâu mà trả lời cho lão quỷ.

Giọng nói trầm trầm của Chung Hảo Kiệt buộc Vạn Kiến Sư Giang Hào giật thót ruột từ từ quay lại. Đập vào mắt lão là Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt trong bộ gấm y Minh chủ, tay chắp sau lưng.

Giang Hào biến sắc lùi bước. Lão ngập ngừng hỏi:

- Chung tôn giá đã theo chân lão phu và Đổng Tiếu?

- Nếu bổn nhân muốn lấy mạng các ngươi, thật ra còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình.

Bổn nhân để cho các người đi vì muốn các người đưa bổn nhân đến Sanh tử bình. Hãy tìm Sanh tử bình cho bổn nhân.

Giang Hào lắc đầu:

- Nếu có Sanh tử bình trên Thiên Vân Sơn thì Đổng Tiếu và hai ả nha đầu kia không bị bạo phong cuốn đi như vậy. Tôn giá thấy rồi đó.

Cười khẩy một tiếng, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đổng tiểu tử muốn cãi lại thiên ý nên mới bị trời đẩy xuống đại tuyệt. Không biết Giang tiên sinh có cãi lại thiên ý không?

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa chắp tay sau lưng tiến đến trước mặt Vạn Kiến Sư Giang Hào.

Giang Hào thối tiếp ba bộ, mắt đăm đăm nhìn Chung Hảo Kiệt. Lão lắc đầu:

- Lão phu không cãi lại ý trời.

Chung Hảo Kiệt phá lên cười. Lão vừa cười vừa nói:

- Thế thì lão hãy tìm Sanh tử bình cho bổn nhân. Đừng nói với bổn nhân là lão không biết.

Giang Hào bặm môi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tôn giá đã chứng kiến tất cả rồi, nếu có Sanh tử bình thì Đổng Tiếu và hai ả nha đầu kia đâu bị bạo phong cuốn xuống địa vật.

Giang Hào như lóe ra ý gì trong đầu, liền ôm quyền nói:

- Lão phu đã biết được Sanh tử bình ở đâu rồi.

- Ở đâu?

Giang Hào buông tiếng thở dài rồi đảo mắt nhìn quanh:

- Sanh tử bình chính là đỉnh Thiên Vân Sơn này. Nó chính là Sanh tử bình. Tôn giá nghĩ xem có đúng không? Đây chính là Sanh tử bình.

Chung Hảo Kiệt đảo mắt nhìn quanh. Trên Thiên Vân Sơn là một bãi đất rộng, thỉnh thoảng lại có những ngọn gió hiu hiu thổi. Lão lẩm nhẩm:

- Sanh tử bình.

Giang Hào nhìn lão:

- Đây đúng là Sanh tử bình. Bước vào Sanh tử bình, sống chết là do ý trời.

Lão vừa nói vừa thở hắt ra, cúi đầu nhìn xuống thảm cỏ:

- Nhị vị tiên gia đã bước vào Sanh tử bình, hẳn cũng chịu chung cảnh ngộ như Đổng Tiếu, Tuyết Liên và Băng Phương Vũ.

Chung Hảo Kiệt suy nghĩ một lúc rồi phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nhìn Giang Hào:

- Vạn Kiến Sư, lão biết quá nhiều nên vô tình hại cả hậu nhân của Thánh cô Hắc đạo.

Lão quỷ đã thay bổn nhân trừ hậu họa của mình. Sự trung thành với Thánh cô tiên tử của lão sẽ được ta đền đáp.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nghe Chung Hảo Kiệt thốt ra câu này, mặt lão biến sắc.

Hảo Kiệt nhếch môi nói:

- Giang tiên sinh biết sự đền đáp của bổn nhân rồi chứ?

- Tôn giá định lấy mạng ta?

- Không sai, Giang tiên sinh biết nhiều quá. Phàm những kẻ biết nhiều thì hậu vận không tốt cho bản thân mình. Bổn nhân cho Giang tiên sinh tự xử mình đó.

Giang Hào buông tiếng thở dài nói:

- Lão phu đã chạy trốn tôn giá bao nhiêu năm nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với kết cục này.

- Chạy trốn vẫn không thoát được số phận. Lão tiên sinh tự xử đi.

Buông tiếng thở dài, Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tôn giá cho lão phu tự xử?

- Đó là đặc ân bổn nhân dành cho ngươi.

Vạn Kiến Sư Giang Hào nhìn lên bầu trời cao. Một vì sao mọc sớm lọt vào mắt Giang Hào. Rồi vì sao đó vụt xẹt đi mất hút vào không gian mênh mông vô tận.

Giang Hào vuốt râu, gượng cười. Lão nhẩm nói:

- Có lẽ đó là kết cục của Vạn Kiến Sư Giang Hào.

44. Vương Nữ Ngọc Bích

Đổng Tiếu những tưởng đâu mình và Tuyết Liên lẫn Băng Phương Vũ sẽ rơi xuống địa vực tan xương nát thịt, nhưng luồng bạo phong lại đưa họ như những cánh diều nhẹ đáp xuống một khu rừng kỳ lạ. Để họ rơi xuống thảm cỏ dầy như tấm đệm tự nhiên, chung quanh là những táng cây với những hình thù kỳ lạ. Những quả đào mộng đỏ, như mời mọc ba người.

Đổng Tiếu nhìn sang Tuyết Liên:

- Hình như chúng ta đã vào đúng khu vườn đào thiên thai của ngọc hoàng thượng đế rồi, nếu như ta không chết.

Tuyết Liên nói:

- Đổng huynh đừng quá ảo tưởng, sống trong cõi mộng của mình. Hãy xem đây là đâu rồi tìm lối trở ra.

Đổng Tiếu gãi đầu:

- Biết đi đâu bây giờ?

Chàng vừa nói dứt câu thì thấy một luồng hào quang lóe lên đập vào mắt mình. Hiện tượng đó khiến Đổng Tiếu sững sờ. Chàng nhìn lại Tuyết Liên.

- Nàng thấy gì?

- Huynh thấy Đổng Tiếu nhìn lại Băng Phương Vũ:

- Phương Vũ, nàng hẳn thấy.

Phương Vũ gật đầu nhỏ nhẻ nói:

- Một ánh chớp quang vừa lóe lên.

- Đúng rồi, tiểu huynh cũng thấy một ánh chớp quang. Chúng ta đến đó xem sao.

Ánh hoàng hôn vừa đủ để họ thấy đường né tránh những thân cây với những hình thù kỳ lạ, tiến về nơi có ánh chớp vừa mới lóe sáng, khi ba người đến nơi mới biết đó là một tòa cổ động. Từ trong cổ động có hào quang xanh lục hắt ra.

Đổng Tiếu ve cằm, quệt mũi rồi nhìn Tuyết Liên:

- Tuyết Liên, nàng đoán xem cái gì ở trong cổ động này?

- Ba người cùng vào thì sẽ biết ngay, cần gì phải đoán già đoán non.

- Hây, huynh thích đoán hơn. Chúng ta chưa biết gì trong đó nên phải đoán chứ. Đoán để biết mình đi trước hay đi sau.

Đôi chân mày Tuyết Liên nheo lại, nàng lắc đầu:

- Muội đã đoán được ý của huynh rồi.

Đổng Tiếu gượng cười.

Tuyết Liên lườm chàng, nói:

- Trên đời này còn gã nam nhân nào gian trá hơn Đổng huynh không?

- Sao nàng nói ta gian trá.

- Bởi vì huynh đang tính toán mình nên đi trước hay đi sau, khi bên cạnh huynh có hai mỹ nữ.

Đổng Tiếu gãi đầu, giả lả cười:

- Nàng có biết câu tại gia tòng phụ không? Nếu không biết thì huynh sẽ lý giải cho nàng hiểu nhé.

Tuyết liên lắc đầu:

- Không không, huynh không cần nói, muội hiểu rồi.

Nàng lườm Đổng Tiếu, nhỏ giọng nói tiếp:

- Huynh quí mạng mình hơn thê tử?

- Không như nàng nghĩ đâu, huynh chỉ sợ khi ta chầu diêm chúa, nàng lại phải theo ta.

Mà nàng thì là trang mỹ nhân quốc sắc thiên hương, không chừng diêm chúa lại say đắm mà chọn nàng.

Thở hắt ra một tiếng:

- Bộ mặt của diêm vương lão nhân gia thì nàng biết rồi đó.

- Không khôi ngô bằng huynh?

- Diêm vương lão nhân gia làm sao so sánh được với huynh. Thậm chí không thể gọi là xú nam tử nữa.

Nàng lườm Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu giả lả cười:

- Nàng thông minh hiểu ý huynh rồi đó. Huynh nghĩ mình sẽ đi giữa, hai người một trước một sau hộ tống cho huynh.

- Cuối cùng huynh cũng lòi đuôi là người tham sống sợ chết.

- Ai không vậy. Huống chi huynh đang có diễm phúc mà. Chẳng may huynh chết, kẻ khác hưởng diễm phúc đó. Huynh chết không yên lòng.

Phương Vũ nhìn chàng.

Tuyết Liên thì lườm Đổng Tiếu:

- Giờ thì lòi cái đuôi ích kỷ.

- Huynh nói không đúng sao?

- Cái gì huynh cũng nói được.

Nàng thở hắt ra rồi mới lần bước vào trong cổ động. Ba người đi sâu vào cổ động cho đến khi lọt vào gian thạch thất hàm ếch rộng non hơn mươi trượng vuông. Ngay giữa gian thạch phòng đó là một pho tượng mỹ nữ bằng ngọc bích, ngồi trên chiếc ngai bằng đá hoa cương. Hai bên pho tượng là di thân của Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và Thiên Diện ma tôn Hà Chuẩn.

Cả hai như những nô bộc trung thành nguyện suốt đời bên mỹ nữ để hầu hạ và chờ sai khiến. Đổng Tiếu tò mò bước đến gần. Pho tượng mỹ nữ ngọc bích như toát ra một hấp lực thu hút lấy nhãn quang của Đổng Tiếu, Tuyết Liễn và lẫn Băng Phương Vũ.

Tuyết Liên và Phương Vũ bên chàng mà chàng vẫn không hay không biết cứ như đã bị pho tượng mỹ nữ bằng ngọc bích kia cuốn mất cả thần lẫn thức.

- Đổng huynh Đổng Tiếu vẫn chú nhãn ngắm nhìn pho tượng ngọc bích mà không trả lời nàng.

Tuyết Liên cau mày, đập vào vai Đổng Tiếu:

- Đổng huynh Đổng Tiếu giật mình như người vừa mới thoát ra cõi mộng. Chàng ngơ ngác nhìn lại nàng:

- Cái gì vậy?

Tuyết Liên nhìn Đổng Tiếu bằng ánh mắt tò mò:

- Huynh sao vậy?

- Ohuynh đâu có gì đâu.

- Sao huynh cứ ngớ người ra như người mất hồn mất vía vậy?

Đổng Tiếu mơ hồ nói:

- Đẹp quá.

Đôi chân mày Tuyết Liên nhíu lại:

- Đẹp là sao?

Đổng Tiếu chớp mắt như vừa lấy được toàn trí của mình. Chàng ngơ ngẩn nói:

- Ơ huynh vừa nói gì nhỉ.

Tuyết Liên lắc đầu.

Thốt ra câu nói đó, Đổng Tiếu bất giác đỏ mặt. Chàng giả lả cười rồi nói:

- Hai nàng nhìn xem, pho tượng mỹ nhân này đúng là một kiệt tác nghệ thuật, sống động như người thật, khiến huynh ngơ ngẩn cả người.

Tuyết Liên chau mày nhìn Đổng Tiếu:

- Huynh ngơ ngẩn cả người?

Nàng nói rồi nhìn lại Phương Vũ:

- Phương Vũ tỷ tỷ, tỷ tỷ biết vì sao Đổng huynh ngơ ngẩn cả người hay không vậy?

Phương Vũ nhỏ nhẻ đáp Tuyết Liên:

- Đổng huynh là người háo sắc.

Tuyết Liên nhìn lại Đổng Tiếu:

- Huynh nghe Phương Vũ nói rồi chứ? Huynh là một gã nam nhân vừa gian trá, vừa sợ chết, vừa ích kỷ, nay lại thêm thói háo sắc nữa. Trên đời này còn cái gì để gắn cho huynh nữa không?

Đổng Tiếu lắc đầu, từ tốn nói:

- Hai nàng nghĩ vậy oan cho huynh quá.

Tuyết Liên cười mỉm rồi nói:

- Không oan cho huynh đâu. Chỉ với một pho tượng thôi, huynh còn ngơ ngẩn đến thần hồn thất vaí. Nếu như là một trang mỹ nữ bằng xương bằng thịt, không biết huynh như thế nào?

Đổng Tiếu quệt mũi nhìn Tuyết Liên, gượng cười.

Thấy nụ cười giả lả của chàng, Tuyết Liên nạt ngang:

- Huynh đừng chống che nữa. Tự thú đi.

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Huynh có nói gì đâu, đến như nhị vị tiên gia, một người là võ lâm Minh chủ bạch đạo, một người là võ lâm Minh chủ Hắc đạo còn tự nguyện ngồi hai bên tượng nữ ngọc bích, như những kẻ hầu nô nhân, thì Đổng Tiếu này có là gì.

Chàng gãi đầu nhìn Tuyết Liên gượng cười nói:

- Tuyết Liên, nàng có nghĩ ra tại sao nhị vị tiên gia Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ lại tự nguyện chết trong cổ động này như những hầu nô để tôn thờ pho tượng vương nữ không?

- Nếu có Giang tiên sinh, tiên sinh sẽ lý giải cho huynh.

- Nhắc đến Giang thúc thúc, không biết thúc thúc ra sao nữa.

Nói rồi Đổng Tiếu buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại pho tượng vương nữ ngọc bích:

- Lạ thật Tuyết Liên hỏi:

- Huynh thấy gì lạ?

- Thì nàng thấy rồi đó. Lúc còn sinh thời, ngoại tổ và Thượng Quang Kỳ đại hiệp vốn là hai đối thủ bất cộng đới thiên. Người là võ lâm Minh chủ Bạch đạo, người là võ lâm Minh chủ Hắc đạo, nhưng khi viên tịch thì cùng một chỗ, cùng một cách viên tịch, thậm chí cùng thờ chung một người đẹp. Xem ra nhị vị tiên gia cũng đa tình đấy nhỉ.

Đổng Tiếu thở hắt ra một tiếng:

- Ái chà, không biết Vương nữ ngọc bích đây nếu là người bằng xương bằng thịt, thì nhị vị tiên gia sẽ phân chia như thế nào chẳng lẽ Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Tuyết Liên và Phương Vũ.

Tiếp nhận ánh mắt của Đổng Tiếu, bất giác Tuyết Liên lẫn Phương Vũ đều đỏ mặt như có lò than hồng đang hắt hơi nóng trực diện vào họ vậy.

Thấy hai nàng thẹn thùng, Đổng Tiếu mỉm cười. Nụ cười của chàng càng khiến Tuyết Liên và Phương Vũ e thẹn hơn, mặt đỏ hồng lên.

Tuyết Liên miễn cưỡng hỏi:

- Huynh cười cái gì?

- Nàng hiểu ý của huynh mà còn hỏi nữa.

Câu nói của Đổng Tiếu càng khiến sắc hoa của Tuyết Liên đỏ hơn nữa.

Nàng gắt gỏng nói:

- Huynh đang nghĩ sàm.

Chàng mở to mắt hết cỡ nhìn Tuyết Liên rồi nói:

- Huynh có nghĩ sàm đâu. Mà chỉ thắc mắc tò mò thôi.

Tuyết Liên nhìn lại pho tượng nữ vương ngọc bích, Thượng Quan Kỳ và Hà Chuẩn.

Nàng ôn nhu hỏi:

- Huynh thắc mắc và tò mò gì? Đừng có nói sàm với muội đó.

- Sao nàng cứ nghĩ ta như vậy chứ? Nàng nghĩ xem, cớ sao nhị vị tiên gia lại sùng bái pho tượng nữ vương ngọc bích, hạ mình nhận là nô nhân. Phải có cái gì đó trong pho tượng nữ vương.

Tuyết Liên nhìn lại Đổng Tiếu:

- Lần này thì huynh đã nói đúng. Thế nào, huynh đã nhận ra ẩn ý gì chưa?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Nếu là con người thì đã khó hiểu được tâm tư của họ rồi. Huống chi là một pho tượng.

Chàng thở hắt ra một tiếng, bâng quơ nói:

- Sắc đẹp của giai nhân đúng là có sức mạnh siêu phàm, nếu không nói là vô địch thiên hạ. Nếu như ta muốn làm võ lâm Minh chủ hợp nhất Hắc đạo và Bạch đạo, chẳng lẽ Chàng lại bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Tuyết Liên nhìn chàng nheo mày:

- Chẳng lẽ sao?

- Huynh muốn nói chẳng lẽ mình lại biến thành nữ nhân. Ta là nam nhân muốn có sức mạnh vô địch của mỹ nhân phải biến thành nữ nhân.

- Thế thì tội nghiệp huynh quá.

Chàng lắc đầu:

- Còn đâu là một trang nam tử đỉnh thiên lập địa, không chừng lại biến thành tiểu thái giám Đổng Tiếu lắm Chàng lắc đầu:

- Không được, không được, cái này thì huynh không muốn nói.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa rùn mình.

Đổng Tiếu gãi đầu, rồi chợt reo lên:

- Huynh có cách đọc ý tưởng của vương nữ ngọc bích rồi.

Tuyết Liên hỏi:

- Huynh có cách gì?

- Muốn đọc ý tưởng của vương nữ ngọc bích thì Chàng bỏ ngang câu nói nhìn Tuyết Liên và Phương Vũ:

- Hai nàng muốn huynh đọc ý niệm trong pho tượng nữ vương ngọc bích thì phải theo ý của huynh.

- Ý của huynh sao nào?

Chàng ve cằm, quệt mũi rồi nói:

- Chúng ta sẽ làm giống như nhị vị tiên gia.

- Nghĩa là sao?

- Ơ huynh sợ nói ra lắm.

- Huynh nói đi.

Đổng Tiếu chỉ vào ngực mình:

- Huynh sẽ là vương nữ ngọc bích, còn Tuyết Liên là Thượng Quan Kỳ tiên sinh, Phương Vũ sẽ làm ngoại tổ Hà Chuẩn.

Tuyết Liên cau mày:

- Huynh muốn Tuyết Liên và Phương Vũ sùng bái huynh như nhị vị tiên gia sùng bái pho tượng nữ vương ngọc bích ư?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Đúng rồi.

Tuyết Liên nạt ngang:

- Huynh đừng có khôn quá, muội đã hiểu ý huynh rồi.

- Chỉ có cách đó thì may ra tiểu huynh mới đọc được ý niệm của vương nữ ngọc bích thôi. Còn như không thì huynh sao đọc được ý niệm trong đầu pho tượng vương nữ.

- Xét cho cùng, huynh muốn bắt muội và Phương Vũ phải hạ mình sùng bái huynh.

- Nếu không làm vậy thì chịu thôi. Nàng thấy rồi đó, đây là sự bắt buột mà. Trước đây trong thạch thất này có nhị vị tiên gia là nam nhân, và chỉ có mỗi vương nữ ngọc bích là nữ nhân. Còn bây giờ thì chỉ có huynh là nam nhân, còn hai người là nữ nhân. Nếu huynh không ngồi giữa thì ai bây giờ?

Tuyết Liên nhìn Phương Vũ:

- Phương Vũ tỷ tỷ nghĩ sao?

- Phương Vũ đã là người của huynh ấy rồi.

Tuyết Liên nhìn lại Đổng Tiếu:

- Huynh khôn lắm, nhưng tại vì Phương Vũ tỷ tỷ đồng ý, muội mới chìu theo ý của huynh.

Nàng đổi giọng khe khắc:

- Nhưng huynh phải nói cho muội biết ý tưởng trong pho tượng vương nữ ngọc bích đó.

- Huynh sẽ đọc được ý niệm đó.

- Chúng ta sẽ dời tượng đi.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Không cần, cứ để nguyên như vậy, chỉ cần dời di thân của nhị vị tiên gia là được rồi.

Nói rồi Đổng Tiếu cùng với Tuyết Liên và Phương Vũ dời di thể của Thượng Quang Kỳ và Hà Chuẩn. Họ chạm vào thi thể hai người thì xương thịt của Thượng Quang Kỳ lẫn Hà Chuẩn đều tan ra thành bụi.

Đổng Tiếu tròn mắt ngơ ngẩn, rồi buột miệng thốt:

- Ý Tuyết Liên nghiêm giọng nói:

- Tiểu huynh phải cẩn thận đó.

Đổng Tiếu gom tro tàn của Thượng Quang Kỳ và Hà Chuẩn vào hai mảnh lụa tơ tằm còn lại của Tuyết Liên, đặt ra xa pho tượng vương nữ ngọc bích.

Chàng nhìn Tuyết Liên:

- Hai người hãy ngồi đúng vào vị trí của nhị vị tiên gia nhá.

Tuyết Liên và Phương Vũ gật đầu. Đổng Tiếu chờ cho hai người ngồi đúng vào vị trí của Thượng Quang Kỳ và Hà Chuẩn. Trông Tuyết Liên và Phương Vũ chẳng khác nào những nô nữ thành tâm sùng bái chủ nhân của mình.

Chàng bước đến pho tượng vương nữ ngọc bích, dõi mắt nhìn từ trên xuống dưới. Mặc dù chỉ là pho tượng bằng ngọc bích nhưng nó vẫn toát ra hấp lực rất kỳ lạ tác động đến thần thức của Đổng Tiếu. Một hấp lực mơ hồ tạo ra trong chàng ý tưởng về một con người bằng xương bằng thịt, một trang giai nhân chịu nhiều ái tình đau khổ mà bất cứ người trượng phu trọng nghĩa nào cũng phải chạnh lòng.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài.

Chàng ngắm nhìn pho tượng như người mất hồn mất vía, rồi bất ngờ theo một sự thôi thúc mơ hồ, Đổng Tiếu ôm chầm lấy pho tượng vương nữ ngọc bích.

Chàng nghĩ trong đầu:

- "Phải chi nàng bằng xương bằng thịt, Đổng thiếu gia nguyện sẽ yêu nàng suốt cuộc đời phù phiếm này.".

Tuyết Liên và Phương Vũ không khỏi sượng sùng khi tay Đổng Tiếu ôm lấy pho tượng ngọc bích như ôm một người tình mà chàng sùng bái. Tay chàng vòng qua cổ pho tượng, ôm chặt vào lòng mình, mắt nhắm lại như thể chìm vào cõi mộng.

Tuyết Liên chực lên tiếng, thì bất ngờ Đổng Tiếu vỗ vào lưng pho tượng vương nữ, rồi nói:

- Tuyết Liên, Phương Vũ, ta đọc được rồi.

Tuyết Liên toan hỏi thì bất thình lình cả pho tượng lẫn Đổng Tiếu sụp xuống sàn thạch thất. Nàng chỉ kịp nghe tiếng của Đổng Tiếu vọng lên:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên.

Câu nói của Đổng Tiếu còn đọng trong thính nhĩ Tuyết Liên và Phương Vũ thì sàn thạch thất dịch chuyển rồi đóng khịt lại, lấp luôn mật đạo mà Đổng Tiếu cùng pho tượng vương nữ lọt thỏm xuống.

Tuyết Liên nhìn lại Phương Vũ với ánh mắt lo lắng:

- Tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ. Tỷ tỷ còn nhớ Đổng huynh nói gì khi cùng pho tượng vương nữ ngọc bích sụp xuống sàn thạch thất không?

- Nàng ấy muốn có người trèo lên.

Tuyết Liên mơ hồ lặp lại câu nói của Đổng Tiếu:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên là sao?

Nàng lắc đầu:

- Không thể nào hiểu nổi.

Nhìn lại Phương Vũ, Tuyết Liên nói:

- Nàng ấy muốn có người trèo lên Đổng huynh muốn nói gì?

Hai người nhìn nhau trong sự im lặng. Họ cố nghĩ thấu câu nói của Đổng Tiếu nhưng chẳng hiểu ẩn ý của câu nói đó. Họ cứ nhìn nhau mãi, rồi cả hai bất giác cùng nói:

- Hiểu rồi.

Họ thốt ra câu nói đó thì lưỡng quyền ửng hồng như hai quả đào chín mộng.

Tuyết Liên thờ thẩn một lúc rồi nói:

- Huynh ấy Huynh ấy đâu có nghĩ gì đến Tuyết Liên và Phương Vũ tỷ tỷ Huynh ấy là kẻ háo sắc Một gã háo sắc gian trá, bỉ ổi và đê tiện đến độ trèo lên một pho tượng vô tri vô giác.

Nàng gắt gỏng nói tiếp với Phương Vũ:

- Đổng huynh, nàng ấy muốn trèo lên, hay Đổng huynh muốn trèo lên.

45. Ảo Vọng Sụp Đổ

Tất cả mọi người đều có mặt tại đại đường chính sảnh võ lâm. Ngay giữa tòa chính sảnh đại đường là chiếc lư đồng tỏa hương trầm nghi ngút. Không khí trong đại đường trang trọng và có phần trầm mặc.

Khi Thượng tôn minh chủ xuất hiện cùng với năm ả a hoàn theo sau.

Mỗi người bưng một chiếc bài vị lập vào trong. Tất cả mọi người quỳ xuống kể cả Thiệu Ân. Mặc dù đã quỳ, chân diện trầm mặc suy tư của Chung Hảo Kiệt lọt vào mắt Dương Thiệu Ân. Vẻ trầm mặc của vị Thượng tôn minh chủ khiến Thiệu Ân cũng phải hồi hộp lo lắng.

Võ lâm Minh chủ an vị ngồi xuống chiếc ngai sơn son thếp vàng, phía sau là bức hoành phi có dòng chữ "võ lâm thượng nhân". Dương Thiệu Ân vẫn cố liếc trộm Chung Hảo Kiệt.

Mọi người đồng loạt hành bái:

- Minh chủ vạn an.

Hảo Kiệt chờ mọi người hành lễ xong mới trịnh trọng nói:

- Bổn nhân miễn lễ.

Tất cả quần hùng Bạch đạo ngồi lại ghế của mình.

Chờ cho quần hào đã yên vị rồi, Chung Hảo Kiệt lia mắt nhìn qua mọi người. Lão trịnh trọng nói:

- Hôm nay bổn nhân phát thiệp mời tất cả những kỳ hiệp võ lâm Bạch đạo tề tựu về đại đường chính sảnh võ lâm để chủ trì công đạo.

Nói rồi lão từ từ đứng lên. Thượng tôn minh chủ bất giác dời mắt nhìn lại Dương Thiệu Ân:

- Dương Thiệu Ân Thiệu Ân vừa hồi hộp vừa lo âu trộn chút phấn khởi trong tâm mình. Y rời chỗ ngồi bước ra đứng trước quần hào, quỳ một chân, ôm quyền nói:

- Dương Thiệu Ân thẩm bái Thượng tôn minh chủ.

Nói rồi Thiệu Ân sụp lạy hành đại lễ. Chờ cho Dương Thiệu Ân hành đại lễ xong, Chung Hảo Kiệt mới trịnh trọng nói:

- Dương Thiệu Ân, ngươi hãy nhìn xem những tấm bài vị này của ai.

Vừa nói Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt vừa ra hiệu cho năm ả a hoàn xoay năm tấm bài vị.

Những tấm bài vị khắc tên của năm người mà Thiệu Ân đã sát tử, gồm Trung Nguyên Thiên kiếm Hầu Lịnh Cương, chưởng môn Tung Sơn Tạ Kiểng, bang chủ Cái Bang Khưu Chí Viễn, Võ Đang chân tử Giác Hải đạo trưởng và sau cùng là tấm bài vị của Thiếu Lâm phương trượng Chí Thiện đại sư. Chân diện Thiệu Ân đanh hẳn lại, tim y đập thình thịch như muốn lọt ra ngoài lồng ngực.

Chung Hảo Kiệt trầm giọng nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, ngươi đã nhận ra những tấm bài vị này rồi chứ?

Hai cánh môi Thiệu Ân mím lại. Y khẽ gật đầu.

- Tốt, bổn nhân hỏi ngươi, phải ngươi đã lấy mạng ngũ đại kỳ nhân.

Thiệu Ân nghiến hai hàm răng lại với nhau. Một lớp mồ hôi rỉ ra trên trán y. Y buông tiếng thở dài nói:

- Đúng, chính Thiệu Ân đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân.

- Thiệu Ân, ngươi biết ngũ đại kỳ nhân là những người như thế nào chứ? Sao ngươi lại dám sát tử họ? Ngũ đại kỳ nhân là những đại cao thủ của Bạch đạo chính phái, đã từng lập những kỳ tích mà những người khác phải tôn vinh. Họ còn được võ lâm quần hào ngưỡng mộ, cung thỉnh bổn nhân ban cho kim bài miễn tử, bây giờ ngươi đã giết họ. Ngươi biết làm gì rồi chứ?

Thiệu Ân từ từ đứng lên. Y rọi mắt vào Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, mặt càng lúc càng đanh lại. Từ sắc diện bình thường chuyển qua màu tái nhợt rồi đỏ bừng.

Y chợt phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của y vang động cả tòa đại đường chính sảnh. Nghe tiếng cười ác độc của Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, quần hào Bạch đạo đều nheo mày lộ vẻ bất nhẫn. Duy có một người duy nhất rất thản nhiên với tràng tiếu ngạo của Dương Thiệu Ân, người đó chính là Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Thiệu Ân cắt ngang tràng tiếu ngạo. Y gằn giọng nói:

- Bây giờ thì ta mới hiểu, nhưng có lẽ khi ta hiểu thì đã quá muộn rồi phải không?

Hừ nhạt một tiếng, Thiệu Ân đanh giọng nói:

- Thượng tôn minh chủ có muốn biết nguyên nhân vì sao ta giết Ngũ đại kỳ nhân không?

- Bổn nhân chủ trì công đạo, quang minh chính đại, lấy công bằng làm trọng không phân biệt người trong nhà, hay kẻ ngoài gia tộc. Bổn nhân lấy chính đạo làm trọng nên bổn nhân cho ngươi nói.

Thiệu Ân ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói tiếp:

- Hay Nói hay lắm.

Y hừ nhạt một tiếng rồi gằn từng tiếng:

- Dương Thiệu Ân đúng là đã xuống tay lấy mạng Ngũ đại kỳ nhân chỉ trong một đêm, nhưng vì sao Thiệu Ân này lấy mạng những người đó. Bởi vì họ đã có dự mưu chiếm quyền Minh chủ võ lâm.

Chung Hảo Kiệt lắc đầu:

- Hồ đồ! Ngũ đại kỳ nhân không bao giờ có ý niệm đó. Ngươi chỉ tưởng tượng ra thôi.

Thiệu Ân cau mày, lắc đầu:

- Nếu không như vậy thì ra Thiệu Ân đã bị người ta đưa vào một âm mưu giết người, hoàn toàn là kẻ bị lợi dụng.

Chung Hảo Kiệt chỉ tay vào mặt Thiệu Ân thét lớn:

- Im! Chẳng ai lợi dụng ngươi cả.

- Không ai lợi dụng ta?

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Chỉ vì ngươi là kẻ có tham vọng, tham vọng của dòng máu Hắc đạo thôi thúc nên ngươi mới hành động bất kể Ngũ đại kỳ nhân đã có kim bài miễn tử của bổn nhân.

Buông một tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt nói tiếp:

- Bổn nhân vì tình sư đệ đồng môn với cha ngươi, giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh mà nhận ngươi làm nghĩa tử, chăm sóc, lo toan, truyền võ công cho ngươi, nhưng trong ngươi vẫn luân chuyển nửa dòng máu Hắc đạo còn lại của Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ. Chính nửa dòng máu Hắc đạo đó đã biến ngươi thành một sát nhân vương, dám lợi dụng thân phận mình để bất ngờ ra tay hành thích Ngũ đại kỳ nhân.

Chung Hảo Kiệt chỉ vào mặt Dương Thiệu Ân:

- Ngươi có vẻ bề ngoài của một thiếu hiệp đỉnh thiên lập địa, nhưng thật ra trong ngươi lại là một quái thai của giới Bạch đạo chính nhân.

Những nét phẫn uất hiện lên mặt Dương Thiệu Ân. Y gằn giọng nói:

- Thượng tôn minh chủ Nghĩa phụ?

Thiệu Ân lắc đầu phá lên cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Hôm nay bổn thiếu gia mới thấu hiểu câu nói, nuôi người ba năm chỉ sử dụng một khắc thôi. Lão đã dụng người rất đúng, rất hay Thảo nào quyền ban phát cho người này thứ này, người nọ thứ kia.

Thiệu Ân thở ra rồi quay ngoắt lại quần hùng. Y lớn tiếng nói:

- Thượng tôn minh chủ nói rất đúng. Dương Thiệu Ân là một quái thai mang bộ lốt của một kỳ hiệp, trong ta luôn có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo tuôn chảy. Ta không phủ nhận điều đó. Đúng, bổn thiếu ta có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo. Ta là một quái nhân. Chính vì sự pha trộn của hai dòng máu đó mà bổn thiếu gia đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân.

Y ngửa mặt cười khằng khặc:

- Chính bổn thiếu gia đã sát tử Ngũ đại kỳ nhân. Vậy trong các ngươi ở đây có ai muốn trả thù cho những vị Kỳ hiệp của các ngươi không?

Trong khi Thiệu Ân nói thì võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt lại từ từ ngồi trở lại chiếc ngai sơn son thếp vàng của mình. Lão nhìn Thiệu Ân bằng ánh mắt ghê lạnh và dè bĩu.

Thục Tùng Nhẫn thì khoanh tay trước ngực với vẻ bàng quang trước những gì đang diễn ra trước mắt lão.

Quần hùng im lặng nhìn Thiệu Ân, thấy mọi người rọi hùng quang vào mình, Thiệu Ân càng cuồng nộ hơn. Y gào lên:

- Có ai không? Các ngươi không dám à?

Từ trong quần hùng Bạch đạo, một người vạm vỡ, vận quần y, thắt lưng đỏ, cầm lang nha bổng bước ra.

- Hạ nhân Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, ngươi chết đến nơi rồi.

Ôm quyền hướng về Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ cho phép Mạc Can.

- Lang nha tử hiệp Mạc Can, bổn nhân cho các hạ được quyền định đoạt số phận của Ngọc diện tử sát.

- Đa tạ Minh chủ.

Lang nha tử Mạc Can nhìn lại Thiệu Ân:

- Thiệu Ân, ngươi tự xử hay để ta đập vỡ sọ ngươi.

Mặt Thiệu Ân đanh hẳn lại với những nét tàn nhẫn và căm phẫn:

- Ngươi đòi lấy mạng Dương Thiệu Ân này ư? Ngươi làm được chuyện đó ư?

Lời còn đọng trên miệng Dương Thiệu Ân thì Lang Nha Tử gầm lên một tiếng lồng lộng.

Cùng với tiếng gầm thị uy đó, gã vung ngọn Lang Nha bổng lên cao, lao bổ đến Thiệu Ân.

Chiếc Lang Nha bổng bổ thẳng xuống đầu Thiệu Ân.

Y dụng ngay đến quỷ ảnh di hình bộ, Thiệu Ân bước lách qua bên để ngọn binh khí nặng chình chịch của đối phương đánh sạt qua bên hông mình, nện xuống sàn gạch.

- Rầm Binh khí nặng nề của Mạc Can đập xuống sàn gạch, khoét ngay một chiếc lỗ to bằng miệng một cái nỉa. Công hụt đối phương một thức, Lang Nha tử Mạc Can toan biến thế, nhưng trước khi biến chiêu tức nhiên gã phải rút lại chiếc Lang Nha bổng nặng nề. Y chực thực hiện ý định đó nhưng lại quên rằng đối thủ của mình là Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân. Y quên rằng, với Thiệu Ân, một chiêu công của y nếu không trúng đích sẽ không có cơ hội phát động chiêu công lần thứ hai. Thậm chí cũng không có nốt thời gian ít ỏi để rút lại binh khí nặng nề của mình.

Một ánh chớp bạc nhoáng lên. Cuộc đấu kết thúc cùng với thủ cấp của Lang Nha tử Mạc Can rơi xuống sàn gạch lăn lông lốc. Mặc dù thủ cấp đã lìa khỏi cổ nhưng tay y vẫn khư khư cầm lấy cán Lang nha bổng nặng nề. Y nắm binh khí đó cứng đến độ bị chính ngọn Lang nha nặng trên hai trăm cân kéo thân ảnh không còn đầu khụp đến trước, đổ nhào như cây chuối bị chém ngang gốc.

Cái chết của Lang Nha tử Mạc Can khiến quần hùng Bạch đạo thừ cả ra.

Quần hùng Bạch đạo đã nghiệm ra đang đối mặt với một sát nhân vương chẳng khác gì Thập Tứ Lang hôm nào.

Nhưng không như tại đấu trường, đối mặt với gã kiếm thủ Đông đảo phù tang, giờ đây quần hùng đã có sự hậu thuẩn của Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, thì tất có sự khích lệ ngấm ngầm. Nên xác Lang nha tử Mạc Can vừa đổ sầm xuống sàn gạch thì ngay lập tức ba gã hán nhân có bộ mặt xương xẩu trông chẳng khác gì mặt những con chuột biến hóa thành.

Ba người đó đều dụng chung một thứ binh khí là những ngọn câu liên, sáng quắc. Họ lướt ra khỏi quần hùng Bạch đạo vừa nói:

- Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân, mau nạp mạng cho Tam thử.

Thiệu Ân đanh giọng nói:

- Ba con chuột các ngươi đi tìm cái chết thì đúng hơn.

Vừa nói Thiệu Ân vừa quay nửa vòng. Ba ngọn ám tiễn tinh sa cắt ra ba đường thẳng tấp. Tam thử vừa lướt ra khỏi quần hùng, chưa kịp trụ tấn thì đã bị ba ngọn ám tiễn tinh sa lao thẳng vào tam tinh.

Cả ba đang lao tới hứng trọn lấy ba ngọn ám tiễn, hất ngược về sau, ngã sỏng soài, tứ chi co giật, trông thẳng khác nào những con chuột bị trúng bả, giẫy giụa trước khi tiếp nhận bóng sắc tử thần.

Thiệu Ân chắp tay sau lưng rọi mắt vào quần hùng Bạch đạo.

Im lặng như tờ. Sự im lặng nặng nề thậm chí có thể nghe được cả tiếng thở của mọi người. Thiệu Ân đã trở thành bóng sắc thần chết trong mắt quần hùng võ lâm Bạch đạo, mặc dù ai cũng biết giết được Dương Thiệu Ân là lập được công lớn đối với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, nhưng xét cho cùng thì bước ra chỉ có thể nhận một cái chết thảm trước khi nhận được sự tưởng thưởng của Minh chủ võ lâm.

Không thấy ai đáp lời mình, Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Không còn ai nữa à?

Vẫn không có tiếng quần hùng đáp lời Thiệu Ân. Y ngửa mặt cười khanh khách. Vừa cười y vừa nói:

- Không còn ai nữ thì bổn thiếu gia sẽ là người kế nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ.

Thiệu Ân vừa nói vừa quay mặt lại đối mặt với Chung Hảo Kiệt.

Nhìn Chung Hảo Kiệt, Thiệu Ân từ tốn nói:

- Chỉ còn Dương Thiệu Ân và Thượng tôn minh chủ thôi.

Hảo Kiệt vuốt râu nhìn Thiệu Ân.

Thiệu Ân nói tiếp:

- Có lẽ ta và Thượng tôn minh chủ phải bước vào một cuộc đấu sinh tử để xem ai sẽ là người độc tôn võ lâm.

Hảo Kiệt vuốt râu gật đầu:

- Hóa ra ngươi cũng đã có ý trở thành võ lâm Minh chủ từ lâu rồi à?

- Ai lại không mơ đến điều đó. Chỉ vì quá mơ mộng đến chức vị võ lâm Minh chủ mà Dương Thiệu Ân này mới xuống tay sát tử Ngũ đại kỳ nhân, để bây giờ trở thành một gã mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo.

Nhìn Chung Hảo Kiệt, Dương Thiệu Ân từ tốn nói tiếp:

- Thượng tôn minh chủ đã đặc ân cho Thiệu Ân một con đường đi mà ta không có sự lựa chọn nào khác, phải đi theo đúng con đường mà Thượng tôn minh chủ đã đặt ra.

Chung Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói:

- Bây giờ thì ngươi đã nhận ra điều đó rồi à?

- Đã nhận ra và ta quyết định đi nốt con đường người đã ban tặng cho. Ta có thể tới đích, hoặc không bao giờ nhìn thấy đích đến của mình.

Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt ngửa mặt cười khành khạch.Tiếng cười của lão đập vào thính nhĩ Dương Thiệu Ân tạo ra thứ cảm giác rờn rợn cùng luồng chân khí chạy dọc theo cột sống của gã. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực. Thiệu Ân muốn xua đi những cảm giác bồn chồn, rờn rợn trong tâm thức mình.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Chung Hảo Kiệt nói:

- Ngươi sẽ không bao giờ đến được đích, và sẽ không bao giờ thấy được đích đến của ngươi.

Hai hàm răng Thiệu Ân nghiến lại:

- Ta chấp nhận điều đó.

- Rất khí khái, bổn nhân tiếc cho ngươi, tiếc một đóa hoa kỳ tài của võ lâm Bạch đạo nhưng lại bị số phận gắng cho hai dòng máu. Tiếc cho nhân cách của ngươi. Bổn nhân rất tiếc.

Thiệu Ân ôn nhu đáp lời Chung Hảo Kiệt:

- Minh chủ tiếc nhưng ta thì chẳng tiếc chút nào. Tên đã bắn ra rồi, đâu thể bắt lại được.

Không nên tiếc cho mũi tên đó, cho dù nó có thể lập được kỳ tích trong giới võ lâm này.

Hảo Kiệt gật đầu:

- Thiệu Ân, ngươi nói rất đúng, nói rất đúng.

Chung Hảo Kiệt vừa nói vừa chắp tay bước xuống những bậc tam cấp.

Lão rạo đôi mắt cú vọ hừng hực sát na tàn nhẫn vào mặt Thiệu Ân. Ánh mắt của Chung Hảo Kiệt với hai luồng uy quang chực nuốt chửng lấy Ngọc diện tử sát Dương Thiệu Ân.

Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bổn nhân sẽ không tiếc.

Vừa nói Thượng tôn minh chủ vừa dựng chưởng từ từ đẩy về phía Dương Thiệu Ân, hai đại xoáy kình khởi phát từ tâm trung bản thủ của Chung Hảo Kiệt, tợ cặp giao long cuốn đến Thiệu Ân.

Không dụng đến quỷ ảnh di hình bộ, Thiệu Ân dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy hai đạo xoáy kình phách không chưởng của đối phương, chẳng một chút e dè, mặc dù biết Chung Hảo Kiệt là võ lâm Minh chủ.

Một tiếng sấm động trổi lên làm rung chuyển của gian đại sảnh đường võ lâm khi chưởng ảnh của hai người chạm thẳng vào nhau.

Thiệu Ân bị trượt dài về những ba trượng, miệng ói luôn một dòng máu rưới đỏ sàn gạch, trong khi phía đối diện Chung Hảo Kiệt lại rất dửng dưng.

Lão chắp tay chờ cho Thiệu Ân vận công điều tức lấy lại chân ngươn mà chẳng có chút gì vội vả khẩn trương khi thấy đối phương rơi vào tình thế hạ phong.

Chắp tay sau lưng, Chung Hảo Kiệt từ tốn nói:

- Giờ thì ngươi hẳn đã thấy đích đến trên con đường ngươi đi rồi chứ?

Hai hàm răng Thiệu Ân nghiến lại.

Y gằn giọng nói:

- Có thấy cái đích đen tối đó thì Dương Thiệu Ân này cũng phải đi đến cùng.

Nói dứt câu Thiệu Ân thét lớn một tiếng. Cùng với tiếng thét đó, y thi triển quỷ ảnh di bộ lướt đến Chung Hảo Kiệt. Hữu thủ Thiệu Ân lia ngang một đường vòng cung, phát động mật kiếm công vào yết hầu Thượng tôn minh chủ võ lâm.

Không né tránh chiêu thức tập kích của đối phương, Chung Hảo Kiệt dùng hai ngón chỉ đón lấy mặt lưỡi kiếm.

Đôi chỉ pháp của Chung Hảo Kiệt như đã luyện thành kim cương bất hoại, đón bắt lấy lưỡi mật kiếm của Thiệu Ân dễ như trở bàn tay. Lưỡi mật kiếm sáng ngời nằm gọn trong đôi chỉ pháp của lão.

Nụ cười hiện lên hai cánh môi mỏng của Chung Hảo Kiệt. Lão từ tốn nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng quên bổn nhân là người truyền võ công cho ngươi. Phải biết điều đó chứ.

Miệng thì nói, Chung Hảo Kiệt vừa lắc cổ tay - Cắc Âm thanh khô khốc phát ra lưỡi mật kiếm gãy đôi, lưỡi kiếm vừa gãy thì lão cũng vỗ chưởng đánh vào ngực Thiệu Ân.

- Bình Thiệu Ân chẳng khác nào một cánh diều bị đứt dây, cuốn băng về sau bởi một cơn giông gió dữ. Y ngã lăn dưới đất, miệng ói một bụm máu.

Hảo Kiệt thản nhiên quay lại chiếc ngai sơn son thếp vàng, yên vị rồi nói với quần hào:

- Thiệu Ân đắc tội trọng, chư vị hào kiệt võ lâm nói cho bổn nhân nghe xem nên xử y như thế nào.

Quần hùng Bạch đạo đồng loạt xướng:

- Giết hắn giết hắn Buông tiếng thở dài, Chung Hảo Kiệt khoát tay ra dấu cho mọi người im lặng, chờ mọi người im lặng rồi y mới trịnh trọng nói tiếp:

- Bổn nhân muốn dụng Thiệu Ân như một tấm gương cảnh báo với mọi người trong giới võ lâm. Đã là người của võ lâm Bạch đạo thì phải biết giữ phận của mình. Biết chính đạo ở đâu, biết ai là bậc trưởng tôn. Y đáng là một tấm gương cho mọi người soi vào.

Thở hắt ra, Hảo Kiệt nói tiếp:

- Cho dù mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo nhưng dù sao cũng có lúc là nghĩa tử của bổn nhân. Nên y đáng là một tấm gương cho mọi người soi lấy mình.

Nói rồi, Chung Hảo Kiệt vỗ tay một cái. Như đã có sự chuẩn bị sẵn từ trước. Năm ả a hoàn bưng bài vị của Ngũ đại kỳ nhân đồng loạt lướt ra. Năm ả cùng một bộ pháp cực kỳ uyển chuyển và chính xác, phát tác những sợi thừng óng ánh, phóng đến Thiệu Ân. Năm sợi thừng quấn gọn lấy tứ chi và cổ của Thiệu Ân

kéo căng ra. Thiệu Ân rơi ngay vào tình thế ngũ mã phân thây. Năm ả đó kéo căng Thiệu Ân nằm dài dưới sàn gạch đại sảnh, dùng ngay những tấm kim bài làm cộc ghịt những sợi thừng.

Mỗi người án ngữ một góc như năm vị ngũ tướng, chằm chằm nhìn vào Thiệu Ân. Mặc dù bị kéo căng tứ chi không sao giẫy vùng được, nhưng Thiệu Ân chẳng biểu lộ chút gì sợ hãi. Y còn cất tiếng cười khằng khặc.

Thiệu Ân vừa cười vừa nói:

- Thượng tôn minh chủ, cái đích mà lão đưa ta đến tốt lắm đó. Cứ hành hạ thân xác ta khi nào chán thì chết. Đừng bày trò với những lời nói đại nhân, đại nghĩa. Đừng bày trò.

Chung Hảo Kiệt sa sầm mặt. Lão thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Hành xử đi.

Lịnh được phán ra, Thục Tùng Nhẫn liền rời chỗ ngồi, lòn tay sau lưng rút ngọn nhuyễn tiên, tiến thẳng đến trước mặt Thiệu Ân. Lão nhìn Thiệu Ân mỉm cười.

Thiệu Ân nhìn lão bằng ánh mắt căm phẫn.

Tùng Nhẫn nói:

- Dương thiếu hiệp đã hiểu ra mọi chuyện rồi chứ?

- Bổn thiếu gia nhìn lầm lão, nhưng lão biến ta thành phế nhân thì có người thứ hai đau khổ lắm đó.

- Thiếu hiệp muốn nói đến Thục Á Di.

- Sẽ chẳng còn gã nam nhân nào tiếp nhận ái nữ của lão đâu, bổn thiếu gia đã đoạt Á Di của lão rồi.

- Có sao đâu! Lão phu có ý dâng nạp Á Di cho thiếu hiệp để người ngoan ngoãn thực thi những gì lão phu muốn thiếu hiệp làm đấy mà. Khi nào thiếu hiệp trở thành phế nhân, lẽ tất nhiên tồi tàn hơn một gã Cái Bang, thì Á Di hẳn cũng không màng đến. Lão phu tin rằng ái nữ sẽ sớm quên, để tìm cho mình một ý trung nhân khác chứ không phải là một phế nhân tồi tàn.

Lão cười khẩy rồi nói tiếp:

- Xét cho cùng, Dương thiếu hiệp cũng lập công lớn đối với Minh chủ, vì đã nhổ được cho ngươi năm cái gai có lịnh bài miễn tử. Nhưng thiếu hiệp đâu biết được, công càng lớn thì tội cũng càng lớn theo. Võ lâm luôn có những điều thay đổi thiếu hiệp có đồng ý với lão phu chứ?

Nghe Thục Tùng Nhẫn nói mà máu từ miệng Thiệu Ân bất giác trào ra hai bên mép. Y nhìn Thục Tùng Nhẫn như muốn lọt hai con ngươi ra ngoài.

Thiệu Ân gượng nói:

- Một ngày nào đó cũng đến lượt lão thôi.

- Sai rồi, lão phu sẽ là phó chưởng của Minh chủ, Minh chủ biết lão phu hơn thiếu hiệp.

Thiệu Ân thở dốc:

- Ta hận các ngươi.

- Hận thì đã muộn rồi.

Liền sau lời nói đó trang chủ Thục Tùng Nhẫn thẳng tay nện nhuyễn tiên vào tứ chi Thiệu Ân. Ngọn nhuyễn tiên có công năng đánh nát toàn bộ gân cốt của Thiệu Ân nhưng tuyệt nhiên không để lại dấu vết thương nào. Hứng trọn trận đòn nhuyễn tiên của Thục Tùng Nhẫn, Thiệu Ân quằn người trong sự đau đớn đến tột cùng. Mỗi một nhát roi đánh xuống, y có cảm tưởng như một tia sét nện vào tâm thức mình, khiến mắt nẩy đom đóm.

Thể pháp của Thiệu Ân chẳng khác nào một bị thịt nhủn thiu lâu ngày, trong thật gớm ghiếc. Ngay cả bộ mặt khôi ngô tuấn tú của gã bị trận đòn kia làm cho biến dạng. Y lịm đi trong sự đau đớn đến tột cùng.

Y trôi vào một cơn ác mộng khủng khiếp.

Tất cả những vong linh đã chết bởi tay Dương Thiệu Ân đều hiện ra trong cơn ác mộng ác mị đó. Họ cào cấu, câu xé thân ảnh của gã. Họ rứt từ thể pháp của gã ra từng mảnh thịt, rồi nhai ngấu, nhai nghiến.

Sau cùng là nhân dạng Đổng Tiếu hiện ra. Khuôn mặt Đổng Tiếu với nụ cười xởi lởi, với những trò quỷ quái chợt đem đến cho y sự hoan hỷ trong cuộc đời, nhưng rồi đến cả Đổng Tiếu cũng bị Chung Hảo Kiệt đưa vào thảm cảnh khổ hình giống như Thiệu Ân. Y thấy Đổng Tiếu cũng bị nọc ra giữa sàn đại sảnh, cũng bị trận đòn nhuyễn tiên hủy hoại để mãi mãi trở thành phế nhân.

Thiệu Ân bất giác gào lên:

- Không Chút chân khí còn lại trong nội thể của Thiệu Ân đều dồn vào tiếng thét đó, y dần mất đi thần thức, chẳng còn biết gì nữa.

46. Oán Tình

Thiệu Ân tỉnh lại. Y nhận được cảm giác đầu tiên là sự bất động của cơ thể mình.

Y muốn cử động tay chân nhưng hoàn toàn bất lực. Đến ngay cả cử động cổ cũng không sao làm được. Y đúng là một khối thịt bất động chỉ còn chút nhận thức u u. Y cố vận dụng hết tâm thức để thực hiện lại ý định của mình một lần nữa. Nhưng tất cả đều ở ngoài tầm tay của y.

Nước măt Thiệu Ân bất giác trào ra khóe. Y nghĩ thầm:

- Ta đã là phế nhân rồi.

Nghĩ đến điều này, Thiệu Ân mới kịp nhận ra mình đang ở trong gian biệt phòng của Thục Á Di. Y chau mày nghĩ thầm:

"Sao ta lại ở đây.".

Y niệm đó còn đọng trong đầu, thì Thục Á Di bước đến tràng kỹ:

- Dương huynh, chàng tỉnh lại rồi à?

Thiệu Ân nhìn nàng im lặng. Chỉ có nước mắt trào ra che mờ tầm mắt y. Y nhắm mắt lại như thể muốn bịt hai dòng lệ không cho chúng tiếp tục trào ra nữa.

Á Di nắm lấy tay Thiệu Ân:

- Tại sao huynh ra nông nỗi này, nói cho muội biết đi.

Thiệu Ân từ từ mở mắt nhìn Á Di. Hai uy nhãn căm phẫn của y muốn nuốt chửng lấy nàng. Y gượng nở nụ cười. Nụ cười không còn nét gợi tình xởi lởi, mà lại méo xệch đi trông thật nực cười. Y gượng nói:

- Tại sao ta ở đây?

- Muội tìm được huynh trước bãi tha ma và đưa huynh về đây.

- Nàng đưa ta về đây à?

Á Di gật đầu:

- Muội đã đưa chàng về đây.

- Ta cảm kích nàng nhiều lắm. Á Di, bây giờ ta đã là phế nhân tồi tàn, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, ta chỉ còn là một đống thịt vô dùng, nàng còn yêu ta không?

Á Di mím môi, lệ tràng ra khóe mắt nàng.

Thiệu Ân nói:

- Sao nàng khóc, nàng sẽ không còn xem Dương Thiệu Ân như lúc này là một trang nam tử nữa phải không?

Nắm lấy tay Thiệu Ân, Á Di nhỏ nhẻ nói:

- Thiệu Ân, chàng đừng nói vậy. Muội đã trao thân cho chàng rồi. Muội thương chàng nhiều lắm, vẫn xem chàng như hôm nào. Muội vẫn yêu chàng, yêu tha thiết như buổi đầu diện kiến chàng.

Nụ cười méo xệch hiện lên hai cánh môi dị dạng của Thiệu Ân, y cố tìm một câu nói để tỏ bày với nàng nhưng đầu óc vẫn mù mù chẳng tìm được câu gì. Mãi một lúc, y nấc nghẹn rồi mới nói:

- Nàng nói thật lòng mình đó chứ?

- Muội nói thật với lòng mình, muội yêu chàng.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài:

- Nghe nàng thốt ra câu nói này, ta thật là mãn nguyện.

Á Di nắm bàn tay Thiệu Ân:

- Tại sao chàng ra nông nỗi này?

- Nàng không biết à?

Á Di lắc đầu:

- Muội không biết.

- Nàng không biết thật ư?

- Muội không biết thật mà.

- Lão nhân gia không nói gì với nàng à?

Á Di lắc đầu:

- Lão nhân gia không nói gì với muội hết. Người chỉ nói huynh đang chờ muội tại mộ địa Hàm Đan.

Thiệu Ân mỉm cười:

- Dù sao Thục trang chủ cũng đã nói với nàng.

Y nhìn Á Di:

- Á Di, nàng muốn biết vì sao ta rơi vào tình trạng phế nhân như thế này không?

- Tại sao huynh rơi vào thảm cảnh này.

Thiệu Ân buông tiếng thở dài nhưng nụ cười méo xệch dị dạng vẫn hiện diện trên miệng gã. Y từ tốn nói:

- Nàng hãy cúi sát xuống đây, ta nói cho nàng biết.

Á Di nhìn Thiệu Ân:

- Huynh sợ gì?

- Ta không muốn người khác nghe về thảm cảnh của mình.

- Đổng Tiếu đã hại huynh?

- Không.

- Thế ai đã hại huynh?

Thiệu Ân nghiêm giọng nói:

- Cúi sát xuống, huynh sẽ nói cho muội biết ai hại ta ra nông nỗi này.

- Ở đây đâu có ai, đây là biệt phòng của muội, căn phòng này huynh đã từng đến.

Đôi chân mày Thiệu Ân nhíu lại với vẻ bất nhẫn hiện lên mặt y. Y trầm giọng nói:

- Nàng muốn nghe, muốn biết ai đã hại Dương Thiệu Ân này không?

Á Di gật đầu:

- Muốn - Hãy cúi xuống sát vào huynh. Huynh sẽ nói cho nàng biết.

Á Di cúi xuống.

Thiệu Ân từ tốn nói:

- Cúi sát xuống nữa, áp má vào miệng huynh đây, huynh sẽ nói cho nàng biết.

Nàng cau mày nhìn gã:

- Huynh lạ quá.

- Không lạ đâu.

Á Di gượng cười, rồi áp má vào miệng Thiệu Ân.

Gã từ từ thở ra như thể muốn dùng hơi thở của mình đốt nóng chiếc má phúng phính của Á Di. Thiệu Ân há to miệng rồi ngặp lấy má của Á Di.

Á Di thét lớn:

- A Nàng giẫy vùng, xô Thiệu Ân ra nhưng gã đã ngặm đứt một mảnh thịt trên má nàng.

Á Di biến sắc thét lớn:

- Huynh sao vậy huynh điên rồi.

Nàng bật khóc ôm lấy bên má mình. Cảm giác rát bỏng khiến nàng bủn rủn cả người.

Trên miệng Thiệu Ân vẫn còn ngặm một miếng thịt non.

Á Di ôm mặt nhìn chằm chằm vào Thiệu Ân:

- Sao huynh lại làm vậy? Huynh cắn đứt thịt của muội, sao huynh làm vậy?

Thiệu Ân phun miếng thịt ra khỏi miệng mình:

- Ta hận.

- Muội đã làm gì để huynh hận chứ? Muội đã làm gì?

Á Di vừa thốt dứt câu thì Thục Tùng Nhẫn xông cửa vào. Lão trố mắt nhìn Á Di với một bên mặt tươm máu xối xả. Lão gầm lên:

- Tên tiểu tử thúi tàn phế này, ngươi đã làm gì ái nữ của ta.

Thiệu Ân phá lên cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Bổn thiếu gia để lại dấu ấn trên khuôn mặt đẹp của ái nữ lão đó. Mãi mãi Á Di của lão chẳng bao giờ quên được thiếu gia đâu, chỉ khi nào xóa được vết thẹo do ta để lại.

Thục Tùng Nhẫn xông đến tràng kỹ, dựng hữu chưởng chực vỗ xuống đầu Thiệu Ân.

Lão kịp ngừng tay khi nhận ra vẻ mặt của Thiệu Ân rất dửng dưng, và thản nhiên tiếp nhận cái chết đến với mình.

Thục Tùng Nhẫn hạ chưởng pháp xuống gằn giọng nói:

- Ngươi đúng là tiểu nhân, bỉ ổi và đê tiện.

Thiệu Ân nhướng mày:

- Thục lão quỷ, sao không xuống tay trả hận cho ái nữ của mình. Ta đang chờ lão xuống tay đó.

Á Di ôm mặt bước đến bên Thục Tùng Nhẫn. Nàng nhìn Thiệu Ân từ tốn nói:

- Dương huynh, sao huynh lại hận muội. Muội đã làm gì cho huynh hận.

Thiệu Ân gằn giọng nói:

- Rất tiếc ta đã là phế nhân tàn tạ, nếu không ta sẽ lấy mạng lão tặc và cả nàng nữa đó.

Á Di nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Cha, chuyện gì đã xảy ra?

Thục Tùng Nhẫn chỉ Thiệu Ân:

- Hắn đã bị Thượng tôn minh chủ, nghĩa phụ của hắn biến thành phế nhân rồi. Bởi vì hắn là con người bỉ ổi, đê tiện, gian trá. Cha muốn cho con thấy mặt hắn lần cuối. Thấy sự tàn phế của hắn để không còn tơ tưởng đến hắn nữa. Thế mà con lại đưa hắn về đây.

Lão chỉ Thiệu Ân:

- Á Di, hắn đã điên rồi.

Thiệu Ân cướp lời lão:

- Đúng, bổn thiếu gia đang điên đây. Thục lão tặc, nếu lão không giết ta thì ta sẽ còn ăn tươi nuốt sống con gái lão.

Á Di nhìn Thiệu Ân bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Muội đâu có làm gì để huynh xem Á Di như một kẻ thù bất đội trời chung.

Thiệu Ân nhìn nàng bằng ánh mắt hừng hực lửa uất hận:

- Đừng giả vờ với ta nữa, cha nàng và nàng đã có ý dự tính trước, đưa ta vào bẫy để lão quỷ Chung Hảo Kiệt có cơ hội biến ta thành phế nhân.

Dời mắt nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Thục lão quỷ, bổn thiếu gia đã trở thành phế nhân rồi, hẳn lão rất mãn nguyện. Còn chờ gì mà chưa kết thúc mạng sống của ta luôn, bày vẻ chi cái trò đưa ta về gian biệt phòng này.

Á Di nhìn qua Thục Tùng Nhẫn:

- Cha hãy nói cho Á Di biết. Thật ra là chuyện gì?

Thục Tùng Nhẫn chau mày, trang trọng nói:

- Á Di, hắn không xứng đáng với con đâu, hắn là một quái thai có hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo, nên mới bị Thượng tôn minh chủ phán trị như vậy đó. Minh chủ không giết hắn bởi vì còn muốn cho hắn lưu lại cõi đời này, để làm gương cho mọi người.

Lão nhìn Á Di:

- Á Di, lão nhân gia muốn con chứng kiến thấy tấm thân tàn tạ của hắn để con sớm quên được hắn, hãy nghe lời phụ thân.

Lão chỉ Thiệu Ân:

- Con nhìn hắn đi, hắn có đáng để con trao tình không?

Nước mắt trào ra khóe, Á Di miễn cưỡng nói:

- Á Di đã hiểu rồi. Phải cha đã hại chàng không?

- Á Di, tự bản thân hắn chứ cha đâu có hại gì hắn. Hắn đã toan tính phản bội lại võ lâm Minh chủ, chứ đâu phải cha xúi giục để hắn ra nông nỗi này.

Lão nắm tay Á Di:

- Á Di, nghe lời cha, trên đời này đâu thiếu nam nhân, đâu thiếu những trang hảo hán hào hoa, mỹ nam tử, ta tin con sẽ có được một ý trung nhân khác, hơn hẳn gã Dương Thiệu Ân này.

Thiệu Ân lên tiếng cướp lời lão:

- Lão nói đúng đó, nàng sẽ không thiếu những gã nam tử đeo theo đâu. Bởi sắp tới phụ thân của nàng sẽ là phó chưởng giáo võ lâm, dưới chỉ có mỗi một mình Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, nhưng trên rất nhiều người. Nàng sẽ trở thành đóa hoa sống của vị phó chưởng giáo võ lâm.

Thiệu Ân bật cười thành tiếng, rồi nói tiếp:

- Thục lão tặc, nghe bổn thiếu gia nói đây, lão đã từng dâng nạp ái nữ cho bổn thiếu gia để mưu cầu danh lợi và quyền lực, thực thi những mật lịnh của Chung Minh chủ, đưa thiếu gia vào chỗ chết, hoặc biến thành phế nhân vô dụng, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, bổn thiếu gia có ý này muốn mách bảo với lão.

Y cười khẩy rồi nói:

- Cho dù Dương Thiệu Ân này có để lại vết sẹo trên bộ mặt thanh tú của Thục Á Di, nhưng ái nữ của lão vẫn không đến nỗi mất đi vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn đâu, theo ý của Thiệu Ân, lão nên đem ái nữ của mình cống nạp cho Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt, không chừng lão tặc họ Chung đó sẽ trao quyền chưởng tối thượng võ lâm cho lão đó.

Sắc diện Á Di đỏ rần, rồi biến qua màu tái nhợt.

Thục Tùng Nhẫn cau mày, sa sầm mặt, gắt giọng nói:

- Ngươi đúng là kẻ bỉ ổi, kẻ gian trá.

- Kẻ gian trá mới gặp người gian trá. Dù sao thì ta cũng đã hòa hợp giao tình với ái nữ của lão rồi. Nếu lão không giết Dương Thiệu Ân, bổn thiếu gia sẽ nói chuyện này cho mọi người trên giang hồ biết.

Y thè lưỡi liếm hai vành môi khô khốc, nứt nẻ nhìn Thục Tùng Nhẫn nói tiếp:

- Ta sẽ cho mọi người biết đêm giao hoan giữa ta với Thục Á Di. Nàng ái nữ của lão như thế nào, hai mắt nhắm lại, lạng lạng rơi vào cảm giác khoái lạc. Luôn mồm thốt những tiếng yêu đương ta. Trong khi ta vùi hoa dập liễu mà chỉ nghĩ đến một điều duy nhất thôi.

Á Di bặm răng trên vào môi dưới nhìn Thiệu Ân trang trọng nói:

- Dương huynh nghĩ đến điều gì?

Thiệu Ân cười khẩy rồi nói:

- Ta nghĩ đến mỗi một điều là lợi dụng nàng, để dễ có cơ hội lợi dụng cả lão Thục kia để mưu cầu chức vị võ lâm Minh chủ, không ngờ ta gian trá, nhưng có người còn gian trá hơn.

Ta tưởng đâu mình là kẻ đi trước nhưng không ngờ có người đi trước ta.

Nghe Thiệu Ân nói mặt Á Di càng lúc càng xanh rờn.

Thiệu Ân mỉm cười nói tiếp:

- Tất cả mọi chuyện giờ chẳng còn ý nghĩa gì với Dương Thiệu Ân này nữa. Ta đã thành một phê nhân vô dụng rồi. Chẳng có gì ta phải giấy. Đáng lẽ trước đây Dương Thiệu Ân này phải nhìn ra tâm địa của Thục lão tặc và Chung lão tặc mới đúng. Hai người đúng là những bậc tiền bối, sử dụng người hay lắm. Thiệu Ân ta kiếp sau đầu thai sẽ phải học hỏi ở hai người nhiều.

Á Di nấc nghẹn. Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Cha, Dương huynh nói đúng chứ?

- Hắn là kẻ gian trá, con đừng nghe những lời của hắn làm gì?

Lão nói rồi rút ngọn trủy thủ dấu dưới ống giày đặt vào tay Á Di.

- Nếu con nghĩ đến cha, hãy cắt tình yêu với gã bỉ ổi, đê tiện này đi.

Á Di nhìn vào mắt Thục Tùng Nhẫn:

- Cha muốn con giết Dương Thiệu Ân?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Khi con giết hắn thì con mới thanh thản tâm hồn.

Á Di khẽ gật đầu:

- Á Di sẽ giết hắn, nhưng trước khi giết hắn, cha hãy cho con biết những lời của Thiệu Ân nói có đúng không? Phải cha cũng đã lợi dụng con để đưa Thiệu Ân vào cạm bẫy của cha. Cha muốn y tin cha, và làm theo những gì cha muốn.

Thục Tùng Nhẫn buông tiếng thở dài, nhìn Á Di rồi nói:

- Cha đâu có muốn, nhưng cha là thuộc hạ thân tín của Chung Minh chủ. Cha cần phải giữ Phi Yến Thiên trang. Cha làm tất cả là vì con. Đúng ra cha không muốn đâu, nhưng chỉ có y mới có thể thay thế được Thập Tứ Lang thực hiện lệnh sát của Minh chủ.

Á Di bật ra tràng cười lạnh nhạt.

Nghe nàng cười, Thục Tùng Nhẫn chỉ biết lắc đầu.

Nàng tắt ngang tràng cười nhìn Thục Tùng Nhẫn nói:

- Cha đúng là cha của Á Di. Nay Á Di mới thấm thấu được những vị trưởng bối của võ lâm Bạch đạo như thế nào. Á Di sẽ theo con đường của cha đi.

Á Di nhìn lại Thiệu Ân:

- Á Di sẽ giết Dương huynh.

Tùng Nhẫn vuốt râu khẽ gật đầu khích lệ nàng.

Á Di bước đến bên tràng kỹ. Nàng nhìn Thiệu Ân từ tốn nói:

- Huynh nói đi, phải chăng huynh chiếm đoạt sự trong trắng của muội cốt để lợi dụng muội, phải vậy không?

Thiệu Ân nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Đúng.

- Huynh nói thật tâm của huynh chứ?

- Rất thật, lúc này ta đâu còn gì để thốt ra những lời gian trá đối với nàng. Ta nói rất thật, chung quanh nàng chỉ có những con người gian trá và bỉ ổi nhất mà thôi.

Á Di bật ra tiếng nấc nghẹn ngào. Nàng bàng hoàng nói:

- Số phận của Á Di thật là bất hạnh. Á Di hận cho mình phải chấp nhận số phận đó, số lọc lừa, sống chung với những kẻ gian trá.

Nàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn. Nụ cười héo hắt hiện lên hai cánh môi của nàng. Á Di nghiêm trọng nói:

- Phụ thân, nếu Á Di lấy mạng Dương Thiệu Ân rồi, phụ thân sẽ tìm cho Á Di một mỹ nam tử khá chứ?

Tùng Nhẫn gật đầu:

- Ta sẽ tìm, Á Di của cha sẽ không thiếu những trang vương tôn công tử tìm đến. Dù sao con cũng là tiểu thư của Phi Yến Thiên trang.

Nàng nhìn lại Thiệu Ân:

- Huynh nghe rồi chứ?

- Ta nghe rất rõ.

- Huynh đã đối với Á Di bằng sự gian trá, bằng mưu lợi cầu vinh. Á Di đối lại với huynh bằng sự gian trá và tàn nhẫn, không chỉ huynh đâu mà những người khác nữa.

Nàng cúi xuống hôn vào trán Thiệu Ân:

- Á Di đưa huynh đi.

Thiệu Ân mỉm cười, nhắm mắt lại. Y ôn nhu nói:

- Ta vô cùng cảm kích nàng.

Y từ từ thở ra. Khi hơi thở của y vừa đứt đoạn thì ngọn trủy thủ trong tay Á Di cũng bổ xuống tim hắn. Nàng vừa kết liễu mạng sống của Thiệu Ân vừa ban phát cho y những giọt lệ xót xa của số phận mình.

47. Gieo Tình Di Nghiệp

Ngắm mình trước tấm gương đồng sáng ngời, Tiết Nhã công tử vòng tay phủ hai vạc áo lam y thư sinh, có những đường kiến hoa văn sắc xảo.

Y nhìn lại một lần nữa trong tấm gương đồng và điểm nụ cười thỏa mãn với dung mạo mỹ nam tử, rồi mới rời gian phòng khách.

Ả a hoàn chờ ngoài hành lang đón Tiết Nhã. Y cười với ả a hoàn, từ tốn nói:

- Nàng nhìn xem, bạch ngọc thư sinh Tiết Nhã công tử như thế nào?

Ả a hoàn cúi mình, nhỏ nhẻ nói:

- Một khi Thục trang chủ đã chấm thì công tử phải là người hơn hẳn những người khác.

Tiết Nhã vuốt cằm, đắc ý nói:

- Bổn công tử dám tự hào với nàng rằng trên cõi nhân sinh này chẳng một mỹ nam tử nào có thể sánh bằng với ta đâu.

- Tiểu nữ cũng nghĩ như công tử.

Tiết Nhã khẽ gật đầu, kiêu ngạo nói:

- Nghĩ như thế thì tốt, sau này khi ta đã chính thức trở thành hiền tế của Thục trang chủ, nghiễm nhiên trở thành thiếu trang chủ Phi Yến Thiên trang thì ta sẽ để mắt tới nàng.

Ả a hoàn nhìn Tiết Nhã mỉm cười:

- Tiểu nữ vô cùng cảm kích và sẽ nhớ mãi lời của công tử. Giờ mời công tử đến gặp Thục tiểu thư.

- Ta chỉ chờ nghe câu nói đó. Nàng hãy dẫn đường cho ta.

Ả a hoàn dẫn Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã theo hành lang rời biệt đường Phi Yến Thiên trang. Nàng đưa gã băng qua khu hoa viên của Phi Yến Thiên trang, một khu hoa viên với muôn vạn những khóm hoa đang khoe sắc với bầy bướm chao lượn phía trên, chực chờ tìm một cánh hoa để hạ cánh. Hai người đến một tòa biệt lầu nằm lọt thỏm ngay giữa khu hoa viên đó.

Ả a hoàn dừng bước ngoài tòa biệt lâu, khom người nói:

- Tiểu thư đang chờ công tử trong biệt lầu.

Tiết Nhã vuốt cằm, gật đầu:

Gã giả lả nói:

- Phải chi nàng là vị tiểu thư của Thục trang chủ.

- Tiểu nữ không dám tơ tưởng đến điều đó.

- Ta chỉ nghĩ thế thôi, nhưng một khi ta nghĩ thì ngày nào đó nàng sẽ là nhị tiểu thư.

Nói rồi gã Tiết Nhã cứ như theo thói quen, y vuốt lại vạt lam y thư sinh của mình, rồi mới đẩy cửa bước vào biệt lầu. Y khép cửa lại, và đứng nhìn về phía ô cửa sổ hình vòm.

Nơi đó là một trang giai nhân đang quay nhìn về phía y. Nàng vận bộ cánh xiêm y trắng toát, được may bằng thứ lụa Hàng Châu. Thứ lụa mỏng tanh, đủ để cho Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã nhìn thấu những đường cong của cơ thể mình.

Chỉ mới nhìn từ phía sau thôi, Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã đã cảm thấy được chân diện của Thục tiểu thư, nhưng với những đường nét nhìn từ phía sau, Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã cũng dự đoán nàng là một trang mỹ nữ.

Y nghĩ thầm:

- "Ta gặp may rồi.".

Á Di vẫn nhìn ra ngoài vòm cửa sổ mà không quay mặt nhìn lại. Nàng cũng chẳng màng gì đến sự xuất hiện của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã, mà cứ như đang dõi hồn vào cõi mộng mơ nào đó.

Không thấy nàng quay lại, Tiết Nhã buột phải đánh động bằng một tiếng tằng hắng.

Thục Á Di cũng không nhìn lại Tiết Nhã, nhưng lại lên tiếng:

- Tiết công tử đến rồi đó à?

Tiết Nhã ôm quyền, cố lấy giọng ôn nhu ngọt ngào để nói với nàng:

- Tại hạ hy vọng mình sẽ không làm cho Thục tiểu thư thất vọng.

- Tiết công tử đã được phụ thân chọn lựa, chắc chắn sẽ không thể nào là một xú công tử, hôi hám được. Nhưng Á Di chỉ sợ công tử không mãn nhãn với Á Di thôi.

Tiết Nhã rối rít nói:

- Tiểu thư đừng nghĩ vậy. Tại hạ chỉ sợ mình chỉ đáng là một nô nhân của tiểu thư.

Được làm nô nhân, tại hạ cũng mãn nguyện, chỉ sợ ngay cả kiếp nô nhân, tại hạ cũng không xứng đáng ở bên tiểu thư.

- Tiết công tử khéo nói. Nhìn từ phía sau, Tiết công tử thấy Á Di thế nào.

- Tại hạ có nằm mộng cũng không tưởng được mình lại may mắn có được diễm phúc này. Mong tiểu thư đừng cho tại hạ chỉ biết nói ngoa, tại hạ sẵn sàng quỳ dưới chân tiểu thư để xin chút tình của nàng.

- Á Di được may mắn như vậy à?

Tiết Nhã quỳ xuống sàn gạch, nhìn Á Di nói:

- Tiểu thư hãy nhìn xem, tại hạ đang quỳ đây.

- Được, Á Di sẽ nhìn lại. Nhưng với một điều kiện - Điều kiện gì?

- Tiết công tử không được tò mò, thắc mắc gì cả và cũng đừng muốn Á Di phải lột chiếc khăn lụa che mặt mình.

Nàng nói rồi từ từ quay lại.

Ngoài đôi mắt to và sáng long lanh gợi tình thì mặt nàng được che nửa phần dưới bởi một vuông lụa đen.

Mặc dù không thấy trọn chân diện của Á Di nhưng chỉ đôi mắt của nàng thôi cũng làm cho họ Tiết ngây người rồi. Không chỉ có đôi mắt mà những đường cong của thể pháp Á Di cũng đủ làm cho Ngọc diện thư sinh nao nao trong lòng. Mặc dù trên người nàng vẫn còn bộ xiêm y trắng toát, nhưng những lớp lụa mỏng không cố ý che đậy những đường nét bên trong của nàng, mà lại tôn tạo nó, gợi lên trong đầu người đối diện người hoạt cảnh giao tình. Đôi mắt mơ màng của Ngọc diện thư sinh càng mơ màng hơn khi tiếp nhận những đường cong ẩn hiện qua làn lụa mỏng.

Y bất giác không dằn được mà nuốt nước bọt như một gã đói ăn thèm thuồng lâu ngày.

Á Di nhìn vào mặt Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã.

Gã cũng nhìn lại nàng. Hai người đối mắt nhìn nhau. Tiết Nhã nghĩ thầm:

- "Nàng đúng là mỹ nữ bí ẩn.".

Trong khi Tiết Nhã nghĩ như vậy thì Á Di nghĩ khác. Nàng đang nghĩ về Dương Thiệu Ân. Á Di chớp mắt từ tốn nói:

- Tiết công tử đồng ý với điều kiện của Á Di chứ?

Ngọc diện thư sinh vồn vã nói:

- Thục tiểu thư, không chỉ là một điều kiện, mà bây giờ nàng muốn ta làm gì ta cũng sẽ chìu theo ý của nàng.

- Tiết công tử tự nguyện làm theo ý của ta ư?

- Tại hạ sẵn sàng. Dù nàng bảo ta nhảy vào lửa, ta cũng sẽ nhảy. Nàng muốn ta biến thành chó liếm gót hài nàng, ta cũng sẽ là chó. Nàng bảo ta là nô nhân thì ta sẽ là nô nhân tôn thờ nàng.

Nghe Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã nói, Á Di bật cười thành tiếng. Nàng cười rồi đáp lời gã:

- Tiết công tử làm cho Á Di xúc động Chúng ta biết công tử cũng là một mỹ nam tử đâu cần phải hành hạ mình với Thục Á Di như vậy.

- Với ai thì ta là trang hào hoa công tử, nhưngvới Thục Á Di, ta nguyện làm nô nhân cho nàng.

- Vì sao công tử lại có ý nghĩ đó.

- Vì nàng là Thục tiểu thư, và là người ta mơ mộng.

- Tiết công tử khiến cho Á Di xúc động.

Tiết Nhã ngẩng lên nhìn chàng. Y ôn nhu nói:

- Tiểu thư, tại hạ quỳ mãi ở đây. Quỳ trước mặt nàng để cầu xin nàng ban phát tình yêu.

- Công tử có ý đó ư?

- Ta sẽ quỳ mãi ở đây.

- Á Di đâu muốn Tiết công tử phải hạ mình, quỳ dưới chân Á Di.

- Không, tại hạ sẽ quỳ mãi đến khi nào nàng ban phát cho ta chữ tình, ta mới đứng lên.

Á Di lắc đầu:

- Không, Thục Á Di đã trót yêu một người, mà khi yêu thì chỉ yêu một người mà thôi, nhưng với công tử, nếu công tử không có ý tò mò muốn lật vuông lụa trên mặt Á Di, Á Di sẽ ban phát cho công tử thứ mà công tử đang cần.

Tiết Nhã gật đầu như tế sao.

- Ta hứa, ta hứa sẽ không nhìn sau tấm lụa che mặt kia là sắc hoa như thế nào.

Á Di khẽ gật đầu:

- Nam tư hán đại trượng phu nhất ngôn như phá thạch.

Tiết Nhã gật đầu:

- Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn như phá thạch.

Lời của Tiết Nhã vừa dứt thì bộ cánh xiêm y trắng toát trên người Thục Á Di được tự tay nàng trút bỏ ra. Nàng bước ra khỏi mớ lụa Hàng Châu bằng một thể pháp trần truồng phơi tất cả những gì ra trước mặt Tiết Nhã.

Ngọc diện thư sinh nghẹt thở trước hành động của Á Di. Hắn sao có thể ngờ tới hành động này của nàng.

Đôi mắt của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã những tưởng đâu đứng tròng, miệng há hốc bởi thân thể của Thục Á Di. Hắn không tin vào mắt mình, hắn đã quá đổi ngạc nhiên trước hành động của nàng, bất giác không làm chủ được, phải lấy tay dụi mắt như ngỡ mắt đang bị hoa, hoặc gã đang nằm mơ.

Á Di bước đến trước mặt Tiết Nhã.

Y vẫn quỳ xuống sàn gạch nhưng hai mắt thì mở to như muốn nuốt chửng lấy thể pháp của Thục Á Di.

Tiết Nhã lặp bặp nói:

- Tại hạ tại hạ có nằm mơ không?

- Công tử không nằm mơ đâu, hãy nhận lấy thân thể của Phi Yến Thiên trang Thục tiểu thư. Công tử có thể nói ra những lời hoa mỹ, những lời tình để rót mật vào tai Á Di, nhưng cuối cùng thì công tử vẫn cần sở hữu thể xác này.

Tiết Nhã toan mở miệng nói.

Nhưng Á Di đã khoát tay y:

- Đừng nói nhiều, hãy thụ hưởng, chiếm đoạt, dày xéo thể xác của Thục Á Di.

Tiết Nhã toan mở miệng nói nhưng kịp thấy đôi chân mày nàng nhíu lại.

Y vội ngặm chặt hai cánh môi, rồi ôm chầm lấy đôi chân trần thon dài của nàng. Y úp mặt vào hai bắp chân nàng.

Y từ từ đứng lên mà mặt thì vẫn dí chặt vào thân thể Á Di. Y ôm cứng lấy thân nàng, siết mạnh vào mình, hổn hển nói:

- Ta có mơ không ta có mơ không Á Di im lặng không đáp lời gã.

Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã bồng Á Di lên, đưa nàng đến tràng kỹ, đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỹ rồi hối hả lột bỏ trang phục mình.

Nàng vẫn nằm với vẻ chờ đợi và mộng tưởng.

Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã trườn lên người Á Di. Hắn vồn vã, hối hả như một con thú đói ăn lâu ngày, tận hưởng và tàn phá cơ thể của Á Di trước khi thực hiện hành vi cuối cùng.

Tiết Nhã thều thào nói:

- Ta yêu nàng ta yêu nàng Khi hắn thốt lên những lời nói đó thì người lịm đi trong sự khoái cảm của một kẻ chinh phục và chiến thắng, có biết đâu thần chết cũng đến với gã trong khoảnh khắc giao hoan tột đỉnh đó.

Mũi châm dài được Á Di rút ra từ búi tóc, ghim đúng vào đại huyệt bách hội ngay giữa chính đầu Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã. Nàng ghì mạnh tay trâm độc đó vào đại huyệt bách hội của họ Tiết, trong khi gã vẫn dồn dập thực hiện sự chiếm hữu của mình.

Vừa ghim cây trâm độc lấy mạng Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã, Á Di vừa nói:

- Tất cả đều gian trá và bỉ ổi.

Nàng kết thúc cuộc giao hoan của Ngọc diện thư sinh bằng một cái chết giần giật ngay trên người nàng. Giết chết Tiết Nhã, Á Di không cảm thấy một chút thanh thản nhẹ nhỏm nào mà ngược lại còn cảm nhận một nỗi buồn nặng trĩu đè nặng lên tâm hồn nàng.

Á Di đẩy xác Tiết Nhã rơi xuống tràng kỹ nhưng không quên lấy lại cành trâm độc hung khí. Xác của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã rơi xuống tràng kỹ - Huỵch Âm thanh đó như một quả búa nặng ngàn cân bổ vào tim Á Di. Nàng bâng quơ nói:

- Thiệu Ân, muội hận huynh.

Lời nói đó vừa bật ra khỏi miệng Á Di thì nàng nghe một tiếng thở dài nhỏ nhỏ đập vào thính nhĩ mình. Nàng ngỡ như mình nghe nhầm mà thừ người nằm dài trên tràng kỹ, nhưng rồi tiếng thở dài kia vẫn đọng trong tâm tưởng của Á Di, buột nàng phải nghĩ trong biệt lâu đã có đệ tam nhân đã chứng kiến tất cả

những việc làm của mình. Ý tưởng đó khiến toàn thân Á Di nóng bừng như thể bị nung trên một bếp lò rèn. Nàng xua ý tưởng đó đi với một ý niệm trong đầu:

- "Ta chỈ là kẻ hoang tưởng, mơ hồ. Làm gì có một người thứ ba trong biệt lâu của ta.".

Ý niệm đó lóe lên, nàng lại nghe tiếng thở ra một lần nữa. Lần này Á Di nghe rõ mồn một, và không thể nào tự đánh lừa mình được nữa. Nàng ngồi bật lên.

Đúng như nàng nghĩ, bên ô cửa hình vòm đã có một người đứng quay lưng lại nàng.

Một nam nhân, y chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn qua ô cửa hình vòm đó.

Á Di nghĩ đến người đang đứng đó có lẽ là Thục Tùng Nhẫn, phụ thân của nàng, nhưng nhìn kỹ mới quả quyết đó không phải là Thục Tùng Nhẫn. Sắc diện nàng ửng hồng, đỏ gắt như vừa phải nhận cả gáo nước sôi vào ngay chính diện. Tim nàng đập thình thịch.

Á Di chẳng màng đến sự lõa lồ của mình, mà lên tiếng hỏi:

- Ngươi là ai?

- Tiểu thư đã vận trang phục vào chưa?

Giọn gnói của Đổng Tiếu. Nàng không thể nào tin được kẻ đứng quay lưng lại với nàng là Đổng Tiếu. Nàng không tin nhưng rõ ràng giọng nói đó là của Đổng Tiếu. Á Di sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng rời tràng kỹ đến lấy trang phục vận vào người.

Nàng nhìn vào lưng Đổng Tiếu ôn nhu nói:

- Công tử là Đổng Tiếu à?

- Vâng, chính Đổng Tiếu.

Vừa nói Đổng Tiếu vừa quay lại đối mặt với nàng. Đôi chân mày Đổng Tiếu thoạt nheo lại khi thấy tấm lụa đen che ngang mặt Á Di. Chàng buông tiếng thở dài:

- Tiểu thư là Thục Á Di hay là một người nào khác?

Á Di ngập ngừng rồi nói:

- Một người khác.

Lời còn đọng trên môi nàng thì Đổng Tiếu đã vụt lướt qua mặt. Chiếc khăn lụa đen che mặt đã bị Đổng Tiếu giật ra khỏi mặt Á Di. Nàng sững sờ nhìn chàng.

Đổng Tiếu nhìn nàng:

- Nàng là Á Di.

Á Di sượng chín cả người, muốn đưa tay che mặt nhưng giờ đây hai người đã đối mặt nhau. Nàng có che cũng bằng thừa.

Á Di nhạt nhẽo nói:

- Đúng, bổn cô nương là Á Di thì đã sao nào.

Đổng Tiếu chấp tay sau lưng nhìn thẳng vào mắt nàng. Tiếp nhận hai luồng uy nhãn của Đổng Tiếu, sắc hoa của Á Di đỏ rần như quả chín.

Nàng chỉ muốn mặt đất dưới chân nứt toạc ra làm hai để nàng có thể chui xuống địa phủ chầu diêm chúa.

Đổng Tiếu vẫn giữ vẻ mặt bình thản nhìn nàng nhưng im lặng. Sự im lặng của chàng càng làm cho Á Di bối rối và thẹn thùng hơn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Đổng công tử đã chứng kiến tất cả rồi. Giờ thì người có thể cho ta là một dâm nữ, tàn nhẫn vô tâm, và có thể giết ta cũng được.

Đổng Tiếu từ từ thở ra nhìn Á Di và nói:

- Thục tiểu thư là ma đầu dâm nữ thì cũng là Thục tiểu thư. Tại hạ chẳng liên quan đến những việc của tiểu thư. Ai cũng có cái riêng của mình và họ làm theo cái riêng đó. Nhưng tiểu thư hãy cho tại hạ biết Đổng Tiếu bỏ lửng câu nói, bước đến trước mặt Á Di. Chàng nghiêm giọng từ tốn nói:

- Dương Thiệu Ân cũng đã chết như vị huynh đài này?

Á Di lắc đầu:

- Không - Vậy ai đã giết Dương Thiệu Ân?

- Chính ta.

- Bản thân Thục tiểu thư không thể giết được huynh ấy.

- Chính ta đã lấy mạng Dương Thiệu Ân.

- Tiểu thư yêu Dương huynh kia mà. Phải chăng tiểu thư giết huynh ấy để thay đổi bản chất tình yêu của tiểu thư?

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Đúng.

Đôi chân mày Đổng Tiếu nhíu lại. Nhìn Á Di một lúc, chàng nhạt nhẽo nói:

- Nàng đúng là một dâm nữ đê tiện và hạ đẳng.

Thốt ra câu nói đ , Đổng Tiếu chợt lộ vẻ bối rối như thể người lỡ lời.

Chàng gượng cười giả lả nói:

- Tại sao Thục tiểu thư lại thay đổi nhanh chóng như vậy. Mới hôm nào đây nàng còn là một tiểu thư trâm anh đài các. Chỉ một lời xúc xiểng của tại hạ thôi, nàng đã quyết đòi lại sự trong trắng cho mình bằng được. Thế mà hôm nay Đổng Tiếu lắc đầu:

- Thú thật, Đổng Tiếu này không tin vào mắt của mình nữa. Tất cả quá ư xa lạ đối với tại hạ. Tại hạ ngỡ như nàng không phải là Thục Á Di của hôm nào mà đã lột xác làm một con người khác.

- Đúng, ta đã là một con người khác. Đổng công tử không lạ chứ?

Đổng Tiếu gắt giọng nói:

- Tại sao lại có sự thay đổi này.

- Vì Dương Thiệu Ân.

- Dương huynh đã làm gì?

Thục Á Di im lặng, nhưng nấc nghẹn. Nàng nhìn Đổng Tiếu, hai cánh môi mím lại với nhau.

Đổng Tiếu miễn cưỡng hỏi:

- Á Di, nàng có thể cho Đổng Tiếu biết được không? Dương huynh đã làm gì khiến nàng thay đổi như vậy. Trước đây khi cùng nàng và Dương huynh phiêu bạt tìm thanh kiếm Vô Minh, tại hạ luôn nghĩ nàng và Dương huynh sánh duyên với nhau, chắc chắn sẽ là một đôi hiền khang lệ.

Á Di khoát tay, miệng nói:

- Hiền khang lệ Nghe tức cười quá.

Nàng nuốt nước bọt nhìn Đổng Tiếu nói:

- Ta tiếc Tại sao mình lại yêu Dương Thiệu Ân, một con người gian trá và bỉ ổi đó.

- Khi người ta không còn bị chữ tình che khuất tầm mắt thì luôn thấy điều xấu nơi người mình yêu. Tại hạ nghĩ Dương huynh không tệ như nàng nghĩ đâu.

Á Di phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Đổng công tử bênh vực cho Dương Thiệu Ân à? Ngươi phải bênh vực cho hắn thôi, sao không bênh vực hắn được, bởi vì hắn là bào huynh của ngươi mà.

Đổng Tiếu cau mày nói:

- Cũng vì lẽ nàng biết Dương huynh là bào huynh của tại hạ mà xuống tay giết huynh ấy?

Á Di lắc đầu:

- Không.

Nàng buông tiếng thở dài nhìn Đổng Tiếu:

- Tất cả bọn Hắc đạo các ngươi đều có sự gian trá tiềm ẩn.

Đổng Tiếu cau mày:

- Tiểu thư đừng nghĩ như vậy. Hắc đạo hay Bạch đạo đều là những con người như nhau.

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

Đổng Tiếu từ tốn nói:

- Á Di, tại hạ biết có một uẩn khúc gì đó khiến nàng biến thành con người khác. Hay đúng hơn, nàng đang làm mọi cách, bất cứ điều gì để trả thù cho bản thân mình. Trả thù Dương Thiệu Ân, hay trả thù một người nào đó hãy nói cho tại hạ biết đi.

Đổng Tiếu vừa nói dứt câu thì Á Di bật khóc tức tưởi.

Lệ trào khóe mắt nàng cùng với những tiếng nấc nghẹn ngào. Nàng nhìn Đổng Tiếu qua màn lệ che kín cả hai con ngươi to và sáng. Thục Á Di nghẹn ngào nói:

- Đổng huynh, Á Di van xin huynh hãy giết Á Di đi.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài:

- Được, tại hạ sẽ giết nàng, nhưng trước khi làm điều đó thì tại hạ phải biết chuyện gì đã xảy ra với nàng.

- Huynh hứa chứ?

Đổng Tiếu gật đầu:

- Tại hạ hứa.

Á Di nghẹn ngào thuật lại tất cả mọi việc xảy ra với nàng và Thiệu Ân, rồi nhìn chàng nghẹn ngào nói:

- Chung quanh Á Di chỉ toàn là những con người gian trá và bỉ ổi. Á Di chỉ còn biết tự hủy mình để thỏa mãn những khát vọng của người khác. Để trả thù lão nhân gia là chính.

Nghe Á Di nói, Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tiểu thư, tại hạ có một câu chuyện này rất hay, câu chuyện của võ lâm. Đây là câu chuyện mà tại hạ từng đã hứa sẽ không thổ lộ với ai, nhưng với tiểu thư, tại hạ buột phải nói để nàng hiểu thấu hơn về con người võ lâm.

Buông một tiếng thở dài, Đổng Tiếu nói tiếp:

- Cổ nhân nói, sống không tình yêu chỉ như xác chết biết thở, nhưng ai ngờ được tình yêu cũng có thể vùi dập con người vào tận đáy của cõi trầm luân khổ ải.

Đổng Tiếu nắm lấy tay Á Di, dìu nàng đến bên vòm cửa sổ để tránh phải nhìn vào cái xác của Tiết Nhã. Chàng nhìn ra ngoài khu hoa viên:

- Nàng có biết vì sao võ lâm chia ra làm hai đạo, Hắc đạo và Bạch đạo không? Sự phân chia đó cũng do chữ tình quái gỡ mà ra đó. Tại hạ khẳng định điều đó, bởi vì tại hạ đã chứng nghiệm lịch sử võ lâm trong uyên ương động.

Á Di tò mò nhìn sang Đổng Tiếu:

- Uyên ương động ở đâu?

- Khi tại hạ rời Uyên ương động thì nó trở thành nấm mồ chôn ba người si tình. Ba người đó nói ra hẳn nàng sẽ chẳng bao giờ ngờ được. Người thứ nhất là Phù Dung tiên cô, người thứ hai là Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ, người thứ ba là Thiên diện ma tôn Hà Chuẩn, ngoại tổ của Đổng Tiếu. Cuộc tình của ba người đó tạo nên bể khổ trầm luân cho người võ lâm.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài. Nhìn sang Á Di, Đổng Tiếu nói:

- Nàng có muốn nghe không?

Á Di gật đầu.

Nụ cười gượng hiện lên miệng Đổng Tiếu:

- Trước đây, Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ, lão ngoại tổ và Phù Dung tiên cô là sư huynh muội đồng môn. Nhưng chính vì không giữ mối quan hệ sư huynh đệ đồng môn mà cả hai người Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ cùng yêu Phù Dung tiên cô. Phù Dung tiên cô có một sắc đẹp khiến hai vị sư huynh phải đắm đuối. Biết hai vị sư huynh yêu mình, nên Phù Dung tiên cô đã không chấp nhận tình yêu của người nào cả.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài, lắc đầu:

- Nếu như Thiên Cang thần chỉ và Thiên Diện ma tôn biết trọng tình huynh đệ, biết lấy đạo làm người thì chẳng có chuyện gì xảy đến trên giang hồ võ lâm, khổ nỗi cả hai đều si tình, hay đúng ra say đắm nhan sắc của Phù Dung tiên cô. Ai cũng yêu, và ai cũng mong mình sẽ là người chiếm được trái tim giai nhân.

Đổng Tiếu cười khẩy, lắc đầu:

- Là ngoại tổ Hà Chuẩn của Đổng Tiếu đã đoạt được Phù Dung tiên cô, nhưng không bằng trái tim tình yêu mà bằng thủ đoạn cướp đi sự trong trắng của người. Phù Dung tiên cô đã có mang và sinh mẫu thân là Hà Tịnh Cơ.

Nhìn sang Á Di:

- Phù Dung tiên cô trao mẫu thân cho lão ngoại tổ Thiên Diện ma tôn rồi tìm đến Uyên Ương động, tự nhốt mình trong chốn thâm sơn cùng cốc. Ngược lại Thượng Quang Kỳ tiền bối thì ôm hận, gắn cho ngoại tổ là Hắc đạo gian trá. Hà Chuẩn ngoại tổ tính tình ương ngạch, chấp nhận sự gắn ép đó để rồi từ đó Hắc đạo và Bạch đạo trở thành hai thế lực đối kháng với nhau cho đến ngày hôm nay.

Chàng lại buông tiếng thở dài:

- Đó là hậu quả của những mối tình tay ba mà người khác phải gánh lấy sự uất hờn của cuộc tình đó. Phù Dung tiên cô biết được nhị vị sư huynh của mình hiềm khích với nhau nên mới gởi mật thư cho hai người đến Uyên ương động. Phù Dung tiên cô buộc hai người phải ghi lại khẩu quyết võ công, để người thụ luyện, sau đó một mình người giao đấu với hai, nếu như Phù Dung tiên cô thua thì Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ Hà Chuẩn muốn làm gì thì làm, nhưng nếu hai người thua thì phải vĩnh viễn rời bỏ giang hồ, trở thành huynh đệ chi giao.

Đổng Tiếu mỉm cười.

Á Di hỏi:

- Cuối cùng thì sao?

- Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ trở thành bằng hữu của nhau và cùng phủ phục trước ngọc tượng di thân của Phù Dung tiên cô như hai gã nô nhân trung thành. Cả hai đã nghiệm ra được tình yêu chân thành chỉ khởi phát từ tấm lòng vị tha và hy sinh chứ không thể bắt đầu bằng sự chiếm đoạt và chiếm hữu.

Đổng Tiếu gượng cười nhìn nàng.

Á Di nhìn Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu nắm tay nàng:

- Thục tiểu thư, nàng biết vì sao tại hạ kể cho nàng nghe câu chuyện tình tay ba đó không?

Á Di khẽ gật đầu:

- Á Di hiểu.

Đổng Tiếu mỉm cười với nàng. Chàng từ tốn nói:

- Đi tìm một tình yêu chân thành đến với mình đôi khi phải trả giá bằng nước mắt.

Nhưng đừng biến tình yêu thành nỗi uất hờn căm phẫn. Hãy để tình yêu như vị ngọt cho cõi đời phù phiếm này. Để xua đi những tham vọng vốn đã có đầy dẫy trong cuộc đời của một con người.

Á Di nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng huynh Đổng Tiếu lắc đầu:

- Á Di đừng gọi Đổng Tiếu này như vậy. Đúng ra tại hạ phải gọi nàng bằng hai tiếng tẩu tẩu.

Chàng gượng cười nói:

- Nhứt đại phu thê bách nhật ân Mặc dù Dương huynh đã ra đi rồi, nhưng huynh ấy cũng đã là tướng công của Á Di và mãi mãi Á Di sẽ là tẩu tẩu của tại hạ, mãi mãi và mãi mãi.

- Đổng công tử không xem thường Á Di chứ?

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Không, chỉ sợ tẩu tẩu không xem thường Đổng Tiếu này.

- Ta sẽ không bao giờ quên Đổng đệ đệ đâu.

Chàng gượng cười, rồi ôn nhu nói:

- Đệ đã có thể rời khỏi biệt lâu của tỷ được rồi. Mong tẩu tẩu bảo trọng.

Nàng nhìn Đổng Tiếu khẽ gật đầu:

- Mong rằng một ngày nào đó ta sẽ gặp lại đệ.

- Nhứt định sẽ gặp lại mà. Tẩu tẩu đừng trách đệ đã mạo muội xâm nhập vào biệt lâu của tẩu tẩu.

- Ta không bao giờ trách mà còn phải nhớ ơn Đổng đệ đệ rất nhiều.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tẩu tẩu bảo trọng.

- Đệ bảo trọng.

Đổng Tiếu mỉm cười với Á Di một lần nữa rồi cất mình qua vòm cửa chẳng mấy chốc đã mất hút vào bóng đêm của hoa viên. Á Di vẫn đứng bần thần bên vòm cửa sổ. Nàng mơ hồ nhớ lại những gì Đổng Tiếu nói với mình.

Á Di nhẩm nói:

- Đổng Tiếu, Á Di biết chọn cho mình một lối đi như thế nào rồi.

Nàng đứng như một pho tượng, dõi mắt vào bóng đêm qua vòm cửa sổ. Nàng bồi hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra với mình. Hồi tưởng lại quảng thời gian mà Thiệu Ân cùng Đổng Tiếu rong ruỗi trên những nẻo đường giang hồ. Hồi tưởng lại cái đêm nàng trao thân cho Thiệu Ân, và cái ngày nàng xuống tay lấy mạng y khi y đã trở thành phế nhân.

Thậm chí nàng nhớ lại những gì mình đã làm để hủy hoại bản thân, để trả thù cho người sinh thành ra nàng là Thục Tùng Nhẫn.

Á Di nhắm mắt lại. Lệ trào ra hai bên khóe mắt nàng. Nàng im lặng để cho đôi dòng lệ tiếp tục tuôn trào ướt đẫm cả khuôn mặt thanh tú rồi rút cây trâm độc cài trên búi tóc.

Nàng nhìn vào bóng đêm bâng quơ nói:

- Thiệu Ân, có lẽ thiếp phải theo chàng mới có thể tìm được cho mình một tình yêu chân chính. Thiếp phải tìm đến tình yêu của mình chứ không thể hủy tình trong nỗi uất hờn bởi tình yêu.

Nàng nói rồi đặt cây trâm vào đúng ngay tử huyệt yết hầu. Nàng nhớ đến Đổng Tiếu, nhớ đến những gì chàng đã nói với nàng.

- Đổng Tiếu, Á di tiếc đã chọn lầm người, giờ thì chỉ còn biết chờ đợi sự kỳ ngộ trong cõi hư vô.

Nàng nói rồi đâm mũi kim trâm vào yết hầu mình.

Tất cả mọi người đến với nàng rồi chợt tan biến đi để rồi nàng chìm vào cõi vô thức vĩnh hằng, phải bỏ tất cả mọi phiền lụy trên cõi nhân sinh này.

48. Phân Định Thực Hư

Áo quan của Thục Á Di được quàng ngay tại chính đường Phi Yến Thiên trang.

Tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo đều có mặt tại đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên trang để chia buồn với Thục Tùng Nhẫn trang chủ. Thục Tùng Nhẫn giờ đã được Thượng tôn minh chủ cất nhắc làm phó chưởng giáo võ lâm Bạch đạo, vừa là tay giữ chìa khóa của Chung Hảo Kiệt, chính vì thế uy danh của lão đối với võ lâm to lớn và chỉ dưới có mỗi Chung Hảo Kiệt. Tất cả đã có chuyện xầm xì quanh Thục Tùng Nhẫn khi lão trở thành phó chưởng giáo võ lâm.

Người ta bàn tán với nhau rằng Thục Tùng Nhẫn trang chủ là người biết nhìn xa trông rộng, nếu không muốn nói là một kẻ có thủ đoạn.

Cái chết của Thục Á Di cũng tạo lắm chuyện về Thục trang chủ, nhưng lời xấu thì chỉ nói sau lưng họ Thục mà thôi, chứ nào ai nói ngay trước mặt lão trang chủ của Phi Yến Thiên Trang.

Dù nói gì đi nữa, có cái chết, phần lớn mọi người đều có hảo cảm, nhưng một điều duy nhất giới võ lâm Bạch đạo phải biết im lặng đó là nguyên nhân cái chết của Thục Á Di. Tại sao Thục Á Di, ái nữ của Phi Yến Thiên Trang chủ chết, chẳng một người nào dám bàn đến.

Bởi điều đó đã được Thục Tùng Nhẫn khuyến cáo qua một lời nói rất có lý và tình. Cái chết của ái nữ khiến lão đau khổ vô cùng, mong chư vị bằng hữu đừng nhắc đến.

Đám tang của Á Di quả là một đám tang lớn nhất từ trước đến nay trong giới võ lâm.

Ngoài Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt không đến dự tang lễ, tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo đều đến. Đến dự tang lễ, ai cũng muốn chia buồn với Thục trang chủ. Thật ra ai cũng muôn lấy lòng vị phó chưởng giáo võ lâm. Tay hòm chìa khóa của võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Thậm chí người chủ trì tang lễ cho Thục Á Di là Thái Ất chân nhân. Chính vì sự có mặt của Thái Ất chân nhân càng làm cho Thục Tùng Nhẫn thêm uy danh với giới võ lâm Bạch đạo.

Mọi người lần lượt viếng qua linh cửu của Thục Á Di thì từ ngoại đại đường, Đổng Tiếu bước vào. Chàng vận bộ nho phục màu đen, với vẻ mặt đưa đám, tiến thẳng đến linh cửu của Thục Á Di. Sự xuất hiện của Đổng Tiếu buột tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo phải chú nhãn đến chàng. Họ tự nhủ, sao ngày tang lễ của Thục Á Di, một trang thiên hương lá ngọc cành vàng của Thục trang chủ, một nữ lưu tài sắc vẹn toàn vủa giới Bạch đạo mà Thục trang chủ lại để cho Hắc đạo Đổng Tiếu đến viếng.

Tất nhiên Đổng Tiếu nhận ra ngay ánh mắt của quần hùng Bạch đạo.

Chàng nhận ra nhưng phớt lờ chẳng màng đến. Chàng bước đến trước linh cửu Thục Á Di, rút ba nén hương toan đốt để tiễn người xấu số thì một đạo trưởng cản lại:

- Đổng tiểu tử không được thắp hương viếng linh cửu của Thục tiểu thư.

Đổng Tiếu nhìn lão đạo trưởng, ôn nhu hỏi:

- Tiểu sinh mạo phạm hỏi lão đạo trưởng, tại sao tại hạ không được thắp nén hương tiễn tẩu tẩu của mình chứ?

Lão đạo trưởng vuốt râu nói:

- Đổng công tử hãy xét lại bản thân mình. Đổng công tử là người của Hắc đạo, còn người quá cố là người của giới Bạch đạo. Bạch đạo và Hắc đạo vốn không cùng một con đường.

Đôi chân mày Đổng Tiếu cau lại:

- Lại Hắc đạo và Bạch đạo, đạo trưởng nghĩ như thế nào là Hắc đạo, thế nào là Bạch đạo.

- Tất cả người võ lâm đều phân biệt được điều công tử vừa hỏi, không cần bần đạo phải nói.

Đổng Tiếu thở hắc ra một tiếng, nói:

- Phân biệt cái con khỉ, lão đạo trưởng tu tiên lâu quá nên lú lẩn chẳng còn phân biệt cái nào ra cái nào cả.

Nói dứt câu, Đổng Tiếu chỉ hơi lắc vai một cái. Chỉ khí của chàng bất ngờ phóng ra điểm vào tịnh huyệt của lão đạo sĩ đó. Lão đạo sĩ hoàn toàn không có kịp phản xạ bởi thủ pháp kỳ tuyệt và quái dị của Đổng Tiếu.

Thái Ất chân nhân thét lớn:

- Đổng tiểu tử, không được làm càn đối với Hư Hư lão đệ của bần đạo.

Chàng gật đầu, từ tốn nói:

- Tiểu sinh có làm càn đâu, tại vì cái lão đạo sĩ mũi trâu Hư Hư này chẳng biết cóc khô gì hết mà chỉ nói nhăn nói cuội, nói bừa, nói lung tung, cản tiểu sinh thắp nén hương tiễn tẩu tẩu của mình.

Chàng ôm quyền nói:

- Thái Ất chân nhân đạo trưởng là người tu tiên lâu năm, hẳn phân biệt được Hắc đạo là gì, Bạch đạo là gì? Nếu đạo trưởng phân biệt được, tiểu sinh sẽ rời ngay khỏi đám tang này.

Thái Ất chân nhân vuốt râu nói:

- Hắc đạo là những hạ nhân bỉ ổi, còn Bạch đạo…. Đổng Tiếu khoát tay cướp lời Thái Ất chân nhân:

- Thôi đủ rồi, nghe lão đạo trưởng giải trình Hắc đạo và Bạch đạo, tại hạ nghe mà muốn thủng cả màng nhĩ rồi đấy.

Chàng chỉ ra cửa đại sảnh đường, trang trọng nói:

- Thiên hạ nói các đạo sĩ Võ Đang đều là lũ hồ đồ, nói nhăn nói cuội. Lúc đầu tiểu sinh không tin, giờ thì phải tin thôi. Lão đạo sĩ ngang dọc khắp chốn giang hồ này vậy có thấy con đường nào màu đen, con đường nào màu trắng chưa? Chỉ cho tiểu sinh với. Hay những con đường đó chỉ có trong võ lâm gian phái.

Đổng Tiếu hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Ở đây chư vị đều là những cao thủ thành danh trong giang hồ, đi ngang về tắt, thậm chí cho mình là kẻ uyên bác, vậy có người nào thấy con đường đen, con đường trắng chưa, chắc chắn là chưa. Làm gì có Hắc đạo và Bạch đạo. Chỉ có các vị tự tạo ra mà thôi.

Thái Ất chân nhân sa sầm mặt. Lão gắt gỏng nói:

- Tiểu tử họ Đổng kia, ngươi định đến đây quấy rối đám tang Thục tiểu thư ư?

Đổng Tiếu nạt ngang:

- Bậy bạ, tóc đã bạt, râu đã bạt, mà đầu óc thì chẳng bạc chút nào, muốn nói gì thì nói.

Tại hạ nghe tin Thục tẩu tẩu chẳng may chết yểu nên đến tiễn người, tại sao lại nói tại hạ đến quấy rối tang lễ của tẩu tẩu.

Chàng lắc đầu nói:

- Nói như lão đạo trưởng, nếu tẩu tẩu nghe được, hẳn tẩu tẩu sẽ ngồi lên tát cho vài cái rồi mới chịu nằm xuống đó.

Thục Tùng Nhẫn bước ra nhìn Đổng Tiếu nói:

- Đổng tiểu tử, ngươi dựa vào đâu mà nói Thục Á Di là tẩu tẩu của ngươi.

Chàng tròn mắt nhìn Thục trang chủ, ôm quyền xá:

- Thục tẩu tẩu là ái nữ của Thục trang chủ, chắc chắn trang chủ biết rành mà, sao lại hỏi tại hạ. Nhưng trang chủ đã hỏi, tại hạ phải trả lời, nếu không đáp câu hỏi này, e rằng chư vị anh hùng hào kiệt đang có mặt ở đây lại cho tại hạ là kẻ nhận bừa, thấy Thục tẩu tẩu là ái nữ của vị phó chưởng giáo võ lâm nên nhận càn không biết chừng nữa.

Mặt Thục Tùng Nhẫn đanh lại.

Đổng Tiếu nghiêm mặt lia mắt qua quần hào, ôn nhu nói:

- Mọi người ở đây hẳn biết, gã Dương Thiệu Ân kia là một quái nhân mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo. Y đã bị Thượng tôn minh chủ phán xử.

Đổng Tiếu gật đầu:

- Tại hạ đã nghe chuyện đó rồi. Tạm thời tại hạ không bàn đến sự phân định Hắc đạo và Bạch đạo, mà tại hạ chỉ muốn giải trình cho mọi người biết vì sao tại hạ gọi Thục Á Di là tẩu tẩu.

Chàng ôm quyền hướng về Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ cho phép tại hạ nói chứ?

- Ngươi nói thử xem.

Đổng Tiếu hướng về phía quần hào Bạch đạo trịnh trọng nói:

- Trước đây tại hạ và Dương huynh với tiểu thư dấn bước giang hồ thừa lệnh Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt đi tìm thanh kiếm Vô Minh tại Tử Địa U Minh. Trên đường đi, Thục Á Di tiểu thư đã yêu Dương huynh. Hai người thề non hẹn biển, và sau đó đã trở thành phu phụ. Họ đúng là một đôi hiền khang lệ hiếm có trên đời. Trai thì tài, gái thì sắc. Thục Á Di đương nhiên trở thành tẩu tẩu của Đổng Tiếu này. Này tại hạ phải đến viếng chứ, và không gọi tẩu tẩu thì gọi bằng gì?

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Còn vì sao Thục tẩu tẩu chết ư? Trang chủ có cho tại hạ nói không?

Tùng Nhẫn nạt ngang:

- Đủ rồi, trong Phi Yến Thiên trang của ta không chứa chấp một gã Hắc đạo nô nhân nào cả, cho dù gã là hậu nhân của Thánh cô tiên tử và giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh.

Lão quát lớn:

- Người đâu.

Hai gã gia nhân xồng xộc bước ra. Chỉ Đổng Tiếu, Thục Tùng Nhẫn gằn giọng nói:

- Tống tên tiểu tử thúi này ra khỏi Phi Yến Thiên Trang. Nếu cần lấy mạng hắn tế cho Thục tiểu thư.

Hai gã gia nhân ôm quyền xá:

- Tuân lệnh trang chủ.

Cả hai xâm xâm xông vào Đổng Tiếu. Chờ cho hai gã đó vươn trảo chực thộp lấy tay mình, thì Đổng Tiếu thi triển một chiêu công cực kỳ quái dị. Chàng chỉ hơi lách bộ, song thủ vung lên. Mọi người chỉ kịp thấy một màn ảnh thủ xuất hiện làm hoa cả mắt họ, thì hai gã kia đã quì mọp xuống hai bên hông Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu vỗ vào đầu hai gã đó:

- Hai người hỗn láo nhé, lần sau không có cơ hội để quỳ dưới chân Đổng thiếu gia đâu.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Tại sao trang chủ không cho tại hạ nói ra nguyên nhân cái chết của Thục tẩu tẩu.

- Ngươi chỉ nói càn.

- Chuyện này thì không thể nào nói càn được đâu, mà phải nói thật. Bởi vì khi tẩu tẩu chết đã trăn trối lại với tại hạ, phải nói cho mọi người biết vì sao tẩu tẩu tìm đến cái chết.

Nếu không nói cho mọi người biết thì tẩu tẩu khó mà nhắm mắt được. Thục trang chủ không muốn tại hạ nói vì cớ gì. Hay Thục trang chủ sợ mình bị mất chức vị phó chưởng giáo võ lâm.

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nhìn lại quần hùng:

- Thôi được, vị tình tẩu tẩu, tại hạ sẽ không bức ép Thục trang chủ. Bởi nếu tại hạ nói ra bi cảnh đưa đến cái chết của tẩu tẩu, tất sẽ động phạm đến một người, người đó chính là Thượng tôn minh chủ, mà Thượng tôn minh chủ lại là người mà Thục trang chủ tôn kính như cha sinh mẹ đẻ của mình. Tại sao Thục trang chủ lại không tôn kính nhỉ.

Đổng Tiếu lắc đầu thở ra:

- Thục trang chủ phải tôn kính Thượng tôn minh chủ thôi. Nếu không tôn kính thì khó mà hưởng được bổng lộc từ chức vị phó chưởng giáo võ lâm.

Thục Tùng Nhẫn biến sắc:

- Tiểu tử, ngươi liệu mà giữ mồm.

- Tại hạ chẳng có gì để giữ cả. Cái mạng còn không sợ mất thì cái miệng có gì chứ.

Giờ tại hạ hẳn được phép thắp nhang cho tẩu tẩu của mình chứ?

Thục Tùng Nhẫn cau mày, đanh mặt nhìn chàng. Lão miễn cưỡng nói:

- Ngươi thắp ngang rồi xéo ngay ra khỏi Phi Yến Thiên trang.

- Tại hạ không thích ở đây đâu, nhưng phải làm trọn phận tiểu đệ đối với tẩu tẩu của mình, được chứ?

Chàng nói rồi đốt nhang đứng trước linh cửu của Thục Á Di.

Vẻ trang trọng của chàng khiến mọi người đều phải chú nhìn. Hít một luồng khí căng phồng lồng ngực, Đổng Tiếu trịnh trọng nói lớn:

- Thục tẩu tẩu, tẩu tẩu ra đi, đệ rất đau lòng. Đệ không ngờ tẩu tẩu lại tự tìm cái chết để từ bỏ kiếp sống gian trá lọc lừa của giới võ lâm lúc nào cũng tự cho mình là cao cả và trong sạch.

Chàng buông tiếng thở dài rồi trịnh trọng nói tiếp, cố cho mọi người nghe:

- Khi Dương huynh chết, bởi bị Thượng tôn minh chủ lợi dụng để dùng tay người sát thủ Ngũ đại kỳ nhân, đệ biết tẩu tẩu đau lòng lắm. Nhưng tẩu tẩu càng đau lòng hơn khi biết phụ thân người bán người cho kẻ gian trá.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tội nghiệp cho tẩu tẩu.

Lời còn đọng trên miệng Đổng Tiếu thì bất thình lình Thục Tùng Nhẫn xuất chưởng vỗ đến sau lưng chàng.

Lão vừa xuất chưởng vừa nói:

- Lão phu tống tiễn ngươi theo Á Di.

Không quay lại, nhưng Đổng Tiếu vẫn dụng được ba nén nhang làm binh khí, điểm ngược về sau. Mặc dù trong tay chàng là ba nén nhang nhưng đã được chàng vận hảo nguyên ngươn truyền vào trong đó, đón thẳng lấy chưởng ảnh của Thục Tùng Nhẫn, tợ như ba mũi dùi xuyên thủng qua bàn tay lão.

Thục Tùng Nhẫn đau đớn thét lên:

- A Tiếng thét của lão khiến cho giới võ lâm Bạch đạo giật mình.

Lão đứng thừ người như pho tượng, tay vẫn vươn đến trước, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm mặt.

Đổng Tiếu từ tốn nói:

- Thắp nhang tiễn người xấu số thì phải khấn, sao trang chủ lại không cho tại hạ làm trọn phận chức hậu bối của mình.

Chàng cau mày:

- Đừng có phá tại hạ nữa đó.

Nói rồi chàng rút mạnh ba nén nhang lại.

Thục Tùng Nhẫn thối lùi về sau ba bộ, không ngừng rùng mình. Giờ thì giới võ lâm Bạch đạo không còn ai dám xem thường Đổng Tiếu nữa. Họ đã ngấm ngầm nhận ra võ công tối thượng của chàng.

Đổng Tiếu ghim ba nén nhang vào bát sành, trịnh trọng nói tiếp:

- Trước khi tẩu tẩu chết oan, chết ức, đã căn dặn lại ước nguyện của tẩu tẩu là tẩu tẩu không muốn giới võ lâm có kiểu cách phân định kỳ dị Hắc đạo và Bạch đạo. Nay đệ sẽ thực hiện ước nguyện của tẩu tẩu, tẩu tẩu linh ứng hãy biểu chứng qua ba nén nhang mà đệ vừa thắp cho người.

Như thể lời nói của Đổng Tiếu có linh ứng, ba nén nhang chàng vừa thắp cháy bùng lên, rồi quằn cong hẳn lại.

Đổng Tiếu reo lên:

- Tẩu tẩu đã linh ứng.

Chàng vừa nói vừa cầm lấy bó nhang vung ngược về sau lưng mình.

Bó nhang trong tay Đổng Tiếu phầm phập ghim xuống sàn đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên Trang, tạo thành một đường thẳng cắt ngang cửa. Thủ pháp lẫn nội lực của chàng khiến quần hùng Bạch đạo giật mình.

Đổng Tiếu hành lễ quay bước đi đến đường ranh đó. Chàng nhìn quần hùng võ lâm ôn nhu nói:

- Mọi người hẳn đã nghe tại hạ nói rồi. Giờ đến chư vị lựa chọn. Ở đây tại hạ không phân biệt Hắc đạo hay Bạch đạo, mà chỉ phân biệt theo con người. Ai là người của Chung Minh chủ thì ở lại, còn ai tự nhận ra bản chất thật của con người này thì hãy cùng tại hạ ra đi.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói tiếp:

- Võ lâm Trung Nguyên đã đến lúc phải thay đổi.

Thái Ất chân nhân nói:

- Đổng tiểu tử, ngươi thách thức võ lâm Bạch đạo?

- Tại hạ không thách thức võ lâm Bạch đạo nào cả. Trong tâm tưởng của tại hạ không có Hắc đạo và Bạch đạo. Chẳng có con đường trắng, con đường đen, mà chỉ thách thức những kẻ thiển cận, ngụy biện, với lớp vỏ hòa nhã chính đạo bên ngoài, lấy một đường ranh hư ảo, không thực để cho mình là người đứng trên thiên hạ.

Buông một tiếng thở dài, Đổng Tiếu tiếp tục nói:

- Trong các vị ở đây, ai là kẻ thiển cận, ngụy trá kia.

Chỉ có sự im lặng đáp lại lời nói của chàng. Sự im lặng đó bất ngờ bị phá vỡ bởi một âm thanh nghe buốt cả cột sống.

49. Tri Diện Tri Âm

Năm sợi dây thừng từ ngoài cửa đại đường Phi Yến Thiên trang như năm con thuồng luồng lao thẳng đến Đổng Tiếu. Những tưởng đâu những sợi dây thừng kia sẽ quấn chặt ấy Đổng Tiếu như đã từng quấn lấy Dương Thiệu Ân. Nhưng tất cả hoàn toàn ngược lại, Đổng Tiếu dựng hữu thủ.

Từ đó những chỉ pháp của chàng phát ra năm đạo Thiên cang thần chỉ, đón thẳng lấy năm sợi dây thừng.

- Chát chát chát chát chát Năm sợi dây thừng bị những đạo Thiên cang đánh bật ngược trở lại, đầu những sợi dây thừng bị tét ra trông thật nham nhở.

Quần hùng Bạch đạo buột miệng thốt:

- Thiên Cang thần chỉ.

Tất cả mọi người đã nhận ra tuyệt nghệ võ công của Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ.

Năm ả cung nữ thuộc tổng đàn võ lâm còn chưa hết sững sờ thì lại tiếp thêm năm đạo Thiên cang thần chỉ của Đổng Tiếu phát tác từ tả thủ.

Thủ pháp của chàng cực kỳ nhanh, nhanh đến độ cả năm ả cung nữ gần như chẳng có được một chút phản xạ đón đỡ hay né tránh. Năm đạo Thiên Cang thần chỉ của Đổng Tiếu không công vào huyệt đạo của năm ả đó, mà lại cắt ngang thắt lưng của họ, tợ những lưỡi bảo đao bảo kiếm.

Thắt lưng bị Thiên Cang thần chỉ của chàng cắt đứt, khiến cho váy của năm ả cung nữ tuột xuống gót chân. Chẳng nói chẳng rằng năm ả cung nữ vội buông những sợi dây thừng mà chụp lại váy của họ. Động tác đó khiến quần hào phá lên cười ồ.

Tiếng cười của quần hào còn vang dội đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên trang thì Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên cùng quần hào Hắc đạo lũ lượt kéo đến. Thấy quần hào Hắc đạo rầm rập đến, bất giác quần hào Bạch đạo im lặng hẳn lại.

Đổng Tiếu nhìn lại năm ả cung nữ. Cả năm người đó bẽn lẽn nhìn chàng.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Đổng Tiếu. Chàng từ tốn nói:

- Phận nữ lưu thì phải biết lấy công ngôn dung hạnh làm đầu để tu dưỡng mình, cớ đâu mà hở một chút thượng cẳng tay, hạ cẳng chân đến độ tuột váy ra như vậy. Năm vị cô nương về bẩm báo với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt về sắm cho mỗi người một cái đai sắt rồi đến đây tìm bắt Đổng thiếu gia.

Năm ả cung nữ túm váy bẽn lẽn lũi nhanh rời khỏi đại sảnh đường.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Thục trang chủ, mặc dù trước đây họ là nô nhân của Phi Yến Thiên Trang, chẳng ưa gì Thục trang chủ đâu, nhưng mọi chuyện qua rồi, mong trang chủ cho bằng hữu của Đổng Tiếu này bày tỏ chút lòng thành với Thục tẩu tẩu.

Thục Tùng Nhẫn im lặng không nói gì.

Quần hùng Hắc đạo với sự dẫn đầu của Khấu Đại Nhâm lần lượt bước vào thắp nhang cho Thục Á Di. Đổng Tiếu nhìn qua giới Bạch đạo, chẳng còn ai dám biểu lộ thái độ bất mãn đối với chàng.

Mọi người thắp nhang xong, quay trở ra, Đổng Tiếu mới bước đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn. Chàng ôm quyền nói:

- Giờ thì trang chủ đã hiểu ẩn ý của tại hạ. Nếu như trang chủ có gặp Thượng tôn minh chủ, nhắn lời tại hạ với Thượng tôn minh chủ rằng tại hạ giờ là truyền nhân của Thượng Quang Kỳ Minh chủ và Thiên diện ma tôn ngoại tổ Hà Chuẩn. Tại hạ là sự kết hợp giữa Hắc đạo và Bạch đạo, tất sẽ đương nhiên nắm quyền chưởng tối thượng võ lâm để hóa giải ranh giới mà trước đây Thượng Quang tiền bối và ngoại tổ đặt ra. Nếu lão họ Chung muốn giữ lại quyền chưởng tối thưởng võ lâm thì phải tiêu trừ tại hạ. Nếu không làm được chuyện đó thì một ngày không xa, tại hạ sẽ thân hành đến tổng đàn võ lâm, chấp chưởng chức vị võ lâm. Cáo từ.

Chàng nói rồi quay bước trở ra khỏi đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên Trang. Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên đón Đổng Tiếu ngay cửa. Đổng Tiếu nói với hai người đó:

- Xem như Đổng huynh đã gởi lời đến Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Tuyết Liên nói:

- Nhất định Chung Hảo Kiệt sẽ tìm đến Đổng ca.

- Tiểu huynh chờ đợi điều đó. Ân oán của một gia tộc hãy để cho người trong cuộc nhận định với nhau. Không nên bắt người võ lâm phải xen vào để máu chảy thành sông, thây chất thành núi.

Ba người rời Phi Yến Thiên Trang.

Phương Vũ nói:

- Đổng ca, giờ chúng ta đi đâu.

- Còn đi đâu nữa, nơi nào có Hắc đạo nô nhân thì chúng ta đến đó.

Khấu Đại Nhâm đánh cỗ xe độc mã đến trước mạt Đổng Tiếu.

Lão nhìn Đổng Tiếu:

- Đổng hiền điệt, thúc thúc chuẩn bị xe cho ngươi rồi.

Đổng Tiếu mỉm cười rồi cùng với Tuyết Liên và Phương Vũ ngồi lên ghế xà ích.

Khấu Đại Nhâm phi thân xuống:

- Hiền điệt bảo trọng.

Đổng Tiếu gật đầu. Chàng nói vói Khấu Đại Nhâm:

- Thúc thúc nói với mọi người đừng khiêu khích Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Khấu Đại Nhâm gật đầu, nhướng đôi mày rậm. Đôi mắt của lão đã lồi còn lồi hơn, những tưởng hai con ngươi rơi xuống đất:

- Hiền điệt yên tâm, thúc thúc biết phải làm gì.

- Án binh bất động.

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Hiền điệt bảo trọng.

Nói rồi Đổng Tiếu ra roi cho con tuấn mã kéo cỗ xe lướt đi để lại phía sau quần hùng Hắc đạo với những tấm lòng cảm kích hướng theo chàng.

Lưu Tuyết Liên lên tiếng:

- Tiểu ca, hãy trả lời cho muội biết điều này nhé.

Chàng quệt mũi nhìn nàng nói:

- Huynh biết nàng định hỏi gì rồi.

Tuyết Liên lườm chàng:

- Huynh nói thử xem, muội định hỏi gì nào?

Chàng mỉm cười:

- Có phải nàng hỏi tại sao ta có cơ hội lấy mạng Ngũ liên hoa mà không lấy chứ gì?

Tuyết Liên đỏ mặt. Nàng thẹn thùng gật đầu:

- Ừ, đúng là muội có ý hỏi tiểu ca điều đó. Bộ những nàng đó xinh đẹp khiến tiểu ca chùn tay?

Đổng Tiếu nhăn mặt:

- Nữ nhân mà động một chút thượng cẳng tay, hạ cẳng chân thì có là hằng nga giáng thế cũng chẳng thể để cho ta nhìn đến. Huống chi Ngũ Liên hoa chẳng có gì đẹp cả. So với nàng và Phương Vũ còn kém xa.

- Thế sao tiểu ca không tận dụng cơ hội đó?

Chàng nhướng mày chỉ vào trán nàng:

- Chẳng hiểu gì cả, chẳng thông minh bằng huynh chút nào cả.

Mặt Tuyết Liên càng đỏ hơn.

Đổng Tiếu nói:

- Giết năm người đó thì chỉ bất lợi mà thôi. Mục đích của chúng ta là gì nàng có biết không?

- Tiểu huynh muốn phá bỏ ranh giới Hắc đạo và Bạch đạo.

- Đúng rồi, giới Bạch đạo cho huynh là giới Hắc đạo, và giới Hắc đạo thì chỉ có những kẻ gian trá, giết người không gớm tay. Nay cho Ngũ Liên Hoa một sinh lộ phần nào đó khiến những quần hùng Bạch đạo thay đổi thái độ của họ.

- Huynh nói đúng nhưng sao lại dụng Thiên Cang thần chỉ cắt dây lưng của họ?

Đổng Tiếu phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Hình như nàng chỉ quan tâm đến chuyện tiểu huynh cắt dây thắt lưng của Ngũ Liên Hoa mà không quan tâm đến điều gì khác.

- Huynh có ý gì khác phải không?

- Có cái gì đâu mà muội thắc mắc.

- Muội muốn biết ý của huynh.

Đổng Tiếu nhìn hẳn sang nàng, từ tốn nói:

- Muội muốn biết ẩn ý của huynh à?

Tuyết Liên gật đầu.

Đổng Tiếu nói:

- Có gì đâu, ta muốn thẩm chứng xem nàng có ghen không đấy mà.

Nàng tròn mắt nhìn chàng:

- Huynh này.

Đổng Tiếu giả lả cười, quay sang Băng Phương Vũ:

- Còn Phương Vũ, nàng có giống Tuyết Liên không?

- Phương Vũ biết ý của Đổng huynh.

- Ý của ta là gì nào?

- Đối phó với nữ nhân mà không có ý giết người ta thì hay nhất, khiến cho nữ nhân bẻ mặt. Trước mặt quần hùng võ lâm Bạch đạo, huynh làm như vậy đối với Ngũ Liên Hoa đã gián tiếp buột người nữ nhân đó phải rời bỏ võ lâm. Họ đâu còn mặt mùi nào mà đi lại trên giang hồ.

Đổng Tiếu tròn mắt nhìn Phương Vũ:

- Xem ra Phương Vũ có một chút sự thông minh của huynh rồi.

Tuyết Liên nhìn sang chàng:

- Còn muội hẳn không có sự thông minh.

- Ơ Hai nàng đều thông minh cả. Nhưng nếu hai người đều thông minh thì huynh xin được làm kẻ ngu đần.

Tuyết Liên nhướng mày:

- Tại sao có hai người nữ lưu thông minh hai bên thì huynh lại muốn làm kẻ ngu đần.

Đổng Tiếu ve cằm:

- Tự hiểu tự hiểu Tuyết Liên vùng vằng:

- Muội không chịu đâu, muội không chịu đâu. Tiểu ca phải nói cho muội biết.

Đổng Tiếu lưỡng lự rồi nhìn sang nói:

- Nàng muốn biết vì sao huynh muốn làm kẻ ngu đần khi bên cạnh mình có hai nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh à?

Tuyết Liên gật đầu:

- Muội muốn biết.

Đổng Tiếu thở hắt ra rồi nói:

- Trong cổ thư có câu vô độc bất trượng phu. Tiểu huynh có thể lấy ví dụ là lão Chung Hảo Kiệt đó. Lão có độc trăm, gian hùng mới trở thành Minh chủ võ lâm Bạch đạo. Nhưng dù lão có độc đến mấy cũng sẽ không thể độc bằng nữ nhân. Bởi thế trong cổ thư mới có câu "Tối độc phụ nhân tâm".

Tuyết Liên đỏ mặt, véo vào tai chàng:

- Tối độc phụ nhân tâm nè Đổng Tiếu nhăn mặt, buột miệng thốt:

- Ối cha, đúng là tối độc tối độc.

Chàng vừa thốt vừa toan bỏ dây cương phi thân xuống đất thì một chiếc bóng tăng bào lướt đến. Vị tăng nhân đó chẳng ai khác hơn mà chính là Tuệ Thông đại sư.

Đổng Tiếu vội nhảy xuống đất, bước đến ôm quyền xá Tuệ Thông đại sư:

- Đại sư Lão tăng Thiếu Lâm ôm quyền xá chàng:

- A di đà phật! Bần tăng may mắn gặp được thí chủ.

- Đại sư có điều chi muốn nói với vãn bối?

Tuệ Thông đại sư nhìn Băng Phương Vũ. Thấy ánh mắt của vị cao tăng Thiếu Lâm có vẻ e dè, Đổng Tiếu luôn nở nụ cười cầu tình nói:

- Đại sư yên tâm, Tuyết Liên và Phương Vũ sắp tới sẽ tự nguyện nâng khăn sửa túi cho vãn bối rồi.

- A di đà phật Tuệ Thông đại sư lần xâu chuỗi bồ đề, nhìn Đổng Tiếu từ tốn nói:

- Đổng thí chủ có bao giờ nghe nói đến Mộc Thật Thác Mai chưa.

- Vãn bối có nghe nói đến người này. Mộc Thật Thác Mai là kiếm vương của Đông đảo phù tang.

- A di đà phật! Đúng như vậy. Mộc Thật Thác Mai là kiếm vương của Đông đảo phù tang. Y đã đến Trung thổ cùng với hai mươi kiếm thủ của Đông đảo phù tang.

Chân diện Đổng Tiếu đanh lại:

- Sao họ lại đến Trung thổ một lần nữa?

Tuệ Thông đại sư gật đầu:

- Mộc Thật Thác Mai đã đến Trung thổ.

Phương Vũ cắn răng trên vào môi dưới:

- Tất cả là lỗi tại Phương Vũ.

Đổng Tiếu cau mày:

- Sao lại là nàng?

Nàng nhìn Đổng Tiếu:

- Muội đã thả chim bồ câu đưa tin về Đông đảo báo cho Mộc Thật Thác Mai kiếm vương biết Trung thổ có hào kiệt sánh ngang với Kiếm vương.

- Muội cho tiểu ca là hào hiệp đó à?

Phương Vũ gật đầu:

- Muội có lỗi với tiểu ca.

Đổng Tiếu thừ ra, gượng cười nói:

- Tiểu ca không trách Phương Vũ được. Dù sao trong mắt muội thì tiểu ca cũng là hào kiệt Trung Nguyên. Nhưng tiểu ca muốn biết Mộc Thật Thác Mai là người như thế nào, có giống Thập Tứ Lang không?

Phương Vũ lắc đầu trang trọng nói:

- Mộc Thật Thác Mai không giống như Thập Tứ Lang. Mộc Thật Thác Mai tôn giá là một kiếm thủ, một kiếm sĩ chân chính. Trong danh dự và có chút kiêu ngạo. Người là kiếm vương của Đông đảo. Nếu tiểu ca là đối thủ giao kiếm với Mộc Thật Thác Mai thì đó là niềm vinh dự của tiểu ca. Tại đông đảo, bất cứ kiếm thủ nào cũng muốn trở thành đối thủ của Mộc Thật Thác Mai. Nhưng không ai đạt được ước muốn đó.

Đổng Tiếu cướp lời nàng:

- Phương Vũ cho tiểu ca là người duy nhất xứng đáng là đối thủ của Mộc Thật Thác Mai tôn giá?

Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống.

Đổng Tiếu gượng cười:

- Tiểu huynh nói đúng chứ?

Nàng nhìn Đổng Tiếu:

- Muội nghĩ vậy.

- Một Thập Tứ Lang, tiểu huynh đã mất ăn mất ngủ, nay lại đến Mộc Thật Thác Mai.

Sao lại có quá nhiều kiếm thủ Đông đảo để mắt đến tiểu huynh như vậy.

Phương Vũ nhỏ giọng nói:

- Muội sẽ chuộc lại lỗi của mình.

Đổng Tiếu khoát tay:

- Tiểu huynh không trách muội. Thậm chí rất vinh dự khi được nàng chọn làm người giao kiếm với kiếm vương Mộc Thật Thác Mai. Tiểu huynh chỉ sợ mình không có nhiều thời gian dành cho cuộc khảo chứng kiếm chiêu này thôi.

Băng Phương Vũ im lặng, không đáp lời Đổng Tiếu.

50. Kiếm Uy

Con bạch mã thiên lý long câu trổ nước đại để lại phía sau một lớp bụi mịt mù.

Ngồi trên yên ngựa chẳng ai khác mà chính là Băng Phương Vũ. Nàng cúi rạp mình trên chiếc yên ngựa, phi nước đại như thể cố đua với thời gian. Mặt trời đang chìm xuống đường chân trời. Khi ánh hoàng hôn vụt tắt thì Băng Phương Vũ cũng đến được khu lều trại của các kiếm thủ Đông đảo.

Ba ngôi lều trắng toát. Một đại lều dựng giữa, hai trung lều dựng hai bên, trên nóc đại lều là ngọn đại kỳ dòng chữ Đông đảo:

"Kiếm Sứ".

Ngoài hai chữ còn một thanh kiếm được thêu dốc lưỡi hướng lên trời biểu thị cho sự quang minh của người kiếm sứ.

Phương Vũ xuống ngựa, đi thẳng một mạch đến trước ngôi đại lều.

Nàng quỳ trước cửa lều, thành kính nói:

- Băng Phương Vũ bái kiến kiếm sứ tôn giá.

Cửa lều vén lên. Ngồi ngay trong lều là một người có bộ mặt lạnh như tiền. Trước mặt là một giá kiếm, trên giá kiếm là một thanh trường kiếm có khắc hình mặt trời.

Mộc Thật Thác Mai lên tiếng với chất giọng gằn gằn:

- Vào đi.

Phương Vũ tiến vào ngôi trung lều.

Nàng quỳ gối trước Mộc Thật Thác Mai.

Mộc Thật Thác Mai ra dấu cho bốn gã kiếm thủ ngồi hai bên rời ngôi trung lều.

Bốn người kia rời khỏi tòa đại lều rồi, Mộc Thật Thác Mai mới đặt hai tay lên chiếc bàn chỉ cao chưa đến đầu gối.

Y nói:

- Bổn kiếm sứ cho nàng yên vị.

Phương Vũ ngồi trên hai gót chân, tay đặt lên đùi mình. Mộc Thật Thác Mai nhìn thẳng vào mắt Băng Phương Vũ, cất giọng gằn gằn nghe thật chói tai:

- Bổn kiếm sứ đã nhận được chim thư của nàng. Nàng rất đáng được trọng thưởng.

Phương Vũ cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Phương Vũ không dám nhận phần thưởng của kiếm sứ.

Đôi chân mày của Mộc Thật Thác Mai nhíu lại:

- Hãy cho bổn sứ biết Đổng Tiếu là người như thế nào?

Phương Vũ nhìn lên. Nàng cảm nhận tim mình đập mạnh như trống trận khi phải tiếp nhận hai luồng tinh nhãn đầy quyền uy của Mộc Thật Thác Mai.

Thở ra nhè nhẹ, Phương Vũ ôn nhu nói:

- Phương Vũ đến đây cầu xin kiếm sứ một ân huệ.

Mộc Thật Thác Mai nhìn nàng nói:

- Nàng xin bổn sứ điều gì?

Buông tiếng thở dài, Phương Vũ nói:

- Phương Vũ đến gặp kiếm sứ cầu xin kiếm sứ ban cho một cái chết như những kiếm thủ không làm tròn chức phận của mình.

Chân diện Mộc Thật Thác Mai sa sầm:

- Nàng đã tìm được đối thủ xứng đáng với bổn sứ, sao lại cho mình không làm tròn chức phận mà cầu xin bổn sứ ban cho một cái chết như những kiếm thủ chân chính.

Phương Vũ đặt tay lên ngực trái của mình:

- Phương Vũ đã lầm.

- Lầm là sao?

- Đổng công tử không thể là đối thủ giao kiếm với kiếm sứ.

Mộc Thật Thác Mai nắm hai bàn tay lại:

- Nàng đã gởi chim thư, giờ đây sao lại khẳng định Đổng Tiếu không phải là đối thủ của bổn sứ. Nàng là người tín cẩn, bổn sứ phái theo Thập Tứ Lang, sao lại thốt ra những lời vô thức như thế.

- Phương Vũ đã làm kiếm sứ thất vọng, nên muốn lấy cái chết để đáp lại sự tin tưởng của kiếm sứ.

Mộc Thật Thác Mai gằn giọng nói:

- Bổn sứ đã biết Thập Tứ Lang đã bị Đổng Tiếu làm nhục trước giới võ lâm Trung Nguyên. Y đã thắng Thập Tứ Lang khiến cho Tứ Lang phải nhục nhã tìm đến cái chết của một kiếm thủ chân chính để bảo toàn danh dự và khí tiết của mình.

Phương Vũ đặt tay lên ngực trái từ từ cúi xuống. Nàng úp mặt xuống sát thảm đại lều rồi từ tốn nói:

- Thập Tứ Lang kiếm thủ phải tìm đến cái chết để bảo toàn danh tiết kiếm đạo Đông đảo là đúng. Bởi vì Tứ Lang đã đánh mất nhuệ khí của một kiếm thủ Đông đảo.

- Thế còn nàng?

Phương Vũ nhìn Mộc Thật Thác Mai:

- Phương Vũ đã nhận định sai về Đổng Tiếu.

Mộc Thật Thác Mai lắc đầu:

- Băng Phương Vũ, bổn sứ nghĩ nàng có điều gì đó giấu bổn sứ. Thật ra bổn sứ đã biết tất cả rồi. Nhưng ta muốn nàng phải thốt ra những sự thật đang xảy ra với nàng.

Mộc Thật Thác Mai gằn giọng nói:

- Nàng đang giấu ta cái gì?

Phương Vũ bặm môi im lặng.

Mộc Thật Thác Mai rọi mắt vào mặt nàng. Tiếp nhận ánh mắt của Mộc Thật Thác Mai, Phương Vũ nhủ thầm trong đầu:

"Kiếm sứ như đã biết tất cả rồi. Ta không còn gì để giấu với người.".

Nàng buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:

- Phương Vũ đã yêu Đổng Tiếu.

Chân diện lạnh lùng của Mộc Thật Thác Mai lạnh như băng chẳng có nét gì thay đổi. Y gằn giọng nói:

- Nàng nói thật tâm mình đó chứ?

- Phương Vũ không dám che giấu bất cứ điều gì đối với kiếm sứ.

- Đổng Tiếu hẳn là một con người rất đặc biệt nên mới khiến cho nàng say tình. Chỉ vì say tình mà nàng mới đến đây gặp bổn sứ, cầu xin ta ban cho một cái chết theo lệ của kiếm khách Đông đảo. Nàng chết để xóa đi những mật báo với ta đặng bảo vệ cho Đổng Tiếu.

Nàng không muốn Đổng Tiếu kia giao thủ kiếm chiêu với bổn sứ?

Trong khi Mộc Thật Thác Mai nói thì Băng Phương Vũ chỉ biết im lặng tiếp những lời nói của gã.

Mộc Thật Thác Mai buông tiếng thở dài rồi hỏi Phương Vũ:

- Nàng biết Đổng Tiếu đã làm nhục Thập Tứ Lang chứ?

- Kiếm sứ, Thập Tứ Lang tự làm nhục mình.

- Không một kiếm thủ nào tự làm nhục mình cả, mà phải có người nào đó khiến một kiếm thủ phải nhục, chịu nhục. Cái nhục của Thập Tứ Lang chính là cái nhục của kiếm đạo Đông đảo. Bổn sứ có bổn phận và chức trách rửa cái nhục đó. Ngay cả nàng cũng làm cho kiếm đạo Đông đảo mất đi uy vũ của nó. Ta hối tiếc vì sự yếu đuối của nàng.

Mộc Thật Thác Mai chỏi tay đứng lên:

- Nàng đã làm nhiều việc, thắng được nhiều đối thủ, có một thứ nàng không thắng được, đó chính là bản thân nàng.

Băng Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống gối của mình. Nàng lí nhí nói:

- Phương Vũ sẵn sàng tiếp nhận sự phán quyết của kiếm sứ, không một lời oán than hay trách hờn, chỉ cầu xin kiếm sứ đừng bắt Đổng Tiếu phải là đối thủ của người.

Mộc Thật Thác Mai cau mày. Y gằn giọng nói:

- Nàng sợ Đổng Tiếu kia sẽ chết bởi kiếm chiêu của Mộc Thật Thác Mai hay sợ hắn sẽ làm nhục bổn sứ như đã từng làm nhục Thập Tứ Lang.

- Đổng Tiếu sẽ không chết bởi kiếm chiêu của kiếm sứ và kiếm sứ cũng không bao giờ bị Đổng Tiếu làm nhục.

Đổng Tiếu đứng ngay ở đại lều thốt ra lời nói đó. Chàng nói bằng ngôn phong của Đông đảo phù tang. Mộc Thật Thác Mai lộ vẻ sững sờ nhìn Đổng Tiếu. Ngay cả Phương Vũ cũng bối rối vì sự xuất hiện bất ngờ ca chàng.

Bước vào trong lều, đứng bên cạnh Băng Phương Vũ, Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tại hạ là Đổng Tiếu, người mà Mộc Thật Thác Mai tôn giá cần gặp.

Mộc Thật Thác Mai nhìn chàng từ đầu đến chân. Y từ tốn nói nhưng trong âm vực không còn những âm thanh xì xì như tiếng rắn lục rít:

- Đổng các hạ làm cho ta quá đỗi ngạc nhiên.

- Tôn giá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của tại hạ hay vì một nguyên do nào khác.

- Vì sự xuất hiện của Đổng các hạ đúng hơn.

- Tại hạ đã theo chân Băng Phương Vũ đến đây.

- Bổn sứ chưa tìm đến các hạ, sao các hạ tìm đến bổn sứ trước. Các hạ muốn ấn chứng kiếm chiêu của bổn sứ ngay lúc này.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Đây không phải là lúc thuận để tại hạ ấn chứng kiếm chiêu với Mộc Thật Thác Mai tôn giá. Tại hạ đến để minh chứng cho lời nói của Băng Phương Vũ. Tại hạ đúng là đối thủ ngang tài ngang sức với tôn giá.

- Phương Vũ đã thả chim thư nói với bổn sứ điều đó. Nhưng hôm nay thì Mộc Thật Thác Mai bỏ ngang câu nói nhìn Băng Phương Vũ.

Đổng Tiếu mỉm cười ôn nhu, nói:

- Băng Phương Vũ cầu xin tôn giá ban cho nàng một cái chết của một kiếm thủ đông đảo, và khẩn cầu người rời Trung Nguyên đặng tránh một cuộc giao đấu với tại hạ.

- Đúng.

- Phương Vũ lo sợ tại hạ sẽ chết bởi kiếm chiêu của tôn giá.

- Có thể Phương Vũ cũng sợ bổn sứ sẽ chịu nhục như Thập Tứ Lang.

- Nếu Phương Vũ lo lắng điều đó thì nàng đãi sai. Tại hạ cúi đầu thỉnh cầu tôn giá miễn thứ cho nàng.

- Vậy theo ý của một kiếm thủ quang minh chính đại như Băng Phương Vũ nói với tại hạ thì đây là cuộc giao chứng võ công rất cần thiết. Kẻ thắng người bại đều là những con người quang minh chính đại.

- Các hạ nói hay lắm. Thế các hạ giải thích sao về cái chết của Thập Tứ Lang. Một cái chết nhục nhã.

- Tại hạ thừa nhận với tôn giá cái chết của Thập Tứ Lang là cái chết nhục nhã. Bởi Thập Tứ Lang đã đánh mất uy phong của một kiếm thủ. Đánh mất bản thân mình bởi nhục dục. Điều hơn tất cả, Thập Tứ Lang đến Trung Nguyên không vì mục đích của một danh kiếm mà vì một mục đích khác.

- Mục đích gì?

- Tại Đông đảo phù tang, Thập Tứ Lang đã có một đối thủ để ấn chứng kiếm chiêu của mình, nhưng y đến Trung thổ với cái ước mơ đi tìm đối thủ ấn chứng võ công. Thập Tứ Lang vì mục đích gì? Tôn giá có thể đoán.

Mộc Thật Thác Mai cau mày.

Đổng Tiếu mỉm cười nói tiếp:

- Một con người không quang minh chính đại thì tiếp nhận một cái chết nhục. Đó là lẽ công bằng. Tôn giá không thể trách tại hạ được mà phải trách Thập Tứ Lang.

- Bổn sứ chấp nhận những gì các hạ nói. Vậy các hạ có cho ta là người quang minh chính đại không?

- Tại hạ tin vào những gì Băng Phương Vũ đã nói với tại hạ.

Mộc Thật Thác Mai nhìn Băng Phương Vũ. Y từ từ thở ra rồi nhìn lại Đổng Tiếu:

- Đổng các hạ đồng ý giao thủ với bổn sứ chứ?

- Nếu không ngoài mục đích đó, tại hạ đã không theo chân Phương Vũ đến đây để diện kiến tôn giá.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Một cuộc giao thủ để minh chứng cho võ công. Tại hạ rất sẵn lòng bồi tiếp tôn giá.

Nhưng không phải lúc này, bởi vì hiện thời tại hạ còn phải làm một việc khác hơn cuộc giao thủ với tôn giá.

- Võ lâm Trung Nguyên đang cần tới Đổng các hạ?

- Tại hạ không dám nói võ lâm Trung Nguyên đang cần mình, mà chỉ có thể nói với tôn giá, tôn giá nên đứng ngoài cuộc tranh đoạt giữa tại hạ với Chung Hảo Kiệt Minh chủ.

- Bổn sứ sẽ đứng ngoài cuộc tranh đoạt này.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Đa tạ tôn giá. Để đáp lại thịnh tâm của người, tại hạ sẽ cho tôn giá thấy mình cũng đáng là một đối thủ của kiếm vương Đông đảo.

Chàng chỉ thanh trường kiếm đặt trên giá, từ tốn nói:

- Tại hạ có thể mượn thanh kiếm của tôn giá được chứ?

Mộc Thật Thác Mai gật đầu.

Bước đến giá, chàng cầm lấy thanh trường kiếm, rút nó ra khỏi vỏ.

Lưỡi kiếm sáng ngời, chỉ nhìn qua đã cảm nhận ngay sát kiếm hừng hực toát ra từ lưỡi kiếm.

Vuốt ngón tay dọc theo lưỡi kiếm, Đổng Tiếu nói:

- Tại hạ chưa từng thấy một thanh kiếm nào như thế này ở Trung Nguyên, đúng là một báu kiếm.

Nói rồi Đổng Tiếu đặt tay vào ngực trái nhìn Mộc Thật Thác Mai:

- Mời tôn giá rời trung lều.

Mộc Thật Thác Mai cùng chàng rời trung lều, trong khi Phương Vũ vẫn quỳ dưới thảm.

Bên ngoài gian trung lều, hai mươi gã kiếm sĩ Đông đảo đã dựng thành hình vòng cung như những pho tượng. Mộc Thật Thác Mai liếc mắt nhìn qua những gã thuộc hạ dưới trướng mình. Y nhìn sang Đổng Tiếu:

- Các hạ đến trung lều của bổn sứ như chỗ không người.

- Tại hạ buộc phải điểm huyệt họ.

Chàng vừa nói vừa cách không phóng chỉ giải khai huyệt đạo cho những gã kiếm thủ đó.

Chàng nhìn sang Mộc Thật Thác Mai.

- Tôn giá thẩm định xem tại hạ có đúng như lời Phương Vũ nói không?

Chàng nói rồi bước đến ba bộ đối mặt với hai mươi gã kiếm sĩ Đông đảo:

- Các vị hãy biểu thị kiếm uy của kiếm đạo Đông đảo.

Hai mươi gã kiếm sĩ đồng hướng mắt nhìn Mộc Thật Thác Mai.

Mộc Thật Thác Mai lại nói:

- Chỉ một người thôi.

Duy Trung Mẫn bước ra với khuôn mặt non choẹt. Chỉ nhìn qua bộ tạng của Duy Trung Mẫn chẳng ai nghĩ gã là một kiếm sĩ bởi bộ tạng trói gà không chặt đó.

Rút trường kiếm đối mặt với Đổng Tiếu, gã kiếm sĩ nhìn thẳng vào mắt chàng như muốn dùng nhãn quang cướp lấy uy vũ, dũng lược của đối phương.

Y từ từ dịch mũi kiếm vào mặt Đổng Tiếu. Mặc dù Trung Mẫn đã dịch mũi kiếm vào mặt mình, nhưng Đổng Tiếu vẫn có vẻ thờ ơ. Chàng chúi mũi kiếm xuống đất.

Thét lên một tiếng thị uy, Duy Trung Mẫn thủ đốc kiếm bằng cả hai tay lao đến Đổng Tiếu. Trường kiếm của y như một lưỡi tầm sét bổ thẳng xuống đỉnh đầu chàng. Đúng là một chiêu kiếm sát nhân với tất cả sát khí hung tàn.

Duy Trung Mẫn phát động cả chiêu kiếm đó, hoàn toàn để lộ tất cả những tử huyệt trên cơ thể gã. Nhưng nếu Đổng Tiếu muốn lấy mạng y thì bản thân chàng cũng khó tránh khỏi sát kiếm tử vong của Duy Trung Mẫn.

Đổng Tiếu hơi dịch người một bộ, dụng mũi kiếm đón lấy lưỡi kiếm của đối phương.

Để sử dụng được chiêu thức của chàng thì phải cực kỳ chính xác, chính xác đến độ không được một chút sai lệch, bởi sai lệch thì lưỡi kiếm của Duy Trung Mẫn sẽ trượt theo lưỡi kiếm của Đổng Tiếu mà bổ đôi thủ cấp chàng. Nhưng một khi Đổng Tiếu đã quyết định dụng đến chiêu thức này thì đã trù định sự chính xác của mình rồi.

- Keng Âm thanh chát chúa vọng ra, lưỡi kiếm của Duy Trung Mẫn chém thẳng vào mũi kiếm của chàng. Mũi trường kiếm của Đổng Tiếu như một ngọn giáo chích vào lưỡi kiếm của đối phương, khiến nó gãy đôi, đốc kiếm bật ra khỏi tay Duy Trung Mẫn rơi xuống đất. Gã kiếm sĩ Phù tang đứng thừ ra như một pho tượng.

Đổng Tiếu rút kiếm lại, quay lưng bước đến trước mặt Mộc Thật Thác Mai, chàng ôn nhu nói:

- Giờ thì tôn giá hẳn đã tin vào lời của Băng Phương Vũ.

- Các hạ đúng là một kiếm thủ thượng đẳng qua một chiêu kiếm nghinh tiếp kiếm chiêu của Duy Trung Mẫn, bổn sứ đã biết mình đang đối mặt với ai.

Chàng nâng thanh trường kiếm bằng hai tay trả cho Mộc Thật Thác Mai.

Y ôn nhu từ tốn nói:

- Đổng các hạ muốn bổn sứ xử Phương Vũ như thế nào?

- Cho tại hạ gởi lại Băng Phương Vũ. Nàng lúc nào cũng hướng về Đông đảo nên xứng đáng được hưởng đặc quyền của một kiếm sĩ.

- Phương Vũ là nữ nhân.

Đổng Tiếu mỉm cười chỉ vào lưỡi kiếm:

- Kiếm còn không phân biệt nam nhân hay nữ nhân, huống chi kẻ cầm kiếm. Băng Phương Vũ chính là một kiếm thủ.

Mộc Thật Thác Mai đặt tay vào ngực trái, hơi khom người xuống.

Chàng cũng bắt chước y đáp lễ.

Mộc Thật Thác Mai nói:

- Đổng các hạ khiến bổn sứ phải nghiêng mình.

- Tôn giá luôn để lại ấn tượng tốt trong tâm thức của tại hạ. Cáo từ.

Chàng hơi cúi người xuống rồi quay bước đi thẳng, rời khỏi khu lều trại của Mộc Thật Thác Mai.

Mộc Thật Thác Mai đứng nhìn theo Đổng Tiếu cho đến khi chàng khuất dạng hẳn. Y từ tốn nói với những gã kiếm thủ đang đứng trước mặt mình:

- Chúng ta mãi mãi không bao giờ đặt chân đến trung thổ khi còn có những cao nhân như Đổng Tiếu.

51. Võ Lâm Minh Chủ

Gian đại đường võ lâm im phăng phắc, mặc dù chứa những năm mươi người.

Quần hùng Bạch đạo đều nhìn về phía Chung Hảo Kiệt đang đứng quay lưng về phía họ. Hảo Kiệt chằm chằm nhìn vào bức hoành phi có dòng chữ "thượng nhân chí tôn".

Đứng như thể hóa đá một lúc lâu, Hảo Kiệt mới từ từ quay mặt nhìn lại quần hùng võ lâm Bạch đạo. Lão chắp tay sau lưng, trang trọng nói:

- Võ lâm Bạch đạo chúng ta giờ có một đối thủ cực kỳ nguy hiểm là Đổng Tiếu. Các ngươi hãy định cho bổn tọa biết phải làm gì?

Tất cả mọi người đều im lặng. Sự im lặng của quần hào khiến chân diện của Chung Hảo Kiệt sa sầm lại:

- Không một ai nói gì à?

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói tiếp:

- Tất cả những anh hùng hảo hán của giới võ lâm Bạch đạo bị Đổng Tiếu hốt hồn hết rồi sao. Các ngươi bị hốt hồn hay có ý phản bội lại bổn nhân để chạy theo Đổng tiểu tử kia.

Nhưng không có ai đáp lại lời Chung Hảo Kiệt. Sự im lặng của quần hào càng khiến Chung Hảo Kiệt càng bực tức hơn. Lão thở hắt ra một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Phó chưởng giáo Thục Tùng Nhẫn Thục Tùng Nhẫn bước ra:

- Minh chủ chỉ giáo.

Nhìn thẳng vào mắt Thục Tùng Nhẫn, Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bổn nhân giao cho phó chưởng giáo nội trong ba ngày phải mang thủ cấp của tên tiểu tử họ Đổng đó đến đây.

Sắc diện của Tùng Nhẫn tái nhợt. Lão lắp bắp nói:

- Minh chủ, lão phu không phải là đối thủ của Đổng tiểu tử. Bởi giờ đây y là hậu nhân chân truyền của Thượng Quan Kỳ và Thiên Diện ma tôn Hà Chuẩn, võ công của y đã đạt được đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần.

- Thục trang chủ kháng lại lịnh của bổn nhân?

Chung Hảo Kiệt nói dứt câu thì nghe tiếng của Đổng Tiếu cất lên ngoài cửa đại sảnh đường võ lâm.

- Thục trang chủ không kháng lại lịnh của tôn giá đâu, bởi lão vì tôn giá, vì hư danh Phó chưởng giáo võ lâm mà bán đứng cả ái nữ của mình, bán đứng cả bằng hữu của mình, còn làm những điều tệ hại hơn thế nữa. Nhưng hôm nay Thục trang chủ phải kháng lịnh bởi vì trọng trách tôn giá giao cho lão quá lớn. Lớn đến độ lão tự biết mình không gánh vác được.

Tất cả mọi người dồn mắt về phía chàng.

Đổng Tiếu vận bộ bạch y thư sinh, đầu chít khăn tang. Chàng chậm rãi bước vào đại sảnh đường chính sảnh võ lâm thật nặng nề.

Chung Hảo Kiệt nhìn chàng.

Bước qua quần hùng Bạch đạo, Đổng Tiếu đối mặt với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Chàng chắp tay sau lưng nhìn lão.

Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bổn nhân chưa tìm tiểu tử thì tiểu tử tự dẫn xác đến.

- Tôn giá thừa hiểu vì sao Đổng Tiếu tìm đến tôn giá chứ?

- Tiểu tử có thể nói cho bổn tọa biết được không?

- Được, tại hạ tìm đến tôn giá bởi trước hay sau tại hạ cũng phải đối mặt với tôn giá. Lý do thứ hai tại hạ tìm đến tôn giá là để tránh cho võ lâm phải có những cuộc giao đấu máu chảy đầu rơi. Thứ ba, tại hạ tìm đến tôn giá để giải quyết những oán nợ giữa tại hạ và tôn giá.

Đổng Tiếu nhướng mày nhìn lão:

- Tôn giá kỳ vọng vào một đệ tam nhân với hy vọng sẽ loại tại hạ, đặng tránh cuộc gặp mặt này. Nhưng rất tiếc đệ tam nhân của tôn giá Mộc Thật Thác Mai đã không đến.

Hai hàm răng Chung Hảo Kiệt nghiến lại.

Đổng Tiếu mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ tưởng đâu tôn giá là người chính nhân quân tử, quang minh chính đại, dụng chính bản lĩnh võ công của mình để tước chức vị chưởng môn của phụ thân. Nhưng tôn giá không làm như vậy. Tại ải Nhạn môn, Chung tôn giá đã buột phụ thân phải buông tay trước sát kiếm của Thập Tứ Lang, bởi vì trong tay tôn giá giữ mẫu thân của tại hạ.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Tôn giá tồi lắm. Khi tôn giá biết Ngũ đại kỳ nhân ngầm hiểu ra những việc làm bại hoại của mình thì lại nhờ đến tay của Thập Tứ Lang với cái danh khảo chứng võ công, đặng trừ khử họ. Rất tiếc Thập Tứ Lang lại chết bằng chính sự bại hoại của tôn giá gắn lên. Thập Tứ Lang chết, tôn giá lại nghĩ tới Dương Thiệu Ân, và tôn giá đã thành công, biến Dương Thiệu Ân thành một phế nhân. Vô độc bất trượng phu, tôn giá đúng là trượng phu thành danh bởi chữ độc của mình.

Hảo Kiệt mím môi nhìn Đổng Tiếu:

- Tiểu tử còn gì để nói nữa không?

- Tất nhiên là còn rồi. Khi tôn giá biết Đổng Tiếu đã trở thành truyền nhân của Thượng Quang Kỳ tiền bối và lão ngoại tổ Hà Chuẩn, liền nghĩ đến thời khắc phải đối mặt với tại hạ, nên ngấm ngầm lợi dụng ngay Mộc Thật Thác Mai, định thực hiện lại thảm kịch ở ải Nhạn Môn. Rất tiếc, tại hạ đã gặp Mộc Thật Thác Mai.

Chàng buông tiếng thở dài, trân trọng nói tiếp:

- Tôn giá có những cái tội rất lớn, và phải đối mặt với những cái tội đó. Tội thứ nhất là bất nhân bất nghĩa. Tội thứ hai là gian trá tham lam. Tội thứ ba là cái tội lớn nhất, là đã cấu kết với kiếm đạo phù tang, đưa Thập Tứ Lang về Trung thổ. Tôn giá đâu có biết được rằng chính tôn giá suýt nữa gieo họa cho võ lâm Trung Nguyên, một khi Thập Tứ Lang trở thành chủ nhân của võ lâm, kéo theo sau y là hàng đoàn kiếm sĩ Đông đảo vào Trung thổ.

Chàng lắc đầu cười khẩy:

- Lúc bấy giờ, không những Hắc đạo nô nhân mà tôn giá nặn ra, mà ngay cả tôn giá cũng có thể trở thành Bạch đạo nô nhân của những kiếm sĩ Đông đảo. Nếu không là nô nhân thì cũng là một gã đầy tớ trung thành tội nghiệp của những kiếm sĩ uy phong.

Mặt Chung Hảo Kiệt tái dần.

Lão lập lại câu nói của mình:

- Tiểu tử còn gì để nói không?

- Vẫn còn - Nói tiếp cho bổn nhân nghe.

- Tại hạ sợ tôn giá phải thủng lỗ nhĩ nếu nghe tại hạ nói chứ.

- Bổn nhân sẵn lòng nghe những lời nói của ngươi.

- Nếu tôn giá thích nghe thì tại hạ không thèm nói nữa.

Chàng mỉm cười nhướng mày nhìn Chung Hảo Kiệt.

Hảo Kiệt gằn giọng:

- Vậy là ngươi đã nói hết rồi.

- Có lẽ vậy. Với tôn giá thì tại hạ đã nói hết rồi. Nhưng với quần hùng Bạch đạo thì chưa.

Chàng nhìn lại quần hùng Bạch đạo:

- Với những tội trạng của Chung Hảo Kiệt, tại hạ mạn phép hỏi các vị đang có mặt ở đây, còn ai muốn theo vị chủ này không? Còn ai nghĩ mình là thượng nhân của cõi nhân sinh này không?

Quần hùng im lặng.

Đổng Tiếu nói tiếp:

- Tại hạ mong chư vị hãy đứng ngoài cuộc, để tại hạ và Chung Hảo Kiệt tôn giá phán quyết với nhau, thanh toán những oán nghiệp riêng tư. Các vị đồng ý với tại hạ chứ?

Mọi người im lặng, rồi lần lượt từng người rời khỏi đại đường võ lâm. Chẳng mấy chốc tòa đại đường võ lâm chỉ còn lại Đổng Tiếu, Hảo Kiệt và Thục Tùng Nhẫn.

Đổng Tiếu nhìn Thục Tùng Nhẫn mỉm cười nói:

- Tại hạ phải khâm phục Thục trang chủ là một nô nhân trung thành.

Hảo Kiệt phá lên cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Hắn chẳng là nô nhân trung thành đâu. Hắn đứng đây để xem ta và ngươi tàn sát lẫn nhau. Cuối cùng thì hắn sẽ đắt lợi tất cả đó mà.

- Tôn giá đã nhìn ra điều đó à?

- Thế tiểu tử muốn bổn nhân làm gì nào?

- Tùy tôn giá, tại hạ luôn là kẻ công bằng và đứng ngoài những gì mình không liên quan đến.

- Bổn nhân hiểu ý ngươi mà.

Lời còn đọng trên miệng thì Chung Hảo Kiệt bất ngờ phát động Huyết Thủ Lịnh. Một ánh chớp bạc thoát ra khỏi tay lão, tợ như những cánh hoa hướng dương xòe những chiếc cánh sắc như bảo đao, bảo kiếm, chụp xuống đầu Thục Tùng Nhẫn. Một âm thanh ghê rợn đập vào thính nhĩ Đổng Tiếu.

- Phụp Thủ cấp của Phi Yến Thiên trang chủ bị Huyết thủ lệnh bức ra khỏi cổ kéo theo một vòi máu phun trào.

Ngọn Huyết thủ lịnh quẳng đầu Thục Tùng Nhẫn ra khỏi cửa đại đường chính sảnh rồi rút nhanh vào trong tay Chung Hảo Kiệt.

Nhìn Đổng Tiếu, Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Tiểu tử, ngươi thấy rồi chứ?

- Thật là kinh khủng và ghê rợn. Tại hạ thấy mà bủn rủn cả tứ chi.

- Vậy bổn nhân sẽ nói ý của bổn nhân.

- Tại hạ rất muốn nghe chỉ ngôn của tôn giá.

Hảo Kiệt khẽ gật đầu:

- Bổn nhân muốn ngươi thay vào chỗ của lão tặc kia. Sau khi ta rửa tay khỏi giang hồ thì quyền chưởng chấp võ lâm sẽ thuộc về ngươi.

Đổng Tiếu ôm quyền:

- Tại hạ vô cùng cảm kích với lời đề nghị này của tôn giá, nhưng chợt nghĩ mình có mang nửa dòng máu Hắc đạo nên không dám nhận.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Sai, Hắc đạo hay Bạch đạo chỉ do ta phân định thôi.

- A bây giờ thì tôn giá đã thú nhận rồi à. Thế thì tại hạ càng không dám nhận đề nghị của tôn giá, bởi vì tại hạ đã có được những tấm gương của người đi trước như Ngũ đại kỳ nhân, Dương Thiệu Ân và nơi đây là Thục Tùng Nhẫn trang chủ.

Chàng nhún vai cười khẩy rồi nói:

- Sống cạnh kẻ độc tâm, tại hạ sợ mình sẽ bị nhiễm độc. Hay nhất nên tránh xa, nếu được thì loại trừ nó.

Hảo Kiệt nghiến răng rít giọng nói:

- Rượu mời tiểu tử không uống, lại đòi rượu phạt. Ngươi biết vì sao bổn nhân chọn ngươi mà không chọn Thiệu Ân không?

- Thiệu Ân đã bị nhiễm độc của tôn giá, nên tôn giá cần phải khử độc.

- Đó là một lý do ta giết Thiệu Ân, bắt gã quay lại kiếp nô nhân, còn ngươi không phải là Dương Thiệu Ân.

- Nếu tại hạ có cái tâm như Dương Thiệu Ân hẳn sẽ bị nhiễm độc của tôn giá giống như huynh ấy - Ngươi hiểu sai thịnh ý của ta rồi.

- Ý của tôn giá thế nào?

- Ta đã từng yêu mẫu thân ngươi. Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ.

Đổng Tiếu tròn mắt nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tại hạ cảm thấy hãi hùng khi nghe lời nói này của tôn giá. Nếu mẫu thân dưới suối vàng có linh thiên xin bịt tai lại, đừng có nghe câu nói vừa rồi của Chung tôn giá.

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Ý gì ư? Tại hạ cảm thấy lỗ nhĩ mình lùng bùng. Yêu mẫu thân mà tôn giá bày quỷ kế để tại hạ sát tử Thiệu Ân, bào huynh của mình. Nếu ở Tử Địa U Minh, tại hạ chìu theo cái lão giả dạng Giang Hào lấy

mạng Thiệu Ân thì hắn bây giờ chẳng dám đứng trong trời đất, chẳng dám vạch mặt tôn giá. Tôn giá không giết tại hạ nhưng luôn chừa sẵn cho mình một đoạn hậu mà những người có tâm huyết như tại hạ phải cúi đầu khuất phục. Tôn giá đúng là người có cái tâm vô độc bất trượng phu.

Chung Hảo Kiệt im lặng.

Đổng Tiếu nhướng mày:

- Chung tôn giá chẳng còn gì để nói à?

- Chẳng còn gì để nói, hẳn tôn giá biết phải làm gì rồi?

Hảo Kiệt phá lên cười. Lão cười khành khạch. Tràng tiếu ngạo của lão đập vào thính nhĩ Đổng Tiếu khiến chàng phải cau mày bất nhẫn. Đổng Tiếu toan mở miệng nói để cắt tràng tiếu ngạo tự thị của Chung Hảo Kiệt thì ngọn Huyết thủ lịnh bất ngờ thoát ra với những cánh sắc như trủy thủ lướt đến chàng.

Chớp thấy huyết thủ lịnh, Đổng Tiếu liền thi triển bộ pháp thần kỳ tránh né. Chàng vừa thi triển bộ pháp vừa nói:

- Tôn giá dùng huyết thủ lịnh, nhưng tại hạ lại có Thiên tàn cước của lão ngoại tổ để né tránh.

Huyết thủ lịnh công hụt Đổng Tiếu, chụp xuống sàn gạch đại đường chính sảnh.

- Chát Nó khoét ngay một cái lỗ trên sàn gạch.

Chung Hảo Kiệt lắc cổ tay rút Huyết thủ lịnh về, nhưng Đổng Tiếu đã lách bộ, đồng thời phát tác Thiên Cang thần chỉ điểm tới ngọn binh khí đó.

- Chát Huyết thủ lịnh bật lên nóc đại đường chính sảnh.

Chung Hảo Kiệt bối rối khi không thể thu hồi binh khí bá đạo của mình. Lão miễn cưỡng dựng chưởng vồ tới Đổng Tiếu.

Không né tránh, Đổng Tiếu phát động Thiên Cang thần chỉ đón thẳng lấy chưởng ảnh của lão:

- Chát Hảo Kiệt thối liền hai bộ.

Đổng Tiếu điểm mũi giày, thân pháp chàng như biến hoá thành muôn ngàn bóng ảnh vụt lướt lên cao. Cước pháp tung ra đá vào ngọn binh khí Huyết thủ lịnh.

- Tại hạ trả lễ cho tôn giá.

Chiếc Huyết thủ lịnh rơi xuống, nhận lấy một cước của chàng, bắn thẳng về phía Chung Hảo Kiệt. Nó tợ một đóa hoa hướng dương vừa xếp cánh, cắm phập vào vùng thượng đẳng của Chung Hảo Kiệt, hất lão ngã ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng.

Máu loang đỏ ngực áo của Chung Hảo Kiệt. Lão đặt tay lên hai tay ghế, rọi mắt nhìn Đổng Tiếu.

Nụ cười gượng nở trên miệng lão, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đổng tiểu tử, ngươi đã thắng. Thời vận Bạch đạo đã qua, đến thời vận của Hắc đạo.

Đổng Tiếu lắc đầu:

- Với tại hạ thì chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo, mà chỉ có kẻ gian trá, độc ác với người chính nhân mà thôi. Tôn giá hãy nói lại là:

Thời vận của tôn giá qua rồi. Chữ độc không bao giờ tồn tại vĩnh cửu trong cõi đời này.

- Ngươi có dừng lại được không khi quyền chưởng giáo võ lâm trong tay người khác.

- Tại hạ biết dừng lại để thoái thác quyền chưởng giáo võ lâm mà tôn giá đã đeo bám ào mình.

Đổng Tiếu nói rồi quay bước chậm rãi tiến ra cửa.

Mỗi bước chân của chàng là một mũi đao vô hình xoáy vào tim Hảo Kiệt.

Lão run lên bần bật, cuối cùng cất tiếng rống:

- A …

Cùng với tiếng rống đó hồn lão rời khỏi xác, đầu lật qua bên với hai vệt máu tuôn xuống ngực áo. Lão không chết vì Huyết thủ lịnh mà chết vì sự phẫn uất bởi những lời nói của Đổng Tiếu.

Chàng dừng bước ngay cửa đại sảnh, nhìn lại Chung Hảo Kiệt như muốn tống tiễn lão một lần cuối bằng ánh mắt của mình.

Quần hùng Bạch đạo, lẫn Hắc đạo chờ sẵn Đổng Tiếu bên ngoài.

Khi chàng xuất hiện thì họ đồng thanh quỳ xuống, đồng xướng lên:

- Võ lâm Minh chủ uy vũ.

Nghe tiếng xướng của quần hùng Bạch đạo, Đổng Tiếu nheo mày lắc đầu. Chàng rủa thầm trong đầu:

- "Võ lâm Minh chủ cái con khỉ gì.".

Chàng vừa nghĩ như vậy vừa thi triển Thiên tàn cước lướt qua quần hào bỏ đi. Cỗ xe độc mã chờ sẵn bên ngoài cửa đại đường võ lâm. Ngồi trên xe là Lưu Tuyết Liên.

Nàng hối hả nói:

- Tiểu ca nhanh lên kẻo không kịp.

52. Đoạn Kết

Chiếc lâu thuyền của Mộc Thật Thác Mai từ từ rời ghềnh đá. Thì cỗ xe độc mã của Đổng Tiếu và Lưu Tuyết Liên cũng vừa tới. Đổng Tiếu vội chạy đến ghềnh đá, nói với theo chiếc lâu thuyền:

- Phương Vũ … bảo trọng … Mộc Thật Thác Mai tôn giá … cho tại hạ gởi lại Băng Phương Vũ …

Mộc Thật Thác Mai xuất hiện trên mạn thuyền nhìn Đổng Tiếu. Y cất tiếng oang oang:

- Bổn sứ mong một ngày Đổng các hạ sẽ đến Đông đảo Phù Tang, giáo chứng kiếm chiêu của bổn sứ.

- Tại hạ sẽ đến Đông đảo.

- Bổn sứ chờ các hạ.

Những cánh buồm được căng lên. Chiếc lâu thuyền rẽ sóng ra khơi. Cánh buồm của lâu thuyền từ từ khuất dần trong sóng nước mênh mông.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài.

Chính vào lúc chàng những tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp lại được Băng Phương Vũ thì xuất hiện một con thuyền đang rẽ sóng từ ngoài khơi hướng vào ghềnh đá.

Đổng Tiếu mỉm cười nghĩ thầm:

"Phương Vũ quay lại.".

Quả đúng như chàng nghĩ, trên con thuyền nhỏ là Băng Phương Vũ. Nàng điều khiển cánh buồm cho nó tấp vào ghềnh đá rồi bước lên tiến đến trước mặt Đổng Tiếu.

Đặt tay lên ngực trái, Phương Vũ nhỏ nhẻ nói:

- Mộc Thật Thác Mai tôn giá cho Phương Vũ ở lại trung thổ để một ngày nào đó đón tiểu huynh đến đông đảo làm khách của người.

Đổng Tiếu mỉm cười. Chàng lẩm bẩm nói:

- Một ngày nào đó nàng con đàn cháu đống thì sao đến làm khách của Mộc Thật Thác Mai tôn giá.

Phương Vũ tròn mắt nhìn chàng:

- Tiểu ca lại nói sàm.

Tuyết Liên bước đến bên hai người.

Đổng Tiếu nhìn sang nàng:

- Tuyết Liên này, tiểu huynh nói một ngày nào đó muội và Phương Vũ đẻ cho huynh, thế mà Phương Vũ bảo là huynh nói sàm. Chẳng lẽ hai người tự nhiên sinh con đẻ cái ư?

Chuyện này lạ thật đấy.

Đến lược Tuyết Liên tròn mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Ơ …

Đổng Tiếu nhìn lại hai nàng:

- Tiểu huynh có nói sàm không? Huynh lúc nào cũng nói thật lòng mình mà …

Tuyết Liên và Phương Vũ cũng phá lên cười khi thấy bộ mặt ngây ngô của Đổng Tiếu.

Tuyết Liên chỉ xuống chiếc thuyền nan:

- Chiếc thuyền này chắc chắn không thể chở hết cả một gia tộc của tiểu huynh về thăm Đông đảo.

- Nhưng lúc này nó có thể chở được ba người.

Đổng Tiếu vừa nói vừa nắm tay hai nàng phi thân xuống con thuyền nhỏ.

Chàng ôm ghịt lấy tiểu yêu của họ nói:

- Hắc đạo và Bạch đạo, còn tiểu ca thì đứng giữa hai nàng. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ma-anh-kiem